

Cái

Đồ

Trời

Đánh

Có

Cứ

Đợi

Đấy

doctruyen
.com

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Siêu Quậy Thiên Giới

Chương 2: Siêu Quậy Thiên Giới 2

Chương 3: Hình Phật Đáng Yêu !!!

Chương 4: Tạm Biệt, Trần Gian Ta Tới Đây

Chương 5: Quay Lại Việt Nam.

Chương 6: Đụng Mặt, Khởi Đầu Của Cặp Oan Gia.

Chương 7: Gõ Cửa School Jewel

Chương 8: Oan Gia Tương Phùng

Chương 9: Lớp Học Mới

Chương 10: Màn Thăm Hỏi Trường Mới

Chương 10: Tiểu Long Nữ Thích Quậy Phá

Chương 11: Trong Biển Lửa

Chương 12: Hoàng Huynh Giá Đáo

Chương 13: Một Mảnh Quá Khứ

Chương 14: Đừng Đại Động Vào Tội Tôi!

Chương 15: Bước Vào Cuộc Chiến

Chương 16: Trận Đánh Đầu Tiên

Chương 17: Kết Thúc

Chương 18: Những Kẻ Không Biết Điều.

Chương 19: Hiếu Lầm Tai Hại

Chương 20: Truy Tìm

Chương 21: Giải Cứu Và Trả Thù

Chương 22: Hóa Giải Hiếu Lầm

Chương 23: Nguyệt Hải Băng K Sợ Trời K Sợ Đất Nhưng Lại Sợ Nhất...???

Chương 24: Kí Ưc Ngủ Quên

Chương 25: Thách Đấu

Chương 26: Chuyện Ma Quỷ Ở Trường
Chương 27: Vanetine
Chương 28: Bại Lộ
Chương 29: Vở Kịch Bất Thành
Chương 30: Chuyển Thăm Nhật Bản
Chương 31: Chuyển Thăm Nhật Bản 2
Chương 32: Chuyển Thăm Nhật Bản 3
Chương 33: Thách Đấu
Chương 34: Giao Đấu
Chương 35: Sắp Tết Rồi
Chương 36: Diện Kiến Pama
Chương 37: Cơn Cảm Cúm Dễ Thương!
Chương 38: Nụ Hôn Bất Ngờ!!!
Chương 39: Bạn Học Mới
Chương 40: Hẹn Hò Hay Truy Đuổi?
Chương 41: Tôi K Ghét Anh!!!
Chương 42: Cuộc Tranh Giành Của Các Quý Ông
Chương 43: Thiệp Mời
Chương 44: Gặp Mặt
Chương 45: Đám Cưới Bất Ngờ?
Chương 46: Khởi Đầu Kế Hoạch
Chương 47: Hạ Màn
Chương 48: Nỗi Đau Kết Thúc
Chương 49: Làm Hòa Nha!!!
Chương 50: Rắc Rối???
Chương 51: Chỉ Cần Vây Thôi
Chương 52: Đi Biển
Chương 53: Chuyện Tình Cảm Vốn Khó Nói?
Chương 54: Lộ Thân Phận
Chương 55: Thú Nhận
Chương 56: Người Cũ Gặp Lại
Chương 57: Khởi Đầu Cho Một Kết Thúc

Chương 58: Em Gái Xuất Chiêu
Chương 59: Bà Mỗi Bất Hạnh
Chương 60: Mĩ Nhân Ngự, Anh Yêu Em
Chương 61: Phản Bội Lòng Tin
Chương 62: Tình Yêu Mù Quáng
Chương 63: Cạm Bẫy
Chương 64: Chấm Dứt Mọi Phiền Toái
Chương 65: Ông Anh Ngốc Nghếch
Chương 66: Hiếu Lành
Chương 67: Mãi Bên Em
Chương 68: Ai Cũng Có Đôi
Chương 69: Chuyện Nhảm Của Hai Đứa Cô Đơn
Chương 70: Chuyện Nhảm Của Hai Đứa Cô Đơn P2
Chương 71: Biểu Hiện Lại
Chương 72: Sự Thật Phải Chăng.....?
Chương 73: Quyết Định Của Sự Thật
Chương 74: Bước Vào Hang Quỷ
Chương 75: Gặp Lại *Cố Nhân*
Chương 76: Quá Khứ Và Sự Thật
Chương 77: Sợ Hãi Tột Cùng
Chương 78: Âm Ảnh
Chương 79: Sự Ràng Buộc Vô Tình!!!
Chương 80: Trở Về
Chương 81: Trở Về P2
Chương 82: Cuộc Sống Thường
Chương 83: Tạm Biệt
Chương 84: Chân Tướng
Chương 85: Tiểu Long Nữ Thích Quậy Phá
Chương 86: Hạ Phàm Lần Nữa
Chương 87: Hòn Đảo Kì Lạ
Chương 88: Cạm Bẫy
Chương 89: Cạm Bẫy_ Tiếp

Chương 90: Thức Tỉnh
Chương 91: Chấm Dứt Oán Hận
Chương 92: Cuộc Sống Thường Ngày
Chương 93: Chạm Mặt
Chương 94: Chạm Mặt P2
Chương 95: Hôm Nay Có Bão
Chương 96: Chúng Ta Là Người Quen
Chương 97: Em Gái Đã Đến
Chương 98: Tôi Ở Đây Là Vì Em
Chương 99: Mama Của Mary
Chương 100: Mừng Anh Trở Về
Chương 101: Kế Hoạch Của Em Gái (Phần 1)
Chương 102: Kế Hoạch Của Em Gái (Phần 2)
Chương 103: Kế Hoạch Phá Sản
Chương 104: Ai Cũng Có Bi Thương
Chương 105: Ngày Bình Yên
Chương 106: Lo Sợ Trong Lòng
Chương 107: Đêm
Chương 108: Hồn Loạn
Chương 109: Hồn Loạn_ Tiếp
Chương 110: Ác Quỷ Mĩ Tư Đế
Chương 111: Từng Người Chúng Ta 8
Chương 112: Anh Sẽ Lại Tìm Em
Chương 113: Kết Thúc Cuối -P1
Chương 114: Kết Thúc Cuối -P2
Chương 115: Đại Kết Thúc

Mục lục

- Chương 1: Siêu Quậy Thiên Giới
- Chương 2: Siêu Quậy Thiên Giới 2
- Chương 3: Hình Phật Đáng Yêu !!!
- Chương 4: Tạm Biệt, Trần Gian Ta Tới Đây
- Chương 5: Quay Lại Việt Nam.
- Chương 6: Đụng Mặt, Khởi Đầu Của Cặp Oan Gia.
- Chương 7: Gõ Cửa School Jewel
- Chương 8: Oan Gia Tương Phùng
- Chương 9: Lớp Học Mới
- Chương 10: Màn Thăm Hỏi Trường Mới
- Chương 10: Tiểu Long Nữ Thích Quậy Phá
- Chương 11: Trong Biển Lửa
- Chương 12: Hoàng Huynh Giá Đáo
- Chương 13: Một Mảnh Quá Khứ
- Chương 14: Đừng Đại Động Vào Tội Tôi!
- Chương 15: Bước Vào Cuộc Chiến
- Chương 16: Trận Đánh Đầu Tiên
- Chương 17: Kết Thúc
- Chương 18: Những Kẻ Không Biết Điều.
- Chương 19: Hiếu Lâm Tai Hại
- Chương 20: Truy Tìm
- Chương 21: Giải Cứu Và Trả Thù
- Chương 22: Hóa Giải Hiếu Lâm
- Chương 23: Nguyệt Hải Bằng K Sợ Trời K Sợ Đất Nhưng Lại Sợ Nhất...???!
- Chương 24: Kí Ức Ngủ Quên
- Chương 25: Thách Đấu
- Chương 26: Chuyện Ma Quỷ Ở Trường
- Chương 27: Vanetine
- Chương 28: Bại Lộ
- Chương 29: Vỡ Kịch Bất Thành
- Chương 30: Chuyển Thăm Nhật Bản
- Chương 31: Chuyển Thăm Nhật Bản 2
- Chương 32: Chuyển Thăm Nhật Bản 3
- Chương 33: Thách Đấu
- Chương 34: Giao Đấu
- Chương 35: Sắp Tết Rồi
- Chương 36: Diện Kiến Pama
- Chương 37: Cơn Cảm Cúm Dễ Thương!

Chương 38: Nụ Hôn Bất Ngờ!!!
Chương 39: Bạn Học Mới
Chương 40: Hẹn Hò Hay Truy Đuổi?
Chương 41: Tôi K Ghét Anh!!!
Chương 42: Cuộc Tranh Giành Của Các Quý Ông
Chương 43: Thiệp Mời
Chương 44: Gặp Mặt
Chương 45: Đám Cưới Bất Ngờ?
Chương 46: Khởi Đầu Kế Hoạch
Chương 47: Hạ Màn
Chương 48: Nỗi Đau Kết Thúc
Chương 49: Làm Hòa Nha!!!
Chương 50: Rắc Rối???
Chương 51: Chỉ Cần Vậy Thôi
Chương 52: Đi Biển
Chương 53: Chuyện Tình Cảm Vốn Khó Nói?
Chương 54: Lộ Thân Phận
Chương 55: Thú Nhận
Chương 56: Người Cũ Gặp Lại
Chương 57: Khởi Đầu Cho Một Kết Thúc
Chương 58: Em Gái Xuất Chiêu
Chương 59: Bà Mới Bất Hạnh
Chương 60: Mĩ Nhân Ngự, Anh Yêu Em
Chương 61: Phán Bội Lòng Tin
Chương 62: Tình Yêu Mùa Quáng
Chương 63: Cạm Bẫy
Chương 64: Chấm Dứt Mọi Phiền Toái
Chương 65: Ông Anh Ngốc Nghếch
Chương 66: Hiếu Lâm
Chương 67: Mãi Bên Em
Chương 68: Ai Cũng Có Đôi
Chương 69: Chuyện Nhảm Của Hai Đứa Cô Đơn
Chương 70: Chuyện Nhảm Của Hai Đứa Cô Đơn P2
Chương 71: Biểu Hiện Lạ
Chương 72: Sự Thật Phải Chăng.....?
Chương 73: Quyết Định Của Sự Thật
Chương 74: Bước Vào Hang Quỷ
Chương 75: Gặp Lại *Cố Nhân*
Chương 76: Quá Khứ Và Sự Thật
Chương 77: Sợ Hãi Tột Cùng
Chương 78: Âm Ảnh
Chương 79: Sự Ràng Buộc Vô Tình!!!

Chương 80: Trở Về
Chương 81: Trở Về P2
Chương 82: Cuộc Sống Thường
Chương 83: Tạm Biệt
Chương 84: Chân Tướng
Chương 85: Tiểu Long Nữ Thích Quây Phá
Chương 86: Hạ Phàm Lần Nữa
Chương 87: Hòn Đảo Kỳ Lạ
Chương 88: Cạm Bẫy
Chương 89: Cạm Bẫy Tiếp
Chương 90: Thức Tỉnh
Chương 91: Chấm Dứt Oán Hận
Chương 92: Cuộc Sống Thường Ngày
Chương 93: Chạm Mặt
Chương 94: Chạm Mặt P2
Chương 95: Hôm Nay Có Bảo
Chương 96: Chúng Ta Là Người Quen
Chương 97: Em Gái Đã Đến
Chương 98: Tôi Ở Đây Là Vì Em
Chương 99: Mama Của Mary
Chương 100: Mừng Anh Trở Về
Chương 101: Kế Hoạch Của Em Gái (Phần 1)
Chương 102: Kế Hoạch Của Em Gái (Phần 2)
Chương 103: Kế Hoạch Phá Sản
Chương 104: Ai Cũng Có Bi Thương
Chương 105: Ngày Bình Yên
Chương 106: Lo Sợ Trong Lòng
Chương 107: Đêm
Chương 108: Hồn Loạn
Chương 109: Hồn Loạn Tiếp
Chương 110: Ác Quỷ Mĩ Tư Đế
Chương 111: Từng Người Chúng Ta 8
Chương 112: Anh Sẽ Lại Tìm Em
Chương 113: Kết Thúc Cuối -P1
Chương 114: Kết Thúc Cuối -P2
Chương 115: Đại Kết Thúc

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Siêu Quậy Thiên Giới

Một ngày yên lành và bình an, k có bất cứ chuyện j xảy ra. Đường như lâu lắm rồi người ta mới cảm thấy thanh bình như vậy. Có nắng vàng, gió nhẹ và cả tiếng thì thầm của thiên nhiên. Nhưng chớ vội mừng vì trc trận bão lớn thì sóng luôn yên biển luôn lặng.

* Tại Thiên Giới

- Thái Thượng Lão Quân, người có thấy hôm nay yên bình lắm k?
Hajzzaa thật k biết lại sắp có chuyện j nữa đây. - Giọng nói uy nghiêm của 1 người đàn ông vang lên

- Ngọc Hoàng, người chớ lo, thần có lọ thuốc trợ tim đây, nếu có j xảy ra chắc ta cx kịp ứng phó. - Thái Thượng Lão Quân vừa nói vừa giơ lọ thuốc hàng ngoại nhập mà ông vừa cho người xuống hạ giới mua về.

- Hajzzz chẳng biết là ông già rồi lắm cấm hay sợ quá mà quên rồi nữa?
Với con quỷ nhỏ ấy thì 1 lọ chứ 10 lọ cũng chẳng ăn thua.

Ngọc Hoàng nhìn ông trách cứ, vừa dứt lời thì BÙM, 1 tiếng nổ lớn vang lên, khoảng trời phía đông khói nổi lên mù mịt. Ngọc Hoàng lắc đầu ngán ngẩm úp mặt xuống bàn mà than

- Đấy ta nói cấm có sai, nó lại phá hoại nữa rồi.

- Ngọc Hoàng, đại diện phía Đông nổ rồi ạ, lần này vẫn là do...

Một thiên tướng hốt hoảng chạy vào bẩm báo, nhưng chưa kịp nói hết thì đã bị 1 cô gái túm cổ đá đít bay thẳng ra ngoài và tiếp đất 1 cách ngoạn mục. Nhưng cô gái chẳng thèm để ý, cô quay về phía Ngọc Hoàng cười toe.

- Vụ nổ lần này là do con, thúc thúc, con k cố ý con chỉ muốn làm thí nghiệm thôi ai dè...

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Siêu Quậy Thiên Giới 2

Cô gái nhìn Ngọc Hoàng hồn nhiên nói, thật k thể chịu nổi nó nữa, phá quá thể lắm rồi, quả thật Ngọc Hoàng k thể kiềm chế nổi nữa, ngài hét vào mặt cô.

- TIỂU LONG NỮ, con quá lắm rồi, đại diện phía Tây, Nam, Bắc đều bị con làm nổ hết rồi, giờ lại đến đại diện phía Đông của Thái Thượng Lão Quân. Còn mỗi cái điện Linh Tiêu này nữa thôi sao con k dùng bom B52 cho nổ nốt đi ???

-Thật k chịu nổi cô nữa mà.

-Ồ, ý hay đấy đa tạ thúc đã gợi ý. - Cô hồn nhiên cười, nhìn Ngọc Hoàng với vẻ mặt cực dễ thương(nhưng thương k nổi). Thật k thể tin dc, một người có khuôn mặt thiên thần như cô lại là nguyên nhân gây ra vô số rắc rối. Thái Thượng bấy giờ im lặng mới chợt lên tiếng.

- Tiểu Long Nữ cháunói gì? Đại ...điện phía Đ...ông.. của ta ??? Thái Thượng run run lắp bắp hỏi:

- Phải, nổ rồi.- Tiểu Long Nữ cười tươi vô tư trả lời.

- Thế thế còn đan dược của ta ??? Ông lo lắng hỏi

- Chuyện ấy thì ông khỏi lo.

- Sao? Cháu đã kịp cất giúp ta rồi à ?

- K cháu cho nổ hết rồi, mà công nhận đan dược của ông hay thật đấy, cho nổ cùng bom của cháu mà tạo ra pháo hoa đấy, bữa nào cháu phải xin

thêm để nổ tan điện Linh Tiêu này mới đc.

Tiểu Long Nữ vẫn thản nhiên, tay k ngừng mân mê bộ râu của Ngọc Hoàng mà k hề biết rằng có 2 người đang chết lâm sàn vì câu nói của cô.

- Trời ơi đan dược của tôi huhu.

- Thái Thượng vội chạy về đại điện phía Đông của mình với hi vọng cứu với đc vài viên đan dược. Cô nhìn theo lắc đầu cười rồi hướng đôi mắt xanh thăm của mình về phía Ngọc Hoàng hỏi

- Đúng là già rồi lắm rồi, đến nhà mình cháy mà còn k biết sao thúc k cho ông ta về hưu luôn đi ?

- Đâu thể nói như thế đc ?

- Ngọc Hoàng nhìn Tiểu Long Nữ lắc đầu cười.

- Hứ thật chán chết, con về Long Cung ngủ đây, bye thúc nhé.

- Nói xong cô bỏ đi, Ngọc Hoàng nhìn theo bóng dáng nhỏ bé ấy khuất dần thì thở dài. Có 1 cô cháu hiếu động như thế thật k biết nên vui hay buồn đây. Nhưng cx k thể trách cô đc, ít nhất Tiểu Long Nữ của hiện tại cx tốt hơn cô bé ngày ấy trong quá khứ. Chỉ tội cho long vương đệ đệ kết nghĩa của ngài, có 1 đứa con gái siêu quậy thôi.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hình Phạt Đáng Yêu !!!

Chiều hôm ấy có 1 bức thư từ Phạt Tổ chuyển đến Ngọc Hoàng, ngài vừa mở ra đọc thì mặt biến sắc, nét lo lắng lộ rõ trên khuôn mặt uy nghiêm.

- Đúng là ý trời khó tránh, thật chỉ còn cách tuân theo số phận, đến ta là Ngọc Hoàng cai trị tam giới cx k thể thay đổi vận mệnh của chúng nó. Sắp rồi, ngày thức tỉnh của ác quỷ.- Ngài thở dài đôi mắt u sầu, rồi cho chuyển thái tử, con trai của mình.

- Phụ hoàng, người cho gọi con ?

- Trc mặt ngài là 1 chàng trai trẻ, đôi mắt màu huyết sắc lạnh, điệu bộ cung kính, lễ phép.

- Ta muốn con hạ phàm 1 chuyến để học hỏi. Ta đã già, sớm muộn thì con cx phải kế vị ta, nhưng con còn thiếu kinh nghiệm nên hãy hạ phàm 1 chuyến để tiếp thu kinh nghiệm.- Ngọc Hoàng ns 1 hồi k để cho chàng trai trả lời.

- Con đồng ý, nhưng con có thể rủ thêm bạn chứ ạ ?

- Thái Tử vui mừng, cx phải thôi chàng đã muốn xuống trần chơi từ lâu, và đang lên kế hoạch trốn đi, nay lại có thể quang minh chính đại hạ phàm thật tốt quá còn gì ?

- Ta đồng ý với con.

- Ngọc Hoàng nhận lời, thái tử vừa lui ra thì mẹ chàng, Vương Mẫu Nương Nương tiến vào.

- Sao ngài lại nói dối nó ? Phải chăng thời khắc ấy đã sắp đến ?

-Vương Mẫu nghi hoặc hỏi.

- Nàng nói đúng, giờ chúng ta chỉ có thể âm thầm giúp tụi nhỏ.

- Ngọc Hoàng thở dài.

* Tại Long Cung

- Cha à con đã về rồi nè !

- Tiểu Long Nữ chạy nhanh về phía Long Vương đang ngồi đánh cờ với 1 trưởng lão.

- Con về rồi à? Nói ta nghe hôm nay con lại tạo nên kì tích j nữa vậy ?

Long Vương mỉm cười hỏi cô, mắt vẫn k rời khỏi bàn cờ. K phải ông k quan tâm con gái mình mà vì ông đã quá quen với khả năng phá hoại của nó.

- Chaaaa.... người trêu con hoài, k thèm nói nữa con đi tìm Mĩ Nhân Ngư chơi đây. Nói xong nó ngún nguẩy bỏ đi. cx lúc ấy có một bức thư chuyển đến chỗ Long Vương, xem xong ngài thoáng lo lắng nhưng ngay lập tức lấy lại vẻ tức giận, gọi đứa con gái iu của mình lại.

- TIỂU LONG NỮ con dám phá tan đại điện phía Đông, lần này ta sẽ phạt con thật nặng, ta sẽ đẩy con xuống trần. Long Vương tức giận quát.

- Oa đc xuống hạ giới chơi rồi, Oh year thích wá. Con phải đi rủ bạn ms đc.

Nó hét lên xung sướng rồi chạy đi tìm mĩ nhân ngư. Chỉ còn lại Long Vương và vị trưởng lão.

- Long Vương người vốn chiều công chúa, kể cả cô ấy có phá tan điện Linh Tiêu người cx k trách mắng, vậy tại sao lần này...

- Trưởng lão do dự hỏi.

- Phải, phạt chỉ là cái có, đã đến lúc bắt đầu mọi chuyện rồi. - Long Vương thở dài bỏ đi.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tạm Biệt, Trần Gian Ta Tới Đây

Nó phóng thẳng đến nhà mĩ nhân ngư lớn giọng gọi, chân đưa lên đập cánh cửa đổ rầm 1 cách k thương tiếc. Nó xông thẳng vào nhà, lục tung hết mọi góc ngách. Đầu tiên nó vào bếp, lục đồ ăn rồi bước ra ngoài tìm con bạn. Kế đó chạy vào phòng sách lục hết đồng truyện tranh lên, cả phòng khách, phòng tắm nó cx k tha. Trong khi đang mê mẩn với sự nghiệp phá hoại, ý lộn tìm người của mình thì nó nghe thấy tiếng hét từ đằng sau.

- Aaaaá, mày đang làm cái gì vậy Tiểu Long Nữ ? Trời ơi đây là nhà tao hay cái bãi rác vậy hả ???

- Tiếng hét ấy phát ra từ Mĩ Nhân Ngư, cô gái có mái tóc vàng và đôi mắt tím đang đứng trc mặt nó. Một cô gái xinh đẹp với đuôi cá màu tím(chỉ ý là người cá ạ). Cô nhìn ngôi nhà của mình mà suýt xỉu, và tất nhiên Tiểu Long Nữ đã nhanh tay đỡ lấy ... cái túi bánh trên tay cô.

- Con kia, bạn mày ngã thì mày k lo, chỉ chăm chăm cái túi bánh thôi hả?_Mĩ Nhân Ngư hét lên uất ức

- Hehe tất nhiên rồi, đỡ mày làm gì cho bẩn tay ? Tao chỉ iu em bánh thôi, oa thơm quá, bánh rong biển phải k.- Nó cười tít mà k để ý đến mặt con bạn mình đang đằng đằng sát khí, hận vì k thể bóp chết nó ngay tức khắc. Nhưng chưa kịp ra tay thì nó đã nhảy chồm đến ôm cô hét lên sung sướng.

- Xuống trần chơi đi, cha tao đồng ý rồi, à tiện thể rủ Haray đi luôn.

- Nó nói 1 lèo rồi kéo cô chạy thẳng, k để cô ý ới gì, nó đã kéo cô chạy lên đến bờ. Mĩ Nhân Ngư ra khỏi mặt nước lập tức đuôi cá biến mất,(nhờ

cái vòng của Long Vương tặng cho ý mà). Và úmbala, hiện tại họ có mặt ở ...địa phủ. Nhưng đây có thật là địa phủ k? Đèn hoa treo rực rỡ khắp nơi, lại còn mấy con ma ăn mặc lòe loẹt bay tới bay lui, nhạc sà thì mở âm ỉ, nhìn thật là tức cười. Nó và Mĩ Ngư rảo bước đến chỗ xử án của Diêm Vương, thấy anh đang ngồi ôm đầu ở đó.

- Hey Vương ca, hôm nay cưới ai à mà sao náo nhiệt tek ? mà Haray em gái anh đâu rồi? - Nó lại gần chỗ Diêm Vương hỏi

- Cưới xin gì ? Haray bày trò chứ ai, mà mấy đứa định rủ nó xuống trần hả ? Nhanh khuôn nó đi cho ta nhờ, nó đang mở tiệc chia tay chia chân dưới âm phủ đây này.. Vương ca lắc đầu khổ sở.

- Hello mấy baby, chúng ta đi thôi.

1 cô gái xinh đẹp khả ái xuất hiện, mái tóc và đôi mắt 1 màu đen tuyền thuần khiết, k ai khác ngoài Haray nhà ta. nhỏ vừa xuất hiện là kéo 2 con bạn mình đi liền, trc khi a trai kjp giữ nó lại để thu dọn hậu quả nó bày ra.

Trc khi đi, nó rẽ vào 1 khu vườn trồng đầy hoa tulip biển, nó quỳ xuống bên 1 nấm mộ, đặt lên đấy đóa hoa hồng đỏ, nó thì thầm.

- Mẹ, con rất nhớ mẹ, mẹ yên tâm, con sẽ tìm ra kẻ đã sát hại mẹ.- Nó nhìn tấm hình của mẹ hồi lâu rồi quay lại chỗ 2 người bạn. Mẹ nó rất đẹp nhưng bà chết khi còn quá trẻ và mẹ nó là...con người.

Tụi nó đi tìm long vương để nghe dặn dò rồi đi. Cx k có gì quan trọng, chỉ có hai tin làm tụi nó chú ý. 1 là vẫn giữ nguyên kí ức của tụi nó, và tất nhiên tụi nó sẽ đc gửi thẳng cho bố mẹ ở trần gian luôn, khỏi sinh ra làm gì cho mất công. 2 là tước toàn bộ phép thuật để đảm bảo tụi nó k làm nổ tan trần gian. Vậy là xong, tụi nó đứng ở giếng trời, nơi kết nối giữa tiên giới và hạ giới, chào mọi người rồi nhẩy xuống.

Nó k buồn mà còn rất vui, vì nó xuống trần là để thực hiện 1 tâm nguyện của mình. có ai thắc mắc về Thái Tử k? Ảnh sau khi lôi kéo được Thiện Nhân con của Thái Bạch Kim Tinh thì đã hạ phàm trc nó 1' rồi. Yên tâm tuy hơn nhau 1' nhưng xg tới hạ giới vẫn bằng tuổi nhau. Tại vì Ren muốn thế mà kaka. Mà anh ý cũng bị tước phép luôn òi. ^-^. còn thân phận của tụi nó ở trần gian mọi người chắc đoán ra rồi ha. _ _ _Tiểu Long Nữ(nó)(Seny) / Mĩ Nhân Ngư(Windy) / Công chúa địa ngục(Haray)./ Thái Tử(hắn)(Sky)/ Thiện Nhân(Rany).

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Quay Lại Việt Nam.

Thế là tụi nó đã sống ở trần gian 17 năm, để tiện cho việc sinh hoạt 3 nàng công chúa đã sống chung 1 nhà. 1 buổi sáng đẹp trời, tại 1 ngôi biệt thự xa hoa trên nước Mỹ, trong căn phòng rộng rãi với tông màu xanh dương là chủ đạo. 1 cô gái đang la ó ầm ĩ với tần suất cực đại.

- SENY bà dậy ngay cho tôi. biết bây giờ là mấy h k mà còn ngủ? _ Haray điên cuồng la hét rồi lao đến đập túi bụi vào đồng hồ trên giường, k ngừng làm nhảm.

- 5' nữa _ Nó lười biếng thò tay ra ngoài phẩy phẩy ý đuổi Haray đi. sau đó k ngần ngại co chân đạp Haray bay vèo phát xuống đất, một màn tiếp đất ngoạn mục.

- Con kia mày đang thử sự kiên nhẫn của tao phải k? _ Haray nói rít qua kẽ răng, khuôn mặt đằng đằng sát khí. Nguy to, có biến thật rồi. Haray đi ra khỏi phòng, 1 lúc sau quay vào với sợi dây thừng trong tay và ... trói nó lại, trói cả người cả chân lun thế mà vẫn ngủ đc, báỉ phục thật. Xong xuôi cô vác nó đến bên cửa sổ và thả nó xuống còn mình thì ung dung giữ 1 đầu dây. Nó bây giờ chẳng khác gì 1 con tằm đang đánh đu tại cửa sổ, cho đến khi tỉnh dậy nhận ra tình trạng của mình thì Oa, thích quá tao đang làm xiếc này, Windy qua đây coi này.(Sợ chị lun, chết đến nơi rồi mà còn cười) Windy đang say giấc nồng nghe thấy tiếng " oanh vàng thỏ thẻ" của nó cũng vội bật dậy chạy sang. Ngay lập tức cô hiểu ra thảm cảnh hiện tại. Windy sán lại gần haray, giọng xin xỏ.

- Haray, mày tha cho nó đi, đây là lần 5 đấy mày mà buông tay là con Seny đi gặp anh mày luôn đó.(Vương ca đoá m.n)

Nhưng thật tội cho Windy, lòng tốt của cô k đc báo đáp lại còn bị Seny chửi vì tội nhiều chuyện.

- Ê con mụ già Windy kia, mày thừa mỡ k có việc gì làm hả? Sao lại cản trở tao chơi? Đồ con lợn.

Hiện tại mặt Windy đang nóng bừng lên tới 100c lận đó vì tức giận.(Ai có nôi k cho Ren mượn để luộc trứng với) - Zề? Tao béo tao già á? Có đốt đuốc đi tìm mày cx k kiếm dc ai có vẻ đẹp quyến rũ, thuần khiết và dạng ngời như tao đâu. Còn nữa, mày bảo ai già, con này chán sống rồi.

Windy liếc nhìn Haray rồi nở nụ cười man rợ và thế là 1 2 3 ... Thả. Vâng Seny đã chính thức biến thành chim và rơi với vận tốc nhanh hơn cả tên lửa. Yên tâm nó k chết đâu, Haray đã đặt trc 1 bể bơi bên dưới rồi.

* Trong phòng ăn có 2 cô gái đang ngồi nhâm nhi bữa sáng của mình thì có tiếng bước chân của khủng long uỳnh uỳnh tiến vào.

- Haray mày mới mua con gì à? Sao k nhốt nó vào chuồng mà lại để cho nó chạy đông như vậy? _ Windy cười hỏi

- Nhốt rồi, nhưng nó lại xổng ra, hajzzz chẳng biết nghe lời chủ gì cả. Mà mày biết tao nuôi con gì k?

- con SENYhaha _ Cả 2 cùng đồng thanh nói và cười lớn chọc tức nó.

* Nếu cuộc chiến tranh lạnh giữa Mỹ và Liên Xô đã kết thúc thì tại nhà nó ngay lúc này lại xảy ra 1 cuộc chiến tranh nóng. Phải nó là quá nóng khi những đồ ăn nghi ngút khói trên bàn bị tụi nó phi vèo vèo, trận chiến thế giới lần thứ N giữa 3 tụi nó. Hồn chiến chỉ kết thúc khi tiếng chuông điện thoại của nó vang lên.

- Có chuyện gì? _ Nó nhắc máy lên nghe.

- Tôi hiểu rồi, tiếp tục điều tra. _ Mặt nó bỗng trở lên u ám, sát khí tỏa ra ghê người, quay lại chỗ 2 con bạn nó nói.

- Có tin báo ông ta đang ở việt nam, và trc khi biến mất ông ta đã tiếp xúc với bang Devil Hell, thế lực của họ k nhỏ đâu.

- Thú vị rồi đây, vậy còn chờ j nữa? về vn ngay thôi. _ Haray cười ma quái.

- Tuyệt, lâu lắm k trở về, để tao gọi điện báo cho các pama 1 tiếng. _ Windy hớn hở.

Chưa đầy 30' tụi nó đã có mặt tại sân bay, chuẩn bị cho sự trở về của mình.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Đụng Mặt, Khởi Đầu Của Cặp Oan Gia.

* Tại sân bay

- Oa, ngồi này giờ mệt ghê. _ Nó vừa bước xuống đã vươn vai thân ngắn thở dài. Nhưng chưa kịp nghỉ ngơi thì 3 tụi nó đã bị coi là động vật quý hiếm và chở thành tâm điểm chú ý của m.n

- Oa ai mà đẹp dữ vậy? Trời ơi nữ thần của lòng tôi. _n1

- Em ơi làm ny anh đi, anh k đòi quà _n2

- Xí, làm như thấy người ngoài hành tinh k bằng. _n3 và vân vân mây mây đủ thứ bàn tán về tụi nó. Đã quá quen với chuyện này tụi nó nhanh chóng lách ra khỏi đám người ồn ào này và ngồi lại sân bay để chờ xe đến đón.

- Hazzz đẹp đã là 1 cái tội, làm người ta mê mẩn vẻ đẹp của mình còn là tội lỗi lớn hơn. Ông trời thật bất công khi sinh ra 1 người hoàn hảo như mình. _ Windy than thở ra vẻ tội nghiệp..

- Seny, mà có thấy gió ở đâu mà lớn thế k? Tao sắp bị thổi bay rồi. _ Haray vờ đưa tay lên che mặt.

- Windy mà làm gì ở trên đấy vậy? Xuống đây đi leo cao quá ngã lộn cổ chết bây giờ. _Nó vờ ngưỡng cổ lên trời gọi.

- Tụi mà Windy tức k nói đc j.

- Thôi tao đi vệ sinh 1 lát, tụi mà chờ nha. _ nó nói rồi chạy biến.

K biết do một vì vừa đi 1 quãng đường dài hay vì sốc với độ tự sướng của con bạn mình mà nó vào nhầm nhà vệ sinh nam. Sau khi "tâm sự" xong với em wc nó đường hoàng bước ra bồn rửa mặt. Đang say sưa tự sướng với vẻ đẹp của mình trong gương thì bỗng... cạnh, từ 1 phòng vs khác 1 nam nhân bước ra. Nó đứng hình trc vẻ đẹp của hã, bị hút hồn bởi đôi mắt màu huyết. Nhưng hình như có gì bất ổn thì phải?- Aaaaa tại sao anh lại ở đây? Đồ biến thái, bệnh hoạn.

- Tôi hỏi cô câu ấy mới phải, đây là nhà vs nam mà. _ Hã thờ ơ đáp lại.

- Hà? Nhà vs nam á? _ Nó chố mắt hỏi, cho đến khi xác thực sự việc nó liếc hã bằng ánh mắt giết người. Dù biết mình sai nó vẫn cố cãi.

- Biến thái

- Con nhỏ k biết điều kia, cô rõ ràng sai lè lè mà còn dám chửi tôi. _ Hã gắt lên vs nó.

- Tôi k cần biết, thằng cha biến thái _ Nó vẫn cãi ngang.

- Này, con nhỏ trời đánh, cô k biết viết 2 từ xấu hổ à? _ Hã liếc nó đến cháy da.

- Tôi k phải tên này, tôi có tên đàn hoàng, mà nói cho anh biết đến trời cx k đánh nổi tôi đâu._ Nó hất mặt ra vẻ

- Vậy sao? thế cho hỏi cô tên gì hả con nhỏ kênh kiệu? _ Hã nhếch mép cười trêu chọc.

- hứ, anh k đủ tuổi để biết tên của tôi đâu, thằng cha biến thái._ nó vênh mặt

- nếu cô k nói thì thôi, tôi cx k có nhu cầu cần biết, đồ trời đánh. _ hã quay lưng bỏ đi.

- anh, anh đi chết ngay cho tôi. _bị hấn bơ đẹp nó tức giận quát, miệng k ngừng chửi rủa.

- cô là ai? là mẹ tôi chắc mà kêu tôi đi chết thì tôi phải nghe theo? THÍM GIÀ! _Hấn bất chợt quay lại nở nụ cười chêu tức nó rồi thản nhiên bỏ đi. Mặc kệ nó đứng đấy độc thoại 1 mình.

- Cái zề? thím già á? Nguyệt Hải Băng ta đẹp dạng ngờ mà k chói lóa, thách người tìm đc 1 người xinh đẹp mỹ lệ, trẻ trung tài hoa như ta đây.....(đã lược bỏ 1658 chữ tự sướng của chị). Nó chỉ im mồm khi nhận ra m.n đang nhìn mình như 1 con điên trốn trại. 1 cô gái xinh đẹp quý phái lại đứng trc cửa nhà vs nam chửi bới, tự sướng thật mất mặt quá đi. Nó tức giận bỏ đi tìm 2 con bạn.(Xem thử 2 chị kia đang làm gì nha)

* Sau khi nó đi vài phút.

- Mày có khát k? Tao đi mua nước cho. _ Windy hỏi

- Trời, h.nay chu đáo dữ hen, nhưng mày đã có lòng thì tao cũng có dạ. _ Haray cười tí. Windy nhanh chóng chạy đi và quay về với 2 li cà phê nóng hồi trên tay. Nhưng k cẩn thận nên bị vấp ngã và làm đổ 1 li nên người đối diện.

- Á xin lỗi tôi k cố ý _ Windy luống cuống.

- Trời ơi, cái áo đắt tiền của tôi, con nhỏ kia mắt cô để dưới chân à? Đây là cà phê, mà còn là cà phê nóng đấy. _ Cậu ta hét lên, đôi mắt màu xám tức giận, mái tóc vàng nâu khẽ rung chuyển. Anh Rany nhà ta đây mà.

- Vậy anh muốn sao? Tôi đã xin lỗi rồi còn gì, đồ hách dịch. _Cô khó chịu nhìn chàng trai trc mặt, nhưng phải công nhận nhìn hấn rất đẹp.

- Đền á? Cô đền có nổi k? Đây là chiếc áo độc nhất thế giới của CT thời trang P&L đấy. Tôi k cần biết, cô phải làm sao cho tôi thấy hài lòng thì thôi.

Xí, tưởng gì, đây là mẫu áo do chính tay cô thiết kế mà, muốn thì dễ thôi, đừng quên cô là con gái cưng của Phạm gia. Nhưng thật k chịu nổi thái độ của tên này mà.

- Nếu anh đã muốn vậy thì...._đôi mắt tím của cô ánh lên vẻ ghê rợn, và... Vèo, li cà phê còn lại trên tay cô nằm gọn trên người Rany. Cô mỉm cười khinh bỉ rồi quay lưng đi thẳng, mặc kệ Rany đang nguyên rủa phía sau.

* Hiện tại

- Ủa Windy bà bảo đi mua nước mà sao lâu vậy? Mà nước đâu? Seny, bà ngủ trong nhà vs luôn hả? Sao mặt 2 người khó đăm đăm vậy? _Haray lên tiếng hỏi 2 con bạn.

- Im miệng _Windy và Seny đồng thanh quát.

- 2 bà sao vậy, uống lộn thuốc à? _Haray vẫn kiên trì hỏi

- Bị chó dại cắn _Seny cộc cằn đáp.(tội nghiệp anh Sky, đẹp trai thế mà bị bảo là chó dại)

- Đụng phải thằng điên vừa trốn viện_Windy khó chịu.

Tụi nó rời khỏi sân bay sau khi quản gia Kim mang xe đến, và tất nhiên nó tự lái.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Gỡ Cửa School Jewel

người ta nói, đôi khi tình yêu đến rất bất ngờ, hai người bỗng đâm vào đời nhau cái ...Rầm vậy mà có thể kết thành 1 đôi. Thế mà nó và hân lại gặp nhau trong ...nhà vệ sinh, rõ ràng là có số làm kẻ thù của nhau.

Nó lái chiếc BMW phi như điên trên đường với tốc độ tên lửa gọi bằng cạ. Cũng may là Windy và Haray đã quá quen với kiểu lái xe cùng thần chết này của nó nếu k thì đã vào viện vì đau tim sớm.

- Mà định tạo điều kiện cho tụi mình đi gặp anh của Haray sớm à?
_Windy khó chịu hỏi

- Thằng cha biến thái dám bảo tao là thím già, cứ chờ đấy, tao sẽ cho nó biết động phải bà thím này thì có kết cục ra sao... _ Nó nghiêng răng tức giận.

- Còn cái tên ôn thần kiêu căng hách dịch dám lên mặt với tao nữa chứ, đừng để tao gặp lại nếu k muốn làm khách quen của bệnh viện. _ Windy dẫn từng chữ.

- Tụi mày gặp chuyện gì à? _Haray thắc mắc. _ là vậy nè ... nó và Windy hồi tưởng lại.

- haha tao mừng vì mày toàn thằng Windy ạ, còn mày, Seny xin chia buồn nhé thím già. _ Haray cố tình chọc tức nó.

- Mày tin tao tổng mày về địa phủ k? _ nó liếc mắt hỏi.

* Tại biệt thự của nó.

- Tiểu thư đã về _ Quản gia Kim cúi đầu chào tụi nó.
- Quản gia Kim, bác cất xe giúp cháu, à, hồ sơ nhập học đã chuẩn bị xong chưa ạ?
- Xong hết rồi, bác đã để nó trong phòng cháu rồi.
- Cảm ơn bác, tụi mày lên phòng tao. _ nó kéo 2 con bạn về phòng, thấy 1 tập hồ sơ trc mặt 2 đứa.
- What? hồ sơ nhập học School Jewel, mày đùa à? tao k muốn đi hok đâu. _ Windy hét lên.
- Tại sao phải đi hok khi chúng ta đã nằm trong tay 5 bằng tốt nghiệp tại các trường đại học đứng đầu thế giới khi mới 14t? Tao cứ nghĩ chuyến này về chỉ để chơi thôi chứ _ Haray cx thắc mắc.
- Có thông tin bang chủ của Devil Hell cx hok ở đấy, vả lại đi hok sẽ tiện cho việc dấu mình điều tra dễ hơn. _ nó chậm rãi nói.
- Tao k chịu, tao muốn ở nhà, chán cảnh 10 năm đến trường bị lũ con trai bám theo lắm rồi. _Windy gào thét, tru tréo như điên. Nó biết, với con bạn này chỉ có thể... Vụt...Vèo. Nó rút con dao ở túi đeo bên hông ra phi thẳng về phía Windy, mũi dao lướt ngang qua mặt cô, nhưng tuyệt nhiên k làm cô bị thương. Phập... dao cắm thẳng vào tường ngập đến chuôi kéo theo vài sợi tóc của Windy.
- Đừng trẻ con như vậy. _ nó lạnh lùng nó rồi quay lưng bỏ đi, căn phòng bỗng im ắng đến rợn người. Windy im lặng, tiến về phía mũi dao đâm thẳng vào tường. Một vết nứt kéo dài từ tay cô đến phía cắm dao, cô nhẹ nhàng rút con dao ra.
- Quả nhiên là Seny, nội công ghê thật, cắm thẳng vào tường mà lưỡi dao vẫn sắc như vậy. _ Windy nhận xét.

- Biết sao đc, Seny mà, nó chỉ muốn đùa vời mày thôi, nếu k mày chết chắc. _ Haray cười nhẹ dứt con dao trong tay Windy phi thẳng về phía cửa sổ. Choang... âm thanh chói tai vang lên, cửa kính vỡ vụn, con dao cắm thẳng vào 1 cái cây bên cạnh cửa sổ.(thấy sợ chưa? Ren đã cảnh báo trc đây toàn là những người dễ thương nhưng thương k dễ mà).

- Làm theo lời nó đi, nó đến đây cx chỉ vì mục đích trả thù. Hajzzz thật k biết 1 Seny hòa đồng vui tính, hay 1 Seny lạnh lùng, tàn nhẫn đâu ms là con người thật của nó. _ Haray thở dài, đôi mắt hờ hững nhìn vào k gian vô định.

- Có lẽ là cả 2 _Windy mỉm cười chua xót, sao cô lại k hiểu nó chứ, cô biết nó muốn làm gì, nhưng k thể đứng nhìn người bạn iu quý của mình lún sâu vào đau khổ đc.

Sáng hôm sau tụi nó chuẩn bị đến trường. Nó cx dậy sớm để chuẩn bị. Sau khi làm vsen nó bước ra với bộ đồng phục trắng. Áo trắng và váy xòe kẻ ca rô, chiếc nơ tím đc thắt tỉ mỉ trên cổ. Mái tóc xanh dương buộc lên gọn gàng, năng động. chân đeo đôi giày búp bê cx trắng nốt. Nó chẳng khác gì 1 thiên sứ cả. Nó phóng nhanh xuống nhà, trong bếp 2 cô gái có mái tóc vàng và đen tuyền đang chuẩn bị bữa sáng.

- Trời ơi h.nay có bão lớn hả??? _ Haray hét lên khi nhìn thấy nó.

- K phải đâu mày, h.nay là ngày tận thế mới đúng, heo lười dậy sớm mà k cần ai gọi. _ Windy kinh hoàng.

- Tụi mày ngựa mồn phải k? _ Nó cầm lấy 2 cái bánh mì nhét vào mồm 2 con bạn. và thế là chiến tranh thế giới lần thứ N diễn ra.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Oan Gia Tương Phùng

Tụi nó đi chung xe đến trường, và để bảo đảm an toàn tính mạng, Windy sẽ là người lái. chưa đầy 15' sau tụi nó đã có mặt ở trc cổng trường. Vừa bước xuống xe nó vươn vai 1 cách thoải mái rồi nhìn tổng thể ngôi trường.

- School Jewel rộng thật, Let's go mấy baby. _ nó ngoắc tay 2 con bạn nhưng quay lại thì... 2 đứa tụi nó vẫn ngồi im trong xe.

- Ô, người gì đâu mà đẹp vậy? hs1

- Tự hỏi nàng có phải nữ thần sắc đẹp trên đỉnh Ôlimpia tái sinh k? _
hs2

- Khoan hình như còn 2 người nữa ngồi trên xe thì phải. _ hs3

Và sau đó cả đám nam sinh lao đến chỗ nó... tỏ tình. Trời ơi, tạo sao bây giờ người ta nói yêu mà k biết ngại vậy? Nó phi thẳng vào trong xe để trốn.

- 2 con kia, tại sao k giữ tao lại? _nó trách móc.

- Cho chừa cái tật xốn xác, bao năm đi hok tao tưởng mày quen với cảnh này rồi. _Windy k thêm liếc nó.

- Đây là Mĩ, còn đây là vn tao đâu có ngờ..._ nó méo mặt.

Haray k nói gì phóng thẳng xe vào trong trường trc sự ngỡ ngàng của các hs. Tụi nó vừa đỗ xe lại chưa kịp xuống thì đã nghe tiếng hét inh trời của các hs.

- Trường này có thói quen tập thể dục buổi sáng bằng màn khởi động giọng à? _ Windy thắc mắc hỏi. Tụi nó nhìn nhau nhún vai đang định bước xuống xe thì... Rầm, xe của ai đó đã tông vào tụi nó.

- Hừ, thằng này chán sống rồi. mắt đui à mà dám đâm vào bốn cô nương? _ 3 tụi nó tức giận bước xuống xe. Trời ơi, 1 lũ hám zai đang reo hò.

- Anh Sky đến rồi _ hs 1

- Anh Rany làm ny e đi. _ hs2

- E yêu a nhiều lắm. _ hs n

- Mẹ nó, rút cục cái lũ khỉ tạp chủng ấy có gì đẹp nhỉ? _ Windy lăm lăm chửi rủa.

Cả 3 đưa ánh mắt nhìn về phía hung thủ phá xe của mình. Chúa ơi oan gia.

- Con nhỏ trời đánh/ thằng cha bệnh hoạn. _ nó/Sky 4 mắt nhìn nhau, mở to hết cỡ.

- Thằng điên trốn trại/ nhỏ cà phê? _ Windy/Rany cx bất ngờ k kém.

- Tụi mày quen đám nhặng xanh này à? _ Haray ngây ngô hỏi.

- Cô nói ai là nhặng xanh? _ Rany khó chịu

- Thì là cái thằng gặp ở sân bay đó chứ ai. _nó và Windy đáp. Sky tiến về phía nó nói mĩa chỉ đủ cho nó và hần nghe. - Thím già vào nhăm nhà vs nam đây mà.

- Nghe hần nhắc lại chuyện cũ, nó thoáng đỏ mặt. Moe nó thằng này nhỏ mọn thù dai dễ sợ. Nhưng Nguyệt Hàn Băng này quyết k để ai bắt nạt. Nó

ngừng mặt nên, nhìn hần mìn cười tà mị.

-Ồ tưởng ai, thằng cha biến thái đây mà. Đúng là Hữu duyên thiên lí năng tương ngộ/ vô duyên đối diện cự om sòm.

- Cô quả là ngang ngạnh nhỏ trời đánh_ Sky

- Xin lỗi đã làm anh thất vọng, thứ nhất tôi có tên đảng hoàng. T2 trời cx k đánh đc tôi đâu. T3 tôi k thừa clo để nói với những kẻ nào ngẫn, biến thái.
_ nó

- Cô bảo ai nào ngẫn, biến thái? _ Sky

- Tôi nói mây nói gió nói c-hó gì anh? _ nó vu vơ hỏi

- Trong mây trong gió trong đó có có tôi _hần cự lại.

-Ồ vậy anh tự thừa nhận mình là kẻ biến thái rồi. _ Seny cười mìn

- Cô...cô .. _ hần thật k chịu kiểu cãi ngang của nó

- Cô đây cháu gọi j? trời ời tè dầm rồi hả? khổ chưa lớn rồi mà còn thế.
_nó giả bộ.

- Cô cứ đợi đấy_hần tức giận

- Hazzz cuộc đời đúng là người tốt thì nhìu mà người biết điều thì ít, xem ra anh thuộc dạng k biết điều rồi. Tôi sẽ mở mắt thật to để xem anh làm đc j. _ nó bỏ sang chỗ Windy mặc kệ hần đang toa sát khj giết người

- Đây chẳng phải công tử bột hôm nọ sao? lại gặp rồi. Mà tôi thật k hiểu tại sao trại tâm thần lại để xõng anh nhỉ? _ Windy mĩa Rany.

- Cx đâu bằng cô, gây họa rồi bỏ chạy. Cho hỏi cô có hiểu đạo lí k vậy _
Rany

- Ủa, tôi tưởng với loại vi khuẩn, vi trùng thì k cần phải nói đạo lí chứ? ý chết, ví anh với vi khuẩn thật là tội nghiệp cho chúng. _ Windy cx k kém cạnh.

- Cô đc lắm

- Anh k phải khen, tôi biết tôi giỏi, hạng hạ đẳng như anh sao bằng đc?

Nói xong tự nó đi thẳng đến phòng HT, để lại 1 dấu hỏi to đùng cho cả trường. Các hotboy và hotgirl cãi lộn giữa trường thật mất hết hình tượng.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Lớp Học Mới

Nó cx 2 con bạn nhanh chóng đến phòng thầy HT. Vừa tới nơi nó đã đập cửa xông vào, miệng k ngừng la hét.

- Cậu cháu nhớ cậu quá đi, oa cậu ngày càng đẹp zai phong độ nha. Ủa mà dì đâu rồi? _ nó xoay cậu nó như chong chóng miệng k ngừng liên thoảng.

- Con bé này, lớn rồi mà cứ như trẻ con vậy? Chưa thấy người đã nghe thấy tiếng rồi. Kiểu này thì làm sao mà lấy chồng đc chứ. _ Dì nó từ phòng đi ra.

- Dì ơi! Con nhớ dì nhìu nhìu lắm. Con ở với dì, k lấy ck đâu. _ nó bay đến ôm chầm lấy dì nó.

- Khoan để tao cầu trời phù hộ đã _ Windy kéo tay nó lại rồi chắp 2 tay cầu khẩn.

- Con lại chín phương trời 10 phương phật, cầu thánh Ala, chúa Jesu và đức mẹ Hải Đồng phù hộ cho thằng ck của con Seny k phải vào trại thương điên vì bị nó cho ăn hành. _ Windy khẩn bái, rồi cười như 1 con điên.

- Mà lo xa quá đấy Windy, liệu có thằng nào nó chịu rước con Seny đi k ms là vấn đề. Mà nếu có đứa iu Seny thật thì thằng đấy chắc bại não mẹ nó rồi. _ Haray trêu chọc.

- Ê 2 con kia, tao đắc tội với tội mà ỳ à? _ nó trừng mắt nhìn 2 con bạn.

- Thôi thôi, ta can, các con mau theo dì đi nhận lớp đi, ở đây thêm hồi chắc nát phòng HT luôn đấy. _ Cậu nó lên tiếng.

- Vậy con đi nha cậu, à mà nhắc trc cho cậu khỏi sốc, con quyết định sẽ phá trường này rùi đấy. _ Nó tặng cho cậu mình 1 nụ cười thiên thần mà làm cho cậu nó toát mồ hôi. (Chẹp tội cho HT quá, cái trường này xác định phải đem bán sắt vụn rùi.) Dì nó đưa tụi nó đến lớp 11a3, vừa đi vừa nói về truyền thống lịch sử của trường.

- Trường đứng trong top 5 trường đứng đầu thế giới về ngành giáo dục, vì vậy mà tỉ lệ thi đậu vào School Jewel là rất thấp, người đó phải thật sự có tài, k cần có vị thế, tiền bạc. Mỗi năm đều có hơn 10 cuộc thi kt học lực, chưa kể đến thi ngoại khóa. Các kì thi đều có độ khó riêng, nếu ai k qua sẽ bị loại ngay tức khắc. Trường có 1 đội ngũ giáo viên giỏi. Về cơ sở vật chất thì đầy đủ tiện nghi, có phòng nghỉ dành riêng cho gv và hs, phòng tập đa năng, canteen k thua gì khách sạn. Luôn tạo điều kiện giao lưu, nhiều lễ hội..._ Dì nó thao thao bất tuyệt 1 hồi trong khi tụi nó đang tàn tạ lê lết bước theo dì vì trường quá rộng, đi mãi chẳng đến nơi.

- Tới rồi, các con đứng đây, để dì vào thông báo._ tụi nó gật đầu rồi đứng ngoài chờ, 1 lúc sau gvcn ra đón tụi nó.

- Các e là học sinh ms? _gv

- vâng " Bà này điên hả? hỏi thừa, k hs mới thì cũ chắc"_cả 3 nghĩ.

- vậy các e sẽ vào lớp chứ?

-Tất nhiên ạ " k vào thì đứng đây ngắm c_hó làm manocanh chắc? bà này ngu" 3 đứa khó chịu.

- vậy các e cứ đứng đấy._ bà ta nói xong thì quay vào lớp.

- Cái éo j vậy? hỏi cho đã rồi bảo đứng chờ típ, chơi nhau à? _ nó điên lên đá cánh cửa rồi xông thẳng vào lớp trc sự ngỡ ngàng của m.n và bà giáo.

- Cô bảo các e chờ mà _ Bà ta lên giọng hách dịch

-Cô à, để hs đứng ngoài chờ như vậy thật k lịch sự nha, chờ cô thì chắc tụi e đi lấy kinh xong rồi. _ Windy giả bộ ngây thơ.

- Phải đó cô, để tụi e tự gt lun, chờ cô chắc đến mùa quýt cx chưa xong._Haray cx lên tiếng. Nó lia mắt 1 vòng quanh lớp, Oh quai dép, thằng cha biến thái và bạn hảnh cx ở đây, lại còn nhìn nó bằng ánh mắt thách thức nữa chứ, muốn đâm lăm rồi đấy nhé.

- Chào các bạn, mình là Nguyệt Hải Băng, cứ gọi mình là Seny cho tiện. _ nó nở 1 nụ cười tươi rói khiến cả lớp sốc vì mất máu. (- Sky)

- Mình là Phạm Tiểu Linh các bạn cứ gọi là Windy nhé. _ cô cười mím, nháy mắt với m.n.

- Còn mình là Diệp Ánh Phương, Haray hân hạnh gặp mặt _Cô nhún chân chào theo cách của các vị tiểu thư lễ nghĩa.

- Trời ơi, đẹp quá, bạn ơi ngồi vs mình nhé. ns1

- Đừng có nằm mơ, cô ấy sẽ ngồi, cx với tôi ns2

- Lũ con trai lang sói các ông biến hết, chỉ có phụ nữ ms đem lại hạnh phúc cho nhau, hiểu chưa? _ 1 nữ sinh lên tiếng. _ ghê wá đi bà _nhỏ này thần kinh _ Chắc chư uống thuốc.

- Tụi mày im hết, 3 cậu ấy là người mới vào nên tôi sẽ là người hướng dẫn vì tôi là lớp trưởng. Đúng k cô giáo? _ Duy đứng lên đồng dục nói.

- Nãy giờ bị tụi nó cho ăn bắp rang bơ, coi như k khí tong lớp bà giáo tức lăm.

- Em bị phạt đi dọn vệ sinh trường vì tội nói leo trong giờ.

- Chết mà chưa? cho mà chờ đờ con lừa ... khó ưa! haha _Cả lớp đồng thanh chọc thẳng bạn.

- Vậy để mình ngồi vs cậu nhé,_nó mỉm cười tiến về phía Duy.

- Cô ngồi với tôi. _ Sky lên tiếng, giọng k thể lạnh hơn, hẳn thích làm tâm điểm chú ý của m.n lắm à? đc thôi, thích thì chiều xem ai sợ ai. Khóe môi nó khẽ vẽ 1 hình bán nguyệt , tiến về phía hẳn dùng đôi mắt mê mị và giọng nói quyến rũ, khẽ hỏi.

- Vì sao tôi phải ngồi với cậu? _ nó dí sát mặt mình vào hẳn, điệu bộ thân thiện.

- Vì tôi thích _ hẳn trả lời nhưng lại quay đi tránh ánh mắt của nó.

- Ồ, vậy ra anh thích tôi rồi phải k? _ nó đưa ngón tay thon nhỏ trắng trẻo của mình vuốt qua cổ hẳn rồi tháo lỏng chiếc cà vạt của hẳn và cởi nút áo của hẳn ra.

- Cô làm cái gì vậy? _hẳn bất ngờ về hành động của nó, vội xô nó ra.

- Xem kìa, ms dù có chút xiu mà đã hoảng sợ như vậy, anh kém quá đấy. _ nó vẫn dùng cái giọng chết người ấy mà trong lòng k ngừng gào thét, lời nói và hành động của nó chính nó còn thấy sợ. Nó chỉ muốn thử xem dây thần kinh xấu hổ của hẳn còn nguyên vẹn k thôi. Nhưng thật sự ...tim đập rất nhanh. Nó làm cho cả lớp sock vì hành động của mình, kể cả 2 con bạn.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Màn Thăm Hỏi Trường Mới

Nó ngồi xuống bàn chẳng thềm đoái hoài gì đến hân. Còn hân ý hả, đang tự hỏi xem mình có bị bệnh tim không, tại sao lại thấy bối rối vì ánh mắt đấy? Tại sao lại thấy nó giống 1 người... Hân bất giác nở 1 nụ cười.

- Cha này khùng, k dừng lại cười, đúng là bại não. _ nó phán.

- Tôi cười mặc tôi, ảnh hưởng đến kinh tế nhà cô chắc? Hay cô sợ bị vẻ đẹp của tôi mê hoặc. _ Hân vẫn nhún nhở.

- Xin lỗi nhé, tôi miễn dịch với trai đẹp, và hoàn toàn k có cảm xúc với những tên biến thái. _ Nó hờ hững đáp.

- Cô nói ai biến thái hả? Nhỏ trời đánh. _ Hân gầm lên và thế là 1 cuộc hỗn chiến x.ra

* Sơ đồ lớp học

- nó/ hân

- Rany/ Windy, ngồi bàn cuối cx ngay sau tụi nó.

- Haray/ Duy ngồi ngay bên trên.

* Tại bàn Windy

- Trời ơi, sao đi đâu cx gặp phải thằng điên trốn trại này vậy? Windy k ngừng than thở.

- Chắc kiếp trc cô mắc nợ tôi đấy, nhỏ cà phê, cô còn nợ tôi cái áo đóa lo đèn đê. _Rany mỉm cười.

- Anh đúng là loại ki bo, kệt xỉ, kiết xu, bunn xinn, con trai gì mà tính toán chi li thấy ớn, về mà mặc váy đi. Phạt nói kiếp trc ngoái đầu lại nhìn 500 lần mới đổi đc 1 lần thoáng gặp trong kiếp này. Nếu biết vậy thì lần thứ 499 tôi sẽ k quay đầu lại (Câu này k phải của Ren, mong t/g k thu tiền bản quyền) _Windy than thở.

- Nói vậy hẳn là kiếp trc cô đã thích tôi rồi nhỉ._ Rany cx sung sướng hơn.

- K, tôi nghĩ chắc kiếp trc anh iu tôi, nhưng k đc báo đáp nên thất tình tự tử, bởi vậy kiếp này trời thương mà cho anh gặp lại tôi. Nếu mà thật vậy thì k bít chừng nào mới trả hết nợ nữa, vì tôi làm tổn thương nhiều người lắm ai biểu tôi quá đẹp.

(phục vì độ tự sướng của bà này.) Windy tự thao thao bất tuyệt về bản thân mình mà k hề biết Rany đang há mồm hết cỡ, mắt mở to suýt rớt cả con ngươi. Sau đó cười như điên dại.

- Haha tôi k ngờ cô nỡ giữ vậy... về soi gương ngắm lại mình đi. Đúng là cô mắc bệnh điên thâm niên mà.

- Đây, anh có quyền gì mà phán xét tôi?

- Vậy tôi có quyền mời e ra khỏi lớp vì tội mất trật tự chứ? _ Bà giáo đứng sau lưng Windy lên tiếng. Cô liếc nhìn bà ta 1 cái rồi bỏ ra ngoài k thèm nói câu gì. Rany đang định đi theo thì bị bà ta ngăn lại vì cho rằng cậu k có lỗi, nhưng Rany vẫn đi theo.

* tại bàn nó

- Đây anh ngồi xích ra coi, bàn này của mình anh à?

- Tôi k ngồi xích ra thì sao cô làm gì đc tôi?

- làm gì á? Đây thì làm gì, nói nhẹ k nghe đúng là đồ con lừa. _ nó co chân đạp một cái cho hần tằm về với đất mẹ thân iu.

- Ôi cậu bị ngã sao? Để tớ đỡ lên nhé _ nó chạy lại giả bộ quan tâm. Nhẹ đỡ hần lên nhưng giữa chừng lại thả tay ra cho hần an tọa 1 lần nữa.

- Cô giỏi lắm

- Tôi giỏi từ bé, k cần anh khen. _ nó cười giả lả

- Nguyệt Hải Băng em ra ngoài cho tôi. _ Bà giáo lại rít lên. Nó mìn cười bỏ đi k quên ngoái đầu lại trêu chọc _ cô à tức giận sẽ chóng già lắm đấy, ý quên, cô già sẵn rồi mà. Hần cx chẳng nói gì lảng lảng đi theo nó. Cả cặp Haray và Duy cx phải đi ra vì 888 quá nhìu. Rõ ràng bà này chí tui nó.

- Tao bắt đầu bức rồi đấy _Windy bức xúc

- Yên tâm, tao sẽ có quà dành cho bà. Tiết sau là tiết hóa phải k?- nó cười nham hiểm

- mày định làm gì? k đc phá hoại đâu nhé _Haray ngăn cản

- Chỉ là sự trả thù ngọt ngào thôi, mày đừng lo, còn bây giờ..._ nó nhấc điện thoại lên gọi và thoáng chốc 6 chiếc xe đã xuất hiện trc mặt. Tận dụng lợi thế sân trường rộng tui nó làm sân đua luôn. Báo hại bà giáo bị HT khiển trách vì cho học sinh ra ngoài đua xe trong giờ. Đúng là đã ghét còn ghét thêm.

- Mày đem theo thuốc nổ chưa? liều lượng vừa phải đủ để nổ mỗi phòng thí nghiệm thôi nhé. _ Nó lên tiếng nhắc nhở.

- Đủ rồi, tao tính toán kĩ lắm, mày khỏi lo._ Windy trả lời.

- Tụi mày vẫn định làm à? _ Haray lên tiếng ngăn cản

* giờ hóa tại phòng thí nghiệm tầng 3

- tụi mày xử lí nhé, tao xg sân trường quay clip _ nó bỏ xuống sân, tay giơ cái máy đt lên quay và ...BÙM, khói từ phòng thí nghiệm bốc lên, m.n xô nhau bỏ chạy, nó thì cười sung sướng. Nhưng có điều, lửa đang cháy hết cả tầng 3, lạ nhỉ, liều lượng chỉ để nổ mỗi phòng tn thôi mà? nó nhanh chân tiến lại phía 2 con bạn đang đứng ở chân cầu thang. Còn Sky thì k biết tại sao lại lao như điên vào biển lửa.

- Đây vụ nổ này là tác phẩm của mày hả? _ Nó nghi hoặc nhìn Haray

- Đã làm thì phải làm cho trót, đâu ai như tụi mày. Tao còn định cho nổ tan nguyên dãy nhà này cơ. _ Haray trả lời.(t/g: Thấy chưa? đây ms là con người thật của bả, chuyên thêm dầu vào lửa, k hiền lành gì đâu. Haray: Nói cái zề đó, thích làm heo quay sữa k? t/g: e biết e sai, xin chị tha cho)

- mà này thằng cha biến thái chạy đi đâu vậy?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Tiểu Long Nữ Thích Quậy Phá

Thật ra Thiên Đình có khác hạ giới là bao, ngoài việc không khí trong lành hơn, phong cảnh đẹp hơn, sống thoải mái hơn, có tiên nhân, có hưởng thụ có nhiều thứ khác nữa.... ngoài ra chẳng có gì khác. Mà cũng không thể nói vậy, dầu sao Thiên Đình vẫn là chốn thần tiên cao quý, người phàm nào có thể sánh bằng. Nhưng có điều, nơi nào có Nguyệt Hải Băng nơi ấy phải là địa ngục- Địa ngục cái con khỉ, trại thương điên thì có- Haray cáu kỉnh chửi bới, hơn 3 ngày nay cô bị Seny hành cho tối mắt tối mũi, mà cũng không phải vậy. Chẳng biết nó kìm hãm bao lâu mà khi trở lại Thiên Đình, khả năng quậy phá đạt đến level max. Kết hợp với Thiên Nhi, quả thật nơi này gọi là trại thương điên còn có chút lưu tình. Mà không hiểu số cô xui xẻo hay tại cô tránh không kĩ, mà mọi rắc rối nó gây ra đều đổ lên đầu cô. Mấy vị tiên nhân bị nó quậy phá đều đến tìm cô than thở đòi bồi thường. Rany và Windy thì treo biển "không quen biết không liên quan với nó" Còn Sky và Kevil? Thôi khỏi nhắc cũng biết, bao che vô tội vạ cho hai người họ, nên một thanh niên nghiêm túc, con người công minh như cô sao có thể làm ngơ đây. Nhưng đến lúc này, khi phải quét đến hơn nửa vườn đào tiên bị rụng lá của Vương Mẫu nương nương vì cái thí nghiệm thuốc trừ sâu của nó và Thiên Nhi, cô quả thật chịu không nổi nữa. Cô đáp cây chổi sang bên, chạy đi tìm nó khắp nơi để tính sổ.

- Seny mày lặn ra đây cho tao, mau lặn ra đây, nếu tao không bấm mày ra, thề với chúa tao sẽ đổi tên thay họ, làm con mày cho rồi.(Chị có theo đạo thiên chúa sao? ==)

Vừa bước ra đến cửa, Haray đã thấy một bóng trắng lao về phía mình. Đừng nghĩ đấy là ma, bóng trắng ấy thướt tha, xinh đẹp, mang một khí chất cao quý khó tả, lao thẳng vào lòng cô mà than khóc.

- Haray, cứu ta, ta chịu hết nổi rồi, Tiểu Long Nữ và Thiên Nhi vừa đến cung Quảng Hàn của ta, bắt thỏ ngọc bảo đem đi lại giống với mấy con chuột bạch gì đó. Muội nói đi, thỏ của ta giống chuột chỗ nào chứ? Còn nữa, ta trồng cà rốt trên đó cho thỏ ngọc, bị Thiên Nhi thay toàn bộ bằng dưa leo, bảo ta dạo này xuống sắc quá, nên chăm sóc da đi. Chưa hết, đan dược trường sinh của ta dùng để dành dâng lên Ngọc Hoàng bị hai người họ đem ra làm đá bắn chim, muội phải đòi lại công bằng cho ta nếu không ta khóc lút cả Thiên đình này cho muội coi_ Rồi không ai khác ngoài Hằng Nga mỹ nữ, xinh đẹp tuyệt trần, bây giờ bị bức đến tức chết có khác nào bà vợ phát hiện chồng ngoại tình rồi bị ruồng bỏ không cơ chứ. Về mặt Hằng Nga vô cùng ảm ức, Nhưng về mặt Haray còn ảm ức hơn. Vì sao? vì sao lại đến tìm cô, cô đã gây ra tội gì? Thiên a công lí ở đâu?

- Hằng Nga tỷ, Thỏ ngọc ta sẽ tìm lại cho tỷ dù sao thỏ cũng thuộc họ nhà chuột mà. Hơn nữa nó cũng giống chuột thật đấy, còn dưa leo... tỷ dùng tạm đi, muội thấy tí có vết thâm trên mắt kìa, về chuyện thuốc trường sinh, dù sao Ngọc Hoàng cũng trường sinh sẵn rồi, tỷ đừng lo nữa nhé, vậy, muội đi đây_ Haray thật thà nói, rút vạt áo ra khỏi tay Hằng Nga, vội vã chạy đi. Không muốn nghe thêm lời nào nữa. Hằng Nga tiên nữ đau khổ, trái tim mỏng manh bị tổn thương nghiêm trọng, thật sự có vết thâm sao?. Còn Haray, cô vội chạy đi tìm nó, chẳng được mấy bước, đã thấy một đám người đổ dồn về phía mình, mặt ai cũng bi thương, đau khổ.

- Haray, cô phải giúp ta, Tiểu Long Nữ, nó quá lắm rồi, nó và Thiên Nhi công chúa đến chỗ ta, lấy tơ hồng đòi đem đi đan áo, đã vậy còn tùy tiện nối các sợi tơ với nhau, bây giờ thảm thật rồi, dưới trần gian loạn hết cả, nam yêu nam, nữa yêu nữ, kể cả người yêu súc vật cũng có, cô bảo ta phải làm sao?_ Nguyệt lão se duyên cầm đồng tơ vò rồi ren lên than khóc, thảm hại vô cùng.

- Nguyệt lão à, ông cũng đừng cổ hủ vậy chứ, chuyện nam nam, nữ nữ dưới trần vốn không còn gì lạ nữa rồi, còn súc vật và người... coi như lai

giống mới đi

- Haray, muội xem con Hao Thiên Khuyển oai phong là thế, cũng bị Tiểu Long Nữ đem ra cạo sạch lông, rồi nói cái gì mà mới mới, bảo ta lạc hậu không theo kịp thời đại, báo hại vật nuôi của ta giờ không dám ra ngoài phải ngồi nhà để chờ mọc lông_ Dương tiên kéo tay Haray, cô lão đảo một hồi, rồi mới định thần lại được

- Dương huynh, muội sẽ tặng huynh lọ dầu mọc tóc, bảo đảm sau 3 giờ lông hao Thiên Khuyển sẽ mọc lại, bây giờ muội phải đi_ Sau đó không đợi ai nói gì thêm, cô phải nhanh chóng thoát khỏi đây, mặc dù đằng sau chúng tiên vẫn đang kêu gào công bằng. Công bằng cái con khi, đi tìm lão Ngọc Đế mà kiện, không nhìn thấy cô hiện tại còn phải chạy bộ đi tìm nó à? Cô sắp chết mệt rồi đây, nơi này rộng lớn như vậy, cô còn chưa được hoàn lại phép thuật, không thể điều gió cuờn mây, có khác qué gì dưới trần đâu chứ, lần sau nhất định đem xe đưa lên đây cho bọn họ hít khói. Haray chỉ còn cách ngửa mặt nhìn trời mà than khóc, ủa mà cô đang ở trên trời rồi đấy thôi. Rút cục kiếp trước cô đã gây ra tội tình gì???

Trong khi đó, nó đang cùng Thiên Nhi cười phượng hoàng lửa_ linh vật của Thiên Nhi bay đi khắp nơi quậy phá. Nhìn mấy thứ tiên đơn của, vải lụa, thậm chí cả Thổ ngọc, toàn của cướp bóc trắng trợn trong tay, nó cười vui vẻ. Ngay cả Thiên Nhi cũng đắc chí vô cùng, tìm được một người tâm đầu ý hợp như nó, không vui mới lạ. Cô thầm công nhận người này làm chị dâu rồi.

- Seny, chúng ta đi đâu đây?

- Đến chỗ Sky đi, chúng ta khoe thành tích

- Chỉ sợ anh ấy sẽ lên cơn đau tim mất

Thiên Nhi cười trừ, nhưng sau đó vẫn để phượng hoàng bay đi tìm họ. Bên cạnh An Bảo điện có một hồ sen lớn, giữa hồ là một mái đình nguy

nga. Sky Kevil, Rany và Windy đều có ở đó, nhàn nhã nghỉ ngơi, duy chỉ không thấy mặt Haray đâu(Thấy mới lạ đó). Thiên Nhi cho linh vật hạ xuống gần mái đình, nó nhanh nhẹn nhảy xuống, lăn một vòng trên đất rồi dừng lại. Chưa kịp mở lời, Windy đã nhào vào người nó, lắc lẩy lắc để

- Seny, mày đi đâu, mày đã đi đâu, à không... mày phá hoại những nơi nào? Haray mà tóm được thì mày chết chắc

- Ế, tao chỉ đi chào hỏi mọi người thôi mà?_ Nó vô tội ngồi xuống bên cạnh Sky

- Em chào hỏi, họ thấy bóng em đã tránh xa 10 thước rồi_ Sky búng mũi nó

- Seny, dù sao em cũng không nên gây nhiều rắc rối cho Haray như thế chứ_ Kevil oán trách nó

- Hừ, anh chỉ thương Haray thôi, có thương em đâu_ Nó tru mỏ oán trách

- Vậy, để tao thương mày cho_ Giọng nói mang đầy nộ khí, phản phát mùi đe dọa đập thẳng vào tai nó, nó lo sợ quay đầu lại. Không ai khác ngoài Haray, đem theo bộ mặt hung thần đi hỏi tội. Nó lại liếc nhìn sang bên cạnh, hóa ra Lay là người đưa Haray đến đây, nếu không với hai chân chạy bộ, làm sợ Haray có thể về An Bảo điện nhanh vậy. Lay cũng làm mặt vô tội, anh chỉ là đi tìm Thiên Nhi, thuận tiện đem Haray đến thôi mà. Lúc này 36 kế chuồn là thượng sách.

Ế, tao còn có việc ở chỗ thúc thúc, tao đi trước

- Đứng lại đó, không ai cứu được mày đâu

Haray rất nhanh đã tóm cổ áo của nó lôi đi. Nhìn bộ mặt đầy sát khí kia là biết không ai cản được rồi. Đã bảo, chọc ai không chọc, chọc phải Haray

khác nào chơi với núi lửa, Kevil chỉ cầu mong cho em gái toàn mạng trở về là tốt rồi, sau đó anh đứng dậy cùng Sky đi tìm Ngọc Hoàng. Thiên Nhi ban đầu có ý rình trộm nhưng bị Haray liếc cho cháy da thì vội vàng kéo Lay lẫn đi, Rany và Windy cũng không dại ở lại hứng chịu núi lửa phun. Mà cũng chẳng biết Haray dùng cách gì, chỉ biết Seny bị nhốt trong An Bảo điện kêu gào thảm thiết, kể cả khi cô nguôi giận bước ra ngoài, vẫn không thấy Seny ra khỏi phòng nửa bước, không ngừng kêu cứu. Vậy là nó bị nhốt hơn một ngày trời trong điện, chỉ biết kêu khản cổ, chẳng ai biết Haray đã làm gì.

Vẫn là vẻ cao cao tại thượng, khí chất bất phàm, Ngọc Hoàng ngự trên cao đang xem qua mấy bản tấu, mà đầu đầu nhất là mấy lá đơn kiện Tiểu Long Nữ. Biết ngay mà, kiểu gì cũng gây ra rắc rối, ngài dung túng cho nó thì thôi đi, đến cả con trai ngài cũng làm ngơ nữa. Xem ra chẳng ai trị nổi nó nữa rồi. Cùng lúc đó, Sky bước vào kính cẩn cúi chào. Sau một thời gian dài gặp lại, lúc này hai người mới có cơ hội trò chuyện.

- Tiểu Long Nữ không đi cùng con sao?

- Cô ấy bị Haray phạt rồi

- Xem ra chỉ có Haray mới trị nổi nó_ Ngài cười nhẹ nhõm, đưa tay ra hiệu Sky lại gần. Sky bước lên bậc cao, ngồi xuống bên cạnh cha mình.

- Ta biết chuyện của con và Tiểu Long Nữ, ta để con xuống trần cũng vì muốn con bảo vệ nó, bây giờ trước mắt nó còn một con đường rất trắc trở, nếu con đủ khả năng...

- Con làm được

Hắn không đợi nghe hết câu đã khẳng định kiên quyết. Hắn đã hạ quyết tâm lâu rồi, dù là gì đi nữa, hắn cũng không buông tay.

- Vậy, ta yên tâm rồi

- Con cần làm gì tiếp theo?

- Hiện tại cần ngăn chặn Ma Vương thức tỉnh, con cùng mọi người tiêu diệt Lâm Tử Vĩ, hủy diệt phần hồn của hắn, để hắn không hồi sinh. Hắn sắp tỉnh lại rồi, vào ngày trăng tròn tiếp theo. Còn phải làm những gì tự con lo liệu đi.

Sky không nói gì thêm, lui ra ngoài. Việc tiếp theo là tìm ra xem Lâm Tử Vĩ đang trốn ở đâu, ngày hắn tỉnh lại không còn xa. Nhưng trước tiên... có nên đi xem nó còn sống hay không đã.

Seny vẫn ngồi thu mình trên giường, mồ hôi toát ra như tắm, dù vậy nó vẫn kiên quyết trùm chăn kín đầu, dọa chết nó rồi. Chờ mãi không thấy Haray quay lại, cũng không thấy ai đến cứu nó, có cần phải tuyệt tình vậy không, nó chẳng qua là đi chào hỏi mọi người thôi mà, sau đó mượn vài món đồ của họ thôi mà, có cần hại nó thảm vậy không? Đã nói rồi, nó trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi ...mèo. Vậy mà, Haray không lưu tình, nhốt nó lại với nguyên đàn mèo, ở đâu cũng thấy mấy con mèo đủ loại to nhỏ lớn bé, màu sắc lông lá, trừng mắt nhìn nó, dọa nó không nhúc nhích nổi. Oan uổng quá đi. Cửa phòng bật mở, Sky bước vào, chưa kịp lên tiếng đã bị một cái bóng đen lao từ góc phòng ra tóm chặt. Nó mặt mày tái xanh, người còn quẩn chăn, sợ hãi nép sau người hắn. Nhìn sơ qua phòng một lần hắn cũng hiểu có chuyện gì xảy ra. Haray ác thật, chẳng phải động thủ nhiều, ra tay nhắm vào điểm yếu của nó. Nhìn bộ dạng như con mèo nhỏ... =. =thôi đừng ví với mèo nữa. Nhìn bộ dạng như con thỏ non của nó, hắn thấy động lòng, trừng mắt nhìn mấy con mèo, hắn đóng sập cửa lại, bế nó đi. Nó vẫn bám chặt lấy tay hắn, an toàn rồi.

- Em đó, ai bảo chọc Haray nổi giận.

- Không phải em, rõ ràng là mấy tên thượng tiên kia mà, em vô can

- Còn không nhận lỗi?

- Anh cũng bắt nạt em sao?

Nó giả bộ rưng rưng tội nghiệp, biết vậy nhưng hắn vẫn không nỡ trách mắng nó, bế nó về phòng mình.

- Đưa em về đây là có ý gì? Đừng hòng giở trò._ vừa lấy lại tinh thần, nó đã nhảy phóc xuống, lùi lại phòng thủ, không phải cho rằng, hắn cứu nó thì nó phải lấy thân báo đáp chứ?

- Chẳng lẽ em không định ăn tối?

- Ăn?_ Đúng là nó chưa ăn gì, ban nãy sợ quá, quên cả đói, giờ thảm rồi, bụng réo ỉnh ỏi, dù sao nó vẫn là người, vẫn phải ăn thì mới sống nổi. Trên bàn thức ăn được bày sẵn, nó không kiên nhẫn lao vào càn quét sạch sẽ. Sau đó ôm bụng căng tròn lăn ra giường ngủ. Sky chỉ còn nước dờ khóc dờ cười. Nó vừa cho rằng hắn có ý đồ đen tối, bây giờ lại lăn ra giường hắn ngủ không chút phòng bị như vậy, rõ ràng dụ dỗ người ta phạm tội mà. Nhưng ngủ chung thì... thật ra đây cũng không phải lần đầu tiên, hắn còn trong sáng mà. Giường là của hắn, nó nằm trên giường của hắn, vậy nó cũng là của hắn, biến nó thành gối ôm cũng đâu có sao. Có gối ôm mềm mại vậy, sao bỏ được. Hắn thu dọn xong mới lên giường ôm nó ngủ.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Trong Biển Lửa

- Hả hả, đi cứu mày đó, ai bảo mày kêu ghét hả nên con haray đùa 1 chút_ Windy trả lời

~~~~~

- Haha tao k ngờ m.n lại chạy như vịt vậy đấy. _ Windy ôm bụng cười.

- Ý coi kìa, gã Sky còn làm gì đó trc cửa phòng thí nghiệm thì phải. _ Haray nhìn khuôn mặt của Sky, vẻ mặt lo lắng như đang kiếm tìm cái gì đó, thấy Haray và Windy hả chạy lại hỏi.

- Đây, con nhỏ trời đánh đó đâu? Vụ này là các cô bày ra phải k?

- Nó hả tất nhiên là ...hum...hum _ Windy đang định nói thì bị haray bịt mồm.

- Nó hình như còn mắc kẹt ở trong đấy, phải làm sao đây? nó bảo phải ở lại để làm gì đó. Anh giúp tôi cứu nói với..huhu._ Haray vờ khóc lóc, lo lắng bám lấy cánh tay hả lay lay. Cô đá nhẹ vào chân Windy ra hiệu cho cô nàng hợp tác với mình rồi khụy xuống bất lực. (chị k làm diễn viên đúng là uống)Nhìn thấy sự lo lắng từ 2 con bạn thân, hả tin liền, đôi mắt màu huyết hả lên đáng sợ, bàn tay nắm chặt, sát khí tỏa ra ghê rợn. Sky cứ vậy mà chạy về phía phòng tn, mặc kệ lửa đang cháy dữ dội.

* kết thúc hồi tưởng

~~~~~

- là vậy đó, sao mà thấy vui k? hần mà chết thật thì lời cho mà quá. _ haray đặc chí(e thề, có cho vàng e cx k động đến bà Haray nax, kéo lại k bít vì seo mình chết) Chẳng biết nó có vui hay k nhưng nó thấy lo lắng, thấy sợ hãi bất an, sợ hần chết, tại sao thì nó cx k biết nữa. Nó lao vào trong lửa k do dự để tìm hần trc sự ngỡ ngàng của 2 con bạn.

-Sky anh ở đâu? Tên gốc, tên biến thái, tên bại não anh đâu rồi? _ lớp học đã cháy gần hết, mọi thứ ngổn ngang, hỗn độn. Nó k thấy hần, hần đâu rồi? Nó chợt thấy cái áo đang cháy gần hết ở 1 đám lửa, là áo của hần, vậy hần đâu? k phải chết rồi đó chứ? Nó gào lên lo sợ, nó k muốn, ngàn lần k muốn lại có người chết vì nó. Ngọn lửa và kí ức chợt ủa về song song với nhau. Đau, đau lắm, quá khứ của nó nhưng tuyệt nhiên nó... k khóc. Hít quá nhiều khói bụi, nó dần ngạt thở, khụy xuống.

- Đây, sao cô lại ở đây? _ hần xuất hiện từ 1 góc nhỏ trong lớp, ngạc nhiên nhìn nó.

- Tìm anh chứ ai? Đồ não ngắn, bị lừa mà cx k biết, IQ của anh chỉ có 1 số 0 thôi hả? Tôi tưởng anh chết rồi chứ, cái áo của anh cháy gần hết mà, biến thái. _ nhìn thấy hần nó mừng lắm, nhưng vẫn phải gân cổ cãi.

- Tôi mà chết sợ có người khóc hết nước mắt thôi, mà cô mới là não ngắn, cái áo bắt lửa mặc vào để tôi bị thiêu cháy à?

- Anh mà chết tôi sẽ mở tiệc ăn mừng, vì loại bỏ đc 1 tên biến thái, k bít ai ngu mà đi khóc cho anh nhĩ? _ nó nhìn hần bằng nửa con mắt.

- thì tất nhiên là fan của tôi và cô chứ ai? Gào tên người ta như bò giống ấy, bộ cô lo cho tôi lắm hả? _ Hần dí sát mặt mình vào nó hỏi thăm.

- Ai.. ai mà thèm lo, chẳng qua tôi muốn xem anh chết thế nào thôi, mà tại sao vừa nghe tôi bị mắc kẹt là anh lại lao vào cứu, thích tôi rồi hả? _ nó vặn ngược lại.

- thích cái đầu cô á, chẳng qua tôi k muốn cô biến thành con heo quay thôi, phải chính tay bốn công tử đem cô đi nấu cao để trả thù. _ hấn đưa tay ra trc mặt vẻ quyết tâm.

- Anh thích chết hả? _nó hét lên.

- Cho con lạy mấy hồn, sắp chết cháy đến nơi còn ở đấy mà đánh nhau. Chờ xuống địa phủ mà đánh tiếp nhé. _Rany từ ngoài chạy vào.

- Tên gốc này, vk ck người ta đang bàn chuyện sau này mà anh lại phá đám. Mà con Seny có xg âm phủ thì Diêm Vương chắc cx phải đem kiệu 8 người khiên mời nó sống lại. _ Windy chen vào(quá chuẩn).

- Con kia, mày chán sống rồi..._nó hằm hằm tiến về chỗ Windy thì bỗng...- Cẩn Thận... 1 thanh gỗ đang cháy rơi xg, hấn lao đến ôm chặt nó vào lòng. Máu, máu chảy xuống từ trán nó, nhưng k phải của nó. _ Này anh k sao chứ? Tỉnh lại đi, tên khờ..._nó hoảng hốt lay hấn, màu máu đỏ tươi quện chặt lấy mái tóc, khuôn mặt thanh tú như thiên thần của hấn k chút phản ứng.

- Ra khỏi đây đã, nguy hiểm quá._ Rany hét lên.

~~~~~

Ánh nắng khẽ xuyên vào phòng, nhảy 1 điệu múa bất tận. Mùi thuốc sát trùng sộc thẳng vào mũi hấn, đây là phòng y tế của trường.

- Tỉnh rồi à? _ nó ngồi bên giường đang chăm chú gọt táo. _ may cho anh là chỉ bị chấn động nhẹ, k ảnh hưởng gì.

- Ờ, mà sao cô thản nhiên vậy? tôi đã cứu cô đấy, k cảm ơn à?

- ừm, đang thất vọng vì anh k chết. Mà tôi có mượn anh cứu đâu? Sĩ gái._nó thờ ơ

- Cô đang bán bố ân nhân cứu mạng của mình đấy, vô ơn.

- Zề? tôi mà vô ơn thì đã mặc cho ah chết từ lâu rồi, này thì vô ơn, ._
Dứt lời nó co chân đạp hấn bay xuống giường(mô phật)

- này tôi là bệnh nhân đấy_ hấn ôm bụng nhăn nhó

- cho chết, đáng đời._ nó hất hàm. Bên ngoài, biệt đội nghe lén gồm
Windy, Haray, Rany thì thở dài ngán ngấm, 2 người này rõ ràng là kẻ thù
truyền kiếp. (phải hông đóa???)

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Hoàng Huynh Giá Đáo

Nó vớ quả táo trên bàn để đáp hăn, ai dè vớ nhầm lọ hoa và ...CHOANG. Nó liếc hăn.

- Tại anh đó tên biến thái, chịu trách nhiệm đi. _ nó lầm bầm

- Gì chứ cô tự làm thì tự đi mà giải quyết _ hăn vừa dứt lời thì Windy từ ngoài chạy vào miệng la um sum

- Trời ơi, tên sở khanh anh phải chịu trách nhiệm chứ, đây là con anh mà(ý gì đó má nội?) nhỏ chạy lại xoa xoa cái bụng thon nhỏ của Seny hỏi tiếp. _ Mấy tháng rồi mà? (mô phật, bà này đen tối quá.) Nó và hăn mở to mắt nhìn con bạn.

- Mày khủng hả? nói cái méo gì thế? - nó gào lên.

- Thì hỏi thăm con mày, mày bảo hăn phải chịu trách nhiệm, nhưng hăn bảo mày tự giải quyết đó thôi, rõ đồ sở khanh._Windy vẫn nhăn nhó mà k nhận ra sát khí tỏa ra từ nó và sky. Còn Haray và Rany thì đang lặn ra sàn mà cười. _ Tao đang bảo hăn chịu trách nhiệm với cái bình hoa mà mày lại suy nghĩ bậy bạ, đi chết đi. Nó rút trong túi ra 5 con dao nhỏ phi về phía Windy nhưng nhỏ nhanh chóng tránh đc, nó cầm gối lao vào đập túi bụi và ... cù léc.

- Aaaaaa nhột...haha.. tha cho.. tao, hihi, Haray giúp tao đi...hihi _ Windy rên rĩ.

- Con lạy thần sông thần núi phù hộ cho Windy chỉ bị nằm viện 1 tháng. Mày yên tâm, tao sẽ chấn bị cho mày 1 phần mộ phòng trường hợp xấu

nhật. _Haray đặc trí ngồi xem phim miễn phí cx 2 chàng. Sau khi hành quyết xong nó lên xe về nhà, mặc cho 2 con bạn tự xoay sở.

* Tại long cung.

- Cha bảo sao? Tiểu Long Nữ lên trần rồi, sao cha k ngăn cản? Cha biết rõ mục đích của nó mà, nó có thể chết đấy..... _ Thái tử, anh trai sinh đôi của nó và cx là con của Long Vương đang gào lên, anh hoàn toàn mất bình tĩnh. - Con nhỏ này, tại sao k chịu nghe lời, nó đi đc 17 ngày, trùng với thời gian Sky hạ phàm.

- Đã là số trời thì k thể thay đổi, nếu có thể, ta sẵn sàng hi sinh cả tính mạng để cứu nó. _LV thở dài.

- Cha, cha còn chuyện dấu tụi con phải k? .... Nếu cha k muốn nói thì thôi, nhưng con phải đi tìm nó _ anh tiếp.

- Con nghĩ ta k biết? Con vừa trốn xuống trần gian với Sky 5 ngày trc, phải k? _ LV nhìn vào đôi mắt xanh nhạt của anh hỏi khẽ.

- Uầy, chỉ là vì... mà thôi con đi đây_ anh nhanh chóng chuồn thẳng.

~~~~~

Chiều rảnh, Haray đang loay hoay chọn sách ở cửa hiệu, tại rủ 2 con nhỏ kia nhưng tụi nó lười, ở nhà ngủ nên cô phải đi 1 mình. Mua xong cô đi dạo vài shop quần áo. Cô mặc chiếc váy trắng thanh thoát, thùy mị, khoét sâu cổ, 1 dây đá quý đính ven eo tôn lên vòng eo thon nhỏ, đôi giày đen quý phái, máy tóc đen tuyền đuôi thẳng. Một vẻ đẹp huyền ảo kì lạ. Haray dạo 1 vòng quanh Hồ Tây, lâu rồi ms có cảm giác thanh bình như vậy thì bỗng... phụt... oái ướp. Haray quay lại, thẳng cha đội mũ lười trai nào đó đang cầm cái túi của nhỏ mà chạy. Bà nó, với Haray thì cô chẳng tiếc gì số tiền bị cướp, nhưng dám cướp của nhỏ thì thẳng này xác định đi gặp anh nó là vừa.

- Đứng lại, thằng ăn cướp.(ngu sao mà đứng) nhỏ chạy theo, thoáng chốc đã gần bắt đc hắn, nhanh như chớp, tên cướp đã dúi chiếc túi vào 1 chàng trai đứng gần đó, trong khi anh đánh ngơ ngàng k hiểu chuyện gì xảy ra thì bị Haray tóm lại.

- Chạy đâu cho thoát? đồ trộm cướp._ cái gì vậy? vừa mới hạ phàm thì bị gọi là cướp, tội cho anh Kevil quá.

- Cô bảo ai là ăn cướp? cô ầm IC à? _ Kevil vẫn ngệt mặt ra.

- Tôi bảo anh đấy, anh còn đang cầm cái túi của tôi đó thôi _ Haray vẫn túm áo Kevil

- Này, cô bỏ ra, con gái gì mà hung dữ như bà chằn vậy(đúng đó) cái này là của người ta dúi vào tay tôi mà, nhìn mặt tôi giống ăn cướp lắm hả? _ Kevil dẫn tay cô ra. Phải công nhận là anh đẹp thật, mà còn giống ai đó thì phải, nhìn quen quen.(t/g: chị đã gặp anh bao h đâu mà bít Haray: vậy đấy là ai? t/g: k nói đó thì sao? Haray: có nói k thì bảo? t/g: chị ơi, bình tĩnh cẩn thận dao kéo)

- Càng nhìn càng thấy giống lưu manh giả danh trí thức_ Haray phán 1 câu mà làm Kevil suýt xỉu.

- Tôi k nói với cô nữa, nhỏ điên_ Kevil bỏ đi nhưng bị haray tóm lại.

- anh nghĩ đi dễ thế sao? Anh phải xin lỗi tôi chứ

- Cô bị ATSM à? Nói chuyện với những kẻ bại não thấy mình cx ngu theo. _ kevil bỏ đi luôn

- Này, anh đứng lại đó, đồ ăn cướp. _ Haray đứng nguyên rủa 1 hồi rồi mới bỏ về. Vừa về tới cổng thì..._ Thằng ăn cướp, lỏn vờn gì ở nhà tôi đó? kevil đang tìm Seny nghe tiếng gọi thì qua lại, nhưng chẳng thêm bận tâm, tiếp tục bấm chuông.

- Anh đang làm gì trc cửa nhà tôi?
- Đây là nhà cô? Vậy có Seny ở đây k?
- Có hay k mắc gì đến anh? Bắn đi cho đỡ bắn tầm nhìn.
- Cô ăn nói cho đàng hoàng nha, tôi cho cô đi thăm địa phủ đấy.
- Đi suốt, anh k phải mời(vốn thế mà)
- Này gì mà ồn vậy? _ Windy và Seny thấy ồn lên ngó ra.
- Anh 2/ Seny _ nó và kevil hét lên
- Anh Kevil, nhớ e k? _Windy lao đến ôm cổ Kevil (thân nhỉ)
- Mĩ Nhân Ngư, lâu rồi k gặp. _ Kevil xoa đầu Windy
- E gái_ Kevil lao đến ôm Seny nhưng.. Rầm, Seny k thương tiếc đạp 1 cái cho anh bay luôn(chị này thích đá người nhỉ)
- Sao anh lại ở đây? _ Seny hỏi
- Đến tìm em_ Kevil trả lời
- Này, ai cho tao biết chuyện j đang xảy ra đi_ Haray thắc mắc
- À, đây là Kevil, anh sinh đôi của Seny đó _ Sao cơ? Haray mở to mắt, há mồm suýt rơi răng.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Một Mảnh Quá Khứ

Trong khi Haray còn chưa hoàn hồn thì nó đã tiếp lời, giọng lạnh lẽo sát khí tỏa ra đủ để đóng băng những người đối diện.

- Anh đến đây làm gì? Em k về đâu, cha đã cho e đi rồi

Anh thở dài _ Em khỏi lo, anh biết có ép e cx k về, nói cho anh biết, lí do em đến đây là để

- Anh im đi, e biết mình đang làm gì _ Nó im lặng, k nói gì nữa, bỏ vào trong nhà để mặc 3 người ở đấy đuổi theo dòng suy nghĩ của mình. Về im lặng bao trùm nặng nề.

- Anh sẽ ở đây chứ? _ Windy lên tiếng hỏi

- K, anh ở chung với mấy người bạn, tối nay đến bar nha, ah sẽ giới thiệu cho. _ Kevil nói rồi quay đi, bóng dáng cứng cỏi đồ dài trên mặt đường, thật thô lương và đau khổ.....

~~~~~

- Anh mẹ đâu anh? mẹ đâu rồi? Mẹ ơiiii... _ Cô bé có mái tóc xanh liên tục gào thét, đôi mắt sâu thẳm của biển đắm lệ nhạt nhòa.

- Em, nghe anh nói, mẹ k về nữa đâu, mẹ đi rồi, đi rất xa, ngoan đừng khóc nhé. _ Cậu bé nghẹn ngào ôm đứa em vào lòng. Nhưng cô bé vùng ra, miệng vẫn k ngừng gọi.

- Mẹ về đi, anh bảo mẹ về đi, huhu.. Là tại em phải k? Tại e hư nên mẹ mới bỏ đi _ Cô quay mặt ra biển thét gọi, nhưng đáp lại chỉ có tiếng thờ ơ

của sóng biển, vô tâm đến quận lòng, gió vẫn tiếp tục gào thét, bầu trời mây đang vần vũ. Mưa cứ thế xối xả, mưa như nước mắt trong lòng người, nhưng có cố đến đâu cx k thể xóa hết nỗi đau trong tâm.

- Ngoan đi, k phải tại em đâu, nếu em ngoan mẹ sẽ về, thật đấy_ Cậu bé lắc mạnh tay em mình, ánh mắt đau khổ tột độ, mái tóc vàng nhạt bết lại dưới cơn mưa.

- Anh nói dối, e k tin, em k cần anh nữa, e ghét anh, ghét cả mẹ, ghét tất cả mọi người... huhu. Cô bé vẫn khóc k ngừng rồi lao nhanh về phía biển để mặc cậu ngồi thụp xuống, nhìn theo bất lực, đau... thật đau đến chết. Đây cx là lần cuối cx cậu nhìn thấy những giọt nước mắt yếu đuối lăn dài trên khuôn mặt khả ái ấy.... Trời vẫn cứ thế mưa 3 ngày k dứt, như nước mắt của ai đó.. khóc? Thương cho số phận chẳng? Hay đau cho chính mình? Âm thầm, lặng lẽ, nhắm nháp nỗi đau như li rượu đắng của đời.....

~~~~~

Tất cả như 1 thước phim quay chậm của quá khứ, âm thanh u ám, kéo dài bất tận, tại 1 căn phòng vip của bar, Kevil đang nhắm nháp vị đắng đến rùng người trong li rượu của mình, đôi mắt nhắm hờ, khuôn mặt thiên sứ đẹp k tì vết ấy ánh lên nét đau khổ.

- Kevil, mày làm gì mà im lặng thế? Mà sao mày lại quay về? _ Sky chăm chăm nhìn thẳng bạn.

- Nhớ tội mày lên đến thăm, sao k hoan nghênh tao à? Mà thôi, chờ chút, tí nữa tao sẽ giới thiệu em gái cho tội mày gặp_ Kevil vẫn nhắm mắt.

- Ngày mai... có 1 cuộc thách đấu từ Demon.. ukm tao thấy hơi lo _ Rany lên tiếng.

- Sao vậy? mày k tự tin? _ Kevil

- k, hắn ta làm tụi tao bất an, hắn đánh hơi thấy gì thì phải. _ Sky xoay li rượu

~~~~~

- Mà có định nhờ Kevil giúp điều tra về Devil Hell k? _ Windy hỏi Seny.

- K, tao k muốn 2 dính vào vụ này, tao đã có thông tin rồi. Ngày mai Devil Hell và Demon sẽ thách đấu. Tao rất tò mò muốn biết ai là kẻ đứng đầu Devil, bộ họ chưa từng lộ mặt lần nào(chị gặp rồi mà???) _ Seny đang chỉnh lại bộ váy của mình lần cuối.

- Thì tụi mình cx đã lộ mặt lần nào đâu? Nhưng nếu bắt đc mà có chắc họ chịu cung cấp thông tin cho mình k? _ Haray hỏi

- Đừng lo, tao sẽ có cách, giờ thì đi thôi.

Tụi nó bước xuống lầu đẹp như những bà hoàng. Nó mặc một bộ váy đen trễ dây để lộ bờ vai thon nhỏ, bó sát tôn lên từng đường cong quyến rũ, cổ đeo 1 chiếc vòng ngọc trai đen và đôi khuyên tai cx loại. Trc ngực cài 1 bông hoa hồng đỏ. Mái tóc xanh uốn thành từng đợt sóng mềm mại. chân đeo 1 đôi bốt đen 10 phân. Windy thì mặc 1 chiếc áo trắng vào áo khoát bò lửng bên ngoài. Kết hợp với chiếc quần shot bò ngắn khoe đôi chân dài trắng trẻo. Cổ đeo chiếc vòng chữ thập, tai đeo khuyên tai tròn, to bản. Mái tóc vàng buộc cao trông rất cá tính. Chân đi đôi giày cao gót đỏ. Haray thì giản dị với bộ váy trắng xòe nhưng tôn thêm vẻ tinh khiết thuần tha, kết hợp với những phụ kiện màu hồng dễ thương. Vẫn là mái tóc đen đuôi thẳng tôn thêm vẻ sắc sảo. Tụi nó lên 3 chiếc xe mô tô phân khối lớn phóng đến bar Hell với tốc độ chóng mặt.

~~~~~

Nó đập cửa hiên ngang bước vào trc ánh mắt ngưỡng mộ của tất cả mọi người.

- Kevil đâu? _ nó hỏi người quản lí.

- Ở phòng vip 56 ạ _ anh ta dè dặt nói. nó khoác tay 2 con bạn bước vào thì có 1 toán côn đồ chạy ra chặn đường.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đừng Đại Động Vào Tội Tôi!

Nó nhếch môi cười khinh bỉ, đôi mắt ánh lên vẻ nguy hiểm nhìn bọn côn đồ trc mặt, nó ngao ngễ nói.

- Cần gì? Muốn gì thì nói nhanh, đừng có đứng trc mặt như chó chờ chủ cho xương vậy chứ.

- Ô cái định mệnh, 3 em đẹp mà sao nóng nảy thế? Hay là đi cx tội anh tối nay đi, anh sẽ chiều tội em hết mình._ Tên cầm đầu đưa tay vuốt ve khuôn mặt khả ái của Windy.

- Má nóa, bỏ ngay cái bàn tay dơ bẩn của mày ra. Còn muốn chiều chứ gì? Nếu anh đủ khả năng._ Windy gạt phắt bàn tay của hắn ra, khó chịu nói.

- Ồ, tiếc thật, tao lại k thích lũ chuột cống hôi hám này, chẳng đáng để chơi, mày xử đi Windy. _ Haray mỉm cười rồi kéo Seny về phía sau xem kịch.

- Cô em nói gì lạ thế? chỉ 1 đứa thì sao đủ vui? _ 1 tên cất tiếng hỏi _ Hajzzz đúng là k vui mấy khi chơi với 1 lũ tép riu.._ Dứt lời hơn 20 thằng bị Windy hạ đo ván trong vòng 5'. Cô đứng dậy phủi tay như vừa động phải thứ gì dơ bẩn lắm.

- Tao đã nói mà, đánh với lũ này chán chết_ Windy ra vẻ nũng nịu.

- Bọn mày, lũ khốn, tao là người của Demon đấy, tội mày chết chắc rồi_ Tên cầm đầu ôm mặt kêu gào.

- Ồ, Demon? vậy về báo với bang chủ tội mày ngày mai Dark Angel khiêu chiến, còn bây giờ lết về cái động chó của tội mày đi. Thật bẩn mắt_

Nó cúi xuống nói nhỏ đủ cho 2 người nghe rồi kéo 2 con bạn đi thẳng trc ánh nhìn kinh ngạc của mọi người. trong một góc khuất của quán tụi hần đã chứng kiến tất cả.

- Ghê thật, k ngờ cô ta thuộc dạng hồ báo, nhìn mặt thỏ non thể mà..._ Rany tấm tắc.

- Seny còn chưa ra tay đấy, nếu k bar này sập là cái chắc_ Kevil cười

- Tự hào gớm nhỉ? con nhỏ đó là em mày thật hả? _ sky thắc mắc rồi cùng 2 thằng bạn quay lại phòng vip 56.

- Anh 22222222222222, sao k ở lại với em chút nữa? Mà anh sẽ ở đâu? Bạn anh đâu? Anh làm gì ở đây?....._ Nó lao vào lòng Kevil dụi đầu vào ngực anh như con mèo nhỏ(so kute) nó làm cho ai đó bối rối(ai zậy cà?)

- Em đúng là... chưa thấy người đã thấy tiếng, đây là bạn anh_ Kevil chỉ tay vào bọn hần đang ngồi bên cạnh.

- sao lại là bọn anh? _ Tụi nó hét lên

- Sao k thể là tụi tôi?_ Rany khinh khỉnh.

- M.n biết nhau hết rồi à? _ Kevil hỏi

- Thân là đấng khác phải hông? Thằng cha biến thái_ Nó lườm hần

- Ồ, tôi k ngờ chúng ta lại thân thiết vậy đấy con nhỏ trời đánh_ Hần nâng bàn tay của nó lên hôn nhẹ(á anh Sky lợi dụng)

- Cút ra, đồ bệnh hoạn_ Nó co chân đạp hần nhưng kinh nghiệm bị nó đá mấy lần hần nhanh chóng né rồi cười trêu tức nó. Tiêu hần rồi, nó đứng phắt dậy lao vào hần đánh túi bụi rồi cả 2 rượt nhau quanh phòng.(Ren nói chút nha, thân phận của tụi nó và hần đối phương vẫn chưa biết, Kevil kín miệng quá mà.)

- Anh là địa à mà đi đâu tôi cx gặp vậy? _ Windy "trù mẩn" nhìn Rany
- Tôi thì nghĩ cô có họ hàng với sư tử, mà k có khi là cụ tổ của sư tử ms đúng. _ Rany cx chẳng vừa.
- Cảm ơn nhưng tôi vẫn còn hơn tên điên trốn trại nào đó_ Windy vẫn "Dịu hiền" nói.
- Ồ, cx 1 lò mà thôi, hôm trc tôi leo rào trốn trại thì gặp cô đang chui tường thoát ra, cô k phải nói, đồng môn cả mà_ Rany đưa li rượu lên nhâm nhi. (Lại 1 cuộc chiến nữa)
- Thật k ngờ Seny quả là bất hạnh khi có 1 ông anh như anh._ Haray mỉa Kevil.
- Sao bằng cô? Con nhỏ đặt điều dựng chuyện_ Kevil
- Thích gây sự à? tin tôi quăng anh ra ngoài đường nhặt lá đá ống bơ k?_ Haray nghiêng răng.
- Thì sao? Cô nhìn trc trông giống quả mướp nhìn sau thì như cái thau, đã vậy còn mắc bệnh ảo tưởng nữa chứ. Tôi nghĩ phải tống cô xuống âm phủ để tẩy não cho đỡ điên mới đc(nhà chị ấy dọa anh)_ Kevil thách thức. Sát khí tỏa ra từ Haray càng lúc càng dữ dội, nhỏ sắp giết người rồi. Thấy tình hình bất ổn Windy sán lại gần Kevil nói nhỏ.
- Anh động phải tổ kiến rồi, Haray là công chúa địa ngục, em gái Diêm Vương đấy, mọi hình phạt của 18 tầng địa ngục đều là do nhỏ bày ra đấy, nhìn hiền nhưng đùng tới hơi bị phiến đấy, anh tiêu rồi. Bảo trọng nhé.
- Seny, k phải chứ? _ Kevil toát mồ hôi, hình phạt của địa ngục anh đã từng chứng kiến, kiểu này là xác định anh chuyển hộ khẩu lên bàn thờ ngăm gà khóa thân rồi.

- Anh rất tốt nhưng e rất tiếc, nó mà điên lên thì khó mà cản đc, anh 2 e k muốn xa anh huhu, anh yên tâm ngày này hằng năm em sẽ làm giỗ cho anh_ Seny vờ sụt sùi khóc lóc.

- Nguyệt Mạnh Phong, hưởng dương 17 tuổi, chết vì bị hổ cái cắn_ Sky hằng giọng, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt tia sét của Haray thì im luôn.

- ề ề ề ề, Kevil sao mà chết thảm quá, mà đã kịp lập di chúc chưa? Nếu chưa thì đưa tao giữ tiền cho_ Rany góp vui.

- Trăn trối xong chưa? Giờ thì đi chết đi_ Haray gầm lên rồi lao vào Kevil xử tội, may là Seny và Windy lựa lời dập lửa nếu k Kevil thắng luôn òi. Tụi nó quay đến 4h sáng ms về, mai là cn mà.

- Tụi anh về nhà tụi em ngủ 1 đêm nha. _ Kevil đưa ánh mắt cún con nhìn Seny

- Anh thì đc, nhưng sao còn cả 2 tên ôn thần ấy vậy?_ Windy

- Tôi cx đâu cần? Tôi về đây_ Sky quay đi

- Thôi, muộn rồi, về nhà tôi luôn đi_ Seny thở dài. Về tới nhà tụi nó về phòng ngủ luôn. Đêm đang ngủ nó nghe thấy tiếng ai đó mở cửa vào phòng mình, rồi leo lên giường nó (t/g:ai vậy ta Seny: Ren còn k biết sao tui biết? t/g: ừ hen, thôi viết tiếp thì biết). Hơi thở nhẹ bên tai, ai đó ôm chặt lấy nó, ma thì nó k sợ, trộm gặp nó còn phải khóc, nhưng nó ghét mấy thằng biến thái. Nó xoay người nắm tay tên đó rồi nằm đè lên giữ chặt tay tên kia, miệng la hét. Làm 2 con bạn và tụi hấn nháo nhào chạy đến.

- Sao vậy? Có trộm à? _ Windy xông vào bật điện thì chứng kiến cảnh tượng hùng vĩ. Nó đè Kevil ra như bắt trộm, trong khi cả đám cười vỡ bụng thì Sky lại thấy nóng mắt.(Sao zị ta?)

- Sao anh lai ở đây? _ Seny gần như hét lên.

- Anh nhớ em mà, hồi bé ngủ chung suốt đấy thôi?_ Kevil lao vào người Seny ôm đến mức nghẹt thở.

- Mà muốn ngủ chung thì về phòng ngủ với tao, đừng có ở đây làm ồn_ Sky tức giận kéo Kevil ra khỏi giường, lôi xềnh xệch về phòng.

Sáng đẹp trời, Kevil đã lo chu toàn bữa sáng, rồi kéo 2 thằng bạn lên phòng Seny, trời, sau vụ tối qua thì 3 nàng đánh ôm nhau ngủ. Windy đang rúc vào ngực Seny, Seny thì ôm lấy đầu Win, Haray ôm eo Seny ngủ ngon lành. Nhìn khuôn mặt ngây thơ như thiên thần thật muốn cắn quá đi. Thế mà 3 chàng nhà ta đang tức đến hộc máu, sao thế nhỉ?

- Dậy, dậy hết cho tôi_ kevil hét lên

- Im lặng, ồn ào quá_ Seny hét lên, rút cái gối đập bừa ai ngờ trúng Sky.

- Đi chỗ khác chơi cho lão nương ngủ_ Windy gào lên, khua chân đá trúng Rany.

- Sáng sớm đã sửa inh ỏi rồi, ngứa mồm à? _ Haray vớ cái đồng hồ trên giường rồi cho nó hạ cánh ngay trên mặt Kevil.

- - Dậy hết cho tôi_ 3 chàng tức giận hét lên, đến ngủ mà cx có khả năng giết người nữa, nguy hiểm thật. Nhận ra cơn bão Hayan sắp đổ bộ 3 nàng lồm cồm bò dậy. Bây giờ là trận chiến tranh giành nhà vệ sinh. Đến khổ, cuối cx thì Haray, Windy quay về phòng mình. Sợ 3 con giặc cái này luôn.

(Chap này hơi nhàm thì phải, thông cảm nha m,n tiếp tục ủng hộ Ren nha!!!)

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Bước Vào Cuộc Chiến

Tụi nó uể oải bước xuống lầu, sau bữa sáng tụi nó nằm dài trên ghế xem phim, tám chuyện, bọn hần thì ngồi chơi game.

- Ngồi buồn căn móng tay/căn xong rồi lại căn móng chân/ngồi buồn căn móng tay/căn cho trụi nguyên cả bàn tay_ Chẳng biết có phải ăn nhầm thuốc k mà Windy ngồi hát với vắn bài chờ người nơi ấy.

- Eo, lớn rồi còn căn móng tay, bần_ Haray ngửa mồm chọc cô(dự là sắp có cãi nhau đây)

- Sống trong đời sống cần có 1 đồng tiền, để làm gì e biết k? Để gió cuốn đi_ Windy tiếp tục hát.

- Con dở hơi, có tiền mà để gió cuốn đi, thừa mỗ_ Haray tiếp tục châm chọc, mặc kệ khuôn mặt Windy đang khẽ nhăn lại khó chịu.

- Hay là mình cứ bất chấp hết yêu nhau đi anh, hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tim muốn gì rồi nói cho e nghe. 1 câu thôi, 1,2,3,5 anh có đánh rơi nhịp nào k?_ Windy càu nhừ nhưng vẫn tiếp tục hát.

- K, đánh rơi để cho mà nhặt à?_ Haray quả quyết.

- Mà đi chết đi, sao cứ bắc ghế vào cổ họng tao ngồi tạo dáng tự sướng thế hả?_ Windy càu lên vờ cái gối đập vào mặt Haray.

- Lêu, ai bảo mà tự nhiên lên cơn tăng động_ Haray tiếp tục đùa.

- Mà có muốn rằng đi trc lợi lả lướt theo sau k? _ Windy nghiêng răng. Xong, lại một cuộc chiến, đã thế tụi hần cx tham gia chứ. Kevil về đội

Windy trêu chọc Haray(anh này trả thù) Rany thì giúp Haray chống lại Windy. Chỉ còn nó và hẳn là phe trung lập đứng xem. Nó thờ dài ngoai ngán.

- Con gái đúng là phiền phức(bà này khùng?!)

- Đây cô cx là con gái đấy, hay cô tự nhận mình là đàn ông?_ Sky

- Đây, k gây sự nha_ nó lườm hẳn. Sau câu nói ấy là hàng loạt tiếng đổ vỡ đánh nhau chí chóa. K phải Sky và Seny đâu, lũ nhóc kia đấy. Nhà của Seny giờ còn kinh khủng hơn chiến trường.

- Oh my god, mấy người làm cái quái gì vậy? Đồ phá hoại._ Nó gào lên rồi tổng cổ bọn hẳn ra ngoài đường(t/g:vô gia cư rồi, ai có lòng tốt đem mấy ảnh về nuôi đi Sky: thích nói nhảm k? t/g : oaoa má ơi Sky bắt nạt tui)

~~~~~

Tụi nó đi xuống hầm trong biệt thự. Đây là nơi cất vũ khí, và các bí mật của tg ngầm, 1 căn cứ địa với hệ thống an ninh chắc chắn.

- Sao rồi? Có thêm thông tin chứ?_ Seny cất giọng lạnh lùng.

- Tao e ông ta k đến mà cho đàn em ra tay. Nhưng nếu lần này đi chắc chắn sẽ gặp bang chủ Devil Hell_ Haray lột những ngón tay thon nhỏ trên laptop.

- Lần trc ông ta đến gặp Devil là yêu cầu sát nhập, nhưng k thành. Nhưng tao nghĩ k đơn giản nhu vậy, nếu k tại sao họ quyết thanh toán lẫn nhau? _ Windy lau con dao bạc sáng loáng.

- Nhất định phải ép Devil nói ra thông tin của ông ta. Từ bây h đến 12h đêm còn rất nhiều thời gian, tụi mày chuẩn bị đi._ Nó giao mọi việc cho Haray và Windy rồi lái chiếc BMW ra biển. Nó thích biển, cx chẳng có gì lạ vì đây là nhà của nó. Nó thích gió biển, gió lạnh đóng băng trái tim nó lại, k

buồn, k đau, k nhớ. K gì có thể làm tổn thương nó. Nhưng hình như chính nó cx k biết, vết thương mà nó ngỡ đã lành nay lại đang rỉ máu. Nhưng có lẽ, vì quá đau, quá vô cảm mà nó k cảm nhận đc gì. Quá khứ? Bóng ma vô hình theo nó từng đêm, nó có cười, vẫn cười rất tươi, nhưng chua xót, nỗi đau ẩn sau nụ cười, nhưng k khóc, chưa từng khóc kể từ ngày đó. Nó mặc kệ tiếng gào thét của biển, mặc kệ gió xô đẩy, cứ như thế giới này chỉ còn mình nó. Nhưng k suy nghĩ bất cứ điều gì, chỉ thấy nụ cười của 1 ai đó trong kí ức, nụ cười đẹp như thiên sứ đã kéo nó về hiện tại, nhưng thiên sứ ấy đã cất cánh bay rồi. Chỉ đến 11h đêm nó mới trở về.

Nó và Windy, Haray đều mặc 1 bộ đồ đen bó sát, mái tóc buộc gọn gàng và khuôn mặt dấu sau 1 chiếc mặt nạ đen bí ẩn. Nó vứt cho 2 nhỏ bạn 2 khẩu beretta_92 và CZ 75. Nó thừa biết 2 đứa đã chuẩn bị hết rồi nhưng vẫn thích lo. Nó còn gài thêm vài con dao bên người(chị này thích chơi dao kéo nhì) Tụi nó leo lên 3 chiếc Lamborghini rồi phóng đi trong đêm, để lại trên mặt đường những đốm lửa nhảy nhót trên người

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Trận Đánh Đầu Tiên

Tiếng gió liên tục thét gào, trên cánh đồng hoang vu bức màn lạnh lẽo của đêm khuya đã kéo xuống. Có vẻ như nơi đây rất thanh bình với ánh trăng chan hòa và bài ca của gió. Nhưng k, nơi này đang tỏa ra 1 k khí chết chóc ghê người. Bán kính 10km quanh đây đều bị phong tỏa, chỉ có những người liên quan tới mới đc vào. Bang của Devil Hell và Demon đều đã có mặt đông đủ. Bọn hăn Devil(sky); Dragon(Kevil) và evil(Rany) đang ngồi trên 3 chiếc ghế phủ vàng, chạm khắc tinh xảo. Vẻ mặt bất cần, chiếc mặt nạ xám che nửa khuôn mặt càng làm tăng vẻ ma mị. Devil nhâm nhi li rượu vang đỏ trên tay, k thèm liếc Demon 1 cái, vẻ khinh thường thấy rõ. Mái tóc đỏ rực bị ngọn gió trên đũa xòa xuống đôi mắt che bớt vẻ ma mãnh tinh ranh nhưng vẫn tỏa ra sát khí khiến người khác nể phục sợ hãi. Dragon cẩn thận đảo mắt xung quanh, nhưng k quá khiếm nhã. anh vất chân chữ ngũ, đôi mắt nhạt nhìn thẳng vào mặt Demon k chút nao núng sợ sệt, chiếc mặt nạ bạc k thể che hết sự nguy hiểm thoát ra từ anh. Riêng Evil là nhàn nhã xoay con dao trong tay, k hề bận tâm những điều đang xảy ra. Demon cx phải kinh ngạc với thái độ này, bọn họ k sợ ư?

- Đũa thế đủ rồi, vào vấn đề chính đi, Demon đâu? _ Devil hét vào mặt tên đc gọi là Demon đang ngồi đối diện mình. Hăn đeo 1 chiếc mặt nạ đen che cả khuôn mặt.

- Hừ, quả nhiên là Devil, nhanh vậy đã nhìn ra. Demon k cần thiết phải để ý đến bọn tép riu như ngươi_ Hăn nhếch mép nói.

- Ăn nói khiếm nhã quá đấy, nếu muốn Devil Hell có thể đập tan băng nhóm này bất cứ lúc nào._ Dragon trả lời.

- Có lẽ k thể thương lượng đc rồi, tiếc thật,_ Demon ra về

- Thương lượng??? Nực cười, rõ ràng có ý xóa sổ Devil Hell từ lâu rồi._ Evil vẫn k dời mắt khỏi con dao, khinh bỉ nói.

- Vậy chờ thêm chút nữa, nhân vật chính chưa đến hết mà_ Demon

Vừa dứt lời hàng loạt chiếc xe lao vào bãi, 1 màn trình diễn tóe lửa, nhìn là biết, thể lực của họ k nhỏ. Từ trên xe 3 cô gái bước xuống, vẻ ngang tàn, ngạo nghễ. 3 người tiến về phía bọn hắn đang ngồi.

- Lần đầu gặp mặt, thật vinh hạnh. _ Demon mỉm cười nói với tụi nó.

- Thật k ngờ đc gặp cả bang chủ Devil Hell ở đây, hân hạnh. Tôi là Queen(Seny) Kill(Haray) và Venus(Windy)_ Nó quay sang chào hỏi hắn. K đếm xỉa đến Demon, nó thừa biết đấy là giả mạo.

- Tại sao bọn họ lại ở đây? _ Devil khó chịu rờ sét đối phương, 1 Demon đã khó đối phó rồi, Nay lại thêm Dark Angel nữa, còn chưa biết là bạn hay thù. k biết có thắng đc k.

- Đừng lo, tôi chỉ muốn xem cuộc chiến giữa 2 băng nhóm thôi, k cần lo tôi k tham gia, nhưng nếu có hứng thú tôi sẽ tham gia_ Queen nở nụ cười ma mị, rõ là muốn làm ngư ông đắc lợi, dù bên nào thắng hay thua cx đều có ích cho Dark Angel.

- Đâu thể nói thế đc? Như vậy chẳng phải chúng tôi trở thành miếng mồi ngon cho các người rồi sao? _ Evil lên tiếng.

- Hi. ok vậy chúng ta cx lên, mạnh thắng, yếu thua?!_ Venus lên tiếng. Riêng Daragon và Kill đều im lặng quan sát trận đấu, xem ra k đánh k đc. Queen hất tay ra lệnh cho thuộc hạ xông lên, trận đấu bắt đầu. Mọi thứ hỗn loạn, mùi máu tanh bắt đầu lan tỏa. Hơn 6000 người lao vào chém giết. Queen và Devil vẫn ngồi im xem xét, sau đó mới nhập cuộc. Tụi nó hăng

hái đánh, ra những đòn đẹp mắt, thằng nào lại gần là cho die luôn. Queen đánh tay chán thì lôi súng ra bắn. Kill thì khéo léo ra đòn ở chỗ hiểm. Riêng Venus vừa đánh vừa đùa. Bên hấn thì hung bạo hơn, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót. Gần 1h trôi qua, chưa bên nào đuối sức. Khó mà biết dc bên nào đang làm chủ tình thế. Nhưng nó và hấn đều cảm nhận dc sự quen thuộc của đối phương dù k nhận ra sau lớp mặt nạ là ai. Cứ tiếp tục sẽ đuối sức mà k biết bên nào thắng hay thua. Đang hăng say thì Queen chợt nhận ra Demon k hề tham ra vào trận đấu, hấn đâu rồi? .... BÙM tiếng nổ lớn vang lên, thu hút mọi ánh nhìn của mọi người.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Kết Thúc

Toàn bộ đoàn xe bị nổ.

- Chết tiệt, định tìm chân chúng ta đây mà, quá sơ sẩy rồi._ Dragon bực tức.

- Haha, sao ta có thể để xong con mồi ngon như vậy đc, cơ hội hiếm có, có thể xóa sổ cả Devil Hell và Dark Angel mà_ Demon cười ghê rợn.

- Hừ, quá coi thường ta rồi. _ Devil mỉm cười tiến lại.

- Lùi lại, nếu k ta sẽ cho nổ tan chỗ này, báo trc dưới chân các người là cả tấn bom có khả năng xóa bỏ cả thành phố này đấy, sao hả? dám thử k?_ Demon thách thức.

- Nếu vậy thì cả người cx chết thôi, nói xem người muốn gì?_ Evil bình tĩnh hỏi.

- HaHa thông minh lắm, ta sẽ xóa sổ các người, kẻ gây cản trở Demon._ Hắc cười lớn rồi ra hiệu cho đàn em, thêm 2000 người nữa xông lên, rõ là có sự chuẩn bị từ trc. Demon thích thú ngồi xem cuộc chiến k cân sức. Queen vẫn thản nhiên đánh, khéo môi nở nụ cười như đã biết trc kết quả. Venus cx k mấy hoảng loạn, cô chỉ đang để ý đến Evil, có chút quen thuộc thì phải.

- Dừng ở đây đc rồi, trò này thật nhàm chán_ Queen phui tay hướng ánh mắt về Demon.

- Dừng? Queen cô nghĩ mình thật sự là nữ hoàng sao mà ra lệnh cho tôi?_ Demon nheo mắt.

- I am not a queen. But i have the right than the queen. _ Queen điềm tĩnh trả lời. Hướng ánh mắt ra phía xa, 1 vụ nổ nữa vang nên, tất cả đều kinh ngạc trừ Queen, cô cười ngạo nghễ. Một tên đàn em của Demon chạy vào nói gì đó khiến hấn thay đổi sắc mặt. Gió bắt đầu nổi lên, cuốn theo mùi máu bay tỏa cả cánh đồng.

- Queen, cô giỏi lắm, cho người phá phòng tuyến của ta quanh khu vực này. Ta vốn muốn khiến các người k có chi viện vậy mà... xem ra phải dùng cách khác rồi._ Dứt lời 1 chiếc trực thăng hạ xuống, Demon leo vội lên, đứng trên chiếc thang đc thả xuống, hấn cười sung sướng, đưa tay ấn cái nút đỏ để kích hoạt bom rồi cười man rợ. Devil đưa súng lên bắn, viên đạn bay với tốc độ ánh sáng ghim vào tay Demon, Queen đưa khẩu M82 lên, một viên đạn thẳng tim Demon, cô mỉm cười quay về phía Devil như muốn nói phải bắn thế mới chần. Devil chỉ nhún vai quay đi. Kill ném quả lựu đạn về phía trực thăng làm nó nổ tung, khói, bụi bay mù mịt. Demon bị khống chế.

- Các người thua rồi, chỉ 30s nữa thôi, chỗ này sẽ nổ tung, chúng ta sẽ cx chết_ Demon cười điên loạn, tất cả trở lên lộn xộn, m.n đạp lên nhau mà chạy, nhân lúc ấy hấn đưa súng nhắm thẳng hướng Queen mà bắn.

- Queen cẩn thận_ Devil lao ra xoay người ôm Queen vào lòng như bản năng có sẵn, viên đạn găm vào bả vai Devil. Trong phút chốc mắt chạm mắt, Queen như bị mê hoặc bởi đôi mắt màu huyết ghê rợn, cảm giác thân thuộc, như tìm đc thứ gì đó rất quan trọng lan tỏa khắp cơ thể. Cô khẽ mỉm cười, nụ cười thoảng khiến Devil đơ người. _ Ra là cậu, tên ngốc. Đỡ Devil quỳ xuống, cô thờ ơ bước đến chỗ Demon. 30s..... 1'...4'.....im lặng~._ Game over, kết thúc rồi, xuống địa ngục mà xám hối._ Queen đi lạnh lùng đưa súng chĩa vào đầu Demon ...và bắn. Một dòng máu tuôn ra từ giữa trán, hấn khụy xuống. Cô hất tay ra hiệu cho đàn em xử lí nốt những kẻ còn lại và tiến về phía Devil cx 2 người bạn.

- Anh ngốc thật, chắc gì tôi là bạn mà lại cứu tôi?_ Queen xé vạt áo buộc vào bả vai Devil. _ nhưng tôi k vì thế mà cảm động đâu, nói cho tôi biết

thông tin về Demon mà anh biết, lần cuối gặp Demon đã nói gì với anh?
_chất giọng lạnh lạnh của nó lại cất lên.

- tại sao cô lại muốn biết? Mục đích của cô là gì?_ Evil hỏi.

- Đừng có thắc mắc nhiều quá, k tốt đâu_ Venus trả lời.

- K gì cả, lần đó hẳn chỉ ngỏ ý muốn sát lập 2 băng nhóm, Demon đang ở bangkok còn hiện tại thì tôi k biết._ Devil chống tay đứng dậy, quay lưng đi. Anh vẫn k thể nhận ra người trc mặt là ai mà lại quen thuộc đến thế. Khi đôi mắt xanh sâu thẳm kia chạm vào, anh bỗng nhớ đến Seny, cảm giác hồi hộp, bối rối..... kết thúc trận đấu

~~~~~

Nó vừa tắm xong, bước ra khỏi phòng thì nhìn thấy Windy và Haray đang nằm dài trên giường của mình. Mà chỉ thế cũng k sao, đằng này 2 nhỏ lại đi sâu xé cái gối ôm của nó, sau đó đánh nhau chí chóe.

- Tụi bây, đi ra kia, tin tao đem bọn mày đi nấu cao k hả?_ Nó hét lên.

- Seny tao cầm cái gối trc, vậy mà nhỏ Haray cướp mất_ Windy chạy lại níu tay Seny nũng nịu.

- Cho ăn đập bây giờ, thích đặt điều k?_ Haray đe dọa. Nó thở dài, tiến về phía giường nằm vật ra mệt mỏi.

- Có thêm thông tin về Demon k?_ Nó hỏi.

- Tao cho người sang bangkok rồi, xới tung cả đất lên mới biết lão vừa trốn khỏi đấy, mất dấu rồi, oài, vụ này phí sức quá._ Windy ngán ngẫm.

- K mất trắng đâu, biết đc danh tính thật của Devil Hell rồi._ Nó cười.

- Cái zề? sao mày biết? Mà họ là ai?_ 2 con bạn vỗ vập hỏi.

- Xa tận chân trời, gần ngay trc mắt. _ Nó ra vẻ bí hiểm_ Là Sky, Rany và anh trai tao._ Nó tiếp lời trong sự ngỡ ngàng của 2 con bạn.

- Sao mà biết, mà chắc chứ?_ Haray nhả mồm.

- chắc, lúc đánh nhau tao đã nhận ra rồi. Bằng trực giác_ nó cười.

- Xạo mồm, biết có đúng k? tốt nhất nên điều tra lại_ Windy nhéo nó_ Mà sao lúc đẩy bom k nổ nhỉ_ Nhỏ thắc mắc.

- Còn ai vào đây? Seny đã cho người tháo bom đấy, từ lúc Demon biến mất nó đã nhận ra rồi nên cho người tấn công bên ngoài_ Haray phân tích.

- Thôi gác chuyện này sang 1 bên đi ngủ, tao mệt_ Nó rồi cả 3 nàng lại ôm nhau ngủ, bó tay toàn tập.

~~~~~

* tại nhà Sky

- K sao chứ?_ Kevil lo lắng hỏi Sky.

- K, tao ổn, đừng lo_ Sky đưa tay ôm bả vai đã đc băng bó.

- Mày đúng là ngốc, tự nhiên cứu Queen, mà sao mày lại cung cấp thông tin cho nhỏ đó?_ Rany hỏi.

- Tao cx chẳng biết nói sao nữa, mà phải công nhận Queen rất giỏi, mà bọn mày có thấy họ quen k?_ Sky nhắm mắt, vắt tay lên trán, tâm trí bị bao phủ bởi hình ảnh của nó.

- Tao cx thấy quen. nhưng k thể nhớ đc._ Rany và Kevil đồng tình.

- Mà lúc gặp Demon tao k ở đây, bọn mày kể lại cho tao đi_ Kevil

- Thật ra.....

~~~~~

trong căn phòng tối Sky ngồi đối diện với 1 người đàn ông đeo mặt nạ

- Ông là Demon?! Gặp tôi có chuyện gì?_ Sky lạnh lùng.

- Coi kìa, đúng là tuổi trẻ nông nổi, bình tĩnh chút đi Devil_ Demon mỉm cười.

- Về việc ông đề cập thì tôi k có hứng thú, sát nhập 2 nhóm k có lợi cho tôi

- Ồ, quyết định nhanh chóng vậy sao? Tôi thì rất muốn hợp tác với cậu để thôn tóm toàn bộ thế giới, hay là cậu chê trần gian này quá nhỏ bé hả thái tử?_ Ông điềm tĩnh trả lời, sắc mặt Sky thoáng chút lo lắng.

- Ông rút cuộc là ai?_ Sky đứng phắt dậy, k kiềm chế nổi bản thân.

- Đến lúc thích hợp cậu sẽ biết_ ông ta bước ra khỏi căn phòng.

*kết thúc hồi tưởng

~~~~~

- Vậy có nghĩa là ông ta biết thân phận thật của mày?_ Kevil khẽ nhau mày.

- Tao k chắc, nhưng tao nghĩ phụ hoàng cx căng rảnh tới mức để tao xuống trần gian để quậy phá, hẳn phải có lí do nào đó._ Sky thở dài.

- Thôi, nghỉ đi, h.nay mệt quá rồi_ Rany lên tiếng rồi ai về phòng người ấy. Demon thật sự là ai?!

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Những Kẻ Không Biết Điều.

Sau 1 ngày nghỉ nhà tỉnh dưỡng tụi nó đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Một ngày thật đẹp lại đến với học viện School Jewel. Nhưng bảo yên bình thì k chắc à nha. Vì hiện tại tụi nó đang ở phòng hiệu trưởng.

- Nguyệt Hải Băng, cháu xem cháu đã làm ra chuyện tốt gì?_ Cậu nó hét lên.

- Cậuuuuuuuuuuu?! đừng giận như thế sẽ chóng già lắm đó._ Nó điềm tỉnh đặt tách trà xuống tươi cười nhìn cậu nó.

- Cậu cx đừng ngạc nhiên quá, Seny đã báo trc với cậu là sẽ phá trường rồi mà._ Haray tựa người vào ghế tỉnh bơ nói.

- Phải đó, nếu School Jewel có sập cậu cx đừng có sock nha, chào cậu cháu về lớp_ Windy nhanh tay kéo 2 con bạn về lớp trc khi có hỗn chiến xảy ra. K phải nhỏ sợ Seny bị mắng đâu, nhỏ sợ HT sẽ tăng xông đấy. Tụi nó vừa vào lớp thì thấy bọn hăn nằm bẹp như cái bánh xe xẹp trên bàn. Hajzzzzz tại vụ hôm nọ đây mà. Nó ngồi tám chuyện chán chê với Duy, Windy và Haray, đừng hỏi gvcn đâu nhé, sau vụ đấy bà bị đuổi cổ về quê chăn bò òi. Nó lại ghét nhàm chán, tiết sau là tiết văn của ông thầy khó tính, phải kiểm tra mới đc. Còn Kevil cx nhập học cx luôn, ổng này chiếm lượng fan khá đông nha, vừa vào mà... Đã thế còn đuổi Duy đi để ngồi với Haray nhằm mục đích trả thù nữa chứ, nhỏ mọn thật.

- Nè m.n, muốn tìm trò chơi k?_ Nó hào hứng khởi xướng và đc ủng hộ nhiệt tình (Bả lại bày trò zê đây?). Thầy bước vào lớp.....im lặng~~~. k 1 tiếng động, ông thầy đứng trên bục giảng hét khản cổ mà cả lớp cứ ngồi im

như gỗ, nhìn mặt ông dần thối ra đến tội. Sau 1 hồi tự kỉ ông thầy bực tức bước ra khỏi lớp. Lúc này cả lớp ôm bụng nhìn nhau cười ngặt nghẽo.

- Ai za, hảo tử tử thật cao tay nha, đệ đệ xin bái phục_ Duy làm bộ chấp tay cung kính với Seny.

- Za, đệ đệ nói chí phải, nhưng kịch hay vẫn chưa kết thúc đâu, mở to mắt mà xem tử tử ta_ Nó xoa đầu Duy tự sướng, k thèm đếm xỉa tới 2 con bạn đang lắc đầu ngán ngẩm. Thầy giáo sau 1 hồi "tu luyện" đã trở lại lớp học. Nhưng vừa ngồi xuống ghế thì bepppp.... tiếng xì hơi kéo dài, ông thầy đỏ mặt, nhìn đám h/s đang cố nhịn cười.

- Ai bày ra trò này?_ Ông giơ quả bóng dưới ghế lên.

- Rõ ràng là thầy làm mà lại trối_ đám hs nhao nhao

- Đúng đó thầy, thầy xấu hổ ạ?_ Duy trêu đùa

Ông thầy giận tím mặt, hằm hằm bước ra khỏi lớp, nhưng vừa bước đến cửa thì ...Rầm. Màn vô ếch tuyệt đẹp.

- Thầy ơi, em biết nền nhà lớp em đẹp nhưng thầy cx k phải thể hiện tình yêu của mình như vậy đâu._ Nó và cả lớp gào lên, cười sung sướng. Vừa lúc ấy thì tiếng trống báo hiệu hết giờ, tụi nó kéo nhau xuống canteen. Nó hăm hở đi kiếm chỗ ngồi thì bị Sky xách cổ lôi xềnh xệch đến 1 cái bàn cạnh cửa sổ, chỗ ngồi thường xuyên của bọn hăn.(Sky bạo lực ghê)

- Đây bỏ ra coi, anh ghen tị với sắc đẹp của tôi nên tìm cách hại tôi à?_ Nó vùng ra khỏi tay hăn, nhưng lại rất nhẹ nhàng vì sợ chạm phải vết thương của hăn(wan tâm tek?)

- Ngồi đây tôi đi lấy đồ ăn_ Sky ấn nó xuống rồi kéo Kevil ra mua đồ(Thái độ lạ vậy?)

- Này anh biết tôi muốn ăn gì mà lạnh chanh vậy hả?_ Nó gào thét, chửi rủa từ phía sau. Tụi nó vừa ăn vừa cười nói vui vẻ. Nhưng mặt nó chột nhần lại, nó kéo tay Haray khó chịu.

- Có mùi hồ li tinh đó mà, khó chịu ghê_ Vừa dứt lời thì từ đâu 3 con nhỏ ồng ọ mặt chát cả tá phần từ đâu lao tới ôm lấy sky, Rany và Kevil. Nó nheo mắt khó chịu khi nghe tiếng nói choe choe của lũ con gái kia thốt ra.

- Ah Sky, e nhớ anh ghê á, đi chơi với e nha_ Con nhỏ đồng đánh ôm lấy cổ Sky.

- Cô xê ra, làm cái quái gì vậy? Tôi có quen cô à?_ Sky khó chịu đẩy nhỏ ra.

- Anh Rany, hôm nọ đi chơi vui ghê, hôm nay đi tiếp nha. _ 1 nhỏ khác nắm tay Rany nũng nịu, nhìn cảnh này Windy thấy nóng mắt.

- Tôi bận rồi, mà tôi cx chán cô rồi, chia tay đi_ Rany thẳng thừng.

- Anh Kevil, tuy mới gặp lần nhưng em đã thấy thích anh_ con nhỏ khác bám lấy Kevil.

- Cám ơn đã mến mộ nhưng anh tôi không thích nói chuyện với súc vật đâu._ Nó hất tay nhỏ đó ra khỏi người Kevil.

- Cô là ai? cô có quyền gì mà đòi quản tôi? Đồ nhà quê, ngớ ngẩn_ Con nhỏ đó vênh mặt lên cãi.

- Hajzzz Seny, mày nói chuyện với tụi hạ đẳng này làm j cho bẩn miệng, phải dùng hành động chứ nói thì sao chúng hiểu đc?_ Windy vừa nói vừa tạt cốc nước cam vào người con nhỏ đang bám lấy Rany.

- Ôi xin lỗi, bạn tôi lỡ tay, Windy, sao mà phí phạm thế? đồ ăn thừa có thể đổ cho chó mà? Sao lại đổ vào mấy cái thùng rác di động này? nhưng nếu cậu đã lỡ rồi thì thôi vậy._ Haray xuýt xoa rồi cầm đĩa thức ăn đổ vào người con nhỏ đang mặt đầy bám lấy Kevil. 3 nhỏ tức ghê người.

- Mấy cô là cái thá gì mà dám làm thế với chúng tôi?_ Con nhỏ bám lấy Sky đứng phắt dậy, giơ tay định tát Seny thì bị Sky giữ lại.

- Cô đừng chạm bàn tay dơ bẩn của mình vào bạn tôi, cô k chịu trách nhiệm nổi đâu_ sky lạnh lùng gằn từng chữ khiến 3 nhỏ sợ lạnh mất tằm.

- thôi về lớp đi, tao mất hứng rồi._ Seny quay đi. Nói là lên lớp nhưng nó lại lang thang dưới sân trường. Cứ ngỡ có thể bắt đc Demon, hoàn thành tâm nguyện của nó, vậy mà... Dạo này đầu óc nó cứ mơ hồ, suy nghĩ lung tung.... Đang thần thờ đi lại thì nó nghe thấy tiếng ai đó hét thật to_ Cần thận_ rồi ai đó ôm nó vào lòng. Lại nữa, lại cảm giác này, rất ấm áp và an toàn nhưng cũng rất xa vời và mơ hồ. Hơi thở và nhịp đập gấp gáp của trái tim làm nó bối rối, có lẽ nó đã từng có cảm giác này trong quá khứ. Nhưng hiện tại nó đang nằm trên 1 vật rất êm, cúi xuống nhìn mới biết Nình đang nằm trên người Sky. Nó thất kinh hét lên, đánh liên tiếp, rồi đẩy hẳn ra.

- Đau, cô bị điên à? tôi đã cứu cô đấy, đồ vô ơn_ Sky nhăn mặt.

- K biết k biết, đồ biến thái, anh định lợi dụng hả?_ Nó cãi lại.

- Cô ăn dưa bở hơi nhiều đấy, xem thử cách sống của mình đi, làm gì mà để người ta ghét vậy_ Sky liếc mắt ra phía sau, chậu hoa rơi từ trên sân thượng xuống vỡ tan đang nằm bẹp trên đất. Nó tức giận, Ai dám ám sát nó chứ? Đang tính phi lên sân thượng thì nó nghe thấy tiếng Sky khẽ rên, quay lại mới biết bả vai của hắn đang thấm máu, hình như rách miệng vết thương rồi. Nó thở dài, thản nhiên ngồi xuống, rút chiếc khăn tay ra nó buộc vào

vết thương cho hắn. Ngước mắt lên nhìn, nó thoáng bối rối khi thấy đôi mắt nghi ngờ, ngạc nhiên của Sky nhìn mình, nó đứng dậy bỏ đi.

- Đến phòng y tế cầm máu đi_ Nó thờ ơ qua đi mà k hỏi gì về vết thương, nếu hắn đã có ý muốn dấu thì nó cx k muốn mang tiếng tò mò. Nhìn thấy bóng nó xa dần hắn đứng dậy, nở nụ cười thiên thần rạng rỡ, tim bỗng vui_ Tìm thấy cậu rồi nhé...

gtnv

- Diệp Thục Mai(Lucy) con gái của Diệp gia đứng đầu Châu Á. thích Sky

- Tuyết Tố Ngọc(Decy) Con gái Tuyết gia đứng thứ 2 Châu á. thích Rany

- Bạch Hoàng Hạnh(Geny) Thừa kế A&Vnhaf họ Bạch, thứ 3 Châu á thích Kevil.

Ren k cần nói chắc m.n cx tự hiểu lòng dạ lũ răn độc này ra sao nhĩ.
Chúc m.n đọc truyện vui vẻ.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Hiếu Lầm Tai Hại

Buổi chiều tụi nó có tiết học bơi, dĩ nhiên là ai cx thích, kể cả nó, vì dù sao nó cx sống dưới nước mà. Nhưng lại có 1 người k thích.

- Aaaaa tao k thể học bơi đc_ Windy hét lên, đi lại trong phòng thay đồ.

- Ủa. Nó mà xuống nước là đuôi cá sẽ lộ ra ngay, hajzzz. _ Haray phụ họa.

- Con biết rồi, 2 mẹ, tao sẽ viện lí do xin nghỉ cho mày, còn mày đi đâu chơi cho hết buổi chiều đi. Trời ơi, tại sao con lại có 2 đứa bạn khốn nạn như này hả?_ Nó ngửa cổ lên trần nhà mà than, nhưng chưa kịp thì đã lĩnh trọn 2 cú đấm vào đầu can tội chửi bạn. Trong lúc Windy tung tủy cái túi sách rời khỏi phòng thì tụi nó thay đồ đến bể bơi. Hôm nay là tiết thực hành của 2 lớp 11A và 11E(lớp của 3 con nhỏ kia. Dự là sắp có chuyện.) Nó diện một bộ bikini xanh biển năng động, khoe từng đường cong trên cơ thể. Còn Haray chơi nguyên bộ đồ đen quyến rũ. vừa bước ra khỏi phòng tụi nó đã trở thành tâm điểm của mọi ánh mắt háo sắc cáo già. Đang tung tủy chạy lại bể bơi thì nó bị ai đó kéo lại xách lên(sao giống túi đồ zợ) quay lại mới biết là hân. Nó giăng ra, chống hông phòng má lên phụng phịu trông rất đáng yêu.

- Tên biến thái, định giở trò gì với tôi hả? Tin k còn răng mà húp cháo hem?

- Tôi biến thái? Còn cô thích làm mồi cho sói hả?_ Hân gắt rồi quàng cái áo khoác vào người nó và bỏ đi luôn, để mặc con bé cứ ngơ ngác k hiểu gì. Hân cx chẳng xuống bơi, vì vết thương ở vai k thể nhiễm nước.

- Này Seny nhỏ kia đâu?-Rany khều tay nó hỏi.
- À Windy mệt nên về rồi. Sao? nhớ rồi à?
- Vớ vẩn, thôi xuống bơi đi_ Rany đánh trống lảng.
- Nè, khoác vào_ kevil đưa cho Haray chiếc áo khoác.
- Gì vậy?_ Haray tròn mắt hỏi.
- Tôi lấy áo cho Seny, nhưng nó đã có rồi nên đưa cho cô._ Kevil quay đi ngượng ngùng nó(j mà bền lên thế cha nội?)
- cảm ơn_ Dù k hiểu lí do gì nhưng Haray vẫn nhận lấy.
- K có j, tôi chỉ sợ làm tổn thương đôi mắt trong sáng của m.n bởi thân hình mập ú của cô thôi_ Kevil thản nhiên đáp mà k biết mình vừa kích hoạt ngọn núi lửa. Haray giật tím mặt, lấy cái áo buộc vào người Kevil rồi đá đít anh xuống hồ, còn mình thì bỏ đi liếc mắt đưa tình với bọn con trai để chọc giận anh(Ê, hình như dưới hồ biến thành suối nước nóng rồi thì phải, anh Kevil tỏa nhiệt quá trời.) Tụi nó vừa khởi động 1 chút thì 3 con nhỏ kia đi đến, trên người mặc toàn những thứ thiếu vải trầm trọng, chẳng khác gì....*. Nhỏ Lucy lên tiếng ỏng ẹo phát ớn.
- Thật k biết lũ quê mùa các người có biết bơi k nữa mà đòi? Liệu có dám cx tôi thi đấu k?
- Tôi...tôi thôi thì cung kính k bằng tuân lệnh_ Seny ra vẻ tội nghiệp, nhưng trong lòng thì k ngừng chửi rửa kẻ ngu tự chui đầu vào rọ. Đấu với ai chứ thi bơi với nó là 1 sai lầm.
- Mà cho hỏi chúng ta sẽ bơi kiểu gì? Tôi k quen kiểu bơi chó như ai đó đâu nhé_ Seny mỉa mai.
- Cô... được lắm, tôi sẽ làm cho cô hối hận._Lucy nghiêng răng.

-Ồ, trong từ điển của tôi k có 2 từ hồi hận._ Seny kiêu ngạo trả lời. 5' sau. cả 2 vào vị trí xuất phát và bắt đầu cuộc chơi. Seny vừa lao người xuống nước đã trình diễn những kĩ thuật đẹp mắt. Nhưng nhỏ Lucy cx k phải dạng vừa. Cả 2 điên cuồng tăng tốc, nước trong hồ như muốn tách ra làm 2. Khi cách đích 100m nữa, Seny càng bơi nhanh hơn, nhịp đập cx nhịp nhàng, uyển chuyển quyến rũ lòng người hơn. Seny có ý nhân lúc này cả 2 đều đã đuối sức thì mình sẽ vượt lên, nhưng chưa kịp thì nó đã nghe tiếng kêu cứu của Lucy, có vẻ nhỏ bị chuột rút. Như phản xạ tự nhiên, nó quay lại cứu Lucy, dùng hết sức mình nâng cô ta ra khỏi mặt nước. Nước bể bơi k quá sâu, nhưng lại xây theo dạng lòng chảo nên giữa hồ bị trũng khá lớn. Nó cx dần đuối sức, 2 người cứ ngụp lặn dưới hồ. Nhưng bất thần, nó bị Lucy nắm tay, nhỏ vùng lên rồi ra sức đẩy nó xuống như có ý dìm chết nó. Nhưng thật k may cho nhỏ, nó là ai? Là Tiểu Long Nữ bá đạo, đến Ngọc Hoàng còn nể cơ mà? Trên bờ, m.n thấy Seny và Lucy cứ ngụp lặn giữa dòng thì thắc mắc. Sky k còn đủ bình tĩnh để phán đoán mà lao nhanh xuống hồ, nhiều người thấy thế cx lao theo. Nhưng họ lại chứng kiến cảnh tượng nó dìm nhỏ Lucy giữa hồ. Mà cx chẳng phải dìm, nó chỉ đang thoát ra khỏi con nhỏ đấy thôi. ZNhuwng vừa trông thấy bóng dáng hắc Lucy đã lên kế hoạch cho vở kịch của mình. Nhỏ lao vào lòng Sky kinh hãi hét lên.- M.n, cứu... cô ta..cô ta định dìm chết tôi... _rồi vờ ngất trong lòng sky. Tất cả đều nghi hoặc nhìn nó, cả hắc, hắc cx khẽ cau mày. Bế phắt Lucy trên tay, hắc quay lưng đi vào bờ. Nó tự hỏi vậy là sao? Hành động gì vậy? k tin nó ư? cx phải, nó và hắc đâu có bất cứ mối quan hệ nào. Cảm giác gì đây? khó chịu, hụt hẫng? nó k hiểu nổi bản thân nữa. Kevil vội dìu nó vào bờ nhưng bị nó đẩy ra, còn Haray thì đang trù mẫm nhìn những kẻ lăm mồm.

~~~~~Về nhà nó lao nhanh vào phòng, trùm chăn kín mít...ngủ coi như chẳng có chuyện gì xảy ra cả. Nhưng chưa yên giấc thì đã nghe tiếng la kinh hoàng của Haray.- Seny nguy rồi, động đất, sóng thần, thiên tai, à k tận thế mới đúng.- Cái éo zề zậy? Haray để tao ngủ, mày biết viết 2 chữ yên bình k? vậy cho tao xin đi_ nó quăng cái gối vào mặt haray.- yên cái nổi gì?Windy mất tích rồi, tao gọi cho nó k đc._ Haray lao lên giường,

ôm nó lắc như điên.- Bình tĩnh, chắc bà đi đâu chơi, hoặc máy hết pin chứ ai bắt đc bà?_ Nó hét vào mặt Haray, rõ là già rồi lẫn thần.- k, k phải, đàn em vừa báo với tao, nhìn thấy 1 người giống Windy bị bắt bởi 1 đám côn đồ, bây giờ hơn 7h tối rồi, nó sẽ k về muộn như vậy đâu. _ Haray càng hoảng loạn hơn, nó thì nhanh chóng kéo Haray đi tìm Windy. Tụi nó tìm khắp góc ngách mà chẳng thấy bóng dáng cô bạn. Đã 12h đêm rồi. Haray ngồi thụp xuống bất lực. Thường ngày thông minh, quyeets đoán là thế chứ có chuyện gì động đến người thân là Haray mất bình tĩnh ngay, làm nó cx rối theo.- Đúng rồi, gọi cho bọn hăn nhờ giúp đi_ Haray cuống quýt.- Nhưng...._ Nó ngập ngừng, nó k biết tại sao nữa, k muốn gặp hăn, sợ cảm xúc của mình k khống chế nổi. Haray vội đưa điện thoại nên gọi cho Kevil- Có chuyện gì vậy? Cô k ngủ sao_ đầu daay bên kia Kevil ngái ngủ hỏi.- Huhu hix.... Windy...hix..Windy mất tích rồi, giúp tôi với._ Cô khóc nức neen khiến Kevil luống cuống, hoảng hốt._ Tôi sẽ đến ngay, đừng lo nhé(m.n thông cảm nha, tại một số trục trặc mà bản này mình chưa chỉnh sửa đã đăng rồi, đây là chap đã chỉnh sửa lại cả nhà chịu khó đọc lại nhé. Thân~ Mà Ren cx báo trc, mỗi ngày Ren chỉ có thể đăng 1 chap, vì e đang học lớp 9, mà cuối năm có rất nhiều bài kiểm tra nên kk có thời gian nhiều)

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Truy Tìm

15' sau 3 chàng đã có mặt tại nhà Seny, Rany lao bổ vào người Haray hét lên, đôi mắt lộ rõ vẻ lo âu, bất an.

- Nói đi Haray, Windy đâu? Tại sao lại mất tích? Mấy người lạ thật, bạn mình ở đâu cx k biết.

- Tôi...tôi k biết, hix hix phải làm sao làm sao bây giờ? Windy à_ Haray hoảng loạn cực độ, k còn bình tĩnh nữa. Khiến Kevin lo lắng ôm nhỏ vào lòng vỗ về.

- Bình tĩnh đi đã, nói thử xem chuyện gì đã xảy ra?_ Sky hỏi.

- Windy bị mất tích lúc 16h45' lúc đấy tui mình đang ở trường. Có người báo lại thấy nhỏ bị 1 đám côn đồ kéo đi, nhưng điều lạ là nhỏ k hề chống cự. Với khả năng của Windy thì k dễ gì bắt đc nhỏ trừ khi tự Windy đi theo hoặc ...bị đánh thuốc mê. Trên điện thoại của Windy có cài thiết bị định vị, nhưng lại bị mất tín hiệu ở vùng ngoại ô thành phố. Tôi đã cho phong tỏa toàn bộ vùng ngoại ô và các vùng lân cận nhưng vẫn chưa tìm ra. Điều lạ là k nhận đc bất kì tin tức của bọn bắt cóc nên tôi nghĩ đây là vì tư thù riêng._ Nó phân tích cho mọi người, tay k ngừng tìm kiếm trên laptop, nhưng vẫn quay đi tránh ánh mắt của Sky.

- Đến ngoại ô tìm thử đi đã._ Rany nóng nóng, phi ra ngoài phóng xe đi luôn, cậu cx k lí giải nổi hành động của mình, chỉ là thấy rất lo lắng như sắp để mất cái gì đó.

~~~~~

Tại 1 căn phòng tối

Rạt...._ Tiếng nước xối xả_ Tỉnh rồi à? Cô em ngủ hơi lâu rồi đấy, tưởng đây là khách sạn chắc_ Giọng của 1 tên bắt cóc vang lên, hần men lại gần, nâng khuôn mặt khả ái của Windy lên. Cô mơ màng, lắc mạnh nhũ giọt nước trên người, đưa mắt nhìn xung quanh, có lẽ đây là kho chứa đồ. Tại sao cô lại bị nhốt ở đây? Toàn thân già rời, k nhắc nên nổi, cứ như toàn bộ sức lực bị hút cạn, đầu óc cx k tỉnh táo. Windy chỉ nhớ sau khi rời trường thì đã đến Bar để giết thời gian, nhưng sau khi uống li rượu đầu tiên thì đã gục, trong rượu có thuốc mê, sau đó cô k còn biết gì nữa.

- Mấy người là ai? Tại sao lại bắt tôi?_ Windy thều thào hỏi.

- Bọn này là ai thì cô k cần biết, nhưng có người nhờ tôi dậy cho cô 1 bài học để lần sau đừng có dành bồ người khác_ Hần ta hất mặt.

- Nhưng cô em thật xinh đẹp nha, hay cx vui vẻ 1 chút nha_ 1 tên giờ trò.

- Thử động vào xem, tao sẽ chi chúng mày chết k toàn thân_ Windy nghiêng răng, đôi mắt lạnh đến phát sợ.

- Tụi mày làm gì vậy, tao bảo dậy nó 1 bài học chứ k phải vui vẻ với nó_ Lucy từ ngoài bước vào, dáng vẻ kiêu ngạo.

- Ồ, tưởng ai hóa ra là tiểu thư nhà họ Diệp, cho hỏi có chuyện gì mà cô phải mời tôi đến đây vậy?_ Windy mĩa mai.

- Im ngay, nói cho mày biết, tốt nhất bỏ thói lăng lơ quyến rũ đàn ông đi, cả 2 con bạn mày nữa, dám làm tao mất mặt thì k yên đâu, tránh xa Sky, Kevil và Rany ra, họ là của bọn tao._ Lucy chống tay, hét vào mặt Windy.

- Ồ, tôi cx đâu có cướp họ, mà cứ cho là thế đi, nếu có bản lĩnh sao cô k dành lại?_ Windy lạnh lùng pha chút miệt thị.

- Câm ngay, mày cho mình là ai mà dám nói thế với tao? đồ quê mùa_ Lucy tức giận, tát vào mặt Windy, một dòng máu từ khóe miệng chảy ra, Windy thích thú liếm vết máu, đôi mắt lộ vẻ tà ác vô độ.(tại mấy chị dấu thân phận để vào trường nên k ai biết trừ bọn hăn. Thì cứ suy từ gia hế Kevil ra là hiểu ngay)

- Cô khiến tôi chảy 1 giọt máu tôi sẽ đòi lại gấp 10_ Giọng điệu của Windy lạnh tới âm độ khiến người đối diện phải khiếp sợ.

- Để xem cô còn sống nổi k? Xử nó đi_ Lucy ra lệnh rồi rời khỏi phòng.

~~~~~

Gió cứ thổi, cứ gào thét, cứ vô tình trên đồng cỏ, ngoại ô vắng vẻ lạnh lẽo về đêm. Rany tìm kiếm khắp nơi, nhưng k thấy bóng dáng 1 thằng khả nghi chứ đừng nói là Windy. Đã 2h đêm rồi.....

- Cô ấy k ở đây, cô ấy k ở đây, trong thành phố, cô ấy còn ở trong thành phố_ Haray hét lên_ Có người vừa báo thấy tên bắt cóc Windy trong nội thành.

- Đc lắm, dám đánh lạc hướng ta, chắc chắn là trong trung tâm._ Nó nghiến răng, khuôn mặt lạnh băng phóng xe lao đi, một tay đưa lên chỉnh gọng kính đen, có gắn thiết bị kết nối với máy tính chủ dưới hầm biệt thự nhà nó. Hiện tại nó như ngồi trên đồng lửa. Mọi biểu hiện của nó đều lọt vào tầm mắt Sky, khẽ nhúu mày rồi hăn cx lên xe phi theo nó. Dừng lại ở 1 siêu thị lớn tại trung tâm, nó phi như bay vào.

- Bà điên à? Sao lại vào đây?_ Haray dẩy nẩy

- Tôi vừa tìm ra nơi nhốt cậu ấy, là kho chứa đồ dưới Siêu thị của họ Diệp, Diệp Thục Mai chính là chủ mưu. _ nó rút laptop ra tìm kiếm gì đó rồi kết luận. Nhanh như cắt nó phi xuống tầng hầm.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Giải Cứu Và Trả Thù

Rầm, cánh cửa nhà kho bị nó đập bay, lũ côn đồ ngoái đầu lại thì chỉ nhìn thấy cái hỏa diệm sơn đang cháy hừng hực. Windy đang bị trói ngồi 1 góc, khuôn mặt trắng trẻo có 1 vết xước kéo dài, nhỏ nẻ nụ cười ghê rợn, đôi mắt đầy tà khí như muốn ăn tươi nuốt sống kẻ đồ diện, vẻ mặt k chút nao núng sợ sệt. Trên người có vài vết bầm tím. Rany sót sa nhìn nhỏ, hận k thể bầm vằm bọn kia ra nấu cao.

- Tụi mày gan to lắm, dám bắt cóc bạn tao?_ Nó nghiêng răng, đôi mắt vẫn những tia máu đỏ rực. Cả bọn đang định xông vào nện cho lũ kia 1 trận thì bị Haray ngăn cản lại. Tụi nó hiểu ý đành ngậm ngùi nhìn Seny đánh bọn kia điên cuồng (Bão cấp 17 giật cấp 20 biến động dữ dội rồi bà con ơi, chạy, chạy nhanh).

- Tụi mày dừng lại ngay, nếu k tao giết con nhỏ này._ Một tên cầm dao dí vào cổ Windy.

- Để xem mày đủ bản lĩnh k đã_ Rany cười khẩy, rút khẩu súng phòng thân trong người ra nhanh chóng bắn vào chuỗi dao, tên kia ôm tay khụy xuống, nhanh như cắt Rany lao tới đỡ Windy cởi dây trói cho nhỏ rồi dìu về 1 bên. Nó liếc mắt tên kia, rút 1 khẩu súng dưới eo ra, nhắm vào giữa trán kẻ xấu số mà bắn, lạnh lùng, k chút khoan nhượng. Sky chỉ cười mỉm, vẻ mặt gian k để đâu cho hết. Seny tiến lại gần chỗ Windy, đưa cho cô khẩu súng và cười, hiểu ý, Windy tiến lại, nổ súng bắn chết bọn bắt cóc. Nhỏ vất khẩu súng sang 1 bên, khuôn mặt bơ phờ, nở nụ cười lao nhanh về phía m.n mà đúng hơn là lao về phía Rany. Rany thì đang dag rộng vòng tay, chờ người con gái đó ngã vào lòng mình nhưng....

- Seny, Haray tao nhớ tụi mày quá huhu..._ Windy vượt qua mặt Rany lao về phía Haray làm chàng ta mừng hụt, đã thế, lúc này bị bắt thì k thêm khóc, bây giờ an toàn rồi thì khóc như chết cha chết mẹ.

- Ngoan, k sao rồi_ Haray ôm Windy vào lòng vỗ về.

- Huhuhuhuhuhuhuhuhuhu....._ Windy tiếp tục khóc

- Nín đi nào_ Seny xoa đầu.

- Huhu...hix hix...huhuhu_ vẫn khóc.

- Nói tao nghe, bọn chúng làm gì mày_ Haray vỗ về.

- Oaoaoa....._ Còn khóc to hơn.

- Mệt mày quá, khóc hoài._ Seny bực bội gắt.

- Huhu.... Haray Seny mắng tui kìa_ Windy nũng nịu.

- Đc ùi, thương thương tao k mắng nữa, thương Windy nhất_ nó nựng.

- Oaoa tao sợ lắm Seny_ Windy lao vào lòng nó sụt sùi.

- Biết mà biết mà, tao sẽ trả thù cho mày. _(mồn nói vậy nhưng lòng lại nghĩ, mày thì sợ cái nỗi gì? làm bộ)_ nó nhăn mặt.

- Tội nghiệp tình iu của tôi quá_ Haray súyt xoa

- Thương vk quá cơ_ nó an ủi.

- Ck thương vk thiệt hôm? Vậy hôm nào phải dẫn vk đi chơi đấy nhé_ Windy rụi đầu vào người nó, vẫn chưa thôi sụt sùi. Còn 3 người bọn hấn đứng như trời trồng nhìn tụi nó diễn màn kịch nước mắt củm động mà dưng hết cả tóc gáy.

- Thôi đẹp, con lấy mấy hôn, sến hơn cả con hến nữa, vk ck cái zề_ Rany gắt.

- Tụi nó xưng vk ck từ bé rùi chú e ạ_ Kevil cười hiền.

- Vậy mấy người có tính về k? hay ở đây mà hú hí_ Sky tiếp lời.

- Vk vk, mình về nha_ Seny lay tay Windy.

- Nhưng chân vk đau, ck công vk đc hông?_ Windy giơ đôi chân bị bầm tím lên.

- Tình yêu à, hay để Kevil công nha, Seny nhỏ như vậy sao công đc cái bao tải như tênh iu chớ?_ Haray góp ý.

- Cắt, cắt ngay, thôi cái kiểu xưng hô ấy đi mấy thím, còn cô tôi sẽ công._ Rany hét lên làm như k chịu nổi rồi quay lại bế Windy trên tay.

- Ai khiến anh bế? Tôi chỉ cần ck tôi thôi, đồ thần kinh trốn trại_ Windy giãy nãy.

- Nín cô có im đi k? tôi đã cứu cô đấy_ Rany đe dọa.

- Ai mượn? đúng là thích lo chuyện bao đồng, ngu còn bày đặt_ nhỏ nguýt dài

- Phải rồi, tôi ngu nên mới lo lắng cho cô.

- Anh lo cho tôi thiệt hả?

- Chớ sao? tôi lo k đc tận mắt chứng kiến cô bị giết chết như thế nào thì uống, nên mới phải đến xem.

- Đồ đều, đi chết đi, vậy anh cứu tôi làm gì?

- Ai biểu cô còn nợ tôi cái áo? chưa trả nợ xong mà đã chết, định quyết à?
_ Và cứ thế, 2 người vừa đi vừa cãi lộn liên hồi, bọn nó nhìn theo chỉ biết lắc đầu, đúng là yêu nhau lắm cắn nhau đau(lá seo? Ren k hiểu?!)

~~~~~

Sau vụ đó Windy phải nghỉ học 3 hôm.

- Này, chẳng nhẽ mày k trả thù k tức hả_ Haray hỏi Windy.

- Ai bảo k? Tao sẽ diệt cả tổ cả tông vật cả lông cả cánh nhà nó, Seny đã lo vụ đấy rồi, tí nữa sẽ có kịch cho mày xem_ Windy cảm giận. Vừa dứt lời thì 2 chiếc xe BMW dừng lại trc cổng, bon hấn từ trên xe bước xuống.

- Các anh sao lại ở đây?_ Haray chạy ra hỏi.

- Xem kịch_ Sky thản nhiên trả lời rồi tự nhiên bước vào nhà mặc kệ Haray đang đứng sau chửi rủa. Từ chiếc xe thứ 2 Seny bước xuống, vẻ mặt k chút biểu cảm, theo sau là 3 con nhỏ chảnh chọe Lucy, Decy và Geny, rồi ra lệnh lôi tụi nó xuống nhà.

- Tụi mày, sao lại bắt tao? tụi mày biết tao là ai k? _ nhỏ Lucy thét lên.... bóp 1 cái tát thẳng mặt.

- Cẩn thận cái mồm, mày k biết mình đang nói chuyện với ai đâu_ Haray quát.

- Bọn mày, đc lắm..._ Decy tức giận.

- Mày còn k biết mình phạm tội gì ư? mày có nhớ tao đã từng nói gì k? khiến tao phải chảy 1 giọt máu tao sẽ bắt tụi mày đền gấp 10_ Windy cười ghê rợn, trên tay cầm con dao sáng loáng.

- Mày, mày muốn làm gì? tao đâu có liên quan?_ Geny kinh hãi.

- K liên quan? tưởng tao k biết sao? Windy, chơi với tụi nó đi_ Nó nhếch mép khinh bỉ. Windy từ từ tiến lại, Roẹt, máu từ động mạch chủ của 3 nhỏ bắt đầu chảy ra. Windy tiếp tục cười, đưa con dao lên cắt tóc của 3 nhỏ. Thiên thần đã lột xác thành ác quỷ. Phòng kế bên, tụi hắc đang ngồi xem qua camera cx phải rùng mình.

- Chưa đâu, vậy đã là gì? _ Windy càng đáng sợ hơn nữa, cô dùng chiếc roi da, quật liên tiếp vào người 3 nhỏ. Tiếng kêu khóc, van xin tràn ngập căn phòng.

- Tao mới tay, Haray còn cái gì nhẹ nhàng hơn k?_ Windy ngừng lại than vãn.

- Có chứ, mày nghỉ đi_ Haray cười nhẹ, nụ cười của thần chết, đúng với phong cách của công chúa địa ngục.

- Cô muốn làm gì? Cô tin tôi nó 1 tiếng thì cô sẽ ra ngoài đường ăn xin k? _Lucy run rẩy nói.

- Vậy cơ? vậy thì xem nhé. Alo tôi muốn rút toàn bộ cổ phiếu của nhà họ Diệp, họ Tuyết và họ Bạch ngay lập tức. Còn nữa, hủy tòa bộ hợp đồng đã kí kết với cty họ_ Haray nhếch môi cười, đưa điện thoại nên gọi.

- Cô tưởng trò trẻ con này lừa đc tôi chắc? Lucy cười khẩy

- k tin sao? _Seny đưa cái laptop lên cho 3 nhỏ xem, khiến nhỏ rùng rờ, hoảng hốt.

- Chưa hết đâu mấy cưng, tiếp tục nào_ Haray nở nụ cười ma mị, tiến lại phía Lucy, Decy và Geny. Bàn tay thon gọn của cô mơn chớn trên chiếc áo cúp ngực trễ của Lucy(mô phật, m.n đang nghĩ gì) và xoẹt, chiếc áo rách tả tơi, Haray thích thú đưa chiếc Iphone 6 lên quay clip.

- Cái này mà tung lên mạng thì sao ta? Tao chơi chán rồi, lôi nó đi_ Haray phẩy tay. Tụi nó cx nhanh chóng đi sang phòng bên.

- Hix mấy cô ác dã man_ Rany lắc đầu.

- Vậy là còn nhẹ nhàng cho mấy kẻ dám động đến bọn này đây._ nó trả lời.

- Này ck, ck hứa cho vk đi chơi mà, hay mai tụi mình đi nha_ Windy nũng nịu.

- Ủa, tui đi với._ Rany xen vào.

- Cút, ai cho anh đi cx/ An bảm._ Windy hét

- Thôi mà Seny, cho tui anh đi cx nha_ kevil năn nỉ.

- Cx đc, nghỉ ngơi 1 chút_ nó đáp.

- Vậy quyết định thế đê, Sky đi cx k? _Kevil hỏi.

- Ủa, phải đi cx chứ, nhỏ trời đánh tôi đi đc k?_ Sky tươi cười hỏi.

- Tùy anh, tôi đâu dám can thiệp_ Nó đứng phắt dậy, bỏ lên phòng, rõ ràng đang giận mà.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Hóa Giải Hiếu Lãm

Một buổi sáng k thanh bình.

- Senyyyyyyyyyyyyyy, Bà có dậy ngay k hả?_ Giọng oanh vàng thỏ thẻ của Haray làm kinh động cả biệt thự.

- Để tui ngủ đi mà, năn nỷ á_ Nó trùm chăn kín mít, nhất quyết cố thủ k dậy.

- Tốt thôi, đếm từ 1 đến 3 k dậy thì đi gặp anh tôi luôn nha_ Haray điên lên cầm khẩu súng dí vào đầu Seny.

- Rồi rồi, Haray bà hạ hỏa đi, Seny, hôm nay tụi mình đi chơi, bà hứa với tôi rồi còn gì_ Windy can.

- Óapppppp tui biết òi, xuống ngay_ Seny ngái ngủ đi vào WC làm vsen rồi lảo đảo đi xuống nhà ăn sáng, thật ra là ngủ gục ngay trên bàn ăn mà.

- Con gái gì mà ngủ như heo vậy, để tôi xem thằng nào ngu rước phải cô hần kiếp trc ở ác lăm_ Giọng của 1 đứa con trai vang lên, Seny khó chịu hé mắt lên xem thằng nào gan cùng mk mà dám động đến nó, hajzzz còn ai ngoài Sky.

- Đây cha biến thái, sao anh lại ở đây, sáng sớm đã sửa inh ỏi rồi, muốn ăn bánh giầy à?_ Nó cau kinh hỏi.

- Tôi chỉ nó sự thật thôi, có ai then quá hóa giận rồi kìa._ Sky

- Đây thì then...Bụp _ Nó đứng dậy co chân đạp hần thẳng căng rồi bỏ ra ngoài xe chẳng ăn uống gì luôn. Tụi bạn phải đuổi theo.

- Thế này nhé, tụi mình chia xe đi chung cho tiện, Seny/Sky:
Rany/Windy: tôi và Haray, bây giờ là 9h sáng, đi sopping, đi ăn, đi xem phim đến 4h chiều, từ 4h đến 7h tối đi khu giải trí rồi về đc k?_ Kevil nêu kế hoạch.

- Nhàm chán._ Nó phán 1 câu rồi bỏ lên xe, k phản đối cx chẳng góp ý.
Ba chiếc xe rời khỏi gara tiến về khu mua sắm tại trung tâm thành phố. Trên xe nó chẳng nói lấy 1 câu, chỉ tập trung nghe nhạc, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài cửa kính.

- Đây, ăn đi, lúc này cô chưa ăn gì cả_ Sky đưa cho nó chiếc hamburger và 1 hộp sữa và qua sát nó qua gương chiếu hậu(tập trung vào lái xe dùm tôi tí ông ời) nó chậm chạp bóc bánh ra ăn, k nói câu gì, cứ như cả thế giới k tồn tại, chỉ nghe thấy tiếng nhạc từ mp3 rót mật vào tai. Nó cần gì? muốn gì? suy nghĩ gì chính nó cx k biết.

- Cô sao vậy? mọi khi nói nhiều lắm mà_ Sky lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

-.....im lặng~

- Cô nói gì đi chứ, bộ câm hả?

- ..... vẫn im lặng ~~

- Cô làm tôi bức rồi đấy.

-..... chỉ im lặng~~~

Kẹt, chiếc xe đột ngột dừng lại, tấp vào lề đường, nó thoáng chút giật mk nhưng rồi cx bình tĩnh lại, nó thản nhiên uống sữa. Sky dường như k chịu nổi thái độ thờ ơ của nó nữa. Hắn tiến xuống ghế sau, nâng cằm nó lên, nhìn bằng vẻ khó chịu, nhưng đáp lại chỉ là vẻ hờ hững, vô cảm. Bỗng Sky phá lên cười, nó nhú mày nhìn thái độ của hắn.

- Haha con gái các cô kì thật đấy, mọi khi thì cãi lộn như bà chằn vậy mà tự nhiên tỏ ra thanh cao yếu điệu.

- Là sao?_ nó hỏi

- Cô giận tôi chuyện sáng nay hả?_ Sky ngây thơ hỏi, thật tức chết mà, chọc giận nó cho chán rồi quay ra hỏi ngây ngô, k chịu nổi nữa, nó hét vào mặt hần.

- Bộ tôi thừa hơi sao mà đi giận mấy chuyện vớ vẩn ấy, mà cx phải hỏi anh đấy, tại sao k tin tưởng tôi? tại sao lại đi quan tâm đến nhỏ Lucy ấy, anh tin là tôi thật sự dìm chết nó à? đồ đáng ghét, đồ bại não, anh có quan tâm tôi k vậy?_ nó xõ 1 tràng rồi chợt im bật, mk đang nói gì vậy? sao lại đòi hỏi hần ta quan tâm, mk có là gì của hần đâu? thật điên rồi. Như nhận ra những lời vô lí của mk, nó vội xuống xe bỏ đi. Hần ngồi đờ ra 1 hồi rồi mới tỉnh ra vội đuổi theo nó.

- Này khoan, tôi đâu có nghi ngờ cô? Tôi cx đâu bảo cô dìm chết cô ta? tôi thừa biết là cô bị oan mà?_ Hần nắm tay nó kéo lại rồi giải thích.

- Buông ra_ nó gằn.

- Thật ra lúc ấy tôi định ra cứu cô, nhưng con nhỏ đấy tự nhiên lao vào, tôi chỉ có ý tốt đưa cô ta lên bờ thôi mà

- Vậy sao anh dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn tôi?

- Ủa có sao?_ Hần đưa tay lên đầu vờ như cố nhớ, chứ làm sao có thể nói vì áo bơi của nó bị giăng co dưới nước lộ gần hết? Bởi thế mà hần phải nhăn mặt nhìn cho kĩ hơn?(dê xồm)_ Mà sao cô lại cáu vì chuyện đó? ghen hả?_ Sky vội chống chế

- Ai...ai nói tui ghen, tại tui ghét con nhỏ đó thôi. _ nó ập úng quay đi, chạy tót lên xe. Hiện tại nó cảm thấy khá thoải mái, nhẹ nhõm ghê. Sau khi

dừng xe lại, tụi nó đi mua ít đồ.(thật ra là mua nguyên cả siêu thị mà) và đi ăn nhẹ(Ăn đến sập tiệm luôn ấy chứ). Sau đó tập chung lại đi xem phim.

- Phim kinh dị nhé_ Rany khởi xướng.
- K phim tình cảm cơ_ Haray phản bác.
- tôi thích khoa học viễn tưởng_ Kevil gợi ý
- Xem phim hoạt hình đi_ Haray nũng nịu thế là cả đám cãi nhau loạn cả lên. Nó đành phải ngăn cản.
- Nào để công bằng, chúng ta chơi oẳn tù tì_ nó góp ý, kết quả là tụi nó ngồi xem phim nữ hoàng băng giá(vậy là biết ai thắng rồi nhé. Mà thôi, chiều nay đc nghỉ Ren phải đi ngủ đây, tối đăng tiếp nha. M.n ngủ ngon óáp~)

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Nguyệt Hải Bằng K Sợ Trời K Sợ Đất Nhưng Lại Sợ Nhất...???!

Nó cùng tụi bạn đến công viên giải trí, thật lòng mà nói, nó k mấy hào hứng bởi vì...

- Nói cho m.n biết, chúng ta đã lớn rồi, 17t chớ có ít ỏi zề đâu mà vào đây chơi xe lửa, ngựa gỗ rồi đi đạp vịt, thật chẳng ra thể thống gì cả, k nếu có thời gian tại sao chúng ta k chơi những trò bổ ích hơn bla bla...._ Vâng, cái điệp khúc cụt non này đc nó ca hơn 30' từ lúc rời rạp chiếu phim đến cv, nhưng sự thật là.....0_0~

- Oa nhiều trò hay quá, thích ghê, anh hai e muốn chơi xe lửa, à mà k chơi tàu lượn đi, ý ý ở kia có đạp vịt kìa..._ k ai khác ngoài Seny nhà ta. Vừa lên mặt giăng đạo xong thế mà... bó toàn thân với nhỏ này luôn.

- Cô đúng là đồ trẻ con, xuống mẫu giáo mà hok_ Sky trêu đùa.

- Kệ tôi, trẻ con còn hơn loại người nhớn bị động cốn như anh_ nó chu mỏ cãi lại.

- Thôi thôi, dù gì thì người ta cx là trẻ con, mà k nên ăn hiếp_ Rany quàng vai thẳng bạn.

- Anh thích chết hả? Tôi kêu Windy xử anh bây giờ á_ Nó cãi với Rany.

- Thôi xin mẹ đừng lôi con vào cuộc chiến này_ Windy chấp tay năn nỉ.

- K sao, còn anh mà, anh sẽ bảo vệ mấy đứa_ Kevil vênh mặt, chưa đc bao lâu thì bị Haray ấn đầu xuống đất.

- Nổ ít thôi, bay cao quá rồi đấy

- Cô... muốn xuống địa ngục hả?_ Kevil cúi

- Khởi cần anh mời, nhà tui mà cha nội_ Haray nói thầm vào tai Kevil.
Và bây giờ cuộc chiến võ mồm giữa 6 con nhộng, á lộn 6 con k xác định đc cá thể. Tụi con gái dắt nhau đi mua ít đồ xinh xinh để chơi trong khi bọn con trai đang mờ ám bàn bạc điều gì đó.

- Tao phải trả thù, e mày ngày càng k coi tao ra gì, nói mau, e mày có điểm yếu k vậy?_ Sky hét lên, xông vào bóp cổ Kevil

- ừ ừ ời ao ói ặc ặc, ó ằng ó ếu iếm âu ặc ặc (từ từ để tao nói, nó chẳng có yếu điểm đâu_ Kevil khó nhọc nói.

- Tao thấy tụi mình chỉ có cách hù dọa thôi._ Rany nêu ý kiến.

- Cũng đúng, con gái đứa nào mà chẳng sợ ma nhi.?_ Sky hồ hởi, vậy là cả đám rủ nhau vào nhà ma mặc kệ Kevil u ở muốn ngăn cản

- Nhà ma á?_ Nó, Haray và windy hét hết công suất.

- Tôi k vào đâu, trong đây chán lắm chẳng có gì vui, nhàm_ Windy phản bác

- Cô sợ thì nói luôn đi, đồ nhát chết._ Rany mỉa mai.

- Ok thích thì nhích, tụi này sợ chắc?_ Nó vênh mặt, trong khi đó Haray đang lục lọi gì đó với 1 nụ cười nham hiểm. Vậy là cả đám tiến vào nhà ma, trong khi nó ngáp ngáp dài. Mấy con ma trong rạp đều bị tụi nó đập cho 1 trận té xỉu.

- Chán quá đề_ nó thét lên rồi túm lấy 1 con ma kéo vào trong góc lõi hộp màu nước ra tô tô vẽ vẽ gì đó. Cả Windy và Haray cx vậy, sau 15' 3 con

ma kinh dị ghê tởm đã ra đời, nó hài lòng ngấm tác phẩm của mình. Còn tụi hần đang mắt tròn mắt dẹt nhìn sự bá đạo của mấy cô nương.

- Sao? thấy tụi tôi hóa trang cho mấy con ma ngẫu k? quá đỉnh._ nó cười.

- Ở ờ đỉnh_ bọn hần lắp bắp

- Chưa hết đâu, vậy còn kinh hơn nè..._ Haray toe toét, bọn nó vừa quay lại thì thấy 1 con ma mắt đỏ lòm, lòi cả con người ra, trên tay cầm 1 bộ ruột người moi từ trong bụng ra, chân tay thì thối rữa, mùi hôi từ bộ lòng kia tỏa ra khiến tụi hần mắc ói. Vậy là từ đây ma dọa, tụi nó trở thành ma dọa người ta. Đúng là đáng lòng cho mấy chàng nhà ta mà. Sky bứt giútt chốc chốc lại liếc Seny cháy áo. chợt sáng mắt khi nhìn thấy 1 vật bám trên thân cây.

- Seny có quà cho cô nè_ Sky hăm hờ đưa bàn tay ra với vẻ mặt gian k tả nổi.

- Áaaaaaaa sâu_ seny thất kinh hét lên và..... - trời ơi dễ thương quá, tôi thích mấy con vật nhỏ nhỏ xinh xinh này lắm(cái zề xinh á)

- Oát đờ heo? cô ta có phải con gái k vậy?_ Sky hét lên khi thấy Seny đang thích thú nựng "cục cưng" của mk.

- Seny, bỏ xuống, cẩn thận k bị dị ứng đó_ Haray dứt con sâu thấy xuống đất và...bep e sâu đã có mặt trong sổ tử của Vương ca. Tụi hần k còn tin đc, đây là con gái hả trời?

- Ê, cô là con gái phải k?_ Sky hỏi

- Đồ ngớ ngẩn_ Sky ăn ngay 3 cái tát của 3 nàng can tội nói ngu.

- Á đù, tao điên rồi đấy, tốt nhất là chia ra, mỗi thằng xử 1 đứa._ Rany hét lên. Vậy là tụi nó tách cặp, giống lúc đi xe á

~~~~~ cặp của Sky và Seny trc nha

Tụi nó chơi đủ trò, tàu lượn siêu tốc, bắn súng, phi lao, k có trò nào là nó kém cạnh. Chơi chán, tụi nó ngồi bệt trên 1 đám cỏ, hòa mình vào gió lạnh.

- Cô có phải là con gái k vậy?(lại hỏi ngu òi)

- Anh thích ăn đập nữa à? đồ biến thái khó ưa?_nó đe dọa

- Này cô ghét tôi lắm à_ hấn sát lại gần nó, đôi mắt màu huyết thoáng chút ưu tư.

- Phải tôi ghét anh, ghét từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới_ nó đáp

- Haha, bộ cô nhòm tôi tắm sao mà biết trong ngoài, trên dưới tôi ra sao?
_ Hấn cười.(Amen, đen tối)

- Á anh giỏi lắm, đi chết đi_ nó ngượng chín mặt, đuổi theo dí hấn(đánh nhau nữa rồi, thôi Ren té đây)

~~~~~ cặp Rany và Windy nha

Hai ông bà này hôm nay chập mạch, k cãi nhau nữa mà rủ nhau đi xem xiếc.

- Nè hay chưa, ảo thuật đó thật lạ mắt_ Windy thích thú reo lên.

- Tưởng gì, xem đây _ Rany phẩy tay biến ra 1 bông hồng tặng cho Windy

- Oa, anh cx biết ảo thuật ư?_ Windy mê mê bông hoa mà k biết rằng có người đang ngây ra nhìn mình mà quên luôn kế hoạch trả thù gì đó.(ai zợ?)

- Ưkm chuyện lần trc... cảm ơn_ Windy bỗng ngừng cười, nhỏ nhẹ nói
- Hừm chuyện gì?_ Rany ngạc nhiên
- À thì... chuyện anh cứu tôi á, cảm ơn nhé_ Windy cúi gằm mặt, lí nhí nói
- À, k có gì, coi như tôi rảnh rồi sinh nông nổi đi, đừng để ý_ Rany cười xòa.
- Ủ, vậy giờ đi ăn kem nha_ cô ngây thơ cười.

~~~~~` cặp cuối nào.

Bọn họ đang ở trong sở thú.

- Tôi thấy con khi đó giống cô ghê á_ Kevil kiểm soát gây chuyện.
- _ còn con hà mã kia giống anh._ Haray đáp lại_ tôi muốn cười voi_ Haray kéo Kevil đến chuồng voi
- Anh biết cười voi chứ?_ Haray ngây ngô hỏi

- Biết, lên đi, tôi chở_ Kevil thuê 1 con voi và tự điều khiển. Cả 2 cho voi lội qua 1 khe suối nhân tạo, nhưng k biết sao con voi tự nhiên nổi khùng hất văng Haray xuống nước làm Kevil phải nhảy xuống cứu(nước nông hèo à), như chẳng biết Kevil nhà ta làm ăn kiểu gì mà Haray suýt chết vì sắc nước, vậy là 2 người thi dìm nhau dưới nước

~~~~~

Cả đám bơ phờ sau 1 ngày đi chơi, về đến nhà nó nằm vật ra ghế sofa, nhắm mắt mơ màng nó nghe thấy cả những âm thanh lạ phát ra ...meo~ sao lại có tiếng mèo nhỉ, rồi cái vật bông bông cọ vào cổ nó bật dậy nhìn quanh và kinh hãi hét lên

- Á MÈO, TRỜI ƠI AI ĐEM MÈO VÀO ĐÂY, VỨT ĐI NGAY_ nó nhảy chồm lên ôm cổ Kevil trong sự ngạc nhiên của m.n

- Con mèo này là tôi mua về tặng cô đấy, cô k thích sao? Giống mèo Nga đấy, quý lắm_ Sky ôm con mèo tiến về phía nó

- TRÁNH..TRÁNH XA TÔI RA, SAO ANH CỨ ÁM TÔI VẬY, ĐEM CON MÈO ẤY ĐI NGAY_ nó ôm Kevil còn chặt hơn, nhất quyết k rời khỏi cái cổ kiêu sa của anh.

- Chẳng lẽ cô sợ mèo_ Rany nhú mày hỏi.

- Haha k ngờ, Nguyệt Hải Băng k sợ trời k sợ đất lại sợ nhất là... mèo_ Sky phá lên cười.

- Vậy mấy cô có sợ mèo k?_ Rany hỏi Windy và Haray

- Tôi chỉ k thích mèo chứ k sợ mèo_ Windy thản nhiên trả lời.

- Còn tôi thì rất thích, tại hồi nhỏ Seny bị mèo cắn nên mới vậy, ai biểu chơi ngu? đi buộc đuôi 2 con mèo vào nhau_ Haray vừa kể vừa xoa đầu con mèo.

- HARAY, CẢ BÀ VÀ CON MÈO HÃY BIẾN ĐI NGAY CHO TÔI_ nó hét

- Rồi rồi, anh đem con mèo này về đi Sky_ Haray giục

- Tôi biết điểm yếu của cô rồi nhé. _Sky cười man rợ rồi mới cịu về.(Seny bị nắm thóp ùi)

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Kí Ức Ngủ Quên

Nó tới lớp với khuôn mặt k thể phờ phạc hơn. Sau 1 hồi chen lấn xô đẩy chẳng khác gì mua hàng giảm giá trong siêu thị, nó đã lết dc tới bàn học của mình, vừa vào tới nó đã gục luôn trên bàn. Hẳn thấy thế cx men lại hỏi thăm

- Đây, cô sao vậy? Hay sợ mèo quá nên ngủ k nổi?_ Sky cố tình chọc tức.

- Á biến đi, phiền chết lên đc, đồ dơ bẩn_ Nó hét rồi chuồn nhanh xuống bàn Windy lánh nạn. Mặc kệ Sky đang thắc mắc khều vai Kevil hỏi.

- Cô ta sao vậy? À mà sao hôm qua mà k về nhà thế?

- Nó à? Bị dị ứng với mèo ý mà, hôm qua tao ngủ ở nhà Seny luôn_ Kevil

- Cái gì? Ngủ cx cô ta á?_ Sky sững sờ

- Có sao đâu, còn ngủ chung với Windy nữa mà_ Kevil điềm nhiên trả lời.

- Mà nói sao? Thích chết hả_ Lần này là Rany đang sững sờ

- Có gì lạ sao? hồi nhỏ vẫn thế mà, thôi cô vào lớp rồi kìa_ Kevil liếc ra ngoài. Từ sau vụ nổ phòng thí nghiệm, cái à giáo khó ưa đã lặn mất tăm, thay vào đó là cô Mai, gvcn mới, cực tâm lí và xiteen. Cô vừa bước vào lớp mà nó vẫn treo hồn ngược lên tận mây xanh, bó toàn thân với nhò này.

- Cả lớp im lặng, nhân đây cô xin thông báo, 3 ngày tới chúng ta sẽ có kì thi tổng kết, đây là kì thi quan trọng nhất trong cả học kì, để xem kết quả học tập cả năm. Đặc biệt, kì thi lần nay sẽ cực kì khó, các e k đc chủ quan. Đề cương ôn tập tất cả đều đã ó rồi. Sau kì thi này trường ta sẽ tổ chức lễ hội mừng valentine. Sau đó 1 ngày là kì nghỉ tết.

Nghe đến đây nó chột bặt dậy... cái zè? đã sắp tết rồi á?(Seny: t/g chơi kì, tua thời gian như gió vậy á? t/g: hì thông cảm, tại tết cx sắp đến rồi nên mình cx phải theo kịp cho có k khí chứ). Sau tiết 2 nó chẳng ngỏ nghề việc hok hành gì nữa mà cúp tiết ra hoa viên sau vườn chơi. Nó chẳng có tâm trạng nào để học cả, mọi thứ diễn biến quá mờ lung, k tài nào sắp xếp nổi. Nghĩ đến chuyện mình cố gắng để đc đến trần gian, đuổi theo Demon, rồi gặp tụi hần nữa chứ. Thật sự hiện tại nó rất rối, nó k muốn quan tâm đến cảm giác lạ lẫm đang nảy sinh kia là gì. Bởi nó hiểu rõ, mk vốn k đc phép cảm nhận tình cảm ấy, vết xe đổ của quá khứ nó k đc phép chạm vào. Nhắm mắt lại, nó nằm ngủ dưới 1 gốc cây, nghe tiếng chim hót, tiếng thầm thì của gió, cứ thế mà chìm vào thế giới mộng mị ảo tưởng của mình. K 1 ai, k 1 ai có thể làm tổn thương mk. Nó thấy mk đứng trc biển. lại là biển, có 1 cô bé đang khóc, cô bé có mái tóc và đôi mắt xanh dương đang khóc. Nó từ từ tiến lại gần phía cô bé, khẽ nhíu mày, cô bé thật giống nó hồi nhỏ. Nó rất muốn dỗ dành cô bé ấy, như tự an ủi lòng mk, nhưng k đc, k ai nhìn thấy nó cả, cứ như nó vô hình vậy. Và rồi, có 1 cậu bé nữa xuất hiện, cậu bé với nụ cười thiên thần, đôi mắt màu huyết chúm chúm nhìn cô bé. Ấm áp quá, nó thấy thật ấm áp, họ đã cx chơi đùa cho đến khi mặt trời lặn. Ngày nào cx vậy, cho đến lúc nó tò mò tiến về phía cậu bé, nhưng... khi vừa chạm vào thì cậu bé ấy bỗng ta biến, như cơn gió vội đến rồi đi. Nó vội vã đưa tay ra giữa cậu lại, nhưng muện mất rồi, tan biến như bọt biển, chỉ còn cô bé đang ngồi thẫn thờ trên bờ biển. nhưng nó bỗng thấy tối, chỗ này tối quá, sao lại tối đến vậy, u ám đến vậy, là ai, là ai nhốt nó vào cái hộp tối tăm này? K ai cả, đây chính là trái tim trống rỗng, cô độc và lạnh lẽo của nó, cười đó, nó có cười, nhưng là nụ cười giả dối che dấu tất cả đau khổ. Ai đó, làm ơn, kéo tôi ra khỏi bóng tối này đi, làm ơn, kéo tôi ra khỏi sự cô độc ghê rợn này

đi..... Bàn tay ấm áp vô cx, nó cảm nhận đc có người đang nắm tay nó, nó vội bật dậy, mở mắt. Là Sky, hắn đang làm gì ở đây? Hắn nắm tay nó, nắm gục trên vai nó mà ngủ, chẳng lẽ cx cúp tiết như nó??? Nó định đá bay hắn như chột khựng lại, nó biết hắn đẹp, nhưng k ngờ lại đẹp đến thế. Nhìn cứ như 1 thiên thần đang ngủ, yên bình vô cx. Mái tóc hung đỏ rối tung trong gió, xòa xuống che gần hết khuôn mặt, lông mi lại rất dài và cong, nhìn như con gái. Da lại trắng đến nỗi nó cx phát ghen, nhìn mà thật muốn cắn quá đi. Nó cứ ngây ra ngắm hắn như thế(tưởng chị miễn dịch với trai đẹp chứ) nó bất giác đưa tay vén mấy lọn tóc xòa xuống mặt hắn thì hắn tỉnh dậy, vừa xấu hổ vừa bối rối, nó rút tay lại quay đi chỗ khác che vẻ mặt lúng túng của mk.

- Cô làm gì vậy? bộ tôi đẹp trai lắm sao?_ Hắn vươn vai ngáp.

- K có ghen, đừng có mà hoang tưởng_ nó vội đáp_ mà sao anh ở đây? còn ngủ trên vai tôi, còn nắm tay tôi nữa chứ, biến thái tính lợi dụng à?_ nó thét.

- Tại k thấy cô nên tôi đi tìm, thấy cô ngủ ngon quá nên k nỡ đánh thức, bây giờ thì về lớp đi._ Hắn đáp.

- Ờ, mà khoan, có thứ này hay lắm nè._ nó nín tay hắn lại, lục lọi gì đó trong bụi rậm rồi đem cái thứ vừa tìm đc khoe hắn,

- RẮN???~ _ hắn thất kinh hét lên nhìn con rắn đang bò trên tay nó, 1 con rắn dài khoảng 50 cm, đang uốn lượn trên tay nó, thở phì phò.

- Dễ thương k? Chắc lớp nào làm thí nghiệm đã xổng đây mà_ nó vuốt ve cưng nựng e rắn nhỏ. Hắn vội dứt con rắn trên tay nó quăng đi.

- Cô khùng à? nếu nó là rắn độc thì sao? Cô đúng là loại con gái khó ưa mà, thật tội cho ai lấy phải cô._ hắn thét, nó sững lại khi nghe hắn nói, loại con gái khó ưa? thì ra vậy hắn vốn k ưa nó, mà nó cx đâu có ưa hắn nhỉ? vậy sao phải buồn?

- Phải tôi là vậy đấy, là loại con gái khó ưa, nên tránh xa tôi ra 1 chút_ nó hét lên rồi bỏ về lớp học, hẳn chỉ biết nghệt mặt ra nhìn, lại nó gì khiến cho nó giận nữa ư?!

~~~~~

Vậy là đã đến ngày thi, đối với nó việc này chỉ là chuyện nhỏ hơn con thỏ, ỷ vào tí thông minh trời phú của mk nó chẳng thèm hok, chỉ thản nhiên chơi. Cho đến khi vào phòng thi, nhận đề nó mới hà mồn trợn mắt k tin nổi. Chỉ hận cậu nó(HT ý) đã cho riêng 6 đứa bọn nó 1 đề cực khó, làm nào cả bọn phải hoạt động hết công suất, nhưng k sao, nó vẫn tự tin với thành tích học tập của mk nên thi xong rất hớn hở, chỉ có điều, kì thi này có rất nhiều người khó qua đc. Đứa nào thi xong mặt cx xám ngoét lo sợ, cả 3 con nhỏ Lucy, Decy, Geny lớp bên cx đang thấp thỏm. Seny thì nhàn hạ rồi, sau khi làm bài thi xong đến phòng HT phá phách cho chán rồi về nhà ngủ ngon lành. Hajzzzz cứ vô tư như con nít ý.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Thách Đấu

Ngày hôm nay hẳn sẽ có bão lớn đây? tại sao ư? Mọi hôm đến lớp nó rất huyên náo ồn ào, thế mà hôm nay lại ngồi im, mặt trầm ngâm nhìn ra cửa sổ, dường như nó lại để hồn trôi theo chiều gió nữa rồi. Cả tiết học mặt cứ lăm lăm, chẳng thém nói gì, cx chẳng thém bày chuyện chọc phá. Lạ, phải nói là quá lạ ý chứ. Cô Mai vừa bước vào cả lớp đã rộ lên, cô day day 2 bên thái dương rồi bắt đầu lên tiếng.

- Kì thi vừa rồi xem chừng kết quả k khả quan lắm, nhưng điểm thì chưa có, các e cx đừng lo quá, nhân đây cô cx thông báo về lễ hội valentine trường yêu cầu mỗi lớp sẽ tự làm cho mình 1 gian hàng để bày bán kêu gọi từ thiện, tuy hiên đây cx là cơ hội để các em thể hiện tài năng lãnh đạo của mk. Từ bây giờ đến lúc ấy các e có 3 ngày chuẩn bị. Nhà trường sẽ đánh giá, chấm điểm, lớp nào thắng sẽ đc thưởng 1 chuyến du lịch sang Nhật ngắm hoa anh đào, sao các em thích chứ? chuyến du lịch sẽ diễn ra ngay sau ngày thi trong 2 ngày 1 đêm để các e kịp về dự tết nguyên đán nữa. À, các lớp còn có thể thách đấu với nhau về mọi lĩnh vực nữa. Cuối lễ hội sẽ là buổi khiêu vũ toàn trường, m.n chuẩn bị đi nhé.

Trong khi cô Mai ca bài diễn văn dài cả trang giấy thì nó ngáp tới ngáp lui, vừa trống hết tiết 1 cái là phi thẳng xuống canteen chẳng thém ngoái đầu lại. Windy với Haray phải đuổi theo hụt hơi mới kịp. Nó gọi mỗi 1 li cà phê rồi ngồi nhìn sân trường chẳng đoái hoài đến ai.

- Này bà sao vậy? Cứ ngẩn ngơ như con nai tơ thế?_ Windy hua hua tay.

- Thôi đi, nay tơ cái gì? Cỡ nó sói già gọi bằng cụ_ Haray chen vào

- Tụi mày, chán sống rồi hử? Rảnh quá thì bảo tao, tao kiếm việc cho mà làm, ở đó mà sản_ nó hết.

- Đc ùi, vậy em gái nói nghe coi, ai động đến em vậy?_ Kevil dỗ ngọt

- Mày lo xa quá đấy, ai dám động vào bà la sát này?_ Rany đùa, riêng hẳn vẫn ngồi im chẳng nói gì, chỉ lặng lẽ qua sát nó. Nó cầm cốc cà phê đứng dậy định đi về lớp học thì 3 con nhỏ Lucy, Decu, Geny từ đâu xuất hiện chặn đường nó, lần trc bị rạch tay xem ra chưa sợ, chán sống rồi đây mà.

- Tránh ra, đừng có đứng trc mặt tôi, ngứa mắt quá_ nó gằn giọng.

- Coi kìa, đừng nóng chứ Seny, tôi chỉ muốn nói chuyện thôi mà_ Lucy òng ẹo

- Có gì mà nói cơ chứ? Seny, bà đừng để ý mấy con chó sủa bậy này_ Windy khó chịu

- Làm gì mà nóng thế? Chúng tôi chỉ muốn thách đấu thôi mà_ Lucy giải thích

- Thách đấu?_ cả bọn trố mắt, cô ta tài giỏi cỡ nào mà đòi thách đấu với Seny

- Đc thôi, nếu cô muốn tôi sẽ nhận lời thách đấu này_ nó vênh mặt.

- Vậy tốt, thi nấu ăn ok? thôi đi nha_ Lucy vội nói rồi quay đi như sợ nó sẽ thay đổi quyết định, còn nó, Windy, Haray và Kevil đang thất thần, hồn vía chẳng biết lưu lạc nơi nào.

- Này, m.n làm gì mà thừ ra vậy? cô ta đi rồi kìa_ Rany lai vai Kevil

- Hoho nấu ăn ư? Chuyện nhỏ như con thỏ, m.n chiều nay đến nhà tôi nha, tôi sẽ trở tài nấu nướng._ nó hồ hởi rồi hí hửng bỏ lên lớp. Còn 3 người

kia vẫn đơ ra.

- Haha, nấu ăn hả???_ Windy giọng run run _ Tao chưa muốn chết, tao còn chưa lấy ck mà_ Haray khóc thét_ Yên tâm, chẳng nào chẳng chết chung_ Kevil an ủi, rồi cả đám kéo nhau lên lớp học. Còn nó đã cúp tiết cuối để đi siêu thị mua đồ rồi.

~~~~~ Chiều hôm đó o_o

- Hai, hai đến rồi mà sao cứ đứng ngoài cổng vậy? vào đi_ nó lao ra nắm tay Kevil kéo vào.

- Rồi, bây giờ m.n ngồi đây nha, tôi đi nấu cơm, đảm bảo ngon mỹ mãn, đầu bếp cx phải chịu thua_ nó hùng hồn tuyên bố mà k thèm nhìn 3 cái mặt đang xám ngoét.

- Cô nấu có nổi k đó mà tuyên bố hùng hồn thế hử_ Hảnh nghi ngờ.

- K tin thì thôi, đừng ăn_ nói nhăn mặt rồi bỏ vào trong bếp để mặc cả bọn ngồi tranh cãi.

- Anh đã bảo em thuyết phục Seny bỏ vụ thách đấu này rồi mà_ Kevil gắt với Windy

- Em đã nói rồi, nhờ cả Haray niêm phong nhà bếp mà đâu có ăn thua, anh biết nó quá mà_ Windy thở dài

- K sao đâu, tao mua thuốc cho cả bọn rồi_ Haray cười méo xẹo

- Đây sao tụi bây sợ thế? bộ có chuyện gì sao?_ Rany hỏi

- Thật ra, Seny nấu ăn cực cực khủng, nhìn nó hăm hở thế thôi chứ số lần nó vào bếp chỉ có 2 lần. 1 lần là nấu cho anh Kevil, 1 lần nữa là cho tôi và Hảnh. nhưng kết quả là Kevil bị tào tháo rượt cả 1 tuần, Haray thâm hơn, bị ngộ độc thực phẩm. Nhưng m.n cx biết tính Seny rùi đó, nó đã

quyết là sẽ làm_ Windy kể. Cx vừa lúc ấy nó đi ra, tay cầm chiếc thìa khua khua đục m.n vào ăn. Thôi, xác định tử thần đã gõ cửa. Haray đi quanh bàn ăn rò xét, rồi sau đó quyết định kiểm tra chất lượng thực phẩm...bằng mắt. Đầu tiên là cơm, cả bọn xúm lại nôi cơm điện.

- Mở đại đi, đến cơm mà còn k nấu đc thì thi thố gì?_ Sky gắt. Nôi cơm vừa đc mở ra thì.....

- Seny bà nấu cái gì vậy?_ Haray hét lên, k tin vào mắt mình.

- Đây, đây là thức ăn cho người hả? cô nấu kiểu gì thế?_ Rany run run chỉ vào nôi.

- Thì vo gạo, đổ nước, cho mắm muối, mì chính, bột nêm và thêm 1 ít rau cho mát mắt, m.n thử đi_ nó vui vẻ giới thiệu.

- Loại, loại ngay, ăn cảm còn hơn_ Kevil lắc đầu, tụi nó chuyển sang trứng rán.

- Seny, trứng bà làm kiểu gì mà nhót nhót thế này, chiêm k kĩ rồi_ Haray hỏi.

- Tui cx k biết, tại lọ dầu ăn mới dở quá mà_ Seny giải thích

- Dầu ăn dở? _ Kevil nhú mày

- Thì lọ dầu kia kìa_ Seny chỉ tay vào lọ dầu... Sunlight.(phục bả lun)

- Má ơi đây là dầu rửa bát mà, cô k biết đọc hả?_ Rany khóc thầm, để bảo toàn tính mạng tụi nó chuyển sang món gà hầm. Nhưng vừa mở nôi ra thì...

- Seny, bà hầm gà kiểu gì_ Windy điềm đăm hỏi, cố che vẻ tức giận

- thì cắt cổ con gà(ác dữ) rồi bỏ gia vị cho vào nôi hầm_ nó giải thích.

- Nghĩa là bà chưa hề vật lông, làm sạch gà mà đã hầm?_ Windy hét vào mặt nó.

- Cx gần như thế_ Seny gãi đầu cười. Tiếp theo là rau cải luộc.

- Món này chắc cô sẽ k mắc sai lầm đâu nhỉ_ Sky liếc nó.

- Ừm, anh nếm thử nha_ nó cười, mắt long lanh, dễ thương cực kì, làm hấn siêu lòng, nhưng mà chả k sao đâu, vì nhìn món này cx khá ổn, Sky múc đại 1 thìa đưa lên miệng uống, k tồi nha.

- Cx đc, khá ngon_ Sky nhận xét.

- À...Sky à... anh vừa nuốt phải ...con sâu trong bát nước rau đấy_ nó kéo vạt áo của Sky, ngại ngùng nói.

- What, bảo sao có cái gì vướng ở cổ họng, Seny cô chết với tôi_ Sky hét lên rồi chạy vào nhà vệ sinh(tội quá)

Vậy là xong luôn rồi, vụ thách đấu này nó thua là chắc, nó ngồi xuống ghế, thở dài. Chẳng có ai đủ khả năng dạy nó nấu ăn quá 3h cả. Đang ngồi ở ghế ngủ thì nó bị Sky túm áo lôi vào nhà bếp.

- Cô nhìn cho kĩ này_ Sky vừa nói vừa chiêm trứng rất điêu nghệ, tất cả những món nó làm hỏng, hấn đều có thể làm rất ngon, nó chỉ biết im lặng thán phục, nhìn hấn làm thì khá dễ dàng lên nó hăm hờ giúp đỡ, kết quả là cả nhà bếp rối tung lên.

- Chịu thôi, tôi k làm nữa đâu_ nó xịu mặt xuống

- Cô đúng là khó đào tạo, con gái gì mà chẳng biết nấu nướng, chẳng yếu điệu thực nữ..._ Hấn nói

- Phải rồi, tôi khó ưa_ nó bực bội

- Cx k hẳn, cô cx rất dễ thương mà_ Hẳn nói vu vơ.
- Thiệt hả_ nó tròn mắt
- Tôi nói đùa đó, cô mà dễ thương tôi chết liền_ hẳn đáp
- Vậy đi chết luôn đi_ nó rượt hẳn chạy quanh bếp. Hajzzzz với cái trình độ này thì thi thố kiểu gì đây?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Chuyện Ma Quỷ Ở Trường

Nó chán nản đến lớp, chẳng màng đến xung quanh, Nguyệt Hải Băng tài giỏi, kiêu hãnh như nó mà phải bỏ cuộc ư? K, nhất định k. Đang suy nghĩ vẩn vơ thì Duy từ đâu bay tới ôm vai nó lắc lắc hỏi.

- Seny, lớp mình chưa có ý tưởng gì cho lễ hội, cậu nói thử xem tụi mk nên làm gì?

- Ủm xem nào, lễ hội gần ngày vanetina, lại gần tết hay tụi mk quảng cáo về các phong tục cưới hỏi ở Việt Nam, tiện thể bày bán các mặt hàng truyền thống nhỉ?_nó nêu ý kiến.

- Hay á, Seny, vanetina cậu phải tặng tớ chocolate đấy nhá_ Duy reo lên lao vào người Seny ôm chặt, Sky đang ngủ bỗng nhiên bật dậy tách 2 người ra vẻ khó chịu.

- À này, mấy cậu biết gì k? nghe đồn trường mk có ma đấy._ Duy thì thầm.

- Ma á? _ cả bọn hét lên, Seny liếc xéo Haray hỏi nhỏ.

- Đây, k phải anh trai bà cho ma về ăn tết mà k chịu cai quản k chứ?_ nó hỏi

- Bậy nào, anh tôi lúc nào mà chẳng cẩn thận_ Haray nhéo nó.

- Đây, 2 người thì thầm gì thế? Hay tối nay tụi mk đến trường xem thử đi, nghe đồn hôm qua nó xuất hiện ở phòng học nhạc và dãy nhà giáo viên đấy._ Duy tiếp.

- Cụ tí là thế nào? Kể nghe coi_ Rany nôn nóng.

- Thì thấy đám nữ sinh khóa dưới bảo, hôm qua phải nộp sổ sách cho cô lên về muộn, khi đi qua phòng kho lưu trữ tài liệu thì nghe thấy tiếng rên khóc của 1 bé gái, rồi có 1 thứ nước màu đỏ chảy ra từ khe cửa, họ sợ quá, nên mở cửa vào xem thử nhưng k thấy ai, đang định quay ra thì thấy 1 bóng trắng ngồi vắt vẻo trên kệ sách cười khanh khách. Họ vội chạy ra khỏi phòng, khi đi qua phòng học nhạc thì nghe thấy tiếng nhạc u ám nư đưa tiễn linh hồn, nhưng lạ k có ai trong phòng cả... Thế nào? sợoooo k?_ Duy kể bằng giọng ghê rợn, nhưng... chẳng có ai sợ cả. Căn bản vì họ đều xuống địa ngục chơi vài 3 lần thì còn sợ gì nữa?

- Được, hãy để chuyên gia diệt ma Haray này điều tra chân tướng sự thật_ Haray đứng dậy, quả quyết tuyên bố.

- Tốt, tụi này ủng hộ bà_ nó, Windy và duy đồng thanh.

- Cái gì? Seny e khủng à? lo cho cuộc thi đi chứ sao lại tham gia mấy trò vật vãnh này?_ Kevil phản đối.

- Cô đúng là thừa mỡ_ Sky nhận xét.

- Này này, mấy người k sợ ma hử_ Rany xen vào.

- K nhiều lời, thánh chỉ đã ban, tất cả phải nghe theo hiệu chưa? Còn mấy người k đi thì thôi, miễn bàn_ nó ra lệnh.

- K đc, anh phải đi để bảo vệ em_ Kevil hét

- Còn tôi phải đi để bảo vệ Kevil_ Rany và Sky đồng thanh

- Rảnh hả mày? Tao mà cần mày bảo vệ ư? muốn đi thì nói mẹ nó cho nhanh_ Kevil liếc 2 thằng bạn..

- Vậy quyết định rồi nha, 8h tối nay có mặt trc cổng trường_ Haray hồ hởi tuyên bố

~~~~~`8h
tối

Nó đi đi lại lại trc cổng trường, chốc chốc lại nhìn đồng hồ. Hôm nay 3 tụi nó đổi gió, chơi cả cây đen bịt kín từ đầu đến chân, Duy thì cứ chốc chốc lại ngó điện thoại gọi cho 3 chàng, rõ khổ. Đang lăm bằm rửa rửa thì nó thấy 1 chiếc BMW đen đỗ cách trường 100m, còn ai ngoài 3 thằng cha ý.

- Sao giờ này mới đến hả, chết ở xó xinh bụi chuối nào thế? Biết tụi tui chờ 1h rồi k?_ nó chưa kịp chửi thì Windy đã nhảy vào mắng.

- Em bớt nóng nào, tụi anh bận chút ấy mà_ Kevil cười gượng, xoa dịu cơn thịnh nộ của Windy, chứ để nhỏ biết tụi hần vì mãi ngắm gái xinh ở bar mà đến muộn thì chỉ có chết.

- Thôi đừng nói nhiều nữa, đột nhập vào trường thôi_ Nó nói rồi chỉ tay về phía tường cách xa cổng chính, thoát cái tụi nó đã nhảy qua tường, đúng là cao thủ.

- Mà m.n cầm những thứ gì cho tối nay vậy?_ Haray hỏi

- Tui cầm đủ đèn pin cho tất cả m.n nè, ngoài ra còn có đồ ăn và các thứ linh tinh khác, để ở trong cặp này_ Windy đưa mỗi người 1 cái đèn.

- Dao bạc_ nó chỉ mấy con dao đeo ngang hông.

- Tui có tỏi, thánh giá, cây dâu... nói chung là những thứ ma sợ_ duy chìa balô ra trc mặt.

- Ma thời nay k sợ mấy thứ đó đâu, tui có bình hút ma kiểu mới nhất nè, còn mấy người thì sao?_ Haray hỏi rồi quay sang bọn hắn.

- Người k... _ Cả 3 đáp k do dự.

- Cái zề? bộ mấy người tưởng mình đi cắm trại ở trường chắc_ Windy hét lên, nhưng đã bị bịt miệng nhanh chóng vì sợ làm kinh động đến bảo vệ. Tụi nó từ từ tiến về hành lang dãy phòng giáo viên. Tồi muộn chẳng còn ai ở đây, đèn chùm trên hành lang mang màu sắc mờ ảo, huyền bí, từng cơn gió lại như trôi đùa, thổi tung mái tóc. Tiếng bước chân nhẹ tênh trên đường cx như biến thành thứ âm thanh quỷ dị đáng sợ. Cuối hành lang tối hun hút, tưởng chừng như khi lại gần ta sẽ bước qua 1 thế giới khác, thế giới của sự chết chóc.

- Lạ nhỉ? Sao đèn ở chỗ này lại hỏng?_ Windy nhìn mấy cái đèn chùm treo trên trần thắc mắc.

- Đâu biết đâu? Nhưng có cái đáng quan tâm hơn kìa_ Haray thản nhiên, chỉ vũng nước màu đỏ trên sàn rồi nhíu mày tiến lại, cô nhìn dò xét rồi ngửi thử.

- Là máu thật, k phải phẩm màu, nhưng là máu lợn_ Haray kết luận, một người sống ở địa ngục, quen mùi máu tanh như cô thì trò này chẳng thể qua mắt đc.

- Vậy theo cậu là do người làm, k phải là ma mà do người làm_ Duy hỏi

- K chắc, có nhiều con ma cx hay nghịch như vậy. _ Haray suy nghx.

- Đi tiếp đi, đến phòng lưu trữ để xem còn trò gì nữa_ Sky bước đi trc cả bọn. Nó nhìn theo bước chân hắn, nhẩn mặt. Càng lại gần phòng tài liệu k khí cx đáng sợ, làn khói trắng mang theo mùi hắc nồng lan tỏa khắp hành lang, trên mặt tường những giọt nước cứ thế k biết từ đâu nhỏ xuống, tiếng cười, tiếng khóc hỗn tạp chẳng thể phân biệt vang lên. Nhưng chẳng đứa

nào sợ cả mà vẫn hiên ngang bước đi(chỉ có mỗi Ren sợ thui, huhu má ơi, con sợ). Đứng lại trcs phòng tài liệu, Rany đưa tay lên nắm đấm cửa, cảm giác nhót nhác lan vào bàn tay, là dầu. Windy rút khăn tay trong cặp đưa cho Rany rồi lau sạch nắm đấm cửa. Một dòng nước chảy từ trong khe ra, ngửi thấy cả mùi mặn chát và cả tiếng khóc ủy mị, rề rề khiến người ta nghĩ đây là nước mắt. Kevil nóng vội co chân đạp bay cánh cửa, căn phòng tối hiện ra, có chút ghê rợn, ánh trăng lùa qua khe cửa reo xuống nền nhà màu sắc âm u, đáng sợ. Tiếng khóc bỗng im bật. Căn phòng trở về sự tĩnh mịch vốn có của nó, chỉ nghe thấy tiếng thở khẽ của m.n. Một bóng trắng vút qua cửa sổ, cứ như làn khói bay phấp phới, k thể tan biến vì còn nặng tình với đời. Duy rút ra trong túi tờ và mấy lá bùa rải khắp phòng. Chẳng thấy có động tĩnh gì, Haray đưa chiếc bình thủy tinh nhỏ trên tay ra rồi thu lại, mỉm cười nửa miệng như biết đc điều gì.

- K thấy ma khí_ Haray đảo mắt quanh phòng

- Ra ngay đi_ nó rút 3 con dao trong người ra phi về 3 hướng khác nhau.

- Lucy, Decy, Geny, kết thúc trò trốn tìm ở đây đc rồi._ Windy cười gian tà. Từ 3 góc 3 con nhỏ này lọ mọ bò ra.

- Là 3 cô à? Gan nhĩ dám bày trò dọa ma trong trường, để xem, hình phạt của hội đồng kỉ luật là gì?_ Rany cắn phẫn

- Đúng là... mà sao mấy người lại làm trò này?_ Sky hỏi

- Anh Sky, e k hề cố ý, e chỉ là.. chỉ là..._ nhỏ Lucy khóc lóc, níu tay Sky.

- chỉ là muốn ăn cắp bài kiểm tra để sửa lại điểm phải k?_ Windy mỉa mai.

- Dọa ma trong trường, lại ăn cắp bài kt, chuyện này mà đồn ra k piết cô còn sống nổi trong cái trường này k nhỉ?_ Haray cười nguy hiểm.

- Mấy cô muốn gì thì mới chịu cầm miệng?_ Decy vừa khóc vừa hỏi.
- Tinh ý lắm, chỉ cần cần các cô hủy bỏ thách đấu thì tôi sẽ coi như chưa từng biết chuyện này, ok?_ nó thích thú hỏi.
- Hủy thách đấu???..... ờ thì tôi chấp nhận_ Lucy gật đầu.
- Vậy tốt, hãy dọn dẹp hiện trường đi rồi muốn làm gì thì làm, còn m.n, chúng ta về thôi_ nó cười. Ra khỏi trường tụi nó ghé vào 1 quán ăn khuya, Duy liên tục hỏi nó dồn dập.
- Sao cậu biết k phải ma, sao cậu biết là 3 nhỏ đó, sao cậu lại tha cho chúng? sao cậu.....
- Stop, thôi cái điệp từ "sao cậu" ấy ngay_ Windy nhét bánh vào mồm Duy.
- Tại lúc gặp vũng máu, tớ thấy đống giày Sky cx dính máu ngược chiều với vết máu bọn mk gặp, mà chỉ có hần là tách ra khi nhóm đi rửa mặt, nên tớ đoán hung thủ đã ra bồn rửa mặt lấy dụng cụ. Tớ có lên ra đấy xem thì tìm thấy 1 chiếc bông tai dính máu, nên chắc chắn là củ hung thủ, mà sáng nay tớ thấy nhỏ Decy đeo chiếc khuyên này. Còn việc tha thì... cho dù chúng có thay đổi bài kt trong phòng lưu trữ cx chẳng đc gì đâu, điểm đã đc nhập vào từ hôm qua, sớm hơn 1 ngày so với dự tính rồi. Cái chính là tớ ép đc họ hủy lời thách đấu_ nó điềm đạm trả lời.
- Ra vậy, cậu tài ghê, à mà này, tụi mk chỉ còn 1 ngày cho lễ hội thôi, tớ định nhờ bọn cậu làm người mẫu đọc quyền cho gian hàng của lớp đc k?_ Duy hỏi.
- Tụi tớ thì ok, nhưng k biết ý người ta thế nào thôi_ nó liếc hần.
- Ờ rồi e gái, anh giúp e, còn bọn mày vì phải bảo vệ tao nên cx giúp luôn chứ nhì?_ nó liếc 2 thằng bạn.

- Quyết định vậy đi, ngày mai tụi mk sẽ bắt tay vào công việc, còn bây giờ đi ngủ đã._ nó hồ hởi.

- Vậy m.n về nha, à Seny k đc quên quà vanetine của tui đâu nha, cả Windy và Haray nữa_ Duy nhắc.

- Tất nhiên là có rồi, tụi tui yêu ông mà_ 3 đứa nó nhảy vào vuốt má Duy làm bọn hấn nóng mắt.

- Gì mà quà chứ? Cô có làm nổi chocolate k hay lại đi mua_ Sky

- Em đc lắm, quên cả anh 2 rồi_ Kevil

- Tốt nhất k nên nhận, kéo chết k lí do_ Rany(t/g thật ra mí ảnh đang ghen tị vì k đc tặng quà đấy hử hử nhỏ nhen. Rany: còn muốn sống k? t/g: em biến ngay)

- này ảo tưởng vừa thôi, ai thèm tặng quà cho mấy người đâu?_ bọn nó tức giận bỏ về.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Vanetine

Hôm nay School Jewel rất náo nhiệt bởi việc chuẩn bị lễ hội, Từ sáng m.n đã tất bật chuẩn bị, người thì dựng rạp, người lo chuẩn bị đạo cụ. Còn nó ấy hả? Nhìn sang đồng ngốn ngang kia kìa.

- Seny, tôi bảo bà chuẩn bị bánh phu thê mà sao bà ăn hết thế hả?_ Haray điên tiết hét.

- Seny, buông cau và lá trầu của tôi sao bà lại đem đi nấu canh?_ Windy bê nồi canh chìa ra trc mặt nó.

- Senyyyyyyyyy sao e chặt hết cột gỗ để dựng rạp thế hử?_ Kevil cáu

- Seny đèn ngay cho tôi cái bạt, sao cô lại cắt tan tành thế này_Rany quát, chỉ có mỗi Sky là k nói gì mặc dù bị nó phá tan cả quyển kịch bản dự thi giữa các lớp. Cx may là còn có Duy đỡ lời cho nó.

- Thôi nào, cậu ấy chỉ có ý muốn giúp thôi, cậu vào chuẩn bị áo cưới truyền thống đi.

- Hihi iu Duy nhứt, chỉ có cậu tốt thôi._ nó cười rồi chạy đi. Có khả năng phá hoại quá mà. Nó chuẩn bị 3 bộ đồ cưới cho tụi nó, vì tụi nó và bọn hần sẽ là người thuyết minh cho gian hàng truyền thống này mà. Nó lôi trong túi sách ra 4 gói quà nhỏ đc bọc cẩn thận. Đây là chocolate nó tự làm, mặc dù hơi cháy chút xiu, nhưng nó và 2 con bạn đã phải mất cả đêm để làm(Ai biểu chị học chậm quá) Nó nhìn chiếc hộp vuông màu đỏ và chột mím cười, nó nghĩ về hần, k hiểu vì sao, nhưng nó thích đôi mắt huyết đỏ và nụ cười mê hoặc ấy, chột nhận ra mk đang nghĩ vớ vẩn, nó lắc đầu để quên những suy nghĩ ấy. Sau buổi sáng chuẩn bị, chiều đến tụi nó sẽ bắt đầu

lễ hội luôn. Nó đứng trên hành lang tầng 3 nhìn xuống sân trường thờ dài. M.n thì đang chăm chỉ vậy mà nó chẳng giúp đc gì cả, chỉ giỏi phá thôi. Nhìn bầu trời xám xịt, mây cuộn lại thành từng tảng, lặn dài trên tấm thảm trắng, gió cứ gào thét từng hồi. Nó mỉm cười, có lẽ trời sẽ mưa. Đã lâu rồi k ngấm mưa nhì. Nó ngồi dựa vào lan can, để mặc tâm hồn trôi dạt phương nào. Sky đứng dưới sân trường nhìn lên, bắt gặp hình ảnh của nó, hẩn nhịu mà suy tư, đôi mắt ánh lên sự thích thú như 1 đứa trẻ. Quả nhiên rập vừa dựng xong thì trời mưa, tụi nó cx phải vào lớp ngồi nghỉ.

- Mưa như vậy thì làm sao tiến hành tiếp đc?_ Haray

- À, trường mình xây theo kiểu mái vòm, nên chốc nữa chỉ cần kéo tấm kính chắn lên cho bao quanh trường là ổn_ Duy giải thích.

- À này, mọi việc chuẩn bị đến đâu rồi?_ nó hỏi

- Ổn rồi, chỉ cần bày các mặt hàng nữa thôi, chúng ta còn 3h_ Rany đáp.

- May mà thoát đc vụ thi nấu ăn của bà chứ k thì..._ Windy thờ dài

~~~~~

Seny mặc một chiếc áo dài truyền thống màu xanh dương, cổ đc may cánh sen, phần đuôi váy xò rộng như váy cưới hiện đại, đầu cài 1 chiếc cặp hoa bằng đá saphia. Đeo thêm những món trang sức thanh mảnh. Windy thì mặc bộ váy cưới đỏ cổ tròn, 2 tà áo dài đc đính ngọc xanh, đầu đội 1 chiếc khăn xếp, đeo trang sức to bản. Haray kín đáo, thuần khiết với bộ áo dài trắng, cổ cao, tóc tết xương cá, cài thêm 1 chiếc kẹp, tay đeo vòng vàng truyền thống. Tụi nó đều rất đẹp trong vẻ thướt tha dịu dàng của tà áo dài Việt Nam. Làm cho Sky, Kevil và Rany k thể nào rời mắt đc. Sky mặc bộ đồ cưới cx màu với nó. Cuốn khăn xếp truyền thống. Rany mặc bộ đỏ, Kevil là màu vàng. Tụi nó đứng trc gian hàng, quảng bá về các món ăn và vật dụng. Quầy hàng của tụi nó bán đắt như tôm tươi, người mua thì ít mà

người ngắm thì nhiều. Ban giám khảo tiến lại gần gian hàng, k đợi hỏi Sky đã đứng lên giới thiệu.

- Gian hàng của chúng em có những thứ .....(mk ngại viết lắm, chắc cx chẳng ai để ý đến lễ cưới của người Việt đâu nhì, thôi kệ cho anh Sky đọc thoại 1 mk vậy, còn tụi mk đi sang mấy gian khác nha) Sau đó tụi nó chuẩn bị cho buổi dạ vũ, sau phần thi và văn nghệ của các lớp, ánh đèn đc bật lên lộng lẫy kiêu sa. Thời khắc dành cho các tình nhân trong ngày vanetina. Cả hội trường xôn xao trong tiếng thông báo của MC. Những hộp socola đc gói cẩn thận trong chiếc hộp xinh xắn bắt đầu đi tìm chủ nhân của nó. Bọn hần bị bao vây đến nghẹt thở, k có cách nào thoát ra đc, chocolate cầm đầy tay, thậm chí ngậm cả trong miệng cx k hết. Cả Duy cx k thoát nạn, dù gì Duy cx kha đẹp trai mà. Nó thì k có ý định xen vào cái đám hỗn loạn ấy để cứu tụi kia đâu. Nó kéo 2 con bạn lên sân thượng ngồi chờ, vì căn bản tụi nó đã hẹn gặp nhau ở đây rồi mà. Sau hơn 30' mới thấy bóng dáng của Duy, Rany, và Kevil lê lét bò lên, quần áo xốc xệch, trên tay cầm cả núi socola. Còn Sky vẫn đang mắc kẹt chưa thoát thân đc. Duy vứt phịch đồng bánh kẹo xuống đất ngồi thở dốc, Kevil nằm bơi trong socola, k mở nổi mắt, riêng Rany thì đang đếm xem mk đc tặng tất cả bao nhiêu hộp socola để xem lượng fan của mk có tăng lên k?

- Nhiều chocolate như vầy mở cửa hàng bán đc đấy nhì? Đẹp trai cx khổ_ Windy mĩa mai.

- Thì sao, cô gato à, mà socola của cô đâu?_ Rany chìa tay ra đòi.

- Đừng hòng tôi tặng cho anh_ Windy lè lưỡi.

- Duy iu quý, đây là của cậu._ Tụi nó chìa 3 hộp quà ra trc mắt Duy rồi mỗi đứa tặng cậu 1 nụ hôn ở má, cậu bạn mừng rỡ ôm lấy, gạt phăng đồng socola kia.

- Em gái k có quà cho anh à?_ Kevil phụng phịu

- Đây đây, yêu anh nhiều_ nó và Windy chìa hộp kẹo ra, Haray còn đang ngập ngừng mân mê hộp socola trên tay mk.

- Của cô đâu? chẳng lẽ k có gì cho tôi à?_ Kevil nhìn Haray

- À thì... thì.. nè_ ấp úng 1 hồi Haray mới đưa dc cho Kevil 1 hộp quà hình vuông.

- Cảm ơn_ Kevil nhận hộp quà rồi đặt 1 nụ hôn lên má Haray làm cô đỏ bừng mặt sau đó rượt Kevil chạy vòng vòng(anh dc đấy).

- Vậy tôi thì sao? chẳng lẽ tôi k có quà?_ Rany hét lên

- Thì nè, của anh_ Seny và Haray đưa quà cho Rany còn Windy quyết giữ khư khư hộp quà.

- Cô k tặng tôi sao?_ Rany

- K, anh ngồi mà ôm đống socola đó đi_ Windy

- K tặng thì tôi cướp_ Rany lao vào người Windy dứt hộp quà, chẳng hiểu sao cậu lại muốn có bằng dc hộp quà ấy. Vậy là cuộc chiến giành socola giữa 2 người bắt đầu. Vừa lúc ấy thì Sky đã leo lên đến nơi. Còn đang ngồi thờ dốc. Windy và Haray đang đánh nhau với 2 tên kia thấy vậy vội xong ra tặng quà. Sky k nhận, chỉ khẽ liếc Seny 1 cái rồi nó vu vơ.

- Seny, cô k có ai để tặng chocolate à? hay để tôi nhận phụ cho, à mà khoan, cô đâu có biết làm chocolate nhỉ, chắc lại ra ngoài mua thôi_ Hãn trêu chọc. K hiểu sao nó lại thấy tức giận vì lời hãn nói, tên chết bầm, tên khốn nạn, tên ôn thần... nó đã bỏ công ra làm mà hãn dám nói nó đi mua, lại còn khó ăn nữa chứ. Sao suốt ngày chọc giận nó vậy?_ Tôi k tặng cho anh đâu, đừng tưởng bở_ nó quát vào mặt hãn rồi tức giận bỏ đi.

- Tao làm gì sai à?(quá sai ý chứ)_ Sky ngơ ngác hỏi.

- Mà tự nghĩ đi_ Kevil buông 1 câu rồi quay lưng bỏ đi, cả bọn cx đi theo chỉ còn mk hăn ngồi trơ trọi suy nghĩ đăm chiêu.

*

*

*

Chúc m.n 1 ngày lễ tình nhân vui vẻ nhé, nhân nào FA thì ngồi nhà treo búp bê cầu mưa cho đỡ buồn vậy. Chúc các cặp couple hạnh phúc tràn đầy.
Thân~~~~~

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bại Lộ

Mặc kệ buổi tiệc đang diễn ra, m.n đang vui vẻ khiêu vũ, nó bỏ ra vườn ngồi, leo lên ngọn cây hoa anh đào cao nhất của cây hoa anh đào sau trường, ở đây nó có thể quan sát khái quát cả sân trường. Ánh đèn phía xa sáng lấp lánh, đẹp huyền ảo và lung linh. Nó dựa người vào gốc cây, đôi mắt thoáng chút muộn phiền, tay mân mê hộp chocolate, nó đang tức điên lên đây, toan bóp nát hộp socola nhưng nghĩ lại, dù sao đây cx là công sức của mk nên thôi. Cây hoa đào gặp khí trời ấm á cx đã nở, đây là cây hoa nhập từ bên nhật về, lại đc chăm sóc cẩn thận nên rất đẹp. Nó mỉm cười đưa tay ra hái 1 bông hoa, nhưng quá đà và... rơi tự do như chim, tiêu ùi, đây là ngọn cây, rơi xuống k vỡ đầu thì cx gãy chân. Ngọc Hoàng, nếu người k phù hộ cho con thì đừng trách Tiểu Long Nữ này k nể tình người. Mà hình như Ngọc Hoàng nghe thấy nó khẩn cầu thật, nó tiếp đất mà k thấy đau. Nó từ từ mở mắt, may quá, còn sống, tiếp đó là đưa tay sờ quanh người xem có mất mát gì k, thấy hoàn toàn lành lặn nó mới bật dậy phủi quần áo toan bỏ đi nhưng lạ phát hiện mk đang đè lên 1 người.

- Á xin lỗi, cậu có sao k?_ Nó bối rối, đưa tay đỡ nạn nhân dậy, nó thoáng sững sờ. A mỹ nam, đẹp zai quá, đúng là 1 soái ca nha. Nhưng mà nhìn anh ta lạnh quá, đôi mắt màu bạc và mái tóc màu bạch kim để dài nhìn rất lãng tử, nó cứ ngây ra ngẩn, nhìn chăm chăm như muốn soi từng bộ phận của anh ta vậy.

- Đây, con nhỏ vô duyên kia, cô đang làm cái quái gì thế hả?_ Anh ta hét.

- Á xin lỗi tôi k cố ý_ nó luống cuống cúi đầu.

- Nếu cố ý thì còn ác hơn ấy chứ, đồ con lợn, cô k biết ăn kiêng hả, béo quá rồi đấy_ anh ta châm chọc

- Này, tôi đã xl rồi anh còn muốn gì hả? Ai bảo anh ngồi dưới gốc cây. Đồ k biết điều, thích gây chuyện lắm hả_ Nó từ tư thế bị động chuyển thành chủ động gân cổ lên cãi.

- tôi ngồi đâu kệ tôi, ai bảo cô trèo lên cây làm gì, bắt muỗi chắc? À hay là muốn tạo ấn tượng với tôi? Cô cx có chút nhan sắc đấy_ Hắn nhìn nó rò sét.

- Anh bị atsm à, hay tiêm nhầm thuốc?_ Nó liếc anh ta bằng nửa con mắt.

- Này, sao cô cãi ngang thế hả? Cô là người sai mà.

- Nhưng anh đâu có nhận lời xl của tôi

- Tôi thấy cô cũng có chút thành ý nào cả.

- Vậy đây, tặng tên độc thân hộp socola ăn cho đỡ buồn, bai nha_ Nó nhét hộp chocolate vào tay anh ta rồi chạy biến chẳng để anh nói câu gì.

~~~~~ Tại hội trường cx lúc đó

- Seny bỏ đi đâu vậy trời? Sắp khiêu vũ rồi mà._ Kevil đi đi lại lại trong phòng

- Anh đừng lo, nó chỉ ra ngoài đi dạo thôi mà_ Windy an ủi.

- để anh vào lấy điện thoại gọi cho nó._ nói rồi Kevil vào phòng lấy điện thoại ra gọi, nhưng xui thay nó lại để dt ở trong túi sách. Cầm dt của nó trên tay, anh mở ra xem thử, 2 tin nhắn và 14 cuộc gọi nhờ từ 1 người tên Rin. Rin à, tên này quen lắm, hình như đã từng nghe rồi. Anh bèn mở tin nhắn ra đọc thì sững người lại, run lên lo lắng, sắc mặt trở nên sạm xịt.

- Windy, Haray chuyện này là sao?_ Kevil hét lên tức giận, làm tất cả m.n hoảng hốt tập chung lại phòng thay đồ.

- Anh làm gì mà la lối om sòm vậy, lên cơn à?_ Haray cúi kinh.

- Đây là cái gì?_ Kevil giơ chiếc đt của nó lên trc mặt Windy và Haray hỏi với giọng lạnh lùng, vừa nhìn thấy dòng tin nhắn đó Haray và Windy xám ngoét mặt.

- Tôi hỏi các cô đây là gì? Trả lời đi chứ?_ Kevil lại hét lên.

- Chuyện... chuyện này là sao? chẳng lẽ..._ Rany hốt hoảng nhìn vào dòng tin nhắn, Riêng Sky vẫn im lặng đứng ở góc tường như thể đã biết lâu rồi vậy

- Anh Kevil, em nghĩ chuyện này anh nên hỏi thẳng Seny thì hơn, nhưng e nghĩ chắc anh cx đã có câu trả lời rồi_ Windy thở dài, k khí trở nên im lặng cho đến khi... Cạnh...

- M.n làm gì mà tập trung đông vậy? Anh 2 đó là đt của e mà?_ Nó mở cửa bước vào, ngoài kia vũ hội cx đã kết thúc.

- Em đang che dấu anh chuyện gì?_ Kevil lạnh lùng tiến lại, đưa chiếc đt cho nó, đọc xong dòng tin hắn nó mỉm cười. Đây là tin nhắn của Rin, thuộc hạ của nó, là người thay nó tiếp quản Dark Angel khi nó vắng mặt, nd tin là" Băng Black moon đang đe dọa chúng ta, chị Queen, chị hãy cx chị Kill và Venus sang Nhật Bản Giải quyết cho Dark Angel."

- Vậy là anh đã biết? Phải, em chính là Queen, bang chủ Dark Angel_ nó đáp k chút do dự.

- Tôi chính là Kill_ Haray tiếp lời.

- Còn tôi là Venus_ Windy

- Các cô?... là thật sao?_ Rany k tin nổi.

- Tại sao? tại sao vậy Seny em biết mk đang làm gì k?_ Kevil hét lên, đôi mắt vẫn cả tia máu. Anh đẩy Seny áp sát vào bờ tường.

- Vậy còn anh thì sao? Anh tưởng em k biết gì chắc? Dragon? Anh có thể vậy tại sao em k? e biết mk đang làm gì nên xin anh đừng can thiệp._ nó lạnh lùng.

- Xin chào Queen, cô biết tôi chứ? _ Sky lên tiếng

- Biết, Devil, bang chủ Devil Hell, có vẻ anh biết cả rồi nhỉ_ nó cười khẩy

- Phải, cx giống cô thôi, nhận ra ngay từ lần gặp đầu tiên_ hần đáp trả

- Em dừng lại đc k? coi như là vì anh_ Kevil tiếp tục, nhìn nó với đôi mắt cầu khẩn. Nó chẳng nói gì, quay lưng bỏ đi, anh nhìn theo nó, lại 1 lần nữa, anh thấy bất lực, thấy nó đang dần rời xa anh. Bao năm nay anh lần theo Demon cx vì k muốn nó nhúng tay vào, vì muốn tự giải quyết mọi việc. Nó luôn nhanh hơn anh 1 bước, nó đã tìm Demon, nó cho người truy tìm tung tích của hần mà anh k hề biết, anh sợ, sợ khi nó biết đc sự thật thì nó sẽ quay về như trc đây, 1 con người vô cảm, sống trong thế giới của riêng mk, k màng đến xung quanh. Anh đứng dậy, lặng lẽ bước ra ngoài.

- Rút cục các cô còn dấu chuyện gì nữa?_ Rany hần học

- Anh k cần biết_ Windy hững hờ. Haray lo lắng chạy theo Kevil. Còn Sky đi theo Seny.

~~~~~

- Này, sao anh cứ bám theo tôi thế hử?_ nó gắt với Sky.

- Cô giận tôi à?

- Mặc gì phải giận, anh đừng tưởng bỏ_ nó cẩu

- Vậy đi theo tôi đến chỗ này..._ nó rồi hần kéo nó đi, tưởng đến chỗ nào ai dè... lên sân thượng. Nhưng ở đây thật đẹp nha, ánh đèn nhấp nháy lãng mạn, cánh hoa trải dài khắp nơi, trên bàn có 1 đĩa hồng xanh 1 li rượu đang mập mờ dưới ánh nến. Điệu nhạc du dương mê người. Hần nâng đĩa hoa lên, tiến về phía nó nở nụ cười quyến rũ.

- Tặng cô

- Vì sao?_ nó hỏi

- K vì sao cả. Vậy công chúa, nhảy với tôi đc chứ?_ Sky đưa tay ra mời, nó đặt tay mk lên bàn tay ấm áp đó, cx khiêu vũ trên thảm hoa đỏ, bỗng nhiên lại muốn gây phút hạnh phúc này đừng biến mất. Từng động tác nhẹ nhàng, hài hòa, theo dòng nhạc mà cuốn đi, nó ngắm nhìn khuôn mặt đẹp đẽ của hần, một chút, chỉ 1 chút thôi, nhất định tình cảm này k đc bộc phát. Hần là người phàm, còn nó là thần tiên(người phàm nào zợ bà?) nó k muốn quá khứ lặp lại lần nữa. Còn đối với hần, k biết từ lúc nào cô gái trc mặt đã trở nên qua trọng đến thế. K biết từ lúc nào hình dáng nhỏ bé dễ thương ấy đã chiếm lấy trái tim hần. Nhưng hần k muốn thừa nhận tình cảm đó, vì như vậy chẳng khác nào hại chết nó. Cả 2 bắt đầu đi vào thế giới riêng của mk.

- Cô... còn chuyện gì dấu tôi hả?_ Hần ngừng lại hỏi.

- .....

- Nếu cô k muốn nói thì thôi._ hần đưa li rượu lên miệng, nó ngược mắt lên ngắm bầu trời đen kịt k 1 vì sao.

- Cô còn giận tôi chuyện lúc nãy hả?_ hần nhỏ nhẹ hỏi

- K giận, k giận, ai mà thèm để tâm chứ_ nó hần học trả lời, thế mà nói k giận.

- Vậy Socola của tôi đâu?

- Cho rồi_ nó đáp gọn lỏn

- Cái zề? Cho ai? của tôi mà đèn đi

- k

- Đèn đi

- K đèn

-Đèn cho tôi

- Đã bảo k mà

-.....

-.....

-.....

-.....

-.....

-.....

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Vở Kịch Bất Thành

Nó và hẳn cứ lời qua tiếng lại chẳng ai chịu nhường ai, thì Windy từ đâu thò đầu vào hét(cá là bà nì rình trộm.)

- Hai hồn im dùm con, người ta đang bận chuẩn bị thi mà 2 người ở đây tình tứ, phải phạt, đúng hem Haray?

- Ủa còn thi gì nữa?_ nó ngơ ngác?

- Thi tài năng giữa các lớp để xem ai sẽ dành đc vé đi Nhật Bản, tại tụi con gái đòi tặng socola sớm nên mới phải lùi cuộc thi lại phút cuối cùng._ Rany giải thích.

- Seny à, đây là kịch bản của vở kịch lớp mk, bà giúp tôi nha._ Haray chưng bộ mặt cún con đáng yêu hết cỡ.

- Đẹp cái bộ mặt ấy đi, kinh dị quá, h.nay đâu phải là halloween. _ Kevil gắt gỏng, tim anh như muốn ngừng đập khi thấy vẻ mặt đáng yêu ấy.

- Xí kệ tôi, Seny, bà với Sky đóng nha, 2 diễn viên chính tự nhiên bị đau bụng, Duy đang rất lo lắng, bà giúp Duy nha_ Haray lại làm mặt cún con.

- Nhưng sao lại là tôi? Với lại đây là kịch gì?_ Nó lúng túng.

- Seny với Sky mà đóng thì k cần thi cx thắng, đây là vở Romeo và Juliet với chuyện tình trên ban công do chính tui viết, sao hả? quá hợp với ngày valetine._ Haray thao thao bất tuyệt.

- Hà??? cái chuyện tình sướt mướt hơn xơ mướt ý á? tôi k thích._ Nó hét.

- Tôi đồng ý_ Sky lên tiếng, mặt k thể đều hơn._ "tôi sẽ cho cô bề mặt"_
Hắn nghĩ thầm, còn giận vụ socola đây

- "Đc thôi, thích thì chiều, đây sẽ tiếp đón chu đáo" _ Nó cười nửa
miệng.

- Vậy tốt, đây là kịch bản, 2 người có 1h để học thuộc, cố lên nha. Mô,
đừng làm xấu kịch bản này của Haray nha, đây là chuyện tình lãng mạng
nhất trong lịch sử đấy. Trời ơi ước gì có 1 ngày đc cx người mk yêu ngắm
cảnh trên con tàu titanic nhĩ, ôi nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc_ Windy mơ
mộng, câu nói đó khiến Rany khẽ nhíu mày.

- Và sau đó tàu chìm, mi sẽ ngỏm luôn_ nó và hắn đồng thanh, đúng là
giỏi tạt gáo nước lạnh vào mặt người khác mà, Windy tội nghiệp, chẳng biết
nói gì luôn.

~~~~~

Nó đứng trên ban công đc dựng sẵn, mặc một bộ váy trắng theo lối
hoàng gia Anh đầu cài đá lục bảo xanh, toát lên vẻ quý tộc vương giả. Đôi
mắt xanh biếc ngược lên bầu trời đen kịt, mơ mộng, như mong chờ, vẻ đẹp
mê mị chết người. Tay vịn vào lan can, tay trái cầm 1 đóa hoa đỏ thắm,
xung quanh ban công đc treo rất nhiều hoa, khung cảnh thơ mộng, lãng
mạng vô cx. Hắn đứng bên dưới, tựa và 1 cái cây giả, ta khoanh trc ngực,
vẻ mặt kiêu hãnh, tự mãn, đầy uy nghiêm, đôi mắt hướng về phía nó, hắn
mặc bộ âu phục đỏ của giới quý tộc Anh, mái tóc trải bông tăng vẻ lãng tử.
Điệu nhạc du dương bắt đầu nổi lên, rèm sân khấu đc kéo ra vở kịch bắt
đầu. Đây là cảnh Romeo và Juliet gặp nhau sau lễ hôn, khi Ro đang trốn
dưới bụi cây thì bị Ju bắt gặp, họ hứa hẹn, thề nguyện yêu đương, ôi mới
nghe thôi đã thấy nồng nàn tình yêu, thế mà..... Nó đưa mắt xuống nhìn hắn,
nở nụ cười dịu dàng, thuần khiết, nhưng ánh mắt đầy ác ý như muốn vật
lông nấu sôi con mồi.

- Chàng là Romeo? người trong buổi khiêu vũ vừa rồi? Sao chàng lại ở đây_ nó nhập vai rất nhanh.

- Nàng là Juliet? thật xinh đẹp như lời đồn, ánh mắt như nước mùa thu, da trắng như bông tuyết cuối đông và nụ cười khiến bao người say đắm, ôi, nàng khiến ta yêu ngay từ lần đầu gặp, khiến ta như chìm đắm trong ảo mộng ái tình_ Hăn cố dằn ra những lời thoại như có trong kịch bản, lòng k ngừng rủa thầm Haray viết ra thứ sến súa này, vẻ mặt lộ rõ vẻ thách thức.

- Romeo, e cx để ý chàng từ lần gặp đầu, thật là 1 đáng anh hào, đầu đội trần nhà, chân đi giày tây_ nó bắt đầu gây chuyện.

- Nàng đừng khen ta như vậy ta k dám nhận, vả lại ta cx đâu bằng nàng? Bên ngoài thánh thiện bên trong quỷ sâu._ Hăn móc nó, phía dưới Haray đang la hét điên cuồng.

- Cái đệt, tụi nó khủng chắc, kịch bản của tao mà đem ra nghịch_ Haray định lao lên thì bị Kevil kéo lại.

- Mẹ nóa, chuyện tình lãng mạng của tôi_ Windy tức k kém, Rany phải kéo nhỏ lại k cho đi, nếu k chắc tan sân khấu mất.

- Juliet nàng ơi, liệu ta có thể lên đó cx nàng k?_ Sky tiếp tục

- Phòng của nữ nhi, chàng lên làm gì?_ Seny hỏi, mọi thứ bắt đầu khác kịch bản.

- Yêu nhau trong sáng, hiệp nhau trong tối, nàng nghĩ ta sẽ làm gì?_ Sky gian xảo.

- Vậy chàng biết ta đang nghĩ gì k? thằng nào bén mảng vào đây bà cắt..._ Nó hét lên, tay cầm chiếc kéo hua hua. Sky như đoán trc cười thầm, leo lên dây thừng đã đc chuẩn bị sẵn. Đc nửa đường thì nó đưa kéo ra cắt dây khiến hăn ngã nhào(mô phật, cứ tưởng chị ý cắt...). Hăn đứng dậy phui

áo, nhún chân nhảy bật lên ban công, ngồi trên đấy, bàn tay đưa ra vén mái tóc của nó, nở nụ cười đều, nhẹ nhàng ghé lại gần tai nó hôn 1 cái vào má và nói nhỏ_ cô làm tôi đau đấy.(Sao tự nhiên nóng thế nhỉ?)

- Chàng cx giỏi thật đấy, dám nhảy vào đây_ Nó tiếp tục diễn.

- Vì yêu em anh bất chấp tất cả, chỉ có điều k có tất cả để yêu em. Em có yêu anh k?_ hần cười.

- Trái tim e chỉ mở cửa 2 lần, đón anh vào rồi tổng cổ anh ra, anh ra rồi để thằng khác vào thay_ nó thẳng thừng.

- Ta yêu em k hề gian dối, nhưng hạn dùng tối thiểu chỉ 2 giây_ hần đáp.

- Chàng thật lòng yêu e k thay đổi/ chỉ 1 xuống đạp đúng 1 chân?_ nó cầm tay hần hỏi.

- Đương nhiên. _Hần nhanh miệng đáp.

- Nếu 1 mai anh đi theo người khác/ em chẳng buồn cx k khóc đâu anh/ lòng ngậm ngùi cầm chai axit/ tự hỏi rằng 2 lít đủ k anh_ nó đe dọa. Phía dưới Haray đang tức phụt máu.

- Đừng hỏi vì sao tao ác/ là bởi vì mày quá ác với tao. SENY mày giỏi lắm, dám phá hỏng vở kịch của tao, phen này mày tiêu rồi_ Haray cười nham hiểm, nhỏ cầm chiếc điều khiển trên tay hướng về phía ban công và nhấn nút(chị ý làm gì vậy?). Ban công bỗng rung chuyển, lắc lư như bị đổ, cả hội trường nhốn nháo. Nó k đứng vững nữa, ngã nhào vào người hần, k cần nghĩ nhiều cx biết, hần Haray bày ra trò này, vậy thì tiêu rồi, con này mà điên lên nó chỉ cầm chắc cái chết. Ban công mô hình bắt đầu đổ xuống, nó cười khẩy, cỡ này đòi trả thù nó? Đang định nhún chân nhảy xuống thì Sky đx nhắc bổng nó lên, phi xuống dưới sân tìm chỗ an toàn. Kevil, Windy và Rany chỉ ngồi xem chứ k ý kiến gì, chắc chắn Haray chẳng giết chết bạn mk đâu, Seny cx thừa sức thoát ra khỏi đấy. Với lại ai đủ can đảm để động

vào cơn điên của khủng long bạo chúa? Nó đứng xuống, nhìn Haray với nụ cười khiêu khích, Haray mỉm cười như biết trc mọi việc, nhỏ đưa điều khiến nhăn núc. Meo...??? tiếng mèo? nó quay phắt lại, 5 con mèo từ đâu phi ra xông thẳng về hướng nó. Trời ơi, nó đến Ngọc Hoàng còn phải nể nhưng thứ nó sợ nhất lại chính là mèo.....

- MÁ OI CỨU CON, HARAY NHỐT MÈO LẠI NGAY. _ nó nhảy tót lên đầu hăn ngồi đu cây, tay túm tóc hăn k buông.

- Cô làm gì vậy? xuống ngay cho tôi, khủng hã_ Sky hét. Thấy nó thảm quá Haray mới chịu tha. Nhưng tất nhiên với 1 vở kịch như thế tụi nó rất là cái chắc. Nhưng nó phải sang Nhật để xử lí vài chuyện, nên nó quyết định bao cả lớp chuyển này luôn, coi như chuộc lỗi. Vậy là sáng mai sẽ bay luôn.

sau vài ngày vắng bóng trên sàn Ren đã trở lại và ăn hại hơn xưa. Định sẽ đăng cho kịp thời gian với tết nhưng bận quá nên chẳng đc. m,n thông cảm, chúc m.n năm mới tốt lành. ^-^

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Chuyến Thăm Nhật Bản

Tụi nó đi bằng máy bay riêng chỉ 6 người còn cả lớp thì chia nhau ra đi bằng máy bay của nhà nó. Hiện tại nó đang ngồi trên máy bay, bịt 2 tai lại, trùm quyển sách lên mặt nghe càu nhàu.

- Tất cả là tại mày, nếu mày k phá hỏng vở kịch thì tụi mk đâu có thua thê thảm như vậy?_ Windy trách cứ

- Trời ơi, kịch bản lạng mạng của tôi, giờ thành bãi hỗn tạp_ Haray than khóc.

- Thôi xin 2 má, có phải mk tao đâu? cả Sky cx phá mà._ no thanh minh.

- Tao k cần biết, tất cả là tại mày, đi chết đi_ 2 cô bạn hét vào mặt nó.

- Hajzzz thôi đc rồi, 2 Juliet của t lại đây để tao hôn 2 nàng nào_ nó sắp lại 2 con bạn chu mỏ ra.

- Biếnn_ k chần chừ, nó ăn ngay 2 cái đập của Windy và Haray.

- Sky, tại sao anh có thể thản nhiên như thế? Chẳng lẽ chỉ mk tôi bị mắnn_ Nó bất mãn.

- Tôi k biết._ Sky thản nhiên, mắt gián vào quyển tạp chí.

- Thôi mà, đừng giận nữa tụi tưng_ Kevil nịnh nọt.

- Kệ m.n, em đến khoang lái đây._ nó bực tức br đi

- Á đừng mà_ Windy, Kevil và Haray chạy theo cản nó lại.

- Cô ta muốn lái thì kệ đi, mắc gì phải ngăn cản?_ Rani

- Anh im đi, biết gì mà nói?_ Windy cốc đầu Rany. Nó chẳng thèm để ý nữa ngồi bệt xuống ghế, bên cạnh Sky kéo tay hắn ra và... ngủ.

- Này sao cô tự nhiên thế hử? con gái gì mà vô duyên hết sức._ Hắn lầu bầu

- Im_ nó cầm quyển sách đập vào đầu hắn rồi lăn ra ngủ. Hắn nhìn nó ngủ như trẻ thơ bỗng thấy thanh thản vô cớ. Chỉnh lại tư thế nằm của nó, hắn cười nhẹ rồi tự lụng vào ghế ngủ theo.

- Ế, 2 anh chị này suốt ngày đánh nhau sao hôm nay lại ngủ chung?_ Windy dừng cãi cộ nhìn tụi nó ngủ.

- Còn hỏi hử? Em và Rany đánh nhau lên nó phải xuống hàng ghế sau ngủ chứ sao_ Kevil thở dài.

- Người iu à, tụi mk cx ngủ chung đi_ Windy bò lại gần Haray nựng nịu

- Biết rồi, qua đây đi_ Haray chỉnh lại ghế ngồi, kéo Windy vào lòng và ngủ.

- Chẳng lẽ tao và mày lại ôm nhau ngủ? k thể nào_ Rany hét lên

- Thes thì... làm thôi_ Kevil cười nham hiểm. Rồi nhẹ nhàng bế Haray về ghế của mk, ôm cô vào lòng ngủ, chẳng hiểu sao cô gái nhỏ nhắn này khi ngủ lại dễ thương như thế, chẳng có chút gì là hung dữ, sao bỗng nhiên lại muốn bảo vệ, che chở cho cô bé này. Rany nhẹ để Windy tựa vào vai mk, cảm giác ấm áp lạ thường, trái tim như rung lên từng hồi, cô ấy ngủ ngây thơ như 1 đứa trẻ, từng đường nét trên cơ thể hoàn mỹ 1 cách kì lạ(chưa nì biến thái), vén mái tóc xòa trc mặt của cô, Rany quàng tay qua vai ôm cô vào lòng như sợ cô sẽ biến mất, như muốn chiếm lấy thứ cảm giác hạnh phúc này dù biết nó k thuộc về mk.

~~~~~

- Cô chủ, máy bay sắp hạ cách, xin cô chuẩn bị đi ạ_ Tiếng chị tiếp viên nhẹ nhàng, nó tỉnh dậy vươn vai ngáp 1 cái. Dụi dụi đôi mắt đang ngáy ngủ, nó bật dậy nhìn quanh, chợt nhận ra này giờ mk đang ngủ rất ngon lành trong tay hắn nó hét lên k bình tĩnh.

- Á..... thằng cha biến thái anh làm gì vậy? tránh ra ddood dê xồm_ nó hét

- Gì vậy chính cô là người lăn vào lòng tôi ngủ mà?_ Hắn tức giận, vừa mới dậy mà đã

- Tôi k muốn biết đi chết đi_ nó hét lên, co chân đạp hắn bay xuống đất. Windy và Haray cx vì vậy mới thức dậy và....._ Á sao anh lại ôm tôi ngủ? _ 2 cô hét lên.

- Bình tĩnh, cô nghe tôi giải thích đã_ Rany và Kevil lúng túng

- Này thì nghe_ Dứt lời 2 chàng bị đập thẳng cẳng xuống sàn. Cửa máy bay vừa mở thì 3 cái xác bầm dập tới tả bay vèo ra với vận tốc ánh sáng và hạ cánh vô cx đẹp mắt trc sự ngỡ ngàng của bao nhiêu người.

- Cô có cần phũ vậy k?_ Sky phủi áo bật dậy quát.

- Đúng đó, con gái gì mà hung hăng quá đó, vậy sẽ k có người yeey đâu_ Rani hòa theo.

- Có cần quảng tôi như rác vậy k?_ Kevil mếu máo.

- Oaa đến Nhật Bản rồi, tuyệt quá_ Seny hồ hởi.

- Seny tụi mk sẽ đi đâu đầu tiên?_ Windy vui k kém.

- Đây đừng quên lí do tụi mk tới đây._ Hary lên tiếng nhắc nhở, dường như bọn hắn k hề tồn tại thì phải. Duy từ đâu lao đến ôm chặt lấy Seny.

- May qua, mấy cậu đây rồi, nè tụi mk đến thăm tháp tokyo đầu tiên nha, đc chứ?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chuyến Thăm Nhật Bản 2

Duy năn nỉ nó, dễ thương hết cỡ.

- Ừm, nhưng ngắm tháp buổi tối mới đẹp, hay để tối nay nha. Lớp mk tách ra đi riêng, k theo đoàn mà._ nó nói

- Đi ngắm hoa anh đào đi, sau đó sẽ thưởng thức các món ăn của Nhật_Windy hồ hởi.

- Chỉ biết ăn thôi, con heo nó cx chưa bằng cô_Rany châm chọc.

- Cháu ngoan đừng can thiệp_Windy đe dọa.

- Đc rồi, vậy đi ngắm hoa ở kênh chidori_ga_fuchi đc k? Sau đó sẽ tìm 1 nhà hàng truyền thống của Nhật để ăn. Tâm 7h đi ngắm tháp, ngày mai sẽ đến thăm núi Phú Sĩ, sau đó là đi suối nước nóng, tối mai sẽ bay lúc 7h. ok?_ Kevil nói.

- Anh 2 lúc nào cx chu đáo, iu anh dễ sợ_nó ôm cổ Kevil hôn nhẹ vào má. Sky này giờ chẳng nói gì, lẳng lặng đi ra túm cổ Kevil lôi đi xềnh xệch. Tụi nó đi tàu điện ngầm đến kênh chidora_ga_fuchi. Hoa anh đào lúc này đã nở đỏ 1 vùng, mọc ven con đường, cánh hoa nhẹ bay trong gió, như đưa người ta lạc vào 1 thế giới cổ tích huyền bí, mơ mộng. Nó cười tươi, háo hức nhìn quanh, rồi kéo m.n đi thuê thuyền. Đi dọc sông ngắm hoa anh đào là tuyệt nhất.

- Bây giờ thế này nha, tôi đi 1 thuyền, Sky và Duy đi chung, Kevil và Haray, Windy và Rany đc k?_ nó chia

- K đc_cả bọn hét lên.

- Để cô đi 1 mk cho thuyền chìm nghiêm hả?_ Sky hét lên.
- Ờ thì... k chìm đc đâu đừng lo_ nó xua tay.
- Chỉ bực thôi nhĩ_ Haray mĩa.
- Vậy muốn sao?_ nó bực bội
- Thuê thuyền to cả bọn đi chung_ kevil đáp
- Biết ời, dady_ nó chán nản
- Anh k phải bố em đâu_ Kevil bất mãn
- Mami dady mắng con_ nó vờ sợ sệt, nép sau Haray.
- Vậy để mammy xử đẹp con luôn nha_ Haray đe dọa
- Á em biết em sai, em đi thuê thuyền ngay_ nó vất chân mà chạy, ngu gì ở lại?

Vậy là thuyền xuôi dòng chảy. Hoa ven bờ đã nở đỏ hồng, nhìn như dải lụa vắt 2 bên sông. Cây anh đào vươn ra che nửa mặt kênh, như mái vòm khép kín, mặt nước cx tràn ngập cánh hoa. Nó nhoai người xuống chạm tay vào nước, thích thú tận hưởng cảm giác thần tiên này. Tay đưa lên chạm vào cánh hoa đang bay, nó mỉm cười hạnh phúc, nhìn m.n vui vẻ, đây là hạnh phúc thật của nó.

- Làm gì mà ngẩn ra thế?_ Windy ôm nó từ phía sau.
- K có gì, à hay tụi mk thử làm như trên tàu titanic đi_ nó rủ rê
- Thôi xin 2 má, đây là tàu, còn đây là huyền đó_ Haray ngăn cản
- Kệ tụi tui_ 2 đứa đồng thanh, đứng bật dậy trc mũi thuyền, dang tay tận hưởng gió mát. Sky đưa máy lên chụp, hân cười thích thú, này giờ từng

cử chỉ, điệu bộ của nó đều lọt vào ống kính, k bỏ sót 1 khoảnh khắc nào. Nó nghịch ngợm bước lên thành thuyền, nhưng theo đà ngã xuống, kéo theo cả Windy, nó vội xô cô vào trong, còn mk thì... bắn ngay xuống nước. Windy mà xuống nước là lộ đuôi cá ngay. Nó rơi xuống con kênh, nhưng nhanh chóng ngoi lên cười.

- Seny, e thích chết hả? Sao suốt ngày nghịch đại thees?_ Kevil mắng mỏ

- Con ngốc nà, mày thật hết thuốc chữa_ Haray tức tối

- Seny bà k sao chứ?_ Windy lo lắng.

- Đưa tay đây Duy kéo lên_ Duy chìa tay ra trc mặt nó, nó lồm cồm bò lên thuyền, biết ngay kiểu gì cx bị mắng mà, vậy lên nó ms cười trc. Thuyền vừa cập bến, nó đang định bước lên bờ thì Sky đã bế phắt nó lên, phi thẳng về phía shop quần áo.

- Đồ ngốc, vào thay đi_ hăn quảng nó vào phòng thay đồ. Nó còn ngơ ngác chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, mở chiếc hộp để trc mặt, ra là 1 bộ kimono đc may bằng vải lụa màu xanh dương, với họa tiết hoa anh đào. Tên này chu đáo thật, thấy nó ngã xuống nước, hăn đã chuẩn bị sẵn rồi, nhưng... nó đâu biết mặc kimono hả trời. Đang loay hoay thì Windy và Haray bước vào. Windy mặc bộ kimono đỏ, Haray mặc màu vàng, cx là họa tiết hoa anh đào tuy khác nhau.

- Sao, k biết mặc chứ gì? để tao giúp_ Haray

- Sky chu đáo ghê, chuẩn bị cho tất cả m.n rồi_ Windy giúp nó mặc đồ, Haray chải lại mái tóc cho nó.

- À cảm ơn bà chuyện khi nãy nha_ Windy cười

- Có gì đâu, tôi chỉ lo bà mà xuống nước người ta lại tưởng thủy quái thì chết_ nó châm chọc

- Này, đừng quên việc chính, 12h đêm này sẽ bắt đầu, Rin vừa gì cho tao đây_ Haray xen vào.

- Biết òi mamy_ 2 đứa đồng thanh.

Tụi nó bước a trong sự ngỡ gàng của bao người, công nhận người đẹp thì mặc cái gì cx thấy đẹp.

- Bây giờ đi ăn nha..._ Windy cao hứng.

- K đi chùa nha, chùa asakusa ở tokyo đẹp lắm_ Haray góp ý

- Cx đc dù sao tụi mk đang mặc kimono mà, đi chùa xin xăm cầu may nha._ nó reo lên

- Vậy đi thôi, heo có đi k đó?_ Rany nắm tay Windy kéo đi trc chẳng để nhỏ ý ới câu gì.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chuyến Thăm Nhật Bản 3

Tụi nó đi xin xăm, đi ăn ở 1 nhà hàng truyền thống và đi ngắm tháp Tokyo.

- Nào chia ra, tháp này có tất cả 4 tầng lên m.n có thể tự di tham quan tùy thích_ Sau lời tuyên bố ngắn gọn xúc tích mà hùng hồn ấy, nó biến mất k 1 dấu vết. Mặc kệ m.n đang ngỡ ngác chia cặp để đi, nó trèo lên tầng 4 ngồi ngắm cảnh từ trên tháp. Nó rút laptop ra, quét 1 lượt khu vực Tokyo, tay kia cầm đt liên tục bấm 1 dãy số rồi đưa lên tai nghe.

- Mọi việc sao rồi? Ok đúng 12h đêm. Nhưng ta sẽ k tham gia quá lâu._ nó chán nản cúp máy. Trc nay chuyện của mấy băng nhóm chỉ để cho Rin lo, chỉ khi nào động đến Demon nó ms ra mặt, nhưng nếu k có vị thế trong thế giới ngầm, nó cx k có cách nào truy tìm đc hẳn.. Nó mãi mê với công việc của mk mà k để ý đến xung quanh.

- Tưởng cô đi đâu, ai ngờ lên đây trốn_ tiếng nói vang lên từ người đối diện.

- Ra là anh, lên đây làm gì? _ nó liếc Sky, kẻ đang đứng trc mặt.

- Hóng gió... mà này, tối nay cô có việc hả_ Sky kín đáo hỏi

- Thì sao_ nó lờm

- K sao, chỉ là tôi muốn cx đi thôi, đc k Queen?

- Tùy anh thôi, Devil_ nó gấp laptop đứng dậy bỏ đi, dường như nhớ ra còn chuyện gì đó nó quay lại chỗ Sky, để 1 cái túi nhỏ lên bàn. Lần này thì nó bỏ đi thẳng. Chỉ còn 1 mk, Sky mở chiếc túi ra xem, 1 hộp chocolate

hình vuông đc gói vụng về, dám là cô nàng tự làm đây. Chắc muốn xin lỗi vụ valetine(chị ý đâu có lỗi đâu nhĩ?) Tại sao? tại sao tim đây mạnh thế nhĩ? Sky cứ ngồi mân mê hộp quà rồi cười như thằng dở hơi, làm người ta cứ tưởng thằng điên vừa trốn trại ra.

Nó đứng ở 1 góc của tòa tháp, đưa mắt nhìn bao quát thủ đô Tokyo hoa lệ, tay đưa lên giữ nhịp tim cho ổn định. Thật đau tim mà, cái tên biến thái ấy sao lại khiến nó đau tim như vậy? nhưng nó biết, nó và hân sẽ k có kết quả, cx giống như Romeo và Juliet, 1 chuyện tình đẹp ngàn năm mà vĩnh viễn k có kết quả, để cuối cx trở thành 1 bi kịch cho hậu thế. Phải thừa nhận nó rất giỏi khống chế cảm xúc, ... có vậy mới k bị tổn thương.

~~~~~12h tại ngoại ô Tokyo

Nó, Haray và Windy bước xuống với bộ đồ da đen kín đáo. Rany, Sky và Kevil cx đi cx vớ tư cách người quản lí. Đâu thể để m.n biết bang chủ của Devil cx dính vào vụ này đc?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Thách Đấu

Nó ẩn mk trong xe, mắt kín đáo liếc khắp nơi. Mấy vụ thanh toán máu tanh này thật lòng nó k có hứng thú. À k có 2 người đang thích điên lên kìa.

- Thật thích quá, mk sẽ đánh cho đã tay luôn_ Venus thích thú
- Tụi kia cứ để đấy cho tao, chúng sẽ biết thế nào là địa ngục_ Kill cười man rợ.
- Đại tỷ, em mong các tỷ quá chừng._ Một cậu nhóc tầm 16t chạy lại ôm chầm lấy tụi nó.
- Rin, giữ hình tượng chút đi_ Queen nghiêm mặt.
- Biết òi, xin lỗi các tỷ, ủa mà ai đây?_ Rin chau mày nhìn tụi hăn
- À, cận vệ thân tín của tỉ, mới kết nạp đó_ Kill lên tiếng.
- Oa mấy anh giỏi dữ hén, chịu đựng đc 3 bà la sát này em xin bái phục sát đất_ Rin thích trí
- Thì e cx vậy còn gì_ evil cười
- Còn ở đây làm nhảm? báo cáo tình hình đi chứ, tin ta cho e đi tây trúc k hả_ Venus đe dọa.
- Như các tỉ thấy đó, bọn chúng có 3000 còn chúng ta chỉ có 2000, tuy nhiên so về mặt kĩ thuật ta vẫn hơn chúng. Black Moon là băng nhóm có tiếng ở Nhật nên ta vẫn phải phòng trừ, lần này chúng đã điều tra rất kĩ, vậy nên mới biết đây là thời điểm ta thiếu quân số, nhân lúc này mà ra tay hăn

chúng ta sẽ khó chống đỡ. Ngoài ra e còn biết, chúng có ý định tập kích lên chúng ta, tuy biết trc nhưng lấy số lượng so với nhau phần thắng nghiêng về bọn chúng, đại tỷ, người nói xem lên bày chiến lược như thế nào?_ Rin tuôn 1 lèo.

- Vậy chúng ta đang yếu thế, cô nghĩ sao Queen?_ Devil đứng cạnh hỏi.

- Sao trắng gì chứ? Xông vào chiến luôn, khỏi bày vẽ kế sách_ nó thắng thường.

- Cái gì, Queen? chúng ta k đủ quân số như vậy là liều lĩnh_ Kill phản đối.

- Chưa thử sao biết? nếu k lên chẳng phải chúng ta cx đâu thể lùi?_ Queen liếc mắt nhìn 1 hàng người đang mai phục lộ liễu xung quanh mk. Nó đứng dậy, tiến lại phía Black môn vẽ ngạo nghễ, chiếc mặt nạ cx k thể che hết nét kiêu diễm nó toát ra.

- Black Moon, chúng ta, Dark Angel khiêu chiến_ Queen đưa tay về phía bang chủ thách đấu. Đó là 1 con cáo lão luyện trong giới giang hồ, hủ đoạn bì ổi k kém Demon, hẳn là 1 ông trùm dấn dấp đến cả tá đường dây buôn lậu. Hẳn đủ thông minh để hiểu thế lực của người đứng trc mk, nhưng thật k ngờ đó là 1 cô gái, hơn nữa nghe giọng còn rất trẻ, vậy mà dám ngang nhiên thách đấu với hẳn_ 1 con quỷ già tinh ranh. Như năm trc phần thắng, hẳn mỉm cười ra vẻ chấp thuận, rồi phẩy tay ra hiệu cho đàn em, 1 cuộc chiến đầy mùi máu tanh nổ ra. Vậy mà nó thản nhiên quay gót bỏ về, nhăm nháp li rượu vang, trong khi cả Kill, Venus, Dargon và Evil đã tham chiến. Chỉ còn nó và Devil là vui vẻ ngồi nhìn trận đấu.

- 27'15 kết thúc, thật mất thì giờ quá_ nó cất giọng gắt. Trận đấu đã ngã ngũ, bang Black Moon nằm la liệt, bên tụi nó tổn thương cx k đáng kể.

- Há? vậy là xong rồi ư? chưa đã tay mà_ Venus tỏ vẻ k vui

- Cô còn dám nói? cứ đánh hăng như điên, tôi mà k phòng thủ phía sau giúp cô thì cô đã tiêu rồi_ Evil cáu kỉnh.

- Venus, yên tâm, trận đấu chỉ mới bắt đầu thôi, phải k? con cáo già?_ Queen khinh bỉ nhìn Black moon

- Haha ta quả là đã quá coi thường Queen, vậy màn kịch xin đc bắt đầu_ ông ta cười đê tiện đáp trả. Ngay sau đó, hàng loạt người xông lên từ phía ngoài, và ngay cả trên đầu, máy bay trực thăng cho đổ bộ cả ngàn người. Chính xác là 10.000 người.

- Chẹp, ông ta đào đâu ra lắm thế nhỉ?_ Venus trầm trồ

- Từng đây đã là gì so với 1 băng nhóm của tg ngầm, nhưng hẳn ông ta phải đầu tư kĩ lắm cho cuộc chiến này_ Dragon suy xét.

- Đúng vậy, đầu tiên làm hao tổn lực lượng của ta sau đó ra đòn quyết định, bảo sao lão k tung hết nhân lực hẳn là còn kiên dè thế lực của Dark angel_ Kill tiếp lời.

- Oa ông tung bà hứng hợp quá nha_ Venus chọc

- Thôi ổn định nào, Devil, anh có cao kiến gì k?_ Queen nhìn Devil

- K, hẳn là cô cx có chuẩn bị sẵn rồi, tôi đâu cần nhọc công suy nghĩ_ Devil đưa li rượu lên mắt k rời trận đấu. Queen thở dài, nhờ thằng cha này đúng là sai lầm, thôi thì tự thân vận động cho lành

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Giao Đấu

Queen thì thầm điều gì đó vào tai Devil, vẻ mặt thỏa mãn vô cx, cứ như đã sẵn đc con mồi bấy lâu, Sau khi nhận đc nụ cười ngạo nghễ của Devil, Queen vui vẻ quay đi, tham gia vào trận chiến, nó dùng những con dao bạc ở thắt lưng di chuyển 1 cách nhanh nhẹn, đâm vào những yếu điểm của kẻ địch, liên tục thay hết con dao này đến dao khác. Devil lướt tay trên chiếc laptop của mk, sau đó mỉm cười đứng dậy tiến về phía Queen giúp cô phòng thủ phía sau. Chà, ăn ý quá nha. Kill liên tục dùng súng để bắn, còn Dragon thì dùng tay k, tốn sức ghê, trong khi đó Evil và Venus k ngừng cãi cọ, khiếp, vừa đánh nhau vừa cãi, bái phục.

- Dừng lại_ Black Moon hét lớn, tất cả đều ngưng lại. Nhìn quanh lúc này Queen mới nhận ra, toàn bộ người của mk đều đã bị tiêu diệt, cả Rin cx đang nằm trong vũng máu, quần quai. Còn tụi nó đang bị người của Black Moon bao vây xung quanh. Nó vứt con dao bạc xuống đất, tiến lại chỗ Rin đỡ cậu bé lên, xé 1 vạt áo rồi băng lại cho Rin. Xong nó tiến về phía Black Moon, ánh mắt đầy căm phẫn.

- Nói xem ông muốn gì_ Queen hỏi

- Muốn gì? tất nhiên là giết các người để trở thành người đứng đầu rồi, nhìn lại tình thế của mk đi, các người thua chắc. Rồi ngay cả Devil Hell ta cx k tha._ ông ta hả hê

- Quá ngạo mạn rồi, Queen e k sao chứ?_ Dragon lo lắng.

- Ông chắc chứ? vậy thì xin lỗi đã khiến ông thất vọng, hãy xuống dưới âm phủ mà nhận lỗi vì ông đã làm tổn thương Rin đi_ Queen phần nộ hét lên. Sau khoảng 3' tất cả chìm vào im lặng, sát khí của Queen tỏa ra đáng sợ

hơn bao giờ hết. Chưa đầy 10' sau, 1 toán người nữa với vũ khí đầy đủ từ ngoài xông vào.

- Nguy rồi Queen liệu họ có phải quân của ông ta nữa k vậy?_ Venus hốt hoảng.

- Đừng lo, đây là viện binh của chúng ta, Queen đã mượn tôi đây_ Devil nói. Quả là nhuệ binh xuất sắc, vừa hơn về số lượng và cả kỹ năng, chỉ 15' sau Black Moon đã bị khống chế. Black lộ rõ vẻ lo lắng, ông ta đưa điện thoại lên gọi về trụ sở ẩn náu của bang, nhưng k có ai nhắc máy.

- Đừng gọi nữa, cơ quan đầu não đó đã bị tôi cho tấn công rồi._ Devil cất lời. Nó ngạo nghễ bước về phía Black moon, lúc này đang bị khống chế quỳ mọp dưới chân vẻ khúm núm sợ sệt.

- Ra đây là hình dạng thật của ông, Black Moon, thật tội nghiệp làm sao._ Queen đay nghiến.

- Cô muốn gì? Tiền tài, địa vị, quyền lực, kể cả băng nhóm của ta cx dc chỉ xin cô tha cho ta_ ông ta van nài.

- Tha? dễ nghe nhỉ? m.n nói xem có nên tha cho ông ta k?_ nó quay lại phía sau hỏi, và đáp lại là hàng vạn tiếng "không"

- Ông nghe rồi đấy, chẳng ai muốn tha cho cái mạng chó của ông cả, vậy nên xin lỗi nhé._ nó cười đắc thắng, vẻ đùa cợt. Rút khẩu súng ở bao ra ngắm bắn thẳng vào con mắt phải cx ông ta. một tiếng hét kinh hoàng vang lên cx dòng máu đỏ lòm, tanh tươi. Nó đáp khẩu súng sang 1 bên, đập lên đầu ông ta k thương tiếc, xong thì quay lưng bỏ đi.

- anh giúp tôi giải quyết chỗ này, còn ông ta, là đồ chơi của 2 cậu_ Nó nói với Devil rồi quay lại với Venus và Kill. 2 người cx đang muốn bằm vằm ông ta ra vì dám động vào Rin, phen này ông ta tới số. Sau khi nhận đc

cái gập đầu, nó mới an tâm tiến lại phía Rin, Dragon xốc cậu bế lên xe rồi lao vút đi với nó.

~~~~~

Nó mệt mỏi gục bên tấm ga trải giường trắng, căn phòng sặc mùi thuốc sát trùng, cạnh bên Kevil cx đang nằm ngủ, tay ôm quàng lấy nó như muốn bảo vệ, thật sự, anh rất sợ những trận giao chiến như này, anh lo cho nó tốt cx. Dù biết rằng muốn giết nó k phải chuyện dễ dàng, nhưng anh vẫn lo cho đứa e nhỏ này. Rin vẫn còn nằm mê man trên giường bệnh, bên ngoài phòng bệnh, Haray, Windy, Rany và Sky đang ngồi chờ.

- 2 anh em nhà này ngủ ngon ghê, mà này, nhóc Rin đó có quan hệ thế nào với mấy người mà Seny lo thế?_ Rany hỏi.

- À, Rin là em kết nghĩa của tụi tôi khi ở bên Mĩ, thằng bé đã cứu Seny trong 1 lần bị truy đuổi, cx vì thế mà cả gia đình nó bị sát hại vì cho rằng nó có liên quan đến Queen. Thấy có lỗi nên Seny đã nhận nó làm em nuôi, nó sống với tụi này suốt thời gian ở bên Mĩ nên tình cảm rất tốt, lại giúp chúng tôi tiếp quản Dark Angel. _ Haray giải thích

-Nói tóm lại, Rin là thằng con trai mà Seny rất quý, chắc cx phải ngang với Kevil, ngay cả tôi và Haray cx thchs nó_ Windy kết luận.

- Cô thích thằng nhóc đó á?_ Rany giã nảy

- Có gì lại à? anh bị khủng sao?_ Windy gắt

- K phải khủng, mà là ghen, nhỉ?_ Haray châm chọc

- Thằng nhóc đó sống cx Seny ư?_ Sky nhíu mày, có chút gì đó khó chịu trong lòng, anh k muốn bất kì đứa con trai nào tiếp cận Seny, dù là nhỏ tuổi hơn. Cũng k biết tại sao nữa. Vì vụ này mà tụi nó phải hủy luôn chuyến du

lịch đi núi Phú Sĩ, nó vì k an tâm về Rin nên đã kéo cậu nhóc về việt nam cx luôn. Thế là kết thúc chuyến đi Nhật Bản, bây giờ thì về VN đón tết thôi.

-

-

-

Thành thật xin lỗi m.n vì sự chậm trễ này, bây giờ hết tết rồi mà Ren mới đề cập đến, nhưng tại mấy bữa nay bận nhiều quá, k có thời gian T-T m.n lượng thứ, Ren sẽ cấp tốc viết ngay đây.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Sắp Tết Rồi

Trên máy bay trở về, tụi nó liên tục vây quanh Rin làm thằng bé sượng phát rồ còn bọn hăn ả? đang điên lên tận não kìa, vì sao ấy nhỉ???

- Nè Rin, quay đây chị ôm cái coi, nhớ quá đi_ Windy nhào tới
- Nín, mày biến, thằng nhóc là của tao_ Haray ôm Rin và đe dọa
- Nó là của mày hồi nào thế? thằng bé là em tao mà_ Seny nhanh tay dượt lại
- Thôi nào các tỷ, em là của cả 3 tỷ mà_ Rin nũng nịu.
- Vậy mới là e ngoan chứ_ tụi nó đồng thanh.
- Thấy ghét, coi kìa, mấy bà chị già đi tranh giành 1 thằng nhóc kém tuổi_ Rany hăn học.
- Kệ tôi, anh hưởng tới kinh tế nhà anh chắc_ Windy hét, ngay sau đó chiến tranh lại nổ ra, nản ghê, 2 người này cứ như kẻ thù kiếp trc ấy. Vừa hạ cánh xuống sân bay, Cậu nó(Hiệu trưởng ý) đã gọi điện cho nó, nghe xong nó kéo cả đám đến trường.
- Cậu, cháu gái yêu quý đến rồi đây_ vâng, yêu lắm, nhưng quý k nổi, nó đập bay cánh cửa phòng HT k thương tiếc, bay vào phòng ôm chầm lấy cậu nó. Mồm k ngừng lấy 1 giây, liên tục phát thanh.
- Cậu, gọi cháu về có việc gì, nhớ cháu rồi phải k? cháu biết mà, cậu thương cháu nhất, cậu có quà cho cháu hử? à đây là Rin, cậu làm thủ tục nhập học cho nó hộ cháu đi....._ nó tuôn 1 lèo với tốc độ chóng mặt

- Ngày mai cha mẹ cháu về_ cậu nó lãnh đạm buồng 1 câu nhẹ nhàng thản nhiên, mà tưởng như là cả tấn sắt đè lên người 3 nàng nhà ta.

- Tất nhiên cha mẹ của 2 đứa cx có về chung_ ông quay sang Windy và Haray. Xong lại 1 cơn sốc lâm sàn, tội nghiệp. Kiểu này chắc có người k ngủ dc tối nay rồi. Nó đang thở dài ngán ngẩm thì bỗng tươi tỉnh trở lại. K, chính xác là nham hiểm chứ, nó nở nụ cười đáng sợ, tiến lại phía cậu nó mắt cún con dễ thương.

- Cậu, giúp cháu hoãn thời gian nha, để mồng 2 pama mới về

- K đc, pamma cháu đã quyết ta cx k thể giúp, vả lại họ sẽ chinh đồn lại cháu, nhìn xem cháu đã làm ra những chuyện tốt gì, phá 14 phòng học, cúp tiết n lần, làm 7 gv phải đi cấp cứu vì tăng huyết áp, phá vở kịch của trường, làm náo loạn phòng ăn...v.v các tội đc cậu nó kể ra.

- Tóm lại là cậu k giúp cháu._ nó đánh mặt

- Phải_ HT quả quyết.

- Vậy thì... cái ảnh này chắc phải đưa cho dì rồi, tiếc ghê_ nó xoay xoay cái đt trên tay, trong đó là bức hình của cậu nó đang ôm eo 1 cô gái trẻ trong quán Bar.

- Sao cháu lại có tấm hình này_ cậu nó toát mồ hôi.

- Tình cờ thôi, nhưng nếu ... cậu k giúp cháu thì chắc cháu phải để dì xử vụ này rồi._ nó nhăn nhó

- Cháu... cháu uy hiếp ta? thôi đc rồi ta sẽ giúp_ cậu bất lực, nhìn nó đắc thắng đi rả khỏi phòng.

- Cậu ngoại tình sao mà còn bệnh?_ Haray hỏi

- Đây là bệnh vốn có của đàn ông, nhưng đừng lo, tao tin cậu sẽ k làm gì có lỗi với dì đâu_ nó khẳng định

- Nhưng...tao vẫn ghét đàn ông ngoại tình, lăng nhăng, cực ghét luôn_ Windy nghiêng rằng làm cho Rany đứng bên lạnh toát. Tụi nó trở về biệt thự, quản gia Kim đã đứng chờ trc cổng. Nó mệt mỏi đi lên phòng tắm rửa, tắm xong nó lao xuống nhà hét như điên.

- Đi chợ tết, tao muốn đi

- Cô khủng hả? k thấy quản gia Kim chuẩn bị hết rồi sao?_ Sky

- Tao mệt lắm rồi, tha cho tao_ Windy và Haray than vãn

- Em yêu, để anh ngủ đi_Kevil thở dài

- Chị, em đi cx nha, lâu rồi k đc đi cx chị_ Rin nhanh nhẩu. Nghe thấy vậy cả lũ bật dậy đi theo. Tụi nó chọn quà tết, hoa, và lá dong làm bánh trưng.

- Cô biết làm k mà mua?_ Sky nhăn mặt.

- K biết thì học, k đc sao_ nó gân cổ lên cãi. Chẹp nói thế thôi, nhưng nhìn cái bánh của nó kìa... chỉ 2 từ thôi" cám lợn". Vậy mà còn k thể lột tả hết sự kinh khủng của nó nữa, nhân thì lòi ra ngoài, gạo nở bung bét, thịt chưa chín, lại còn cho dưa muối, cà rốt vào đấy gói chung nữa chứ. Á đừng, đừng đặt lên ban thờ mà... trời ơi, thật thấy có lỗi với các vị tổ tiên mà.

- Seny, bà làm gì vậy? sao lại bày cái bánh đó lên_ Haray cau mày

- À, gửi quà cho thúc thúc ý mà_ nó lém lỉnh

~~~~~ thiên đình cx lúc đó.

- Ngọc Hoàng, Tiểu Long Nữ gửi bánh trưng lên này_ Thái thượng lão quân hốt hoảng chạy vào bẩm báo.

- Á, đáp đi ngay, nhờ đâu nó nhét bom trong đấy thì tiêu đời ta_ NH lùi lại phòng thủ.

- Chắc k sao đâu, người đừng lo, nhưng chúng ta cx k thể ăn đc cái thứ hỗn tạp này._ TTLQ lắc đầu.

- Đc rồi, ta nghe nói con ta và Tiểu Long Nữ đang ở chung_ NH hỏi

- Phải, cái này gọi là ý trời, chúng ta có muốn cản cx k đc_ TTLQ thở dài.

- TTLQ, ta thật k an tâm về bọn trẻ, hay người cử 1 thần tướng xuống giúp đi_ NH ra lệnh.

- Đc, thần hiểu rồi, thần đi ngay_ TTLQ vừa lui ra, 1 cô nhóc từ đâu chạy vào.

- Cha, con cx muốn xuống trần chơi, con nhớ anh trai_ cô bé nũng nịu với NH.

- Con nhớ anh hay muốn xuống đấy quậy phá hả_ NH nghi hoặc.

- Cha lai thế rồi, vậy cha có cho con đi k? Hay để con mách mẹ hôm nọ cha đến chỗ Hằng Nga tỷ uống rượu_ cô bé đe dọa(chiêu này quen nhĩ?)

- Đc đc bảo bối ngoan, con nhớ anh nên ta sẽ cho con đi_ NH căng thẳng nhìn cô bé vui vẻ nhảy chân sáo ra khỏi chính điện. NH quay lại với cái bánh nham nhờ trên bàn, ngài đưa tay mở chiếc hộp bọc bên ngoài ra, 1 mẫu giấy nhỏ đc dính vào : " thúc thúc yêu quý, tiểu long nữ rất nhớ người, à, lần trc người bảo con hãy dùng 1 quả bom B52 làm nổ tan điện Linh Tiêu này phải k? Nhưng dạo này con hơi bận lên chỉ tìm đc loại bom nhỏ hơn đủ

nhét vừa vào cái bánh, và đủ... tiễn thúc lên đường thôi, thúc đi vui về" Đọc xong lá thư thì mặt NH tái mét, 3s sau cái bánh phát nổ, hajzzz NH, người cứ coi như đó là pháo hoa đầu năm vậy, mặc dù người và cục than cx k khác nhau là mấy. Đúng là... cháu ngoan mà

~~~~~ đêm 30 tết trc 00:00 2 tiếng

- Này, sao mấy người k chịu về đi hả_ nó hét vào mặt bọn hân
- K có nhà để về_ Đồng thanh tập 1
- Xạo vừa thôi, gia đình anh đâu?_ Haray phản bác
- Tụi này ở riêng, pama đi công tác rồi_ Đồng thanh tập 2
- Về về nhà đi chứ, sao bám càng tụi này Windy thét.
- Thích_ đồng thanh tập 3
- Thôi các tỷ, cứ để mấy anh ở đây đi, sắp giao thừa rồi_ Rin đỡ lời, nhờ thế mà tụi hân đc ở lại.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Diện Kiến Pama

-1...2...3 HAPPY NEW YEAR!!!_ nó hét vang, cười híp mắt, nụ cười dễ thương nhất mà hần từng thấy.

- Anh 2 mừng tuổi đê_ nó réo inh ỏi

- Chụt, nè_ Kevil hôn má nó 1 cách âu yếm.

- Mà làm gì vậy? xê ra coi_ Sky túm áo Kevil lẳng sang 1 bên

- Thằng khùng này, tao mừng tuổi cho e tao mà, điên hử?_ Kevil gắt.

- Phải đó, anh đúng là dở_ nó châm chọc

- Vậy là các cô thích mừng như vậy?_ Rany và Sky hỏi.

- Ừ_ 3 nàng đồng thanh

- Vậy thì... chụt_ 3 nụ hôn(ở má thôi)

-Tên biến thái, anh chết với tôi_ Seny hét rồi dí theo Sky

- Thằng sở Khanh, muốn chết kiểu gì đây?_ Windy bẻ tay rôm rộp nhìn Rany

- Cầu nguyện đi, cho anh 3s trc khi die_ Haray hăm dọa

- Á tụi này chỉ làm những gì các cô thích thôi mà.

- Các tỷ k tặng gì cho em à?_ Rin phụng phịu vì bị bỏ rơi.

- Có chớ, qua đâu với các tỷ nè... chụt_tụi nó ôm ghì thẳng nhóc

~~~~~

Suốt mấy ngày tết bọn nó chỉ ở nhà ăn chơi chẳng đi đâu. Sky và Rany thì phải về nhà, chỉ còn tụi nó và Kevil.

- Kevil, sao anh vẫn ở đây?_ Haray

- Thì đây là nhà tui mà, Seny là em gái tôi đó thôi

- Anh 2, đừng bảo anh lại thêm bớt gì đó vào kí ức của pama nha

- Đúng đó em yêu, dù sao chúng ta cx là anh em song sinh mà. Với thành tích của em thì hẳn em sẽ bị pama gô cổ về Mỹ, muốn ở lại thì phải nhờ anh nói giúp chứ_ Kevil nháy mắt gian xảo. Tuy k phải pama ruột nhưng họ đã sống cx tụi nó, coi tụi nó như con, nên ít nhiều cx có tình cảm. Tụi nó coi như cha mẹ đẻ.

~~~~~3h chiều ngày 2 tết pama tụi nó đến.

Nói thế nào nhỉ? Hôm nay là tết phải k? mà tết thì m.n sẽ vui vẻ thoải mái, à, ngày này công an cx đc nghỉ thì phải. Hình như k phải! tại sao à? tại vì k khí trong nhà nó hiện tại đang căng như dây thép, lép như dây đàn. Trc mặt tụi nó, 6 vị phụ huynh với vẻ mặt lạnh, vẻ quý phái sang trọng, nhưng mặt k chút biểu cảm, nhìn tụi nó với ánh mắt đao phủ nhìn phạm nhân.

- Hải Băng, con nó xem con phạm tội gì_ papa nó lên tiếng.

- pa à, con ngoan như vậy thì có tội gì đc cơ chứ_ nó ngây thơ.

- Con còn k nhân? ta chấp nhận cho 3 đứa sang đây để các con học tập chứ k phải quậy phá._ papa Haray lên tiếng

- Nhưng tụi con đã làm gì chứ?_ Haray cx hùa theo nó

- Ánh Phương, con còn dám nói, tưởng chúng ta k biết sao?_ mama haray

- Cả Mạnh Phong nữa, cháu cx có phần đấy_ papa Windy kể tội Kevil

- Anh Phong có làm gì đâu ạ?_ Windy phản bác

- Tiểu Linh, sao cãi lời người lớn thế hả?_ mama Windy quát(hix, lâu k sử dụng tên tiếng việt của n.v, Ren cx quên luôn)

- Phá hoại trường lớp là chuyện thường tình, ta k nói, nhưng các con còn gây ra 2 vụ thanh toán ở VN và Nhật Bản, ta đã cấm con k đc tham gia vào những chuyện nguy hiểm như này rồi mà Băng, thôi đừng nói gì nữa, con về Mĩ ngay cho ta_ mẹ nó ra lệnh.

- Khoan đã, pama có thể nói chuyện riêng với con đc k?_ Kevil ngăn cản. Tụi nó biết ý đứng dậy đi ra ngoài, trc khi đi, nó ném cho Kevil ánh mắt đe dọa, nếu k làm cho cẩn thận, nó sẽ cho biết tay. Sau 1 hồi chờ đợi, cuối cx cx thấy pama tụi nó đi ra.

- Ta sẽ chấp nhận cho các con ở lại đây. _papa nó tuyên bố

- Con yêu papa nhất đó_ nó lao vào ôm lấy ông.

- E hèm, vậy là k có ai yêu tôi rồi_ mama nó giận dữ.

- Ai bảo thế, có con nè, con yêu mama cực lun_ nó nịnh

- hì con bé này, thôi, ta còn phải đi có việc, sẽ về thăm các con sau.

- Dạ, tyuj con biết rồi_ bọn nó đồng thanh. Pama vừa đi khỏi nó lao vào Kevil hỏi tới tấp.

- Anh 2 anh làm thế nào mà thuyết phục đc họ vậy?

- Chấp nhận 2 điều kiện của Pama_Kevil
- Điều kiện gì_ tụi nó đồng thanh
- 1 là quản lí toàn bộ công ty của gia đình tại VN
- Tuy k thích nhưng đành chấp nhận_ tụi nó chán nản.
- 2 là.... Ủm k tham gia vào bất kì cuộc chiến nào nữa_ Kevil ấp úng
- Há???????? sao có thể...._ tụi nó hét
- Đành chịu thôi, đến lúc đó tính sau_ Kevil quay đi

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Cơn Cảm Cúm Dễ Thương!

Hôm nay là ngày cuối cx của kì nghỉ tết, nó đã quyết định rồi, phải dành trọn ngày này để làm những việc mà nó thích. Một việc cao cả và vĩ đại mà tổ quốc phải nể phục, người người phải nghe theo mà con heo cx phải cúi đầu trc nó...đó là NGỦ. Phải, dù bây giờ trời có sập hay động đất sóng thần nó cx mặc. Bố con thằng nào dám làm tổn hại đến giấc ngủ vàng, ngọc, kim cương của nó thì chuẩn bị ăn hành đê, bà đây còn khuyến mại thêm cả tỏi luôn. Thế mà tên ác ôn k biết điều nào mới 7h:30' sáng đã gọi điện cho nó. Mẹ kiếp, nó quyết tâm cố thủ, chum chặn ngủ nhất định k dậy, thế mà cái điện thoại vẫn gieo liên hồi. Phên này mà chết với bà rồi con, bà sẽ cho mày vào nồi, chiên, xào, hấp, xả, ướp, luộc... cái gì bà cx xơi tuốt. Rồi bà đem mày ra uống với rượu nho cho nó no.

- Cái thằng nào ở đầu dây thế hả? Tao vả chết mày bây giờ, biết mấy giờ k mà gọi cho bốn cô nương hả?_ nó hét vào đt.

- Em à, vênh tai lên cho rõ... TAO LÀ THẮNG ANH MÀY ĐÂY... có giỏi thì vả đi_ đầu dây bên kia Kevil " nhẹ nhàng" nói.

- ANH CÁI ĐẦU NHÀ NGƯỜI! Làm mất giấc ngủ của ta thì khỏi anh em gì hết nhá, phẫn_ nó quát lại.

- Ấy ấy e gái, anh có việc nên mới nhờ em_ Kevil dịu giọng năn nỉ.

- Kìq, em muốn ngủ_ nó thờ ơ

- Từ từ đã, Sky ốm rồi, anh muốn nhờ em chăm sóc cậu ấy_ Kevil vội nói.

-Ồm? chăm sóc? là sao?

- Nó bị sốt nặng, mà hiện tại chẳng có ai chăm sóc cả, anh và Rany hôm nay phải đến Devil Hell giải quyết vài việc, người làm thì xin nghỉ về quê hết rồi. Mà Sky thì k thể để mặc k ai lo, nên anh mới phải nhờ em_Kevil năn nỉ.

- Thì mặc xác anh ta, chết thì chôn, em đâu cần_ nó

- Em gái đừng tuyệt tình thế chứ, thôi anh phải đi rồi, em giúp anh nha._ Kevil vội cup máy, nó đáp đt vào xó giường chồm chặn ngủ tiếp, nhưng k tài nào ngủ đc nữa. Nó uể oải đứng dậy đi vsen rồi xuống phòng ăn sáng.

- Ủa sao dậy sớm thế? Tao tưởng hôm này mày ngủ đến tối chứ_ Haray

- Tại anh 2 bảo Sky ốm nên nhờ tao qua chăm, hay tụi mày đi cx tao nha

- K, Kevil nhờ mày chứ có nhờ tụi tao đâu?_ Windy

- Đồ đều, mà bé Rin đâu?_ nó liếc ngang dọc

- Em đây chị_ Rin từ bếp đi ra, tay bê 1 khay bánh socola có mùi rất thơm

- Oa, ngon ghê, em làm hả Rin?_ nó nhanh nhẩu

- Dạ, em có học làm bánh để làm cho các tỷ đấy_ Rin hớn hở.

- Ngon ghê, em là kiểu gì vậy?_ nó ăn ngon lành

- Thì làm theo công thức, nhưng quan trọng nhất là tình cảm dành cho người mk muốn làm tặng, em nghĩ đến các tỷ khi làm đấy_ Rin cười.

- Vậy hả. thôi chị phải đến nhà Sky đây_ nó cầm áo bước ra ngoài

- Á, chị phải cẩn thận đó, nhà chẳng có ai, 1 nam 1 nữ thật đáng lo_ Rin nhắc

- Em nghĩ đi đâu vậy? gì mà 1nam 1 nữ chứ?_ nó phóng nhanh ra ngoài, leo lên xe rồi phi đến biệt thự Sky. Nơi này đúng là đẹp, k thua gì biệt thự của nó, thiết kế theo phong cách Châu Âu hiện đại, tông màu chủ đạo là trắng. Chỉ toàn màu trắng thôi, nó bước vào, cổng tự động mở sẵn, thu hút ánh nhìn ngay từ đầu chính là khu vườn hoa hồng xanh. Đúng là loài hoa nó thích, đây là loại hồng dc ghép gien nên mới có màu xanh da trời đẹp như vậy, ở nhà nó cx trồng đầy trên sân thượng. Tiếp đó là 1 đài phun nước lớn chính giữa cửa. Nó bước vào nhà, ngôi nhà dc trang trí khá nổi bật với các vật dụng gỗ, nhưng... phòng của thằng cha ý ở đâu? k lẽ bắt nó đi tìm từng phòng. nó lần bước đi lên lầu, rồi cứ theo ánh đèn đỏ chớp tắt trên tường mà đi, rồi dừng lại căn phòng to nhất ở hành lang tầng 3. Đây cửa bước vào quả nhiên là phòng của Sky. Hắn đang ngủ, k là mê man thì đúng hơn. Nó tựa người vào cửa, phòng này thiết kế đơn giản thật, phủ 1 lớp sơn đỏ sẫm, tối màu nhìn k rõ là màu gì. Trên bàn lại để 1 bình hoa hồng xanh rất bắt mắt. Nó tiến về giường, Sky vẫn đang ngủ, khuôn mặt có chút nhợt nhạt nhưng vẫn rất đẹp, thật là muốn giết người mà. Nó cứ im lặng nhìn ngắm hồi lâu.

Rồi lại thầm trách mk đúng là khùng, tự nhiên nhận lời đến chăm sóc hắn. Nó đưa tay lên vuốt hẹ khuôn mặt mũi miều ấy. Nóng thật, sốt cao quá. Á mà khoan, hình như hắn đang tỉnh lại, làm sao đây? làm sao bây giờ? Ở nhưng sao mk phải hoảng nhì, đúng là con khùng.

- Sao cô lại ở đây?_ Sky vừa tỉnh đã thấy nó ngồi cạnh, mặt k chút biểu cảm.

- Kevil bảo tôi đến coi sóc anh, cứ coi như tôi trả ơn vì anh đã giúp tôi vụ Black Moon đi_ nó đứng dậy, tránh ánh mắt dò xét của Sky.

- Tôi đâu có nhờ, nếu phiền thì cô về đi_ Sky quay qua, nhắm mắt lại.

Phiền? Phải tôi đang thấy phiền đây, đã có lòng tốt đến giúp mà còn tỏ thái độ, vậy thì đừng hòng tôi giúp, đồ vong ân. Nó khó chịu đi ra khỏi phòng, nhưng nghĩ thế nào cx k thể bỏ mặc hẳn đc, nó vào nhà tắm, tìm khăn lạnh đắp tạm cho hẳn rồi bỏ xuống lầu. Hẳn khẽ mở mắt, chỉnh lại chiếc khăn trên trán, khẽ mỉm cười rồi lại tiếp đi.

~~~~~

Nó đi vòng quanh siêu thị, k biết phải mua gì, nó chưa từng chăm sóc người ốm, thế mà chẳng hiểu ăn nhằm cái gì, nó lại nhận lời giúp hẳn, thật mệt mà. Nó mua 1 ít thuốc cảm theo sự chỉ dẫn của bác sĩ, rồi ra quầy thực phẩm mua trứng gà và tí tô, nghe nói ăn nư vậy sẽ giải cảm. Mà cái tên này, nhà giàu vậy mà tử lạnh trống trơn, chẳng có gì, hại nó phải tự đi mua..... Bây giờ là việc khó nhất, nấu cháo. Cha mẹ ơi, nó nấu ăn dở thế nào hẳn ai cx biết, nhưng Rin đã bảo, chỉ cần làm theo công thức và đặt thêm tình cảm vào là đc. Nó hớn hờ bắt tay vào cv, sau 30' đánh lộn, chặt vật vài phen cuối cùng cx cho ra sản phẩm, 1 tô cháo thơm lừng, đảm bảo ngon. Nhưng có điều... 2 tay băng kín keo cá nhân rồi(hậu đậu quá=_="). Nó hí hửng bê tô cháo lên.

- Này, heo, dậy ngay, tôi nấu cháo cho anh rồi nè_ nó inh ỏi
- Cô làm gì mà ồn vậy? để tôi ngủ chút đi
- K đc, anh ăn nhanh rồi còn uống thuốc, nói cho mà biết, tôi chưa từng chăm sóc ai như vậy đâu.
- Biết rồi, mà có chắc ăn đc k đó?_ Sky nghi ngờ
- K ăn thì thôi, ai ép_ nó giận dữ.
- Ai bảo k ăn? dứt cho tôi đi
- Cái zề? này anh mới chỉ ốm chứ chưa có chết nhé.

-.....

- Rồi, tôi dứt, khổ quá, bởi vì anh đang ốm, nếu k tôi nhất định cho anh 1 cước~ _ nó cầm thìa cháo dứt cho hăn. Ta thề, cả đời Nguyệt Hải Băng này đây là lần đầu ta chăm sóc người khác chu đáo như vậy. Nhưng thật vui, nhìn hăn ăn ngon lành như vậy nó thấy hạnh phúc. Sau khi ăn xong nó giục hăn uống thuốc rồi bắt đi ngủ, cứ như bảo mẫu chuyên nghiệp vậy. Nó lôi trong túi ra 1 tệp giấy gấp hạc, đúng là nó k khéo tay. Nhưng gấp hạc là sở trường của nó vì... hồi nhỏ nó từng gấp tặng cho mẹ. Rồi nó thiếp đi lúc nào k hay, khi tỉnh dậy thấy mk nằm ngủ trên giường, còn Sky, hăn ta chạy đâu rồi?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Nụ Hôn Bất Ngờ!!!

Nó vươn vai đứng dậy, nhìn dáo dác khắp nơi. Tên này, biến đi đâu rồi? Mà cả mấy con hạc nó gấp cx chẳng thấy đâu nữa. Nó lần bước xuống nhà, đói chết nên dc, nó đã ăn cái gì đâu cơ chứ. Í, có mùi thơm, mùi thức ăn nha. Vậy là lần bước theo tiếng gọi của cái dạ dày, nó đi ra vườn hoa hồng xanh. Thấy rồi, Sky đang ngồi ở kia, trên bàn để 1 ổ bánh kem socola và li rượu vang đỏ, Sky đang mân mê con hạc giấy trên tay. Có ai nói rằng lúc này hân rất giống 1 hoàng tử k? Mặc chiếc áo sơ mi trắng và quần Jens gọn gàng, mái tóc hung đỏ ngả xuống che nửa đôi mắt, để lộ ra 1 màu huyết đỏ rợn, khuôn mặt trầm tư như tạc, phẫn chút ủy mị. Nó chờ người ra, a thật lãng mạn nha, giữa 1 vườn hồng đẹp như này. Mà thôi, mặc xác đẹp hay k, quan trọng là đó rồi, nó tiến về phía bàn, kéo ghế ngồi xuống.- Anh k nghĩ đi sao lại ra ngoài?_ nó hỏi

- Hạc giấy là cô gấp?_ hân hỏi ngược lại

- Phải, ngày trc... tôi từng gấp cho mẹ tôi_ nó buồn

- Vậy sao? K ngờ cô cx khéo tay ghê

- Tất nhiên, tôi k phải dạng vừa đâu_ nó vênh mặt

- Thì cứ dạng rộng ra, ai cấm_ Hân đùa

- Anh... mà khoan, anh ăn mặc phong phanh thế, lỡ cảm tiếp thì sao?_ nó nhoai người về phía trc, tay chạm vào trán Sky. Hân thoáng đỏ mặt, quay đi né tránh.

- K, tôi ổn, mà cô ăn gì chưa?

- Chưa, nhưng giờ thì đang ăn_ nó cầm thìa, ăn bánh rất tự nhiên. sky chỉ còn cách phì cười trc hành động của nó.

- Anh thích hoa hồng xanh hả?

- Phải, vì..... có 1 người cx thích hồng xanh

- Thật hả, giống tôi ghê, muốn làm quen quá_ nó hớn hở, nên nói nó là ngốc hay đại ngốc đây, người đó ngoài nó ra còn ai nữa? À, hình như còn, đó là 1 cô bé mà hần từng gặp... hần nhăn mày suy nghĩ.

- Seny này, cảm ơn vì đã giúp tôi nha

- Gì đây? anh mà cx biết cảm ơn á? chuyện lạ

- Tôi có lòng mà cô còn chê nữa là sao hả?

- Hề, thì nói vậy thôi chứ có gì đâu...

- Cô chẳng giống con gái gì cả, đúng là trời đánh

- Đã bảo là trời cx k dám đánh tôi đâu, ổng sợ tôi lắm(đúng mà)_ hần lại bật cười nữa, cô gái này sao đáng yêu thế?

- Này, tôi muốn nhờ cô 1 việc..._ hần ấp úng

- việc gì?

- Cô... tôi... tôi rất thích trẻ con_ hần lắp bắp.

- Thì sao?....._ nó vẫn ngạc nhiên, sao lại nói chuyện chẳng liên quan gì thế này

- Thì cô có thể giúp tôi...

-..... _ Cái gì thế này? nó chờ người, k phải muốn nó sinh con cho hẳn chứ? Cha mẹ ơi, trong đầu nó bây giờ toàn mấy ý nghĩ đen tối(con t/g cx đâu có trong sáng?) Chẳng lẽ thằng cha này biến thái đến thế? Lợi dụng nó đến giúp hẳn mà định... Lúc này nó mới nhớ ra lời Rin dặn, 1 nam 1 nữ mà ở chung... Trời ơi~

- Nè, anh tính làm gì? anh mà qua đây tôi đập bẹp dí đó_ nó đe dọa, lùi về sau phòng thủ

- Cô bị gì vậy? tôi chỉ muốn...

- Á tôi k nghe, k nghe, anh đừng hòng ức hiếp con gái nhà lành, anh... định... định làm gì tôi?_ nó hét

- cô khùng hả tôi làm gì cơ chứ?

- Thì anh bảo... thích trẻ con còn gì, anh muốn..._ nó ngập ngừng

- Haha... cô nhầm rồi, tôi chỉ muốn biết cô có thích trẻ con k thôi, vì cuối tuần này, tôi có buổi giao lưu từ thiện ở trại trẻ mồ côi, định rủ cô đi cùng. Cô... k ngờ lại đen tối thế, hay cô thích vậy?_ hẳn bồn cợt

- Tôi... tôi... ai bảo anh nói ngắc ngứ khó hiểu hả?_ nó cãi lại(t/g: chị vốn đã k trong sáng rồi. Seny: Tại ai mà ta mới nghĩ thế hả?*lờm*)

- Tôi về, muộn rồi..._ xấu hổ quay đi, bước nhanh về phía bụi hồng. Nhưng giữa chừng đập trúng 1 cành cây vắt ngang, vậy là cứ theo quán tính mà ngã xuống. _ Cẩn thận... nó nghe tiếng hét của hẳn, uầy cẩn thận gì chứ, chẳng nào chẳng ngã(vô tư thiệt)vậy là nó nhắm mắt, thu tay lại, chờ đợi cú ngã dập mỏ của mk...

1s

2s

Sao kì vậy, mk vẫn chưa ngã hả? mà sao êm êm, sân nhà tên này làm bằng bông à, mà khoan, còn âm ấp, ngọt ngọt nữa, mặt sân lại ngon thế sao? Nó mở mắt...ÁAAAAAAAAA..... cái... cái gì thế này? cái tư thế này là ...hôn hả trời? Thế cái thứ ấm ấp ngọt ngọt k phải mặt sân mà là môi hử sao? Nó tròn mắt, Sky cx chẳng kém gì, nó đang đề lên hử, tay hử vòng quay ôm lấy eo nó. Cha mẹ tổ tiên thần phật ơi nói con biết chuyện gì đang xảy ra đi, ta mà biết trc chuyện này, có chết ta cx k đến nhà hử đâu. huhu còn gì là first kiss của tôi nữa. Nó gào thầm trong lòng. Mà giờ phải nghĩ xem làm thế nào để thoát ra khỏi cảnh này đã, trong khi nó đang cứng người đây.(
 Seny: Con ôn thần kia, viết cái gì vậy hử? t/g: thích thế còn gì, anh Sky nhỉ!
 Sky: *đỏ mặt quay đi* Seny: tao phi dép vào mặt mày t/g: Đại tỷ, bớt giận, m.n nói giúp Ren đi chứ, ngồi đấy làm cảnh hả* xách dép chạy*)

- 2 người đang làm trò gì vậy?_ giọng nói vang lên ở phía trc(thằng nào phá đám thế?) Nó giật mk, vội bật dậy, mặt đỏ như gấc, Sky cx chẳng hơn gì. Quay sang người vừa nói, nó mới chợt nhận ra, bé Rin

- 2 người... tình cảm tốt quá, em thấy tỷ lâu về nên đi đón, nhưng hình như k cần thì phải_ Rin cười vui vẻ

- Á, k phải, k phải đâu mà_ nó thanh minh

- Tỷ đừng ngại mà_ Rin vô cx hồn nhiên

- Tại anh đấy, first kiss của tôi... trời ơi, sao lại là tên biến thái này?_ nó ôm đầu khóc ròng

- Thì đó cx là first kiss của tôi mà, tôi cx thiệt chứ bộ._ hử cãi

- Thiệt hả, tên khốn, tên sở khanh_ nó hăm hăm bỏ ra xe, sao hôm nay xui vậy nè? Trời ơi, trả lại con sự trong sáng thuần khiết của nư hôn đầu đi... huhu

- Anh tài ghê, dám cướp nụ hôn của tỷ_ Rin quắc mắt nhìn

- Tai nạn thôi, tôi đâu cố ý?

- Tai nạn, cứ cho là vậy thì anh cx lời chán, nhưng k sao, em thấy 2 người khá hợp, cố lên, biết đâu ..._ Rin tinh ranh

- Thằng quý, đi về đi_ Sky quay đi. Rin cx nhanh chóng ra xe đưa nó về.

~~~~~`

Vừa về tới, nó phi lên phòng tắm ngay lập tức, nó xả nước liên tục, lòng k ngừng chửi rửa. Tên chết bầm... Nhưng mà... ngọt thật, cảm giác rất lạ, tim nó khẽ thắt lại, dù gì thì cx k thể tiến xa đc. Tình cảm mà nó kìm hãm bấy lâu, có lẽ nên vứt bỏ thì hơn. Nhanh chóng thay đồ rồi bước ra khỏi phòng, nhưng trc mặt nó, 2 con bạn đang ngồi trên giường, khuôn mặt nghiêm nghị, đáng sợ.

- Chị Seny, em xin lỗi, em bị 2 chị ý ép nói_ Rin nhìn nó tội lỗi. Nó thở dài, đặt lưng xuống giường.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Bạn Học Mới

Hai cô bạn vẫn k chịu buông tha nhìn nó rò sét tỉ mỉ, biết ngay là k thoát đc, nó đành kể tường tận mọi chuyện, đúng là phiền mà.

- Vậy là, 2 người... _ Windy tròn mắt

- Nếu vậy hẳn phải chịu trách nhiệm chứ tên này đúng là... _ Haray nhận xét

- Chỉ là tai nạn thôi, nhưng tui cấm 2 bà nói với ai nghe chưa._ nó đe dọa

- Yên tâm, tui kín tiếng lắm, chỉ viết trên facebook thôi_ Windy bấm cái đt giơ lên.

- Con quý, tao giết mày_ Nó lao đến đập Windy túi bụi, rồi đuổi 2 đứa ra ngoài để ngủ. Nhưng mà có ngủ nổi đâu? Nó bị ám ảnh vì chuyện vừa rồi!

~~~~~

Nó mệt mỗi bước về lớp, hẳn đang vắt chân lên bàn nghe nhạc, vẻ mặt thản nhiên như chưa từng xảy ra chuyện gì, nó cau mày khó chịu, gạt chân hẳn xuống rồi lăn ra bàn ngủ. Cho tới khi cô giáo bước vào lớp, nó mới dậy

- Các em, hôm nay lớp ta có học sinh mới, là du học sinh từ Pháp về_ gvcn

- Lại là h/s mới hả, đẹp k cô? _ n1

- Xời, dù là ai cx k thể đẹp bằng tôi_ n2

- Phải rồi, chỉ có thể đẹp hơn ông thôi, bột chảnh đề_ n3
- Các em, trật tự, em vào mau đi_ gv quát, mắt hướng ra cửa sổ
- Chào, tôi là Đỗ Hòa Quân, mong m.n giúp đỡ_ tên h/s mới bước vào, nở nụ cười tươi làm đổ bao nhiêu em.
- Oa đẹp trai ghê, hần còn sát gái hơn cả Rany_ Windy trầm trồ
- Thôi đi, hần chỉ đáng làm đệ tử tôi thôi_ Rany vênh mặt.

Nó bây giờ mới ngược mắt lên, quét toàn bộ 1 lượt tên ma mới, ái zà, cx đẹp đấy, hần có mái tóc bạch kim để dài rất lãng tử, dc thả bông hất ra sau, đôi mắt màu bạc đẹp mê mị, nhưng vẫn có nét lạnh ghê người. Khuôn mặt trắng hoàn hảo, ừm, chắc đẹp ngang Sky quá. Mà khoan, sao tên này quen mặt thế nhỉ, nó đang mãi suy nghĩ, k để ý rằng Quân cx đang nhìn nó.

- Em muốn ngồi ở đâu?_ cô giáo hỏi
- Chỗ kia, bên cạnh cô gái đó_ Quân chỉ về phía nó.
- Nhưng ở đây có người rồi_ cô thanh minh
- K sao, đuổi cậu kia đi là dc_ Quân thản nhiên. Sky này giờ k để ý, nghe vậy mới chịu ngược mắt lên, tên này gan thật. Quân tiến về phía nó, cười thân thiện
- Xin chào, tôi là Quân, hân hạnh gặp
- Khỏi, ban này cậu giới thiệu rồi, tôi đâu có điếc_ nó khó chịu
- Tôi biết, nhưng có lẽ cô đui, hoặc nào có vấn đề
- Cậu nói vậy là sao?

- Cô k nhận ra tôi? Tệ thật, cô gái nào gặp tôi dù chỉ 1 lần cx luôn nhớ mãi mà cô lại quên? Từng gặp hôm valetine đó, cô đã tặng tôi socola đấy thôi. _ Quân nhắc nhở, lúc này nó mới nhớ ra, hôm đấy đúng là nó đã gặp Quân, vì tức giận Sky mà nó đã tặng hộp quà cho Quân. Nhưng vậy thì sao? ảnh hưởng đến hòa bình thế giới chắc? à phải ảnh hưởng đến hòa bình giữa nó và Sky.

- Ra vậy, cậu tặng socola của tôi cho thằng nhóc này_ Sky liếc nó.

- Tôi nhớ rồi, mà nó là của anh khi nào? Mà tôi đền rồi đó thôi._ nó nhìn quân đáp, rồi quay sang Sky quát và cúi xuống ngủ tiếp.

- Ngồi với tôi_ Quân tiếp

- Tại sao?_ nó hỏi

- Vì tôi thích cô, cô sẽ là bạn gái mới của tôi_ Quân tự nhiên nói, nó thì giật mk, đứng dậy, coi nó là đồ chơi chắc? Nói thích là đc sao, đang định cho tên k biết điều này cái bạt tai thì nó đã thấy Quân bị đâm ngã xuống đất, quay lại nhìn mới biết là Sky đâm

- Cô ấy k phải trò đùa của cậu, cậu k thấy cô ấy đang ngồi với tôi sao?_ Sky

- Thì sao? anh là bạn trai của cô ấy?_ Quân đứng dậy, phủi bụi và nói

- K, nhưng k có nghĩa là cậu muốn làm gì thì làm_ Sky

- Tốt thôi, cậu k đi thôi tôi và cô ấy sẽ đi_ Quân kéo nó ra 1 cái bàn trống bên cạnh

- Dừng lại, ai cho cậu làm vậy, cô ấy chưa đồng ý_ Sky giữ tay nó lại

- Hừ, đấy k phải việc của cậu, còn nữa... _Bốp... cú đấm này trả cậu_ Quân lao về phía Sky đấm trả 1 cú.

- Đủ rồi, đây là lớp học chứ k phải cái chợ, để mấy người muốn gì thì làm_ nó bực bội hét lên._ Tôi ngồi với cậu là đc chứ gì?_ nó xách cặp tiến về phía Quân

- Nhưng k phải hôm nay_ nói rồi nó xách cặp đi thẳng ra khỏi lớp(chị ấy mới là nguyên nhân biến lớp thành cái chợ)

- Cậu hãy nhớ lấy_ Sky cx bỏ đi luôn

- Đc rồi, m.n tiếp tục học nhé, tôi đi trc_ Quân cx vẫy tay chào rồi vọt luôn. Cô Mai thì đang tức xì khói, tội nghiệp, cô mà dạy ở đây nữa chắc sẽ tăng xông mất.

- Hay thật, 3 người họ vừa làm loạn xong thì phải mông bỏ đi_ Windy bắt đầu tám.

- Mà cái tên đó ghê thật, dám tuyên bố thích Seny, lại còn đánh cả Sky nữa chứ_ Haray xoa cằm.

- K biết hẳn là ai nhỉ, nhìn có vẻ giống 1 playboy_ Rany tham gia

- Đỗ Hoà Quân, người thừa kế tập đoàn Diamant chuyên về Kim Cương đứng đầu thế giới, là 1 tay chơi thứ thiệt, nghe nói hiện tại hẳn về Việt Nam để phát triển sự nghiệp. Nhưng theo nguồn tin đc cung cấp thì hẳn đã ra khỏi Diamant vì có xích mích với gia đình_ Kevil lướt tay trên lap đọc thông tin.

- Xem ra hẳn cx k phải dạng vừa đâu_ Haray

- Vui rồi đây, đúng hông Haray?_ Windy háo hức

- Chưa biết đc, tình tay ba là đau khổ mà_ Haray đáp

~~~~~

~

Sky ngồi trầm ngâm trên 1 bờ biển, nhìn từng đợt sóng mà suy nghĩ, mà cx chẳng biết mk đang nghĩ gì nữa. Nguyệt Hải Băng, cái tên vừa ấm áp, lại lạnh lùng. Rõ ràng là cô ấy còn che dấu điều gì đó, có chút giả tạo trong con người cô. Cô rõ ràng đang ở rất gần anh, nhưng anh thấy k phải vậy. Nụ cười của cô như ẩn dấu điều gì đó, cô là người khó đoán, nguy hiểm. Cứ như vẻ hồn nhiên, vui tươi ấy k phải là cô, có chút gì đó đáng ngờ. Nhưng lại rất gần gũi, trc kia, anh cx từng gặp 1 cô bé như vậy, chỉ có điều.... Anh từng nghĩ mk sẽ kết thúc tình cảm này, nhưng k thể, vì tự bản thân nhận ra, có lẽ..... Tình cảm là thứ k thể lường trc đc, dù biết trc kết cục nhưng vẫn mù quáng lao vào. Cuối cùng, thứ có đc cx chỉ là hư vô, tự tổn thương chính mk mà thôi

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Hẹn hò Hay Truy Đuổi?

Nó hậm hực bỏ về, vào nhà ngồi tự kỉ. Mẹ kiếp 2 thằng động cồn đó, nghĩ nó là trò đùa hả? Quá đáng thật. Đang ngồi lầu bầu thì nó nghe tiếng chuông cửa, ai vậy ta? Haray và Windy vẫn đang học trên lớp mà. Lát sau quản gia Kim dẫn vào 1 chàng trai có mái tóc bạc bảo rằng bạn nó. Trời! thằng cha ban sáng đây mà, tên gì đấy nhỉ, à Quân. Nó chờ người ra, tên này đến đây làm gì vậy? Định ép nó ngồi chung nữa chắc? Nó phi ra chỗ hăn, tay túm lấy cổ áo hăn kéo sát xuống mặt mk.- Cậu tới đây làm gì? Sao biết tôi ở đây?

- Tới tìm cậu, tôi muốn cậu làm bạn gái của tôi, đc chứ?

- Mặc cười, tại sao tôi phải làm bạn gái cậu? Hơn nữa chúng ta chỉ vừa mới gặp nhau.

- K quan trọng thời gian bao lâu, chỉ cần tôi thích là đc.

- Cậu... sao vô lí vậy? tôi k có thích cậu... biến đi

- Vậy tôi sẽ làm cậu thích tôi, chúng ta cx đi chơi nha, thay đồ đi, tôi chờ.

- Vậy cậu cứ ngồi đó mà chờ.

- Vậy thế này nhé, cho tôi 1 tháng, chúng ta làm người yêu 1 tháng, nếu trong thời gian đó mà cậu vẫn k thích tôi thì tôi sẽ rút. ok_ Quân mặc kệ cái mặt méo xệch của nó, lí gì mà tên này cứ lẻo đẻo theo nó vậy. Nhưng đề nghị này cx k tệ, nó sẽ cho tên k biết điều này sống dở chết dở, nó cx đang

chán. Hơn nữa... nó cx k biết đối mặt với Sky ra sao, thôi đc, chỉ 1 tháng thôi mà.(Ren cam đoan đây là quyết định sai lầm nhất của bà)

Nó mặc 1 chiếc áo bò lửng khoác ngoài, quần bò rách, tóc buộc lệch, nhìn rất bụi bặm.

- thiệt tình, ngày đầu đi chơi với bạn trai mà ăn mặc chẳng dễ thương gì cả_ Quân nhìn nó 1 lượt phán xét.

- Kệ tôi, cậu còn nhiều lời thì nghỉ đi_ nó cự nự

- Coi cái thái độ kia, phải sửa xưng hô đi, gọi anh nào

- đừng có mơ, có đi k đây?_ nó mở cửa xe đi lên rồi đóng sầm lại.

- Vậy em muốn đi đâu nào? Mà thôi, anh sẽ đưa em đến nơi này_ Quân nói rồi phóng xe đi luôn, để cho nó thộn mặt ra trông rất mắc cười. Tên này, xưng anh em với nó ngọt xớt, rõ ràng hỏi nó thích đi đâu, thế mà cuối cx lại tự quyết định, thôi mặc kệ. Nó nhìn ra ngoài cửa xe, mắt rơi vào 1 k gian vô định, nó đang nghĩ về hân, về nụ hôn đầu, sao hân chẳng có biểu hiện gì với nó vậy, thế là sao? Hân k có cảm giác với nó à? Thật tức chết mà, dạo này nó cx k có thông tin của Demon, nó k biết mk phải làm gì nữa. Đang mãi suy nghĩ, nó đã thấy mk bị nhắc bổng lên, quay lại mới biết là Quân.

- Đây, bỏ tôi xuống, cậu làm gì vậy?_ nó gây giụa

- Tại gọi mà em k nghe đó chứ, yên nào, cảnh ở đây đẹp lắm._ Quân thả nó xuống, lúc này nó mới để ý, nó đang đứng trc 1 vườn hoa hồng xanh, đúng loài hoa mà nó thích, đẹp thật, chỉ toàn màu xanh thôi. Quân ngắt 1 bông hồng, bỏ hết gai rồi đưa ra trc mặt nó.

- Tặng em!

- À cảm ơn_ nó đưa tay ra đón, thật giống với lúc Sky tặng hoa cho nó. Quân lại kéo tay nó chạy vào sâu trong vườn hồng, ở đây có 1 con suối nhân tạo khá lớn. Nó thích thú đùa nghịch. Cx lâu rồi k thoải mái như vậy. Quân dựa người vào gốc cây, nhìn nó chơi vui vẻ, thu từng động tác, cử chỉ của ns vào mắt. Bỗng cậu đánh mặt lại, lia mắt nhìn xung quanh rồi từ từ tiến về chỗ nó.

- Em chạy đc chứ?_ Quân ghé vào tai nó hỏi

- Sao? _ nó thần mặt ra

- Em chạy nhanh chứ_ Quân hỏi lại

- À, tôi chạy đc

- Vậy thì... chạy..._ Quân nắm tay nó kéo đi, lúc này nó mới để ý, trong bụi cây có tiếng người sột soạt, thấy tụi nó bỏ chạy thì ngay lập tức có 1 toán người mặc áo đen đuổi theo tụi nó. Quân nhanh chóng mở cửa xe đẩy nó vào rồi phóng ra đường lớn, lũ người kia cx đuổi theo. Quân phi thẳng xe lên lề đường, đến 1 ngõ hẻm thì lao xe vào, rồi đi vòng hết ngách này đến ngách khác. Nó sau 1 hồi chờ mặt ra cx xác định đc rằng mk đang bị truy đuổi. Thay vì hoảng hốt, nó ngồi rút ipad ra chơi game, Quân nhìn nó ngạc nhiên, sao nó nhàn rồi vậy, chẳng tỏ ra sợ sệt gì cả, cx k hỏi gì, càng lúc càng thích cô gái này rồi. Nó bắt đầu bực, có mỗi mấy tên nhãi mà xử cx k xong.

- Mở nóc xe ra_ nó ra lệnh

- Gì cơ?

- Tôi bảo cậu mở nóc xe ra, nhanh lên_ nó quát, dù k hiểu gì, nhưng Quân cx làm theo. Nó đứng lên vịn vào thành xe quan sát, có tổng cộng 7 chiếc xe, nhưng hiện tại tụi nó k có vũ khí, nó lấy 3 con dao để trong áo ra(sao chị này đi đâu cx mang dao vậy?) ngắm thật chuẩn rồi phi về phía lớp

của 3 chiếc xe đằng sau. Nó nhaoi người về phá Quân, rằng tay lái, phi xe vào 1 ngõ cụt rồi dừng lại.

- Này, em làm gì vậy?_ Quân ngạc nhiên

- Cậu xử hết tụi nó đc chứ?_ nó hỏi

- Gì cơ?

- có biết võ k? biết thì đập hết lũ kia đi, chạy lòng vòng này giờ mệt quá._ nó hững hờ, chỉ vào lũ người đang đuổi đến nơi. Quân cười ma mãnh, sau đó lao vào giao chiến, sau 10' là xử xong lũ người kia.

- Thiệt tình, đánh giỏi vậy mà này giờ cứ chạy, phiền_ nó cáu kỉnh.

- Thì anh sự làm em bị thương, ai ngờ em lại... mà thôi để anh đưa em về_ Quân cười trừ, cậu cx k ngờ cô gái này nguy hiểm như thế, khác hẳn vẻ yếu đuối bên ngoài.

- Cậu nợ tôi một lời giải thích_ nó nhìn Quân

- Bọn họ... là người của bố anh phái tới, em k cần để ý đâu_ Quân đưa nó về nhà. Haray, và m.n đang chờ nó, thấy Quân đưa nó về thì dần mặt ra.

- Hôm này k tính, tại bị phá đám nên k gọi là hẹn hò đc, hẹn khi khác nhé, bé cưng_ Quân mở cửa xe, cầm tay nó hôn nhẹ.

- Tùy_ nó giựt tay lại, đi thẳng vào trong nhà.

- Seny, bà đi đâu với hần ta vậy_ Windy lao ra hỏi

- Sao tên đó đưa bà về?_ Haray vỗ vập

- Tên khốn đó làm gì em hả, sao hần lại hôn tay em?_ Kevil ôm nó lo lắng

- Chẳng lẽ cô và hân..._ Rany ấp úng

- Hẹn hò..._ nó k chút biểu cảm trả lời

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Tôi K Ghét Anh!!!

Đơ, cả lũ đơ toàn tập sau lời tuyên bố nhỏ nhẹ của nó. Nó vẫn đứng khoanh tay, bình thản nhìn biểu cảm của từng người, nó lia mắt về phía Sky, hẳn đang nghĩ gì nhỉ? Nhưng hẳn tuyệt nhiên k chút biểu cảm, lại còn ra vẻ chẳng quan tâm nữa chứ.- Ồ, nghe vui đấy, tôi k ngờ trên đời này vẫn còn kẻ mù như tên Quân đó, cô đúng là nỗi bất hạnh của hẳn_ Sky nhoen miệng cười.

- Cảm ơn, nhưng còn hơn anh, sẽ chẳng có kẻ mù nào thương xót mà rước anh về đâu. Quân còn tốt hơn anh nhiều, lại rất hiểu tâm lí con gái nữa, đâu như ai..._ nó ra vẻ tăng bốc Quân rồi đi thẳng lên phòng đóng sầm cửa lại. Cả Windy và Haray cx chạy theo.

- Nè nè, những gì bà nói là thật hả_ Windy nhảy bổ vào nó

- Thật_ nó trả lời, tay với lấy bộ đồ trong tủ.

- Thôi đi má, tui đẹp chứ tui đâu có ngu, nhìn là biết mày điêu ời, chỉ có lũ ngốc dưới kia mới tin sái cổ thôi, sao? có khai báo k đây?_ Haray uy hiếp.

- Thì... vậy đó_ nó kể lại toàn bộ sự việc cho 2 nhỏ bạn nghe.

- Mày điên rồi, đúng là điên nặng_ Windy kêu gào.

- Ừa tao điên, vậy phiền tui bay ra ngoài cho con điên này tắm_ nó tổng 2 con bạn ra ngoài khóa cửa lại. Haray và Windy thiếu não đi xuống nhà, vừa tới thì Kevil đã chạy ra hỏi vồ vập.

- Sao sao? nó nói gì k?

- À anh đừng lo, thật ra nó...ừm... ừm_ Windy đang định nói thì Haray đã bịt mồm lại.

- Nó đang sung sướng với tình yêu đầu ấy mà_ Haray cười trừ.

- Vậy là chị ý thích cái anh gì tên Quân thiệt hả, thật tội cho..._ Rin lén nhìn sang Sky.

- Gì? Sao nhìn anh?_ Sky cúi rồi bước nhanh ra về, bảo k bận tâm thì k phải, nhưng nếu bảo có thì cx k đúng, mk có là gì đối với người ta đâu mà đòi quan tâm???

~~~~~

Nó vừa mới bước tới cửa lớp thì tên Quân từ đâu đã chạy bổ ra ôm lấy nó.

- Bé cưng, chờ em lâu quá luôn đó, lại đây ngồi cùng anh nào.

- Tên điên này, bỏ ra coi, sáng ra đã sồn sồn rồi_ nó bực bội đi về chỗ ngồi, lúc đi ngang qua Sky nó khẽ liếc mắt 1 cái, thế mà hăn vẫn thản nhiên như k biết. Thật tức chết đi được. Cả giờ học Quân cứ tíu tít bên tai nó, chán... Bây giờ thì cả trường đều biết nó và Quân hẹn hò, nó cx chẳng có ý phản đối. Hết tiết học nó nhanh chân qua lớp Rin, rủ thẳng bé xuống canteen.

- Rin nè, em ăn gì chị lấy cho?_ nó hỏi.

- Em tự lấy được mà, à chị Windy, Haray và m.n cx xuống rồi kìa? Rin chỉ về phía bọn hăn.

- Cái bà này, xuống mà chẳng đợi ai, định bắt Rin của tôi đi làm của riêng hả?_ Haray và Windy trách nó.

- Đúng đó bé cưng, ít nhất cx phải đợi anh chứ_ Quân kéo ghế gồi cạnh nó.

- Đây, ai cho cậu ngồi cạnh em gái tôi?_ Kevil cau mày

- Sao lại k? tôi là người yêu của cô ấy mà..._ Quân cãi lại

- nhưng tôi là anh trai nó, tôi k đồng ý

- anh đâu có quyền bắt bẻ chứ?.....

Nó mặc kệ 2 người họ cãi nhau, cứ điềm nhiên ăn. Sky chốc chốc lại lén nhìn nó, về suy tư.

- Cậu chưa từng hôn nó thì sao làm người yêu nó?_ Kevil hét lên, nó nghe xong câu này thì sặc, toàn bộ nước trong miệng phun thẳng vào mặt Windy ngồi đối diện.

- Á, seny, mày làm gì vậy hả? _ Windy nhảy dựng lên

- Xin... xin lỗi, tao... k ...ưm ưm_ Nó đang cố tìm lời giải thích với con bạn thì thấy miệng mk bị giữ lại, rồi môi có cảm giác rất ẩm và mềm, nó mở to mắt, là Quân, quân đang hôn nó trc mặt bao nhiêu người, nó đơ ra, đây, đây là cưỡng hôn mà, á, sao cuộc đời của Nguyệt Hải Băng này xui xẻo vậy? 2 nụ hôn đầu tiên... k mời mà đến, tức chết lên đc. Nó đẩy mạnh Quân ra, tay đưa lên chùi miệng.

- Haha, nhìn phản ứng của cưng thì chắc chắn đây là first kiss rồi._ Quân đắc chí

- Cậu... cậu làm gì vậy hả?_ Kevil hoảng hồn

- Thì chứng minh cho anh thấy tôi và cô ấy là 1 đôi_ Quân cười.

- Làm anh thất vọng rồi, vì first kiss của chị ấy thuộc về anh Sky kìa_ Rin thích thú tham gia(thăm rồi em ơi, cho chừa cái tật bà tám)

Mặt nó giờ k thể đỏ hơn, dù má con cá, ngày éo gì mà xui vậy? nó chùng mắt lờm Rin tóa lửa.

- Em k nói sợ người ta bảo câm à, muốn chị cho câm vĩnh viễn k?

- Là thiệt hả Sky, thằng này ghê thiệt_ Rany chăm chờ

- Tụi mày, còn làm gì em tao nữa hử?_ Kevil hét lên, xông vào túm cổ Sky

- Bình tĩnh nào, đây là canteen đây._ Haray can.

Nó đứng dậy, dời khỏi bàn ăn, bỏ đi, ngồi thêm chút nữa chắc nó nhập viện sớm. Nó bỏ lên sân thượng ngủ, thật tức chết đi được, á, tại sao nó lại bị cường hôn chớ, trời ơi! Nó chỉ tay lên trời hét to, chỉ 1 lúc sau thì trời... đổ mưa. Chẳng lẽ Ngọc Hoàng nghe thấy tiếng nó chửi lên làm mưa phạt nó? Đc lắm, thúc thúc, khi nào về thiên giới thúc chết với con. Nó lèm bèm trong miệng, rồi cứ mặc kệ trời mưa, ngồi đấy 1 mk. Mặc kệ cho mưa ướt đầm cả quần áo, làm бет từng sợi tóc xanh nhạt. Nó không suy nghĩ gì cả, đầu óc trống rỗng.

- Cô thích cảm lạnh à? _ Sky đứng sau nó từ lúc ào

- k phải việc của anh, mà sao anh lại ở đây?_ nó khó chịu

- Thấy ai đó mất tích nên đi tìm_ sky ngồi xuống ngay bên nó

- Đây, k sợ bị cảm lạnh à?

- k, có cô chăm sóc tôi rồi, lo gì?

- Cứ mơ đi, tôi k thu tiền thuế.

- Này, cô k ghét tôi hứ?_ Sky bỗng quay về phía nó hỏi, đôi mắt khẽ nheo lại

- Tôi... ừm... thật ra... mà... hình như là không..._ nó ấp úng.

- Vậy thì được rồi, về lớp thôi_ Sky cười vui vẻ, khuôn mặt như nhận đc câu trả lời thỏa mãn rồi bế bổng nó lên

- Này, anh làm gì kì vậy? thả tôi xuống_ nó ra sức hét.

- Yên nào, cô đầm mưa mệt rồi, tôi đưa cô về phòng y tế_ Sky áp đầu nó vào ngực mk. K hiểu sao nó cảm thấy rất an toàn, hẳn ta rõ ràng cx đầm mưa mà sao người ấm thế nhỉ? nó rụi đầu vào lồng ngực hẳn ngủ thiếp đi. Trong lúc mơ màng, nó cảm thấy môi ai đó chạm vào mình, cảm giác ngọt ngào này...

(Ren: Sky lại đỡ trò rồi: Sky: Tại Ren tạo cơ hội mừ; Ren: thế mà còn k cảm ơn, đồ vong ơn; Seny: *tay cầm dao* có tui cảm ơn nè. Ren: Á chị ơi, dao sắc lắm đấy)

Phải, tôi k ghét anh, tuyệt đối k, bởi vì tôi đối với anh là... !

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Cuộc Tranh Giành Của Các Quý Ông

Hôm nay là chủ nhật nên nó quyết định sẽ ngủ cho đã mắt, nhưng chỉ 8h sáng cái đt đã réo inh ỏi. Nó miễn cưỡng nhắc máy lên nghe.

- Thằng nào vậy? sao cứ thích phá rối thế hử? Muốn ăn đập hả
- Anh nè cưng_ tiếng trả lời ở đầu dây bên kia
- Anh nào?
- Thằng người yêu em đây, có dậy k thì bảo_ Bên kia Quân hét om tởi.
- Làm gì? dậy để đi đám tang của cậu chắc?
- HẸN HỒ! hôm nọ bị phá đám mà. Em mà k đến, anh sẽ tới nhà hỏi cưới em đấy.

Nó cúp máy luôn, gấp dài 1 cái rồi đi chuẩn bị. Nó xuống lầu thì thấy Windy và Haray cx đang chuẩn bị đi đâu đó.

- Mấy người đi đâu vậy?
- À, hôm nay rảnh, tụi tao cho Rin đi chơi_ Windy nhanh nhẩu.
- Em có phải con nít đâu?_ Rin phụng phịu.
- Mà mi đi đâu thế? _ Haray
- À, tên Quân bảo muốn đi chơi, thôi đi nha_ nó vọt nhanh ra cổng
- Windy, mà có nghĩ như tao k?_ Haray cười nham hiểm

- Chắc có_ Windy k kém phần

- Vậy đi theo dõi chị ấy thôi, còn chờ gì nữa?_ Rin vội chạy theo nó.

Quân và nó đến khu mua sắm Flowen lớn nhất trung tâm, nó chẳng nó gì cứ thế đi vào.

- Em muốn ăn gì k? chúng ta sẽ đi chơi sau_ Quân gợi ý.

- Cũng đc, tôi cx chưa ăn sáng_ nó cười đáp lại. Phía sau lưng nó, biệt đội theo dõi đang kín đáo đi theo, chắc m.n cx biết là có ai rồi nhỉ.

- Này, xê ra coi, đê bẹp người tôi rồi_ Rany cáu với Windy

- Im, nó nhìn thấy bây giờ, mà sao mấy anh cx theo tụi này vậy?

- Thì tụi tôi đi theo Kevil_ Sky thanh minh.

- Tôi phải đề phòng tên kia dở trò chứ_ Kevil mặt nhăn như khi

- óai chị í đi đâu rồi?_ Rin dáo dác tìm.

- Ngay đằng sau mấy người ấy_ tiếng nói vọng ra từ đằng sau, tụi kia quay lại... là nó.

- Hi, tình cờ ghê, tụi mk sao lại gặp nhau nhỉ?_ Haray lấp liếm

- Tình cờ quá nhỉ? Đi theo người ta thì nói thẳng ra đi, ở đó mà làm bộ

- Em gái, tình cờ thiệt mà, anh... anh và Haray đang hẹn hò á k phải... ý anh là... đang yêu nhau ... á k đúng, nói chung là đi chơi_ Kevil lúng túng

- Anh hết cớ để viện rồi hả mà lòi tôi vào?_ Haray nhéo Kevil

- Thôi đc rồi, đã gặp ở đây thì ta cùng đi chơi luôn _Quân hào hứng

- Cậu k sợ chúng tôi làm ảnh hưởng đến chuyện tình tứ của 2 người à?_ Sky nói khích rồi lườm Quân cháy mặt

- K sao, bé cưng cx thích đông người mà, vả lại, tôi thấy ai đó đang ăn dấm chua kìa_ Quân nói rồi mi nó 1 cái, Sky chẳng nói gì, bỏ đi thẳng, nó phải chạy theo mới kịp.

- Ăn cái này nè bé cưng_ Quân chìa ra trc mặt nó cái bánh kem.

- Nóng như vậy ăn kem socola vẫn hơn_ Sky k kém cạnh

- Nè áo này hợp với em lắm_ Quân

- K, cô mặc váy đẹp hơn_ Sky

- Em thích thả bông k?_ Quân

- Cô thích sư tử hơn mà_ Sky

Rồi ở khu vui chơi, 2 chàng cứ liên tục đua tài, bắn súng, ném phi tiêu, gấp gấu... rút cục nó đến đây chơi hay nhìn 2 thằng dấm này chơi vậy? Đã vậy, lũ con gái cứ vây quanh hò reo vui vẻ mới tức chứ. Thế đấy, nó chở thành món đồ cho 2 người họ giành giật qua lại, bọn này đúng là làm nó tức chết. nó vùng vằng bỏ về, thích thì cứ ở lại mà chơi. Nếu muốn thì 2 thằng cứ yêu nhau luôn đi cho đời nó mới mẻ, k cần, xí. Thấy nó bỏ về cả bọn cũng chạy theo.

* Tại nhà nó.

- Sao mấy người cx theo về thế hử?_ nó hỏi

- Thì đi theo em mà_ Kevil ôm nó vào lòng

- xê ra coi, anh phiền quá_ nó hét

- Bé cưng đói chưa? anh nấu gì cho ăn nha_ Quân cười tươi
- Cô ta vừa ăn rồi, cậu k thấy cô ta sắp thành heo à? _Sky đùa
- Này, anh thích chết hử, tôi cho ăn dếp bây giờ_ nó quát hần rồi quay lại phía Quân_ Tôi muốn ăn, nấu gì đó đi
- Vậy chờ nhé_ Quân hí hửng
- Tôi cx muốn nấu, tôi biết khẩu vị của cô mà_ Sky đứng dậy đi vào bếp.
- Ái chà, cuộc chiến của các quý ông ghê thiệt._ Rin chậm chồ
- Nhóc nói đúng đó_ Haray gật đầu.

Trong lúc đó, nó đi ra sau vườn, trèo lên cây ngủ. Rồi nó nghe có tiếng quát dưới gốc cây. Là Quân, cậu ta đang ở trong bếp cơ mà, sao lại ở đây? Cậu ta đang nói chuyện đt với ai đó, vẻ mặt tức giận.

- Ông thôi đi. đó là lỗi của ông_ Quân hét vào trong đt
-
- Ha nực cười thật, ông còn dám nói vậy với tôi ư? là ông nợ tôi đấy
-
- Nếu ông còn cản trở cuộc sống của tôi thì đừng trách_ Quân cúp máy đầy tức giận. Cậu dựa lưng vào gốc cây, đôi mắt nhắm hờ, mệt mỏi. Nó từng thấy vẻ mặt này của Quân hôm valetine. nó nhảy xuống, đứng trc mặt Quân, khẽ hỏi.
- Ai vậy? Cậu sao thế?
- Là em? em thích leo cây nhi_ Quân nhìn nó

- Thích bình thường mà bình thường vẫn thích_ nó vênh mặt
- Em ngang thật đấy, thôi vào đi, anh nấu đồ cho rồi đó_ Quân đi vào nhà.
- Đù, tên này lại đánh trống lảng với mk_ nó lẻo đẻo theo Quân vào nhà và chẳng hỏi gì nữa. Quân đặt ra trc mặt nó 1 ổ bánh mì mật ong nướng theo kiểu pháp, nhìn rất ngon. Còn Sky làm cho nó 1 chiếc bánh socola phủ kem tươi cực hấp dẫn.
- Ui Quân, k ngờ cậu nấu ngon vậy á_ nó ăn sạch đồ Quân nấu mà chẳng thèm ngó tới đĩa bánh của Sky, hẳn cx chẳng nói gì, đứng dậy bỏ về.
- Nè cưng, em k ăn bánh socola thì anh ăn nhé_ Quân chỉ vào đĩa bánh của Sky
- Ai cho? tôi cấm đó_ nó dặt đĩa bánh về phía mk
- Haha vậy mà còn tỏ ra k thích, em ngốc thật
- Tôi... tôi dành ăn sau chứ bộ_ nó chữa
- Em thích Sky hả?_ Quân bỗng nghiêm nghị hỏi nó.
- K có_ nó trả lời tình bơ
- Thật k?
- Tin hay k thì tùy_ nó bê đĩa bánh lên phòng, phía sau Quân đang đứng cười thầm
- Dù cô bé có yêu ai thì em cx sẽ thuộc về anh thôi

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Thiệp Mời

Nó ngồi trong 1 căn phòng đầy nắng và gió ngập tràn, bên bệ cửa sổ có những chậu hoa hồng xanh mà nó thích, nhưng cây hoa leo lên bám đầy trên tường. Nó nhẹ ngồi xuống chiếc ghế bên cây đàn piano, đàn 1 bản ngẫu hứng. Hồi nhỏ nó từng đc học qua piano nên đàn cx k tệ, chỉ là... K biết mk đang đánh bản nhạc gì thôi. Nó đứng dậy, bước ra phía cửa sổ, Haray và Windy đang nghịch vòi nước dưới vườn hoa, 2 nhỏ này lúc nào cx hồn nhiên giống con diên như thế. Nó đu người từ trên cửa sổ nhảy xuống, nhắm hướng Haray mà phi, và cứ thế cả người nó ngã nhào về phía Haray, cả 2 nằm bẹp như con ếch dưới đất.

- Seny, tao giết mày, mày làm gì mà phi vào tao như cướp vậy?_ Haray xoay người túm lấy cổ nó đè xuống đất.

- Thấy 2 tụi mày giống như vừa trốn trại nên tao phải thực thi công lí bắt tụi mày lại chứ_ Nó đẩy Haray sang 1 bên, nhanh chân bỏ chạy.

- Bắt nó, giết nó chôn sống nó đem đi ngâm mắm_ Haray chỉ về hướng nó chạy rồi cx Windy đuổi theo nó. Tiếng cười vang vọng khắp sân, hòa trong tiếng gió xuân mát lạnh.

- Cô chủ, có thư gửi đến_ Quản gia Kim đi vào cắt ngang cuộc vui chơi của nó.

- Cảm ơn bác_ nó nhận thư rồi mở ra đọc

- Ai gửi vậy_ Windy sấn vào.

- K biết, người gửi là Đỗ Khang, chỉ hẹn tao đến gặp tại biệt thự họ Đỗ ngày mai_ nó lật thư xem

- Đỗ Khang, chẳng phải là cha của Đỗ Hòa Quân sao? chủ tịch tập đoàn Diamant, sao ông ta lại hẹn Seny?_ Haray chống cằm.

- Cha của Quân? Sao lại biết tao?_ nó hỏi

- Ai biết, nhưng đây cx là 1 tập đoàn lớn, mày nên đi cho phải phép_ Haray khuyên.

- K cần, em k phải đến đấy làm gì_ tiếng nói vọng ra từ phía sau, là Quân, nó tròn mắt nhìn cậu. Quân tiến lại đưa tay giằng bức thư rồi xé nát, vẻ mặt có chút khinh miệt.

- Quân, cậu sao vậy?_ nó ngờ ngàng

- Em k cần phải đi, cứ biết thế là đc_ Quân quay lưng bỏ về, nó chỉ nghe thấy tiếng xe lao vút đi rồi im hẳn. Nó nhún vai rồi bỏ vào nhà, k còn để tâm đến bức thư nữa.

Sáng hôm sau đến lớp, nó k thấy Quân, mặc dù cặp sách vứt trên bàn, nó cx chẳng để ý, k có hấn thì càng khỏe chớ sao. Nhưng đến tiết thể dục nó lại cúp học lên sân thượng ngồi. Nó giật mk khi thấy Quân cx ở đây, nó tiến về phía cậu, ngồi xuống bên cạnh

- Tưởng gì, hóa ra cúp học lên đây

- Em cx thế mà

- Sao cậu khác vậy? mọi hôm thấy nói nhiều cơ mà.

- Vậy em muốn anh nói gì?

- Ừm, nói về bản thân cậu đi, tôi chưa biết nhiều về cậu

- Anh? cx đc, anh là cậu chủ tập đoàn Diamant
- Tôi đã biết rồi, tôi muốn biết về gia đình anh kìa, sao anh lại đến VN?
- Để gặp em, người con gái anh yêu
- anh k muốn kể thì thôi.
- Thật ra, anh để đây để trốn 1 người
- Ba anh phải k?

- Ông ta k xứng làm ba anh, ông ta đã hại chết mẹ anh, chỉ vì con mụ đàn bà lăng loạn đó, ông ta còn muốn giết chết anh, đuổi anh ra khỏi nhà khi anh 5 tuổi. Nhưng vì mụ đàn bà đó k thể sinh đc con trai nên ông ý mới đón anh về, cx vì muốn ép anh thừa kế cái gia sản đó, ông ta muốn anh lấy 1 người môn đăng để phát triển sự nghiệp, giống như cách ông đã làm với mẹ vậy. Bởi thế mà anh bỏ sang đây, nhưng em thấy đấy, ông ta vẫn cho người đuổi bắt anh. Suy cho cx anh cx chỉ là công cụ của ông ta mà thôi_ Quân nhìn ra xa, giọng cười chua chát.

- Lúc đầu, vì k muốn lấy cô tiểu thư đó theo ý của ông ta nên anh mới tán tỉnh em, nhưng hình như anh lại lỡ yêu mất rồi_ Ánh mắt Quân dịu đi, nhìn nó trù mẩn. Nó quay mặt tránh anh mắt đó. Vậy là Quân sống cx k mấy vui vẻ, hơn nữa, nó hiểu cảm giác mất đi người mk yêu nhất, có lẽ nó đồng cảm với Quân. Nó suy nghĩ 1 hồi rồi quả quyết.

- Tôi sẽ đi gặp cha cậu, cậu đi cx tôi chứ?

- Gặp ông ta? để làm gì?

- Xem kịch, vậy nhé tối nay 7h đến đón tôi_ Nó cười rồi nhảy chân sáo về lớp, nó cx chưa biết mk định làm gì nữa, đang mãi suy nghĩ vu vơ thì có người kéo bàn tay nó lại

- Cô vừa làm gì trên đây với Quân vậy?_ Sky giữ tay nó, lạnh giọng hỏi
- Ra là anh, làm gì kệ tôi, anh quản đc tôi chắc_ nó vênh mặt
- Vậy sao? _ Sky cười nhẹ 1 cái rồi quay lưng bỏ đi, k nói gì nữa
- Tên này bị khùng chắc?_ nó cáu gắt rồi hậm hực về lớp.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Gặp Mặt

Nó bước xuống lầu đúng 7h tối, mang vẻ mặt kiêu kì ngạo mạn. Nó mặc chiếc váy xò trắng, đính kèm 1 chiếc nơ đen ngang eo, k có họa tiết cầu kì, đeo đôi khuyên hoa hồng trắng, gợi vẻ kiêu sa nhã nhặn. Nó liếc mắt qua 2 cô bạn thân đang nhìn mk như trời trồng

- Mày tính đi thật hả Seny?_ Windy níu tay nó mắt rưng rưng
- Mày tốt nhất đừng nên dính vào chuyện gia đình người a_ Haray nghiêm nghị
- Gì vậy má? Tao có đi chết đâu mà?_ Nó giựt tay lùi về sau phòng hồ
- Tất nhiên là mày k chết, nhưng thằng Quân sẽ chết, nhìn cái mặt mày kì, 2 chữ gian tà gi rõ rồi_ Haray dí đầu nó xuống
- Ủa có sao?_ nó cười gian, vẫy tay chào 2 con bạn rồi chạy ra xe. Chỉ còn lại mk Windy và Haray đứng giữa nhà, vẻ mặt cx gian k tả đc
- mày có muốn đi chơi k Windy_ Haray cười nham hiểm
- Đi a, làm sao bỏ lỡ đc, càng đông càng vui mà_ Windy hồ hởi

~~~~~

Quân mặt bộ vest trắng trùng tông với nó, mái tóc bạc nhẹ bay theo gió, cậu tựa lưng vào chiếc xe, mắt nhìn xa xôi, thoáng chút xao động, ưu phiền trong đáy mắt. Nó lạng người nhìn Quân, tên này cx đẹp mà. Nó chạy lại vỗ vai Quân cười tươi rói, kéo cậu lên xe.

- Cậu sao vậy? này chốc nữa gặp ba cậu hãy nói tôi là bạn gái cậu, tôi sẽ giúp cậu thoát khỏi vụ hôn ước với nhà nào đó, tiện đây để lại những kẻ không biết điều luôn.

- Khi gặp ông ta... ừm em..._ Quân nhìn nó lo lắng

- Đừng lo, tôi biết cách ứng phó_ Nó lên mặt hãnh diện. Nhưng cậu thì không thể không lo, ông ta là 1 con cáo già để tiện, đến con trai mình còn không tha, liệu cậu có thể thoát khỏi vuốt của ông ta không? Chiếc xe dừng lại trước cổng 1 biệt thự, nó khẽ liếc qua cánh cổng, quả không hổ tập đoàn Diamant, chẳng kém gì nhà nó. Cổng tự động bật mở, xe lao vào trong rồi dừng lại. Một người đàn ông đứng tuổi chạy ra, vẻ cung kính, hẳn đây là quản gia.

- Cậu chủ, cuối cùng cậu cũng về, ông chủ đang đợi trong thư phòng_ Ông ta khom lưng chào Quân

- Vị tiểu thư này là...._ Ông khẽ liếc qua nó

- À, cháu là bạn gái của Quân_ nó cười rạng rỡ, nắm tay Quân thân thiết, quân khẽ bất ngờ nhưng cậu mỉm cười gật đầu nhẹ, cậu đưa nó vào trong nhà, tay nắm chặt lấy nó như thể nếu buông ra hẳn nó sẽ biến mất. Trong phòng khách có 2 người đang ngồi. Một phụ nữ có khuôn mặt mỹ lệ, mái tóc nhuộm màu hắt sáng 1 bên, nhìn rất thân thiện nhưng không che được ánh mắt tà ác. Một cô gái kém tuổi nó, vẻ mặt non nớt mà bối cảnh tá lả, nhìn đã thấy lảng lơi. Cái áo ngủ lụa mỏng dính khoét sâu xuống ngực, chân gác lên bàn thật hách dịch. Khẽ nhìn nó biết ngay, đây hẳn là mẹ kế và con gái bà ta, nhìn ngửa mặt thật, nó muốn đạp cho 1 cái quá.

- Ái chà, con trai, con đã về rồi à? Ta tưởng con sẽ không bao giờ quay lại chứ?... bà ta đơn độc chạy lại phía Quân, giả bộ thân thiện.

- Bà tránh ra đi, thật ghê tởm, đừng có gọi tôi thân mật như vậy_ Quân khó chịu --Anh à, sao lại hỗn với mẹ như thế chứ_ Con em gái miệng tôn hót lên mặt

- Cô im đi, đừng gọi tôi là anh_ Quân gắt, nó nhìn tình thế, nếu cứ lằng nhằng với 2 con rắn độc này hẳn mất thời gian, chỉ bằng nó xử luôn cho rồi

- À chào phu nhân, tiểu thư, tôi là Nguyệt Hải Băng, ;là bạn gái của Quân, rất vui đc gặp mặt_ Nó ra vẻ cung kính

-Ồ, rất vui đc gặp con, ta là mẹ Quân, còn kia là Khả Vy_ Bà ta cx cười đáp lại

- Hứ chị dâu gì chứ, định vào nhà này đào mộ thì có, nhìn cái mặt là biết_ con em gái hồng hách, nó khẽ cười tiến lại phía Khả Vy.

- Vy, em đẹp quá_ nó giả bộ khen

- Hứ biết là tốt, hạng như cô sao sánh đc với tôi?

- Tất nhiên là chị k bằng rồi, em chát cả tá phấn nên mặt đến nổi dày cả phân thể kia mà, à, hình như em dùng silicone thì phải ha_ Nó liếc xuống ngực con nhỏ

- Cô nói thế là có ý gì?

- K có gì, chỉ là muốn kiểm chứng thử thôi_ nói đoạn nó dang tay tát con nhỏ lệch má, rồi đưa tay phủi cả tấn phấn trên người, Khả Vy tay ôm mặt sững người

- Ghê thật, phấn dày đến nỗi tát chẳng thấy vết luôn(in năm ngón tay đó bà)_ nó cười mỉa mai

- Cô, làm gì con tôi vậy?_ Bà ta hoảng hốt ôm Khả Vy rồi giơ tay định đánh nó. Nó chụp ngay lấy tay bà ta, cười ngạo mạn.

- Phu nhân, tôi ghét để những thứ k sạch sẽ chạm vào mk lắm cảm phiền bà tránh ra cho_ nó hét bà ta ngã phăng xuống ghế, rồi quay lại gọi quản gia

- Quán gia, chỗ này bốc mùi quá, bác thay bộ ghế này đi, còn nữa, quét dọn lại đồng rác rưởi này đi

- Cô, cô nghĩ mk là ai chứ? Ba tôi sẽ đuổi cô và tên ăn bám kia đi_ Khả Vy phần nộ hết. Mặt nó biến sắc, Quắt mắt nhìn con nhỏ kia, khễ tiến lại gần.

- Hình như tôi cần phải dạy cô biết cách ăn nói với bề trên nhỉ?

Nó đứng dậy níu tay Quân đi thẳng, Quân khễ cười nhìn nó.

- Cười gì chứ_ nó cáu

- Em đang bảo vệ chồng tương lai hả?

- Đừng có tưởng bở, mau đưa tôi đi gặp cha cậu đi_ nó vội chối, thật lòng mà nói, nó đâu có ghét Quân, nó đồng cảm với cậu ấy, nó hiểu, thiếu thốn tình cảm khó chịu như thế nào, nó hiểu cảm giác của 1 kẻ tận mắt chứng kiến cái chết của mẹ mk mà chẳng thể làm gì. nó siết chặt tay Quân, mặt có chút bồn loạn, hấn cậu đã đau khổ rất nhiều, bởi càng cố tỏ ra vui vẻ như k có chuyện gì lại càng tự làm đau mk hơn. Quân và nó dừng trc cửa thư phòng, nó thở nhẹ rồi đẩy cửa bước vào. Một người đàn ông trung niên ngồi đối diện trc mặt nó, dù đã có tuổi nhưng vẫn rất đẹp, đúng là cha con có khác

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Đám Cưới Bất Ngờ?

Nó thoáng nhận ra ý cười từ người đàn ông trc mặt, ông ta có 1 cái nhìn lạnh lẽo, quyết đoán và ngang tàn. Đó là tất cả những gì nó thấy. Ông ta lãnh đạm nhìn nó, ánh mắt xoáy sâu, k chút khoan nhượng. Nó hiểu ý, mỉm cười bước vào, vẻ mặt như thách thức lòng tự mãn của người đối diện.

-Chào bác, con là Nguyệt Hải Băng, bạn gái anh Quân và là con gái của chủ tịch tập đoàn The Flowen_ Nó kính cẩn giới thiệu, k quên phô trương thanh thế của mk. Đúng như nó dự đoán, con mắt ông ta bỗng thay đổi, từ vẻ k hài lòng chuyển sang thích thú lạ thường. Bỗng nhiên nó cảm thấy khinh bỉ ông ta ghê gớm, loại người này sao lại có chỗ đứng trên thương trường chứ? Chả trách Quân thà bỏ nhà đi cx k chịu về nhìn mặt ông ta.

- Ra là con gái của Nguyệt gia. Ta và cha con cx là chỗ bạn bè lâu năm, nếu 2 đứa đã thích nhau như cậ ta đương nhiên đồng ý_ Ông ta mở lời

Nó khẽ liếc Quân, cậ ta thoáng chút giật mk, cx phải thôi, trc kia ông ta một hai ép Quân lấy cô tiểu thư giàu có kia để tăng địa vị. nhưng nó_ còn là miếng mồi béo bở hơn, ông đâu dễ từ bỏ? Loại người này, thật k hiểu có nhân tích k? Đến con ruột của mk mà cx k chút thương hại.

- Vậy thì thật lòng cảm ơn bác, nếu đc, cháu muốn tổ chức ngay 1 đám cưới, dù sao chúng cháu cx đã tốt nghiệp, có thể thôi học để quản lí công ty đc rồi._ Nó làm vẻ ngây thơ, Quân như k tin những gì mk nghe, cậ đặt tay lên vai nó, nó đưa tay mk nên vỗ nhẹ. Hiểu ý, cậ thu tay lại, im lặng nghe ngóng.

-Được,ta đồng ý, con gái, nếu muốn hôn lễ có thể tổ chức ngay ngày mai_ ông ta vội chấp thuận mà k để ý tới vẻ mặt đắc thắng của nó. Ngay

ngày mai? vội đến thế sao? Đây thật sự là con cáo già sao? Đối với nó chỉ là 1 con thỏ non nớt, nhu nhược thôi.

- Vậy đc, cha hãy chuẩn bị và công bố chuyện này với giới truyền thông, ngay ngày mai mọi việc sẽ xong chứ ạ?_ nó cười

- Tất nhiên haha, vậy giờ ta đã là người 1 nhà_ ông ta thỏa mãn.

- Vậy con xin lui xuống trc._ nó bước ra ngoài, lướt qua Quân, ném cho cậu ánh mắt đe dọa, tốt nhất là đừng nên thắc mắc điều gì với nó, im lặng và diễn nốt vở kịch đi. Quân hiểu ý, cậu chờ nó ra khỏi phòng, lúc này mới quay lại đối diện với ông ta. Cha con cậu đã bao năm k nói chuyện, cậu cx từng thề sẽ k bước chân vào căn nhà này lần nữa, nhưng điều gì đã thôi thúc cậu? Hơi hướm của mẹ cậu chẳng, bóng dáng bà vẫn còn vương vấn đâu đây, cậu tin là thế. Nhưng cậu càng căm thù người đàn ông kia, ông ta k bằng loài dã thú, có thể bán rẻ con mk.

- Ông định làm gì cô ấy? Lợi dụng như mẹ tôi trc kia, rồi vứt bỏ đi k thương tiếc_ Cậu cười chua xót đầy khinh bỉ

- Con trai, con đã tìm cho ta 1 đứa cô dâu ưng ý, đừng lo rồi khi lớn con sẽ hiểu những gì ta làm. Trong thế giới này, quyền lợi, địa vị là tất cả, k có chỗ cho thứ tình cảm phù phiếm kia tồn tại đâu_ Ông cười nham hiểm, bước ra khỏi phòng.

~~~~~  
~~

Quân tựa người vào chiếc ghế vành, tay nắm chặt bức ảnh của mẹ cậu, tay kia đặt lên trán che đi nửa khuôn mặt. căn phòng của mẹ cậu vẫn vậy, nó k có chút gì thay đổi, cậu k cho phép ai đụng vào nó, kể cả khi cậu k có ở đây. Đừng hỏi vì sao mẹ cậu có phòng riêng, người đàn ông kia ngay sau khi kết hôn với mẹ cậu thì chưa đầy 1 năm sau đã đi lại với bà mẹ kế kia rồi đuổi mẹ cậu đi nơi khác, nhưng vì cậu mà bà đã nhẫn nại ở lại. Suy cho cx

cậu cx chỉ là 1 đứa trẻ đáng thương khao khát tình mẹ mà thôi, giống như nó, tận mắt nhì thấy người mk yêu thương bị giết chết mà k thể làm gì. Nó đứng đằng sau, nhìn vẻ mặt đau khổ của cậu bỗng thấy lòng mk như thắt lại,

- Bà ấy thật đẹp_ Nó tiến lại, ôm cậu từ đằng sau, mái tóc mềm mịn xõa xuống, chạm nhẹ vào mặt cậu, một mùi hương quyến rũ lạ thường. Cậu ngược lên nhìn nó rồi cúi xuống im lặng.

- Em định làm gì? Em định kết hôn với anh thật hả?_ Quân đùa, lấy tay bẹo má nó

- Thôi hoang tưởng đi, cậu chỉ cần làm theo những gì tôi bảo là đc rồi, những gì đáng thuộc về cậu tôi sẽ giúp cậu đòi về hết_ nó chống hông ra lệnh rồi đi ra ngoài. Cậu nhìn theo cái dáng nhỏ bé của nó mà thấy đau lòng, cậu thật muốn đám cưới này là thật, nhưng cậu biết, nếu nó k nguyện ý ở bên cậu thì kết cục cũng sẽ giống người mẹ bất hạnh của cậu thôi. Nhưng k sao, càng khó cậu lại càng thích trình phục.

~~~~~

KẾT HÔN? _ tiến hét của Windy, Haray và Rin như muốn nổ banh nhà. Chẳng là tụi này đang tính phá đám nó nên mới rủ mấy ông tướng kia đến nhà, nhưng ai ngờ lại nghe đc tin động trời nó sắp kết hôn đc phát trên TV.

- Tôi vừa gọi cho ba mẹ, ngay cả họ cũng k biết chuyện này_ Kevil nắm chặt chiếc đt, rồi tức giận quăng nó vào góc tường, tan đời nhà em.

- Con nhỏ này nghĩ gì vậy trời?_ Windy hú hét

- Tao phải đi lôi nó về_ Haray quả quyết

- Nguyệt Hải Băng, cô hết lần này đến lần khác thách thức sự hằn nộ của tôi, lần này tôi quyết dạy cho cô bài học thoải đáng_ Sky nghiêng rằng

mắt hắt cả tia máu

- Tình yêu quả là mù quáng_ Rany khoác vai thằng bạn châm chọc, nhưng nhìn thấy ánh mắt k mấy thiện cảm của Sky thì vội rút lui k dám hó hé nữa.

- Đc rồi, m.n sáng ngày mai đám cưới sẽ tổ chức, ta sex đến đó xem sao, còn bây giờ đi nghỉ đã_ bé Rin vội lên tiếng xoa dịu mấy tổ núi lửa đang trực trở phun trào này.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Khởi Đầu Kế Hoạch

Trời đã tối muộn, gần nửa đêm, nó bò dậy ghé mắt xuống tầng, xem chừng ông bố chồng tương lai này nôn nóng chuẩn bị cho đám cưới này mai quá nhỉ, nếu vậy nó cx phải làm con ngoan chứ hehe. Và lại, nếu k tổ chức sớm thì cái lũ ôn tặc (2 bà bạn thân ý)kiểu gì cx kéo đến phá đám thôi.

Nó mở tung cửa sổ, nhảy xuống sân sau, chạy một mạch vào khu vườn hoa rậm rạp. Ở đây khá đẹp nhưng lại rất hiu quạnh, k có đèn thấp sáng, có thể đây là nơi k ai để ý tới, thuận tiện cho việc nó sắp làm. Nó đi ngang qua hồ nước, xem xét 1 hồi rồi mỉm cười thỏa mãn. Xong, nó rút ra 4 tờ bùa(chôm của Haray đó), đặt đều quanh hồ nước. Gió bắt đầu thổi càng lúc càng mạnh, bầu trời đen kịt tĩnh lặng bỗng xuất hiện tiếng sấm khô khốc, đánh ngang lưng trời. Nó nhắm chặt mắt, tay phải giơ lên cao, miệng lẩm nhẩm gì đó, liên tục đọc những cổ ngữ Hi Lạp. Tay trái để 2 ngón trỏ ngược như đọc thần chú, mặt nhăn lại, hơi thở cx chờn ờn gấp gáp. Dù gió đang thổi rất lạnh nhưng người nó vẫn túa mồ hôi đầm đìa chảy ròng 2 bên thái dương. mây kéo về thành từng tảng to rên bầu trời, che đi ánh trăng vàng mờ nhạt, yếu ớt, mặt hồ nổi sóng, xao động như cơn thủy thần ngoài đại dương. K gian xung quanh nó bỗng sáng lên đổi màu ánh tím, nó khụy người xuống, mệt mỏi đưa tay lên nắm chặt ngực áo. Nước hai bên hồ rẽ sóng, từ ướn hồ 1 nam nhân có đôi mắt đen lạnh lẽo, khuôn mặt đấng đấng sát khí đi lên, tiến về phía nó. Anh tay nắm 1 tay nó, kéo lên, nó thở dốc, nghỉ 1 hồi rồi mỉm cười

- Vương ca, đã lâu k gặp_ nó lao về người con trai trỏ mặt ôm trầm

- Lâu lâu cái con khỉ, muội làm gì vậy? Đã biết k sử dụng phép đc mà còn liều mạng dùng bùa chú gọi ta lên, Haray cho muội làm vậy à? Dù ta có là Diêm Vương cx k cứu nổi nha đầu muội đâu_ Vương ca tức giận hét vào mặt nó, hazzj anh em nhà này giống nhau thật đấy, rất thích lên lớp người ta, hấp diêm đôi tai bé nhỏ của nó. Nó cố ặn ra 1 nụ cười tươi hết sức có thể, nín áo Vương ca, nũng nịu.

- Ai dà, lâu lâu mới gặp ca đường mắng muội nữa mà, nếu k muội sẽ cùng Haray quay về địa phủ nghỉ mát mấy hôm á

-Đc rồi mà muội muội tốt, đừng nói gì với Haray, muội muốn gì cx đc, làm ơn đừng chấm dứt tháng ngày bình yên của ta_ Vương ca nghe đến tên cô em gái thân thương thì sợ xanh mặt, vội làm hòa với nó.

- Đc rồi, em chỉ nhờ anh 1 việc nhỏ xíu thôi hà, thật ra.... Nó kéo Vương ca xuống ngang đầu mk, thì thầm, nghe xong mặt anh biến sắc, khẽ đẩy người nó ra, anh lắc đầu tỏ vẻ bất lực.

- Chuyện này tuy có nằm trong khả năng của ta, nhưng như vậy là phạm luật, ta ka thể giúp muội

- Huynh? k giúp? Vậy muội đi nhờ Haray nhé_ nó vênh mặt toan bước đi

- Rồi đc rồi, ta sẽ giúp, con tiểu nha đầu bướng bỉnh, giờ ta đi đc chưa?_ Vương ca đành ngậm miệng đồng ý.

- Bye nha Vương ca, rảnh muội sẽ về địa phủ thăm huynh._ Nó hôn gió tạm biệt, Vương ca vội ngoắc tay, 1 làn khói 7 màu lan tỏa, bao lấy người anh rồi từ từ tan biến.

- Xí, bày đặt khói hồng 7 màu, dĩ đượi_ nó nguýt dài nhận xét

- Ta nhe hết đấy nhá_ Tiếng Vương ca vọng lại làm nó phát hoảng co chân chạy thẳng.

Gió ngừng thổi, bầu trời trở nên êm ả hơn, mặt hồ như chiếc gương phản chiếu sự kiều diễm của ánh trăng. Ở 1 góc nào đó, tiếng lá cây im lặng, nhường chỗ cho tiếng thở khẽ của 1 người.

~~~~~  
~

Vậy là mọi thứ đã sắp xếp xong, 1 ngày mới bắt đầu, nó còn chưa kịp vươn vai ngáp thì đã bị 1 đám người từ đâu tràn vào, khênh nó sang phòng bên cạnh, còn chưa hiểu đầu cua tai nheo gì, nó đã bị xoay như chong chóng. Đúng 30' sau, mấy người kia mới dừng lại, nó cúi gắt đứng dậy định quát mắng um tùm, nhưng bỗng xững người khi nhìn vào gương, vẫn biết là mk đẹp, nhưng k ngờ đến mức này cơ đấy(lại ảo tưởng nữa). Nó khoác lên mk 1 bộ váy cô dâu trắng tinh khôi, đẹp đến bất ngờ. Với cân váy xòe như công nương, vải ren bao phủ ngoài, đính thêm đá và kim tuyến. Trc ngực đeo 1 bông hồng đen quý phái, tô điểm cho bộ váy. Mặt đc make up nhẹ làm tăng vẻ duyên dáng và làn da trắng bóc nõn nà vốn có. Cái cổ trần ngần kiêu sa đi kèm với bộ đá ruby đỏ. Mái tóc xanh đc tết nhẹ, uốn cong mượt mà kèm theo những viên ngọc trang trí. Nó chẳng khác gì bà hoàng với 1 đóa hồng xanh trên tay. Nó khá hài lòng về vẻ đẹp trời phú cú gào của mk. Cửa phòng bỗng bật mở, Quân xuất hiện trc mặt nó, đẹp lạ thường, có khi sánh ngang với Sky ấy chứ. Nó bỗng lắc đầu, sao lại nghĩ đến hẳn nhỉ? Mái tóc bạch kim lãng tử của Quân có 1 mùi hương rất lạ, thơm và quyến rũ. Bộ âu phục trắng với đường may tỉ mỉ đc hẳn kết hợp hoàn hảo.

- Seny, hay chúng ta làm thật đi, chúng ta kết hôn luôn đc chứ?_ Quân ôm nó từ phía sau, nó thoáng đỏ mặt, dơ chân đạp Quân 1cais k nường nể.

- Im lặng và nghe sự chỉ đạo của tôi_ nó ra lệnh

- Xem có cô dâu nào mà thô bạo với chs rể như em k? Mà tại sao chúng ta k thể chứ_ Quân nhìn xa xôi hỏi nó

- Vì... tôi muốn giúp cậu và... Sẽ có người phá lễ cưới này cho coi, 1 người nào đó_ nó khẽ cười, nó nhớ đến Sky, nhớ cái tên biến thái với nụ cười chế giễu đáng ghét của hắn. Cậu ta hẳn sẽ đến đưa tôi đi

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

phải vậy k???

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Hạ Màn

Nó vừa bước ra ngoài thấy nhỏ Khả Vy đang đứng ở cửa, cô ta mặc bộ đồ đỏ, hở ngang hở dọc, hứ nếu thích ăn mặt mát mẻ thế thì cởi ra luôn đi, nếu k dám thì để nó giúp cho, nó chẳng ngại đâu. Nghĩ vậy nó tiến về phía Khả Vy, nở nụ cười thân thiện.

- Khả Vy, từ nay chúng ta đã trở thành người 1 nhà rồi, có gì giúp đỡ nhau nha

- Người 1 nhà, chị đang kể chuyện cổ tích à? Ở mà cx đúng nhì, chị và anh ta, 2 con cóc ghẻ đòi làm thiên nga?_ Khả Vy cười châm chọc

Cóc ghẻ hóa thiên nga? đang tự nói mk đấy ư? Có biết tại sao thiên nga đc yêu mến k? Vì nó có bộ cánh long lanh, vậy... tôi sẽ cho cô long lanh như thiên nga vậy. Nó vẫn cười, tiến lại gần, ôm lấy Khả Vy(@o@) hai tay luôn ra sau ôm lấy trọn con nhỏ, rồi rút ra 1 cái hộp, bôi lên phần váy của Khả Vy. Bị ôm bất ngờ Khả Vy k kháng cự, nhưng sau đó nhanh chóng đẩy ra

- Chị làm cái gì vậy? muốn kết thân với tôi chắc?

- Cứ cho là vậy đi, nhưng em như phải đến lễ cưới nhanh nha, em cx là nhân vật chính tối nay mà_ nó nháy mắt đầy ẩn ý

Nó cầm tay Quân bước ra ngoài lễ đường, mắt nó liếc ngang dọc 1 hồi. Quái, sao k thấy lũ bạn đầu trâu mặt chó của nó đâu nhì? chẳng lẽ tốt đến mức buông tha cho nó à? Cũng tốt, nó có thể thoải mái ra tay rồi. À mà khoan, còn 1 vấn đề cần đc giải quyết, là cha mẹ nó. Nghe tin con gái họ lấy ck, họ lập tức bay từ Mỹ về, hỉ hix, papa nó, ông đang ném cho nó ánh mắt giết người, nhưng lại im lặng k phản đối lễ cưới của nó? Đáng lẽ ông phải

lao ra túm cổ và đá đít nó về Mĩ chứ nhỉ? Nó bước lên bục, cha sứ đang đọc kinh khâm niệm người chết? Hình như là thế, hoặc có thể nó k quen với mấy lời trong lễ cưới chẳng?

- Con có đồng ý lấy người đàn ông này làm chồng k?_ cha sứ hỏi

- Có_ nó thẳng thừng, Quân cứ chốc chốc lại liếc nó, như có chút tiếc nuối, k vui cuốn lấy cậu.

- Vậy con có dám hứa dù giàu hay nghèo, hạnh phúc hay khổ đau, bệnh tật hay khỏe mạnh cx đều ở bên cạnh người đàn ông này k?

- K, ngu gì mà chuốc vạ vào thân_ nó thật lòng trả lời

- Hở_ cha sứ và cả hội trường tròn mắt nhìn nó? Nó đã nói gì sai sao? nó chỉ nói thật thôi mà(Giờ em mới biết, chị quá thực dụng)

- À k, ý tôi là ngu gì mà từ bỏ người mk yêu_ nó vội chữa dù lòng cảm thấy k phục.

- Vậy bây giờ chỉ cần trao nhẫn là 2 người sẽ thành vk ck_ cha sứ tiếp lời

- Ờ, à mà khoan, tôi còn chưa nói hết mà, đưa cái mic đây ông già_ Nó đặt cái mic trc ngực cha sứ, quay xuống trc ánh mắt ngỡ ngàng của bao nhiêu người, họ chẳng hiểu nó đang làm gì cả.

- M.n sự kiện nổi bật hôm nay k phải là lễ cưới của tôi, mà thật sự, cx chẳng có lễ cưới nào cả, tất cả chỉ làm nền cho nhân vật chính của buổi lễ này thôi. Phải k? Ông Đỗ Khang?_ Nó chỉ về hướng ông bố chồng suýt thành tương lai của mk, và bà mẹ kế của Quân.

- Con đang nói gì vậy? Nguyê tBăng? đây là đám cưới của con với Hòa Quân, sao con có thể làm loạn thế đc?_ Ông Đỗ nhìn nó đe dọa, k khách khí

mà cảnh cáo.

- Hử? hình như có chút gì nhằm lẫn nha, tôi nhớ là chưa từng đồng ý điều gì mà_ nó nháy mắt lém lỉnh

- Con? đang nói nhằm gì vậy? hôn ước đã đc kí kết rồi mà? _ ông ta cố tìm 1 giọng nói nhẹ nhàng nhất.

- Ý ông là tờ giấy này hử? Đây là hợp đồng chuyển nhượng tài sản của ông cho con trai mk Hòa Quân mà_ Nó giơ quyển hợp đồng lên, cười thích thú. Thật ra thì khi kí kết hôn ước, nó đã cho ông ta dùng loại bút tàng hình(của Haray tự làm đóa) để kí vào bản hợp đồng chuyển nhượng. Ông ta có chút thất thần, nhìn sang cậu con trai đứng bên cạnh. Quân k chút phản ứng, chỉ đứng nhìn nó nói. Cậu đã hứa sẽ k can thiệp mà.

- Cô đc lắm, nhưng bản hợp đồng đó k có giá trị, là cô lừa tôi kí._ ông ta quát

- Đúng thế, là con nhỏ đê tiện đó lừa chồng tôi_ bà mẹ kể lên tiếng bênh vực

- Con đã nói với cha rồi mà k nghe, con nỏ dĩ thỏa và thẳng ăn bám đó chỉ giỏi đào mỏ nhà ta thôi_ Khả Vy giọng chanh chua. Nó liếc qua cô ả rồi từ từ tiến xuống.

- Hình như tôi từng nói sẽ cho cô tỏa sáng lộng lẫy nhỉ? Vậy thì hãy sáng nhất hôm nay nhé_ nó cầm cốc nển trên bàn, đập ngay vào chiếc váy của Khả Vy mà khi nãy nó đã bôi 1 loại hóa chất gây cháy nên, Cô ả lập tức trở thành cái cây phát sáng, chạy loi chơi khắp nơi. Nó nhìn vẻ khinh bỉ, rồi tiếp tục công việc quả mk.

- Như đã nói, ông kí bản hợp đồng này trong điều kiện hoàn toàn tỉnh táo. Và trong đó cx gi rõ, k đc hủy hợp đồng dưới bất kì hình thức nào. Vậy nên, toàn bộ tài sản trong nhà này đều thuộc về Hòa Quân. Hơn nữa, công

ty Diamant cx là của cậu ấy. Tôi đã cho người điều tra về ông và thật bất ngờ, có rất nhiều j làm ăn phi pháp trong công ty, hẳn ông cx biết chứ nhỉ?_ nó tuôn 1 lèo

- Nhà... nhà họ Nguyệt dạy con như thế sao?_ ông ta cố chống cự

- Nhà họ Nguyệt dạy con như thế nào, k cần người khác xen vào, nhưng ông, 1 là giao c.ty cho Hòa Quân, 2 là ông mất tất cả._ tiếng nói vang lên từ phí sau ông ta, Kevil bức vào vẻ ặt kiêu ngạo, leeng tieegs bênh vực em gái mk

- Mồ, bồ thật tệ nha, kết hôn mà k báo cho tụi này_ Windy và Haray "thương mến" nhìn nó

- Ít nhất cx nên mời tụi này chứ_ Rany cao giọng

- Tỷ đúng là xấu xa_ Rin kết tội nó

- Này, m.n k thể hòa nhau trách mắng tôi như vậy đc._ nó giãy nãy, mà sao k thấy Sky. Nó ngó tới lui, tên này, thế mà nó cứ tưởng hẳn sẽ đến phá đám cưới và cứu nó chứ, thật khiến nó thất vọng mà.

- Đỗ Khang, sao nào? ông trọn mất tất cả hay để con trai mk thừa kế_ nó bực dọc hỏi.

- Cho nó? 1 thằng như nó có hể thừa kế trong khi chẳng biết làm gì ư?

_ Hừ ông mới là kẻ chẳng biết làm gì, nhìn cho rõ đây là gì_ nó giơ 1 tờ giấy khác lên, trong đó là toàn bộ kế hoạch cướp tài sản của mẹ Hòa Quân và âm mưu ám sát bà. Sắc mặt ông ta tái bệch, tờ giấy đó chẳng phải đã đc thủ tiêu cx với Phi Lệ rồi sao? À k, còn 1 người có sắc mặt tái hơn ông Đỗ cơ, đó là Haray, nhỏ tiến đến gần nó, ghé tai nó và nghiêng răng

- Mày giỏi, dám lấy trộm bùa chú của tao để gọi Vương ca lên, tờ giấy này hẳn là mày nhờ anh ấy tìm giúp. Mày có biết như vậy là nguy hiểm k hả? Mày hiện tại k có phép đâu.

- Oa k ngờ nha, chưa gì mày đã nhìn ra rồi_ nó cười bốn cột, tay vuốt lưng con bạn

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Nỗi Đau Kết Thúc

Haray liếc xéo nó, thuận tay ấn đầu nó xuống. Nó nhắm mắt tỏ vẻ phản đối, nhưng chợt nhớ ra 1 chuyện nó khẽ thì thầm hỏi.

- Sao tao k thấy Sky đi cùng tụi mày vậy?

- Sao? k có hẳn khiến mày k vui hả? Sky bảo chuyện của mày thì mặc xác mày, hẳn k thèm quản_ Haray thờ ơ đáp rồi quay lưng đi. Nó đứng ngượng mặt 1 hồi rồi tiếp lời. Như chút giận

- Ông Đỗ Khang, chính ông và ả đàn bà kia đã giết bà Phỉ Lệ để cướp tài sản, và chính ông đã thủ tiêu bà ấy bởi bà biết những tội ác dơ bẩn ông làm_ nó thét

- K... k thể nào, sao lại có thể nư vậy_ Quân mặt tái bệch, tay buông thõng, quỳ hẳn xuống, miệng lảm nhảm như k tin những gì nó nói. Nhìn Quân như vậy, nó thật đau lòng. Cũng phải thôi, Quân chỉ biết mẹ mk bị bệnh mà chết, đâu thể ngờ là bị chính ba mk giết chết, có năm mơ cx k thể ngờ. Cảm giác đẩy ra sao, nó hiểu rất rõ. Nó quỳ xuống, vòng tay ôm lấy quân vào lòng, áp đầu cậu vào ngực mk và nhỏ giọng.

- Ổn rồi, Quân. Những gì họ nợ cậu, tôi sẽ đòi lại_ Nó thì thầm bên tai Quân, nhưng có lẽ cậu k nghe thấy gì cả, đôi mắt xám trở nên lạnh ngắt vô hồn, sự tổn thương và tuyệt vọng bao lấy Quân. Nó cay nghiệt quay xuống nhìn ông Đỗ.

- Cô ta nói dối, tất cả đều là giả dối_ Ông Đỗ hét lên, cố biện bạch cho mk.

- Nói dối, ông thôi đi là vừa, tôi đã báo cáo toàn bộ sự việc cho cảnh sát rồi, hãy chuẩn bị đèn tội đi_ Kevil khinh bỉ

- Đèn tội? thật nực cười, nếu ta phải chết thì mấy người cx k thể sống đâu._ Ông ta cười man rợ, ngay tức khắc, người nhà họ Đỗ bao vây quanh lễ hội, tay cầm súng chĩa thẳng vào các vị khách.

- Ta chỉ cần giết hết các người, chỉ cần k có ai làm chứng giống như Phi Lệ năm xưa vậy. _ ông ta cầm 1 khẩu súng chĩa về phía nó và Quân.

- Chiều tướng, tụi nay thắng nhé ông già_ Haray nở 1 nụ cười tuyệt đẹp mang vẻ bí ẩn, vung chân phải đá cước, đá bay khẩu súng trên tay ông ta, nhanh nhẹn rút khẩu súng đem sẵn trên người. Ông ta run run nhìn cô đầy uất hận. Khẩu súng bị đá bay lăn đến chỗ Khả Vy, nhỏ cx nhanh chóng vớ khẩu súng lên, chĩa thẳng vào đầu papa nó, ông Nguyệt đang ngồi bên cạnh.

- Seny nếu cô k dừng lại, tôi sẽ giết chết bố cô

- Hử? nếu cô có khả năng, à good luck_ nó cười thương cảm cho Khả Vy, ngay tức thì, ông Nguyệt vòng người xuống, co mạnh một chân, đập thẳng bụng Khả Vy, nó nhìn mà thương tiếc cho nhỏ.

- Quên k nhắc, mấy chiêu đá chân của tôi đều là Papa dạy hết đó._ nó cười

- Nguyệt Hải Băng, con còn dám nói, để xem khi về ta sẽ dạy dỗ con thế nào_ Ông Nguyệt nghiêm mặt nhìn nó sau đó tiến về phía ông Đỗ

- Đỗ tổng, những việc anh làm tôi đã biết, nhưng tôi tin anh sẽ hối cải, nhưng xem ra, tôi đã trao niềm tin nhầm người, nếu vậy, hãy xém hối trong ngục đi_ cử chỉ và nét mặt lạnh lùng của ông thật giống nó mà.

- Mấy người nghĩ rằng chỉ như vậy là xong ư? vậy thì nhầm rồi, hãy cùng tôi xuống hoàng tuyền đi_ ông ta gào lên, 1 đám lửa lớn k biết từ đâu

lan tỏa, cháy rực dữ dội.

- Chết tiệt, ông ta cho người phóng hỏa_ Rany theo phản xạ ôm lấy Windy vào lòng.

- Con cáo già này, nếu mà xuống địa ngục ta sẽ bảo Vương ca đá đít người ra_ Haray nghiêng răng.

- M.n, hay di tản khỏi đây đã, Rin, Rany 2 gười hãy đưa m,n đi, anh đã gọi người đến giúp rồi_ Kevil quay sang Rin chỉ đạo.

- K đc, còn chị Seny, lửa sắp vây lấy chị ấy rồi_ Rin gào lên

- Con bé sao vậy? sao k chạy đi

Trong khi lửa cháy khắp nơi, thì Quân dường như vẫn chưa tỉnh lại trong nhận thức của mk. Nó lay Quân, gọi kiểu gì cx k thấy cậu phản ứng, lửa đã lan đến chỗ tụi nó, nó đưa tay lên che đám khói, Kevil đang lao đến đây, theo sau có cả Haray và Windy, nhưng sao nó thấy trống trải quá. Hình như, nó đang chờ 1 ai đó... Một thanh gỗ rực cháy rơi xuống ngăn cách 2 phía, k thể vượt qua đc. Kevil gào lên, định băng qua vùng lửa đó nhưng bị Haray ngăn lại.

- Seny, phá cánh cửa sổ phía sau để lao ra đi_ Haray hét về phía nó.

Cửa sổ? nó quay người, để Quân ngồi lại rồi dùng sức phá của sổ, kính sắc bay ra, găm vào người nó, nó đỡ quân dậy, gọi cậu liên hồi, vẫn k thấy có phản ứng, nó đành kéo cậu về phía cửa sổ, thì thầm bên tai cậu

- Đi... đi gặp mẹ cậu... đến nơi mà cậu tin có thể gặp đc mẹ cậu, xin cậu đấy, đi ... đi_ nó thều thào vì kiệt sức, ném mạnh Quân ra ngoài cửa sổ, còn mk thì gục xuống. Lúc này Quân như nhận thức ra tất cả, cậu nhận ra mk đang rơi, nhận ra nó đang khụy xuống, cậu gào lên thảm thiết, tay vớ về phía nó.

- Senyyyyyyyyyy....._ Tiếng hét của cậu k thể làm nó tỉnh dậy, nó đã sử dụng bùa chú, bị lửa bao vây, hơn nữa còn bị thương khắp người, k có cách nào gượng dậy đc. Lửa càng lúc càng lớn, nó nghe thấy tiếng Kevil hét, tiếng khóc của Haray và Windy, rồi nó thấy mk đc bế lên, hình ảnh mờ ảo k rõ, nó thấy Sky ngay trc mặt nó hấn nhìn nó đau xót, biểu hiện này là sao? Nhưng nó thấy thỏa mãn vô cùng, nó cười gượng

- Lại là anh, anh ... lại giúp tôi nữa sao?_ nó ngất đi k còn biết gì nữa.

- Ngốc, vì em quá ngốc nên tôi k thể bỏ em đc.

.

.

.

~~~~~

~

Quân sau khi bị ném đi, cậu ngồi bệt xuống đất, khuôn mặt đau khổ tột cùng, cậu k thể bảo vệ đc người mk yêu, cậu muốn quay lại, muốn chạy đến bên Seny, nhưng khi nhì thấy bóng dáng của Sky ở đấy, cậu nhận ra, mk... thật sự đã thua từ lúc bắt đầu. Cậu đứng dậy thất thiếu đi về phía vườn, nơi có hồ nước lớn nằm khuất ở 1 góc. Trc đây cậu và mẹ vẫn hay đến đây, mẹ từng dạy cậu chơi piano. Dưới tán cây Tử Đằng, những điệu nhạc du dương, cậu đứng nhìn mặt hồ phẳng lặng, nhớ về những kỉ niệm đẹp đẽ của tuổi thơ, nhớ về nỗi đau của quá khứ. Cậu khóc, khóc 1 cách đáng thương. Có ai biết, nhưng giọt nước mắt của kẻ luôn cho mk là mạnh mẽ, yếu đuối đến mức nào k?

Chợt 1 vòng tay ôm cậu từ phía sau, cảm giác này, mùi hương này... là mẹ sao, cậu xoay người lại. Mẹ cậu, bà Phi lệ đang mỉm cười đôn hậu, khuôn mặt mãi nguyên

- Con... k có năm mơ, phải chứ_ cậu thật k dám tin những gì mk thấy.

- Con trai, ta cuối cùng cx gặp lại con, dù chỉ là trong giây lát thôi, nhưng ta hạnh phúc lắm rồi. Con trai, những gì có thể tha thứ hãy tha thứ, những gì k thể níu kéo, đừng níu kéo_ bà Phỉ Lệ xoa mái tóc cậu. Hẳn là nó đã cầu xin Vương ca cho bà Phỉ Lệ gặp cậu.

- Mẹ... _ cậu k biết mk lên nói gì, cậu im lặng nhìn mẹ hồi lâu. Gió đột nhiên mạnh lên, mặt nước dậy sóng, như đợt sóng ngoài đại dương, cậu hiểu ra, thời gian đã hết, đến lúc chia tay rồi.

- Con trai, giờ mẹ phải đi rồi, hãy sống thật tốt nhé_ nói rồi bà dần tan biến, gió, đưa linh hồn bà bay đi thật xa, đến nơi thuộc về những thiên thần.

- Cảm ơn em, em cx là thiên thần của anh_ Quân nhìn lên bầu trời, thầm thì điều gì đó.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Làm Hòa Nha!!!

Nó mơ màng ngủ ngon lành, tay vòng sang bên cạnh, nơi có cái thứ mềm mềm ấm áp, mùi này thơm nức. Vậy là nó cọ cọ đầu, rúc sâu vào cái thứ k xác định ấy. Tay kia ghì chặt cái thứ đó. A~ thích ghê nha. Nó hé mắt để xem mk đang ôm cái gì... đơ 5s... sau 5s 1 cái xác nằm ngay dưới gầm giường bởi cú đập vĩ đại của nó.

- Seny.... em làm cái quái gì mà đập bay anh nư thế hả?_ Kevil lồm cồm bò dậy từ dưới giường lên

- Biếnn, mới sáng sớm đã đem bản mặt ghê rợn của anh ra dọa ma em rồi, tính trù em chết hả? Đáng đánh_ Nó gân cổ lên cãi, tiện tay vơ cái gối trên giường đập túi bụi Kevil

- Em... này, nếu k có em nói đỡ thì bây giờ em tan xác với pama rồi đâu còn ở đây mà ngủ cơ chứ?_ Kevil lao lên giường đè nó xuống, khóa 2 tay nó lại. Nó nằm bẹp dí dưới người anh, liên tục giãy giụa.

- Em sẽ mách papa anh bắt nạt em._ nó đe dọa

- Còn anh sẽ mách papa em dám gây chuyện_ Kevil lừ nó

- Đc đc coi như hòa, mà sao anh ở đây_ nó ngồi dậy, ngơ ngác hỏi

- Biết ngay là có người k nhớ gì mà_ Kevil thở dài

- 2 con heo kia, còn chưa chịu dậy? Chuẩn bị đi học cho tôi_ Haray từ đầu đập cửa xông vào, mặt hăm hăm, phía sau là Windy đang nín tay nhỏ lại. Khổ, tại Kevil dành ngủ với Seny nên nhỏ bị ra rìa, đang cẩu đây mà.

- Tránh xa Seny của tui ra, hiểu chưa?_ Haray chống hông chỉ mặt Kevil rồi ôm Seny về phía mk.

- O, nó là em gái tôi mà_ Kevil nghệt mặt

- Đc rồi, m.n có tính đi học k đó?_ Rin lên tiếng nhắc nhở

- Em trai, đợi chị với_ nó lao xuống giường, ôm chầm lấy bé Rin.

~~~~~School Jewel~~~~~

Nó bước xuống xe, vươn vai uể oải, có vẻ lâu rồi nó cx chẳng để ý gì đến trường lớp cả. Phải bày trò gì quậy phá mới đc. Dù sao, mọi việc đều đc giải quyết ổn thỏa, Quân đã tha thứ cho ba mk dù cậu k muốn tiếp quản công ty ngay lúc này. Và cx nhờ có Kevil đỡ lời nên nó k bị pama trách phạt. Ông anh này cx có lợi ghê. Nhưng điều nó thắc mắc, rõ ràng hôm qua nó nhớ người cứu nó là Sky, sao sáng nay lại thấy Kevil chứ? Nhưng thôi kệ, hôm nay Quân k đến lớp, nó cx chẳng buồn học, nó bỏ lên sân thượng ngủ. Nắng ở đây khá nhẹ, lại rất mát mẻ, thích hợp cho 1 giấc ngủ trưa đấy. Nếu như...

- Ế, cái đồng gì đây?_ nó tiến về phía người đang nằm phơi nắng trên sân thượng, quyển sách úp lên mặt, hơn nữa có vẻ ngủ rất ngon nha. K hiểu sao nó có linh cảm đây là Sky, vậy là theo bản năng tò mò nó bò lại gần, lật quyển sách lên. Đúng thật, là Sky, hửn đang ngủ ngon lành, khuôn mặt này đẹp thật đấy. K biết ăn cái giống gì mà đẹp zữ. Nó ngồi bên cạnh, chống cằm, nằm dài dưới đất, mắt chăm chăm nhìn hửn, suy nghĩ miên man.

- Nhìn đủ chưa? Tôi thu phí ngắm zai đẹp đấy_ Sky bỗng cất tiếng, nó giật bắn mk, vội ngồi dậy mặt đỏ ửng lên như ăn vụng bị bắt quả tang vậy, nó cúi lên.

- Anh... anh giả vờ ngủ sao?

- Nếu k sao biết có kẻ nhìn mk đến chảy nước dãi chứ?_ Sky châm chọc

- Tôi chảy dãi hồi nào, mà ở đây đâu có bảng cấm dòm_ nó chối biển

- Ủa_ hần thờ ơ đáp rồi quay lưng định đi, gì đây? thái độ gì thế hử? bơ nhau à. Nó cáu, sao lại có người nhỏ mọn như thế chứ, nó đã làm gì hần đâu mà lại giận nó chứ(chị ý quá vô tâm). Nó lao về phía hần, đẩy hần ngã nhào xuống đất, rồi ngồi xuống bên cạnh, một tay nắm chặt tay hần, tay kia đè lên ngực giữa k cho chạy, Nó ghé sát mặt xuống

- Đây, tôi làm gì anh hả? Sao lại k thêm nói chuyện với tôi?

- Cô bị gì vậy? nếu rảnh thế đi tìm tên chồng sắp cưới của cô mà chơi_ Sky vẻ mặt giận dữ, hai má hơi đỏ ửng nên trông rất dễ thương, nhìn điệu bộ này làm nó muốn trêu hần qua. Nhưng Sky nhanh chóng thoát ra khỏi người nó, đứng phắt dậy quay lưng bỏ đi.

- Chồng? tôi chỉ muốn giúp Quân thôi mà_ nó thanh minh

- Phải rồi, đến nỗi phải kết hôn cơ đấy_ Sky vẫn k thôi hần học

- Khoan đã, tôi còn chưa hỏi..._ nó gọi với lại

- Gì?

- À thì... hôm qua... anh cứu tôi hả?_ nó ngập ngừng

- ..._ k đáp lại Sky bỏ đi thẳng, để nó ngồi đấy 1 mk. K 1 chút tức giận, lúc này nó cảm thấy trống vắng hơn nhiều. Cái cảm giác khó chịu này là sao? Buồn? K thể nào, chỉ vì tên bại não ấy mà nó lại buồn á, mơ đi nhé. Nó bước về lớp trong tâm trạng ủ dột, cả tiết học k thêm nói câu gì.

- Nè, sky với mày cãi nhau à?_ Windy hỏi nhỏ nó

- K biết, tự dưng hần giận ta, rõ dở hơi_ nó cáu, úp mặt xuống bàn.

- Giận là đúng rồi, tao còn giận mày nữa chứ nói ai, mày làm nguyên 1 tin động trời như thế_ haray cốc đầu nó.

- Nói vậy chứ Sky lo cho mày lắm đó, lúc tao rủ hần đến lễ cưới của mày, hần nhất định k đi, vậy mà cuối cùng lại đến, liều mạng lao vào cứu mày_ Windy kể lể.

- Mà này, đừng bảo với tao mày k biết rằng Sky chăm sóc mày cả đêm nha_ Windy liếc nó

- Hở? gì cơ?_ nó bật dậy

- Biết ngay mà, hần ta ngồi trông mày suốt đêm, đến tận 4h sáng thì bị Kevil đuổi về á. Chẹp, đúng là..._ Haray phụ họa. Còn nó thì chờ ra, k ngờ hần phải vất vả như thế. Nó bật dậy, chạy ra khỏi lớp đi tìm Sky. Tên này ý giỏi nên cúp tiết suốt. Nó tìm ra hần đang ngồi trong thư viện, nó rón rén lại gần, dí lon nước ngọt mát lạnh vừa mua vào má hần, hần vẫn k thềm phản ứng, mắt cứ chăm chăm quyển sách, chẳng biết đọc gì nữa. Con trai gì mà nhỏ mọn, giận dai, dễ ghét. Nó bật lon nước để bên cạnh hần.

- Nè, giận hả? Tôi xin lỗi mà, tôi k nghĩ anh lại giận vì chuyện con con ấy(vâng chuyện con con của bà ý đấy)_ nó lay cánh tay hần

- À, cảm ơn nha, vì anh lại cứu tôi_ nó dùng ánh mắt cún con nhìn hần, vẫn chẳng thấy gì

- Này, anh còn nhớ lần anh cứu tôi trong phòng thí nghiệm k? Lúc tôi làm nổ phòng ý, anh cx cứu tôi khỏi đám lửa, còn cả lần anh cứu tôi khỏi viên đạn của Demon nữa, cả lần đầu gặp nhau nữa, ừm cả lần đi công viên, lần anh dạy tôi nấu ăn nữa..._ nó ngồi kê lại mọi chuyện, hần vẫn k thềm nhếch mép. Xí, đâu phải ai nó cx hạ mk năn nỉ vậy chứ, k nghe thì thôi, k thềm nói nữa, phí nước bọt. Nó cúi, đi lại chiếc ghế dài ở phía sau nằm ngủ. Sky lúc này mới gấp sách lại, tiến về phía nó, khẽ vén nhẹ mái tóc, hần

cười hạnh phúc. Phải, là hạnh phúc, bởi nó nhớ tất cả mọi chuyện xảy ra giữa 2 người. Hẳn lặng im ngồi nhìn nó ngủ.

- Oáp, ngủ ngon ghê_ nó vươn vai, tỉnh dậy sau giấc ngủ, nhận ra cái mặt to oành của Sky đang nhìn mk, nó vội lùi người lại

- Sao anh ở đây? nhìn gì hả? Muốn lão nường cho 1 đạp k?

- Sáng nay cô nhìn tôi, nên giờ tôi nhìn lại_ Sky đứng dậy tay đút túi quần

- Cái... cái đó k tính... tôi chỉ là_ nó đỏ mặt k biết nói sao

- Được rồi, có định về k đây?

- Hả? tôi tưởng anh còn giận chứ

- Thế có định về k? chậm chạp quá

- À có, chờ chút.

- Cô là đồ con rùa

- Anh chắc là cụ của con rùa

- Đồ con rùa

- Đồ cụ của con rùa

- Đồ con rùa

- Đồ cụ của con rùa

- Rùa

- Cụ rùa

-.....

-.....

-.....

- Nhưng thật ra, tôi rất thích rửa đây...

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Rắc Rối???

Trường School Jewel mấy hôm nay đang rất náo nhiệt nha. Đâu đâu cx thấy các phần tử khủng bố 1 tay cầm hộp sữa uống lấy uống để, tay còn lại cầm hơn chục quyển sách, đọc tới đọc lui, mồm vừa ăn vừa nhấm đọc. Vì đâu mà có sự việc này? Xin thưa là đã cuối học kì, cả trường đang vội lao vào ôn thi. Nhưng cx phải kể đến 1 số thành phần bình chân như vại ngồi ung dung nhàn hạ. Vâng còn ai khác ngoài đám yêu tinh tụi nó. Biết hiện tại nó đang làm gì k? Nhìn sang góc kia thì biết.

Nó ngồi hằn lên bàn, mặt dăm chiêu suy nghĩ, tay run run, mắt liên tục liếc Haray và Windy.

- 2 nè, tao thắng nhá_ Haray sung sướng đập bàn, tay kia hạ con 2 cơ đồ chóai. Nó lăn ra bàn khóc thét, thua 12 ván rồi. Đấy, khổ chưa? Người ta thì học đông học tây, tụi nó thì ngồi đây đánh bạc, thanh niên nghiêm túc 2015 là đây.

- Mà lại thua rồi, Seny, mau đi bữa trưa đi_ Windy ôm cổ nó

- Biết biết, xuống canteen đi_ Nó chán nản đứng dậy

- Hey, hay để anh đi cho, được hem_ Quân nhảy vô, ôm cổ nó cười vui vẻ

- Cậu nói đó nha, tui k có ép đâu_ Nó cười

- Cậu nên suy nghĩ lại đi, mời cô ta ăn là sạt nghiệp đó_ Sky trêu đùa

- Hứ người ta đâu có keo kiệt giống ai kia?_ Nó nhún nhường bỏ đi, cả đám cx nhanh chân chạy theo

Canteen hôm nay khá vắng, cũng phải thôi, cái lũ đầu to kia bận ăn gổ thay cơm rồi mà. Nó thấy thương cho bọn họ ghê, nhưng biết sao đc? ai biểu nó quá thông minh, k cần học cx biết(Ren:Bão giạt cấp 99 trên cấp 100, biến động rất mạnh, nguyên nhân gây bão, Seny chém quá kinh Seny: Con kia có im k? đánh cho phù mủ giờ. Ren: Đấy đấy, nó ác với tôi thế đấy, huhu)

Vừa ngồi xuống bàn, nó đã gọi đồ ăn la liệt, Quân lúc đầu có vẻ hơi sốc khi chứng kiến sức ăn của nó, nhưng sau đó lại tự mk an ủi, *k sao, mập dễ thương* đc nuôi 1 con heo mập như nó thì hạnh phúc quá còn gì?

- Đây, Seny, bộ em k định ôn thi hả?_ Kevil hỏi
- K sao, em là thiên tài mà_ Nó vênh váo
- Phải rồi, thiên tài bỗng chốc hóa thành thi hài_ Sky trâm chọc
- Ê, tôi động chạm gì đến mỗ mả tổ tiên nhà anh hả?_ nó chua ngoa
- Thôi ăn đi, cãi nhau hoài_ Windy giải hòa
- Còn gì nữa đâu mà ăn? Cô vét sạch rồi đấy thôi_ Rany chỉ đồng bát đĩa bên cạnh Windy
- Thì sao? tôi có ăn sạt nghiệp nhà anh đâu mà sợ?_ Windy gân cổ cãi
- Thế này phải xem lại mới đc, nếu lấy cô về chắc tôi ra đường ăn xin mất_ rany thở dài tiếc rẻ
- Ai lấy anh hử?_ Windy phi cái bánh thắng vào mặt Rany
- Tụi mày, nghiêm cấm bạo lực gia đình, nhìn mami và daday kìa, phải hòa thuận thế chứ_ Nó chỉ Haray và Kevil rồi cười

- Hình như mày ăn nhiều nên chưa tiêu cơm nhỉ? Cần tao xoa bóp cho k?_ Haray bẻ tay rôm rộp, vẻ mặt nguy hiểm

- Em gái, em vừa phun ra câu gì thế?_ Kevil dịu dàng liếc nó

- Haha, k có gì đâu_ Nó vội xua tay, đẩy khổ lắm cơ, nó có lòng mà người ta đâu có dạ. Tụi nó đang ngồi nói chuyện vui vẻ, nó chọc chọc cốc sinh tố, chăm chú vào câu chuyện. Nhưng bỗng có tiếng nói quen thuộc nhưng lâu ngày k nghe phát lên, tất cả quay ra đằng sau.

- Ái chà, lâu rồi k gặp, chẳng biết cô còn nhớ tôi k nhỉ_ nhỏ Lucy bước ến vẻ ỡng ọ, theo sau là 2 con bạn Decy và Geny.

- Nhớ chứ, rất nhớ là đằng khác, tôi cứ tưởng cô bị tổng cổ khởi trường rồi chứ_ nó cười khinh bỉ

- Sky, em rất nhớ anh đấy_ Bỏ ngoài tai lời nó nói, nhỏ ta bước đến, xà vào lòng Sky, nhưng đáng ngạc nhiên là hẳn cx chẳng nói gì mà mặc kệ cô ta. Nó tức mk, quay sang 1 bên, Lucy càng đc thể cười kiêu ngạo, nhìn nó vẻ thách thức

.....

- Anh Rany, tối nay, chúng ta đi chơi đc k?_ Decy vòng tay ôm cổ Rany thân mật, liếc nhìn Windy như thách thức *anh ấy là của tô*i. Nhưng Windy chỉ cười mỉm, thản nhiên như kiểu *Thích thì cứ việc*

- Buông ra đi_ Rany gắt lên, xô cô ta ra, đúng thật trc đây anh là 1 playboy, hẹn hò với k ít cô gái, nhưng, k biết từ lúc nào, trái tim anh đã thuộc về 1 người, người có khả năng khiến anh rối loạn, người khiến anh luôn muốn bảo vệ, chăm sóc...

Thấy vẻ hờ hững của Rany, Decy vẫn k dừng lại

- Sao vậy? Trc đây chúng ta luôn đi cx nhau mà?_ Nhỏ ta dí sát mặt mk vào Rany rồi thuộc đà hôn lên môi anh, nhưng Rany nhanh chóng đẩy ra

- Đủ rồi, muốn chơi trò tình ái thì đi chỗ khác mà chơi_ Windy đập bàn đứng dậy, quay người bỏ đi. Rany cx vội vàng chạy theo.

.....

- Anh Kevil, vậy chúng ta....._ Geny lúc này mới lên tiếng, nhưng ngay tức khắc, nhỏ bị Haray cầm cốc cafe nóng đổ thẳng vào áo.

- Thật xin lỗi, tôi cứ nghĩ đó là thùng rác_ Haray vờ ăn năn

- Cô thông cảm, bạn của tôi bị dị ứng với những thứ k sạch sẽ_ Nó chêm lời vào

Kevil còn đang ngây ngốc nhìn Haray, cô gái này... Anh còn chưa có phản ứng vậy mà cô đã giúp anh đuổi cục nợ đi rồi? Vì sao nhỉ? Nhưng anh k quan tâm nhiều đến thế, anh chỉ biết rằng, lúc này mk thật vui, thật ập ập.

- K sao, nhưng tôi k mang theo áo nên đành..._ Geny ra vẻ nhân từ, rồi nhỏ cười phất cái áo bị dính cafe, khoe vòng ngực quyến rũ ẩn trong chiếc áo đỏ và đường cong sắc nét. Nó đang cầm cốc sinh tố thì đánh rơi thìa xuống đất vì sock, cô ta trình diễn bikini hả? sao k cởi hết luôn đi? Kevil, Sky và Quân nhìn muốn rớt quai hàm, chỉ thiếu điều chưa chảy máu mũi. Nó liếc nhìn 1 cái như muốn cảnh cáo, *nhìn gì, có muốn chọc đui mắt k?*

Haray cười khẩy, k tin đ đến trò bỉ ổi này nhỏ ta cx dám làm, vậy tội gì cô k đùa vui chút? Haray tiến về phía nhỏ, tay vòng quay ôm lấy người nhỏ, ngón tay thon thả của cô k ngừng vuốt ve. Geny đứng yên bất động, cái sát khí mà Haray tỏa ra khiến nhỏ muốn chạy cx k nhắc chân nổi

- Mà, định viết truyện hentai hả?_ Nó nuốt nước bọt, gằn giọng hỏi

- Có lẽ thế..._ Haray thì thầm, tay nhanh nhẹn cởi áo ngực của cô ta

- Nó cho cô biết, nếu muốn, thì hãy cởi sạch hết ra, đừng có nửa chừng thế_ giọng Haray đầy giễu cợt, thích thú nhìn khuôn mặt đỏ ửng sắp khóc của Geny. (Ren:Đấy, con người thật của bà đấy, k hiền lành gì đâu. haray: Có ý kiến gì? Ren: Haha, k có gì)

Tội nghiệp, bị dọa cho xanh mặt rồi. Nó thấy vậy thì vớ cái áo vứt cho cô ta, cô ta vội nhặt lên mặc rồi bỏ chạy. Haray thoáng cười, nhưng hình như, ở đây vẫn chưa sạch sẽ lắm nhỉ? Còn 1 con hồ li nữa kìa. Mà vấn đề nằm ở thằng cha kia, cái tên mặt lạnh như băng ngồi ôm con hồ li ấy đấy, hẳn chẳng có ý kiến gì, hỏi có tức k?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Chỉ Cần Vậy Thôi

Nó kiên nhẫn ngồi chờ chút nữa để xem phản ứng của hắn, nhưng hắn cứ đờ như cây cơ, thậm chí còn tỏ vẻ thích thú với nhỏ Lucy kia nữa. Nó cau mày đứng phắt dậy kéo Quân đi thẳng. Haray cx chạy theo nó, chỉ có Kevil là nhìn hắn với 1 nụ cười khó hiểu.

- Chăm sóc người tình tốt nhé_ Kevil đặt tay lên vai hắn, hắn cx k đáp lại. Khi m.n đã bỏ đi hết, Lucy khá thỏa mãn vì nghĩ đã đạt đc mục đích. Nhỏ vươn tay ra cởi 1 cúc áo của hắn, ánh mắt lẳng lơ quyến rũ. Hắn cầm chặt tay nhỏ, đẩy mạnh xuống mặt bàn, vẻ mặt vẫn lạnh tanh

- Sao? sao vậy anh?... Lucy nhỏ giọng, cố che chút hoảng sợ trong mắt. Hắn vẫn k đáp lại, ghé mặt mình sát với ả, khẽ thầm thì

- Cô biết k? Tôi ghét nhất hạng người như cô, nếu cô định dở trò với Seny thì nên dừng lại ngay đi, dám đụng vào 1 ngón tay của Seny thì cô biết kết cục rồi đấy_ Hắn buông lời đe dọa, ánh mắt như cảnh cáo, nhìn thấu con mồi, tay cầm nhanh con dao gọt trái cây trên bàn, ghim xuống sát bên cổ cô ta. Lucy lộ rõ vẻ hoảng sợ trong ánh mắt, con người này k hề đơn giản. Sky đứng thẳng dậy xoay người bỏ đi. Lucy lúc này mới nhanh lấy lại bình tĩnh, thu hết can đảm nhỏ thét lên đây uất ức

- Tại sao? tại sao anh chỉ quan tâm đến cô ta thôi cơ chứ? Cô ta là gì đối với anh?

- Cô ấy... là tất cả với tôi_ Không quay lại, nhưng Sky khẽ đáp

- Tất cả? vậy em sẽ cướp thứ anh cho là tất cả đấy_ Vẻ tà ác lộ rõ trên mặt, Lucy như đã lên sẵn 1 kế hoạch cho mk.

Sky lơ đãng tiến về khuôn viên sau trường, lại cúp học nữa. nhưng có lẽ cx k có tâm trạng để học. Hắn ngả người xuống gốc cây, chợt nhớ tới hình ảnh của 1 con bé ngang ngạnh từng ngủ ở đây, hắn mỉm cười thật nhẹ. Nụ cười thoáng qua.

- Ê, là gì ở đây?_ Seny đã đứng sau lưng hắn từ lúc nào

- Hờ? sao cô ở đây?

- Hay nhĩ tôi hỏi anh mà anh lại hỏi ngược lại tôi, à mà, tôi tưởng anh đang ôm gái chứ

- Gái chạy rồi, nên tôi ôm cô thay thế nhá_ Sky cười, lao vào ôm nó

- Xê ra, tên biến thái này, bà cho vào nôi bây giờ_ Nó hung dữ đẩy Sky ra

- Mà... cô k giận hả?

- Có, giận vì anh k nói thật, anh sợ con nhỏ đó gây phiền cho tôi à_ Nó phồng má giận dữ

- Cô biết?_ Sky ngạc nhiên

- Vô tình nhìn thấy

- Chứ k phải dính trộm hả?

- Ai... ai mà thèm, anh đi với ai mắc mớ gì đến tôi?_ Nó cự lại

- Ờ phải rồi, tôi đi với mấy em chân dài thì mắc kệ tôi, nhĩ?_ Hắn cười gian

- Đồ biến thái, có giỏi thì đi luôn đi_ Nó rút giày ra nện hắn.

- Rồi rồi, đeo giày vào đi, k đeo vào là tui đi đó_ hăn nựng như nựng trẻ con, mang giày vào chân nó, rồi thuận đà cõng nó trên lưng.

- Này, thả tôi xuống_ nó ngượng chín mặt, tên này làm gì thế, nó có gãy chân đâu

- Yên nào, tôi đáp xuống đây_ Hăn đe dọa, phải rồi, nó đâu có biết, hăn muốn đc ôm nó như nào. Muốn cô gái nhỏ bé này chỉ cần dựa vào hăn, chỉ cần luôn nhìn về hăn là đủ. Hăn k quan tâm, k màng tới bất kì điều gì, mặc kệ luôn cả tình cảm nó giành cho hăn, dù có hay k cx đc. Chỉ cần bản thân hăn yêu, chỉ cần trái tim hăn thuộc về nó, vậy là đủ

_ Phải, hăn đối với nó là vô giá, nó đã nhận ra điều này từ lâu rồi, chỉ là nó k đủ can đảm vứt bỏ quá khứ, k đủ can đảm đối mặt với tương lai, và càng k dám tiến tới trong thực tại. Đối với nó, chỉ cần như vậy là đủ rồi, nó sẽ k đòi hỏi gì thêm nữa, thứ tình cảm này, mình nó chịu, mk nó giấu kín là đc rồi, k cần phải nói nữa. Nó cx chưa từng biết, lưng hăn lại rộng và mềm như thế, cảm giác an toàn và đc che chở. Giống như vòng tay hăn vậy, dù cho nó có gặp khó khăn hay thử thách, nó cx k sợ, vì nó tin chắc, sẽ có 1 vòng tay rộng mở đón chờ mk. Nếu có thể, nó mong cảm giác hạnh phúc này đừng ngừng lại, để nó đc hăn cõng đi mãi, chỉ vậy thôi, là quá đủ với nó rồi

~~~~~

- Ế, đi biển hả?_ nó ngồi khoanh chân trên giường, mắt háo hức nhìn Haray như thể chưa tin vào những điều nhỏ nói

- Thật, tại mày cúp học lên có biết gì đâu_ Haray dí đầu nó

- Hura thích quá, biển muôn năm_ nó gieo lên sung sướng. Nó thích biển cx chẳng có gì là lạ

- Cái con này, sống ở biển mà cứ như chur tới biển lần nào ấy_ Haray lắc đầu

- Thì sao? Lâu rồi k đến biển mà, Windy nhi_ nó quay sang Windy hờ hờ

- Tao... ừm có lẽ sẽ k đi_ Windy có vẻ tiếc nuối

- Tại sao?_ Nó ngạc nhiên

- Thì, đuôi cá ý, tao k xuống nc đc, chẳng lẽ mà bảo tao ngồi trên bờ xây lâu đài cát?_ Windy phụng phịu, lúc này nó mới chợt nhớ ra.

- K sao đâu, cứ đi đi, buổi sáng mà chơi trên bờ, buổi tối tụi mk đi bơi, lúc ấy k có ai, biển là của tụi mk_ Nó ôm Windy vào lòng, nó biết nhỏ thích biển lắm, nhưng sợ bị nhìn thấy nên lâu rồi cx k dám đi

- Thật hả?_ Windy nhìn nó

- Thật, cứ đi đi tao đảm bảo cho_ Haray trả lời, vẻ mặt chắc chắn, đáng tin tưởng

- Tuyệt, đúng là hạnh phúc mà_ Tụi nó reo vang.

- À mà, mà với Rany sao rồi? hình như mà giận cậu ta mà_ nó chợt hỏi

- K biết, tên đó muốn làm gì thì làm_ Windy đang vui tỏ ra bức dọc

- Đây, hỏi thật mà thích Rany đúng k?_ Haray ra vẻ nghi ngờ

- Ai nói chứ? K có mà_ Windy nhảy dựng lên quát

- Rồi, k có thì thôi, làm gì ghê thế?_ Haray xua tay cười thầm

- Người ta đã nói k rồi mà_ nó cx hùa heo

- Tụi... tụi mày, tụi mày chẳng thế
- Đâu nào, tao thích ai đâu
- Còn dám ngụy biện hả
- Ai thèm, xem có người thẹn quá hóa giận kìa
- Đã bảo k mà.....

Vậy là cả 3 con xông vào quật nhau bằng gối ôm

.

.

.

- Mà thật ra là có đấy.....

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Đi Biển

Nó hiện giờ chẳng khác gì con thần kinh chốn trại, chỉ thiếu cái xích trên cổ là hoàn hảo. Hiện tại nó đang ngồi trên máy bay, ngó ngang ngó dọc, vừa đến sân bay đã vội lái xe về khách sạn, báo hại tụi bạn chạy theo muốn hụt hơi.-

Tuyệt quá, anh Hai, ta ra biển luôn nha_ Nó níu tay Kevil

- Chưa đc, bây giờ về khách sạn cất đồ, sau đó đi ăn tối ở nhà ăn chung, ngày mai thì em muốn làm gì cx đc, à, chuyển đi này có tất cả các lớp cx tham gia nên chắc em sẽ gặp Rin ở nhà ăn đấy._ Kevil chậm rãi

- Xí, anh cái gì cx quy tắc thế_ Nó chê

- Phải vậy mới sống đc chứ_ Haray chì chiết nó

- Ờ, bà vậy mới hợp với anh tôi_ Nó cười

- Tui lên nhận phòng trc, ok_ Windy xách đồ đi thẳng

- Để tôi giúp cho_ Rany dành vali của nhỏ

- Khỏi, phiền phức_ Windy giật lại

- Ủầy, bị giận rồi_ Nó vỗ vai Rany an ủi

- Cô đúng là nhiều chuyện quá rồi đấy_ Sky cốc đầu nó rồi cx xách đồ về phòng

- Cái tên xăng pha nhót kia, đứng lại, sao dám cốc đầu bà hả_ Nó hét

- Còn cô là đầu pha mỡ, khâu cái mồm lại đi_ Sky chẳng thèm quay lại

-----*****-----

Sau bữa tối nó tha thần lẩn qua lẩn lại trong phòng

- Mà sao vậy, lúc này ăn nhiều quá lên chưa tiêu cơm hả?_ Windy vỗ đầu nó

- Mà hỏi tao? Hỏi lại mà ấ, mà giận Rany hả?

- K có, tao đâu rảnh

- Ờ k rảnh, nhìn cái mặt kia_ Haray cười

- Thôi kệ đi, ra biển chơi k?_ Nó rủ rê

- K tối muộn rồi, tao ngủ_ Cả 2 đều từ chối, nó đành lủi thủi đi dạo 1 mk.

Nó thích biển, kể cả khi đây là nơi gắn với những kí ức đau khổ nhất, nó muốn trốn chạy, nhưng lại k thể quên. Trăng cứ sáng dịu dàng, chỉ có mk ánh trăng cô độc, xung quanh có muôn vàn vì sao như thế, vậy mà tại sao trăng vẫn cô đơn như thế? Gió vẫn thổi, gió đêm lạnh buốt, nhìn xa chỉ là 1 mảng đen kịt rộng lớn. Nó nằm ra cát, tay vất lên che mắt như thể k muốn ánh trăng kia chạm đến mình. Cứ thế nghe tiếng rì rào của biển, nghĩ miên man. Gió biển bỗng chớ nên ấm áp lạ thường, nó hé mắt, là Quân, cậu ta ngồi ngay bên cạnh nó, vòng 1 tay ôm nó.

- Sao cậu ở đây?_ Nó bật dậy

- À tại qua phòng k thấy em nên anh đi tìm_ Quân cười đáp

- Ừkm _nó k nói gì thêm, để câu chuyện chưa bắt đầu đã vội kết thúc

- Sắp hết 1 tháng rồi đấy_ Quân bỗng cất lời

- Gì cơ?_ Nó hỏi

- Vụ cá cược của chúng ta ấy_ Quân nhắc

- Vậy em đã thấy mk yêu tôi chưa?_ Quân nhìn nó

- Chưa_ Nó thẳng thừng, mặc dù Quân rất tốt, nó cx tin tình cảm của Quân là thật, như nó chắc rằng mk k yêu Quân. Có lẽ thế... Nó đứng dậy, định bỏ đi thì bị Quân kéo lại, đè nó xuống nền cát trắng, cả thân hình đè chặt lên người nó, hai tay giữ chặt k cho nó cơ hội động đậy

- Cậu, làm gì vậy, thả ra ngay_ Nó cúi, liên tục giãy dụa

- Tôi muốn biết, em thực sự k có chút tình cảm nào với tôi sao?_ Quân nhìn nó k do dự, ánh mắt rõ ràng sắc bén nhưng lại có tia ôn nhu, van nài

- K biết_ nó quay mặt đi

- Tại sao k thể yêu tôi?_ Quân vẫn kiên trì

- Vì, chúng ta vốn k thể?

- Vậy nghĩa là với Sky thì có thể

- Cậu, nói gì vậy?_ Nó thoáng giật mk, nhưng sau đó lấy lại vẻ bình tĩnh_ Ai cx vậy cả thôi, giờ thả tôi ra đi_ nó lãnh đạm tiếp lời. Quân buông tay ra, nó vùng dậy, nhìn cậu giận dữ.

- Dù thế nào, anh cx k từ bỏ_ Quân đặt tay lên đầu nó vỗ nhẹ

Nó hừ 1 tiếng rồi đi thẳng, sớm biết tên này phiền phức thế lúc ấy đánh chết nó cx k thêm nhận lời làm bạn gái hẳn

Nhưng thật sự, khi nhắc đến Sky lòng nó lại có chút khó chịu, cảm giác như mất đi 1 thứ gì đấy, cảm giác k can tâm

-----***-----

Một buổi sáng trong lành a~ nó diện cho mk 1 bộ đồ xanh dương năng động, khoác ngoài 1 chiếc áo mỏng dài tay để che nắng, cứ liên tục réo gọi Haray

- Nhanh lên nhanh lên, thay đồ đi, cầm cái kia nữa kia nữa kia...._
Miệng nó nói k ngừng

- Mày, cầm, và cho rớt quai hàm giờ_ Haray đe dọa. Nó quay ra phía Windy cầu nhàu

- Windy, sao chưa thay đồ

Tao đâu có đi đc_ Windy thở dài

- Kệ đi, ra đó chơi cx tao, nghịch cát cx đc ha_ nó năn nỉ, mắt long lanh đáng yêu hết sức

- Rồi rồi, mày muốn gì cx dc_ Cô thở dài đứng dậy đi theo nó.

- Oa đẹp ghê, thích quá_ Nó hét

- Đây, khóa cái mở vệt của cô lại, người ta nhìn kìa_ Sky khều vai nó

- Kệ tôi, óc heo như anh phần

- Ờ tôi óc heo cô nào phải

- Có phải anh rảnh quá rồi k, suốt ngày gây sự với tôi thế

- Chứ k phải cô lúc nào cx khiến người ta phát cáu hả?

- này thì cái_ Nó đá Sky 1 nhát rồi chạy thẳng ra biển.
- Em gái, lâu rồi k bơi ha, cx thi k?_ Kevil cười với nó
- Tụi này cx tham gia lun

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Chuyện Tình Cảm Vốn Khó Nói?

Vậy là tụi nó cx thi bơi, à trong khi cả tụi đang hăng hái thi xem ai cán đích đầu tiên thì nó và Sky lại thi vui đầu nhau giữa biển, người này ra sức dìm chết người kia. Trong lúc ấy Windy chỉ ngồi trên ghế, nhìn tụi nó mà cười

- Sao cô k xuống biển, chẳng lẽ k biết bơi?_ Rany hỏi nhỏ Windy
- Hừ, nhiều chuyện_ Nhỏ đứng phắt dậy, k thêm nói mà bỏ đi luôn
- Lại làm gì cho nó giận thế_ Nó ngoi lên, chạy lại hỏi Rany
- Ai mà biết chứ?_ Rany lắc đầu ngán ngẩm

- Thôi, chơi bóng chuyền nha_ Nó rủ rê, vậy là con gái 1 đội, con trai 1 đội, nhưng quả giao bóng nào cx là do Windy phát, mà lúc nào cx chỉ nhắm thẳng vào mặt Rany mà giao. Tội nghiệp thằng bé, ai biểu Windy phát bóng tài quá làm chi, nhắm quả nào trúng quả ấy. Lúc chơi đập dừa hấu, thay vì đập quả dừa Windy cầm nguyên cây gậy sắt phang vào mặt Rany, may mà hăn né kịp chứ k nát sọ.

- Ê, nãy giờ cô định ám sát tôi à?_ Rany gắt
- Ừa đấy, rồi sao_ Nhỏ vênh mặt
- Đc rồi, đừng cãi nữa Windy, đi tìm Rin với tao k? Thằng bé ở bên kia thì phải_ Nó cười
- Cx đc, mà, sao hôm nay k thấy Quân vậy_ Windy nhìn dáo dác

- Kệ... kệ hẳn chứ, đi đâu quan tâm làm gì_ Nghĩ lại chuyện hôm qua nó thoáng đỏ mặt, nhưng chưa kịp đi thì đã nghe tiếng của lũ con gái vây quanh, nó quay ra, lại là Lucy, Decy và Geny. Nó lắc đầu ngao ngán. Cái lũ ruồi này đuổi cx k đi, phải diệt mới hết đc

- Anh chúng ta đi chơi nha_ Ba nhỏ bám lấy tụi hẳn

- Tụi này về khách sạn trc, mấy cô cứ ở lại_ Kevil và Sky dứt tay ra

- Vậy Rany, đi cx tụi em nha_ Ba nhỏ sát thân hình quyến rũ của mk lại, Rany còn chưa kịp phản ứng thì đã bị ả lôi đi. Windy hừ lạnh 1 tiếng rồi cx bỏ về phòng luôn. Haray và nó chỉ còn biết cười thầm.

-----***-----

Hầy và nó trở về khách sạn sau khi đi dạo quanh các khu bán đồ lưu niệm, thấy trong phòng tối om, nó khẽ tiến lại phòng Windy rồi gõ cửa, chẳng có động tĩnh gì. Haray nhú mào, kiên trì gọi cửa lần nữa, vẫn chẳng thấy ai ra, nhỏ nổi khùng đập bay cái cửa rồi xông vào phòng

- Đây, con kia, tao sẽ bắt mày vì tội phá hoại của công_ Windy hét vọng ra từ phòng tắm. Tụi nó vội đập cửa xông vào. Windy đang ngâm mk trong bồn, đuôi cá tím lộ ra, quấy nước thật mạnh tỏ vẻ giận dữ, tay để lên thành, vẻ quyến rũ. Nó tiến lại, ngồi trên thành bồn thì bất ngờ bị Windy kéo xuống, ướt nhẹp người, vậy là cả 2 cx tắm chung luôn

- Tụi mày, trẻ trâu sao mà còn tắm chung?_ Haray cười giễu cợt, nó đứng bật dậy, kéo cả nhỏ chìm vào bồn luôn. Bồn tắm lớn, như cái hồ bơi thu nhỏ, đủ sức cho 3 con động cốn thi chìm chệt nhau.

- Đây, mày thích Rany đúng k?_ Nó bắt đầu khơi chuyện

- Thấy mày dùng dùng bỏ về hẳn lo lắm ấy_ Haray tiếp lời

- K biết, tui cx chẳng biết nói thế nào, chỉ là... luôn để ý hăn từ lâu, mỗi lần hăn cười với cô gái khác đều thấy khó chịu. Trc nay chưa từng thấy vậy, có khi nào mk bị bệnh k?_ Windy chìm dần xuống nước

- Phải, mày bệnh nặng rồi ấy_ Nó và Haray đồng thanh.

- Biết k, những chuyện tình cảm như vậy, nếu cứ trốn chạy mà k chịu đối mặt, người tổn thương sẽ là chính bản thân mk. Mk muốn làm gì? muốn vì ai, muốn bảo vệ ai, chỉ bản thân mk mới biết đc, nếu k thể tự quyết định con đường mk đi, nếu luôn phân vân do dự, sẽ để chính bản thân lạc trong mê cung của chính mk tạo ra_ Haray ôm 2 con bạn vào lòng, khẽ nhủ

Đối mặt? Trốn chạy, tự tạo tổn thương? Nó cx đang tự nhốt mk trong căn phòng tối ấy đây

- Nhưng Rany, cậu ta..._ Windy có chút ngập ngừng

- Đc rồi, bây giờ đừng bận tâm nữa, đi bơi thôi, giờ khuya rồi nên sẽ k có ai đâu_ Nó hào hứng lôi kéo. Nó biết, Windy lo lắng điều gì, người và tiền vốn là k thể, nếu cố ép buộc... vì vậy mà nó muốn từ chối Quân, nhưng chính nó cx k biết, mk nuối tiếc điều gì.

Vậy là cả 3 cx ủa ra biển, tận hưởng làn gió biển. Windy cười thích thú, lao nhanh xuống nước, bỗng chốc đã biến thành 1 Mĩ Nhân Ngư xinh đẹp. Thích thú bơi lội, lặn sâu xuống đáy đại dương. Nó và Haray cx nhanh chóng nhập cuộc vui. Lâu rồi mới có thể thoải mái như vậy, tha hồ bơi lội. Để nước hòa tan bao âu lo trong lòng, hòa vào dòng chảy của nước, quên đi hết thảy mọi việc, k cần bận tâm nữa. Windy liên tục lao vọt từ dưới nước lên, khuôn mặt điểm lệ ẩn hiện dưới ánh trăng mờ ảo tựa như tiên nữ. Nó cùng Haray ngồi trên một mỏm đá cười hiền hòa. Không gian dường như chỉ có tiếng cười của tụi nó, nhẹ dịu, tình bạn đẹp như làn nước mùa hạ. Cả vùng biển vắng chỉ thấy tụi nó cười đùa cx nhau.

Cách đó k xa, 1 nụ cười quý quý, thích thú hé lên, ánh mắt như muốn nuốt trọn khung cảnh trc mặt.

- Lần này, để xem cô phải nói ra sao đây? hahaha.....

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Lộ Thân Phận

Một buổi sớm yên bình ở khu nghỉ dưỡng, nó vươn vai lười biếng ngáp 1 cái rồi vô duyên. Chưa kịp lăn ra khỏi chăn đã bị Haray tóm cổ đá đít lăn xuống gầm giường. Nó lồm cồm bò dậy cất giọng ngái ngủ đầy oán trách

- Con ác nhân thất đức kia, mày định giết tao phỏng
- Gọi mãi mày có chịu dậy đâu? K dùng biện pháp mạnh thì lợn nó k ưa_ Haray tỉnh bơ
- Tao dậy rồi đó thôi, cơ mà mày bảo ai là lợn hử, tao là lợn thì mày là heo nái_ Nó đánh đá cãi
- Thôi đủ rồi, sáng nào tụi mày cx tập thể dục bằng mồm vậy? Xuống ăn sáng đi_ Windy can ngăn

Vậy là tụi nó rờn rần kéo nhau xuống, phòng ăn, vui vẻ nói chuyện, nhưng vừa xuống tới nơi đã nghe tiếng rì rào bàn tán sôi nổi, rồi tất cả ánh mắt trong phòng ăn đều hướng về tụi nó.

- Thấy k? cô ta là yêu quái đấy_ N1
- K thể nào, mk k tin đâu_ N2
- Thật mà, chính mắt tớ đã nhìn thấy_ N1
- Eo ơi, xinh vậy mà lại..._ N2

Nó trở mắt ra nhìn, ế yêu quái? bọn họ vừa xem phim kinh dị nên bị ảo hả? Mà sao cứ nhìn tụi nó vậy? hay trên mặt mk có dính gì? Nó cau mày,

đưa tay lên sờ mặt? Ủa có cái gì đâu nhỉ? Cx lúc ấy, Rin từ đâu chạy lại, túm lấy tay áo nó hỏi, ánh mắt ngờ vực dò xét kì lạ

- Tỷ, có thật vậy k? Chẳng lẽ mấy người thực sự..._ Cậu ngập ngừng rồi bỏ lửng câu nói. Đúng lúc bọn hắn cx đang bước xuống nhà ăn, thấy 1 đám đông hỗn loạn bao quanh tụi nó bàn tán, Kevil vội chạy vào.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy?_ Anh cao giọng hỏi

- - Em cx k biết chuyện gì đang diễn ra nữa_ nó thanh minh

- cô đừng có giả vờ, Nguyệt Hải Băng, cô tài giỏi thật, loại yêu chủng thấp hèn như cô chỉ giỏi đi quyến rũ đàn ông_ Lucy lách nganh dòng người đứng trc mặt nó. Bảo nó là Yêu? Bảo nó quyến rũ đàn ông? Con nhỏ này thật quá đáng, Nó giơ cao tay, giáng 1 tát vào mặt ả. ả ôm mặt uất hận rồi hét lên

- Đồ yêu quái, đồ xấu xa. Biến đi

- Cô đang nói ai vậy?_ Haray lên tiếng

- Tôi nói mấy cô đấy, đừng giả ngây nữa, lũ cặn bã_ Nhỏ ta tiếp tục day nghiến, rồi tiện tay vứt 1 xấp ảnh lên bàn. Nó cúi xuống nhặt lên xem, mặt bỗng tái xanh, k còn giọt máu. Windy nhìn vào bức ảnh, là ảnh của cô trong hình dạng người cá vào đêm qua, ảnh cô bơi trên biển, dưới ánh trăng, kể cả khi biến hình cx đc ghi lại rõ. Mặt cô trắng bệch, tay run run, môi mấp máy muốn ní nhưng k thể thốt lên lời. Haray hoảng hồn, khuôn mặt bỗng đen ngầu giận dữ. Cả Sky, Kevil và Rany cx giật mk.

- Mấy tấm ảnh này k phải là ảnh ghép chứ?_ Nó tìm cách xoay sở

- Ảnh ghép? Cô đang ngụ ý biện sao? Chúng ta có thể nhờ chuyên gia kiểm chứng, hơn nữa, video này chẳng lẽ tôi kẻ dao vào cổ ép mấy cô đóng_ Geny chen vào, tay mở 1 clip phát lên, hình ảnh của 3 người tụi nó

đêm hôm qua đều đc gi lại rõ nét, cận cảnh, k thể chối cãi (t/g: Uầy, máy xịn ghê ; Seny: Mà y giết tao rồi).

- Đây chỉ là cosplay thôi, em gái nhĩ_ Kevil cười tự nhiên với nó

- Anh Kevil, cả 2 anh nữa, đều bị mấy con yêu tinh này lừa hết rồi_ 3 ả liên tục đả kích

- Cô im đi, dựa vào đâu mà cô nói tôi là yêu quái, vả lại người cá đâu phải ma quỷ gì chứ?_ Windy bấy giờ mới gào lên phẫn nộ

- Chỉ cần k phải là con người thì đều là loài yêu ma xấu xa hại người, người cá hay gì đó cx vậy thôi. Nói xem, cô đã dùng bùa hếp gì để mê hoặc m.n_ Decy cười khinh bỉ

- Chỉ dựa vào vài tấm hình và cái video k rõ nguồn gốc này mà đòi vu oan cho bọn tôi? Coi thường nhau quá đấy_ Haray tức giận đập bẻ cá máy quay, đồng thời cx xé nát mấy tấm ảnh

- Cô cứ phá thoải mái, tôi đã sao ra rất nhiều bản rồi, mà nếu như tôi đưa cái này cho viện nghiên cứu thì sao nhĩ? Sẽ có rất nhiều người biết đấy_ Decy đe dọa

- Cô, quá đáng lắm rồi_ Kevil nghiêng răng

- Anh, đừng mắc lừa cô ta nữa, bả con ả đó đã mê hoặc anh rồi_ Lucy kéo Kevil về phía mk, chỉ tay chì chiết 3 tụi nó

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Thú Nhận

Nó cáu giận khi nhìn thấy khuôn mặt đắc thắng của cô ta. Nhưng xem ra Windy đã quá hoảng loạn. Nếu vậy nó cx k thêm đôi co nữa. Ra ý nháy mắt cho Haray và Kevil, rồi lùi lại ôm lấy Windy.

- Cô nói em tôi là yêu quái? Vậy tôi cx giống như họ?- Kevil hỏi

- Em đã nói anh chỉ bị ả mê hoặc thôi mà_ Nhỏ bám lấy Kevil buông lời cợt nhả.

- Rany, Sky, 2 anh cx tỉnh ra đi, họ chẳng tốt đẹp đâu_ Lucy đánh giọng

- À phải. Tôi tỉnh rồi, hoàn toàn tỉnh rồi_ Rany nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng, khuôn mặt mang vẻ giễu cợt, nhưng đáy mắt lộ rõ sự u sầu.

- Vậy anh hãy rời xa 3 ả đi_ Decy bám lấy tay cậu

- Buông ra và biến đi_ Sky dang tay ả ra, đẩy Rany đang thất thần về phía sau. Windy co người lại, nằm im trong tay nó, nhưng lại có ý tránh ánh mắt thất vọng của Rany, đến cậu cũng nhìn cô như vậy? Cũng khinh miệt cô như những người đó sao? Vẻ cứng rắn, nhí nhảnh ngày thường của cô hoàn toàn biến mất

- Nói cho cô biết, nếu k có bằng chứng xác hực, mà chỉ biết sửa k thì sẽ tự hại chết mình đó_ Haray lên tiếng

- Ế? Cho hỏi có ai từng thấy Windy xuống nước chưa? Ngay cả chiều hôm qua, chẳng phải cô ta cũng k xuống biển k? Nếu bây giờ đẩy cô ta xuống biển, biết đâu sẽ rõ sự thật này_ Geny khôn khéo

- Phải đó, tiết tập bơi ở trường cô ta luôn trốn_ N1
- Cô ta k bao giờ bơi? K biết bơi à?_ N2
- K phải đâu, tại vì cô ta sợ m.n biết mk chỉ là quái vật_N3
- Thật k tin đc, xinh đẹp vậy mà_N4
- Quái vật
- Ghê tởm
- Cút đi

-Thật đáng sợ, mau cút đi_ những tiếng bàn tán xì xầm đổ về phía bọn nó

Windy ôm đầu nép sâu vào người nó, khuôn mặt hoảng loạn tột độ, cứ như toàn bộ thế giới đang cười nhạo, phỉ báng cô. Cô k hiểu nổi, mk đã làm gì sai? Tại sao lại khinh bỉ cô như vậy? Cô đâu phải yêu quái chứ. Lại càng k tin nổi ánh mắt Rany nhìn mk, câu, chẳng lẽ cx đang ghét cô lắm sao?

- Nào, hãy thử kéo cô ta xuống biển đi_ Lucy cười khoái trá, 1 đám con trai xông vào định kéo Windy đi. Nhưng nào có dễ, thằng nào lại gần là bị nó đá bay ngay.

- Sky, tên khốn nhà người tại sao k giúp mà cứ đứng nhìn k vậy_ Nó bất mãn hét lên. Chẳng đợi nó nói thêm câu nào, Sky cứ vậy tiến về phía Lucy, ánh mắt k lộ ra ý, thật khó nắm bắt, nhưng nó lại nhìn thấy... Quý, hiện thân của Quý, cậu ta đang tức giận sao?

- Cô nợ tôi 1 lời giải thích. _Đi ngang qua, hần ném cho nó 1 câu dựng tóc gáy. Sky dừng lại trc Lucy, rồi nhanh đến mức, nó k kịp nhìn đã thấy 1 vết đỏ hằn trên má ả

- Anh... đánh em sao?_ Lucy ôm 1 bên má, cắn phần

- Tôi đã nói rồi, đừng động vào họ_ Buông 1 lời hăn quay ngoắt đi, kéo cả đám ra khỏi đám hỗn tạp ấy

-----***-----

Trong phòng của tụi nó, k khí trở nên nặng nề. Nó và Haray luôn ôm chặt lấy Windy. Tong khi Rany buông ánh mắt hờ hững ở góc phòng. Còn Sky, cha nội ấy k biết có gì vui mà cứ cười hoài, làm nó tức phát sốt. Rin tiến về phía nó làm nó thoáng giật mk. suýt thì quên thẳng bé.

- Chị, nói cho em nghe đi, em muốn biết_ Rin giọng run rẩy, khẽ hỏi. Cx dễ hiểu, ai mà chấp nhận đc sự tồn tại của bọn nó, càng k thể tin, mk bị lừa dối.

- Em... muốn biết thật chứ? _ Haray hỏi lại

- Ukm_ Rin chỉ khẽ gật đầu, cúi gằm mặt. Nó liếc về phía Kevil, thấy anh gật đầu chấp thuận mới dám mở lời

- Tôi cx k ngại cho các anh biết, dù sao cx k dấu đc nữa. Tụi tôi k phải người phạm._ Nó rành rọt từng chữ, quan sát nét mặt từng người rồi mới nói tiếp

- Tiểu Long Nữ, con gái Long Vương và cx là em ruột của Kevil_ Nó chỉ vào mk

- Haray đồng thời cũng là Công Chúa Địa Ngục, em gái Diêm Vương, và cô ấy là Mĩ Nhân ngư, con của biển cả_ Haray chỉ vào mk. Rồi nói luôn phần của Windy.

- Em có sợ k, có chịu tin k?_ Nó ôn nhu nhìn Rin

- K, rất vui mới đúng, chị nói gì em cx tin, e cx k bận tâm chị là ai_ Rin nở nụ cười tươi, vẻ thỏa mãn

- Mấy anh thì sao?_ Tin những gì chúng tôi nói k?

- Tất nhiên, vì chúng ta giống nhau mà_ Kevil cười

- Phải, giống nhau mà._ Rany vẫn hờ hững

- Tôi là con của Ngọc Hoàng_ Thái Tử_ Sky cười tự nhiên

- Tôi cũng vậy, k phải người phạm, là con của Thái Bạch Kim Tinh_ Rany cao ngạo. Trong khi tụi nó chết cứng

- Mấy anh? tại sao tôi k biết....._ tụi nó lắp bắp

- ừ tụi này cũng có biết gì đâu?_ Sky lắc đầu. Ngay ập tức, mọi ánh mắt đổ dồn sang Kevil, kẻ biết tất cả từ đầu đến cuối mà vẫn cam như hến

- Anhhhhhh..... anh giải thích sao đây?_ nói dịu dàng bẻ tay rôm rốp, chuẩn bị tư thế tẩm quất cho ông anh trai tốt tính

- Cho hỏi mày còn gì để trăn trối k? nói đi đừng ngại_ Sky cx k vừa

- Haha bình tĩnh, tao có biết gì đâu? tại mấy người k hỏi mà_ Kevil sợ hãi

- Thôi bỏ đi, dù sao ừ m.n cx đều giống nhau. Thế mà khi này tôi còn mang cảm giác tội lỗi vì đã dẫu mấy anh chứ, ai ngờ..._ nó thở dài

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Người Cũ Gặp Lại

- Cũng đều là 1 lò mà ra nhĩ_ Sky cười phụ họa
- Ổ hơn chưa, Windy? _ Haray lay tay nhỏ đang thất tần
- Bây giờ phải làm sao để xử lí những người ở ngoài kia đây?_ Nó lộ rõ vẻ lo lắng.
- Anh nghĩ chúng ta cần che dấu chuyện này trc_ Kevil xoa cằm
- Nhưng bằng cách nào?_ Haray hỏi lại
- Cho mỗi đứa 1 phát súng để tụi nó câm vĩnh viễn luôn_ Nó đặc ý
- Cô ác nó vừa thôi, tích đức chút đi_ Sky lắc đầu
- Nè Rany sao im quá vậy, cậu k lo gì sao?_ nó quay đi, bỏ lơ câu nói của Sky
- Tôi? Tôi cần phải nói gì đây?_ Rany vẫn mang vẻ mặt vô cảm, nhưng ánh mắt vẫn hướng về phía Windy
- Mình... mình... xin lỗi, mình..._ Windy nấc lên từng hồi
- K phải tại cậu, là do tụi tớ kéo cậu ra biển_ Haray an ủi
- Hứ, ăn năn gì nữa chứ, thật chẳng ra sao_ Rany buông lời trách móc, vẻ mặt như khinh bỉ, chỉ trong phút chốc, Windy đã nhìn rõ vẻ mặt ấy, nhưng tại sao? Cô cứ ngỡ rằng, m.n có thể k tin mk, nhưng cậu nhất định sẽ tin chứ. Vậy tại sao? cậu cx ghét tôi sao? Nghĩ như vậy càng khiến cô khó

chịu hơn. Tại sao? Tại sao? Từ lúc nào trong lòng cô đã dành cho cậu 1 vị trí quan trọng đến vậy? Từ lúc nào, người cô căm ghét tận xương tủy lại trở thành người cô quan tâm nhất.

- Xin lỗi...._ Windy đứng bật dậy, nước mắt vẫn lăn dài trên má, k phải vì những lời đàm tiếu kia. Mà vì cảm giác đau tận tâm này, lần đầu cô mới hiểu được. Quay đi thật nhanh, cô lao ra khỏi phòng, Haray cũng k kịp cản cô lại

- Rany, cậu vừa nói gì vậy, chạy theo cậu ấy đi_ Nó hét lên như ra lệnh

- Tại sao?_ Rany vẫn đứng im

- Tên này, k đánh k chịu tình_ Nó tiến lại định cho cậu ta 1 trận, nhưng cx may Haray kịp ngăn lại

- Rany, đi tìm cậu ấy đi nếu k là hối hận đấy_ Sky vỗ vai cậu

Hối hận? có lẽ vậy? Thật sự cậu k hiểu nổi, nhưng nghĩ đến bản thân bị lừa dối bởi người con gái mk yêu thương, cậu k chịu nổi. Nhưng chẳng phải cậu cx k nói ra sự thật đấy thôi, vậy cậu tức giận vì lí do gì chứ. Thấy mk quá vô lí, cậu vùng dậy, chạy theo Windy

- Cậu ta ngốc hơn mk tưởng_ Nó đưa tay lên ôm đầu

- Chứ k phải kẻ ngốc là cô sao?_ Sky phì cười

- Anh nói ai ngốc hả thằng đàn kia_ Nó cãi

-Đủ rồi, yên lặng chút đi, giờ phải xem làm sao để đối phó với đám người kia, nếu k tin này lan ra sẽ ảnh hưởng đến chúng ta_ Kevil nói

- Nếu bây giờ còn phép, em nhất định sẽ xóa kí ức của bọn họ_ Nó nghiêng rằng

- Nếu vậy thì cắt lưỡi chúng đi_ Haray lộ ra vẻ mặt quỷ dị
- K đc, nếu vậy họ có thể viết_ Nó phản bác
- Chặt tay luôn_ Haray cười thâm tà
- Nghe hay đấy_ Nó hò reo tán thưởng
- Thế sao k giết luôn cho rồi_ Rin run sợ nhìn tụi nó

_ Ý hay, cho mỗi đứa 1 viên kẹo đồng, đảm bảo xuống âm phủ Vương ca sẽ đối xử tử tế, em trai chị thông minh ghê_ 2 tụi nó đồng thanh

- Em mày ác quá_ Sky k còn biết nói gì, gục đầu vào vai Kevil khóc thầm

- Anh đừng khóc, mạnh mẽ lên_ Rin an ủi mà vẻ mặt thẳng bé cx tái đi mấy phần

- Nếu vậy sao k để tụi này giúp cho?_ Tiếng nói trầm lạ vang lên bên ngoài ban công(Bớ bà con, có trộm đột nhập). Ngoài cửa có bóng 1 nam nhân đứng dựa vào lan can, phong thái đỉnh đạc mà vô hồn. Kế bên có bóng 1 cô gái nhỏ nhắn, tay bám chặt người nam kia, từ trong phòng mà vẫn nghe hương hoa thoảng qua cànng khiến người ta tò mò. Nó vội chạy lại, giật tung rèm cửa, trc mặt là người con trai khuôn mặt như tạc, vẻ mặt cực ôn nhu, hiền hòa nhưng lại vô cảm. Tựa như 1 khối băng chỉ có hình thù mà không hồn sắc. Đôi mắt màu đồng nhìn k thấy đáy, mái tóc để dài ngang vai tùy ý thả trong gió. Bên cạnh là cô bé tầm 14t, vẻ mặt cực trẻ con, da trắng, mắt hồng, nét tinh nghịch đáng yêu, cứ luôn bám chặt người đứng kế bên không rời. Cô bé nhỏ nhắn là vậy nhưng lại đẹp động lòng người. Nó chợt thất thần, cô bé kia nó k hề biết, nhưng nam nhân đó hẳn là...

- Sao anh/ em lại ở đây_ Nó bất ngờ thốt lên, cx là lúc Sky hoảng hồn nhìn cô bé đó

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Khởi Đầu Cho Một Kết Thúc

- Thật là, rời thiên giới lâu quá nên đâu cần nhớ tới ta nữa_ Nam nhân kia tiến lại, lên giọng trách móc, tay vỗ nhẹ đầu nó về cứng chiều. Nó đứng như cột, k ngừng ngậy ngốc, lúc sau mới thốt đc tiếng nói

- Na tra? Huynh sao lại ở đây?_ Phải, người đứng trc nó k ai khác là Na Tra, vị thần Trung Quốc mệnh danh là k hồn phách,k trái tim, còn người này, ôn nhu là vậy, dịu dàng là vậy nhưng thật ra là vô cảm, đối với chuyện gì cũng công bằng, nhưng lại như k quan tâm thì đúng hơn. Trước kia khi ở thiên cung, anh là người thân với nó nhất, lại rất hay bao che, bênh vực cho mấy trò quậy phá của nó. vì vậy mà nó cực thích huynh ấy.

- Tại sao lại k? ta rất nhớ muội đấy, được rồi, đây là hạ giới, đừng gọi ta vậy nữa_ Tránh câu hỏi của nó, Huynh vẫn xoa xoa cái đầu.

- Vậy gọi là Lay đi_ Nó cười hiền

- Tên này của ai thế_ Huynh hỏi lại

- Con chó mới chết của em_ Nó hồn nhiên trả lời

-....._ Quạ bay trên đầu ai đó, một sự tổn thương sâu sắc

- A, k phải em có ý gì đâu, chỉ tại con chó đó cũng giống anh ở về mặt dừng dừng thôi

- ....._ đây gọi là vạn tiễn xuyên tâm

- Đây, có phải chị đang xỉ nhục Huynh ấy k hả_ Cô bé kia chống hông hất hàm với nó, nhìn dễ thương mà sao đánh đá vậy?

- Ế con nhóc nào đây_ Nó chỏ xuống cô bé chỉ cao chưa ngực mk
- Chị bảo ai là nhóc hả đồ bà già_ Con bé cãi ngang
- Em gái tôi đấy, Hoàng Thiên Nhi._ Sky trả lời, ngã về cái ghế phía sau, vẻ mệt mỏi như thể mang gánh nặng
- Em gái á?_ Nó và Haray cùng hét lên
- Anh Sky, Kevil, lâu k gặp_ Cô bé cúi đầu lễ phép, rồi tiến về phía Haray và Rin.
- Chào chị, chào bạn, từ nay cứ gọi em là Thiên Nhi nhé_ cô bé hôn hờ rồi qua ra nó, rít nhẹ qua kẽ răng _ Chào BÀ GIÀ thừa thãi
- Nó giận run, nó chẳng hiểu lí do gì cô bé này lại ghét mk thế, rõ ràng là ghét ngay lần đầu gặp mặt mà.
- Thiên Nhi, đừng hỗn thế chứ_ Lay (từ giờ gọi vậy nha) cốc nhẹ đầu cô bé.
- Được rồi, giờ cho hỏi ngọn gió độc nào đưa 2 người tới đây?_ Sky mỉa mai
- Em gái nhớ anh mà_ Thiên Nhi nũng nịu, sà vào lòng Sky, nó như chết đứng. Cái kiểu làm nũng này y hệt như nó với Kevil, xem ra cô bé này cũng chẳng phải nai tơ gì đâu. Cũng may Sky k bị chứng cuồng em gái như anh nó.
- Thôi đi cô, chẳng lẽ anh k biết cô bám theo Lay_ Sky đẩy cô bé ra, vẻ k vui
- Được rồi, tụi này xuống theo lệnh Ngọc hoàng để giúp mấy đứa_ Lay cười thích thú

- Giúp hay phá đây?_ Sky thở dài

- Vậy để ta thử nhé, chẳng phải mấy đứa muốn xóa kí ức của những người ngoài kia sao?_ Lay rất tự nhiên tiến về phía Rin, cậu bé k tự chủ lùi lại phía sau.

- Anh định làm gì? _ Rin có chút hoảng loạn

- Đừng lo, chỉ là chỉnh lại một chút chí nhớ thôi, kí ức về ngày hôm nay_ Lay trấn an

- K muốn, dừng lại đi, Seny, em k muốn đâu_ Rin thét lên, chạy lại núp sau lưng nó

- Được rồi, tha cho Rin đi, chỉ cần lo cho lũ người ngoài kia thôi_ Nó hờ dãi, bất giác k muốn làm tổn thương Rin.

- Bây giờ tôi đi tìm Windy_ Haray đứng dậy

- Em thao với_ Rin cũng vội chạy theo, kéo cả nó.

Trong phòng chỉ còn lại Thiên Nhi, lay và Kevil, Sky. không khí bỗng trùng hẫng xuống, nặng nề. ngọt ngào. Lay vẫn rất vui vẻ nhấp ngụm trà, trong khi Thiên Nhi cũng bỏ ra ngoài đi dạo. Kevil này giờ im lặng, ánh mắt trở nên dò xét.

- Thật sự thì huynh xuống đây làm gì?_ Kevil dùng ngữ điệu trầm lạ. Nhưng không lời đáp lại, Lay vẫn thản nhiên uống trà như trêu tức.

- Tôi không quan tâm mấy người muốn gì, dẹp quách cái kế hoạch gì đó đi, nhưng nếu dám làm tổn thương Seny tôi sẽ k để yên._ Kevil nắm chặt tay, phải, anh k thích Lay, ai bảo Seny coi Lay như anh trai, làm anh k ít lần bị cho ra rìa, nhưng Lay có thể.....

- Cậu vẫn quan tâm em gái như vậy nhỉ_ Lay cười hiền, nhìn điệu bộ hờ hững của Kevil đang quay lưng rời khỏi. Sky k nói gì, nhưng trong lòng tự hiểu, xem ra những ngày sắp tới sẽ rất khó sống đây.

*****~::~~*****

Cả buổi hôm ấy, nó k tìm thấy Windy thì trong lòng phát hoảng, hay là nhỏ ra biển? Dầu sao cũng là thủy tộc, về biển cũng không có gì lạ. Nghĩ vậy, nó nhanh chân chạy ra biển, chiều tà, mặt trời đã lặn, nhuộm cả vùng biển trong màu máu vàng cam, đến ảm đạm, bi thương. Nó chạy dọc bờ biển, chân trần đạp lên từng đụn cát. Lòng lo như lửa đốt, Rany k tìm thấy Windy, mà nó biết rõ Windy. tuy lúc nào cũng vui vẻ nhưng thật ra lại mèn yếu. Nó nằm ườn trên cát, nhắm mắt tận hưởng gió biển, thật mệt mỏi. Một bàn tay vỗ nhẹ lên vai khiến nó giật mk ngồi bật dậy. Là Quân, nó thoáng ngỡ ngàng, sau bao chuyện xảy ra nó gần như quên bẵng Quân. Từ hôm gặp nhau trên biển, nó dứt khoát rằng mk k thể yêu cậu ta, cho rằng cậu ta đã sớm từ bỏ. Hôm nay mới thấy cậu ta trườn mặt ra, k biết đã nghe chuyện gì chưa.

- Nghĩ gì vậy? Mới k gặp 1 ngày mà trông em ngây ngốc thế_ Quân hỏi

- Tưởng cậu bỏ đi rồi, đang mừng vì trút đc cục nợ_ Nó thật biết làm tổn thương người khác mà.

- Em còn chưa yêu anh sao anh bỏ đi được?

- Tôi đã nói là chúng ta k thể được mà_ Nó gắt

- Vì em k phải là người bình thường_ Quân trầm mặc, giọng mang chút mỉa mai

- Cậu... cậu biết?_ nó giật mk, chẳng phải Lay đã lo xóa kí ức của m.n rồi sao? sao thừa ra tên này vậy?

- Anh... biết từ lâu rồi, Khi em đến nhà anh, khi em triệu hồi 1 nam nhân áo đen ở dưới hồ lên, anh đã vô tình nhìn thấy. Cả khi em nói anh hãy đến gặp mẹ, thật sự anh đã gặp lại bà. Tất cả đều do em giúp anh. Vì vậy anh đã rất nghi ngờ, rút cuộc em là ai? Anh đã thử điều tra, nhưng mọi thông tin về em qua hoàn hảo, hoàn hảo đến đáng ngờ_ Quân nhìn xa xăm

- Vậy là cậu đã biết từ lâu? Vậy tại sao k từ bỏ

- Vì anh yêu em, cho dù em có là ai. Anh nguyện ý ở bên em_ Quân cười hiền

- Ngu ngốc, tôi sẽ xóa đi kí ức của cậu_ Nó đứng bật dậy, tức giận tột độ, tại sao? tại sao cậu ta k hiểu rằng người và tiên đến với nhau sẽ tạo ra bi kịch? Nó nhìn ra biển, kí ức chợt ùa về, đau thương tột độ.

- Anh k muốn, anh muốn nhớ mọi thứ về em_ Quân ôm nó từ phía sau, nó biết, Quân thật lòng với nó, lại luôn quan tâm nó, chính nó cũng k nỡ, có lẽ là mềm lòng.

- Nếu cậu muốn vậy thì tôi sẽ k ép_ nó thoát khỏi tay Quân, chạy về phía khách sạn.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Em Gái Xuất Chiêu

Nó lao nhanh về phía khách sạn thì thấy Windy đã về rồi. Chắc Haray cũng đã kể lại mọi chuyện cho Windy nghe. Nhưng nhìn kiểu Rany quay về 1 nơi, nhỏ quay về 1 hướng chắc 2 đứa chưa làm hòa. Nó cười nhẹ, nhanh chóng thu dọn hành lí chuẩn bị rời khỏi khách sạn, chở về nhà. Dù sao nhờ Lay mà mọi việc đã ổn thỏa. Vừa về tới biệt thự, Haray đã bị 1 cuộc điện thoại quấy nhiễu.

- Nè, giờ tụi phải qua Mĩ, bên công ty có vài việc phải làm_ Nhỏ gấp điện thoại, quay ra thông báo

- K cho mày đi đâu, k thích đâu_ Nó nghe xong nhảy dựng , bám càng Haray

- À, nếu vậy em sẽ đi cùng chị, em rời bang đã lâu rồi, k có ai tiếp quản_ Rin cũng muốn cùng đi

- K cho đi đâu, em ở đây với chị cơ_ Bây giờ nó chuyển sang bám Rin

- Được rồi, nếu sợ chán thì mày có thể rủ họ sang ở chung mà_ Haray chỉ vào đám tụi hần.

- Được đó, em gái tối nay ngủ chung nhé_ Kevil lao vào nó

- K, phiền phức_ Nó cự tuyệt

- Có sao đâu? Ở chung tiện hơn mà_ Lay xoa đầu nó, vừa nghe vậy nó lập tức gật đầu luôn. Đây đúng là phân biệt đối xử mà

- Được rồi, vậy bây giờ tao đi nha, còn Windy, Seny mà nhớ chăm sóc chu đáo đó_ Haray dặn dò rồi mới lên xe. Nó rút cái khăn trắng trong túi ra liên tục vậy(Chị muốn trừ ẻo à).

*****~::~*****

Bữa cơm tối diễn ra như thường lệ, nó ngồi cạnh Lay và Kevil. Windy nhất quyết k xuống ăn cơm, Rany cũng bỏ đi đâu mất tăm. Chỉ còn nó, Kevil, Lay, Sky và Thiên Nhi cùng ăn. Nhưng lạ là, Lay cứ gắp cho nó miếng nào là Thiên Nhi lườm nó cháy da mặt, làm nó nuốt cũng k trôi.

- À, Thiên Nhi, có muốn ăn canh k?_ Nó ngỏ ý

- Khỏi, bà già thì lo ăn đi, răng móm gần hết rồi hả? _ Nhi hoạch hộc

- Con nhỏ kia, muốn ăn đập hủ? Nói chuyện với tiền bối vậy sao?_ Nó cúi, đập bàn đứng dậy

- Huhu, anh Lay, yêu quái đòi ăn thịt e kìa_ Thiên Nhi nép đầu vào người Lay, giả bộ đáng thương. Con nhỏ này k đi làm diễn viên đúng là uổng.

- Sky, anh nói gì đi chứ, em gái anh sao cứ ám tôi hoài vậy_ Nó tức mk, quay sang Sky

- Ai da, chưa về nhà chồng đã lên mặt chị dâu_ Thiên Nhi tỏ vẻ trêu chọc

- Nhóc nói cái zề_ Nó lườm

- Nói canh rất ngon, nên Lay, ăn nhiều chút hen_ Con bé phớt lờ nó, chăm chăm bát canh. Nó hừ lạnh một tiếng rồi đứng dậy luôn. Bước nhanh ra ngoài vườn, chút giậm lên đám lá cây tội nghiệp.

- Ê, cô còn vật nữa là trụi cả cây đó_ Sky đứng sau, tủm tủm cười

- Anh đó, vào mà chơi với em gái tốt của anh đi, nó khiến tôi tăng huyết
mất_ Nó cầm 1 cành cây nhỏ phất vào mặt Sky

- Hử? tôi có liên quan gì đến vụ này đâu? Cô đó, có đứa con nít ranh nói
cũng k lại nữa, Ngốc_ Sky càng trêu tức

- Thằng bại não kia, đã k giúp thì phần, còn ở đó lên mặt_ Nó hăm hăm
bỏ vào nhà. Nhưng hình như mọi chuyện chưa kết thúc khi.....
MÉOOOOOO..... Nó nhảy dựng lên khi nghe tiếng mèo kêu trong nhà

- A, chị Seny, xem mấy con mèo dễ thương k nè?_ Thiên Nhi *ngây
thơ* giơ con mèo ra trc mặt nó. Cố tình, chắc chắn đây là cố tình nha. Nó
chỉ hận k thể vo tròn ném cả người với mèo bay ra biển Đông cho ranh nợ.
Bình tĩnh, nở nụ cười trên môi, k thể để cho con bé này biết nó sợ mèo, nếu
k sẽ bị uy hiếp mất.

- Thiên Nhi, nuôi mèo dễ mắc bệnh lắm, mau đem nó đi

- Có sao đâu, rất dễ thương mà_ Thiên Nhi cười nhưng lại đang hăm
nghĩ* Thả ra? có ngu tôi mới thả, tưởng tôi k biết chị sợ mèo chắc*

- Nói chung là có thả k?_ Nó nổi cáu

- K thả á chị hay nổi giận vậy hỏi sao mặt nhiều nếp nhăn_ Thiên Nhi
cũng trở mặt. Nó chỉ còn biết đưa ánh mắt cầu cứu Kevil. Anh mỉm cười, hí
hửng chạy lại, cuối cùng cô em gái này cũng nhớ đến anh rồi. Bế thốc Seny
lên, anh đưa nó về phòng.

- Tưởng trốn mà ngon với tôi á? để coi ...1...2...3...._ Thiên Nhi cười
nham hiểm, chỉ sau 3s 1 tiếng hét chói tai vang lên, sau đó là hàng loạt tiếng
đổ vỡ, tiếng lăn và bịch bịch vang lên. Chuyện là thế này, khi vừa mở cửa
phòng, Seny nhà ta chứng kiến 5 nàng mèo nằm trể trệ trong phòng mk,
hoảng quá cầm luôn cái bình hoa cạnh cửa ném vào, rồi giãy đành đạch.
Kevil mất đà theo đó ngã xuống, mà chẳng biết ngã kiểu, gì lăn mấy vòng

xuống cầu thang và an tọa với kiêu vờ ếch bắt mắt. Nó ngồi dậy, xoa xoa cái đầu sưng u 1 cục. Sky với Lay vội chạy ra xem, Kevil lo lắng quay nó vòng vòng.

- Seny, em k sao chứ_ Kevil ôm nó hỏi vồ vã

- Cô bị bầm tím rồi kìa, ra đây tôi băng cho_ Sky hốt hoảng

- Đáng đời, ai biểu tài lanh?_ Thiên Nhi cười khoái trá

- Thiên Nhi, là do em phải k? Em hư quá đấy_ Lay cúi giận quát cô bé.
Mặt Thiên Nhi sưng sờ, sau thành phần uất

- Anh Hai, em đau, anh hai oiiiiii hixhix_ Nó cũng giả đồ bù lu bù loa, định qua mặt chị đây á? K có cửa đâu, nó cũng có khả năng giả nai dữ lắm nha. Làm cả bọn xúm lại chăm sóc. Nó sau khi đc Sky quấn cho 1 vòng băng trắng trên đầu mới chịu lên phòng đi tắm. Nó thở dài, chẳng biết nó đã làm gì mà khiến cho Thiên Nhi ghét vậy. Đang suy nghĩ mông lung, vừa bước vào nhà tắm, nó dẫm ngay lên 1 đồng xà phòng trơn ngay trc cửa, báo hại nó ngã đập ,mặt xuống đất, lại hét ré lên.

- Seny, em sao vậy, Seny, có sao k_ Kevil ngoài cửa phòng tắm, đập cửa liên tục

- Seny cô k sao chứ-_ Sky vừa nghe động đã vội chạy lên

- Á, k đc bước vào, tôi k cần ai giúp_ Nó trong phòng tắm vội ra lệnh, hiện tại nó có mặc cái gì đâu mà đòi vào

- Lần này thì xem thử chị nhờ ai giúp_ Thiên Nhi núp sau cánh cửa cười nham hiểm.

*****~::~~::~~ phòng Sky ~::~~::~*****

Hắn ngồi kế bên cửa sổ, tay cầm 1 đồng hồ sơ, tuy rằng k trực tiếp tham gia, nhưng hắn đã bắt đầu tiếp quản công ty của gia đình. Nhưng hắn có vẻ k chuyên tâm vào công việc, đôi mắt màu huyết chốc chốc lại run lên, hướng về phía bầu trời đen kịt. Hắn cảm nhận đc hắn sẽ có những thay đổi sắp tới, sự xuất hiện của Lay thật khiến hắn lo lắng. K lí gì đó chỉ là ngẫu nhiên. Nghĩ tới nghĩ lui 1 hồi hắn đi tắm, cảm thấy buồn ngủ, hắn lăn ra giường ngủ. Bỗng nhiên cảm thấy tiếng mở cửa rất khẽ, một mùi hương thoang thoảng. Lại cảm thấy cái gì đó ấm ấm, nặng nặng đè lên người. Chẳng lẽ là trộm? Hắn nằm im, nín thở, cái vật kia vẫn di chuyển trên người hắn, sau đó rón rén giở chăn ra(đoán xem là ai) K lẽ định ám sát? Rất nhanh hắn lật người, đè tên kia xuống giường, cả người thuận tiện đè lên rồi vội bật đèn. Hắn suýt hét lên.

- Ai da, đau, anh ác vừa thôi chứ, đối xử với phụ nữ vậy hả?_ Nó nằm dưới người hắn suýt xoa

- Là cô, Seny? Cô mà vào đây làm gì? Hay là...._ Hắn bỗng cười đậm tà

- Anh thôi tưởng tượng đi, và ngồi dậy ngay cho tôi_ Nó xấu hổ hét lên, hắn đè ngay trên phần ngực của nó, hắn nghe vậy cx thoáng đỏ mặt, vội ngồi bật dậy.

- Sao cô mò vào đây?_ Sky quay về vấn đề chính

- Thì định hỏi xem anh có biết vì sao Thiên Nhi ghét tôi k, tôi k muốn thành nạn nhân của nó nữa đâu_ Nó ôm cái đầu quần băng trắng của mk than thở

- Chắc tại cô thân với Lay quá đó_ Sky suy tư

- Lay?

- Thiên Nhi thích Lay, con bé đã tỏ tình hơn 99 lần rồi, nhưng lần nào cũng bị từ chối

- Eo, ghê nha_ Nó khen

- Lúc trc trên thiên đình, cứ có cô gái nào lại gần Lay là bị nó *Chăm sóc* tử tế. Thật ra tôi cũng từng khuyên nó, Lay vốn là vị thần k có hồn phách, k có trái tim, vì vậy sẽ k biết yêu. Nhưng nó k chịu nghe nó bảo sẽ khiến Lay tìm lại tình cảm của con người_ Sky nói

- Em gái anh có tính chiếm hữu và tình yêu mãnh liệt thật_ Nó thán phục. Cửa phòng lại 1 lần nữa mở ra, lần này người bước vào là Thiên Nhi

- Anh Sky, em đem.... Áaaaaaaaaaaaaaaaa_ Thiên Nhi hét lên khi nhìn vào phòng. 1 nam 1 nữ. Nam thì cởi trần khoe bụng sáu múi, nữ thì mặc 1 cái áo sơ mi mỏng, dài, hở 2 nút đầu, chăn màn thì xộ xệch, vậy đủ hiểu em nó đang nghĩ gì

- Anh hai, k ngờ nhe_ Thiên Nhi cười gian

- Á, k phải đâu mà_ Nó lên tiếng giải thích

- Thôi khỏi, em ra ngoài, k làm phiền_ Con bé rất tự nhiên đóng sập cửa phòng, vui vẻ bước ra, để lại 2 cái xác đang há mồm k biết phải nói gì

- Thôi, tôi về phòng đây_ Nó định thần lại chuẩn bị rời đi

- K tiễn

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Bà Mỗi Bất Hạnh

Nó vươn vai thức dậy, vsen rồi chọn cho mk 1 bộ váy hồng cute năng động, xong hí hửng xuống nhà ăn sáng. Ý, sao sáng nay có cảm giác lạ thế nhờ, nó nghe có tiếng vịt kêu. Quái lạ, nhà nó đâu phải trại chăn nuôi? Ngó đầu xuống sân, 1 cảnh tượng vô cùng hùng vĩ xảy ra. Thiên Nhi, Sky, Kevil, và Lay đang... chăn vịt, à mà k, là bắt vịt mới đúng. Cả thảm cỏ trong hoa viên mượt như nhung bị trà đạp k thương tiếc. Con mẹ nó, nhà hay cái chuồng lợn, ý lợn chuồng vịt thế hả. Vậy là nó tiếp tục màn phi thân từ cửa sổ tầng ba xuống đất, k quên gọi Kevil đỡ mk.

- Máy người, làm gì nhà tôi thế_ nó chống tay hỏi sau khi an toàn tiếp đất

- Quác, quát, quát quát...._ Đó là âm thanh đầu tiên trả lời nó

- Tôi hỏi mấy người đang làm gì

- Bắt vịt- Đồng thanh cả lũ

- Tài dữ hén, hết trò rồi sao đem vịt về nuôi?_ Nó cáu

- Em định làm bữa sáng bằng vịt đực ướp sâm panh, nhưng ai ngờ..._ Thiên Nhi tỏ vẻ ăn năn

- Ở đâu ra cái món vịt đấy vậy? Quản gia Kim, mau dọn dẹp chỗ này đi_ Nó hạ giọng rồi kéo cả lũ vào phòng ăn và.....

- Nói, đứa nào phá cái nhà bếp này?_ Nó trở vào 1 đồng bầy nhầy hỗn tạp trong phòng bếp, như vừa trải qua 1 vụ nổ kinh hoàng

- Là Thiên Nhi đấy, con bé định làm bánh bông lan_ Sky đưa tay lên vuốt lại mái tóc, thờ ơ trả lời

- Quán gia Kim, làm ơn, dọn nốt, rồi đem bữa sáng lên sân thượng_ Nó kìm nén, ăn sáng trên sân thượng, quả k tồi, nó có trồng rất nhiều hoa hồng xanh trên đấy. Nhưng mọi chuyện lại k như ý muốn.

- Cái này là Thiên Nhi làm_ Nụ cười của nó tắt ngúm khi lên đến nơi, toàn bộ giống hoa hồng xanh nó mất công nhập khẩu rồi ghép gien đều héo hắt xui lơ. Nó cảm nhận đc từng đợt máu nóng dồn nén trong lòng, hận k thể đem cái mặt baby kia chà xuống lòng đường cho bớt vênh váo. Bình tĩnh, bình tĩnh. Nó tự nhủ

- À, đám hoa hồng xanh này thật trướng mắt nên em quyết định xóa sổ để trồng hoa sen_ Thiên Nhi hồn nhiên giả thích

Trồng hoa sen trên sân thượng? Rút cuộc là đầu óc cô có vấn đề hay cố tình chọc tức nhau đây? Đến lúc này nó k thể chịu nổi, sáng ra mà đã... Quả nhiên con nhỏ này có sức phá hoại hơn cả nó.

- Đem đồ ăn sáng vào phòng tôi_ Ngữ khí của nó trầm hẳn xuống. Nó mò xuống phòng Windy, từ hôm qua đến giờ chưa thấy nhỏ ra khỏi phòng, cả Rany cũng k thấy đâu. Nó đẩy cửa bước vào, tay cầm 1 khay bánh nhỏ. Windy nằm im trên giường, trùm 1 đồng chăn như tự kỉ, nó đặt khay bánh sang 1 bên, kéo chăn ra.

- Hôm qua Haray có việc, về bên Mĩ rồi, cả Rin cũng đi theo. _ Nó độc thoại, chẳng cần biết cô có nghe k

- Thiên Nhi, em gái của Sky làm tao tức điên lên vì những trò đùa của nó. Nè, bộ mày định ở trong này cả đời hả

- K biết

- Sao thế?

- Tao sợ

- Sợ đối mặt với Rany? Mày ngốc thật, hắn ta đi đâu cả buổi từ hôm qua đến giờ, Mà theo như quan sát của tao, Rany thật sự có tình cảm với mày, vậy nên, đừng lo gì cả_ Nó lừa lời an ủi, rồi rời khỏi phòng. Tiếng chuông điện thoại bất chợt reo lên, là Rany. Nó đang định mắng xối xả cho cái tên chết bầm ấy 1 trận.

- Chết ở chỗ nào rồi, cần tôi đến nhật xác k_ Nó phán

- Đừng giận mà, tôi có việc muốn nhờ cô. _ Rany năn nỉ cầu hòa

- Nói

- Cô dụ Windy đến bến cảng hộ tôi, tôi sẽ xin lỗi cô ấy

- Anh định Tinh tò chứ gì, vậy để tôi bày cho cách này.... thế, như thế đó..... Biết rồi mà_ nó mỉm cười rồi cụp máy, nghe cả tiếng đường sự bên kia đang đỏ mặt. Sau đó hí hửng quay vào phòng Windy

-Nè, tụi mk ra ngoài chơi nha_ Nó kì kèo

- K_ Cô quả quyết_

- Đừng như vậy mà, đi ra ngoài cho khuây khỏa_ Nó vẫn van nài, và đáp lại là 1 sự im lặng. Nó biết có nói cũng chẳng đc gì, thôi thì đi tìm viện binh vậy. Cơ mà nhờ Lay thì k đc, Kevil và Sky, 2 tên ấy biến đâu từ sáng. Nó ngồi 1 mk ở bên hồ nước, làm sao để dụ Windy ra ngoài đây?

- Chị nghĩ gì thế_ Thiên Nhi đứng sau nó cất tiếng hỏi

- Mặc mớ gì đến nhóc

- Em cũng đâu cần biết, đồ bà già khó ưa_Nhi lè lưỡi châm chọc. Nó đành bật mí mọi chuyện cho Nhi nghe. Thiên Nhi cười lém lỉnh vẻ ửng thuận, sau đó kéo nó vào phòng Windy.

- Chị Windy, nguy rồi, nguy rồi, anh Kevil, anh ấy, anh ấy bị tai nạn nhập viện rồi_ Thiên Nhi hốt hoảng

- Cái gì?_ Cả nó và Windy nhất tề hét toáng lên. Thiên Nhi đạp 1 nhát vào chân nó. Nó nuốt nước miếng cái ực, chuẩn bị lên sàn diễn.

- Windy, anh Kevil bị tông xe, k biết có sống nổi k, bác sĩ bảo có thể đây là lần cuối gặp anh ấy, phải làm sao đây? Mà, mau đến bệnh viện cùng tao đi._ Nó uốn lưỡi 3 lần, cầu cho Kevil k bao giờ nghe thấy mấy lời này, nếu k đứa em gái như nó hần đc đi thăm quý môn quan rồi rồi

- K thể nào, sao lại..._ Winy tin ngay khi nhìn hấy khuôn mặt lo sợ tràn ngập của nó, cô nấc lên từng hồi, như muốn khóc

- Hiện anh Lay và Sky đang ở đây, nhờ bác sĩ kéo dài sự sống của Kevil_ Thiên Nhi phụ họa

- Anh ấy, bị đâm đến lòi ruột, hộc máu rất khó coi, tay trái bị nãy, gãy mất cả hàm răng, bầm dập cả mặt mày, hơn nữa, hơn nữa còn bị .... oaoa anh ơi anh mà chết ai lo cho em đây, hixhix, anh ơi..._ Nó kể lể đủ thứ.

- Đi, tao với mày đến bệnh viện, thằng khốn nào gây ra tai nạn, tao sẽ đánh nó bẹp mỏ. _Windy hùng hổ, kéo nó đi. Nó nháy mắt ra dấu với Thiên Nhi, thành công mỹ mãn. Bây giờ chỉ còn tìm cách đưa Windy đến bến cảng mà thôi. Tụi nó phóng xe lao nhanh với vận tốc ánh sáng, rồi dừng lại ở 1 hiệu thời trang cao cấp trc sự ngỡ ngàng của Windy

- Sao lại dừng ở đây_ Windy thắc mắc.

- À, mày cũng lên thay đồ ở nhà ra và trang điểm chút chứ, biết đâu đây là lần cuối gặp anh ấy,, phải để anh ấy lưu lại hình ảnh đẹp nhất chứ. Huhuhu anh ơi_ Nó viện cớ

Sau 20' vật lộn, Windy bước ra với bộ váy lụa tím quý phái, mái tóc búi cao tôn lên khuôn mặt góc cạnh, cùng với những trang sức phụ kiện lấp lánh. Đẹp hoàn hảo như 1 nữ thần. Nó lại kéo Windy lên xe, phi thẳng tới bến cảng.

- Sao lại ở đây, phải đến bệnh viện chứ_ Windy thắc mắc. Nó chẳng còn biết phải viện cớ gì, đành phải đưa ánh mắt cầu cứu Thiên Nhi

- À... à... thì là... Haray, chị ấy nghe tin hoảng quá lên từ Mĩ bay thẳng về, khi này chị ấy bảo anh Kevil đang đc đưa đến tàu, dù sao anh ấy cũng sống trong thủy cung, nên muốn về với biển đó_ Thiên Nhi nhanh miệng.

- Vậy, phải làm sao? Chẳng lẽ anh ấy sẽ chết_ Windy tức tưởi

- K chết đâu, bây giờ mày lên tàu đi, tao về Long cung 1 chuyến để xem có cách cứu k_ Nó tỏ vẻ rầu rĩ, rồi nhanh chóng rời đi. Để mk Windy bước lên tàu với khuôn mặt âu lo. Tàu nhanh chóng nhổ neo, rời bến cảng, nó ngồi thụp xuống, thở dốc, thật may mà có thể lừa đc Windy, cũng nhờ có Thiên Nhi. Nó quay sang cô bé tươi cười.

- Cảm ơn

- K cần đâu, em rất thích giúp người mà_ Cô bé cười vui vẻ

- Haha thế sao_ Nó cười gượng, giúp người cái nổi gì, giết người thì có

- À mà, chắc anh Kevil sẽ thích món quà này lắm nhì_ Thiên Nhi rút trong túi ra 1 chiếc máy ghi âm.

- " Anh Kevil bị tông xe, k biết có sống nổi k"....." Anh ấy bị đâm đến lị ruột, hộc máu rất khó coi, tay trái bị gãy, lại bầm dập cả mặt mày...." đoạn ghi âm cuộc hội thoại của nó và Windy đã bị thâu lại, tiêu rồi, để Kevil nghe đc thì nó xác định cuộc đời chỉ còn 1 con đường.

- Thiên Nhi à, như thế là k tốt đâu, đưa chị đi

- K

- Đưa đi, chị mua kẹo cho

- Xin lỗi, tôi k phải con nít ranh để dụ kiểu đấy

- Có đưa k?

- K đấy, bà già _ Thế là mặc kệ nó năn nỉ, van xin, đe dọa, Thiên Nhi nhất quyết k đưa. Trên bến cảng, từng cơn gió biển lùa đến mát lạnh, đùa nghịch từng lọn tóc. Có 2 cô gái vừa chạy vừa nô đùa vui vẻ dưới ánh mặt trời, đẹp như 1 thiên sứ. (Ấy là trong mắt người ta, còn trong mắt tôi, đó là 2 mụ quỷ cái đang sống chết tranh nhau cái máy thu âm)

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Mĩ Nhân Ngư, Anh Yêu Em

chap này dành riêng cho Windy and Rany ha)

Windy bước lên tàu, đây là 1 con thuyền du lịch sang trọng sơn trắng. Khoang thuyền rộng rãi, bên ngoài được lát sàn gỗ, Windy đi thẳng vào trong, tìm trên các phòng, mãi chẳng thấy Kevil (thấy bằng niềm tin). Cô đành đi tìm xem trên thuyền có nhân viên phục vụ k, lần mò xuống khoang lái vẫn k thấy ai. Ra là thuyền chạy tự động. Cô đi lên khoang thuyền cao nhất, đứng cạnh lan can, tận hưởng gió biển và màu xanh mát của nước. Miệng nhắm hát theo 1 điệu nhạc quen thuộc. Gió lùa từ lọn tóc vàng mượt, xỏa tung trong gió biển. Mặt trời đã dần lặn, buồng 1 màu ảm đạm đến thê lương. Mùi hoa hồng cao quý từ đâu thoảng đến, những cánh hoa bay trong không trung đáp nhẹ xuống. Con thuyền lẻ loi giữa biển khơi vắng vẻ. Cô bất ngờ quay người lại. Tiếng nhạc vang lên, điệu nhạc valse ngân lên. Tiếp đó dáng người cao ráo bước ra, những cánh hoa hồng cũng theo bước chân chậm rãi xuất hiện. Trong ánh chiều tà, những ngọn nến đẹp lung linh huyền ảo, li rượu vang đỏ ánh màu máu quyến rũ mê người. Windy định thần, nhìn theo thân ảnh của nam nhân nọ. Mái tóc vàng trở nên hung đỏ trong ánh chiều, làn da trắng ngần, đẹp như trăng hôm, đôi môi đỏ tựa thiếu nữ. Một bộ vest trắng đuôi tôm lẫm lẫm, cài 1 bông hoa hồng đỏ trên ngực. Chiếc mặt nạ đen tuyền che nửa khuôn mặt, đẹp đến kì dị.

- Anh, là ai? _ Windy khẽ hỏi

- Là anh _ Âm điệu quen thuộc, chiếc mặt nạ được gỡ xuống, là Rany.

- Là anh? sao lại xuất hiện ở đây, Kevil đâu? _ Windy khó chịu lùi lại mấy bước.

- K đến _ Khẽ núm mày, Rany trả lời. Windy cũng k phải kẻ ngốc, như này là đủ hiểu, cô đã bị Seny lừa. Con nhỏ tài lanh đó, chờ đấy xem tao xử tội mày thế nào.

- Em ngồi đi chứ_ Rany tiến về phía bàn rượu, kéo ghế mời

- Trò nhảm nhí, quay thuyền về ngay cho tôi_ Windy nghiêng răng ra lệnh. Nhưng k như mong muốn, Rany tiến về phía cô, bế cô đặt vào ghế, mặc kệ cô liên tục vùng vẫy. Cô cau có tỏ vẻ chán ghét, giận dữ, khoanh 2 tay trước ngực, phồng má nhìn đi nơi khác. Rany chỉ biết phì cười trơ hành động trẻ con ấy, cô gái này thật quá đáng yêu, chỉ muốn nhét vào bao mang về làm của riêng(đang nghĩ zề thế), Anh rót li rượu để trơ mặt cô, cô vẫn k thèm đếm xỉa. Anh cười nhẹ, ngồi xuống ghế

- Cho tàu về_ Cô nói như ra lệnh

- Em muốn ăn gì đó chứ?_ Anh phớt lờ

- Tôi bảo cho tàu về_ cô thét

- k đc, anh có chuyện muốn nói với em. - Anh... thật ra, anh... anh muốn....anh

- Muốn đi vệ sinh chứ gì, con trai gì mà sinh lí yếu, nhà vệ sinh trong kia kìa, k giữ_ Cô hờ hững chỉ vào trong

- K phải, em nghĩ sao mà anh nói mấy chuyện tào lao đó_ Anh kích động đứng dậy

- Vậy anh cho tàu quay về đi để tôi bớt tào lao_ Windy cx k kém

- Anh yêu em

Đơ, cả 2 kẻ còng đơ. Đối với Windy, cô thừa nhận, mk yêu Rany. Yêu vô điều kiện, một kẻ chẳng hoa, tự phụ, lại tài lanh, ranh mãnh như anh có

điểm gì khiến cô yêu đến thế. Từ khi nào cô phát hiện tình cảm của mk trở nên kì lạ như vậy? Nhưng từ khi nào mà cô thất vọng về anh, khi ở trong khách sạn, khi cô bị nghi ngờ. Đôi mắt anh k chút bênh vực, như khinh miệt? Kì thị? Ghê tởm? Phải, có lẽ bởi sự hờ hững dứt khoát quay lưng của anh khiến cô tổn thương chẳng? Cảm giác thật tệ hại. Nhưng dù vậy, cô k phủ nhận rằng mk vẫn yêu anh. Đôi mắt tím pha lê quyến rũ như rung động, làn môi cánh đào mấp máy điều gì đó. Trong sắc chiều, cô trở nên đơn côi lạc lõng. Điều mà cô đã chờ đợi từ lâu, nay lại k dám đối mặt

Rany vẫn lặng im, nhìn người con gái mk yêu. Anh là 1 tay sát gái, vậy mà lại mất cả ngày để chuẩn bị cho 1 màn ỏ tình lãng mạn, thế mà giờ thành lãng nhách. Cô từng nói, thích chuyện tình romeo và juliet khi ở trên tàu nên anh mới mất công sắp xếp. Anh tự cười bản thân mk, nhưng k sao, vì cô, anh có thể làm tất cả. Nếu cô yêu anh vô điều kiện, thì anh yêu cô từ lần đầu gặp mặt. Một kẻ thích đùa giỡn với tình yêu từ khi nào tin vào 2 chữ định mệnh? Cô gái ương ngạnh khi hất đổ li cafe vào người anh tại sân bay. Lại bản lĩnh khi bị bắt cóc. Cô gái lúc mềm yếu, lúc cứng cỏi từ khi nào anh vô thức nhìn về cô? Chính bản thân anh cũng k thể lí giải

- Bị điên hả? Hôm nay k phải ngày cá tháng tư_ Windy trả lời, khóe môi vẽ lên 1 đường cong bốn cột, cô k cho anh cơ hội. Là anh sai? Hay cô ích kỉ k chịu tha thứ? Anh k cho cô về, cô tự lái tàu về.

Anh đứng nhìn người con gái mk yêu hờ hững quay lưng, anh tin cô yêu mình, và cũng tin mình yêu cô. Vậy chúng ta cược, nếu yêu anh.....

Biển hiền hòa dậy sóng, biển về đêm huyền ảo, mặt trời nung nóng mặt biển, trải dài trong sự vô vọng. Anh cười nhẹ, nụ cười như làn gió thoảng qua.

- Mĩ Nhân Ngư, tôi yêu cô_ Phải, anh đã gọi tên cô, cô bất chợt quay ra, k thấy, khoang thuyền trống vắng, chỉ nghe tiếng nước đập vào mạn thuyền. Nghe tiếng ai đó chìm vào biển khơi. Cô nhào người nhìn xuống mặt biển.

- Tên gốc, nếu chưa có ai nói với anh rằng IQ 3 chữ số của anh chỉ để chứng thì tôi sẽ lôi anh từ dưới đó lên để hét vào mặt anh._ Cô chỉ kịp nhìn thấy bóng rany chìm dần xuống mặt biển, lui về phía sau, cô xé toạc bộ đầm tím rồi lao xuống mặt biển. Một vầng sáng bao bọc lấy cơ thể cô, để lộ ra đuôi cá tím đẹp lung linh, cô bơi nhanh xuống đáy đại dương, lòng đầy lo lắng, thủy triều lên cao, vùng biển này tuy đẹp nhưng lại có đá ngầm. Cô sợ mất anh..... Vừa thấy bóng Rany, Windy cố đem anh ngoi lên bờ. Trên mặt biển, k ngừng gọi anh, k ngừng nguyện rửa tên gốc nào đó, và k ngừng ...khóc.

- Em, gọi anh mà bạo lực thế hả?_ Rany nhúu mày, tay vuốt những giọt nước trên mái tóc

- Ái dà, đây là nước biển hay nước mắt thế?_ Anh đưa tay lau những giọt nước trên khuôn mặt khá ái kia, đùa cợt, rồi mặc kệ cô liên tục nguyện rửa, đánh mk

- Tên khốn, còn dám đùa?

- Vậy mới biết là em cũng yêu anh chứ, đúng k? Em k cãi anh nổi đâu. Thật ra em có thể quay về đất liền, nhưng nếu em xuống biển, và để lộ đuôi cá, em sợ anh sẽ ghét em hả. Gốc. vậy mà em vẫn vì anh._ Rany cười thỏa mãn

- .....

- Yêu anh nhé_ Anh hôn nhẹ lên mái tóc thơm nồng của cô

- Chuyện tình nàng tiên cá_ Cô khẽ nói

- Sao?

Em k muốn gặp bất hạnh như nàng ta

- Anh.... sẽ k để em tan thành bọt biển đâu, vậy nên, yêu anh nhé

- Biết rồi còn hỏi_ Cô đỏ mặt quay đi. Trong nắng chiều tà, trong làn nước biển xanh mát, đại dương đã chứng kiến một cuộc tình đẹp, và vĩnh cửu

- Mĩ Nhân Ngư, em là của anh

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Phản Bội Lòng Tin

Nó nằm lăn lộn khắp giường, chán, chán, chán. Sáng giờ chẳng thấy tụi hần đâu, chỉ có mỗi nó và Thiên Nhi ở nà, cứ chốc chốc lại cãi nhau. Vừa nghe tiếng xe đỗ lại trước biệt thự, nó đã vội chạy ra. Hóa ra là Rany và Windy, nó vui vẻ chào hỏi

- Sao rồi 2 con, ta làm nguyệt lão se duyên tốt chứ

- Ờ tốt hén, mày tài ghê, nói dối k chớp mắt, gì mà Kevil bị xe tông, cái gì mà máu me be bét. Mày tin bây giờ tao cho mày đi e_bờ _lết ngay không? _ Windy bẻ tay đe dọa

- Chị hai, bình tĩnh đừng manh động_ Nó vờ đưa tay lên đầu hàng, cười khoái chí. Vừa dứt lời thì Haray về tới nơi, đỗ xe trước cổng.

- Haray, sao mày về sớm thế, bé Rin đâu?_ Nó vờ vã

- Tao xử lí xong việc ở công ty thì về luôn, Rin còn bận vài việc_ Haray hất mái tóc đen tuyền, thở dài sau 1 chuyến đi mệt mỏi

- Đông đủ thế ta, mọi người về hết rồi à_ Tụi hần từ đâu kéo về

- Mấy người chọn giờ hoàng đạo rủ nhau về đây à, sao k đi luôn đi, để mk tôi ở nhà, vô tâm_ Nó vờ xịu mặt ra

- Ờ, tôi mà biết có người không quan tâm mình như vậy, tôi đã ở bar chơi với mấy em chân dài luôn rồi, nhể_ Sky vờ tiếc nuối, quay ra nháy mắt với Lay và Kevil

- Vậy hả? Cần tụi này cho vào đại bác để đưa đến đấy k?_ Nó, Thiên Nhi, Haray sôi tiết

- Được rồi, nhân dịp m.n đông đủ, Rany và Windy thành đôi, chúng ta mở tiệc đi_ Nó hào hứng. Vậy là cả lũ ùa vào nhà ăn uống đập phá tanh bành cả đêm. Cho đến lúc 3h sáng, mọi người đều đã mệt, ngủ gục hết, nó bị tiếng chuông điện thoại quấy nhiễu. Là số của Quân, nó lững lự, từ lúc Quân biết thân phận của nó, nó k biết phải đối mặt với Quân thế nào. Nhưng trốn tránh cũng không phải cách. Nó bắt máy

- Là anh đây_ Quân khẽ mở lời

- Trên màn hình có hiện tên, khỏi nhắc_ Nó lạnh lùng

- Xem ra em vẫn ổn nhĩ

- K, làm sao mà ổn khi 3h đêm bị dựng dậy hả?

- Anh muốn gặp em, em k có quyền từ chối

- Ở đâu

- Vườn hoa hồng xanh, nơi đầu tiên anh đưa em tới_ Quân nhỏ giọng, đầy tiếc nuối. Nó nhớ ra lần Quân và nó bị truy đuổi. Lên phòng tắm rửa rồi thay đồ, nó bước xuống nhà, ra đến cửa thì bị Sky chặn đường.

- Cô đi đâu vào lúc này

- Đi tìm bạn trai đó, đc k_ Nó hậm hực

- Ờ, đi sớm rồi về, đừng có ăn thịt người ta đó_ Sky vỗ nhẹ đầu nó rồi quay vào trong ngủ tiếp. Tên này hôm nay bệnh hả trời. Nó cũng k bận tâm gì thêm, leo lên chiếc moto của mk rồi rồ ga phóng đi. Nó dừng lại trước khu vườn hoa hồng xanh, tuy trời con chưa sáng nhưng nó có thể đi theo

ánh đèn. Nó bước vào 1 hồ nước nhỏ, nơi Quân từng đưa nó đến. Một bàn rượu được chuẩn bị sẵn, rất tự nhiên nó ngồi vào và chờ đợi

- Em đến nhanh nhĩ_ Quân bước ra, trên tay là 1 bó hồng

- Tại ai đó gọi sớm qua sẩy mà_ Nó mĩa

- Em biết lần này anh định nói gì chứ_ Quân đặt bó hoa xuống bàn, ngồi bên cạnh nó

- K biết, mà cũng k muốn biết

- Anh yêu em, anh đã suy nghĩ nhiều lần rồi, anh biết đó là ích kỉ, áp đặt, nhưng anh tin tình cảm anh dành cho e k thua bất kì ai, hơn nữa, chẳng lẽ em k có chút tình cảm nào với anh?_ Quân hôn nhẹ lên đôi tay nó, anh yêu Seny, yêu như bị bỏ bùa, cô gái tinh nghịch rơi từ trên cây xuống, đáp trả anh hộp chocolate, ở bên giúp đỡ anh rất nhiều. Anh hoàn toàn bị mê hoặc bởi ánh sáng của nó. Mặc dù anh hiểu rõ, nó yêu 1 người khác. Có thể, anh k chiếm 1 phần lớn trong trái tim nó, nhưng anh tin, một ngày nào đó nó sẽ nhìn nhận anh. Mặc kệ nó là ai đi nữa, anh cũng k màng. Hạnh phúc của anh là được ở bên cạnh nó, chỉ vậy thôi. Vì thế, anh sẽ giữ hạnh phúc này cho riêng mk, dù phải dùng cách nào đi chăng nữa.

- Cậu biết mà, tôi, k yêu cậu.

- Tại sao, vì em có người khác sao

- Chẳng tại sao cả, vì tôi còn 1 việc phải làm, lí do duy nhất khiến tôi tồn tại_ Đôi mắt nó trùng xuống, trong khoảnh khắc ấy, chỉ thấy 1 màu đen cô độc trải dài, bao phủ lấy trái tim đầy tổn thương luôn cố dấu diếm, trốn tránh sự thật.

- Vì em và anh k giống nhau, vì em k phải người thường? Anh có thể vì em làm tất cả, kể cả luân hồi chuyển thế, kể cả chịu tai kiếp để ở bên em,

nếu như anh giống em.. nếu vậy_ Quân nhìn vào mắt nó, đôi mắt bạc lạnh lùng như van xin, là màu tro lạnh lẽo hay màn sương mỏng đang che phủ anh?

- Đừng nói như vậy, anh lấy đâu ra ý tưởng điên rồ đó, ngu ngốc, điên rồi sao_ Nó cầm li rượu trên bàn hất thẳng vào mặt Quân, kích động đến tột độ. Quân bỗng cười 1 cách đau đớn, đưa lưỡi liếm dòng nước chảy trên mặt.

- Nếu em đã nói vậy, anh hiểu rồi. Ngày mai anh sẽ đi. Anh sẽ k làm phiền em nữa_ Anh buồn rầu, ủ rột. Nó cảm thấy tim như thắt lại, đau nhói tột cùng. Nó muốn làm tổn thương quân. Nó tiến về phía anh, ôm chặt lấy anh, rất muốn nói anh đừng đi, rất muốn giữ anh ở lại. Nhưng làm vậy cả 2 đều sẽ đau khổ, vậy nó sẽ k níu kéo. Quân vuốt mái tóc xanh mát của nó, mùi hương hoa hồng dễ chịu, ôm chặt người con gái bé nhỏ. Anh đột nhiên buông tay, rót một li rượu đưa cho nó

- Nào, coi như là tạm biệt_ Quân cười đưa rượu cho nó

- Ủ, tạm biệt_ Giọng nói buồn, nó uống cạn li rượu k chút để phòng. Mọi vật trc mắt nhòe đi, đầu óc choáng váng, nó k trụ nổi nữa. Cố gắng mở mắt cũng k ích gì, nó ngã vào vòng tay Quân, ngất lịm. Trong thâm tâm đầy sự nghi hoặc, trong rượu có thuốc mê, là do nó quá tin tưởng Quân sao?

- Em biết k? Thật sự ngày mai anh sẽ đi, nhưng là đi cùng với em_ Quân mỉm cười, phút chốc trong đấy mắt chỉ thấy sự độc chiếm điên cuồng. Anh rút điện thoại gọi cho ai đó, k biết cuộc đối thoại của họ thế nào, chỉ thấy đầu dây bên kia 1 giọng nữ ghê rợn cười thỏa mãn.....

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Tình Yêu Mùa Quáng

~~~~~10h sáng~~~~~

Sau bữa sáng muộn, cả bọn tìm đủ các trò quậy phá trong khi ngồi ngóng nó về. Haray muốn rủ mọi người cùng đi chơi ấy mà.

- Có ai biết Seny đi đâu k vậy?_ Kevil suốt ruột hỏi, nó biến mất từ hôm qua, bây giờ vẫn k thấy liên lạc, thật khiến người khác lo lắng

- Hình như là đi đâu đó từ 3h đêm qua, có người gọi cho cô ta mà_ Sky trả lời. Nó cũng k phải là trẻ con, đi lâu 1 chút cũng chẳng có gì lạ.

- Nhưng điện thoại k liên lạc đc_ Lay ấn gọi cho nó

- Đừng lo, chắc tại hết pin thôi_ Thiên Nhi vẫn vui vẻ. Tiếng chuông điện thoại của Sky vang lên, anh đi ra ngoài nghe máy. Giọng nói ông ọo của 1 cô gái bên kia đầu dây làm hấn nổi da gà.

- Anh nhớ em chứ?_ Lucy, chất giọng ghê ghê này chỉ có cô ta thôi

- Tôi k nhớ là có đặt mua chó _ Hấn phũ phàng

- Anh thật là, chúng ta mới vừa gặp nhau đó thôi, sao quên sớm thế

- Được rồi, muốn gì thì nói luôn đi_ Hấn trầm ngâm 1 lúc, rõ ràng là Lay xoa kí ức của m.n rồi mà, vậy thì cô ta còn có gì mà đeo bám chứ

- Thật phũ mà... em chỉ muốn nói cho anh biết Seny đang ở đâu thôi, nhưng hình như anh k ứng thú_ Lucy giả bộ tiếc nuối

- Cô... đã làm gì cô ấy? Chẳng phải tôi đã cảnh cáo cô rồi đó sao_ sky
nghiến răng tức giận

- Em đâu dám làm gì, chỉ là em vô tình nhìn thấy Seny và Quân đi cùng
nhau tình tứ nhau đó chứ, anh k thấy giận khi bị cấm sừng như vậy ao?

Một dòng điện xẹt qua não hần, hôm qua, chính Seny nói đi gặp bạn trai
đó thôi. Ngoài Quân ra còn ai, cả đêm cũng k thấy về. Nhưng hần tuyệt đối
tin tưởng Seny. Khóe miệng hần vẽ lên 1 đường cong tuyệt hảo, cô muốn
chơi, vậy tôi chơi với cô đến cùng.

- Em nói đúng, nếu cô ta đối xử như vậy với tôi, tôi cũng phải trả miếng
chứ. Cho tôi biết chỗ của Seny được chứ_ Sky đổi giọng, ngon ngọt chết
người

- Dạ được, vậy anh đến Khách sạn X phòng 309 nha_ Lucy hớn hở. Sky
cười nhẹ, mắc câu dễ vậy sao? Nhưng hần đã quá coi thường Lucy rồi...
Sky thay chiếc áo khoác da rồi đi xuống hầm xe. Cùng lúc đó Thiên Nhi đã
nghe hết cuộc nói chuyện của họ. Cô bé cười nhẹ rồi quay lưng đi thẳng.
Sky đi xuống hầm, phóng chiếc moto phóng đi. Vừa tới chỗ hẹn, chưa kịp
nghỉ đã nhanh chóng lao lên phòng tìm Lucy. Đủ biết hần sốt ruột thế nào.
Hần mở cửa phòng bước vào. Chỉ thấy Lucy đang ngồi đó, vắt vẻo trên
chiếc ghế sofa. Mặc một bộ áo lụa mỏng. quyến rũ, mái tóc còn ẩm, một vài
sợi đen vương lại trên mặt. Son môi đỏ đậm, lông mi đen, dài, tay nâng cốc
rượu nhấp nhẹ rên môi. Vừa thấy Sky nhỏ đã vội vã đứng dậy, riu rít gọi
vào phòng, rồi đẩy anh ngồi chiếc ghế đối diện, giọng cợt lả.

- K ngờ anh đến nhanh vậy, anh muốn uống 1 chút chứ_ Nhỏ vui vẻ

- K nhiều lời, tôi muốn biết Seny ở đâu

- Thật hấp tấp quá, k tốt đâu nha. Anh uống với em một chút đi nào, còn
Seny, anh để ý đến cô ả làm gì, hần là ả ta đang vui vẻ với Quân rồi

- Cô làm gì cô ấy? Tôi cảnh cáo cô rồi mà_ Sky đứng dậy, tay bóp chặt chiếc cổ trắng ngần của Lucy

- Ủ.. anh... cô ta đâu quan tâm đến anh, em nói k phải sao? Cô ta có yêu anh k chứ? Anh đâu thể biết, còn em. Em yêu anh, vậy mà anh chưa hề quan tâm. Anh bắt công với em vậy sao?

- Tôi k cần biết, và cũng k bao giờ yêu cô._ Sky buông tay, ngồi xuống ghế

- Em biết trc điều ấy rồi_ Lucy cười nhạt, đưa ánh mắt quyết đoán, chắc thắng về phía anh. Sky bị 1 dòng điện đánh ngất, trông mơ hồ chỉ còn nghe tiếng cười của ả và khuôn mặt Seny đang mờ dần. Geny bước từ sau ra, trên tay còn cầm khẩu súng điện

- Lucy, chuyện này có quá nguy hiểm k? Lỡ anh ấy tỉnh lại_ Geny lo sợ

- K sao, chuốc thêm thuốc mê là ổn, nào giờ thì anh là của em_ Lucy ôm hân chặt trong lòng, ích kỉ, tàn nhẫn, nhỏ k quan tâm, từ bé đến lớn, nhỏ muốn gì phải có đó. Nếu k thuộc về nhỏ, nhỏ sẽ giành giật, nếu nhỏ k có đc thì cũng k ai có được

***** tại biệt thự của
Quân*****

Nó cảm thấy toàn thân mệt mỏi lơ dờ, nặng nề mở mắt, ánh sáng làm nó khó chịu. K cách nào cửa quây, nó bị trói chặt, hai tay buộc vào đầu giường, chân bị trói chặt, chẳng khác gì con cá nằm trên thớt. Nó cố nhớ lại mọi việc và chợt nhớ ra Quân, người đã chuốc thuốc mê nó. Nó đi cũng khá lâu, nhưng k ai biết nó đi đâu thì tìm kiểu gì? Điện thoại cũng k thấy, thật tức chết mà. Nó nghiêng răng gào thét, chửi rủa. Được một hồi thì mới thấy Quân bước ra, chiếc khăn tắm quấn ngang eo, cơ thể rắn chắc, chuẩn đẹp. Mái tóc ướt để ngang vai, đôi mắt bạc lờ lững tiến về phía nó. Mẹ ơi mĩ

nam. Nó ngưỡng mộ, ờ thì nó miễn dịch với trai đẹp, k có nghĩa là nó k thích ngấm tai, của trời cho vứt đi phải tội.

- Bộ anh đẹp lắm hả_ Quân nhe răng cười với nó

- Ờ đẹp, thua mỗi con chó nhà tôi_ Nó nhăn nhở cười lại

- Anh nhớ em đâu có nuôi chó_ Quân vắn lại

- Tại nó cắn chủ nên bị tôi đá chết rồi_ Nó cười. Quân cũng chẳng biết nói gì.

- Cậu, thả tôi ra được chưa, tôi k rảnh ở đây ngồi ngấm cậu đâu

- Vậy à. Hừ, Em nghĩ anh sẽ thả em? Anh đưa em về đây mà lại thả ra sao

- Cậu muốn gì đây?

- Tất nhiên, là biến em thành của anh

- Cậu sẽ k làm vậy đâu, phải k?_ Nó cười, đẩy mắt đầy sự tin tưởng. Nhưng Quân né tránh ánh mắt đó, anh leo lên giường, vẫn k cời trói cho nó, tình yêu là mù quáng. Có thể vậy, vì cô, anh bất chấp tất cả. Đôi tay anh khẽ vuốt nhẹ mái tóc xanh mượt, thoảng 1 mùi hương dễ chịu. Anh vuốt nhẹ khuôn mặt của nó. Một khuôn mặt k cảm xúc, lộ rõ vẻ oán hận, khinh bỉ. Anh cười nhạt, đưa cánh tay lên che mắt, nhưng điều gì đó thôi thúc anh, nỗi sợ mất nó, mất người anh yêu. Anh đè chặt lên người nó lướt nhẹ môi qua mặt, nó quay đầu né tránh, bặm chặt môi, k van xin, cũng k khóc lóc, đó k phải con người nó. Bỗng cảm thấy hận anh ghê gớm, nó gồng người dậy, cố thoát ra nhưng bị anh giữ chặn. Nó hừ lạnh

- Cậu nghĩ như vậy có thể chiếm đc tôi, cậu thật khiến tôi ghê tởm_ Nó cáu? Ghê tởm? phải, từ khi nào anh trở nên đê tiện như thế, đây đâu phải

bản chất của anh. Nhưng anh mặc kệ, k trả lời nó, đôi môi nuốt lấy từng lời nói, từng hơi thở của nó, đây rõ là cưỡng đoạt. Nó như muốn thét lên, k thể ngăn nổi sự càn quét của anh, cơ thể nóng đến muốn nổ tung, vẫn kiên quyết cự quật, anh k buông tha, liên tục gặm nhấm, ngẫu nhiên đôi môi ngọt lịm, mỏng manh, khiến nó tức giận, cắn rách môi anh. Khéo miệng hiện rõ một dòng máu, anh lau sạch, đáy mắt như mất nhân tích, mất kiểm soát. Tay xé mạnh áo của nó, để lộ ra cơ thể trắng ngần, mê mẩn. Nó kinh hãi tột độ, k thể ngang ngạnh, bình tĩnh đc nữa

- Không, tránh ra Đỗ Hòa Quân, tôi căm ghét cậu, đồ khốn_ mặt nó tái mét, từng giọt mồ hôi ướt đầm, k ngừng run rẩy, giãy dụa khiến máu tứa ra từ cổ tay bị trói. Lòng đầy sợ hãi, nó bỗng nghĩ đến Sky, trong tâm k ngừng kêu gào sự xuất hiện của hắn. Bây giờ hắn ở đâu?

- Em ghét anh vậy sao? Nói cho em biết em là của tôi, mãi mãi

- Tôi k phải đồ chơi của cậu, thả tôi ra, nếu k đừng trách

- Em có thể làm gì? chờ người đến cứu chắc. Vậy để tôi cho em biết, Sky sẽ k đến đâu, cậu ta có lẽ cũng giống em rồi.

- Cậu đã làm gì anh ấy?

- Coi kìa, em lo cho hắn vậy sao? k cần hoảng, hắn đã có Lucy chăm sóc rồi.

Nó nghĩ rằng, chợt nhận ra đây là cái bẫy của Lucy và Quân,, hắn 2 người thông đồng với nhau. Lòng lo như lửa đốt.

- Đê tiện, bỉ ổi, tôi hận cậu, nguyên rửa cậu_Quân từng người, thật sự anh có muốn vậy k? có thật muốn làm nó căm ghét mình vậy k? Ánh mắt nó đầy sự khinh bỉ, miệt thị, nếu có đc nó, mà k có tình cảm của nó, vậy anh sẽ đc gì? Xem ra trò chơi này, từ lúc bắt đầu anh đã thua rồi. Nó từ đầu đến cuối vẫn là lo cho hắn. Hai người họ từ lúc nào đã gắn kết với nhau bằng 1

sợi dây vô hình k thể cắt đứt. Anh k có cách nào xen vào. Quân chột nhớ tới lời của bà Phi Lệ, lần cuối gặp mẹ" những gì k thể níu kéo, đừng níu kéo". Vậy đúng là anh k thể níu kéo rồi. Anh ngộ ra, ở bên anh, nó sẽ chẳng có hạnh phúc, anh cũng đau khổ. Chẳng lẽ anh nhẫn tâm nhìn người con gái mình yêu chịu tổn thương. Qua ích kỉ, độc đoán rồi.

- Quân, tôi nhận tình cảm của cậu, nhưng tôi k thể đáp lại_ Nó nhỏ giọng

- Xin lỗi

- Hà

- Xin lỗi, là anh sai, anh quá mạnh động, anh sẽ để em đi_ Quân cúi mặt, lòng chột thất lại. Buông tay! tốt thôi, cậu sẽ quên nó, nó k thuộc về anh, anh cởi trói cho nó trong khi nó ngây ngốc nhìn anh. Nó ngồi dậy, tay xoa vết máu, cổ tay đỏ ửng, xưng tấy. Quân mở ngăn kéo, lấy hộp sơ cứu, băng lại cho nó, anh k biết phải nó gì, anh là một tên xấu xa, liệu nó có tha thứ. Hắn nó hận anh lắm. Trong 1 phút hồ đồ lại hủy đi cả mối giao tình. Bây giờ nhìn mặt nhau cũng khó. Nó mỉm cười, ôm Quân vào lòng

- Đừng tự trách, cảm ơn vì tình cảm cậu giành cho tôi, tôi cũng thích cậu, nhưng k phải là yêu. Chúng ta vẫn sẽ là bạn, vậy nên, chuyện hôm nay quên đi nhé_ Nó đưa ngón út ra, anh chẳng hiểu nó định làm gì. Nó cầm tay anh nên Hazaiiii là móc nghéo đó, ông nội, ngõ vừa thôi, lúc này hùng hổ lắm mà. Quân cười trc điệu bộ trẻ con của nó.

- Bây giờ tôi đi tìm Sky, nói tôi biết hắn ở đâu

- Khách sạn X, phòng 309. Em đến đó phải cẩn thận, mà khoan đã

- Hử?

- Áo kìa_ Quân chỉ vào cái áo rách te tua của nó. Nó đỏ mặt, vợ luôn áo khoác của Quân chạy đi thẳng. Anh ngồi phịch xuống giường, đưa mắt nhìn quanh phòng. Nếu đã buông tay, anh sẽ xóa nó khỏi kí ức của mình. Anh sẽ đi

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Cạm Bẫy

Trong khi đó, tại biệt thự nhà nó

Kevil xoay qua xoay lại. Seny đã k thấy đâu, bây giờ lại đến Sky, tụi này rủ nhau đóng phim "Mất tích" chắc? Đi thì phải báo 1 câu đăng nay k thừa k chào, hứng lên là làm, chẳng coi ai ra gì.

- Ngồi xuống coi, đi muốn nát cả mặt sàn nhà rồi kìa_ Haray nổi cáu quát Kevil

- Tôi đi trên mặt sàn nhà chứ có đi trên mặt cô đâu hả_ Kevil tức mình

- Anh nói cái gì

- Được rồi, đừng cãi nữa, anh k liên lạc đc với Sky rồi_ Lay

- Hai người họ liệu có gặp chuyện gì k đây_ Windy dựa vào người Rany

- Khỏi lo, chắc tí nữa về thôi..._ Thiên Nhi vui vẻ ăn bánh

- Thiên nhi, em biết gì đúng k? Em có hành động lạ lắm, nhất là sau lúc Sky mất tích_ Lay nghi ngờ

- Em sao mà biết được?_ Thiên Nhi vờ ngây thơ. Cơ mà cô bé biết, Seny đang gặp rắc rối, kệ chị ta, chị ta gặp chuyện thì cô vui nhất

- Thiên Nhi, nói dối là k tốt đâu_ Lay đe dọa_ Nói thật thì từ trước tới nay chỉ có mình Lay là nhìn thấu cô bé nhất

- Rồi rồi, lúc này em nghe lỏm điện thoại của anh Sky thấy bảo, họ ở....._ Thiên Nhi vừa nói xong thì đã bị cả bọn tổng vào xe phóng với vận tốc ánh sáng đi tìm Seny và Sky

***** phòng 309*****

Lucy ngồi vắt vẻo trên ghế, tay nghịch chiếc điện thoại, ả đã đoán trc thế nào Quân cũng mềm lòng mà tha cho Seny, nhưng k sao nhỏ sẽ tự giải quyết hết. Chính lại đáng nằm cho Sky, nhỏ thích thú cười thỏa mãn, Seny, chuyện đi đến bước đường này để xem cô làm được gì. Nó vừa đến nơi đã tức tốc lên phòng, đập cửa bước vào. Lucy chỉ quần 1 cái khăn tắm mỏng, ngồi trên ghế nhìn nó thách thức, như thể biết trc nó sẽ đến. Nó nhìn 1 lượt căn phòng, dù sao cũng phải quan sát trước. Tốt k có mai phục nhưng biết đâu nhỏ cho người đứng ngoài thì sao. Sky nằm trên giường, mắt nhắm nghiền, ngủ mê mết, chắc bị đánh thuốc mê. Nhưng mà, chăn màn có cần xộ xệch như vậy k. Như kiểu nh đang muốn công khai chon cả thế giới biết rằng 2 người họ đã ngủ với nhau vậy. Làm qua không hà. Nó hừ lạnh, đay lòng ngân lên 1 loại cảm giác khó chịu. Tay run run nắm chặt, chỉ muốt tát cho Lucy một phát lệch mặt, để nhỏ bay vào khoa răng hàm mặt ngay lập tức.

Hai người họ ngủ chung... 5 chữ này in sâu vào đầu nó. Sky, tên khốn nhà người vẫn còn ngủ được, có biết người khiến bốn cô nương ức chế rồi k. Nó lấy lại vẻ mặt bình thản, rất tự nhiên tiến lại, ngồi xuống ghế đối diện với Lucy.

- Ai dà, thật xin lỗi, tôi k biết cô lại đến đây, nếu k tôi đã gọi anh ấy dậy rồi_ Lucy vờ vệt, nhưng sao câu này nghe như có hàm ý vậy. Nó k thêm câu giện, rất thản nhiên tiếp lời

- Chẹp, hình như tôi làm hỏng chuyện tốt của hai người, cần tôi gọi báo chí đến đây, giúp cô công khai k_ Nó khách khí mĩa mai

- Cái đó là tùy cô thôi, dù sao tôi bây giờ là người của Sky, ai như cô, k danh k phận mà cứ mãi đeo bám, cô nói xem, cô và Sky có mối quan hệ nào trên cả bạn bè chứ?

Nó dần mặt, bỗng nhiên cảm thấy mình ngu ghê gớm, phải ha, nó và hân có quan hệ gì. Tại sao phải sốt sắng đến tìm hân vậy, tại sao thấy người con gái khác và hân ngủ chung lại khiến nó tức giận đến vậy. Tại sao từ khi hân bước vào đời nó lại khiến cuộc sống của nó chơ nên hỗn loạn. Nó bây giờ lại phải giả bình tĩnh, ngồi đối diện với người con gái đã quan hệ cùng hân mà gắt gao. Thật lố bịch. Nhưng nghĩ lại, hân cũng vì đi tìm nó mà sa vào bẫy, được rồi, coi như nó trả nợ cho hân đi.

- Cô nghĩ tôi tin sao? tưởng rằng chỉ cần bày hiện trường giả thì tôi sẽ tin cô và Sky thật sự có quan hệ f?_ nó nhếch mép cười khinh bỉ

- K tin vậy tôi cho cô xem cái này_ Lucy thấy 1 xấp ảnh cho nó. ra là hình hai người hai ngủ chung, bức nào cũng thấy nhỏ ta ôm ấp, hôn hít Sky, còn hân thì ngủ ngon lành, k chút phản ứng.

- Ế, cái mặt Sky ngủ trông khó coi thật, xấu dễ sợ_ Nó phán

-.....

- Sao mặt cô biểu cảm quá vậy, phấn đánh dày quá, tôi bảo nè, lần sau tẩy trang đi rồi hãy đi ngủ, k da mặt dễ bị ghẻ lắm....

- Đấy có phải là trọng tâm k hả_ lucy bị trêu tức, sinh ra bạo phát

- Ủa? k phải bảo tôi nhận xét ảnh hả?_ nó ngây ngô, đúng là phục bả thật

- Cô tưởng, với mấy tấm hình này lừa đc tôi sao? Sky bị đánh thuốc mê đúng k? Nếu k hân đã kháng cự rồi, bức nào cũng thấy hân ta ngủ mê mết vậy thì làm ăn được gì chứ_ Nó cười, đáy mắt lộ ra sự tin tưởng tuyệt đối.

Đi nhanh về phía giường, lật tung chăn của Sky ra..... Áaaaaaaaaaaaaaaaaa hôm nay là ngày gì mà nó toàn thấy trai đẹp nude ậy trời. Nó dùng tay, đưa lên mũi, mẹ ời, sắp phụt máu rồi.

- Cô đúng là nữ sắc...._ Lucy cười nhẹ

- mặc kệ cô có tin hay k, thì tôi và anh ta bây giờ đã có ràng buộc, biết đâu tôi lại có con của anh ta thì sao_ Lucy thâm hiểm, lời lẽ này nhỏ cũng có thể nói ra, đả kích nó. Tim nó chột thắt lại, nhưng thói ương bướng, ngang ngạnh khiến nó k muốn thua. Nhất định phải lật ngửa lá bài. Nhưng nếu hai người họ thật sự... nó lắc đầu, xua đi suy nghĩ trong đầu, sau đó tiến lại phía sau Lucy. Dùng bàn tay vuốt từ đùi lên đến eo cô ta, khóa chặt hay tay nhỏ ra sau,k cho động đây.

- Cô muốn làm gì?_ Lucy đánh giọng

- Thủ tiêu, cô nghĩ tôi dám k? K có chuyện gì là Nguyệt Hải Băng này k dám làm cả, cô... khiến tôi thật trướng mắt_ nó bóp chặt cổ ả, đầy uy lực, sát khí

- Cô thử xem, Sky sẽ giết chết cô_ nhỏ gần giọng

- Giết? K sai, nhất định sẽ giết, nhưng là giết cô chứ k phải tôi, Lucy, cô ngông cuồng quá rồi, cô cho rằng chiếm hữu là tình yêu? Trói buộc là tình yêu? Vậy tôi cho cô hay, tình cảm đó là sai lầm, k bằng rác rưởi, cô k có được TÊN NGỐC Sky đâu_ Nó nổi giận. Cô ta còn đáng sợ hơn Quân, ít ra, Quân đối với nó cũng vì quá yêu, vẫn mong nó hạnh phúc, còn Lucy, ả ta thật đê tiện

- Hừ, yêu sao? cô cho rằng phải hi sinh vì người mình yêu mới là cao thượng? Giả dối, đó là hành động ngu ngốc nhất mà tôi biết. cái gì mà chỉ cần người mình yêu hạnh phúc thì bản thân cũng hạnh phúc? Tôi khinh. Chẳng ai bỗng dưng ban bố tình yêu cả, đều là có mục đích. cô cũng vậy thôi, Seny à, tôi sẽ vì bản thân mình mà đoạt lấy tất cả_ Lucy phần nộ hét

lên. Nhưng nó thấy, trong con mắt đầy sự giả dối của cô ta có 1 chút bi thương? Là nó nhìn nhầm chăng?

- dù sao, bây giờ anh ấy là của tôi, vậy nên cô thua rồi, Seny ạ_ Nhỏ tiếp lời. Nó chỉ cảm thấy đau ghê gớm, cảm giác mất mát. Nó k chịu nổi nữa, áp lực đè nặng nên nó. Vì có gì mà mọi chuyện đổ dồn lên nó vậy?

- Ai nói vậy? tôi đâu có nhớ là có bất kì quan hệ nào với cô?_ Giọng nói quen thuộc vang lên, thu hút ánh nhìn của nó. sky hấn ta tỉnh như sáo, ngồi dậy dựa lưng vào gối, vẻ mặt thách thức cười. Nhưng trong mắt nó, đó là vẻ mặt dâm k thể tả đc.

- Anh... tỉnh từ lúc nào?_ Nó hỏi

- Lâu rồi, từ lúc cô chưa đến cơ_ Hấn tỉnh bơ, còn nó như bị dội nguyên gáo nước lạnh vào đầu, hấn k hôn mê, vậy con lợn ấy nghe hết những gì nó nói, mà vẫn k chịu mở mắt ra. Nhìn bộ mặt khoái trá của hấn kia. Thật ra thì Sky có trúng thuốc mê, nhưng dầu sao hấn cũng k phải hạng tầm thường, chút thuốc này ăn nhằm gì. Hấn định cho ả Lucy 1 trận rồi rời đi, ai ngờ nghe đàn em của Lucy thông báo Seny đang đến đây. Vậy là nó k sao, hấn có thể yên tâm một phần, cơ mà cũng k muốn bỏ lỡ kịch hay, vậy là hấn giả ngủ để xem hành động của nó. tuy k như mong muốn cho lắm như cũng khá vui.(cha này gian dễ sợ)

- Vậy anh và cô ta, có gì k hả?_ Nó nghi ngờ

- Hình như k, tôi nghĩ vậy_ Hấn cười toe, nói vậy thôi chứ hấn khẳng định là k, có ngủ cũng phải biết mình làm gì chứ

- K cái đầu nhà anh, tin tôi đem cả 2 người đi cạo đầu bôi vôi k_ nó nổi cáu. Hình như cả 2 quên mất sự hiện diện của Lucy thì phải. Nhỏ giận run, 2 tay nắm chặt, cứ tưởng mình đã thắng chắc, tưởng rằng đã tóm đc Sky trong tay, bây giờ lại mất trắng, nhỏ k can tâm. Tình cảm suốt 10 năm nay, mặc kệ là do mình nhỏ đơn phương, nhỏ vẫn kiên trì theo đuổi, chỉ có mình

nhỏ là luôn theo sau Sky, vậy mà anh chưa từng quay lại nhìn nhỏ lấy 1 lần. Nhỏ chưa hề tồn tại trong cuộc sống của anh. Vậy mà nó, chỉ vừa mới xuất hiện thôi, đã khiến anh quan tâm, chăm sóc đến vậy, thật bất công mà

- Sky, em hỏi anh lần nữa, anh nhất định k yêu em phải k_ Giọng nhỏ run run, đầy uất ức

- Nhất định_ Hẳn khẳng định, lời nói như ngàn mũi dao đâm vào tim nhỏ

- Tại sao chứ? Em... vì anh mà thay đổi rất nhiều, vậy mà anh chưa từng đoái hoài

- Vậy tại sao cô luôn đeo bám tôi?

- Haha, ra vậy, anh chẳng hề hờ, chẳng hề có em trong mắt dù chỉ 1 lần_ Lucy cúi gằm mặt, cười trách bản thân, một giọt lệ lăn dài trên khóe mắt, kéo theo sự bi thương. Là nhỏ ngu ngốc, tự mình đơn phương nuôi hi vọng. Nó cảm nhận được, nhỏ thật sự khóc, k phải nước mắt giả dối lừa gạt. Đây là nước mắt chảy từ trong lòng, mang theo đau khổ, tuyệt vọng. Từ lúc nào? Lucy con người này lại mang những tâm tư như vậy?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Chấm Dứt Mọi Phiền Toái

Khuôn mặt Lucy ửng hồng. Nước mắt vẫn k ngừng rơi. Giá như nhỏ sớm từ bỏ, giá như nhỏ đừng cố chấp thì tốt biết mấy. Hay giá như ngày ấy nhỏ đừng gặp Sky, nếu vậy mỗi tình đơn phương k báo đáp này hẳn sẽ kết thúc.

*****10 năm trước, biệt thự Sky*****

Lucy khi ấy là 1 cô bé 7 tuổi. Cùng cha đến tham dự buổi tiệc vũ hội tại nhà hẳn. Tuy chỉ 7t nhưng nhỏ đã rất kiêu ngạo, bởi chung quanh nhỏ k thiếu lời nịnh nọt, cưng chiều để lấy lòng. Với vị thế con gái cưng của tập đoàn hàng đầu Châu Á, nhỏ được mọi người nể nang nhiều hơn. Nhỏ lại rất thích tiệc tùng, vì ở đây luôn có những lời hoa mỹ vui tai. Nhưng trong bữa tiệc lại đặc biệt chú ý tới cậu bé rất đẹp trai, mái tóc hung đỏ, khuôn mặt lạnh tanh, ngồi ở 1 góc. Hỏi ra mới biết đấy là con trai của chủ bữa tiệc. Đó là lần đầu tiên nhỏ gặp hẳn. Và trong tâm trí chỉ có 1 suy nghĩ duy nhất "Phải cướp đồ anh này để đem về chơi, đẹp trai như vậy để nhiều người ngắm thật uống" Chẹp, trẻ con mà ghê phết. Nhỏ cầm li nước hoa quả hùng dũng tiến lại.

- A, em là Diệp Thục Mai, anh có thể gọi là Lucy, chúng ta làm quen được chứ_ Nhỏ tỏ ra tế nhị đúng đáng tiểu thư.

- Không thích_ Rất tự nhiên, Sky cự tuyệt. Nếu k phải bị cha ép thì anh đã chẳng thèm đến đây, hơn nữa phải chơi đùa cùng 1 đám con nít. Đúng là sỉ nhục mà.

- Tại sao? Em muốn anh làm người yêu em_ Nhỏ cũng kiêu ngạo k kém. Trước nay chưa từng có ai cự tuyệt nhỏ cũng chưa từng có thứ nhỏ k đạt

được. Nhưng thềm đáp lại, Sky bỏ đi thẳng. Nhỏ hoàn toàn k tin mình bị cự tuyệt, vì thế mà thất thần đi ra hoa viên. Một đám nhóc quý tộc tụ họp gần đấy, chúng nó xì xầm to nhỏ điều gì đó. Nhỏ tò mò lại nghe trộm

- Nè, biết gì k, nhỏ Lucy vừa bị anh Sky từ chối đấy
- Hứ đáng đời, đồ kiêu ngạo ngu ngốc, lúc nào cũng ỷ vào tài sản nhà mình
- Tớ rất ghét con bé đấy, nhưng mẹ bảo nhà nó giàu nên phải thân với nó
- Tớ cũng thế, chứ k sao tớ lại thích loại con gái chảnh chọe, k biết phép tắc ấy?

Nhỏ núp sau bụi cây nghe rõ, bất ngờ ngã xuống đất, chỉ thấy sự tổn thương nghiêm trọng. Nhỏ khóc sụt sùi, khóc òa nên đầy ức giận. Nhỏ nghĩ chỉ cần mình khóc, đám trẻ kia sẽ cảm thấy có lỗi. Cảm thấy thương hại mà dỗ dành, nhưng k, chúng cười nhạo, chế giễu nhỏ. Khi ấy, anh xuất hiện, anh đuổi hết bọn chúng đi, rồi tiến về phía nhỏ, giúp nhỏ lau nước mắt, an ủi nhỏ. Khi ấy hẳn chỉ nghĩ trẻ con được dỗ dành thì sẽ nín. Nhưng chính vậy đã gieo vào lòng nhỏ 1 hi vọng. Đối với nhỏ, hẳn là hoàng tử bảo vệ nàng công chúa. Vì thế mà nhỏ từ bé đến lớn đều theo đuổi hẳn, lại không ngừng nỗ lực, học tập, biến mình trở nên xinh đẹp, mong hẳn sẽ yêu mình. Nhưng cũng từ ngày ấy, nhỏ nhận ra cuộc sống của mình đầy sự giả dối. Nếu vậy, thà mình phụ thiên hạ chứ k để thiên hạ phụ mình. Nhỏ đeo một chiếc mặt nạ xảo quyệt, giả dối, năm tháng, chiếc mặt nạ ấy chẳng thể nào tháo xuống được

Lucy tựa vào ghế, tự cười bản thân ngu ngốc vì theo đuổi suốt 10 năm mới chợt nhận ra. Nước mắt chỉ lăn trên gò má ửng hồng, chậm rãi

- Xin lỗi, tôi k hề nghĩ mình lại gieo hi vọng cho cô như vậy_ Sky cảm thán. Nhỏ k đáp, tình yêu của nhỏ thật sự xup đồ rồi, vậy mà nhỏ vẫn ngu ngốc níu kéo k buông tay. Nó bỗng cảm thấy tội nghiệp, nó vươn tay, ôm Lucy vào lòng, k ngừng vỗ đầu, đây là gì? Thương hại chẳng? Nhỏ k cần, nhỏ dùng sức đẩy nó ra, nó vẫn ôm chặt lấy mặt đầy sự cảm thông. Bất giác, nhỏ chợt hiểu ra, vì sao Sky lại chọn nó. Nhỏ cười chua xót rồi vùi đầu vào nó khóc òa lên, khóc như 10 năm về trc. Lần này, là lần cuối nhỏ khóc cho tình yêu sai lầm ấy

- Ổn rồi, kết thúc rồi, chúng ta sẽ là bạn nhé_ Nó nhỏ nhẹ

- Ừm_ Nhỏ vùi đầu trong lòng nó, khẽ đồng ý.

Cửa phòng lần nữa bật ra, kèm theo tiếng hét hỗn loạn của Kevil. Chẹp người ta giải quyết xong việc rồi mới mò đến, đúng là vô dụng mà. Cánh cửa bị Kevil đá bay, sau đó k hện mà hét lên. Kevil Haray, Windy, Rany, Lay và Thiên Nhi sững sốt. Trong phòng có 3 người. Một là Sky đang quần 1 cái chăn nửa người, lộ ra cơ thể trần rần chắc. Lucy mặt đầy nước mắt, quần 1 cái khăn tắm mỏng. Nó quần áo xộ xệch, áo trước bị xé rách bươm. Đúng là ám muội

- Oa, 3 anh chị cùng chơi vật lộn ạ? Hay là chỉ có 2 chị này?_ Thiên nhi ngây ngô trêu trọc

- Tụi mày, tao tưởng đi đâu, ra là vào đây cùng nhau hú hí_ Haray lườm ngúyt

- Oaoa Seny, chẳng lẽ 3 người....._ Kevil lay nó

- K phải_ cả 3 hét lên.

- Có gì bây giờ về nhà rồi nói, ở đây la hét thật là mất mặt_ Windy can ngăn. Lucy đưa cho nó bộ đồ của mình, cả 2 đi vào nhà tắm để thay.

Xin lỗi, tôi làm chuyện ngu ngốc như vậy, lại hại cô suýt bị Quân....._
Lucy cúi mặt

- K sao, bỏ qua hết, Quân cũng giống cô, đều nhận sai rồi

- Anh ta sẽ đi về Pháp thì phải

- Về Pháp...._ Nó hét lên. Nó quên bén mất chuyện này Quân cũng k nói gì, tuy sau chuyện vừa rồi sẽ khiến cả 2 khó đối mặt, nhưng nó k muốn để mất 1 người bạn. Nó phi ra ngoài, trang phục còn chưa chỉnh tề đã vội lao đi. K quên dặn mọi người tự giải quyết nốt công việc. Nó phi một mạch đến sân bay. Trong dòng người tấp nập, cố tìm bóng dáng Quân. Kia rồi, cậu ta đang chờ lên máy bay, nó lao nhanh về phía Quân. Rồi k ngừng thở dốc

- Sao em lai ở đây_ Quân bất ngờ

- Tiền cậu đó, tên đàn, sao đi mà k nói hả?_ Nó trách

- Tại... hay là em đi cùng anh nhé_ Quân đùa. Nó dí 1 cú đấm vào đầu Quân.

- Được rồi, bây giờ anh phải đi, nhưng anh sẽ quay lại thôi, em giữ gìn sức khỏe_ Quân úi đầu hôn nhẹ lên tóc nó, lưu luyến tạm biệt

- ừm. cậu nhất định về thăm tôi nhé_ Nó cười đầy nuối tiếc.

- Seny, anh thấy em luôn chần chừ trong tình cảm, em phải biết tự nắm giữ hạnh phúc của mình, nếu k sẽ hối hận_ Quân cười ôn nhu. Nó nhìn theo bóng cậu bước lên máy bay, lòngk ngừng thổn thức. Tạm biệt Quân. Chúng ta, nếu có duyên sẽ gặp lại.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Ông Anh Ngốc Nghếch

Nó quay về biệt thự nghỉ ngơi. Sau tối hôm ấy liên lạc lại với Rin, thằng bé vẫn ở bên Mĩ. Nó chán nản mò xuống nhà chỉ thấy có mình haray ngồi xem phim, chẳng biết đi đâu hết rồi, vậy là nó chạy lại bên con bạn, tò mò hỏi

- Mấy người kia đâu? sao có mỗi mày ở nhà vậy?

- Tao đâu có biết? vừa ăn tối xong đã lượn hết rồi

Nó cũng không hỏi gì thêm, chỉ chăm chú vừa xem vừa ăn. Rồi nhận được một tin nhắn từ Kevil bảo nó đến bar, nhưng đừng cho Haray biết. Suy nghĩ một hồi nó cũng phóng xe đến. Vừa bước vào, tiếng nhạc xập xình làm nó khó chịu. Lâu rồi cũng không tới đây, nó đi nhanh tới phòng hẹn. Một cảnh tượng chưa từng có xảy ra trước mắt nó. Cả lũ rất hòa thuận chúi đầu lại bàn tán gì đó. Nó rất tự nhiên bước vào, nài ngạo nghệ, rót cho mình một li rượu rồi mới cất tiếng hỏi

- Anh hai, chuyện gì mà gọi em gấp vậy?

- À, thật ra... anh yêu..._ Kevil có chút ngập ngừng

Phụt... toàn bộ rượu trong miệng nó phun ra ngoài, k ngừng ho sặc sụa.

- Anh nói chi rứa?_ nó tròn mắt sau đó mới nghĩ ra, tưởng ai, hóa ra là Haray, chuyện này nó biết lâu rồi, chẳng qua ông anh nhá cáy k chịu ngỏ lời thôi

- Anh à, anh yêu thì mặc xác anh, mắc mớ gì đến em mà phải báo cáo, đừng có nói đêm đông phòng với vợ, 2 người làm gì cũng phải báo cáo em

nha

- Đầu óc cô trong sáng 1 chút đi_ Sky cốc đầu nó, nó hừ nhẹ rồi quay sang Kevil nhìn

- Biết vậy,lúc thấy Rany tỏ tình với Windy anh đã quyết tâm, nhưng mà, anh k biết phải nói làm sao nên mới nhờ mọi người giúp_Kevil ngửa người ra sau, trầm ngâm nói

- Vậy thì anh muốn tụi này làm gì?

- Á..... k biết nữa, Seny, Windy, Thiên Nhi, 3 đứa hỏi thử giúp anh đi_Kevil nằm bả vai nó lắc lắc làm nó phát cáu

- Đây, anh điên vì tình thì cứ điên một mình chứ đừng lôi em chết theo bất tình linh chứ.

- À, hay để chuẩn bị, em sẽ chuẩn bị cho anh một màn tỏ tình nha_ Thiên Nhi hứng khởi

- Được đấy, sau đó để anh đọc cho Haray nghe qua điện thoại nha_Kevil

- Anh định tỏ tình qua điện thoại?

- Quạ bay trên đầu cả đám

- Cách tỏ tình nhạt nhẽo như con người ổng vậy_ Lay cười thầm. Sau đó tụi nó lại xúm vào nói gì đó. Sau một hồi xào, nấu, rán, hấp đã nhào nặn ra 1 tác phẩm văn học kinh điển. Văn tỏ tình(chớ k phải văn khấn nôm đâu nhé). Xong, nó đọc đồng dục

- Cộng hòa xã hội chủ nghĩa tình yêu

- độc lập_tự do_ vợ ho một tiếng là phải sợ

- Kính gửi: (Ai thì tự điền vào nhé)

- họ tên; (Kevil, họ tên anh là gì ấy nhé)

-Cuộc đời là những chuỗi ngày nhàm chán, vô vị và bất công lại thích kéo dài bất diệt. Dẫu vậy con người vẫn phải tiếp tục sống đơn giản vì chẳng có bố con nhà thằng nào nó sống hộ mình cả. Và trong thời gian dài lê thê ấy con người đã phát minh ra tình yêu. Vậy tình yêu là gì? Thật ra tình yêu là.... anh cũng chẳng biết luôn. Nó là tập hợp của bệnh tim, mất ngủ, bệnh về đường hô hấp và tỉ tỉ các thứ bệnh khác. Và một buổi sáng đẹp trời, anh nhận ra, mình đã mắc căn bệnh tình thế kỉ mà người reo virus k ai khác ngoài em. Yêu anh em nhé_ Khát nước quá. Sky đọc tiếp hộ cái

Sky lừ nó 1 cái rồi cũng hăng giọng đọc nốt

- Để chứng minh thành ý của mình, anh nguyện yêu em suốt đời suốt kiếp, cuộc đời anh tùy em sai bảo, anh hứa ngày nấu cơm 3 bữa, làm osin k công, nghe theo mọi sự sắp đặt và..._ Sky đang hăng giọng đọc nốt thì ăn nguyên một trái chanh vào mồm. Kevil lừ mắt nhìn nó, giọng đe dọa

- Em làm cái gì đấy, định giết anh hả, cái đơn này là em nghĩ ra hả?

- Ai mà biết, nếu anh không thích thò thò, em về hỏi Haray hộ anh, good bye anh yêu_ Nó vội vàng lẩn đi k quên kéo tay Windy và Thiên Nhi.

- Vậy mới biết khi yêu, kể IQ 3 chữ số cũng bị mất 2 số 0_ Thiên Nhi vẫn kịp trấn trối lại

***** phòng Haray*****

Trong phòng, 4 đứa con gái ngồi nhìn nhau, k nó một lời, không khí ngột ngạt. Haray nhếch mày, nhìn 1 lượt con giặc cái đang chăm chăm vào mình như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Vậy, tụi mày cần gì thì nói nhanh đi, nhìn nhau hoài không mỏi mắt à_ Haray nổi cáu

- À thì, tao đang định hỏi..._ Nó không biết mở lời, nhìn sang Thiên Nhi cầu cứu

- À, chị Windy và anh Rany lại cãi nhau nữa, chị ấy đang than biết thế k thêm yêu anh ấy, vậy, Haray theo chị thì người yêu lí tưởng phải như thế nào?_ Thiên Nhi rất nhanh đã hỏi vào vấn đề. Windy và nó trừng mắt, nếu để Rany nghe được thì toi. Con bé này giỏi gieo tai họa cho người khác. Haray chỉ thở dài một cái, rồi nằm lăn ra giường

- Chỉ cần thông minh, bản lĩnh, đứng đắn, biết quan tâm... đại loại là giống anh mày đó_ Haray chỉ về phía nó. Ế chẳng phải là nói về Keil đó sao? Nó cười nham hiểm. Haray ngay lập tức đánh hơi được mùi nguy hiểm, cô đứng dậy, lấy quần áo đi vào phòng tắm. Cùng lúc ấy, điện thoại của Haray nhận được một cuộc gọi.

- Haray, ai gọi nè_ nó í ới

- Nghe hộ đi, tao đang tắm mà_ Haray năn nỉ. Nó mở máy ra, là Kevil, anh nó gọi để làm gì chứ? Nó bật loa ngoài nên, giọng của Kevil? Nó cười nham hiểm, ông anh ngốc của nó chẳng lẽ....

- Haray, anh có chuyện muốn nói với em, thật ra thì..... anh_ Nó nín cười khi nghe tiếng ấp úng ở đầu dây, anh hai à, có cần bền lên, then thùng vậy k? Đến xưng hô cũng đổi luôn rồi kìa. Nhưng thôi, để coi anh nói gì, nó nháy mắt với 2 cô bạn rồi bắt đầu lắng nghe, k thêm nói gì.

- Thật ra..... à.... anh... yêu em. Có thể quá đường đột nhưng, anh biết mình thích em từ rất lâu rồi, có lẽ chúng ta qua thân tới mức anh có rằng không nhất thiết phải nói ra. Anh sợ, nếu nói thật em sẽ k đồng ý, nhưng anh cũng không muốn tiếp tục dấu diếm. Em làm bạn gái anh nhé....._ Sau khi tuôn một lèo, Kevil im lặng, hẳn là đang run lăm. Trên chiến trường

sung sức vậy mà khi tỏ tình với gái cong đuôi bỏ chạy. Anh hai thật làm mất mặt em quá. Nó nhìn liếc sang Windy và Thiên Nhi, 2 con nhỏ này thật vô ý mà, dù k cười thành tiếng nhưng lại lẩn lộn ra giường, nghe thấy ghét. Phải như nó nè, ngậm chặt mồm, chỉ phồng hai má cố nín thôi. Nó giữ lại giọng, bắt đầu lên tiếng trêu đùa

- Anh haiiiiiiiiiiiii~ à, người anh định tỏ tình~ á, đi ra ngoài rồi, chỉ có em thôi nà ~. Mới lại em bảo ý, anh mà nói sơ sài vậy đến cụ cố sống đây cũng k thèm đồng ý đâu_ Giọng nó nũng nịu, ngọt đến rợn người, chưa kịp nói xong Thiên Nhi đã cướp máy tiếp tục

- Anh Kevil, sau này em mà có con em.... không gả nó cho anh đâu, anh ngốc hết biết_ thiên Nhi chưa kịp nói xong thì bên kia đầu dây đã cúp máy. Dám cá là Kevil giờ k đập đầu vô gối tự tử thì cũng ngồi một xó tự kỉ. Nó vừa tắt máy thì Haray đi ra, mái tóc ướt mềm, áo dây mỏng xuyên thấu, đẹp lạ lùng, ánh mắt nó có 1 tia dâm tặc, đòi bại. Haray chỉ cần liếc là biết nó có ý gì, cô vung tay đập thẳng vào đầu nó, mặc cho nó khóc thét nên.

- À, chiều nay tụi mày rảnh k? Đi xem áo cưới cùng tao_ Haray vừa nói vừa nghịch điện thoại

- Mày cưới ai à_ Nó ngạc nhiên

- Không, hôm nọ sang Mĩ tao mới biết anh họ sắp cưới, anh ấy nhờ tao tìm lễ phục, mà này Windy, hay mày thiết kế giúp tao một bộ nha_ Haray gạ gẫm

- Ok. Dù sao tao cũng là con cưng của tập đoàn P&L chuyên về thời trang mà_ Windy phồng mũi. Vậy là cả bọn lại lẩn ra cười đùa như mấy bà tám tự thụ

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Hiếu Lành

Một ngày rảnh rỗi. Thì vẫn đang trong thời gian nghỉ hè mà. Cả lũ nhìn nhau thở dài thườn thượt. Có gì để chơi không ta? Nó chán nản nằm phơi mình trong bể bơi. Buổi sáng, nắng hắt vào mặt nước, đẹp long lanh. Bốn cô gái nằm khoe mình trong bể, cũng chẳng biết tụi con trai đi đâu nữa. Nó chẳng thèm để tâm. Hay là đi mua sắm nhỉ? Nghĩ vậy, nó lôi cả bọn đi shopping. Cho đến khi chán mới chịu về. Thế mà Haray, con nhỏ phản bội lại bảo muốn đi lấy đồ cưới cho anh họ nên bỏ rơi nó. Vậy là chỉ còn nó, Thiên Nhi, Windy, 3 đứa nhìn nhau rồi quyết định... đi ngủ. Phải đã k có gì để làm thì đi ngủ là đỡ tốn clo nhất. Nó tỉnh dậy khi nghe tiếng chuông điện thoại. Đoán không sai mà, chỉ có thể là ông anh quý hóa của nó thôi. Nó bắt máy với giọng ngái ngủ hết sức

- Seny, em biết Haray ở đâu k?_ Hứ, được lắm, không thèm hỏi thăm em gái một câu, clo đến gái thôi. Có đứa em nào vô phước như nó không? Nhưng thôi, nể tình anh em sinh đôi nó cũng nói cho biết vậy

- Haray đi ra ngoài từ sáng rồi, chắc giờ đang ở quán trà violet đấy, mà anh kiểm nó làm gì?

- Vậy sao, cảm ơn nhé em yêu._ Bỏ lơ câu hỏi của nó, Kevil cúp máy luôn. Đấy, sao đòi tôi khổ vậy nè, có ông anh vô tâm quá mà. Nó than thầm trong lòng, đáp cái điện thoại vào xó rồi ngủ tiếp.

~~~~~***~~~~~

Kevil chọn cho mình một bộ Vest xám bạc, vẫn là vẻ đứng đắn trang nghiêm vốn có, lại thêm khuôn mặt trắng trẻo, búng ra sữa. Đôi mắt xanh nhạt hờ hững, và cả mái tóc xanh bồng bênh như sóng biển. Anh hoàn hảo

và lịch lãm, như một người con trai đúng mực. Anh nhìn lên góc bàn, nơi đặt những khung ảnh kỉ niệm, đôi mắt xoáy sâu vào cô gái đang tươi cười, mang một vẻ đẹp truyền thống Châu Á. Tóc và mắt đen tuyền, nụ cười thánh thiện, nhìn như trẻ con nhưng khôn kém sắc sảo. Anh mỉm cười, nghĩ lại lần đầu gặp Haray, cô gái nhỏ nhắn túm lấy anh bảo rằng ăn cướp. Miệng lưỡi thì chua ngoa, suy tính chu toàn. Vậy mà lúc mới gặp, anh lại bị hút hồn bởi vẻ đẹp của cô, nhưng rồi anh mới phát hiện, cô đáng sợ hơn vẻ bề ngoài. Nhưng dù vậy, anh vaanxx yêu cô, yêu nét sắc sảo, cương nghị. Yêu sự trẻ con, lém lỉnh, yêu cá cách mà cô cười, hay lúc cô nhúu mày suy nghĩ. Anh thấy bản thân mình thật ngốc, anh thông minh, bản lĩnh, nhưng trước mặt cô lại vô cùng ngờ nghệch. Nếu bây giờ anh để tuột mất cô, thì hẳn sẽ rất ân hận, vì vậy, anh nhất định nắm chắc cơ hội cho mình. Để vào túi một chiếc hộp nhung nhỏ, anh leo lên chiếc xe BMW màu bạc, đi thẳng đến quán Violet

Haray thích nhất quán trà này, có những bài nhạc cổ điển nhẹ nhàng, tông màu tím huyền bí trong quán đầy vẻ bí ẩn truyền thống. Nơi này thật yên bình, cô nhâm nhi li hồng trà ưa thích. Đôi tay không tự chủ ngõ nhẹ xuống mặt bàn theo điệu nhạc. Mắt mông lung vô định. Mái tóc đen mềm vương một mùi hương thanh khiết, chảy dài xuống ngang vai. Vẫn là chiếc váy trắng tinh tế, để lộ ra đường cong khiêu gợi. Ngồi đối diện cô là một chàng trai lịch lãm, tóc vàng, mắt xanh, có lẽ là người Mỹ. Haray rất tự nhiên cùng nói chuyện với người đàn ông đó.

- Haray, em đúng là biết lựa đồ, anh chưa từng thấy bộ lễ phục nào đẹp như này

- Anh Alex anh nên tự hào vì có được một người em họ như em_ Haray cười tự mãn

- Phải, vậy anh có nên cảm ơn người nào rước được cô em quý báu này đi cho anh nhờ không?_ Alex đùa

- Em chưa có boyfriend mà, nếu anh sợ em ế thì giới thiệu đi

- Em không có boyfriend đùa sao? Con trai trên đời này đui hết rồi, vậy em không để ý ai sao

- Để ý, hình như là có_ Haray ngập ngừng, người cô yêu? có chứ. Cô còn tin chắc người đó cũng yêu cô cơ mà. Chỉ là, hẳn ta quá ngốc, ngốc hơn sự tưởng tượng của cô, cô đã đợi, đợi câu nói yêu thương của hẳn. Vậy mà hết lần này đến lần khác hẳn im lặng. Nhiều lần cô muốn túm lấy cổ hẳn hét lên rằng cô yêu hẳn để cho tên ngốc ấy tỉnh ra. Vậy mà hóa ra cô cũng không đủ can đảm, cô thừa tự tin nhưng lại thiếu dũng khí. Một đứa con gái lại đi tỏ tình, chẹp, không phải quá thô thiển sao? Hơn nữa, người mà cô nhắm đến chẳng lẽ lại ngốc đến vậy à. Nghĩ thế, cô lại bật cười, bỏ rơi câu hỏi của Alex, cô bàn về đám cưới của anh và Alice, vợ sắp cưới của anh họ mình. Không để ý bóng của một nam nhân quen thuộc vừa bước vào quán. Kevil bước vào, đảo mắt một vòng và ngay lập tức tìm thấy cô. Hơn nữa còn thấy cô cười nói vui vẻ với một người đàn ông khác. Phải một người đàn ông khác và cười nói vui vẻ. Trong lòng bỗng thấy khó chịu, hóa ra cảm giác này là ghen. Khi yêu con người trở nên ích kỉ, chỉ muốn người mình yêu luôn thuộc về mình. Anh tự cười sự lỗ bịch của bản thân. Tiến lại một cái bàn phía sau Haray và im lặng quan sát. Người nói chuyện với cô chắc là gốc Mĩ, có lẽ họ là bạn.

- Chà, thật mong đến ngày tổ chức đám cưới nha_ giọng nói thanh thoát của Haray vang lên

- Không phải hôm đó em sẽ là người đẹp nhất sao?_ Alex đùa

- Anh nói thật hả, em biết mình đẹp mà

- Thật, em lúc nào chẳng đẹp

- Oa, yêu anh quá đi_ Haray như đứa trẻ lao vào lòng Alex, hôn phớt lên má anh. Rồi ôm ghì lấy một cánh tay

- Chẹp, sau đám cưới anh định đi đâu hưởng tuần trăng mật?
- Hay em lên địa điểm dùm anh, dù sao anh cũng chưa quyết định
- Ok, em sẽ tìm một nơi lãng mạn, đủ để anh sản xuất một đội bóng mini_ Khuôn mặt Haray dâm không thể tả
- Thôi đi cô nương, em thật là_ Alex nén cười, véo cái mũi nhỏ xinh của cô
- Mong đám cưới ghê luôn nha_ Haray cười tíu tít mắt. Cô không biết đằng sau mình, Kevil đã nghe toàn bộ cuộc hội thoại. từng câu chữ như mũi dao đâm xuyên tim anh. Cô... sẽ đám cưới ư? Với người đàn ông tên là Alex đó (có một sự hiểu lầm không hề nhẹ). Xem chừng cô đang rất hạnh phúc, thật giống vợ chồng sắp cưới. Cô chưa từng cười vậy với anh, anh cũng chưa từng khiến cô vui đến vậy. Vậy anh lấy tư cách gì mà yêu cô? Là anh tự gieo hi vọng, ảo tưởng quá nhiều. Là anh không chú ý đến cảm nhận của cô. Có lẽ lần trước khi qua Mỹ, Haray đã quyết định chẳng? Anh cười mỉm, đôi mắt trở nên mờ đục, tuyệt vọng. Thất thiêu đứng dậy, và cứ vậy lái xe, chẳng rõ bản thân mình đang đi đâu. Khi bình tĩnh lại thì thấy mình đang ở Bar với một đồng vỏ rượu rỗng. Anh uống nhiều vậy ư? Căn phòng với ánh đèn mơ ảo và sự cô đơn. Nói ra thật xấu hổ. Một kẻ cao cao tại thượng, quyết đoán, hoàn hảo lại thất tình, thua trắng vậy sao?

~~~~~***~~~~~

Sau bữa tối, mọi người ngồi dưới phòng khách nô đùa. vẫn không thấy Kevil về. Nó thấy thắc mắc. Anh đi từ sáng, mà bây giờ Haray về rồi vẫn không thấy đâu. Hỏi haray thì cô bảo không gặp. Nó ức mình, ngửa mặt lên mà hét

- Trời ơi sao tôi khổ vậy nè
- cô điên hả, im lặng cái coi_ Sky cốc đầu nó

- Anh Sky, sao lại đánh chị Seny, nếu có ý định bạo lực thì bảo em, em cho mượn cái chùy sắt_ Thiên Nhi thản nhiên

- Tiểu Nhi Nhi, em thật ác nha_ Lay cốc đầu Thiên Nhi

- Tiểu Nhi Nhi, mắc ói_ Nó phản đối

- Hứ, còn hơn chị, đồ đàn bà không lớn_ Thiên Nhi thét, nó suýt ặc nước bọt. Con bé này nói câu nào chết người câu đấy. Vậy thôi, nó không dây vào cho thiệt thân. Nó đứng dậy, lên lầu thay đồ rồi đi xuống

- Tao đi kéo ống về đây

- Mà biết Kevil ở đâu mà tìm?

- Khỏi lo, tao là em gái ống, anh em sinh đôi dễ tìm ra nhau lắm_ nó vỗ ngực tự đắc rồi lao ra xe phóng đi. Nói là dễ tìm nhưng nó cũng phải lượn khắp hang cùng ngõ hẻm mới thấy anh trai đáng kính của mình đang nằm chết dí trong một phòng của quán Bar. Kevil có vẻ chưa say mặc dù vỏ rượu vút đầy khắp phòng. Đôi mắt có chút hờ hững, tựa người vào ghế, mái tóc rối xù, áo ngoài nằm lăn dưới đất. Hai nút áo sơ mi mở bung, để lộ om ngược răn chắc ửng hồng bởi men rượu. Thấy nó bước vào, anh rất tự nhiên mỉm cười, nó chưa bao giờ thấy anh như vậy? Điều gì khiến người anh mà nó yêu quý trở lên đau lòng vậy?

- Anh..

- Anh không sao, em không cần lo, có lẽ đêm nay anh sẽ không về đâu_ Kevil cất giọng vui vẻ, cố che dấu điều gì đó. Nó thở dài, nó biết có hỏi thì anh cũng chẳng nói, hỏi làm gì cho mất công.

- Anh đừng uống nữa, về nhà đi đã

- Bé con, đã bảo đừng lo mà_ Kevil vỗ nhẹ đầu nó, đưa cho nó một li rượu. Nó lắc đầu đặt xuống. không nó gì thêm, lao vào lòng anh ôm chặt. Anh nhìn nó cuộn tròn như con mèo nhỏ lại bật cười, búng nhẹ chóp mũi của nó, lại bắt nó về. Anh không muốn nó thấy bộ dạng tệ hại của mình thêm nữa. Nó cảm thấy nhói lòng, nhưng anh đã muốn vậy thì nó lên nghe lời. Hôn nhẹ lên má anh, nó quay lưng bỏ về. Kevil nhìn theo dáng nó khuất sau cánh cửa bỗng thở dài. Anh đã thề sẽ chăm sóc nó, không khiến nó phải buồn nữa, vậy mà lại để nó lo lắng cho mình, thật là một người anh tệ mà.

Nó trở về nhà, không nó không rằng, lên phòng ngồi cạnh của sổ. Hẳn là anh đang gặp chuyện gì, buổi chiều anh đi tìm Haray, vậy mà chỉ thấy Haray trở về, còn anh đến Bar uống rượu. Nó thấy thắc mắc. Nhưng chợt nghĩ ra, có lẽ chỉ có Haray giúp được mình. Vậy là nửa đêm nó mò sang gõ cửa phòng Haray. Cô cũng chưa ngủ, nhanh nhẹn ra mở cửa

- Mà chưa ngủ à_ Nó hỏi

- Tao không ngủ được, mà lúc này mày đi tìm Kevil, có thấy ổng không?

- Có, tao chẳng biết có chuyện gì nhưng ổng ngồi ở Bar uống rượu, mày đến đó xem sao

- Sao lại là tao?

- Không muốn thì thôi, ai ép_ Nó đứng dậy, vờ bỏ đi

- Khoan, ai bảo không? Vậy mày về ngủ đi, tao đến đưa Kevil về_ Haray đứng dậy, thay bộ đồ rồi lên xe phóng đi. nó nhìn theo sự vội vã của cô bạn thì bật cười.

- Anh hai, em giúp anh được đến đây thôi, còn lại tùy vào anh

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Mãi Bên Em

Haray tìm đến Bar mà nó bảo, nhưng trong phòng lại trống không, cô đưa mắt nhìn đồng hồ rượu, trong lòng không khỏi thất vọng, dấy lên những thắc mắc khó tả, chuyện gì khiến anh trở nên tệ hại như vậy. Cô tiến lại ghế, nhặt chiếc áo mà anh ném dưới sàn lên. Anh bỏ đi chắc chưa lâu, đuổi theo vẫn kịp, nhưng biết anh đi đâu chứ? Cô quay người toan bỏ đi thì bị thu hút bởi một chiếc hộp nhỏ vuông dưới gầm bàn. chiếc hộp nhung đỏ khá là bắt mắt, cô mau lẹ mở ra. Một chiếc nhẫn bạc kiêu sa, đẹp lạ, viên ngọc đen đính giữa thanh khiết, thoát tục. Cô hột bật cười, ra là có một tên ngốc. Cô lao nhanh ra ngoài, đi tìm Kevil. Nhưng biết tìm ở đâu? Seny nói, anh em sinh đôi có thể tìm được nhau, vậy, hai người yêu nhau có thể tìm lại nhau không? Cô bật cười trước suy nghĩ của mình, nhưng rồi cũng rất nhanh lái xe ra biển. Phải, là biển. Không hiểu sao cô có linh cảm mình sẽ gặp anh ở đây.

Mặt biển về đêm xao động, gió lạnh đến buốt người, nhìn xa chỉ thấy một khoảng u tối, mịt mờ. Bầu trời không có lấy một tia sáng, ngay cả mặt trăng cũng bị mây che khuất, ngoài tiếng gào thét của biển, chẳng còn thấy điều gì. Kevil nằm dài trên cát, đôi tay che lấy mắt, hơi thở thiếu nào nặng nề đầy mùi rượu, có lẽ hơi say. Anh muốn ngừng những suy nghĩ về cô nhưng lại không thể, cô luôn chiếm lấy tâm trí anh, làm chủ con người anh. Cô thông minh, xinh đẹp, sắc sảo, cô trẻ con, ngây ngô, hay chấp vặt. Gió biển thổi những cơn lạnh đến tê người, nhưng anh bỗng cảm thấy ấm lạ, ngược mắt lên. Bắt gặp ánh nhìn của Haray anh giật mình, cô sao lại tìm được anh, cô đến từ lúc nào? Nhưng anh không muốn, không muốn cô nhìn thấy bộ dạng mình lúc này.

- Tôi... đến đưa áo, sao anh ở đây? Seny đang lo lắm đấy

- Tôi đã bảo nó không phải lo rồi_ Kevil dứt áo trên tay cô, khoác hờ rồi đứng dậy bước đi. Hụt hẫng? Anh không đoái hoài đến cô? Tại sao anh cứ khiến cô mệt mỏi chờ đợi như vậy. Có lẽ rượu và gió biển khiến anh mệt mỏi, anh lao đảo khụy xuống. Haray hốt hoảng chạy lại, vừa đỡ anh dậy vừa lên tiếng trách móc. Nhưng anh lại vô tình đẩy cô ra. Cô đứng sững, không hiểu sao cảm thấy tổn thương khủng khiếp, cô làm gì sai sao?

- Anh sao vậy hả, anh điên à, tôi đã có lòng tốt giúp anh, vậy mà....

- Giúp? tôi đâu cần cô giúp, cô, đừng liên quan gì đến tôi nữa_ Kevil bất mãn, cô sẽ kết hôn, vậy thì làm ơn đừng khiến anh có hi vọng. Haray chỉ thấy anh quá nhẫn tâm, vô tình, lần đầu cô thấy biểu hiện này của anh.

- Tại sao?_ Cô hỏi, mắt cúi gằm, một giọt nước mắt khế rơi bị cô lau đi vội vã

- Vì tôi chỉ là một tên ngốc. Haray, em có hiểu không? em hiểu tôi đã yêu em thế nào, mong đợi em thế nào không? Tôi yêu em, nhưng tôi không có khả năng cho em hạnh phúc. Mãi mãi không thể, lại càng không muốn hủy hoại hạnh phúc của em. Em sẽ kết hôn, em sẽ có người em thật lòng yêu thương, sẽ chẳng nhớ tới tôi đâu. Vậy nên, tôi chúc phúc cho em. Tôi đã thấy em và Alex, hai người rất đẹp đôi. Haray em biết không? em không phải người duy nhất tôi yêu, nhưng em là người đặc biệt nhất. Vậy nên, sau này đừng gặp nhau nữa._ Kevil thét lên, tất cả những gì cố kìm nén cố giữ lại đều bất chợt tuôn trào, nhận ra mình quá ích kỉ, đã đem lại một mối phiền lòng cho cô, anh nắm chặt đôi tay, môi mím lại, vẫn là quay người bước đi.

Haray ngồi sụp xuống, anh yêu cô? đây là điều cô mong chờ, nhưng anh lại hiểu lầm cô với Alex? Vậy là anh ghen. Nhưng tại sao cô không có cách nào vui nổi, anh nói yêu cô. Vậy mà lại chấp nhận chao cô cho người đàn ông khác, lại quay lưng bỏ đi không thèm đoái hoài, lại hi vọng hai người đừng gặp nhau nữa. Đây không phải là ngốc, mà là vô tình. Cô thấy tim mình

nhối đâu, thấy xót xa vô tận. Cô ngồi thụp xuống, khóc nức nức, khóc át cả tiếng sóng biển, trong màn đêm, chỉ nghe tiếng khóc của cô. Cô muốn khóc lớn như ăn vạ, như muốn tên ngốc kia quay lại dỗ dành. Vậy mà hẳn ta, một lần cũng không dừng lại chứ đừng nói là quay đầu. Cho đến cuối cùng vẫn là cô vất vả đuổi theo. Cô không can tâm, kể cả đó là một tên ngốc vô tâm vô tình, cô không cho phép anh biến mất khỏi cuộc đời của mình như thế. Chỉ vì một tình tiết hiểu lầm rất ư là máu chó mà cô để tuột mất anh. Còn lâu đi. Haray tháo đôi dày đế cao vất sang một bên, đôi mắt đầy oán trách, chạy nhanh về phía anh, chạy miết mới đuổi kịp, ôm chầm lấy Kevil từ phía sau. Bị ôm bất ngờ, Kevil ngã xuống đất. Chưa kịp trấn tĩnh thì chỉ thấy Haray lao vào ôm chặt lấy mình, liên tục khóc, như oán trách. Cô nức nở từng hồi, anh cũng im lặng không nói, không an ủi.

- Anh vô tâm lắm_ Haray đẩy anh ra, lại gào lên khóc giữa màn đêm

- Xin lỗi

- Ai cần xin lỗi, bồi thường đi_ Cô ăn vạ, lại càng khóc to hơn

- Sao cơ?

- Yêu em nhé_ Cô nói đầy oán hờn, lao vào lòng anh, chủ đôi hôn anh, ngậm chặt môi, tức giận chiếm lĩnh cả hơi thở đầy mùi rượu và hương thơm nam tính trên người. Kevil lúc đầu còn ngỡ ngàng, nhưng sau cũng đáp lại, môi cô mềm mại, ấm áp, chạm nhẹ sẽ tan chảy như dư vị ngọt ngào bí ẩn. Haray dừng lại, đôi mắt đen láy nhìn anh, bất ngờ cắn vào môi anh, rồi thích thú liếm vết máu tanh nồng nơi khóe miệng.

- Đây là trừng phạt_ Cô cười lém lỉnh

- Tại sao

- Vì em cũng yêu anh, vì có một tên ngốc hiểu lầm em và anh họ em, và vì, em muốn đeo cái này_ Cô giơ lên hộp nhẫn nhung đỏ trong tay

- Sao em lại có nó?

- Ai đó không cần nữa nên vứt lẫn lóc ở Bar đó chứ, người ta đã có lòng tốt đem về hộ rồi. Nói xem anh có yêu em không

- Tất nhiên là có

- Vậy đeo nhẫn cho em nhé_ Haray cười hạnh phúc. Kevil giờ tay định lấy hộp nhẫn thì thấy cô vùng dậy, chạy ra biển, mở hộp ra lấy chiếc nhẫn rồi quăng ngay xuống biển. Kevil chẳng kịp động dậy. Cô quay lại, cười tươi

- Em đã nói đây là trừng phạt, nếu anh tìm thấy chiếc nhẫn và đeo cho em, thì em sẽ yêu anh_ Cô khoanh tay, bá đạo đứng trước mặt anh tuyên bố. (Chi ác dã man). Kevil ngửa mặt lên trời cười lớn, không ngờ cô quái đến vậy. Chịu thôi, anh bảo sở thích của anh lạ hơn người. Anh vỗ nhẹ đầu cô, cởi áo khoác ngoài cho cô cầm, rồi tự nguyện lặn sâu xuống biển. Anh lặn liên hồi, cô thì ngồi trên bờ thích thú hò hét cổ vũ.(Ai mới là kẻ vô tâm?) Sau hơn 3 tiếng ngụp lặn, anh mới moi được chiếc nhẫn dưới đáy lên. Công nhận thấy tự phục mình thật. Kevil ướt sũng từ đầu đến chân, áo sơ mi vẫn dính sát người khiến Haray nhìn muốn đỏ dãi

- Ngậm miệng vào, nước miếng kìa_ Anh trêu

- Hứ, kệ em, đồ thuộc quyền sở hữu của em, em có quyền nhìn._ Cô vênh váo. Kevil nâng đôi tay thon ngà của cô lên, đeo nhẫn vào rồi hôn nhẹ lên tay cô.

- Bây giờ anh sẽ phạt em

- Phạt gì?

- Phạt em tội bắt anh lặn hơn 3 tiếng dưới biển_ Kevil vừa dứt lời anh hôn lên môi cô. Khuôn mặt cô đỏ gay lên khiến anh càng muốn trêu chọc.

Để được yêu em, anh sẽ mãi là tên ngốc bên cạnh em

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Ai Cũng Có Đôi

Đúng 4h sáng, có một cái xác lang thang vất vưởng trong vườn. Mái tóc xanh ngang lưng thả bay trong gió, rối bù lên thật khó coi. Cái váy ngủ trắng trẻo một bên vai, chân trần bước trên nền đá hoa. Khuôn mặt trắng bệch, hai mắt thâm xì như gấu trúc. Tay cầm một cái gối ôm kéo lê dưới đất. Mặt đầy mệt mỏi không sức sống. Nếu có người nào mà đi ngang qua nhìn thấy bộ dạng này hẳn sẽ hết lên thất kinh rồi tự nguyện vào nhà xác bắt sóng Wi-fi để ghi lại di nguyện cuối đời. Thế mà đau đớn hay, cái xác xinh đẹp này không ai khác ngoài ..nó, con nhỏ trời đánh đêm thì không ngủ mà ra ngoài tha thần khoe sắc đẹp trời cho để nhất ma mấy kẻ yếu tim. Còn lí do tại sao nó lại tàn tạ như vậy thì phải hỏi Haray và Kevil. Dẫu sao một người là anh ruột nó, một người lại là bạn thân nó. Nó đâu vô tâm đến mức bỏ mặc họ mà lên giường chu du phiêu bồng vào chốn thần tiên nào. Nó dò dẫm ra góc vườn ngồi...tự kỉ. Mặt đờ đẫn, ngồi sụp xuống vè ngái ngủ. Đến khi ngược mắt lên nó mới để ý. Trong vườn cũng có một cái xác vô hồn giống nó. Chỉ có điều không tàn tạ như nó thôi. Nó tiến lại gốc cây nơi có người nào đó ngồi. Ra là Lay, anh ta không ngủ mà lại ra đây ngồi? Chẳng lẽ cũng định đi dọa ma giống nó. Nó không kiêng nể giữ ý gì chui tọt vào lòng anh nằm cuộn tròn. Lay như nhận ra nó từ lâu nên cũng không bất ngờ.

- Anh không ngủ hả?_ Nó hỏi, ngược lên nhìn đôi mắt màu đồng không thấy đáy của anh. Tay nghịch ngợm mấy ngọn tóc dài ngang vai vẻ thích thú. Nó và Lay vốn rất thân. Nó coi anh như anh trai của mình. Lay cũng thân thiện đáp lại. Người ngoài nhìn vào luôn nghĩ họ không giống anh em mà giống tình nhân hơn. Nhưng thật ra nó biết, Lay vốn không có tình cảm, thương xót hay đau khổ đều không biết cảm nhận. Cứ như một khúc gỗ. Trước khi quen nó, anh là một tảng băng chính hiệu. Không cười không nói, cũng chẳng quan tâm ai, bao gồm cả nó. Chẳng qua nó thuộc dạng chai mặt,

cứ bám diết lấy anh, lâu dần nó cũng thay đổi được cái tính lạnh lùng của anh. Nhưng đó chỉ là vẻ bề ngoài, nó biết, nó chẳng bao giờ chạm được vào sâu thẳm trong anh. Lâu dần anh ít gặp nó, hôm nào nó đến chơi cũng không thấy anh. Nó chỉ nghe loáng thoáng là có 1 cô bé nào đó mặt còn dày hơn nó, liên tục đeo bám anh để tỏ tình. Khi đó nó mới biết... mặt mình còn mỏng chán. Và giờ nó cũng biết luôn, cô gái kia là Thiên Nhi.

- Em cũng chưa ngủ mà

- Em chờ anh hai và Haray. Hai người bọn họ không biết rủ nhau vào xó nào mà hú hí đến giờ chưa về

- Được rồi, coi em kìa, mắt thâm quầng hết cả rồi, còn không mau đi ngủ

- Hi, anh Lay ngày càng biết quan tâm nha

- Vậy chẳng lẽ trước nay anh không quan tâm em?

- Không phải, tại em thấy có gì đó không thật thôi, nhưng giờ thì khác rồi, chắc tại Thiên Nhi nhỉ?

- Cô bé đó đúng là bản sao của em đấy_ Lay cốc đầu nó, vẻ ôn nhu dịu dàng

- Mà em không hiểu tại sao anh lại từ chối Thiên Nhi, cô bé rất thích anh, lại theo anh xuống hạ giới cơ mà

- Vì vậy nên anh mới sợ, yêu một kẻ vô tâm, vô hồn như anh cô bé sẽ tổn thương

- Anh khỏi lo, anh nghĩ như vậy hẳn là rất quan tâm cô ấy, vậy sao không thử xem_ Nó ủng hộ nhiệt tình

- Tất nhiên là anh ấy quan tâm tôi rồi, chứ không chẳng lẽ để ý đến một cái xác chết trôi như chị?_ Thiên Nhi lúc nào lù lù xuất hiện. Nó giật mình

thằng thốt, cô bé này còn có khả năng dọa người hơn nó.

- Thiên Nhi, sao em không ngủ lại ra đây?_ Nó hỏi

- Tại người thấy mùi xác chết nồng nặc nên tôi mới dậy để giải trừ xú uế_ Thiên Nhi nói rồi không chút khách khí cầm một nắm muối hất vào người nó. Nó nổi khùng đứng dậy. Thiên Nhi lè lưỡi cười thích thú

- Tiểu Nhi Nhi em có tin chị treo ngược em lên cành cây không hả?

- Tiểu Nhi Nhi là tên cho chị gọi hả? Nếu chị dám treo tôi lên, tôi nhất định sẽ đào hố chôn chị xuống. chị ngoài việc ngược to hơn tôi, eo nhỏ hơn tôi, mỏng cong hơn tôi, cao hơn tôi, mặt sắc nét hơn tôi thì ngoài ra chẳng có gì hơn cả. Chị quá già, còn tôi rất trẻ đẹp, dễ thương, đáng yêu, nói chung là chị còn lâu mới bằng tôi_ Thiên Nhi xoắn một tràng. Nó á khẩu, nói chuyện với con bé này nếu không tức chết thì cũng bị làm cho sock mà chết. Nó phẩy tay, không thèm đếm xỉa quay ra phía Lay

- Anh Lay, em trao lại cô hồn trẻ này cho anh xử, em không thích nói chuyện với tiểu quỷ._ Nó quay lưng bỏ về phòng, ở đây một hồi chắc nó không tìm nổi mà đêm đại bác ra bắn chết con bé mất.

Chỉ còn lại hai người, Thiên Nhi ngồi xuống, nhìn Lay dò xét chẳng khác gì vợ đi đánh ghen, bắt quả tang chồng vụng trộm

- Sao em hay cáu với Seny vậy?

- Hừ, ai mà thèm.

- Vậy sao em chưa ngủ mà lại ra đây?

- Anh Lay, em yêu anh_ Thiên Nhi không trả lời, đôi mắt ngậy thơ chớp chớp hỏi. Cũng chẳng có cảm giác hồi hộp, bẽn lẽn gì luôn. Lần đầu thì có đấy, nhưng đây là lần thứ 100 cô bé tỏ tình rồi, cũng chai mặt luôn rồi(

Không biết đem mặt chà xuống lòng đường có mỏng bớt không nhỉ? Thiên tai, sao nghĩ ác quá). Lay nhìn cô bé không chớp, anh cũng chẳng còn gì lạ cả. Thiên Nhi có chút thất vọng, anh không nói, tức là không đồng ý. Cô bé đứng dậy phui váy quay đi. Không phải bỏ cuộc đâu nhé, chẳng qua là cô còn rất nhiều thời gian. Không chóng thì chày, khối băng kia thể nào chẳng tan hết.(lạc quan dữ hén?) Lay bỗng đứng bật dậy, anh thừa nhận mình đối với Thiên Nhi cũng có cảm giác khác với những cô gái bình thường. Anh không biết thế nào là yêu cũng không biết thế nào là rung động. Nhưng khi ở bên cô bé lại thấy rất ấm áp. Anh ôm chặt Thiên Nhi từ phía sau cô bé có chút ngờ ngàng, sau đó mừng rỡ quay lại.

- Vậy là anh đồng ý hả?_ Thiên Nhi hỏi, Lay không trả lời, chỉ khẽ mỉm cười. Vậy là anh đồng ý, thật không uống công cô trồng cây si mà. Cô cười tươi, ôm lấy cái cổ kiêu ngạo của anh

- hôn em đi

- Hả?_ Lay suýt thì sặc. Cậu nhìn cô bé trước mặt. Thật ra Thiên Nhi thuộc dạng Loli, nhì như một đứa trẻ không hơn không kém. Đôi khi kiến Lay thấy mình giống như một ông bố trẻ vậy.

- Em nên đi ngủ đi_ Lay thoái thác, đặt cô xuống đất

- Anh không hôn em không ngủ

- Đã bảo đi ngủ ngay_ Lay cương quyết

- Vậy hôn má nhé_ Thiên Nhi nhượng bộ, chỉ vào cái má trắng ngần phúng phính của mình. Lay thở dài, nhưng rồi cũng chệch thua mà đặt đôi môi mềm mại lạnh ngắt của mình lên khuôn mặt xinh xắn của cô. Thiên Nhi cười thích thú rồi nhanh chóng chạy về phòng ngủ. Lay chẳng biết nói gì về sự trẻ con của cô nhưng có lẽ anh cũng thích cô thật rồi.

~~~~~***~~~~~

~

Sau khi về phòng, nó phải đi tắm lại vì đồng muối trừ tà mà Thiên Nhi ban phát cho mình. Tắm xong nó chỉ quần duy nhất một cái khăn tắm mỏng rồi leo lên giường ngủ một giấc quên Tổ Quốc. Mặc xác trời trăng mây gió gì đó. Cho đến tận 10h sáng mới chịu bình minh. Thay đồ rồi chải lại tóc, nó xoa cái bụng đói meo của mình đi xuống phòng ăn, miệng ý ới liên tục

- Haray, Windy tao đói, tao muốn ăn

- .....Im lặng....._ Nó mò xuống phòng khách

- Kevil, anh Lay em đói, cho em ăn (Sao giống chó vậy trời?)

- ..... văng hoe....._ Chẳng có ma nào trả lời cả đói sắp xỉu rồi, nó cảm thấy có lỗi với cái bụng đang sôi sục của mình ghê

- Mấy tên khốn nhà các người đi đâu hết rồi hả?....._ Nó hét long trời lở đất, đến lúc này mới thấy một bóng người lững thững đi từ ngoài vào, ngoái ngoái lỗ tai. Còn ai ngoài Sky sở hữu cái điệu bộ khinh khỉnh ấy nữa.

- Cô hét cái gì, cô có biết cái mồm của cô có sức sát thương lớn lắm không hả?_ Sky không khách khí hét vào mặt nó

- Ủa, đi đâu hết rồi, sao chỉ có mình anh vậy?- Nó ngơ ngác

- Đi hết rồi, Haray với anh cô bay qua Mĩ dự đám cưới, 4 người còn lại đi hẹn hò hết rồi, còn quản gia Kim nghe nói có việc gì đó lên kéo cả đám người giúp việc đi rồi, trong nhà chỉ còn cô và tôi thôi_ Sky đứng đĩnh nói, ngồi phịch xuống ghế. Sao trùng hợp thế nhỉ, chẳng lẽ có ai giở trò?

- Chỉ còn tôi và tên lang sói như anh á? Sao anh không phản luôn đi_ Nó đưa hai tay lên che ngược, dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Sky

- Cô nghĩ cái gì thế hả, có cho tôi cũng không thêm

- Ai mà biết anh nghĩ gì. Mà thôi không quan trọng nữa, tôi đói rồi_ Nó sấn vào Sky, làm vẻ tội nghiệp lay lay cánh tay hắn. Chẹp, ai vừa bảo người ta là lang sói mà sao bây giờ hùng hổ như hổ đói thế?

- Muốn ăn thì lặn vào bếp

- Nhưng tôi không biết nấu, anh nấu đi, coi như ăn trưa luôn

- Cô cũng biết bây giờ à trưa hả? Nhưng tôi vừa ăn sáng xong nên chưa muốn ăn tiếp đâu.

- Nhưng tôi rất đói, anh không thể vùi hoa dập liễu như vậy. tôi méc anh hai cho coi_ Nó nũng nịu

- Con nít_ Hắn búng mũi nó một cái rồi cười trêu chọc. Đấy, cái số đi xin ăn nó khổ thế đấy. Nó tức giận đứng dậy tuyên bố

- Tôi ra ngoài ăn, không cần anh nhá_ rồi dứt khoát bước ra ngoài nhưng chưa được mấy bước thì..... Đùng.... rào.....rào mưa con mẹ nó rồi. Mà mưa to kèm theo sấm chớp mới đau chứ. Kiểu này thì đi đâu được đây? Nhìn trời thì mưa tầm tã, chớp rạch ngang trời, gió quật mù mịt. Mưa như sát muối vào...bụng nó. Nó quay ra nhìn Sky oán trách, đã không đi đâu được bây giờ còn phải ôm cái bụng đói ở chung nhà với tên này. Trời ơi, cầm dao giết nó đi, ông trời ơi... ác thì ác nó vừa thôi chứ. Nhưng nó là ai? Nó còn lâu mới chịu khuất phục nhé. Không đi được Moto thì đi Ô tô. vậy là nó xông xáo đi ra. Nhưng lại bị Sky giữ lại

- Mưa như vậy cô ra ngoài chẳng ai bán cho đâu, đi ngoài đường bây giờ nguy hiểm lắm, vào nhà tôi nấu cho ăn

- Thiết hả?

- Thiết_ Sky gõ đầu nó, sao dạo này hấn thích cốc đầu nó thế, mà thôi kệ. Có ăn là tốt rồi. Vậy là nó lon ton chạy theo hấn vào nhà bếp, miệng không ngừng nói.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Chuyện Nhảm Của Hai Đứa Cô Đơn

Sky mở tủ lạnh ra cũng may là còn đồ ăn sống, nhìn cho kĩ, là đồ ăn sống chứ không phải đồ ăn sẵn nhá. Nghĩ là phải từ thân vận động, có làm thì mới có ăn mà. Hắn lấy miếng thịt tươi rói trong tủ ra, thuận tay lấy thêm một túi hành lá ra đập cho nó, miếng ra thánh chỉ, bắt nó rửa sạch rồi cắt sẵn hành. Nó hậm hực đem túi hành ra rửa, sau đó liên tục mạnh tay chà đập, dầm nát những chiếc lá hành mỏng manh yếu ớt. Miếng không ngừng nguyên rửa cái tên ôn thần mặc dịch đã thương thì thương cho trót lại còn bày đặt thương nữa với nữa đây. Bắt nó nhặt hành. Nó lén lén liếc mắt sang nhìn Sky, mà chính cái hành động nhìn trộm không xin phép ấy khiến nó suýt rơi răng. Hắn ta đứng thẳng, tay cắt từng miếng thịt bò mỏng dích, vừa vận nhanh nhẹn không phạm một lỗi, dáng người hoàn hảo như bà nội trợ của gia đình, rồi điêu luyện nên ướp gia vị, nó nhìn chất lỏng rượu vang vàng quánh đổ vào tấm ướp mà muốn chảy nước miếng. Nhưng trong đầu lại bùng nên suy nghĩ muốn khiêng hắn về nhà bắt hắn nấu cho mình ăn suốt đời. Chẹp, lúc ấy tha hồ được ăn ngon. Nó mon men bê rổ hành đã được rửa sạch sành sanh ra trước mặt hắn, vẻ ngây thơ khoe công

- Cô.... đã làm gì với chỗ hành cuối cùng trong tủ lạnh hả?_ Sky nuốt nước bọt hỏi

- Thì rửa sạch sẽ kĩ lưỡng á

- Rửa sạch, hờ hờ cô bị ngu à, cần tôi bổ đầu cô ra xem bên trong có cái gì không hả? Ai đời nhặt hành lá mà vứt hết lá hành đi, chỉ giữ lại mấy củ bé tí như này hả_ Sky bất mãn hét vào mặt nó, đúng là không thể trông mong gì mà. Nó ầm ỨC nhìn hắn, rồi nhìn vào nồi thịt bò đang hầm ướp

- Anh làm thịt bò sốt vang?

- Chứ không đem cô ra sốt vang?

- Thằng cha bại não này, bò sốt vang đâu cần hành tươi hả?_ Nó nổi đóa đập một phát vào đầu hắn

- Thì tôi thấy cô rảnh tay nên kiếm việc giúp mà. Mà cô muốn ăn cà ri gà không?_ hắn cười ngượng rồi vờ đánh trống lảng. Mà nó bây giờ đói lắm rồi, có gì ăn là tốt lắm, đòi hỏi gì nữa. Vậy là để không làm phiền đại sự của hắn, nó bỏ ra ghế ngồi ngoan ngoãn, chăm chú nhìn hắn dành lấy cái bếp. Nơi vốn không dành cho những nữ nhi mang danh hoa hậu... đậu như nó. Nhưng mà ngồi im là một chuyện, cái bụng nó réo inh ỏi lại là chuyện khác. Nó mò ra tủ lạnh, quả nhiên là ngoài đồ sống chẳng còn gì, may thay vẫn còn 2 quả xoài vừa chín tới. Cơ mà dù có ăn cũng chẳng đủ thỏa mãn. Nghĩ vậy nó quyết định sẽ làm sinh tố. Cái này dễ, nó thấy Haray làm rồi. Vậy là nó lục tung căn bếp chỉ để truy tìm thủ phạm máy xay sinh tố. Sau khi phát hiện ẻm nằm trễm trệ trên cái tủ cao gấp đôi mình. Nó chẳng có cách nào với tới. Nếu bây giờ lấy ghế ra trèo lên, để Sky nhìn thấy đúng là mất mặt, vậy là nó cứ liên tục nhảy loi choi để với cho được cái cánh tủ

- Lùn mà còn bày đặt_ Sky vòng 1 tay ôm eo nó kéo sang bên, tay kia mở cánh cửa tủ lấy đồ cho nó. Dám nói nó lùn? 1m75 mà gọi là lùn hả chẳng qua là thua hắn 10 phân chứ mấy. Nó cúi kinh dặt lấy cái máy trên tay hắn, không thèm đếm xỉa. Chẳng nói câu gì, áp dụng chiêu thức, im lặng là đỉnh cao của sự khinh bỉ đối với hắn. Quay trở lại bàn, nó lấy dao gọt nham nhở rồi thả quả xoài, và một ít sữa đặc vào máy, xong vui vẻ nhấn nút. Sau đó nó chỉ nghe tiếng hét kinh hoàng của Sky và một cơn mưa xoài xối xả chẳng kém gì ngoài trời. Ra là nó chưa đóng nắp máy xay sinh tố(chị còn tài năng tạo thảm họa nào nữa không vậy trời). bây giờ nhà bếp nhầy nhụa như nhớt, người nó cũng lấm lem chẳng kém. Sky đứng xa nên may mắn tránh được những tự vong đáng tiếc. Hắn ôm đầu kêu khổ

- Cô đúng là nữ hoàng sinh tố

- Sao, tại tôi làm ngon lắm hả?

- Không, vì cô là người phụ nữ có khả năng làm người ta kinh hoàng với món sinh tố_ Sky cười đều, nó cứng họng. Anh em nhà này nói câu nào chết người câu ấy mà. Nó chu mỏ giận dữ. Sky chỉ biết phì cười, hãnh hả tiến lại gần nó, đôi mắt đỏ trở nên mê hoặc, quanh người toát ra một loại hương vị quyến rũ khó tả lại thêm mái tóc đỏ nam tính hơi rủ xuống khiến nó bất giác lo sợ, không tự chủ lùi lại, cho đến khi tựa người vào tường. Hãnh ta vẫn dùng vẻ mặt dâm đãng, tà mị ấy nhìn nó thích thú. Đẩy nó ép vào tường, hai tay chống vào tường không cho nó có cơ hội thoát. Tư thế này, không phải định cưỡng hôn nó chứ? Nó thủ hai tay trước ngực, nhắm tịt mắt lại, run run cảm nhận hơi thở của hãnh, môi mím chặt như thể cương quyết không vì miếng ăn mà giao nộ hôn thứ n này cho hãnh.

- Anh... muốn làm gì. Có tin tôi đã chết anh không hả?_ Nó đe dọa, nhưng Sky căn bản là không để ý lời nó nói, từ từ nâng cằm nó lên, cúi thấp xuống, và nhẹ nhàng... liếm vết sinh tố bị rây trên mặt nó.(Ôi thân linh ơi, làm người ta đau tim)

- Ngọt đấy chứ_ Sky xoa cằm bình phẩm, còn nó nãy giờ đứng chết trân, vẫn chưa tiêu hóa nổi hành động của hãnh. Vậy mà hãnh còn cố tình cười vào cái biểu cảm thái quá của nó chứ.

- Cô nghĩ cái gì bậy bạ hả?

Nó đỏ bừng mặt, nghiêng răng trèo trẹo, mất công hãnh làm nó liên tưởng đến toàn suy nghĩ đen tối. Nếu không phải nổi thịt bò và món cà ri gà quá hấp dẫn kia chưa bay vào bụng nó, nó nhất định băm hãnh làm nghìn mảnh cho thỏa lòng.

- Anh đánh răng chưa mà dám liếm má tôi? mất vệ sinh_ Nó đưa tay lên chà chỗ má vừa bị hãnh "đi" qua, vẻ căm tức.

- Xem cô kia, chẳng lẽ không được tôi hôn nên thẹn quá hóa giận?

- Ai mà thèm chứ, anh nên biết....ừm..ừm..._ Nó chưa nói hết câu, đã bị hấn áp đôi môi ấm áp mềm mại vào làn môi cánh đào của mình. Nó cũng chẳng nhớ đây là lần thứ bao nhiêu mình bị cưỡng hôn rồi. Rõ tức mà, môi nó chứ có phải kẹo bán miễn phí đâu mà ai thích thì ăn thế (Seny: * cầm đơn khiếu nại* tại sao? tại sao lúc nào tôi cũng trong thế bị động vậy hả? / Ren: * suýt rơi răng* tưởng bà kêu oan gì chứ ai dè là đòi quyền chủ động cơ đấy. Thế mà còn bày đặt làm kiêu. / Seny : thì người ta cũng là con gái chứ bộ. / Ren: Bà mà là con gái chắc chắc kiếp sau tu thành hổ cái). Nó mở tròn mắt, nhìn tình thế dở khóc dở cười của mình. Nhưng Sky cũng nhanh chóng buông ra, chỉ đơn giản là cái chạm môi, và lướt nhẹ như chuồn chuồn đập nước có ý bồn chồn với nó. Nhưng cũng đủ làm nó đỏ mặt rồi. Người nó run lên, hai tay không tự chủ, nắm chặt. Không phải run vì xúc động đâu, run vì giận đấy. Nó vờ ngay cái muôi sắt ở gần đấy, không thương phong tiết nguyện phang thẳng vào cái mỏ vừa cưỡng đoạt nó

- Thắng bại nào này, đi chết ngay đi cho sạch đất, nếu không tôi thề tôi chôn sống anh. Đồ bỉ ổi đê tiện trêu hoa gẹo nguyệt, anh có tin tôi cho anh tuyệt đường sinh sản không hả?_ Nó quát inh lên, chẳng thua gì mấy bà bán cá ngoài chợ, cứ nhè cái mặt Sky mà phun mưa nhả... nước bọt. Còn hấn mặt tốt sầm lại. Mới "ăn" được của nó một tí, mà bị nó cho đập mỏ, thử hỏi lời hay lỗ? Nó dùng dùng bỏ lên nhà đi tắm, để mặc hậu quả do mình gây ra cho Sky dọn. Trong lòng quyết tâm tuyệt thực nhân tiện tuyệt giao với hấn. Nhưng ngồi nghĩ kĩ lại, hấn ăn đậu hũ của nó, vậy mà nó lại ôm cục tức nhìn đói, thật thiệt thòi, và lại hiện tại nó rất đói, vậy là gạt phăng cái danh dự gái nhà lành đi, nó men theo tiếng gọi của cái dạ dày, mò xuống bếp. Nhà bếp được dọn dẹp sáng bóng. Cà ri và bò sốt vang cũng sắp ra lò, mùi thơm muốn chảy nước miếng, kích thích vị giác và cơn đói cồn cào của nó.

- Sky, cho tôi thử một miếng nha_ Nó bám tay hấn nũng nịu. hấn nhìn nó nghi ngờ, nó vừa không tiếc lời nguyện rửa hấn, mà bây giờ lại bày ra bộ

dạng đáng thương này sao?

- Không_ Hẳn quả quyết đáp
- Đì mà, một miếng nhỏ thôi
- Chút nữa là có rồi, không được mè nheo
- Anh là đồ kiết xu, bunn xin keo kiết không đáng mặt đàn ông_ Nó phun một câu đả kích
- Vậy bây giờ cô muốn gì?
- Muốn quyết đấu như 2 thằng đàn ông
- Cô là đàn bà mà
- Không quan trọng, nói chung là quyết đấu, nếu tôi thắng, anh phải cho tôi ăn trước, nếu tôi thua thì tí nữa mới được ăn(khôn thể) bây giờ thể lệ thi đấu là.. oản tù tì...
- ..... cho hỏi đây là trò mà 2 thằng đàn ông nên làm à?_ Sky ôm bụng cười sằng sặc. Rồi vỗ đầu nó an ủi, trò con nít này bảo hẳn tham gia không phải là sỉ nhục hẳn sao. Nó ở phía sau không ngừng la ó chửi rủa
- Cái đồ nhát gan, đồ con rùa rụt cổ, đồ yếu sinh lí anh quay lại đây cho tôi._ Hình như đói quá nên đầu óc nó cũng bị chập cheng. Sky hằm hằm tức giận quay lại liếc nó cháy da.
- Cô nói cái gì? mà thôi, để thỏa lòng con nít ranh như cô, tôi chấp nhận thi đấu, nhưng k phải oản tù tì mà là đua xe.
- Được, dù sao cũng ngót mưa rồi, chúng ra sẽ đua...

- Xe đạp _ Sky lồi trong kho ra 2 chiếc xe đạp màu xanh lam và hồng rực, nó nhìn mà muốn ỏi. Oản tù tì là trò con nít, thế đua xe đạp là chuyện mà dân giang hồ như nó và hăn không bị mất mặt chắc.

- nhảm nhí, anh cứ ở đấy mà ôm mấy cái xe lười tính của anh đi_ Nó mĩa mai

- Hế, chứ k phải tại cô k biết đi à?

- Ai.. ai nói tôi không biết đi chứ, chẳng qua chưa từng đi thôi. Tôi thử cho anh xem.

- Cô nên biết nhiệt tình cộng với ngu si sẽ thành phá hoại, cô nên thừa nhận đi

- Anh bảo ai ngu hả cái thằng não ngắn hơn tóc kia

- Não tôi dù ngắn cũng nhiều nếp nhăn hơn đồ não phẳng như cô

- Anh...._ nó ghen hòng vì tức, quyết định phóng xe ra ngoài ăn, cùng lúc ấy thì rào....rào.... lại mưa. Ông trời thật khéo bõn cợt. Nó nghiêng rãng, ngửa mặt lên trời, không kiêng nể mà quất tháo, chửi rủa, liên hồi, Sky phải vội kéo nó vào, chứ nếu k bệnh viện tâm thần lại có thêm bệnh nhân đứng giữa mưa làm Chí Phèo thì khổ. Nó hậm hực bước vào. Sky cũng không có ý định trêu chọc nó thêm, liền bê đồ ra. Nó ăn như hổ đói, không để ý đến hình tượng thực nữ của mình. Xong xuôi vỗ bụng thỏa mãn. Người ta nói căng da bụng, trùng da mắt, sau khi ăn no, nó lăn luôn ra bàn ngủ hết sức vô duyên. Hăn chỉ khẽ cười rồi dọn dẹp, sau đó chẳng hiểu nghĩ gì, hăn ôm nó ra phòng khách rồi... cùng ngủ

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Chuyện Nhảm Của Hai Đứa Cô Đơn P2

3h chiều

Trong một ngôi biệt thự diêm lệ, phòng khách xa hoa. Im lặng không một tiếng động, à khoan, có, có tiếng ngáy. Gớm con gái gì đâu mà vô duyên, ngủ không biết trời đất, lại còn thản nhiên kéo gối nữa chứ. Mà dù nó có kéo sập nhà cũng chẳng sao, nhưng lại vô tư kéo gối khi đang ngủ trong lòng một chàng trai đẹp nghiêng nhà đổ máng như hấn là sao? Thế mà hấn vẫn còn ôm nó ngủ được, sức chịu đựng quả là đáng khâm phục nha. Đường như đã no con mắt, nó ngáp dài một cái rồi mới chịu mở mắt đảo quanh, đang định ngồi dậy thì thấy cái gì đó nặng nặng vắt qua eo, nó quay mặt sang thì suýt chết sặc khi thấy mặt hấn đập thẳng vào mắt mình. Đang định co chân đạp bay hấn xuống ghế nhưng nghĩ lại chiêu đó xưa như chuyện cổ tích rồi nên nó tìm trò khác. Sau một hồi hí hoái nó gạt hấn sang một bên rồi ung dung đi lên lầu. Chỉ sau 4' 57s một tiếng hét kinh hoàng vang lên.

- Nguyệt Hải Băng có hải cô định giết người không hả?_ Sky hét lên, lao như điên lên phòng nó khiếu nại. Nó chẳng thèm liếc hấn một cái ung dung nhàn nhã trả lời

- Giết người cũng phải chọn người mà giết, giết anh chỉ tổ bắn tay. _
Thật ra là vậy, nó trong một phút tự kỉ đã lòi hết màu sáp ra trang điểm cho hấn, xong lại tốt bụng lấy 2 cái dây thừng bó chặt chân tay hấn lại. Tiếp đến lấy hai mẫu giấy ăn, bịt mũi hấn lại. Bởi vậy trong một phút suýt tắc thở hấn nhận ra mình đang bị ám sát.

Nó nhìn đồng hồ, 3h 30' mấy tên kia kiểu gì đến tối mới vác xác về. Bây giờ ở nhà rất chán. Thế là nó đưa ánh mắt tội nghiệp như chưa từng phạm lỗi về phía hần, về dự đồ con nhà người ta phạm tội, môi cánh đào chu lên gợi cảm, hướng phía hần mà phóng điện

- Đừng.... đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy_ Hần run rẩy nhìn người con gái trước mặt, cô ta có cần làm quá thế không?

- Sky, tôi muốn đi chơi, đưa tôi đi chơi nha_ Nó năn nỉ. Bây giờ hần mới biết, khả năng trở mặt của nó quả là không ai sánh bằng.

- Chuẩn bị đi_ Hần buông một câu chấp thuận rồi bỏ về phòng, mặc cho một con nhỏ nào đó đang gào rú lên. Nó thay một bộ đồ xanh dương như sở thích, nhưng nghĩ thế nào lại cởi ra rồi lục tìm một cái váy màu đỏ tươi kiểu xếp li ở trong góc tủ. Nó vốn không hay dùng màu đỏ, cái váy này là Windy mua cho nó để trong tủ đồ đủ 7 sắc cầu vồng, nhưng nó chẳng bao giờ mặc. Đeo một cái túi xách nhỏ trắng, nó trợn một đôi giày cao gót rồi tung tẩy xuống lầu. Hần đã xong từ lâu, áo phông đỏ cùng màu với nó.

- Ế, sao anh mặc áo giống tôi vậy_ Nó ngây thơ hỏi(chứ không phải chi cố tình hả?) Hần thì chẳng kịp trả lời, im lặng nhìn nó, công nhận dễ thương thật. Hần kéo nó ra xe.

- Bây giờ đi đâu?

- Đi ăn tôi muốn đi ăn, muốn ăn cơ

- Cô... con nít. Vậy muốn ăn gì đây?

- Mấy quán ăn vặt á_ Nó nhanh trả lời. Tiểu thư của tôi à, cô có cần dân dã thái quá vậy không? Hần thở dài, lôi nó lên xe moto rồi phóng đi. Dừng lại ở một quán ăn vặt chuyên dụng rồi bước vào. Mọi người nhìn đôi nam thanh nữ tú, quả là đẹp đôi hần là tình nhân đây. Sau khi nhìn nó càn quét đồng đồ ăn không chút khách sáo, những người xung quanh chỉ biết lắc đầu

lo lắng cho nền lương thực nước nhà cũng như độ nữ tính hiền thực của phụ nữ Việt Nam. Thề có cái bàn và đồng rác trên đấy, lúc này Sky thật muốn đào đất chui xuống. Hắn vội kéo nó ra khỏi đấy trước khi mắc nghẹn mà chết.

- Gì vậy, tôi chưa ăn xong mà
- Cô còn ăn được nữa, ăn, ăn, ăn cho đến chết luôn đi
- Hix anh mạng tôi, tôi méc Kevil cho coi
- Mẹ trẻ coi như con sợ mẹ đi, vậy mẹ muốn gì nói con nghe
- Đi xem phim nhé con yêu, mẹ thích xem phim kinh dị lắm á
- Cô chắc chắn không phải con gái

- Đương nhiên, tôi là đại mỹ nhân đẹp động lòng người mà._ Mặc kệ độ tự sướng hủy hoại nền hòa bình thế giới của nó, Sky vội kéo nó đến rạp phim. Bất hạnh thay, hắn bị nó ép đi mua vé và đồ ăn vặt. Với nhan sắc của mình, hắn khá vất vả để thoát khỏi đám người háo sắc vây quanh. Ngồi xem phim kinh dị mà cứ như phim hài, nó cười ngặt chằng để ý đến xung quanh. Mà Sky cũng quá quen với cảnh này nên hắn thản nhiên ngồi ăn bắp rang. Ăn xong thì kéo nó lại gần rồi tựa vào vai nó mà ngủ. Nó thở dài. Hajzzzz đáng ra trong truyện, khi xem phim kinh dị, nữ chính sẽ sợ hãi, e thẹn mà vùi đầu vào lòng nam chính hoặc là ngủ quên mà dựa vào vai nam chính chứ nhể. Vậy mới romantic chứ. (thông cảm đi, con t/g nó hơi khác người). Thế mà, nó nhéo má hắn một cái, hứ da gì mà mềm như con gái thế, định để nó gato à? Nó lại ngược lên xem phim, cười như động cờn, thật sự lúc này những người quanh nó chỉ có 1 suy nghĩ " cô ta không phải người, đẹp mà điên"

Tất nhiên là buổi đi chơi sẽ không kết thúc sớm vậy, sau khi rời khỏi rạp phim, nó lôi hắn đi vào công viên, để là gì á. Công viên là nơi hẹn hò, cực

kì thuận tiện cho kế hoạch của nó.... phá hoại. Vậng, chị Seny nhà mình không có gì làm nên vào đây phá hoại tình yêu của các đôi tình nhân.

- Cô có điên không vậy, sao lại nghĩ ra cái trò vớ vẩn này

- Anh bảo ai vớ vẩn, tôi đang góp phần giảm thiểu gia tăng dân số đấy nha_ Nó cãi lại, mắt lộ vẻ dâm tà. Dám chắc đầu nó bây giờ chẳng trong sáng đâu.

- Vậy cô đi mà chơi tôi không thích

- Vậy chúng ta thi, xem thử ai phá được nhiều cặp nhất là thắng, hay anh sợ mình không đủ hút hồn bằng tôi?_ Nó nói khích, Sky bị động chạm long tự ái liền gật đầu đồng ý. Nó kéo hẳn vào một bụi cây gần đấy, rình rập như trộm, láo liên đưa về phía con mồi. Công viên bây giờ chỉ có ánh đèn lập lòe, khá tối. Là thời điểm thích hợp cho các cặp nam nữ thể hiện tình yêu bụi chuối của mình. Hay để cho vài trái tim cô đơn tình lấy mỗi tình sét đánh giữa trời quang. Trước mặt nó là một cặp nam nữ đang ngồi ghế đá tựa đầu vào vai nhau tỏ vẻ những câu nghe sến khủng khiếp.

- Anh, sao trời hôm nay đẹp ghê_ cô gái

- Ừ đẹp như ánh mắt em ấy_ chàng trai

- Lũ bệnh, tao có thấy ngôi sao nào đâu? Trời âm u thế mà?_ Nó lăm lăm

- Anh, anh có yêu em không?_ Cô gái

- Anh yêu em như sự tồn tại vĩnh hằng của những ngôi sao_ Chàng trai

- Ói mất, có túi ni lông không? Cấp cứu_ Nó vờ nôn khan. Được, để bà đây thử xem nào. Nó cười khẩy, phẩy tay ra hiệu cho Sky ngồi im rồi đứng dậy bước về phía cặp tình nhân kia. Nó cười tươi, dùng vẻ đẹp của mình

bước về phía chàng trai. Không ngoài dự đoán, chàng trai nhìn nó không dè, nước dãi bay theo gió. Còn cô gái tức nổ đom đóm mắt, liên tục phóng điện về phía nó. Nó liếc chàng trai một cái là biết ngay đây là dạng lăng nhăng thích ban phát tình yêu lung tung rồi.

- Anh, cho em hỏi đường được không?_ Nó cười, nháy mắt đưa tình

- Em... ực... em cứ hỏi đi

- Em muốn hỏi đường lên đó á_ Nó chỉ tay lên trời, cười dụ dỗ

- Lên trời? _ Chàng trai hỏi lại

- Không, lên đến các vì sao, để em bước vào trái tim anh_ Nó vờ e thẹn. Còn chàng trai thì đang sướng rơn, hẳn là vì mình quá đẹp nên mới có thể hút hồn phái nữ như vậy.

- Em không cần đi xa như vậy, nếu em muốn, anh sẵn sàng mở cửa trái tim cho em

- Anh... hai người có coi tôi ra gì không hả_ Cô gái đánh giọng lên tiếng

- ủa, bạn gái anh hả?_ Nó giả bộ

- Không, anh đâu có quen, anh chỉ có bạn gái duy nhất là em thôi._ Chàng trai nắm tay nó, nó nhanh chóng rút ra, hứ cái ngừ này mà đòi nắm tay nó á.

- Anh... sao có thể như vậy? anh vừa nói yêu em vĩnh viễn cơ mà_ Cô gái nước nở

- Đây cô, cô biết không, ánh sáng của sao lúc ẩn lúc hiện, không vĩnh hằng đâu, nên đừng mơ tưởng_ Nó nhắc nhở. Nó biết hẳn cô gái này cũng có tình cảm, nó không thích nhìn người khác đau khổ vì một tên lăng nhăng. Hình như hiểu được ý nó cô gái đứng dậy.

- Anh... lẽ ra tôi phải biết anh chỉ là một kẻ lãng nhãng, tôi đúng là ngu ngốc_ Cô gái dang tay tát lệch mặt chàng trai.Đủ 5 bông hoa xinh xinh in trên mặt rồi tức giận quay đi. Nó cười khẩy.

- Em, bây giờ em là bạn gái anh_ Chàng trai quay sang nó

- Em có phải là vì sao của anh không?_ Nó hỏi

- Tất nhiên, là vì sao sáng nhất

- Vậy thì thật đáng tiếc, khoảng cách địa lí của vì sao và trái đất rất xa, có lẽ em phải cách xa anh rồi_ Nó cười gian, vẫy tay tạm biệt, rồi lẩn đi mất sau khi gây họa. Để mặc chàng ngỡ ngàng đứng đấy, chẳng hiểu gì đang xảy ra. Nó chạy lại phía Sky cười đắc thắng. Tỉ số hiện tại 1_0

- Sao, thấy tôi tài không?

- Cô giỏi phá hoại nhỉ

- Giờ đến lượt anh, có thấy đôi kia không?_ Nó nín tay hấn chỉ sang phía gốc cây, một cặp nam nam đang nắm tay tình tứ, hấn xám mặt. Mẹ ời là gay hả?

- Cô... không phải muốn tôi...

- Ừm, tất nhiên là anh rồi, chỉ có vẻ đẹp của anh mới đủ thôi, chứ tôi thì không xi _nhê gì với họ đâu

- Cô ác thật, ăn tạp như vậy không sợ ghen hả?

- Đi mà, tôi chỉ là nhàm chán muốn chơi một chút thôi mà_ Nó lại sử dụng bộ mặt ngây thơ không thể từ chối

- Biết rồi_ Không hiểu sao hấn lại đồng ý, đúng là anh hùng khó qua ải mỹ nhân. Chẹp, sky cao ngạo, chuẩn men, là ước mơ của bao thiếu nữ. Thế

mà vì một cô gái lại chấp nhận hi sinh, bẻ thẳng thành cong thế này, còn gì mất mặt hơn không? Nhưng nhìn vẻ háo hức của nó, hẳn đành miễn cưỡng đưa chân vào miệng cạp vậy. Hẳn tiến lại phía đôi nam nam kia, không ngoài dự đoán, chỉ có con trai mới đem lại cảm xúc cho nhau. Hai tên con trai nhìn hẳn như thể muốn xác nhận đồng bọn. Hẳn nuốt nước bọt, nhìn hai kẻ không xác định giới tính kia, nở nụ cười sát gái á lộn sát trai độc chiêu.

- Trời ơi, dễ thương gì đâu không hà, cứng quá đi_ cậu trai 1 lên tiếng

- Chà, có phải người nhà không đây? Đẹp dữ luôn nà_ Cậu thứ 2 cũng nhanh chóng ôm lấy hẳn. Bảo hẳn của gái hẳn còn biết. Bảo hẳn của trai... Nguyệt Hải Băng sao cô không cầm dao giết tôi luôn đi? Mà thôi kệ, bây giờ trai hay gái, đực hai cái, gay hay les gì trong mắt hẳn cũng như nhau cả. Nghĩ vậy, hẳn nâng cằm một tên lên, vẫn không nói gì, khẽ thổi hơi thở nóng bỏng của mình qua tai cậu ta. Vậy mà cậu ta đỏ bừng mặt, co người lại run run, tay nhéo hẳn một cái

- Nờm ạ, mới đó đã tiến tới rồi sao? không kiêng nhẩn gì cả_ Cậu ta e thẹn nép vào ngực hẳn, Còn lòng hẳn thì đang kêu gào, đưa mắt nhìn về bụi cây nơi nó đang lấp, chỉ thấy nó đang cười sung sướng, không chơi nữa, thật mất mặt, hẳn thà thua còn hơn. Vậy là hẳn đẩy cậu kia ra, hùng hổ tiến về phía nó, túm cổ nó từ bụi cây ra

- Nguyệt Hải Băng, cô cười cái gì?

- Hahahaha ....._ Đang cười sung sướng

- Tôi không cho cô cười, nín ngay

- Hihihihhi....._ Vẫn cười

- Cô.....

- Hi hi, khoan, có người tìm anh kìa_ Nó cố nín, chỉ về phía sau, hẳn quay đầu lại, oan hồn bất tán, tác hại của việc nghịch ngu.

- Sao lại bỏ em đi zợ, con nhỏ bánh bèo nào đây?_ Quả nhiên, đôi nam nam kia bám theo, ôm tay hẳn

- Tôi hả, đừng để ý tôi, ba người cứ tiếp tục đi_ Nó xua tay, cười không ngừng

- Hừ, nhìn cô kìa, lồi lõm lồi lõm, chẳng cân bằng gì cả, mắt không hợp với mặt, mặt không hợp với người, người cũng chẳng hợp với chân, dị nhân, không bằng chụy đâu em ạ_ Cậu ta chê bai nó. Nó cứng đơ, dị nhân, tổ sư bà nhà nó, bà đây dị nhân, lũ chúng mày dị dạng. Thế mà Sky còn vờ che miệng cười mới tức chứ. Vậy là như chạm đến lòng tự ái của mỹ nhân, nó sẵn tay áo lên, hung hăng như bà bán cá ngoài chợ

- Bà đây mà là dị nhân, chúng bay là lũ dị thú, cái đám không ra gì, chân tay không hợp với người, trên dưới không đồng nhất, mông thì đi đằng trước mà cái đó thì đi đằng sau abcdxyz @\$%^&*()_ Nó tuôn một tràng rồi chống hông ra về.

- Em nói chụy cái gì đó? Em sống lâu nên muốn chết sớm hả?_ 2 cậu trai buông lời đe dọa. Dùng ánh mắt giết người lia về phía nó. Gì mà căng vậy? Nó chỉ là tức quá thôi mà, hình ảnh chỉ mang tính minh họa, bộ nó đụng chạm nhiều lắm à. Nhìn vẻ giết người không cần dao kéo của hai kẻ trước mặt, nó vội nắm tay Sky hét lên một tiếng.

- Chạy nhanh.....

- Ở, sao phải chạy

- Anh không chạy tụi nó giết tôi đấy

- Con ánh bèo kia, đứng lại, thả chõng chụy ra_ Đẳng sau 2 bóng người đuổi theo. Nó thề, giờ có cho vàng nó cũng không dám động đến giới tính thứ 3 nữa. Vậy là công viên hôm nay vô cùng náo nhiệt nha, nó và Sky chẳng hác nào cặp tình nhân bỏ trốn trong sự truy đuổi gắt gao của những kẻ muốn chia rẽ đôi uyên ương. Nó đẳng trước cầm đầu chạy, Sky phía sau ung dung đuổi theo, miệng vẫn cười. Thật là romantic mà. (Seny; uyên ương cái shit mệt muốn chết luôn này / Ren: Biết thế sao còn rầy vào) Hình như không nghe tiếng chửi rủa đẳng sau nữa, nó mới dám quay lại, vậy mà, đúng lúc ấy, đôi giày cao gót của nó gãy đế mới đau, thế là nó cứ vậy ngã nhào xuống đất, Sky vội chạy lại, nhìn cái mặt nhăn nhó của nó

- Bong gân rồi_ Nhìn cổ chân sưng đỏ của nó, hấn phán

- Cái zề, tôi phải giết hai con mắt đó mới được..Ai da đau

- cô còn hăng gớm nhĩ lên tôi cõng, nếu không không lết nổi về nhà đâu

- hứ, tôi không thêm, ai bào tôi không lết được chứ

- sao ương bướng vậy hả. Có ai như cô chạy quanh công viên mà đeo giày cao gót không hả?

- Kệ tôi, tôi thích thì sao?

- Ờ, vậy tôi thích bế cô thì kệ tôi chứ nhĩ_ Không đợi nó phản ứng hấn đã bế xốc nó lên, đi về phía bãi đậu xe. Mùi hương bạc hà mà hấn hay dùng quần lấy mọi giác quan của nó, cảm giác tin tưởng vô cùng. Nếu được... mong thời gian dừng lại, nếu được, mong ngày đó sẽ không đến

- Cô phải ôm chắc đấy, nếu không bay khỏi xe, tôi không nhặt lại đâu_ Sky đặt nó lên xe, giọng đe dọa. Lúc đi nó không chịu ôm hấn, mặc dù hấn cố tình đi moto. Bây giờ nó bắt buộc phải ôm thôi. Keke (bi ối). Nó hừ nhẹ một cái rồi cũng vòng tay ôm không tính toán. Hai người phóng xe về

*****Biệt thự nhà nó*****

Rany, Windy, Lay và Thiên Nhi đã về, chỉ còn mỗi Kevil và Haray còn ở bên Mĩ. Vừa thấy bóng nó, Windy và Thiên Nhi đã lao ra.

-Seny, chờ bà suốt, đi đâu lâu vậy? Ủa, chân bà sao vậy?_ Windy hỏi

- Không sao, bong gân thôi_ Nó cười, bám lấy Windy, nhờ cô dìu lên phòng. May mà Kevil không ở nhà, nếu không nó sẽ nghe bài ca muôn thừa mất. Sky vừa cất xe xong quay ra, nhìn thấy đủ 3 gương mặt gian tà còn lại đập vào mắt mình

- Cái gì vậy hả?

- Tụi mày, không có chuyện gì để nói sao_ Rany khoát vai hăn hỏi

- Không, chuyện gì vậy?_ Hăn ngạc nhiên, chẳng lẽ mấy chuyện đáng xấu hổ ngày hôm nay bọn này đều biết. Không thể nào.

- Nhìn mặt hai là em biết chẳng có gì rồi uống công em cố tình kéo mọi người đi, lại chu đáo dọn sạch thức ăn trong tủ_ Thiên Nhi tiếc nuối.

- Em bày trò? Thật không chịu nổi em mà_ Sky bỏ lên phòng sau khi cốc đầu Thiên Nhi một cái. Dù sao hôm nay vẫn rất vui.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Biểu Hiện Lạ

Đêm đã về khuya, nó thì yên giấc ngủ ngon lành với cái chân được bó trắng như tôm lăn bột. Ngủ ngon lành mà chẳng biết rằng, ngoài phòng có người nào đó đang đứng. Hắn dựa lưng vào tường, đứng ngay trước cửa phòng nó. Cũng không có ý định bước vào, chỉ là... lo cho nó hoặc rảnh rồi không ngủ được mà đến thăm thôi.

- Ủa, sao anh vẫn còn thức vậy?_ Thiên Nhi ngái ngủ, ló đầu ra khỏi phòng, tay còn ôm một con thỏ bông, vai áo 1 bên lệch xuống, để lộ làn da nõn nà, mũm mĩm. Sky liếc qua cô bé một cái, tiến lại chỉnh vai áo cho Thiên Nhi.

- Sao em lại thức dậy?

- Em đói, anh nấu gì cho em ăn đi_ Thiên Nhi mè nheo, rồi lại theo thói quen, vóc người nhỏ nhắn cứ vậy nhảy lên lưng Sky, mắt còn nhắm, tay ôm chặt cổ anh, mà miệng vẫn nũng nịu. Xem ra, anh đã chiều hư đứa em này rồi. Nhưng anh không nói gì, chỉ cõng Thiên Nhi đi về phía phòng ăn. Thuận tay nấu một bữa khuya nhẹ, nhìn cô bé xinh xắn trước mặt ăn sạch bằng hết. Xong, thỏa mãn dụi mắt vài cái, nhìn về phía anh mình với vẻ chất vấn.

- Anh... là đồ ngốc_ Thiên Nhi buông một câu chẳng liên quan, báng bổ người vừa cứu đói cho mình.

- Sao cơ?

- Em nói anh là đồ ngốc đó_ Nghĩ rằng Sky nghe không rõ, cô hít một hơi rồi nói lại. Nhìn cái mặt đơ ra không tiêu hóa nổi của hắn chắc là không

hiếu gì rồi.

- Rõ ràng anh thích chị Seny, vậy mà cứ dây dưa mãi không dứt. Em cũng luôn tận tạo cơ hội tốt cho anh. Có phải em nên nói anh đạt chuẩn thanh niên nghiêm túc rồi không hả_ Cơ hồ, còn chút mơ ngủ, Thiên Nhi chẳng ngại nói hết cho hần nghe. Ông anh trai này, vốn quyết đoán, lại có đầu óc, sao có thể nhập nhằng vậy chứ.

- Em có phải rảnh quá nên xuống đây ám anh không hả?

- Anh đó, nếu tính ra, anh cũng chẳng ít tuổi đâu, ít ra cũng hơn trăm tuổi, bộ anh nghĩ anh ở dưới này, sống với con người nên mới chỉ 18 tuổi chắc. Anh còn trẻ hơn em nữa, anh có nhiều thời gian quá nên định dùng để thiêu đốt clo cho mối quan hệ của 2 người hả_ Thiên Nhi lên giọng trách móc. Lạ thật, ngày trước thì luôn miệng che giấu, từ lúc nào lại chuyển thành đồng minh của nó, quay sang nã đạn vào anh trai vậy?

- Không chắc chắn

- Hà, anh bảo cái gì_Thiên Nhi tròn mắt trước câu trả lời chẳng ăn nhập của hần

- Anh vẫn cảm thấy, con người cô ấy có chút giả dối, như đang cố che giấu, kìm nén điều gì đó. Có lẽ bản thân cô ấy cũng không nhận ra. Nếu bây giờ anh tiến tới, cô ấy nhất định không chấp nhận. Hơn nữa, có thể trốn tránh. Khúc mắc trong lòng cô ấy, anh cũng không rõ là gì, nhưng nếu cô ấy không tự nói ra, anh cũng không có ý định tìm hiểu._ Sky mơ hồ nói những điều mình nghĩ. Thiên Nhi nhún mày. Cô biết, cảm giác này. Cảm giác nghi ngờ không an toàn, Không hoàn toàn tin tưởng. Sky là một người nhạy cảm, dù có tìm cách giấu, anh cũng phát hiện ra kẽ hở. Nhưng anh lại chấp nhận chờ đợi. Chỉ có điều, cảm giác chờ đợi ấy, quả thực rất khó chịu. Cô mỉm cười, khoe miệng kéo lên, có chút giả dối. Cả hai người bọn họ... điều không thành thật. Nhưng nếu anh nói vậy, hần anh cũng tự có dự liệu. Cho

dù là em gái, cô cũng không tiện can thiệp. Cô đi về phía Sky, ngả vào người anh, giọng ngái ngủ, đòi anh đưa về phòng. Một đêm tĩnh lặng trôi qua.

~~~~~***~~~~~
~~

Sáng hôm sau, Sky dậy sớm, vừa bước xuống phòng khách đã thấy Windy ở đấy. Thấy hần, Windy lấy ra trong tủ một cốc sữa, đưa lại.

- Anh lên gọi Seny dậy hộ tôi nhé, hôm nay Haray và Kevil không ở nhà, nên chẳng ai gọi nó nổi._ Windy nhờ vả. Hần miễn cưỡng gật đầu rồi cũng đi về phòng nó.

Gõ cửa lần 1.....cộc cộc.....im lặng

Gõ lần thứ hai..... Im phăng phắc

Gõ lần thứ 3..... không tiếng đáp trả

- Gõ lần thứ n..... không chút khả quan

Hần bất mãn đập bay cánh cửa hùnh hồ xông vào. Mẹ kiếp, tưởng không mở cửa là xong sao? Phi cho một cước là yên tâm nhắm mắt về với tời đất nhá. Trên giường, nó vẫn nằm lãn ra ngủ, chân bay cuối góc phòng, gối rơi dưới đất, đầu đặt lên một quyển sách dày, nằm úp mặt xuống giường. Có đứa con gái nào thô lỗ như nó không cơ chứ. Hần rút trong túi ra một khẩu súng, chẳng nói chẳng rằng, chỉ khễ tiến lại phía nó.

- Cho cô 3s 1 là dậy ngay lập tức, 2 là tôi bắn nát sọ cô_ Hần dí súng vào thái dương, buông lời đe dọa. Nó nhúu mí mắt, ý thức được có người trong phòng mình

- Cứ bắn đi_ Nó ngáp dài một cái, lăn ra cuối giường ngủ tiếp. Giờ thì Sky đã hiểu vì sao Windy lại muốn giao nhiệm vụ cao cả này cho người khác.

- Cô đừng có thách thức_ Tiếng súng lên đạn thuần thục lọt vào tai nó, nó mở hé mắt, khẩu súng dí ngay giữa trán. Nó cúi kinh vùng dậy, bất ngờ cướp lấy khẩu súng từ tay Sky rồi dùng lực đè hất xuống giường. Kề súng vào giữa trán và...BẮNG... nó bóp cò. Một chất lỏng đỏ quánh, đặc sệt chảy ra từ trán hất. Nó thở dài, về tiệc nuôi.

- Con mẹ nó, tưởng chết rồi chưa, sao lại là sốt cà chua?

- Cô có vẻ thất vọng nhỉ.

- Dĩ nhiên, mạng anh, đổi lại cho một ngày tôi dậy sớm, quá hời cho anh còn gì._ Nó lém lỉnh, xem ra giấc ngủ của nó còn quý giá hơn mạng sống của hất.

- Được rồi, nhanh xuống nhà đi, hôm nay Haray sẽ về đấy._ Hất tốt bụng nhắc nhở, nhưng nó vẫn ngồi lì trên giường, chưa có động tĩnh gì.

- Thì anh cứ xuống đi, chút nữa tôi xuống

- Cô còn làm gì nữa, định ngủ tiếp hả?

- Tôi.... tôi chưa rửa mặt mà.

- Thì nhanh đi

- Anh đi ra ngoài đi đã_ nó bất mãn hét lên. Lúc này Sky mới nhìn cổ chân bó trắng của nó. Hất đi ra ngoài, nhất định nó sẽ nằm bò dưới sàn để lết tới phòng tắm quá. Sky không nói gì thêm, lẳng lặng bế nó đi vào phòng tắm.

- Cần tôi giúp cô rửa mặt không?_ Điệu bộ nham nhở

- Cút ngay cho bà, nhanh không ăn tát đấy_ nó sừng cồ đuổi hăn ra. Tắm xong, nó mới nhảy lò cò ra ngoài, vịn tay rồi lò cò nhảy ra khỏi phòng. Vừa đưa tay mở cửa nó suýt té ngã khi thấy Sky vẫn đợi bên ngoài.

- Sao anh còn ở đây? Định rình mò gì hờ tên biến thái

- Sao cô cứ thích suy bụng ta ra bụng người vậy, tôi có lòng tốt muốn dìu cô xuống nhà mà

- Khỏi đi, lòng của anh thối hoắc, tốt chỗ nào chứ

- Ít ra tôi còn biết thương cảm cho cái sàn nhà, khỏi phải chịu cảnh khủng bố của cô gây ra, cô định nhảy lò cò xuống cầu thang chắc?_ Hăn vỗ nhẹ đầu nó, bây giờ nhà nhảy lò cò xuống... hơi mệt à nha, biết vậy lúc đầu đã không nghịch dại để khỏi phải bong gân. Vậy là nó miễn cưỡng leo lên lưng Sky để hăn đưa xuống nhà. Mọi người đã tụ tập lại phòng khách, thật ra cũng chỉ có nó, Sky, Lay và Thiên Nhi, còn Windy và Rany ra sân bay đón haray rồi. Tiếng xe dừng lại trước cổng làm nó mừng quýnh. Nghe được cả tiếng nũng nịu trong trẻo của một cậu thanh niên.

- Seny, em về rồi nè_ Bé Rin chạy vội vào nhà, bỏ cả đồng hành lí ngoài xe, nhào vào lòng nó.

- Rin, mới mấy tuần mà lớn quá, nhìn đẹp trai hơn hăn. _ Nó xoa đầu Rin, nhìn chẳng khác gì mẹ con

- Vậy còn túi này thì mày có nhớ không?_ Haray xách một đồng hồ linh kính vào nhà.

- Mày hả, đi chơi vui thế có nhớ gì tao đâu_ Nó nguýt dài, khinh bỉ nhìn Haray

- Em gái lại vậy nữa rồi...Á em gái, chân em bị gì vậy? Có đau không, Có bị nặng không? Thằng nào động vào em? Sao lại băng trắng thế này...._

Kevil liên tục hỏi, không biết bệnh cuồng em gái có thuốc chữa không nữa. Nó cười trừ, tỏ vẻ không sao. Mọi người ngồi trò chuyện huyên náo đến quá trưa mới ăn cơm. Nhưng suốt buổi hôm ấy, Kevil và Haray có chút căng thẳng, chốc chốc lại liếc nhìn nó dò xét rồi lén lút quay đi. Nó không phải là không nhận ra, nhưng nếu muốn giấu, nó cũng không tiện hỏi gì nhiều.

~~~~~***~~~~~

Dự báo thời tiết trong 3 ngày tới, Sáng có mặt trời, chiều có mây, trời ửng nắng. Tối có trăng, cũng có thể có sao. Gió mùa đông bắc và tây nam thổi theo hướng 136 độ vĩ bắc và 27 độ kinh đông, khả năng cao biển sẽ có sóng, nước biển mặn, buổi chiều sẽ có thủy triều, nước biển lên cao. Liên tiếp trong 3 ngày. Ngoài trời mức nhiệt trung bình lên đến 51 độ, rất thích hợp ra ngoài mua sắm. Bản tin thời tiết đến đây là hết hẹn gặp lại vào 3 thế kỷ sau.

Nói chung là buổi chiều hôm nay rất mát mẻ thích hợp cho một chuyến đi chơi, lượn lờ mua sắm. (Thế mà báo 51 độ C) Nhưng lạ là ngoại trừ nó Rin và Thiên Nhi ra, không có bất kì ai cùng đi với nó. Mà nói chính xác hơn là cố tình đuổi nó đi. Rin luôn miệng kêu vì mới quay lại Việt Nam nên muốn đi chơi, còn Thiên Nhi lôi kéo nó đi mua sắm quần áo cho năm học sắp tới. Lạ thật, như có tình dụ nó ra khỏi nhà vậy. Nó cũng chẳng ý kiến gì nhiều, chỉ gật đầu nghe theo. Đi chơi là từ xuất hiện nhiều nhất trong từ điển của nó mà. Nhưng đi kiểu gì với cái chân đau này đây? Mặc kệ mọi thắc mắc, nó vẫn bị tổng lên xe, rời khỏi biệt thự.

Nó rời đi rồi, Sky nhìn quay cửa sổ, nhìn chiếc xe mất dạng, anh mở cửa điềm tĩnh bước về phòng Kevil. biểu hiện kì lạ của cậu bạn thân hôm nay không phải là anh không nhìn thấy. Nhưng chưa đến cửa phòng, anh đã nghe tiếng quát, hét um sùm của Kevil, hình như đánh nhau. Trong phòng thật sự hỗn tạp. Kevil túm cổ áo Lay, dí sát vào tường, mặt hung dữ như hận không thể xé xác người trước mặt. Haray và Windy túm tay anh cố lôi ra

đăng sau. Chỉ có Rany là đứng như phỗng. Tên này xem ra cũng không thể tiêu hóa nổi chuyện gì đang xảy ra. Sky nhú mày, đôi mắt hung đỏ có chút khó hiểu, chuyện duy nhất khiến Kevil nổi điên như vậy, chỉ có thể liên quan đến nó mà thôi.

- Có chuyện gì vậy?_ Hẳn cất giọng lên hỏi, trong lòng có chút nôn nóng. Mọi người dừng lại quay sang nhìn hẳn, không trả lời, nhưng trên mặt ai cũng như xuất hiện dòng chữ " Tên này từ đâu chui ra vậy?" Hẳn nhún vai không nói gì, Kevil buông lỏng vạt áo Lay ra, mệt mỏi ngồi xuống ghế.

- Xem ra, trong khoảng thời gian bên Mĩ, Anh đã biết khá nhiều nhỉ._ Lay lau đi vết máu nơi khóe miệng, ánh mắt hờ hững như thể chẳng có chuyện gì.

- Nếu Rin không tình cờ tìm được Demon, hừ, tôi cũng không thể biết dễ dàng vậy được. Anh nói thử xem, anh muốn làm gì em gái tôi? _ Kevil như mãnh thú không thể kiềm chế.

- Không làm gì cả, đây vốn không phải là chuyện tôi có thể tự ý can thiệp. Tất cả đều theo lệnh từ phía trên._ Lay quay sang nhìn hẳn. Phía trên? Vậy là lệnh của cha hẳn sao, mà là chuyện gì mới được chứ. Nói thật ngay từ đầu cha hẳn để hẳn xuống trần gian. Lại mặc kệ hẳn quậy phá đủ trò cũng không có tiếng khiển trách khiến hẳn thấy sinh nghi.

- Hơn nữa, chuyện này, còn có sự góp mặt của cha cậu đấy Kevil. Cậu cho rằng, chuyện năm đó cậu làm với Seny, nếu để con bé biết được liệu nó có hận cậu không? Cậu lừa dối nó suốt một thời gian dài như vậy là tốt cho nó sao- Lay nhếch môi cười. Nhìn khuôn mặt Kevil dần biến sắc. Quả nhiên Long Vương cũng có ý can thiệp, vậy tại sao cố tình để em gái anh đến trần gian, cố tình đẩy nó vào chỗ chết.

- Chuyện này, đều có sắp đặt từ trước rồi, còn có dám cho Seny biết sự thật hay không, đó là chuyện của cậu_ Lay xốc lại cổ áo, không nói gì thêm, yên lặng rời khỏi phòng. Mọi người lúc này còn chưa hết bàng hoàng. Chuyện năm đó, thật sự chỉ có ba người biết, Ngọc Hoàng, Long Vương và Kevil. Haray và Windy cũng chỉ mơ hồ đoán ra mà thôi. Nhưng sắc mặt họ thật sự rất khó coi, vẻ lo sợ này, chưa từng thấy qua.

- À, có thể cho tôi hỏi, bây giờ mọi người đang nói gì không?_ Rany lên tiếng làm cắt dòng suy nghĩ của mọi người. Xem ra ở đây có tới 2 người ngoài cuộc nhỉ. Nhưng chính Haray và Windy cũng không thể biết hết chuyện năm đó. Vậy là 4 người nhìn về phía Kevil, mặt uy hiếp ép anh nói rõ sự tình.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Sự Thật Phải Chẳng.....?

Cách đây hơn 500 năm trước, phải nói là một thời gian khá lâu. Nhưng đó là đối với con người, những sinh vật với cuộc đời ngắn ngủi. Còn với những kẻ như họ mà nói, chẳng khác gì một cái chớp mắt. Bởi sống quá lâu nên cũng không mong cầu gì nhiều. Những vật chất phù du vốn đã bỏ qua từ lâu. Cứ vậy mà sống những tháng ngày hạnh phúc vĩnh viễn. Nhưng ai nói là có vĩnh viễn chứ? Đã có bắt đầu, phải có kết thúc, chỉ là sớm hay muộn thôi. Hay lại nói, từ khi bắt đầu là từng bước trên con đường đi tới kết thúc. Là hạnh phúc hay bi ai, chưa thể nói trước được. Một câu chuyện dài, có lẽ phải bắt đầu tường tận từ Long Vương, cha của hai người. Năm đó cũng chỉ là một thiếu niên, lại mang cái ngông cuồng, bất chấp của tuổi trẻ. Nhưng lại có tài thực sự. Cần phong thái, có phong thái, cần tài hoa có tài hoa, chỉ là không hiểu sao lại đi yêu thầm một loài người. Bởi thế mà bỏ qua thân thể để đạt được tình yêu của mình. Cô gái loài người đó cũng nguyện ý đáp lại. Nguyệt Chi thủy là tên nàng ta. Thật lòng mà nói, nàng quả thật đẹp động lòng người, khiến người khác mới gặp đã yêu. Nhẹ nhàng điểm lệ giống ánh trăng tỏ trên mặt nước. Hai người họ, không quan tâm thân thể, bởi lời hứa, dù nàng có luân hồi chuyển thế, hòa vào dòng chảy thời gian bao nhiêu lần, cũng nhất định kết lại mối duyên. Nhưng đã nói tình yêu là một thứ chấp niệm khó bỏ, bởi vậy khi đã dính vào sẽ thành si mê ngu muội không thể dứt. Nếu Nguyệt Chi Thủy có thể thuận lợi đến với Long vương thì năm đó đã không có chuyện xảy ra. Sự giao hòa của họ được trời đất tác thành nhưng không được lòng người chấp thuận. Lâm Tử Vĩ, người yêu tha thiết Nguyệt Chi Thủy, nhiều lần theo đuổi, nhưng tình yêu của ông ta là một loại chiếm đoạt, bất chấp mà đạt được. Bởi thế mà nhiều lần khẩn cầu nàng vì ông ta mà ở lại. Vì một người mình không yêu mà ở lại, thật không thể làm được, như vậy cũng không công bằng với

người nàng yêu. Tất nhiên nàng lựa chọn ra đi. Nhưng đêm trước khi nàng định rời đi, lại suýt bị Lâm Tử Vĩ một đao chém chết, nếu không nhờ có Long Vương cứu giúp, hẳn nàng đã thành thây ma rồi. Lâm Tử Vĩ, nếu không có linh hồn nàng, vậy phải có thân xác nàng, nếu không có thân xác nàng, vậy sẽ không ai có được. Nguyệt Chi Thủy trước khi rời đi thề rằng ngàn kiếp không bao giờ yêu ông ta. Bị người mình yêu oán hận, nhưng vẫn không buông bỏ chấp nhiệm mà theo đuổi đến cùng kiệt.

Cuộc sông ở Long cung rất hạnh phúc nhất là khi có sự xuất hiện của cặp sinh đôi nhỏ. Một nam một nữ rất đáng yêu. Tiểu thái tử từ nhỏ đã thông minh, lại rất cưng chiều em gái. Tiểu Long Nữ được cưng chiều, nên rất hay quậy phá, chẳng ai còn lạ gì cô bé phá phách này. Một gia đình hạnh phúc vô cùng. Phải nói là vợ chồng hòa thuận, con cái hiếu thảo, thật đáng ghen tị. Nhưng có năm mơ cũng không thể ngờ, một ngày nọ, Lâm Tử Vĩ xuất hiện, ông ta, không chút già đi, hoàn toàn giữ được dung mạo trẻ trung lúc trước, chỉ là khí chất của hắn mang mùi hắc ám. Hắn có ma thuật. Một người sống hơn trăm năm không già, lại có ma thuật mạnh mẽ, người được mùi chết chóc lan tỏa. Hắn xuất hiện, là lúc kết thúc hạnh phúc của Tiểu Long Nữ, trước mặt đứa nhỏ, giết chết mẹ nàng, cướp đi tất cả của nàng. Tận mắt nhìn thấy người mẹ đầy máu, nhuộm đỏ cả mặt biển, người đàn ông kia, chỉ một đao chém xuống, khuôn mặt ghê rợn, người nổi gân xanh, nhìn đứa nhỏ run rẩy như muốn nuốt sống. Nhìn mẹ nàng nằm trên đất, mắt nhắm lẹ, máu liên tục chảy, đứa nhỏ men lại bên mẹ, bàn tay bé xíu bịt lại vết đâm trên bụng mẹ. Máu vẫn không ngừng chảy, nhuộm đỏ cả bàn tay non nớt, nhuộm đỏ cả đôi mắt xanh vốn đã trống rỗng. Nhìn hồn phách của mẹ mình dần tan biến, không thể đầu thai chuyển thế, hoàn toàn biến mất như chưa từng tồn tại. Lần đầu tiên tong đời, đứa trẻ đó nhận ra, máu đỏ thế nào, tanh tưởi thế nào, và... mất đi người thân đau khổ thế nào. Xung quanh chỉ có một đứa trẻ ôm lấy cái xác đầy máu mà khóc, người đàn ông với đôi mắt dữ tợn, hẳn lên tia máu, nhìn nàng hận thù. Chẳng có ai cả, tất cả chờ nên mờ nhòa, biến mất. Chẳng thể nhớ thêm chút nào. Tất cả, biến mất cùng

một cơn mưa đỏ ngầu, và máu tanh lan dần trên mặt biển. Đó là tất cả những gì mà nó nhớ được, sót lại trong kí ức của nó.

~~~~~***~~~~~
~~~~~

Căn phòng trở lên im lặng, mỗi người có một cảm xúc riêng. Sky trầm mặc, hẳn không thể ngờ, nó phải chịu tổn thương như vậy, nhưng hẳn chưa từng thấy nó khóc, cũng không nhắc về quá khứ, nó lúc nào cũng cười, bướng bỉnh, mạnh mẽ. Hẳn không hề biết con người thật của nó, vậy lấy tư cách gì yêu nó? Khuôn mặt Kevil đanh lại, chuyện năm đó, anh hận mình không ở bên cạnh nó, không thể bảo vệ nó.

- Như Kevil nói, người giết chết mẹ cậu là Lâm Tử Vĩ, vậy bây giờ ông ta a sao rồi._ Rany thắc mắc

- Hẳn ta còn sống, là Demon, người mà Seny luôn tìm kiếm_ Kevil dựa người vào ghế, nhớ lại sự ương ngạnh khi muốn trả thù của nó

- Demon? Hẳn ta còn sống sao? Tại sao hẳn có thể sử dụng ma thuật?_ Rany chưa hiểu hết

- Hơn nữa, Demon biết thân phận của chúng ta_ Sky dăm chiêu nhớ lại (xem chap 17)

- Chuyện này tao cũng không biết, nhất là ma lực ông ta sở hữu, vì oán giận với Lâm Tử Vĩ năm đó mà Seny mới đuổi tận đến đây vì nghe tin ông ta tìm đến nhân giới. Có điều, tung tích liên tục biến mất. Gần đây khi cùng Haray sang Mĩ, tao mới biết Rin tìm được nơi ẩn nấp của ông ta. Có điều tao không ngờ người che giấu ông ta lại có sự nhúng tay của Thiên Đình và cả cha mình. Lay lại chính thức đảm nhiệm việc này.

- Nếu để Seny biết được, tôi sợ cậu ta sẽ gặp nguy hiểm, nhưng nếu không giết được Lâm Tử Vĩ oán hận của Seny sẽ không thể buông bỏ, Sợ

rằng nó lại như năm đó, tự hành hạ bản thân_ Haray cố giấu sự đau đớn, uất ức của mình. Nhớ lại năm đó, nó lao xuống âm phủ đòi người, hại âm phủ náo loạn, cô và nó vì vậy mới quen biết. Nhưng nó khi đó chỉ là cái vỏ rỗng tuếch, vô cảm, đáng vẻ bi ai, biết không thể gặp lại mẹ, nó chẳng khác gì người đã chết. Mọi người thở dài rồi rời khỏi phòng. Chỉ còn lại Kevil mệt mỏi ngồi trên ghế, còn Sky vẫn dựa lưng vào tường. Hắn trầm tư, sau đó nhìn qua Kevil, hắn bất chợt tiến lại, cầm con dao trái cây trên bàn, dí sát cổ Kevil. Kevil ngược lên nhìn, khóe môi kéo lên một nụ cười, đáng vẻ mệt mỏi tạm biến mất.

- Tao muốn nghe hết, mày vẫn giấu đúng không? Chuyện của Seny, chuyện mày đã làm với Seny, không đơn giản là đến muộn nên không cứu được cô ấy và mẹ mình.

- Sky, quả nhiên là thông minh, nhưng những gì có thể nói tao nói hết rồi, còn lại, tao muốn nó mãi là bí mật_ Kevil đẩy lưỡi dao ra xa, một tay đút túi quần ung dung rời khỏi.

- Nhìn mày quan tâm em gái tao vậy, tao thấy hạnh phúc quá_ Kevil quay lại, làm một nụ hôn gió sến sệt khiến hắn mắc ói... Thật không chịu nổi.

~~~~~***~~~~~
~~~~~

Vì cái chân đau của nó, mà tụi nó chẳng thể đi mua sắm, chỉ có thể đi xem phim. Bởi Thiên Nhi kiên quyết đòi xem phim tình cảm, nên tụi nó xem một bộ phim Hàn đắm nước.... dài. Seny vốn không ưa mấy cái phim tình cảm nên lăn ra ngủ rất khó coi, cho đến khi rời khỏi vẫn không ngừng càu nhàu. Tụi nó rẽ vào một quán ăn, vừa ăn vừa nói chuyện.

- Hứ, đã bảo đừng xem phim tình cảm rồi mà. Sắc mùi máu chó, toàn mấy tình huống cầu huyết đến nổi da gà. Nữ chính và nam chính bất chấp

ngăn cản để yêu nhau, sau đó bị hãm hại, vượt qua sóng gió cuối cùng ở bên cạnh nhau đến trọn đời. Lại còn thề nguyện, anh yêu em đến trọn kiếp không phai. Nó nghĩ nó là gì? Thuốc nhuộm tóc không phai màu chắc, thấy mà ghê. Nếu chị mà là đạo diễn, chị cho tụi nó chết hết, đời đâu như phim. Nó luyên thuyên một hồi, nhìn Rin và Thiên Nhi há mồm á khẩu.

- Vậy mới lãng mạng chứ, tình yêu chân chính mà. Thiên Nhi mắt long lanh

- Chân chính mới chân phụ cái gì, tốn thời gian, đúng không bé Rin? Nó ngọt giọng nhìn Rin. Cậu chỉ biết gật đầu nghe theo.

- Hứ, chị thật là thiên cận, hỏi sao bây giờ vẫn ế. Thiên Nhi bĩu môi khinh bỉ

- Hứ, em có biết bộ phim vừa rồi nhảm chán giống như câu chuyện lúc bắt đầu thì giống nhau, khúc giữa rất hài và kết thúc bi hài không? Nó bĩu môi lại

- Chuyện gì?

- Này xưa ngày xưa có một con lợn, một hôm nó đánh một quả rằm, rồi chết. Haha thế nào có hay không? Nó vô sỉ hỏi

Thiên Nhi .... = ="

Rin .... = ="

- Bởi vậy mới nói, mấy thứ chuyện tình cảm thật nhảm nhí. Nó bỏ một miếng bánh vào miệng, sau khi ăn no thì đi về.

~~~~~***~~~~~

Nó mệt mỏi nằm vật ra ghế, dụi đầu vào ngực Haray đang ngồi xem phim tại đó.

- A thật mềm nha, Haray, mà đầy đặn quá_ Nó cảm thán
- Mà, càng ngày càng vô sỉ_ Haray nghiêng răng, đẩy nó ra
- Haray, tội mình tắm chung đi_ Nó dụ dỗ
- Không. Đừng có hòng
- Hứ, có chồng rồi có khác, thấy ghét, vậy Windy thì sao?
- Tao không biến thái như mày
- Tội mày được lắm, hoa có chủ nên đá tao sang một bên hả?_ Nó ngồi một xó tự kỉ
- Có ai ăn tối không?_ Tiếng Kevil từ trong bếp vọng ra
- A có, em muốn ăn, em đói rồi_ Nó hào hứng, chép, ai vừa mới bị bỏ rơi đây nhỉ?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Quyết Định Của Sự Thật

Mấy ngày tiếp theo cuộc sống có vẻ an nhàn, bởi còn được nghỉ hè nên nó có chút thanh thơi. Không, phải nói là quá thanh thơi, hết ăn lại ngủ, ngủ rồi lại ăn. Cứ như vậy liệu có phải sẽ biến thành một con heo không nhỉ? Không sao, dù là heo cũng chắc chắn là con heo xinh đẹp, dễ thương nhất, hắc hắc. Nhưng cuộc sống cứ yên bình như vậy thật là nhàm chán nha. Không có sóng gió thì không phải cuộc sống, dù không có nó cũng quyết tạo ra cho có. Nó lưu luyến rời khỏi chiếc giường êm ái, chạy vọt xuống nhà, chẳng có bóng người nào, buồn chết mất thôi. Hứ, chắc bận hẹn hò chứ gì? Nó buồn chán đi tìm bé Rin, cũng may cậu có ở trong phòng. Thấy nó bước vào, cậu vui vẻ chạy lại

- Seny, sao chị vào đây vậy

- Huhu chán quá đi, bé Rin, hay đến Dark Angel nhé, lâu rồi không tới, họ sẽ quên chị mất_ Nó ôm Rin vào lòng làm vẻ tội nghiệp, chính nó là người quảng mọi việc lớn nhỏ trong tổ chức lên vai Rin, bây giờ lại ra về. Người Rin hơi run lên một chút, sau đó nhìn nó mỉm cười

- Không cần đâu, Dark Angel vẫn tốt, chị đừng quá lo a. Chúng ta ra ngoài chơi đi_ Rin từ chối, nó nhìn ra vẻ lo sợ của Rin, mọi người đang dẫu nó cái gì? Tại sao không cho nó biết chứ? Nhưng nó cũng không hỏi thêm gì, vui vẻ đi ra ngoài chơi

~~~~~ 1h 30'
đêm~~~~~

Một bóng người nhỏ nhắn, mảnh mai lần bước trên hành lang đen kịt, chân dừng lại trước cửa phòng Kevil, tay cầm một con dao bạc sáng loáng,

miệng nở nụ cười yêu mị. Cửa nhẹ nhàng bật mở, trong bóng tối mờ ảo thấy được người con trai đang nằm trên giường, khuôn mặt có chút mệt mỏi, áo sơ mi đen tuyền còn chưa kịp thay, ánh trăng bàng bạc len qua cửa sổ, mùi hương hoa hồng theo đó tràn vào, bóng người nhỏ nhắn lại gần phía giường, con dao vẫn cầm trên tay.

- Em biết anh tỉnh lâu rồi, nên mau ngồi dậy nói chuyện với em

Trong bóng tối, không tiếng đáp lại, dáng người vững chắc, cao lớn ngồi dậy, tựa lưng vào giường, đôi mắt xanh nhạt lóe lên ánh sáng, nhưng không nhìn thấu được điều gì. Nó nghiêng rặng, anh không nói gì với nó, thật lạ, như mọi khi anh sẽ phải nói vài câu đùa cợt chứ, hay anh biết nó nhất định đến tìm anh? Con dao bạc trong tay nó không hện mà nhắm thẳng về phía anh, anh không tránh. Mũi dao găm thẳng vào tường, tuyệt nhiên không tổn hại anh. Không tránh? chỉ khi làm chuyện có lỗi với nó anh mới vậy. Nó bật đèn lên, ánh sáng bao phủ căn phòng, nhìn rõ người anh trai yêu quý đang ngồi ung dung trên giường, nét mặt nhàn nhã.

- Em muốn nghe

- chuyện gì?

- Anh biết rồi còn hỏi, Demon, anh có thông tin của ông ta phải không?

-.....

- Đừng thắc mắc, thái độ của anh như vậy hẳn có liên quan tới Demon, em nhận ra lâu rồi, nhưng nếu anh không muốn nói em sẽ không ép

- Vậy tại sao em còn hỏi?

- Vì ngay từ đầu, anh không có ý định nói cho em biết_ Thanh âm trầm xuống, mang chút trách hờn, nó tiến lại phía anh, vươn tay ôm chặt anh, lại như con mèo nhỏ đòi sự chăm sóc của em. Anh vuốt nhẹ lọn tóc xanh của

nó, anh sợ nó sẽ biến mất, hay tự làm tổn thương mình, thà nó cứ như những cô gái khác, yếu đuối, nhu nhược, cần được bảo vệ. Còn hơn về ngoài cứng rắn giả tạo này, vết thương trong lòng nó, chưa bao giờ vơi bớt. Con người ai cũng có một loại chấp niệm, vậy chấp niệm của nó chính là không buông bỏ, chính là kiên quyết đòi trả thù, lại vô tâm với sự quan tâm của mọi người. Đêm nào nó cũng mơ thấy thi thể đầm máu của mẹ, đôi tay lạnh ngắt, từng đốm sáng dần dần biến mất, bàn tay nhỏ bé của nó không cách nào giữ lại. Nếu không trả thù, lòng nó sẽ mãi không yên. Nó biết anh không thích nó ôm thù hận mà sống, vậy nó sẽ làm đứa em gái ngoan, nghịch ngợm, quậy phá, nhưng không có nghĩa là nó sẽ dừng lại

- Demon... ở Bangkok em muốn tìm ông ta sao?_ Anh cuối cùng vẫn là nói cho nó biết, sẽ không sao đâu? Phải không, chỉ cần anh bảo vệ nó là được, nó đứng dậy, chậm chạp rời khỏi phòng, nếu còn ở lại, anh sẽ không cho nó đi mất. Một đêm dài thức trắng, đến bangkok tìm ông ta? không thể vội vàng, nếu không có sự chuẩn bị, nó sẽ không toàn mạng trở về. 3 ngày sau đó nó đều đi từ sáng sớm cho đến tối muộn mới trở về, dù ở chung nhà cũng khó mà gặp được.

~~~~~***~~~~~
~~~~~

Sáng ngày thứ 4, không khí trong phòng ăn trở nên ngột ngạt, sau 3 hôm nó đi sớm về khuya, đến hôm nay đã trở về, bữa sáng có vẻ hơi khó nuốt thì phải, mặt ai cũng đen hơn chút nôi. Chăm chú nhìn nó lạ lùng, lại có vẻ chờ đợi.

- Mọi người, có vấn đề mà nhìn tui hoài vậy, ăn đi chứ_ Người nào đó vẫn ngon miệng

- O.o

- Mặt tui có dính gì hả? À, hay tại thấy đẹp quá nên ăn không được ngại ghê, dù tui xinh thì cũng không nên ngăm thế chứ

- o.O

- Sao còn chưa ăn nữa vậy, đừng bảo chán cơm thèm tui nha, tui không để mấy người ăn đâu, hứ_ Ai đó tỏ vẻ chảnh bà cố

- O.O

- Áo vừa thôi mày, diên có đẳng cấp, ngu có sức chịu đựng_ Haray phì cười ấn đầu nó xuống, không khí bớt ngọt ngào một chút. Nó điềm nhiên xử lí bữa sáng của mình.

- Seny, 3 ngày nay cô đi đâu vậy?_ Sky không nhịn được cất tiếng hỏi, giá mà nó biết 3 ngày nay hắn ta lo cho nó thế nào thì tốt

- Đi chơi với trai đó, sao, anh thích hả? tôi giới thiệu một anh cho? Tiểu thụ nhé_ Nó ngậm thìa bánh, đùa cợt. Không để ý mặt ai nó đen hơn chút nữa, khó xì ra mang tai, tuy biết nó đang đùa, nhưng nếu biết thằng nào bén mảng lại gần đồ của hắn, hắn chém.

* Xung quanh nó lúc này chẳng nghe bất kì tiếng động nào, không khí trầm xuống, băng lạnh đến đáng sợ. Dù sao cũng phải nói, nó đã quyết định rồi thì không ai có thể thay đổi. Nó vì cái gì mà sống, vì cái gì mà tiếp tục hiện hữu trên đời? TRẢ THÙ! đó là mục đích duy nhất của nó, à không, nên nói là lí do nó cố níu kéo để tiếp tục tồn tại. Đứa trẻ đó đã chết từ lâu rồi, từ khi nhìn thấy mẹ nó tan ra từng mảnh nhỏ, thiêu trụi ra tro rồi biến mất vĩnh viễn, kể từ lúc ấy, linh hồn nó cũng theo mẹ mà đi rồi. Cho đến tận bây giờ, nó vẫn không hiểu mình vì điều gì mà sống, vì ai mà níu kéo, không có một ai đáng để nó cố gắng sống tiếp cả. Trái tim là một mảng đen tối, lạnh lẽo, lại trống rỗng vô hình, vì thế mà vốn không biết cảm nhận từ lâu. Đôi mắt xanh ngọc khẽ ánh lên, nheo lại trầm lặng, mái tóc mềm mỏng

chạm vào bờ vai thon gầy. Làn môi cánh đào bậm chặt lại, khuôn mặt thanh tú có chút thất thần. Nó bây giờ mới chịu lên tiếng

- Em sẽ sang bangkok, nếu mọi người muốn có thể cùng đi, nhưng tốt nhất là nên ở lại thì hơn. Còn lí do, em chắc mọi người cũng biết

- Tao biết mày sẽ không chịu nghe lời khuyên đâu, đừng quên tội mình là bạn, mày muốn, bọn tao giúp hết sức_ Haray và Windy ôm nó dịu dàng

- Tôi không thích nhìn cô thành một cái xác sống trở về, nên... tôi cùng đi để bảo vệ cô_ Sky ngó lơ đi nơi khác

- Tất nhiên là mọi người sẽ cùng đi rồi_ Thiên Nhi hào hứng, oa, là đi thư giãn gân cốt nha, thật vừa ý

- Không được, Thiên Nhi, Rin ở lại đi, anh Lay, giúp em trông chừng bọn họ, lần này không phải đi chơi, hơn nữa, đây là chuyện riêng, tôi không muốn kéo người ngoài vào

_ Nó phản đối

- Hừ, chẳng lẽ nào chẳng thành chị dâu mà còn kêu người ngoài người trong, anh trai em mà không cưới được chị, chị cũng đừng hòng lấy chồng_ Thiên Nhi lăm bằm, cũng không dám nói to

Nó không muốn kéo bất kì ai vào chuyện riêng của mình, đây là ân oán của nó và Demon, kẻ đã cướp đi hạnh phúc của nó, một đứa trẻ hồn nhiên, có niềm hạnh phúc trọn vẹn thậm chí là đáng ghen tị, bỗng chốc biến thành một cái xác vô cảm, ông ta làm sao biết, nó đã sống như nào, cuộc sống của một kẻ đã chết. Kéo họ vào cuộc chiến này đúng hay không? Vì lí do gì nó ép buộc những người bạn này, những gì họ cho nó là quá đủ rồi, nếu họ vì nó, nếu họ cũng biến mất, nó sẽ ra sao?

- Trông cô căng thẳng quá đấy, đừng lo, nếu có gì bất chắc, cứ lôi Sky ra làm khiên chắn cho cô là được, cậu ta sẽ không oán nửa lời đâu_ Rany xoa đầu nó, lại tránh cái nhìn tóe lửa của Sky. Mọi người đều về phòng mình không nói gì thêm, chiều nay sẽ bay ngay sang bangkok. Mà thật ra nên nói gì bây giờ, trận chiến này, có lẽ sẽ phải đánh cược vô cùng lớn.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Bước Vào Hang Quỷ

Bangkok, một thành phố hoa lệ và đồng thời là thủ đô của Thái Lan. Nơi nhóm của Seny đặt chân đến. Vẻ đẹp huyền bí hoa lệ của thủ đô dường như không đủ thu hút những cái đầu rỗng trong lúc này. Tụi nó lái xe về khách sạn tại khu Siam, lúc này đã quá muộn, khoảng tầm 12h đêm, một chuyến đi mệt mỏi cần được nghỉ ngơi nhiều hơn. Seny nhận phòng, cũng không nói gì thêm với những người còn lại, nó chỉ im lặng suốt quãng đường đi. Ngắm nhìn thành phố từ trên cao, vẻ đẹp hoàn hảo, ánh đèn đường phố vàng đậm, huyền ảo, tất cả phản chiếu qua li rượu vang đỏ và đôi mắt màu xanh vô hồn. Theo đến tận đây? Lùng sục kẻ thù mà cả đời nó không thể quên suốt bao nhiêu năm vậy có đáng không? Nó thật sự từng nghĩ mình sẽ buông bỏ, nhưng khuôn mặt dịu dàng của mẹ lại hiện lên chiếm lấy tâm trí trĩu trệ của nó, cả màu đỏ ghê rợn của máu ám ảnh suốt cuộc đời nó. Bảo nó tha thứ? Vậy giết nó đi. Gió đêm từ trên tầng 25 quả thật rất lạnh, chiếc váy dây đen tuyền chẳng đủ ấm, nhưng nó không có cảm giác, trầm lặng như vậy, không phải là nó, nó trước nay, chưa từng rơi vào trạng thái tuyệt vọng mệt mỏi như vậy. Seny chậm chạp bước vào phòng tắm, xốc lại tinh thần, mặc một chiếc váy ngắn, khoác ngoài cái áo mỏng, nó lao ra khỏi khách sạn. Tuy không thông thạo đường đi ở đây cho lắm, nhưng nó cũng không muốn biến thành con tịt trong phòng.

Khu Siam thật sự là một thiên đường mua sắm, còn nhộn nhịp hơn khi về đêm. Nó lang thang quanh mấy quán ăn vặt, cho đến khi mỏi chân mới chịu tìm đường về khách sạn. À phải, tìm đường về... khách sạn nào ế nhỉ? Đây là đâu nhỉ? Tiêu, lạc đường rồi còn đâu, nó còn không biết tên khách sạn mình đã nghỉ nữa, à gọi điện cho Kevil cũng được mà. Nó lục vội túi áo và... quên điện thoại ở trong phòng. Số nhỏ! LÀM SAO ĐỂ VỀ ĐÂY?

- Lạc đường hả cô bé

- Không biết sao mà còn hỏi? Mà ai là cô bé? Vả cho rơi răng đấy_ Nó quay lại nhìn mấy tên lạ lơ lửng hoặc trước mặt.

- Cần anh đưa về giúp không? Hay đi với anh đi_ Một tên tóc vàng vuốt ve lên mặt nó.

- Cút, không tao tặng cho mỗi thằng một cái quan tài ngay đấy_ Nó hất tay, hừ lạnh một cái

- Ồ, có cá tính, anh thích

- Cá cái con khỉ, cho sống không thích lại muốn chết_ Nó vung tay xử đẹp 5 thằng, động vào bà là bà giết.

- Cô... làm cái gì ở đây, đừng nói là đi lạc nhé

- Hử? Á, Sky, sao anh cũng ở đây?_ Nó ngạc nhiên, vui mừng khi thấy hẳn, trong lòng bỗng cảm thấy yên tâm hơn hẳn.

- Tìm cô chứ sao, đêm hôm còn ra ngoài quây nữa, có đứa con gái nào như cô không hả?

- Tôi nói tôi là con gái hồi nào thế?

- Vậy cô là cái gì?

- Là gì không quan trọng, anh đưa tôi về đi

- Có ai nhờ vả bằng thái độ hách dịch thế không hả?_ Sky khinh bỉ liếc nó, hứ đã thế thì nó cũng không cần, nó tự tìm đường về, nó không tin hẳn không quan tâm nó, hứ ta đẹp ta có quyền kiêu. Vậy là nó bước đi không do dự, mặc kệ Sky vội vàng đuổi theo.

- Giận hả?

- = . =

- Đừng giận mà

=. =

- Được rồi, tôi sai, cô muốn gì cũng được

- Có thật không?_ Nó hỏi lại, trong một tích tắc, Sky cảm thấy mình hứa ngu quá rồi, nhưng thôi, đâm lao thì phải theo lao vậy. Nhìn điệu bộ trẻ con của nó, hẳn thấy yêu lạ thường. Hắn gật đầu quả quyết. Vậy là nó kéo hẳn lượn quanh khu Siam, phá tung khu phố, sau đó bắt hắn còng về khách sạn, không được gọi xe đưa về. Thảm. Quá thảm. Thả nó trước cửa hòng, phản đứng thờ dốc, về cái gắt

- Cô, cô có biết mình đan ngược đải mĩ nam không hả?

- Hờ gì cơ, ngược đải con ngan á?_ Nó vờ vịt

- Ngan cái con khi

- Ồ, thì ra anh là khi, đừng lo, khi nào về tôi sẽ gửi anh lên hoa quả sơn để chơi với dòng họ nhà anh

- Hứ, tôi còng cô như vậy, cô phải trả công cho tôi chứ_ Mặt gian không tả xiết

- 0_0..... _nó đờ mặt ra, sao nhìn hắn nguy hiểm thế nhỉ? Mà không, hẳn lúc nào chẳng nguy hiểm. Nó cúi đầu suy nghĩ, bất ngờ bị hắn kéo lại, môi kề môi, tước đoạt toàn bộ vị ngọt nơi đầu lưỡi. Không đúng, tại sao? Tại sao lúc nào nó cũng bị cưỡng hôn vậy chứ, không cam tâm nổi mà....

- Ngọt thật, tôi về ngủ nha_ Sky thích thú vỗ đầu nó trong khi ai đó đang đơ như tượng sáp.

- Sky, anh nhớ đấy, tên khốn, tôi nhất định giết chết anh biết không hả đồ tiểu nhân bỉ ổi..... Đúng là không sợ đặc tội quân tử, chỉ sợ đặc tội tiểu nhân

~~~~~*** 10h 30'
sáng***~~~~~

Sáu con người, sáu chiều suy nghĩ, nhưng chung một mục tiêu. Là bắt đầu hay kết thúc chưa thể đoán hết được, nếu có thể quay lại... mọi thứ vẫn phải bắt đầu lần nữa. Nó chuẩn bị sẵn dao bạc và súng ngắn trên người. Lại lo lắng xem mọi người đã lo ổn thỏa chưa. Nét mặt tươi cười trấn an, nhưng lòng lại ngập tràn lo sợ.

- Seny, em biết rõ nơi ở của Demon không?_ Kevil hỏi

- Biết, trong rừng, ngoài ngoại ô, đi tầm 2 tiếng mới tới nơi được, em cho người tới đấy xem thử rồi, nhưng để vào đến nơi cũng mất sức đấy_ Nó cười nhẹ

- Vậy chúng ta mau đi_ Haray và Windy hào hứng, đã bàn rồi, chỉ cần nó bình yên, các cô sẽ không màng nguy hiểm. Nó là người vô cùng quan trọng của họ mà.

Ba chiếc xe đen tuyền lao nhanh ra đường, nhắm hướng ngoại ô mà đi, suốt 2 tiếng đồng hồ im lặng, mọi thứ dường như đông cứng. Nó sẽ gặp lại ông ta, nó sẽ giết ông ta, nó sẽ trả thù, nó sẽ khiến ông ta đau khổ. Đúng, phải đau khổ, nếm nỗi đau mà nó đã che dấu bấy lâu nay. Người nó bất giác run lên, nó bỗng thấy sợ, nếu như quá khứ lặp lại, ông ta giết những người thân hiện tại của nó thì sao? Khuôn mặt bỗng tái nhợt, đáy mắt lộ vẻ hoảng loạn, nó hít sâu một hơi, ngược mắt ra ngoài cửa xe. Khu rừng rập rập u ám xuất hiện, xung quanh đều là cây cối bao phủ, để lộ một con đường sỏi đá

duy nhất để tiến vào. Sky vừa lái xe, vừa chú ý biểu hiện trên khuôn mặt nó. xe tiến vào sâu hơn, một căn biệt thự đen tối, u ám ở phía xa, hằn vào đấy sẽ không dễ đâu. Nó khẽ cười, ra hiệu cho xe tấp vào một bụi cây ven đường. Nó không có ý định trốn, bước vào lãnh thổ của ông ta, chắc chắn ông ta đã biết, chỉ là không ngờ lại dễ dàng đi vào tới đây. Nó xoay người định bước xuống xe thì bị níu lại, Sky nhìn nó lạ lùng, đôi mắt đỏ ánh lên.

- Hứa với tôi, cô sẽ sống, dù thế nào, cũng không được đại dột, liều lĩnh

- Mau xuống xe_ Nó không trả lời mà quanh người đi, không đại dột? Nó thừa nhận, nó có suy nghĩ, nếu bất quá, nó sẽ cùng chết với ông ta, dù sao nó cũng không còn lưu luyến gì, có thể cùng kéo ông ta xuống hoàng tuyền nó cũng cam.

Ba chiếc xe dừng lại, người trên xe bước xuống, từ đây phải đi bộ vào, đi xe sẽ bất tiện. Còn khoảng 100m là đến cổng biệt thự, tuy nó cho người dọn đường trước, nhưng vẫn phải đề phòng vài kẻ có ý định không sợ chết. Cổng vào bám đầy rêu và dây leo, bên trong là một khoảng đất trống, rộng hơn tưởng tượng, lại có vô số cây cối bao quanh, không khí u ám, đáng sợ. Nó rút súng bên hông, ra hiệu cùng tiến vào, mọi người cảm giác đến từng bước chân. Tai động lên nghe ngóng, tiếng bước chân khoảng hơn 50 người tiến về phía nó. Nghe tiếng đi rất nhẹ, xem ra thân thủ không tệ.

- Đám người đẩy giao cho Rany và Windy, còn lại cùng đi tiếp, chùng nào xử xong nhanh chóng đuổi theo_ Nó ra lệnh

- Ok _ Windy hướng nòng súng về phía trước, vẻ mong chờ. Rất nhanh tụi nó bị bao vây bởi đám sát thủ mặc đồ đen. Xem ra không phải hạng tép riu dễ đối phó. Bốn người nhanh chóng thoát khỏi vòng vây, để hai người kia tự xoay sở. Trên đoạn đường đi, có vài con chuột nhắt không biết điều lấp trong lùm cây đều bị xử gọn. Khu biệt thự cách đó còn khá xa, Haray nhíu mày, nhìn luồng khí đen bao quanh tỏa ra mùi hắc ám. Sống dưới âm lâu như vậy, những điều bất thường này cô dễ dàng nhận ra. Cô níu tay nó,

mặt nhăn lại liên hồi, nó hất tay ra, cười nhẹ ý bảo sẽ không sao đâu rồi lại tiến nên.

- Hử, hình như có thêm viện binh, khoảng 150... không phải 200 chứ _
Nó đồng tai suy đoán

- Sai rồi là hơn 300 cơ_ Sky xoa đầu nó, vẻ khiêu khích trêu chọc * cô còn non lắm*

- Vậy ba người ở lại tiếp chuyện bọn họ đi, nhân tiện chờ hai người kia luôn, tôi đi trước_ Nó hất cằm tức giận, hử, dám coi khinh nó? Bọn sát thủ lần này không dễ xơi đâu, để tôi xem anh bị làm chả như nào.

- Không cần, để Sky đi cùng em đi, Rany và Windy cũng đến rồi_ Kevil liếc ra sau thấy 2 bóng người đang đuổi theo.

- Vậy, nhờ mọi người._ Nó nghiêm mặt, quay ra sau, hình như khoảng 300 tên thật, nó liếc Sky, hắn đang cười thỏa mãn, vậy là mọi bức tức trong lòng vô cớ bị nó trút lên đám người kia. Loạt dao bạc phóng ra, máu bắt đầu lênh láng, nhuộm đỏ cảnh sắc khu rừng, tiếng vũ khí va chạm, tiếng la hét ở phía sau vang lên. Nó vẫn không do dự bước tiếp, cho đến khi căn biệt thự đen tối, u uất kia hoàn toàn lộ ra trước mặt nó.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Gặp Lại *Cố Nhân*

Biệt thự bị bao trùm bởi một loạt khí đen ngộn ngạt, cách cửa sắt khắc hình sư tử đóng im ỉm. Tiếng mở cửa kéo dài tạo nên một âm thanh chói tai. Nó cùng Sky bước vào bên trong biệt thự. Một căn phòng rộng vô cùng, không có bất cứ vật dụng nào trong nhà. Một màu trắng toát bao phủ, tấm rèm cửa đen không lay động, thảm nhung đen tuyền mềm mại. Đèn trần tỏa ra ánh sáng tím hắc ám. Không có bất kì ai sao? Nó liếc nhìn Sky, cả hai vẫn đứng im, không tiếng lên một bước. Tiếng thở đều của hơn chục con người quanh đây được giấu rất kĩ.

- Ra hết đây

Nó hét một tiếng, bọn sát thủ nhào ra, căn phòng trống trở nên hỗn loạn, tiếng súng, tiếng hét thật nhức đầu. Sky như một con mãnh thú lao lên, dùng tay không quật ngã, điểm vào huyết chết của địch thủ. Nó dùng dao bạc xử lí gọn những kẻ núp trong góc tường. Khẩu súng ngậm trên miệng, tiếp ứng cho Sky. Cả hai vừa đánh vừa men theo tường chạy lên cầu thang. Mấy tên chuyên nghiệp này, tuy chỉ có thể cầm chân, nhưng cũng rất mất sức. Sky nắm tay Seny chạy lên lầu trên, tay kia thấy một quả lựu đạn khói về phía bọn người đang đuổi theo. Cả 2 núp vào một góc tường, đứng chờ

- Cô biết hắn ở đâu không? Cứ chạy như vậy chắc chết quá

- Chờ chút... ừm thấy rồi, trên kia, tầng cao nhất_ Seny rút trong túi ra một chiếc kính mắt nhỏ, liên tục chỉnh tọa độ tìm kiếm

- Còn phải đi mấy tầng nữa?

- Còn năm tầng mới đến nơi cơ_ Nó thở dài

- Theo tôi, nhanh_ Sky kéo nó ra ban công tầng 2, rút trong chiếc túi đeo chéo một đoạn dây thừng và chiếc móc sắt. Nó im lặng nhìn xem hẳn định dở trò gì. Sky buộc dây vào đầu móc rồi tìm cách quăng lên ban công tầng trên. Trong khi ấy một toán sát thủ khác lại lao đến. Nó tỏ vẻ khó chịu, quắc mắt bảo hẳn nhanh tay lên một chút. Cuối cùng cũng xong, nó một tay nắm lấy hẳn đu lên ban công tầng 4, một tay dùng súng bắn liên hồi, chặt vật mãi mới lên tới đỉnh tòa biệt thự. Từ ban công nhìn vào đều không thấy gì. Rèm cửa nhưng tím ảm hiện, người trong phòng cũng không có bất kì động tĩnh nào, như đang khiêu khích sự nhẫn nại có giới hạn của nó. Hé mắt qua khe cửa kính, nó chỉ thấy được một nửa căn phòng đều dùng màu đen tuyền, vật dụng tối màu. Căn phòng tuy rộng, nhưng chỉ có một bộ sa long đặt chính giữa, và bàn làm việc ở góc cuối phòng. Nhưng đặc biệt hơn cả là lọ hoa hồng xanh thơm ngát, nổi bật để trên bàn, tất cả như cười nhạo vào nỗi đau trong lòng nó. Hoa hồng xanh? Mẹ nó thích loại hoa này, hẳn đây là phòng của Demon. Ông ta, thật đáng hận, ghê tởm, khinh bỉ. Người nó bất giác run lên, kìm nén sự tức giận, khuôn mặt không chút biểu cảm nhưng đôi mắt trở nên vô hồn trùng xuống. Thoáng nhận ra sự thay đổi của nó, Sky kéo nó vào lòng, vỗ nhẹ lưng an ủi.

- Nếu đã đến tại sao không vào? Nơi này luôn chào đón con mà_ Một giọng nam trầm ấm cất lên, nhưng lại biến thành ngọn lửa thiêu trụi chút lí trí còn sót lại của nó. Là hẳn, giọng nói này, nó chưa từng quên, chưa giây phút nào quên. Nó đập tan cửa kính, chập rây, quyết đoán bước vào, dứt phăng tấm rèm nhưng tím, ánh sáng cũng theo nó ủa vào phòng trở nên rực rỡ. Nhưng màu đen ảm đảm hắc ám xung quanh ông ta lại không cách nào giảm bớt. Nó từ từ quan sát khuôn mặt ông ta. Quả thật, so với ngày ấy, không có chút thay đổi nào. Vẫn rất trẻ đẹp, tuấn tú, nhìn chỉ hoảng 30 là cùng. Nó cũng không có chút bất ngờ nào với chuyện này. Hẳn Demon đã không còn là người nữa rồi. Người đàn ông trước mặt có một đôi mắt xám bạc lạnh lẽo, nhưng lại nhìn nó ôn nhu trìu mến. Làn da trơn mịn ngăm

bánh mặt và những ngón tay thon dài tựa ngay ngắn trên ghế. Mái tóc tím dài mềm thả lơ lửng trước vai, được buộc lại dưới đuôi. Môi nở một nụ cười hiền. Nếu không biết người ngoài nhìn vào còn tưởng đây là người vô cùng yêu thương nó chứ không phải kẻ thù.

- Chà, Tiểu Long Nữ, con lớn vậy rồi sao? Ta biết sẽ có ngày con quay lại tìm ta mà, để con sống sót quả không sai

- Demon... à không, Lâm Tử Vĩ mới đúng, ông rút cục tu luyện bàn môn tà đạo gì mấy trăm năm không thay đổi vậy?

- Con gái, con đến tìm ta chỉ để hỏi chuyện này thôi sao? con khiến ta thất vọng đấy

- Đừng gọi thân mật như vậy. Tôi và ông không có quan hệ tốt đẹp vậy đâu_ Nó hét lên đầy phẫn uất, không kiềm chế phóng con dao bạc về phá ông ta nhưng lại bị Lâm Tử Vĩ hất ngược trở lại. Nó đứng im nhìn mũi dao bay về phía mình, cũng may Sky nhanh tay đánh gãy. Hắn đẩy nó ra sau, đứng trước che chắn. Nó đã mong ngày này rất lâu rồi mà? Nó đã mong chờ gặp lại ông ta, mong chờ sự trả thù cho những mất mát mình chịu đựng. Nhưng khi đối mặt, nó lại run sợ không cách nào chấp nhận. Nó níu lấy tay Sky phía trước. Hơi ấm từ lòng bàn tay bao phủ lấy đôi tay nhỏ bé của nó. Sky nhìn cô gái trước mặt có chút run sợ, lòng ngập tràn đau đớn, nhất định phải bảo vệ nó, nhất định là vậy. Lâm Tử Vĩ cười giễu cợt, mắt sáng lên, ôm trọn cảnh tượng trước mặt. Ngày ấy Nguyệt Chi Thủy cũng sợ hãi đứng trước mặt ông, ôm lấy người đàn ông khác. Ông ta đến này vẫn không hối hận vì đã giết chết Nguyệt Chi Thủy, nhưng chỉ tiếc không thể giết cả người đã cướp nàng từ tay mình.

- Con gái, con và mẹ con thật giống nhau, thật khiến ta yêu đến chết

- Lời lẽ ghê tởm vậy ông cũng nói được sao? Tôi không để ông làm hại cô ấy đâu

- Thật sao chàng trai trẻ? À không, thái tử? Ta thật mong chờ đấy, nào con gái ngoan, có phải ta nên giết tên này để đoạt lại con không?

- Ông, đang xàm ngôn cái gì vậy?

- Ta nói, đoạt lại con, ta không có mẹ con, vậy ta sẽ có được con gái nàng, không phải tốt lắm sao? Ta để con sống, để con hận thù, đem mối hận đấy tìm đến ta, sau đó, biến con thành của ta, một kế hoạch tuyệt vời phải không?

Ánh mắt Lâm tử Vĩ nhìn nó si mê, như thấy được hình ảnh của Nguyệt Chi Thủy hiện lên. Ông ta cũng chờ ngày này rất lâu rồi, vì ngày này mà làm rất nhiều chuyện, trả giá rất nhiều, nhất định phải có được con của nàng ta. Mưu cầu tình yêu có gì là sai trái chứ? Như một con thú hoang nhìn biểu hiện run sợ của con mồi trước mặt, từ từ, chậm chạp nhấm nháp nỗi run sợ khiêu khích, kích động ấy. Sự cuồng dã của ông ta trở nên mạnh mẽ hơn bao giờ hết, sợ hãi? Mùi vị của nó mới tuyệt làm sao. Nhưng ngay lập tức ông ta biến sắc. Trong mắt nó không phải ngạc nhiên, sợ hãi mà là hận thù, căm tức, thậm chí là giễu cợt. Khóe miệng nó cong lên, đôi mắt lộ ý cười tà mị, nhìn trực diện vào Lâm Tử Vĩ khiêu khích, như thể điều ông ta nói đáng cười lắm vậy.

- Lâm Tử Vĩ, tôi nói cho ông biết, ông mãi mãi không có được trái tim của mẹ tôi, cũng không bao giờ chiếm được tôi đâu. Tôi đối với ông chỉ có thù hận, kẻ đã giết mẹ tôi, khiến mẹ tôi không thể đầu thai ông chuẩn bị đền tội đi_ Ngữ khí đầy oán hận, kèm theo đôi mắt như có lửa căm thù hận không thể xé xác ông ta. Nó như một con thú hoang biết rằng sẽ chết nhưng vẫn liều mình. Trước sự căm phẫn của nó, Lâm Tử Vĩ vẫn bình tĩnh, nở nụ cười hiền lành

- Con nói ta giết mẹ con? Không sai, nhưng chẳng lẽ con không biết chính con...

- Seny, em không được nghe ông ta ăn nói bậy bạ_ Từ ngoài cửa, tiếng hét chói tai của Kevil vọng vào, bốn người nhanh chóng đập cửa xuất hiện

- Anh, mọi người không sao chứ_ Nó nhìn một lượt đến khi xác định tất cả đều ổn mới yên tâm.

- Cậu, là anh trai sinh đôi của Tiểu Long Nữ? Haha vậy cũng là con trai ta rồi, con trai, sao con lại kích động vậy chứ

- Ông, tốt nhất là nên im miệng, tránh xa em gái tôi ra

- Con trai, con sợ ta sẽ nói ra điều gì sao? Con thật xấu xa, nhưng vậy mới giống con trai ngoan của ta chứ

- Anh, ông ta nói vậy là sao? Anh nói cho em nghe đi

Không khí trong phòng trùng xuống, Kevil lảng tránh câu hỏi của nó. Đối với đoạn kí ức đẫm máu ấy, nó cũng rất mơ hồ, ngoài hình ảnh mẹ bị giết chết, nó không nhớ được bất kì điều gì. Lâm Tử Vĩ cười lạnh, ngay từ khi nó bước vào phòng, ông đã nhìn ra, kí ức của nó bị phong ấn, che dấu để bảo vệ con gái mình ư? Thật cảm động, chẳng trách Nguyệt Chi Thủy lại vứt bỏ kẻ vô tình như ông để đi theo lão Long Vương khốn kiếp đó. Hơn nữa nhìn biểu hiện kích động của anh trai nó, hẳn Kevil cũng biết chuyện này rồi. Ông ta ngồi uy nghiêm trên ghế, liếc nhìn vẻ hỗn loạn xao động trên mặt nó, rồi nhanh như cắt, rời khỏi ghế, kéo nó về phía mình, kiểm soát nó, ôm vào trong lòng. Tốc độ nhanh đến mức không ai nhận ra, đến nó cũng không biết mình bị mang đi như thế nào. Khuôn mặt tuấn tú của Lâm Tử Vĩ ghé sát nó, khóa chặt nó trong lòng, nó không đủ sức kháng cự. Đặt nó ngồi tên người mình, thích thú nhìn đám người còn đang thất thần

- Lâm Tử Vĩ, mau thả cô ấy ra_ Sky hét lên, định lao về phía ông ta thì bị Kevil giữ lại

- Demon, ông mau thả em gái tôi ra, nếu không tôi liều với ông_ Kevil gằn giọng. Nhưng biểu hiện của Lâm Tử Vĩ không chút lo lắng. Ông ta cười nhẹ đưa bàn tay thon dài về phía họ, lập tức một ánh sáng đen bao trùm, bị khóa kín trong kết giới ông ta tạo ra.

- Con gái, anh trai con rất xấu xa, con có muốn ta nói cho con nghe chuyện năm đó không

- Demon, ông im ngay cho tôi, mau thả Seny ra_ Haray bị nhốt trong lồng thủy tinh đen, luôn tay đập vào lớp kính trong suốt đe dọa.

- Mẹ tôi là do ông giết, ông còn muốn nói gì nữa?_ Seny vẫn tìm cách thoát ra khỏi người ông ta

- haha đúng vậy, Mẹ con là ta giết, nhưng con là người gián tiếp gây nên cái chết đấy, hơn nữa, lại tội nghiệp bị phong ấn kìm ức mà không biết gì, anh trai và cha con lừa con suốt bao năm nay đấy

- Ông bớt nói nhảm đi, ông nghĩ tôi tin?_ Nó cười lạnh, cổ tay khéo léo rút ra một con dao, dùng lực vùng ra, nhưng thất bại

- Vậy được, ta giải phong ấn cho con, khi ấy, con gái ngoan chưa biết chừng con lại đồng ý ở bên ta đấy

- Dừng lại ngay, Lâm Tử Vĩ, ông muốn làm gì? Tôi không cho phép, ông trách xa em gái tôi ra, mau tránh ra_ Tiếng hét của Kevil vọng lại chột mờ dần, nó thấy đầu óc trống rỗng, nhưng lại nhẹ bẫng đi, một luồng khí bao trùm lấy cơ thể nó, mí mắt trĩu nặng, mệt mỏi. Mặc dù ép bản thân không được ngủ nhưng mắt vẫn khép lại.

Trong vô thức, nó thấy một đoạn hồi ức trở về với mình, còn đáng sợ, tàn nhẫn hơn cả.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Quá Khứ Và Sự Thật

Lại là biển, màu xanh dịu dàng, huyền bí. Tận sâu dưới lòng đại dương, một cuộc sống êm ấm, hạnh phúc đang diễn ra. Từng đợt sóng xô bờ nối tiếp ngày tháng, như dòng chảy thời gian cứ dần trôi chậm rãi.

- Mẹ xem này, xem này, một con cua ở trong vỏ ốc, lạ quá đi_ Cô bé có đôi mắt xanh cua biển háo hức reo hò

- Tiểu Long Nữ, đó là ốc mượn hồn đấy _ Người phụ nữ trẻ âu yếm

- Ý, con thấy nó mượn nhà thì đúng hơn, không cho, không cho_ Cô bé bất mãn, tìm cách dứt con cua nhỏ trong vỏ ốc ra, thiếu chút là đem búa ra ghè nát

- Long Nữ, đừng như vậy, để sinh tồn, một số loài phải dựa vào nhau mà sống

- Ý, giống như con dựa vào mẹ hả?_ Cô bé tròn mắt hỏi lại

- Ai dà, em thật ngốc, tại sao em không thông minh như anh nhỉ?_ Cậu bé, có khuôn mặt tựa như Tiểu Long Nữ lên tiếng

- Anh hai thông minh ở chỗ nào chứ, so với Quy thừa tướng, anh cha là gì, hử

- Quy thừa tướng sống lâu như vậy, đương nhiên phải hiểu biết hơn anh rồi, em so sánh kiểu gì vậy?

- Lè, anh ngốc, anh ngốc, anh là thằng ngốc

- Tiểu Long Nữ, em đứng lại, nếu không anh nhốt em vào vỏ sò đấy
- Ba ơi, hix hix anh mắng con_ Đứa bé nào đó dở trò ăn vạ.

-----***-----

Tiểu Long Nữ thích thú nằm trong lòng mẹ, hai tay mân mê lọn tóc đen nhánh, ngửi mùi hương thanh nhẹ trên tóc. Người mẹ trẻ nhìn con tròng mẩn, vỗ về cái má trắng trẻo, bầu bĩnh, cứng nựng.

- Mẹ, mẹ, ở trên kia có cái gì, có nhiều cá như dưới này không? có nhiều tảo biển không? có nước bao quanh không?_ cô bé nín áo mẹ hỏi

- Trên kia? Có mặt đất bao la, có bầu trời rộng lớn, có cây cối xanh tươi, và có cả con người nữa

- Con người, họ có giống chúng ta không? hay là có đuôi như Mĩ Nhân Ngư, à không, có cánh chứ nhỉ

- Cô bé ngốc, mau ngủ đi_ Người mẹ xoa đầu đứa con nhỏ, thế giới đó thật sự rất đẹp, nhưng chỉ là vẻ ngoài mà thôi, bởi nơi đó có con người. Nếu được, con hãy ở lại đây mãi mãi, để được bảo vệ và yêu thương. Tiểu Long Nữ chìm vào giấc ngủ, mơ thấy mình dạo chơi trên mặt biển, đến những nơi chưa từng được đến. Cô bé ở mắt, vội bật dậy, chạy về phía mẹ.

- Mẹ, chúng ta lên đó đi, được không? con rất muốn biết ở đó có gì, ta cùng đi được không?

- Không được, ở đó rất nguy hiểm, hơn nữa cha con sẽ không đồng ý đâu

- Thì không cho cha và anh biết, ta cùng đi đi mà, nha mẹ

- Không được

- Hix hix, con muốn đi, muốn đi cơ, huhu con ghét mẹ, mẹ không thương con nữa, huhu

- Được rồi, đừng khóc, mẹ đưa con đi_ Người mẹ trẻ lau nước mắt cho con, tự nhủ sẽ không sao, cô bé này được nuông chiều thành hư rồi! Cứ vậy, hai người rẽ nước, từ đáy biển sâu. Trước mắt cô là một khoảng không rộng lớn, màu xanh mát tận trên cao, đây là bầu trời ư? Một vầng sáng chói lòa, ấm áp tỏa ra từ trên cao, có cả gió biển, cát lạo xạo dưới chân, những cánh chim tự do bay với sải cánh rộng lớn. Những điều thú vị mà trước nay chưa từng tẩy thu hút sự tò mò của cô bé.

- Con chỉ được chơi quanh bờ, không được đi xa đâu đấy.

- Dạ, con biết mà_ cô bé cười đáp lại, thích thú chạy trên cát, đôi chân trần in từng dấu ấn nhỏ bé, một không gian lạ lẫm cuốn hút, cô lén nhìn mẹ mình. Mẹ vẫn ngồi trên tảng đá lớn, có chút lo lắng, sâu thẳm. Cô lại nhìn về phía sau, một rừng cây rậm rạp, sâu trong đó có gì nhỉ? Có con người không? Trí tò mò thôi thúc, cô bước chân về phía khu rừng, quên cả lời mẹ dặn. Nơi đây còn có nhiều sinh vật lạ lẫm khiến cô bé thích thú. Nhất là khi nhìn thấy một người đàn ông lạ mặt từ từ tiến lại, vậy ra đây là nhân loại mẹ hay kể? Cũng không có khác là bao, người đó nhìn cô với ánh mắt phức tạp, cả người đều là màu đen, nhưng đôi mắt tím hờ hững kia rất đẹp.

- Thật giống..._ người lạ tiến lại, chạm má trắng trẻo của cô, cô bé rất tự nhiên, vươn tay ông cổ người lạ đòi bế. Ông ta cũng không cự tuyệt, lấy ra một túi kẹo cho cô, rồi cất giọng trầm hỏi.

- Con ở đây một mình sao? Ta đưa con về

- Không có, con đi với mẹ, mẹ ở bên kia_ Cô chỉ tay về phía biển, người đàn ông chậm rãi bế cô đi qua khu rừng, cô cũng không để ý tới vẻ mặt kì lạ hiện tại.

Chỉ trong một khoảng khắc, cô thấy mẹ mình đứng sững lại, khuôn mặt lo lắng sợ hãi, cả người không nhúc nhích, sau đó mới mở miệng hốt hoảng.

- Tiểu Long Nữ, mau qua đây, đó là người xấu đấy, lại đây mau

- Mẹ, người xấu sao?

- Không phải đâu, đừng nghe mẹ con nói bậy

- Lâm Tử Vĩ, thả con bé ra, mau thả nó ra

- Theo ta về, ta sẽ thả con bé, chúng ta sẽ sống như một gia đình

- Người đừng mộng tưởng, mau thả nó ra

Cô bé tròn mắt, nhưng cũng nghe theo mẹ vọt thoát khỏi vòng tay của ông ta, chạy lại bên mẹ mình. Nhưng Lâm tử Vĩ nhanh tay hơn hẳn, vung cây đao trong tay chém xuống, trong phút chốc, trời đất tối mịt, mây đen vần vũ, cũng trong phút chốc, màu đỏ của máu lan tỏa trong không gian,бет lại trong nước biển.

- Mẹ...mẹ...sao mẹ lại lao ra? sao mẹ lại chảy nhiều máu vậy? sao mẹ không trả lời?_ Cô bé bần thần, lẩm nhẩm gọi.

- Mẹ, xin lỗi, tại con, tại con đòi đi chơi, tại con hại mẹ, tại con_ đôi mắt chưa hoàn hồn, miệng vẫn liên tục lẩm bẩm. Lưỡi đao lại vung lên, nhưng bị một luồng sáng chặn ngang, cô bé chỉ thấy bóng anh và cha đang chạy lại, sau đó hét lên kinh hoàng.

-----***-----

- Là tại em, tại em đúng không, mẹ đâu rồi, cha cũng giận em rồi, anh cũng ghét em đúng không?

Cô bé bần thần ngồi trên cát, nước mắt không ngừng tuôn, như người mất hồn. Mưa vẫn không ngừng xối xả, mưa ướt đầm hai đứa trẻ trên bờ biển.

- Không phải tại em, cha không giận em, anh cũng không ghét em, ngoan nào

- Không phải, anh nói dối, mọi người ai cũng bảo tại em, cha cũng không nhìn em, anh bảo mẹ sẽ về, nhưng không phải, em ghét mọi người, ai cũng nói dối hết, anh đi đi, mau đi đi

Cô bé ôm đầu khóc thét, đẩy người anh ra xa, tựa người vào tảng đá, khóc nấc lên. bóng của cậu cũng biến mất dần trên mặt biển, để lại một thân ảnh nhỏ bé đơn độc cùng tiếng khóc thương tâm. Cũng chẳng biết mình đã khóc bao lâu, ngồi im lặng như vậy bao lâu, đôi mắt đỏ ngầu, khuôn mặt tái nhợt vì ngấm nước mưa, mưa như trút không chịu ngừng. Cô bé vẫn ngồi im lặng, không còn tiếng nấc, tiếng thút thít, chỉ có nước mắt trong suốt hòa lẫn vào mưa.

- Cậu sao vậy, sao lại ngồi đây? cậu khóc sao? người cậu lạnh vậy, này cô bé, nghe mình hỏi không?_ Âm thanh nhỏ bé trong trẻo vang lên, hình ảnh mờ nhạt của một cậu bé có mái tóc hung đỏ, đôi mắt màu đồng ngậy ngô nhìn cô. Cô vẫn lạnh nhạt không nói, mắt không chút rung động, cả người đều nhợt nhạt

- Lạnh thật đấy_ bàn tay nhỏ bé ấm áp đặt lên đôi tay nhẵn nheo ngấm nước của cô, hơi ấm lan tỏa đánh thức mọi cảm giác, cô bé lúc này mới cảm thấy lạnh, thấy cơ thể run lên từng đợt

- Lạnh sao, cho cậu này_ Cậu bé dịu dàng rút ra một cái khăn lụa xanh, lau nước mắt cho cô

- Nhìn xem, thật giống màu tóc cậu, thật đẹp_ Cậu bé cười hiền, cảm giác ấm áp mất đi bỗng trở lại, nụ cười và hơi ấm thật giống mẹ, thật sự rất

giống, vậy là bao kìm nén bỗng vỡ òa, cô lao vào lòng cậu, cả hai ngã trên nền cát, cứ vậy tiếng khóc vang lên, ngân dài thê lương trong mưa, để mặc cho ai đó dù không hiểu vẫn vỗ nhẹ an ủi.

Mưa cũng ngừng rơi, cô bé mở mắt mới thấy mình vừa ngủ quên bên cạnh người lạ, lúc này cô mới quan sát cậu, một khuôn mặt đẹp lạ, mái tóc đỏ ánh lên quầng rũ, khuôn mặt ngây thơ nũng nịu thật đáng yêu.

- A, tỉnh rồi sao?

- Ừm

- Có đói không, tớ có bánh bao này

- Ừm

- Cậu còn lạnh không

- Ừm

- Sao lại ngồi dầm mưa như vậy, tớ đưa cậu về nhà nhé

- Ừm

- Cậu ưm hoài thì tớ sao biết được cậu muốn gì?_ Cậu bé đứng dậy, phủi cát trên người, định bước đi, cô hoảng hốt, níu vạt áo cậu giữ lại, cúi đầu im lặng, rất lâu sau mới cất giọng khàn đặc

- Đừng đi, ở đây

- Hi, được, tớ ở đây chơi với cậu, không đi đâu

- Thật không?

- Thật_ Cậu bé giơ ngón tay ngón cùn ra móc ngoéo thể hiện chắc nịch trong câu nói của mình. Suốt 3 ngày liền, họ đều chơi đùa cùng nhau trên

mặt biển, cười rất vui, cô cũng dần vui đi nỗi đau

- Nè, sao hôm đấy cậu lại an ủi tớ? Sao lại ở lại?

- Vì tớ thích cậu? cậu rất dễ thương

- Hà?

- Tớ nói cậu dễ thương, tớ thích màu tóc xanh của cậu, thật đẹp

- Tớ cũng thích cậu_ cô bé cười rạng rỡ

- Vậy mai sau lớn tớ sẽ kết hôn với cậu được chứ?

- Kết hôn là gì? có ăn được không?

- Chắc có, có khi ăn còn rất ngon ấy chứ, nhưng nếu kết hôn chúng ta sẽ mãi được ở bên nhau mãi

- Thật sao? thật thích quá_ Tiếng cười trong trẻo lại vang lên, vỡ òa trong sóng biển. Đêm lại dần buong, sao trời lại tỏa ánh sáng bạc đẹp mắt ru người ta vào giấc ngủ. Nhưng là một giấc ngủ cô độc, không có hơi ấm bên cạnh, cô bé giật mình mở mắt. Không thấy cậu bé đâu, cô chạy dọc mặt biển, gọi khản cổ. Lúc này cô mới nhận ra, mình còn không biết tên cậu ấy. Cô lại ngồi im trên mặt biển chờ đợi, rồi lại khóc nức nức, mưa dần trút xuống, lại mưa..... vậy là ánh sáng lại một lần nữa rời bỏ cô

Suốt một khoảng thời gian dài, cô chỉ như một cái xác không nghe, không nói, vô tri vô giác. Chẳng màng tới bản thân, chỉ có nỗi lo sợ bữa vầy. Cô đã gián tiếp gây ra cái chết của mẹ, cô cũng không còn gặp lại cậu bé kia nữa. Tất cả chấm dứt thật rồi...

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Sợ Hãi Tột Cùng

Nó mở mắt ra, mọi thứ trước mặt đều trở nên mơ hồ. Vậy ra đây là kí ức ủa nó? Đoạn kí ức đã bị giấu đi, đoạn kí ức đáng sợ mà nó muốn quên. Vậy chính nó đã gián tiếp gây nên cái chết của mẹ mình? Nếu thế, nó đang trả thù ai? Nó theo đuổi cái gì? Thật nực cười, phải, câu chuyện này đúng là hài kịch. Là nó, chính nó chứ không ai khác, nó trả thù bản thân mình ư? Nếu là vậy nỗi đau nó giấu kín có biến mất không? Suốt bao năm qua vì điều gì mà sống? Mà cố chấp không buông? Ngu ngốc, thật quá ngu ngốc. Seny cố tỉnh táo lại, nhìn lên khuôn mặt của Lâm Tử Vĩ, khóe môi ông ta động lại 1 nụ cười dễ tiện đắc thắng. Đằng kia, mọi người bị nhốt trong kết giới, nó thở dài. Trong đầu rất hỗn loạn, phải làm gì tiếp theo nó hoàn toàn không biết, nhưng nó hiểu, mình quá mệt mỏi. Quá sợ hãi, rất muốn dừng lại, rất muốn biến mất, một lần nữa trốn tránh.

- Con gái, mẹ con là do ta giết, nhưng là do con hại, nói cách khác, con mới là kẻ giết mẹ mình._ Lâm Tử Vĩ vẫn ôm nó trong lòng, giọng nói ôn nhu nhả ra từng từ.

Kẻ giết mẹ mình...kẻ giết mẹ mình....chính tôi... giết mẹ...chính tôi... Mặt nó nhăn lại, lo lắng sợ hãi, nó hoàn toàn không nghe thấy mọi âm thanh xung quanh, chỉ có đau đớn dày vò, đây không phải là nó, nó không yếu đuối thế. Không phải mà. Bàn tay của Lâm Tử Vĩ lướt nhẹ trên khuôn mặt thanh tú của nó, khiến nó giật mình. Nó đẩy mạnh ông ta ra, ngã soài xuống sàn gỗ, đôi mắt cứ trân trân nhìn Lâm Tử Vĩ, hoảng sợ thu người lại.

- Con gái, đi cùng với ta, con sẽ quên tất cả, không có tội lỗi nào vây lấy con hết, đi với ta nào_ Nó nghe tiếng dụ dỗ của người trước mắt, nó không thấy gì nữa rồi, mọi thứ trước mặt nhòe đi, âm thanh lọt vào tai như

biến dạng, một cách vô thức, nó đưa tay với về phía trước, một bàn tay lạnh lẽo khác nắm lấy đôi tay nhỏ bé nóng rực của nó, kéo nó dậy. Nó sẽ quên sao? nếu làm vậy có thể quên thật sao?

- Seny, Cái đồ trời đánh nhà cô, tỉnh lại ngay cho tôi, con nhỏ ngang bướng, cô đang làm cái quái gì vậy?_ Sky hét lên, tay đập liên tục vào tấm kính thủy tinh bao quanh, hắn ta lúc này thật đáng sợ, trong mắt nó, hắn cũng rất mờ ảo, hắn nói cái gì đó mà chính nó cũng không nghe rõ. Chỉ thấy đôi tay hắn nắm chặt, liên tục đập vào tấm kính cho đến khi đôi tay rớm máu....máu... đôi mắt nó nheo lại, rồi mở to ra, nhìn chăm chăm vào màu đỏ đặc quánh đang bám vào lớp kính trong suốt kia. Tại sao? Lại là máu...tại sao cứ muốn ánh ảnh nó. Nó lắc đầu nguầy nguậy, rồi đẩy Lâm Tử Vĩ ra, ý thức dần được hồi phục. Nó chạy về phía quả cầu thủy tinh, nhưng lớp kết giới bao quanh đánh bật nó ra xa.

Phía trong kết giới, tất cả đều quan sát từng cử động của nó.

- Haray, mày có cách nào thoát ra không? cứ vậy Seny sẽ chết đấy_
Windy nức nở nín áo Haray

- Tao có cầm theo bùa của Vương ca, nhưng nếu không có pháp lực mà liều mạng thi triển thì dễ bị tổn thương

- Vậy phải làm sao?

- Cứ để tao thử xem._ Haray thở dài, cứ đánh liều thử xem, dùng bùa chú phá kết giới. Cô rút ra 5 lá bùa, dán thành hình ngũ giác, rồi dùng máu mình viết chú ngữ, vẽ nhập tâm.

- Cô ngốc đó, tại sao lại kích động vậy?_ Sky lo lắng, đôi tay rướm máu, chảy dọc theo các đầu ngón tay

Nó đứng ngoài kết giới, vẫn như kẻ mất hồn, chỉ biết rằng hình như trong kia có thứ gì quan trọng lắm, thứ nó không muốn mất, vậy là bất chấp

bị đánh bật ra bao lần, nó cứ vậy liều mạng lao vào. Cả người xước xác đầy vết thương. Mùi máu nhẹ lan tỏa trong không gian càng khiến nó hỗn loạn hơn.

- Cô đang làm cái gì vậy, muốn chết sao? Mau dừng lại_ Sky nhìn hành động của nó, sợ hãi tột độ

- Seny em làm gì vậy, dừng lại, em đừng nên xông vào nữa_ Kevil kích động, lao về phía nó cũng bị đánh bật lại, chỉ có Rany là bình tĩnh quan sát, anh nói nhỏ điều gì đó với Haray rồi mới quay lại cản hai thằng bạn.

- Mọi người, cúi xuống ngay_ Haray ra hiệu, lập tức một tiếng nổ lớn diễn ra, ánh sáng chói mắt khiến mi mắt khẽ nhắm lại, những tảng đá, mảnh vụn bắn ra khắp nơi. Kết giới phút chốc bị kéo thành một đường nứt dài, rồi vỡ vụn. Haray rút tiếp một lá bùa, phi lên không trung, nhân lúc hỗn loạn, bụi mù này đục chú ngữ tạo ra một luồng điện phá sập trần nhà.

- Chết tiệt_ Về ôn hòa trên mặt Lâm Tử Vĩ biến mất, lao nhanh về phía nó. Nhưng chưa kịp đã ăn một đập của Sky, nó thấy cả người mền nhũn, không cách nào tỉnh táo, cứ vậy ngã vào người trước mặt.

- Mau rút, không thể ở lại đây, nơi này sắp sập rồi_ Rany cảnh báo, dứt lời, một loạt rung chấn mạnh xảy ra

- Sao lại có động đất, đây là tầng cao nhất mà?_ Kevil đi cạnh bên nó, thắc mắc hỏi

- Bom con đặt sẵn đó ông nội, không muốn nổ tan xác thì nhanh lên_ Rany vội vàng kéo theo Windy phi qua cửa sổ. Cả bọn cứ vậy bất chấp khói mù ở sau chạy nhanh về phía trước. Chạy về phía khu rừng đã đi vào lúc đầu. Hắn cứ vậy ôm chặt nó đang mê man trong lòng, đôi mắt màu huyết ánh lên kinh dị.

Chiếc xe vừa nổ máy thì tiếng cả tòa biệt thự đối sập. Hãn quay lại nhìn đồng hồ nát, Lâm Tử Vĩ, chắc chắn chúng ta còn gặp lại. Cứ vậy, 3 chiếc xe lần lượt rời khỏi khu rừng lao về phía thành phố. Căn biệt thự xanh nhạt vừa hiện ra, hãn đã vội cho xe phi thẳng vào, mở cửa xe rồi bế thốc nó chạy vào nhà.

- Mau, gọi bác sĩ cho tôi_ Sky hồi hã, vội bế nó lên phòng

- Seny mày mau tỉnh lại đi mà_ Phía sau Haray và Windy cũng hoảng loạn không kém

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Âm Ảnh

Căn phòng xanh nhạt giờ chìm vào im lặng. Nó nằm im lìm trên giường, khuôn mặt vô hồn, khắp người được băng bó cẩn thận. Mắt nhắm nghiền, hàng lông mi cong dài không chút rung động, dù sắc mặt tái nhợt, mệt mỏi. Chẳng ai nói gì, đứng nhìn nó thêm thiếp ngủ, Windy gạt nhanh dòng nước mắt, bước vội ra khỏi phòng khiến Rany vội đuổi theo. Haray liếc nhìn Kevil, đôi mắt sưng đỏ, không nhìn rõ màu đen lấp lánh trong đó, tia nhìn hằn học trách móc, rồi cũng quay lưng bước về phòng. Cho đến khi chỉ còn lại Kevil và Sky, lúc này mới có tiếng người mở miệng.

- Tại sao không nói? Mà biết sự thật, tại sao không nói với Seny?

- Vì oán niệm của con bé quá lớn, vì tao sợ nó tổn thương. Thật ra, tao rất sợ một ngày nào đó bí mật này bị vạch trần, chính mình cũng không biết phải đối mặt với seny thế nào.

Đứa em gái này thật sự rất ngang ngạnh, cố chấp. Nhưng thật sự lại rất mềm yếu, có điều, chẳng bao giờ chịu nói với ai, luôn để bản thân âm thầm chịu đựng. Kevil chỉ thở dài rồi rời khỏi phòng. Chỉ còn Sky vẫn nắm chặt tay nó, giờ thì hẳn biết rồi, hẳn biết nó đã đau khổ như nào, mệt mỏi như nào, lo sợ như nào. Và cũng biết rằng mình sợ mất nó như nào. Trong khoảnh khắc nhìn thấy nó người đầy máu, mạo hiểm xông vào kết giới, thấy nó buông xuôi đưa tay cho Lâm Tử Vĩ, hẳn gần như phát điên. Bởi hẳn sợ sẽ mất nó, ý nghĩ ấy trói chặt con tim hẳn, lồng ngực đau buốt từng hồi, trước mắt, ngoài hình ảnh nó dần ngã xuống hoàn toàn không thấy gì. Cảm giác không an toàn này thật đáng sợ. Hẳn từng nói với Thiên Nhi, hẳn sợ cảm giác không chắc chắn, sợ khúc mắc trong lòng nó, nên mới chấp nhận chờ đợi. Nhưng lúc này thì không thể rồi. Khúc mắc trong lòng nó, hẳn sẽ

cùng nó tháo bỏ, mê cung mà nó đi lạc, hẳn sẽ phá vỡ bức tường này để tìm lối ra. Nhất định sẽ ở bên nó, sẽ không do dự nữa. Nhìn khuôn mặt tái nhợt của nó, lòng hẳn như siết lại, vén mái tóc xòa trước mặt, hẳn cũng quay người rời đi.

Căn phòng lúc này hoàn toàn chìm vào bóng tối, ngay cả ánh trăng cũng không lọt vào. Ngoài mùi hương hoa hồng ra, chẳng còn gì khác nữa. Seny lúc này mới mở mắt. Đôi mắt xanh hờ hững nhìn quanh phòng, tất cả chỉ toàn là bóng tối. Nó ngồi dậy, trong bóng tối ngồi thu mình lại, nép vào một góc tường quan sát. Trong đầu trống rỗng, không muốn nhớ lại bất cứ điều gì, hoàn toàn như một xác chết câm lặng.

Sáng hôm nay dù muốn hay không cũng là một ngày tốt lành, ngay từ sớm mặt trời đã ló rạng, trời xanh mây trắng, phong cảnh hữu tình, rất lãng mạn. Nhưng tiếng hét của Windy vọng ra từ phòng nó thì chẳng một chút tốt đẹp nào. Nó vẫn ngồi thu mình lại một góc, gục mặt xuống gối, mái tóc dài che hết cả vai và khuôn mặt tái nhợt, có thể nói trắng hơn cả tuyết dạ xoa. Đôi mắt thâm quầng, không có thần khí, cả người như một bức tượng thạch cao. Sau tiếng hét của Windy, tất cả đã vội tập trung tại phòng nó. Chỉ sau một đêm, nó trở nên tiều tụy, tóc rối bời, môi khô khốc, đôi tay bấu vào cả vai mình đến bật máu.

- Seny, mày đang làm gì vậy hả, tỉnh lại cho tao_ Haray là người đầu tiên tỉnh ra, vội lay người nó gọi

- Seny, đừng vậy mà, tao rất sợ đó, mày, nhìn tao đi, nói gì đi mà, xin mày đó_ windy nức nở, tay ôm lấy ngược mình, quỳ sụp xuống đất.

- Em sao vậy, chỉ sau một đêm sao lại thành như vậy nghe anh nói gì hay không?_ Kevil ôm nó vào lòng, tay đặt lên cả vai trầy xước của nó. Chỉ có Sky hoàn toàn chưa tỉnh lại. Đóa hồng xanh còn đắm sương đêm rơi xuống sàn nhà lạnh lẽo. Cánh hoa chưa nở đã tàn. Hẳn tiến lại gần cửa sổ, kéo rèm cửa cho ánh sáng lọt vào, rồi mới quay lại nhìn nó.

- Em muốn ra ngoài chứ, anh đưa em đi._ Sky nhẹ giọng, vuốt ve gò má lạnh ngắt của nó. Nhưng không một tiếng đáp trả, hoàn toàn vô vọng. Nó quay lại nhìn Kevil, mắt vẫn vô hồn, âm thanh u ám, khản đặc phát ra từ cổ họng.

- Tại sao?

- Anh xin lỗi...

Không còn bất cứ tiếng động nào vang lên, chỉ thấy dòng nước mắt của nó lăn dài trên khuôn mặt. Trái tim nó thật sự tổn thương rồi, giống như bị người mình tin tưởng phản bội, cũng giống như biết mình mới là kẻ đáng chết. Từ khi nào, nước mắt có vị nhạt nhẽo như vậy. Nó cứ thế khóc, khóc rất nhiều...Ngoài trời bỗng đổ mưa, mây đen kéo đến, một cơn mưa rất to, đến ông trời cũng giấu cợt nó sao? nức cười thật. (Ren: Ai vừa tuyên bố hôm nay trời đẹp thế nhỉ, chém chết nó đi* Đập bàn tức giận* / Người chứ ai* Đồng loạt chỉ tay*).

Haray nhìn ra ngoài trời, chỉ thấy một màn mưa trắng xóa, lòng cô lại đau hơn. Đến nước này cô cũng chẳng biết phải làm gì. Cũng không biết có cách nào an ủi nó, chỉ lặng lẽ bước ra khỏi phòng, che dấu giọt nước mắt của mình. Suốt 1 tuần sau đó, nó gần như là đã chết rơi vào trạng thái vô thức. Không suy nghĩ gì, chỉ luôn ngồi thu mình lại, đến nước mắt cũng vô thức mà rơi, không một âm thanh nào lọt vào tai nó, chỉ có mình nó trong thế giới của riêng mình, chỉ cần ở đây, sẽ không có ai tìm ra, không sợ bị tổn thương nữa. Cũng suốt 1 tuần, mưa rơi không ngớt, mưa đến từng đợt, ngớt ngớt, bức bối, ngoài kia trời mưa tầm tã, như hòa cùng nước mắt của nó.

- Anh Sky, chị ấy lại không chịu ăn gì sao?_ Thiên Nhi chau mày nhìn khay đồ ăn chưa động đũa mà Sky bê ra, lại nhìn cái lắc đầu mệt mỏi của anh mình.

- Nó cứ vậy sẽ chết thật đấy_ Windy lo lắng

- Đi, Thiên Nhi, Rin, hai người trói nó lại, chị sẽ ép nó ăn_ Haray nổi nóng xắn tay áo dữ tợn.

- Thôi, cho anh can, con bé mà chịu để em vật ra sao?_ Kevil khuyên giải.

- Vậy phải làm sao đây?

Sky vẫn không nói gì, đưa khay thức ăn cho Thiên Nhi rồi lặng lẽ đi xuống vườn. Lại hái một bó hoa hồng xanh, đem vào phòng nó. Mỗi ngày hẳn đều chăm chỉ thay hoa, cũng đem cơm nước vào, rồi lặng lẽ bê ra. Mỗi ngày đều nhìn nó tự hành hạ bản thân, như một cái xác, chính hẳn cũng thấy đau lòng.

- Em xem, mưa mấy hôm liền, vườn hoa khéo lại ngập mất, em chẳng lẽ không để tâm...

- Em cứ vậy thật chẳng đáng yêu chút nào, ánh thích vẻ ngang ngạnh đầy sức sống của em cơ...

- Ai cũng đều lo cho em đấy...

- Muốn ăn gì không? Em hay thật, ăn như heo mà bày đặt, anh có bảo em giữ dáng đâu, gầy tong teo như que củi, ôm đâu có đã...

- Nếu em không chịu nói, thì để anh nói hộ vậy, anh kể cho em nghe chuyện này nhé.....

Bây giờ không phải một, mà là 2 đứa tự kỉ ám thị luôn. Một người nói, một người chẳng biết có nghe hay không, nhưng ngày nào hẳn cũng ngồi trong phòng kể đủ các chuyện cho nó nghe, lại không chịu rời mắt, cứ như sợ nó sẽ biến mất vậy.

- Huhu mọi người nói xem, có phải anh Sky cũng điên luôn rồi không, kiểu tự nói tự nghe từ đâu mà ra vậy?_ Thiên Nhi mếu máo

- Cũng phục Seny thật, nghe cả ngày mà không thềm phản ứng, phải tao, tao vả cho rụng răng, đang buồn bực mà cứ lải nhải bên tai_ haray bóp nát quả cam ý lộn, múi cam trong tay.

- Mà thật là, Sky quan tâm tới Seny như thế, mà không thấy cảm động sao_ Windy gặm bánh ngon lành

- Đây không phải lúc em vẽ ra một câu chuyện ngôn tình cầu huyết đầy nước mắt đâu_ Rany gõ đầu cô.

-Nhưng, anh nghĩ để Seny khôi phục có lẽ rất khó đấy_ Kevil trầm ngâm, hướng ánh mắt buồn đượm ra ngoài cửa. Mưa đọng lại từng giọt trên khung cửa kính.

Đêm, tiếng sấm khô khốc lóe lên làm nó giật mình tỉnh dậy. Vẫn trong tư thế ngồi bất động, nó nhìn ra ngoài trời, tiếng mưa vẫn đều đều rơi. Nó nhìn vào một khoảng không u tối, trong đầu vẫn trống rỗng, không có lấy một dòng suy nghĩ len lỏi. Phải mất một lúc lâu sau mới nhắc cánh tay lên, với về phía trước như đang níu lấy vật gì đó. Rồi đôi mắt nheo lại, chậm chạp bước xuống giường, đôi chân vừa đặt xuống nền đá hoa cũng không đủ sức trụ mà ngã xuống sàn. Nó vẫn không biến sắc, trong vô thức bước về phía phòng tắm. Cảm giác tên người rất mệt mỏi, mồ hôi túa ra như thể vừa đi một chuyến dài. Vội nước xối xuống tay nó, nhưng nó không có cảm giác gì, nó ngấn mặt lên, nhìn vào gương, đây là nó sao? Tóc tai rối mù, mắt sưng húp, thâm quầng, da tái nhợt, môi khô khốc. Nó đưa tay chạm vào mặt kính lạnh toát, rồi lại chạm vào khuôn mặt hốc hác, thê thảm của mình. Sao lại thành ra như này? Nó nhìn chăm chăm vào gương, chợt thấy khuôn mặt mình đang cười, cười rất ghê rợn. Tiếng cười vang lên trong phòng tắm, hòa vào tiếng nước chảy tóc tách, hòa vào màu đen của màn đêm thật đáng sợ. " Tôi là kẻ giết mẹ mình" " Chính tôi giết mẹ mình", " Là tôi... chính tôi" "

Chính là tôi". Khuôn mặt đó cứ nhìn nó, đôi mắt như muốn lòi cả ra ngoài, mồm không ngừng nói, không ngừng cười. Nó mím môi sợ hãi, mấp máy, âm thanh yếu ớt, khàn khàn mới bật ra. " Không phải"

" Chính là cô, cô giết mẹ mình"

" Không phải, không phải mà, là cô. Nhất định là cô"

" tôi và cô là một, đúng, tôi giết mẹ mình, cô giết mẹ mình"

" Im đi, biến đi"

" Cô bé ngốc nghếch, cô muốn thoát khỏi dằn vặt không? Nhìn cô thật thê thảm, cô mau chết đi, đi chết đi, haha"

" Cô mau im đi"

Nó hét lên, tay đập nát chiếc gương, mảnh vỡ găm vào tay, máu cứ thế túa ra. Ghê quá, thật ghê tởm, phải, rửa đi, rửa thật sạch. Nó mở vòi nước, nhưng trong vòi lại chảy ra một thứ nước đặc sệt, đỏ thẫm, dính nhớp nháp, bám chặt vào tay nó. Nó sợ hãi, lùi lại dựa người vào tường.

" Là cô, cả đời này tôi sẽ ám cô, theo cô, cho đến khi cô hết mới thôi"

" Á, MAU BIẾN ĐI, CÔ BIẾN ĐI"

AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAÁ nó giật mình hét lên, thì ra là mơ sao? Nó giơ tay lên trước mặt, không có máu, chỉ là mơ thôi.

" Cô đã giết mẹ mình, tôi sẽ theo cô mãi mãi, mãi mãi"

- Mau im đi

Căn phòng bị gió lùa vào làm rối tung, mưa hắt vào ướt át. Một thân ảnh nhỏ bé, đôi chân trần cứ vấp băng qua mưa, vội vã chạy.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 79: Sự Ràng Buộc Vô Tình!!!

Mưa vẫn liên tục không ngớt, ngoài trời luôn xám xịt một màu xám ảm đạm như cõi lòng cô độc. Sự bắt đầu luôn khởi nguồn từ một kết thúc nào đó. Và kết thúc sẽ lại tạo ra một khởi đầu. Như một vòng xoáy quy luật không bao giờ dừng lại. Buộc con người phải tuân theo.

- Haray, chào buổi sáng, hôm nay có gì ăn vậy?_ Windy trưng ra bộ mặt ngái ngủ, mấy hôm nay vì chuyện của nó mà cô thiếu sức sống đi hẳn.

- Chào, mày cũng biết đây là buổi sáng sao? Nhìn ra ngoài còn không phân biệt nổi hôm nay là ngày mấy nữa_ Haray thở dài, bê một đĩa sandwich đem để trước mặt cô.

- Anh Kevil, seny sao rồi, nó vẫn không chịu ăn sao? Mà Sky đâu?

- Vẫn chưa. Anh trai em đang tiếp tục tương lai bán mặt cho đất bán mồm cho trời kia_ Thiên Nhi ngán ngẫm nhìn ra vườn hoa hồng xanh

Không ai nói thêm câu gì, lại cúi mặt lo ăn nốt bữa sáng của mình. Tiếng bước chân từ trên cầu thang vọng lại, kèm theo tiếng la hét hốt hoảng của bé Rin. Không phải chứ, mới sáng ra đã có chuyện gì rồi sao? Trời đánh còn tránh miếng ăn mà.

- Mọi người, không ổn rồi, chẳng thấy chị Seny đâu cả, em vừa qua phòng chị ấy, chẳng có ai cả. Cửa sổ mở tung, phòng cũng bị mưa hắt hết vào.

- Rin, bình tĩnh, lên đó xem sao đã._ Windy vội trấn an cậu dù lòng bắt đầu bốc lửa.

- Ai biến mất? Tại sao lại biến mất?_ Sky cũng cùng lúc bước vào, áo ngoài ướt sũng, đóa hồng xanh trên tay còn đọng nước, đôi mắt màu huyết rung lên, trầm giọng hỏi. Cũng chẳng đợi câu trả lời, hắn lao vội lên phòng nó. Cửa sổ đúng là mở tung, bụi hoa phía dưới bị đập nát, mưa hắt ướt cả phòng. Vậy là nó đã đi từ lâu? Trong tình trạng như vậy nó có thể đi đâu? Hắn nhìn quanh phòng một lần, hoàn toàn không có dấu hiệu bất thường, ngoài việc giường khá lộn xộn. Nhưng điều đáng chú ý là chiếc hộp nhỏ để trên bàn. Chiếc hộp mạ vàng hình vuông dài, có họa tiết đơn giản, được khóa lại. Hắn tò mò mở ra, nhưng chỉ thấy một chiếc khăn lụa xanh. Chỉ là một chiếc khăn, tại sao phải cẩn thận đặt vào hộp vậy, cô gái này thật khác người. Nhưng chiếc khăn có chút quen thuộc thì phải. Đôi tay hắn cảm nhận được sự mát lạnh, mềm mại của từng sợi tơ lụa, nó rất giống, chiếc khăn hắn từng đưa cho cô bé đấy. Cô bé hắn từng gặp bên bờ biển, đẹp như một con búp bê sứ. Cô bé cho hắn cảm nhận hương vị tình yêu, mỗi tình đầu của hắn... Hắn không thể ngờ, nó lại chính là cô bé đấy, cũng không ngờ, sau bao ngày bất động, việc đầu tiên nó làm là biến mất. Hắn dựa người vào tường tự cười khổ một tiếng.

- Tại sao lại... vậy Seny có thể đi đâu được chứ? _Kevil sững người nhìn cảnh tượng trước mặt

- Được rồi, nó dù có thể cử động chắc chắn còn rất yếu, nên phải mau tìm ra nó ngay_ Haray lên tiếng

- Nếu vậy chia nhau ra tìm, nếu thấy phải thông báo ngay_ Windy ném lại một câu rồi vội lao người ra màn mưa, biến mất. Mọi người cũng theo đó rời đi, chỉ còn lại mình hắn. Hắn ngồi xuống giường, nhìn ra ngoài, đáy mắt rơi vào một khoảng không vô định. Không đi tìm cũng không làm gì cả. Hắn vô tâm sao? Cảm giác như nó đang trốn khỏi hắn vậy, khi bản thân mình quyết định giữ nó lại thì nó lại biến mất.

Chiều đã dần qua, vẫn không thấy bóng dáng của nó, mọi người thiếu nào trở về trong cơn mưa.

- Không tìm ra nó, Seny có thể ở đâu đây?

- Mấy người vẫn không tìm thấy cô ấy_ Sky bước xuống lầu, nhìn quanh một lượt, đều là những khuôn mặt lo lắng, mệt mỏi.

- Mọi người, mau xem, mau ra đây xem đi_ Tiếng hét của Thiên Nhi từ ngoài vọng vào. Trước mắt là một màn mưa, nhưng không phải trắng xóa mà là màu đỏ. Mưa đỏ? Mọi vật bị nhuộm màu như máu, loang lổ khắp nơi

- Cái này... huyết lệ sao?_ Kevil kinh ngạc, tay hứng lấy giọt nước đỏ au

- Huyết lệ... là cái gì?

- Như mọi người biết, Long tộc là loài chi phối mưa gió, tất nhiên chỉ có Long Vương mới có khả năng này. Nhưng cũng có một số trường hợp đặc biệt. Như Seny vốn là Tiểu Long Nữ của Đông Hải, vì vậy nước mắt của nó có thể tạo ra mưa._ Kevil trầm ngâm

- Nó vậy, là mấy hôm nay mưa muốn ngập lụt là do chị ấy tạo ra ý hả? Vậy anh thì sao? Anh khóc thì có mưa không vậy?_ Thiên Nhi cảm thán

- Chỉ có nữ nhi trong hoàng tộc công chúa của Đông Hải mới có khả năng ấy thôi.

- Vậy, cơn mưa này là sao? Huyết lệ chẳng phải là...

- Phải, nước mắt của Tiểu Long Nữ còn cho thấy tâm trạng của nó. Nếu là huyết lệ... anh chỉ sợ nó hiện tại cực kì không ổn._ Ngừng một lúc Kevil quay lại phía hân, trầm giọng nói thêm.

- Seny, cô ấy nhất định đang ở phía Đông biển Đông Hải, nơi đấy khá giống một hòn đảo biệt lập_ Sky lên tiếng

- Sao mà lại biết? Thật ra sau khi chứng kiến cái chết của mẹ, con bé đã rơi vào khủng hoảng một thời gian dài. Cũng vô cảm như bây giờ, khi ấy nó

đến phía Đông của biển Đông Hải, không cho ai đến gần, cũng không chịu quay về Long cung. Nhưng sau đó nó bỗng nhiên trở về, vẫn tự nhốt mình một thời gian, nhưng sau đó lại trở nên vui vẻ khác thường. Tuy nhiên Long Vương vẫn xóa đi đoạn kí ức ấy để bảo vệ nó. Nhưng rồi nó vẫn tìm mọi cách quay lại trần gian mặc kệ sự phản đối của cha.

- À nhớ rồi, khi ấy em có gặng hỏi tại sao nó lại thay đổi như vậy. Nó chỉ nói đã gặp một cậu bé chứ không nói gì thêm. Giờ nghĩ lại không khéo lại là mối tình đầu của nó cũng nên._ Haray suy nghĩ

- Tôi đến đó xem thử_ Sky không nghĩ gì thêm đã vội lao ra ngoài, phóng xe đi ngay trong mưa.

- Khoan, anh có biết biển Đông Hải rộng thế nào không? Mình anh sao tìm nổi?_ Windy gọi với theo

- Vậy em không nghe câu hai người yêu nhau dù ở bất kì đâu cũng tìm thấy nhau à?_ Rany châm chọc

- =. = anh từ hành tinh nào xuống thế, mau cút về đi

-----***-----***-----
-----***-----***-----
-----***-----***-----

Trong đầu hẫng bây giờ có chút mơ hồ. Một cô bé màu xanh dương, mang hương vị của biển. Cũng trong màn mưa, ngồi ủ rột, khuôn mặt tái nhợt, nước nở khóc.

" Lạnh sao, cho cậu này"

"Đừng đi, ở đây"

" Vì tớ thích cậu, cậu rất dễ thương"

" Tớ cũng thích cậu"

" Vậy mai sau lớn tớ sẽ lấy cậu, được chứ?"

Một đoạn kí ức hiện về, kí ức mà hẳn vốn lãng quên từ lâu. Khi gặp cô bé ấy, hẳn đã rất thích, thân ảnh nhỏ nhắn ướt sũng trong mưa khiến hẳn đau lòng không thôi. Vì thế nên mới bước lại an ủi. Nhưng khi ấy, trái tim của một đứa trẻ không hề hiểu ấy là rung động, cảm giác ngô nghê, hồn nhiên. Hẳn sau đó mới biết mình thích cô bé ấy, giống như mỗi tình đầu vậy, luôn ngọt ngào và trong sáng, nhưng nhanh chóng quên đi. Hẳn cứ nghĩ mình sẽ ở bên cô bé ấy mãi, nhưng vì có việc trở về Thiên Đình nên hẳn đành rời đi, cứ nghĩ rằng khi quay lại cô bé đó vẫn ở đấy chờ hẳn. Nhưng không, rõ ràng là hẳn ích kỉ, giữa hai người vốn không có bất kì ràng buộc nào, thật vô lí khi thích một người đến tên mình cũng không biết. Hẳn cũng tìm kiếm cô bé đấy, nhưng rồi cũng lãng quên. Tình yêu trẻ con là vậy đấy, nhẹ nhàng, nhanh qua mau, chẳng lưu lại gì ngoài chút ngọt của tình đầu, không đủ trưởng thành. Nhưng có năm mơ cũng không ngờ, nó lại là cô bé hồi đó. Cô bé dễ thương, trong sáng, mỏng manh như pha lê, ngọt ngào như hòn ngọc qus của biển. Nó bây giờ xinh đẹp quyến rũ, ngang ngạnh bướng bỉnh, nhưng đôi khi lại rất trẻ con, tính khí thất thường. Thật sự lần đầu gặp nó hẳn cũng thấy có chút quen thuộc, nhưng lại cho đó là ảo giác nên không bận tâm thêm. Có nên nói đây là định mệnh không nhỉ? Sự ràng buộc vô tình!

Biển giận giữ quật từng đợt sóng vào bờ, mưa đổ cả một vùng trời, nó như một cái xác nhọt nhọt ngồi dựa người vào vách đá. Nó mệt rồi, thật sự rất mệt. nhắm đôi mắt vô hồn lại, dòng huyết lệ lạnh buốt từ khóe mắt lăn dài trên má. Thật quá bi thảm. Đoạn hồi ức mà nó nhớ lại thật đáng sợ, nhưng xen vào đó, nó bỗng nhớ ra cậu bé nó từng gặp.

" Đừng đi, ở đây"

" Hi, được, tớ ở đây chơi với cậu, không đi đâu"

" Thật không?"

" Thật"

Trong lòng lại có một chút hi vọng, rõ ràng đã hứa ở lại, tại sao lại biến mất, nó khi đó cảm giác như bị ruồng bỏ, tất cả đều quay lưng với nó, vứt bỏ nó, vô tâm thật. Nó vục đầu xuống, chiếc váy trắng tinh dính đầy cát biên, loang lổ trong cơn mưa. Nó vẫn thu mình lại, đau đớn, giằng vật, muốn chạy trốn, tất cả hỗn loạn trong lòng nó.

- Tìm thấy em rồi, sao lại ở đây, người em sao lạnh vậy, cho em này_ Giọng nó quen thuộc, ấm áp vang lên, chiếc khăn lục xanh mà chính nó cũng không biết tại sao mình có hiện ra trước mắt. Nó ngước mắt lên. Là hân, không phải cậu bé đáng yêu của nó khi đấy, nhưng sao quen thuộc đến vậy? Sao trong khoảnh khắc mọi thứ đều thật ấm áp, ít nhất là vậy...

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Trở Về

Sky lau nhẹ khuôn mặt tái nhợt của nó. Nó vẫn dùng đôi mắt vô hồn ngược lên, không chút phản kháng, nhìn biểu hiện có chút đau lòng, xót xa của hã. Hã bất chợt ôm nó vào lòng, nhưng ngoài hơi thở ấm nóng của hã khẽ khàng bên cạnh, nó không có cảm nhận nào khác.

- Xin lỗi, vì không nhận ra em sớm hơn, đáng ra anh phải biết đây là em, anh nhất định không do dự nữa. Bây giờ thì ổn rồi, lần này anh sẽ không biến mất, nhất định ở bên em, dù là chuyện gì, dù có ra sao anh cũng mặc. Anh nhất định ở bên em. Vậy nên, em không phải lo lắng điều gì, chỉ cần tin tưởng anh là đủ.

Giọng nói mềm mại của hã lọt vào tai nó, tiếng mưa xung quanh nhòa đi. Nó ngược lên nhìn, chỉ thấy đôi mắt màu huyết cương nghị của hã, nó sợ, sợ cái cảm giác bị vứt bỏ lần nữa. Thật sự rất mệt mỏi. Nhưng vì mệt mỏi nên nó muốn tin, lần nữa tin vào hã, tin vào lời hã nói ra. Có hã ở đây rồi, nó không cần trốn tránh nữa, không cần lo sợ nữa.

- Không được đi nữa, nếu dám bỏ lại em, em nhất định giết chết anh. Nhất định phải ở bên em. _ Nó gào lên, át cả tiếng mưa, lại lao vào lòng hã, ôm lấy hã mà khóc như trước kia, chẳng nghe tiếng trả lời, chỉ thấy hã nở nụ cười bình yên. Đủ rồi, với nó vậy là đủ rồi, không cần nói gì thêm.

Mưa ngớt dần rồi tạnh hã, Seny chậm chạp đứng dậy, lúc này cảm thấy mọi thứ thật nhẹ nhõm, cười nhẹ một cái, nó quay về phía Sky nhỏ giọng.

- Đi với em, đi gặp một người mà em yêu nhất

- Người em yêu nhất? Không phải người đó đang đứng trước mắt em sao.

- Anh hả? Bớt ảo đi, có phải mấy hôm nay anh tự kỉ nhiều quá nên thần kinh không ổn định không.

- Phải, anh vì con nhỏ nào đó mà điên luôn rồi.

- Ờ vậy đi tìm con nhỏ đấy mà tính sổ, chúc may mắn_ Nó cười trêu chọc, quay lại bước chân trần trên cát vàng. Không đoái hoài về đau khổ của ai đó phía sau. Nó và cô bé trong kí ức của hắn có điểm nào giống nhau cơ chứ? Cả hai đi một đoạn dài, cho đến khi thấy một khu rừng ở trước mặt, lúc này mới chịu dừng lại, trầm ngâm đứng nhìn. Nó vươn tay chỉ về phía khu rừng.

- Chúng ta... vào trong đó nhé. _ Rồi cũng chẳng đợi hắn trả lời, nó chậm rãi bước vào, đáy mắt có chút xao động nhẹ. Giữa rừng có một khoảng đất trống rộng rãi trồng rất nhiều hoa hồng xanh, để lộ một lối đi nhỏ vào sâu bên trong. Cuối rừng hoa hồng xanh là một ngôi mộ được xây theo lối cổ đại, lát đá hoa cương. Tuy nằm sâu trong rừng nhưng lại rất sạch sẽ. Hắn nhìn qua phía nó, thấy nó tiến lại phía mộ, vuốt nhẹ lên tấm hình của người phụ nữ trên đó.

- Mẹ, con đến thăm mẹ, xin lỗi, bây giờ con mới đến đây

Hắn thoáng sững sờ, vậy đây là nơi mẹ nó yên nghỉ, hắn tiến lại, đưa cho nó một đóa hồng xanh, nó cười nhẹ rồi hôn vào những bông hoa còn đọng nước. Sau đó mới từ từ đặt xuống. Nó gục đầu xuống mộ, lẩm nhẩm trò chuyện, đôi môi thì thoáng mím chặt lại, ngăn không cho nước mắt rơi ra nữa. Sky vỗ nhẹ vai nó an ủi.

Hoàng hôn dần buông xuống, nó vẫn ngồi bên mộ, ánh tà dương ửng hồng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chiếu xuyên qua mái tóc rối ngang vai.

Sương khói bao phủ khu rừng, cảnh vật mờ ảo trong sương, một màn sương mỏng bất chợt xuất hiện.

- Sky, anh đâu rồi, em không thấy gì cả

- Anh đây, thật kì quái, sao lại có sương mù vào lúc này?_ Hẳn vườn người ra trước, nắm lấy tay nó, sau đó chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng đi, bị một làn khói bao phủ khắp người.

Nó mơ màng tỉnh dậy, sương có vẻ đã tan hết, quay sang bên cạnh thấy Sky đang ôm mình ngủ. Nó không chút lưu tình nhéo má, dứt tóc, thô bạo gọi hẳn dậy. Rồi cũng không để ý về ấ ứ ứ của ai đó, nó chăm chú nhìn xung quanh.

Nơi này thật quen thuộc, cơ hồ nó đã từng đến đây. Một căn phòng nhỏ với vật dụng bằng gỗ hương tinh xảo, nhìn sơ qua cũng biết rất quý hiếm. Một chiếc bàn tròn nhỏ giữa phòng, trên đó còn đặt một đĩa hoa hồng xanh. Tủ gỗ nhỏ ở góc phòng, một bàn trang điểm lộng lẫy, rèm châu treo trước cửa, chưa kể đến những vật dụng nhỏ trong phòng. Nó bây giờ mới để ý mình cùng Sky đều nằm trên giường.

- Con, tỉnh rồi sao? _ Giọng nói trầm ổn từ ngoài vọng vào. Một người đàn ông mái tóc bạch kim, tóc tùy tiện buộc cao, khuôn mặt không lưu nổi dấu vết tích thời gian nhưng lại rất có thần khí. Ánh mắt thấu hiểu xanh nhạt, mặc một bộ áo sơ mi và quần tây xám. Nhìn thế nào cũng chỉ thấy rất trẻ trung.

- Cha? tại sao con lại trở về Long Cung vậy?_ nó lúc này mới thôi bàng hoàng, cất giọng hỏi

- Con gái, chẳng lẽ con không nhớ cha sao? Con để lão già này ở đây cô đơn sao một mình sao?

- Hứ, chứ không phải tổng được con đi cha mừng lắm sao? Tối ngày có thể uống rượu đánh cờ, hưởng thụ sao?

- Ấy, bảo bối, lâu ngày không gặp con có thể dùng nhẹ với ta được không?

- Vậy nói con biết, sao cha lại đem con về đây? Không nói, con thay rượu quý của cha thành nước biển, cây cảnh của cha đem băm rau cho lợn...

Sky tròn mắt nhìn hai cha con này. Nó vậy người đàn ông kia hẳn là Long Vương rồi, xem ra còn trẻ lắm, không đoán nổi tuổi thật. Hắn thử dài nhìn Seny, xem đi, rõ ràng là nó lại khôi phục bộ dạng ngang ngược, hống hách rồi kìa, có điểm nào giống cô bé dễ thương, yếu ớt trước kia chứ? (Anh có chắc là yếu ớt không?).

- Thật ra ta đưa con về đây để nói với con một chuyện

- Chứ mọi khi cha nói rất nhiều chuyện mà

- Con bé này, có giỏi nhảy vào họng cha mà ngồi.

- Có được đem theo điều hòa không ạ, còn có quà vật, laptop nữa, trong đây có wifi không? Con nhảy luôn_ Nó cười nhả nhổ, phải nói lâu rồi không gặp cha, nó muốn nói rất nhiều chuyện, và có rất nhiều chuyện không thể nói. Long Vương chỉ lắc đầu cười khở, giọng trầm ổn lại đều đều vang lên.

- Chắc con cũng biết chuyện cha xóa kí ức từ anh trai con rồi, cha làm vậy cũng vì bất đắc dĩ. Nhưng mẹ con không mong muốn con vì cái chết của bà mà liều mạng trả thù đâu. Dù vậy, ta vẫn tôn trọng quyết định của con. Khúc mắc trong lòng con, nếu không tháo bỏ, những việc khác sẽ không thể làm_ Nói đoạn liếc qua Sky đang đứng cạnh.

- Ý cha là việc trả thù cha sẽ không cản con?

- Ta đưa con về đây để con gặp lại một người, đó là mẹ con, cũng coi như để con không còn hối hận, tự trách

- Cha nói... gặp mẹ sao? chính cha nói điều này là không thể, chẳng phải hồn phách của mẹ đều tan biến rồi sao, không còn gì lưu lại cơ mà.

- Phải, nhưng nếu con quay lại quá khứ, con sẽ có thể gặp bà ấy, có điều...

- Có điều đây là chuyện trái với quy luật thiên địa phải không? Hơn nữa cũng không có cách quay lại

Nó cười chế nhạo, quay lại quá khứ? Nực cười, chẳng ai thoát khỏi quy luật bất biến của thời gian, nếu có thể thay đổi quá khứ, vậy thì chẳng còn cái gọi là tội lỗi nữa rồi. Cứ cho là có thể đi, chắc gì nó có thể gặp lại mẹ, mặc dù, nó rất muốn được thấy mẹ lần cuối.

- Không có cách đưa con trở về quá khứ, nhưng nếu tạo ra một không gian huyền huyền, giả tưởng, đưa hồn phách con quay về quá khứ, chuyện này ta có thể làm được. Tuy nhiên con chỉ có thể trò chuyện với mẹ con, đừng nên nghĩ đến việc thay đổi quá khứ, đó là điều không tưởng. Nhưng con phải nhớ, con chỉ có 3 tiếng đồng hồ, nếu lâu hơn, ta cũng không có cách đưa con về.

- Vậy được, con sẽ thử.

- Anh đi với em_ Sky níu tay nó, nó chỉ lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, nhưng nhìn vẻ lo lắng của hắn, nó lại thấy mềm lòng. Tiếp đó một luồng sáng đen bao phủ lấy hai người, giống như trong một căn hầm tối tăm. Một đốm sáng nhỏ xuất hiện, nó cầm chắc tay Sky, chạy theo hướng ánh sáng. Điểm cuối là một khu vườn ngập tràn ánh sáng, gió nhẹ thổi qua từng tán lá, những bông hoa đủ muôn màu sắc hé mình trong nắng ngọt dịu. Khung cảnh trước mắt quá đổi yên bình. Nó đưa mắt nhìn về người phụ nữ phía xa.

Tấm áo trắng tung bay, mái tóc dài búi nửa còn lại thả tùy ý. Khuôn mặt hiền dịu, tròng mền, đáy mắt đen láy nhìn nó tha thiết. Đưa tay về phía nó.

- Mẹ..._ Nó lao về phía người phụ nữ nọ, khóc rấm rứt. Sky chỉ lặng lẽ quay người, ra xa đứng đợi, không muốn ảnh hưởng tới hai mẹ con họ.

- Tiểu Long Nữ, mẹ biết thế nào con cũng tìm cách quay về gặp mẹ. Mẹ cũng biết trước kết cục này, vì vậy con không nên tự trách.

- Nhưng nếu không phải tại con mẹ sẽ không...

- Con bé gốc mẹ sao có thể trách con được chứ, được rồi, nói mẹ nghe suốt thời gian qua con đã sống như nào. _ Bà Chi Thủy dịu dàng hỏi nó, nó cũng vui vẻ kể cho bà nghe. Nó chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình được ngồi trò chuyện cùng mẹ như này. Cảm giác ấm áp, hạnh phúc này lâu rồi không trải qua. Thật ra nó trước nay luôn vô tâm với cảm xúc của bản thân. Chưa từng ganh tỵ với những người có một gia đình đầy đủ, bất quá chỉ là muốn biết hơi ấm của mẹ ra sao mà thôi. Nó chỉ biết ôm trong lòng mối hận quá khứ, cũng chưa từng nghĩ xem mình đã có những hạnh phúc gì trong đó. Cảm giác ấm áp, thiêng liêng này, nó đã dùng quá nhiều thời gian, tâm sức đổi lấy, có lẽ là một cái giá quá đắt.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Trở Về P2

Nó và mẹ ngồi chuyện trò một hồi, ánh mắt mẹ nó dần đổi hướng, nhìn về phía Sky.- Cậu ta là một người tốt phải không?_ Bà Chi Thủy cất giọng hỏi, đáp lại chỉ là tiếng im lặng của nó, không khẳng định cũng không phủ định. Nó liếc nhìn về phía hắt, mang theo chút bất mãn trong lòng. Nhưng rồi cũng theo chân mẹ bước về phía hắt.

- Cảm ơn cậu đã chăm sóc con gái tôi, tôi biết con bé có nhiều tật xấu, để cậu chịu thiệt thòi rồi._ Mẹ nó có ý cười trêu trọc. Nó chỉ biết đứng bên mà thầm oán trách. Bây giờ là sao đây? Mới đó đã bán đứng nó rồi, nó có tật xấu gì đâu chứ?

- Không sao đâu ạ, cháu biết cô ấy có nhiều tật xấu, dù có ngồi kể 3 ngày 3 đêm cũng không thể hết. Chỉ riêng chuyện tính tình không giống con gái đã đủ để không có ai rước rồi. Mà cũng chỉ có cháu mới đủ khả năng nuông chiều cô ấy thôi_ Sky nở nụ cười lưu manh giả danh Lưu Bị liếc nhìn nó, lại ngậm khẳng định. Vô cùng tiểu nhân đặc ý. Được lắm, thông đồng với mẹ ăn hiếp nó, chờ đấy xem nó xử lí hắt thế nào. Loại người này đúng là không thể chứa chấp mà, có cơ hội là bắt nạt nó ngay, sau này mà lấy hắt về nó ắt sẽ chết sớm, không được, phải tránh xa hắt ra ngay. Bà Chi Thủy không nói gì thêm, tuổi trẻ thật sôi nổi, nhiệt huyết, với tình yêu cũng đầy tham vọng, chính bà cũng từng trải qua. Nhìn con mình ngày càng trưởng thành, có người bên cạnh chăm sóc bà cũng rất yên tâm. Nó so với đứa trẻ ngày ấy, đã khác rất nhiều.

- Được rồi Tiểu Long nữ, cũng không còn thời gian nữa, con mau về đi.

- Nhưng con...

- Con muốn lưu lại đây mãi sao? Mau trở về đi, mọi người đang chờ con đấy_ Nó nhận ra trong mắt mẹ chứa đầy lưu luyến, nhưng nó vẫn phải trở về. Đây vốn chỉ là một giấc mơ, nhưng nếu được, nó vẫn mong mình không tỉnh giấc. Mong giữ lại chút hạnh phúc này. Nó chỉ khẽ gật đầu, tiếp đó, đốm sáng đưa nó đến đây dần xuất hiện, bao phủ lấy nó và Sky. Quả nhiên chia li thật đau khổ, sau khi gặp lại vẫn phải rời xa. Dù là không can tâm, nhưng số phận vốn đã an bài thế. Có rất nhiều chuyện vượt qua tầm kiểm soát của con người, dù có muốn cũng không thể thực hiện được. . Vầng sáng nâng cơ thể hai người lên, nó nhìn lại nụ cười của mẹ, giữ lại chút hạnh phúc cuối cùng.

- Tiểu Long Nữ, con nhớ rõ, dù con làm điều gì mẹ vẫn luôn ủng hộ con, vì mẹ luôn tin con, luôn yêu con. Còn nữa, Sky, con thay ta chăm sóc nó được chưa.

- Được ạ, mẹ đừng lo, con sẽ chăm sóc tốt cô ấy_ Sky ôm nó vào lòng, vầng sáng bao phủ lấy hai người họ rồi biến mất. Khu vườn giờ cũng chỉ còn nắng và gió, bóng người áo trắng cũng tan biến, đem theo một nụ cười trên môi.

Nó mở mắt tỉnh dậy, là căn phòng khi này nó rời đi, cha nó ngồi uống trà điềm nhiên trên bàn, còn sky vẫn an yên chưa tỉnh, sao nó ghét sự bình thản của hai người này vậy nhỉ? Vậy là vô duyên vô cớ nó co chân một cước đạp hẫng bay xuống giường.

- A con gái, đã tỉnh rồi sao? lại đây uống trà với cha, trà quý đấy_ Long Vương hồ hởi gọi nó lại.

- Lão già, có tin con đem đồng trà sen bánh mật của người đi bỏ không? phiền quá

- Con gái, ta đã nói con đừng gọi ta là lão già mà, ta già hời nào chứ?

Sky chỉ biết lặng lẽ ngồi dậy, nghe cuộc đọ khẩu của hai cha con nào đó.

- Sao rồi, sau khi gặp mẹ tâm tình đã tốt hơn chưa? Con có quyết định của mình chưa?

- Mẹ nói ủng hộ con, tin tưởng con, vì thế nên con sẽ tiếp tục trả thù, không phải con cố chấp, mà con không thể tha thứ cho Lâm Tử Vĩ, cha, cha sẽ không cản con chứ?

Nó đưa mắt thăm dò, Long Vương chỉ nhấp nhẹ ngụm trà, vẻ mặt thản nhiên như đã biết trước, vẫn không trả lời. Lúc sau mới chấp thuận, với bản tính của con gái mình, ông có khuyên nữa, khuyên mãi, khuyên đến hộc máu nó cũng chẳng nghe. Chi bằng để nó tự quyết, coi như giúp nó trưởng thành hơn.

- Khoan đã, con có chuyện muốn hỏi? Cha, tại sao Lâm Tử Vĩ từ một người phàm lại có sức mạnh kì lạ như vậy? Hơn nữa lại có phần hắc ám ma quái. Ông ta rút cục tu luyện từ đâu mà thành?_ Sky lúc này mới lên tiếng, đây cũng là điều hắc bản khoản từ lâu. Long Vương nhìn hắc một lượt thăm đánh giá. Đứa trẻ này càng lớn càng ư nhìn, thông minh khôn khéo, hỏi đúng trọng điểm. Lại còn... khoa đã... lại còn... cha??? Ta có thêm thằng con lớn tông ngồng như vậy hồi nào? Oan uổng quá mà. Long Vương và nó bây giờ mới để ý cách xưng hô của hắc có chút.... đều nhất loạt dùng một ánh mắt liếc về phía Sky 0_0...

- Cha, không phải chứ, cha ra ngoài vui vẻ với ai đến nỗi có con rơi bên ngoài vậy?_ nó bất mãn quát, hai tay khua múa đe dọa.

- Con gái, không có mà, ta thật sự không biết, tên ngốc nhà cậu, mau giải thích đi chứ, nếu không, nó xử ta tại chỗ bây giờ.

Long Vương oán trách gọi hắc, không phải chứ, Seny, em có phải thông minh quá rồi không? Chuyện như vậy mà cũng nghĩ ra được, nghĩ thế nào lại thành hắc là con riêng của cha mình. Thật phục nó luôn rồi. Hai cha con nhà này có phải tưởng tượng hơi thái quá rồi không? Lại nhìn bộ dạng bà la

sát của nó hẳn chỉ biết thở dài. Hẳn đắc tội gì với ai mà lại đem lòng yêu con nhỏ trời đánh này nhỉ, bất quá bộ dạng hung hãn hiện tại của nó khiến hẳn thấy có chút đáng yêu (Anh này điên thật rồi ==)

- È hèm, mẹ em anh cũng gọi một tiếng mẹ rồi, cha em tất nhiên anh cũng phải gọi thế, dù sao sớm hay muộn cũng phải gọi.

- Ý anh là sao?

- Thì sớm hay muộn em chẳng gả cho anh không phải sao?_ Tái bản nụ cười lưu manh lần 1

- Đừng có mơ nhé_ Phản kháng

- Không phải khi còn nhỏ em đồng ý rồi sao? Công chúa Long Cung lại dám nuốt lời_ Tái bản nụ cười lưu manh lần 2

- Đây là lúc nhỏ, không tính_ Tiếp tục phản kháng

- Mẹ em đã giao em cho anh rồi, muốn làm con gái bất hiếu sao?_ Tái bản nụ cười lưu manh lần 3

- Đây là...là..._ Phản kháng vô hiệu. Nó câm họng, chẳng biết nên nói gì, đành dùng ánh mắt uy hiếp cầu cứu cha nó, vô vàn khẩn thiết. Đừng gả nó vào tay tên lưu manh này, sao có thể để con gái bảo bối của cha bị hấn hấn hiếp suốt ngày chứ, mặc dù con có thể một cước đá bay hẳn, nhưng hẳn mặt dày vô sỉ, cha muốn con đá bay hẳn bao nhiêu lần đây. Nếu cha không bảo vệ con, đừng trách con cho cái Long cung này thành Vong cung đấy.

Nhận được sự cầu cứu của con gái yêu, kèm theo sự uy hiếp qua ánh mắt, lại thêm nó là bảo bối được ông cưng chiều, sao có thể nói gả là gả? Gọi ông một tiếng cha mà xong sao, đừng có hòng, công ta chăm hoa, đến khi hoa nở để các người ngắt dễ vậy sao?

- Dù sao Tiểu Long Nữ cũng là bảo bối mà ta cưng chiều. Không thể nói gả là gả. Ta cũng chưa từng ép nó, vì vậy tùy ý nó quyết định. Mà dù nó đồng ý, cũng chưa chắc ta đồng ý_ Long Vương lấy lại uy nghiêm, cao giọng nói. Nó hí hửng núp sau bóng cha mà đắc ý. Hắn dám làm càn, mới đó đã ăn nói lung tung, đòi đem nó về? Đừng có mơ. Nó còn chưa xác lập mối quan hệ rõ ràng với hắn mà.

- Vậy cha, chuyện của Lâm Tử Vĩ là sao_ Sức nhớ ra, nó vội hỏi.

- Hử, chuyện của hắn, tốt nhất đến hỏi lão Ngọc Hoàng thối đó, hỏi ta làm gì? Mau đến tìm lão ta mà làm phiền đi, thật là, nghĩ lại thấy tức_ long Vương phẩy tay khó chịu rồi quay lưng bỏ đi một cách vô trách nhiệm. Chỉ tội cho hai kẻ nào đó còn không kịp tiêu hóa với kiểu phui áo bay đi đành ngồi như phỗng mà thôi. Hắn chỉ biết lắc đầu cười khổ, cảm tưởng có một đàn quạ đen bay qua đầu. Cái tính ương bướng, tùy tiện của nó nhất định học từ người cha này mà ra.

- Được rồi, còn ngồi đó nữa, mau về thôi, mọi người hắn đang chờ đấy_ Nó đứng dậy, dứt khoát bước đi

- Em... thật sự sẽ không lấy anh sao?

- Đây là trọng điểm hả?

- Trả lời đi, có lấy không

- Bà mày không thích, hỏi nhiều

- Có chịu không thì bảo

- Đi khám tai đi, nói không rồi đấy thôi.....

Hình như Seny thật sự quay về bản chất thật của mình rồi, thật tội cho Sky.

_____ Tại nhà
Seny_____

Nó từ trên xe bước xuống, vẫn cái bộ dạng cái bang gọi bằng cụ, đầu tóc rối mù, váy áo dính cát, ướt đầm nước mưa, mắt vẫn còn quầng thâm, suýt nữa thì hù cho Windy phải nhập viện. Vậy là mặc kệ con bạn nó như thế nào, Windy nhất quyết tống nó vào phòng tắm. Sau đó... hình như không có sau đó...

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Cuộc Sống Thường

Một bộ đồ xám đơn giản, nó bước xuống phòng ăn, ung dung ngồi ăn thoải mái. Có vẻ như sau tất cả mọi chuyện, nó không có gì để nói với mọi người thì phải. Nhưng cũng đừng nhìn nó thế chứ, đang ăn bị nhìn ai nuốt cho nổi? Vậy là nó tiếc nuối đặt miếng bánh ngọt xuống, quay lại cười tươi hỏi.- Mọi người muốn nói gì không? Còn không thì biến đi chỗ khác để bà còn ăn.

- Không, ăn tiếp đi_ Đồng thanh

Rồi, diên hết rồi, dây thần kinh đứt hết rồi, tội nghiệp, một lũ đẹp mà bị khùng. Nó lắc đầu ngán ngẩm sau đó ung dung ăn tiếp.

- Seny, sau này mày tính thế nào?_ Windy đặt li sữa xuống trước mặt nó, thuận tiện hỏi.

- Ý mày là sao? Thì vẫn như trước đây thôi, có gì khác hả?

- Không, tao muốn biết, mày định làm gì với Lâm Tử Vĩ?

- Tuần sau nhập học nhé, có thông báo rồi đấy. hazza ăn no rồi, tao đi ngủ đây_ Nó vươn vai, không trả lời, bước nhanh về phòng. Làm gì tiếp theo? Nó cũng chưa quyết định. Nó đã nói không thể tha thứ, nhưng trả thù bằng cách nào, ôm chấp niệm này đến khi nào? Bằng với khả năng bây giờ của nó làm sao có thể đánh bại Lâm Tử Vĩ? Đặt lưng xuống giường, nó để mắt rơi vào một khoảng trống vô hình, mọi thứ đã qua tại sao không cho qua luôn? Tiếp tục níu kéo có ích gì. Nhưng không phải ai cũng sẵn sàng tha thứ, nó thà cố chấp còn hơn, sự yếu mềm, bằng lòng với hiện tại của nó

là không cho phép. Tiếng gõ cửa phòng vang lên, giờ này chắc chỉ có hai con bạn, nó nhắm mắt lại, quay lưng vào tường, vờ ngủ.

- Senyyyyy à. Mà ngủ chưa? mà thôi, mà có ngủ hay không cũng mặc, cũng ta đi chơi đi, đã lâu rồi không cùng đi đâu_ Tiếng Windy nhì nhều bên cạnh.

- Êu, Seny, Sky làm sao thuyết phục mà về vậy? Hai người không phải đã..._ Haray trượng ra bộ mặt vô cùng bí ối, kèm theo nụ cười gian xảo. Không nhắc thì thôi, nghĩ đến lại tức. Nó dù sao cũng là con gái chứ bộ mặc dù đôi lúc không thực nữ cho lắm. Chẳng nhẽ không muốn được người mình yêu tỏ tình lãng mạn một chút. Ít nhất cũng giống như hai con bạn. Đàng này, đến nói yêu hắn cũng chưa thèm nói, vậy mà đòi cuỗm nó về.

- Chẳng có gì để nói cả. À mà Lay và Thiên Nhi đâu? Tao có chuyện cần hỏi?_

- Bọn họ dưới nhà đấy, có việc gì sao?

- Không có gì, đi ngủ_ Nó thả người xuống giường, ôm theo hai con bạn đòi ngủ chung, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ

Sáng hôm sau

Vẫn như mọi khi, một con sâu lười nào đó đang lăn ra ngủ ngon lành bất kể chuyện gì xảy ra. Giống như những chuyện vừa qua không hề liên quan đến nó vậy. Mọi người cũng đã dậy từ sớm, sau một thời gian u ám tồi tệ, ai cũng rất có tinh thần đón chờ khởi đầu mới. À khoan, hình như vẫn còn một người chưa thể vui vẻ được.

Phòng ngủ của nó nằm cuối hành lang, nơi gần với vườn hồng xanh nhất. Trong đồng chăn mềm mại, nó vẫn chưa có ý định thức dậy. Nhưng một người nào đó thì đang có ý định phá rối. Hắn nhẹ nhàng bước vào, nhìn

cái tướng ngủ con tôm của nó mà thở dài, lại nhanh nhẹn mở tung rèm cửa cho nắng chiếu vào. Đúng như dự đoán, nó co chân trù kín người rồi ngủ tiếp.

- Dậy đi, Seny, mọi người đang chờ em ăn sáng đó

-...

- Còn không dậy, anh thả em vào chậu nước đấy

-...

- Hay là... anh ngủ cùng em nhé

- Cút ngay cho bà, biến ngay khỏi giường_ Nó vùng dậy như phản xạ tự nhiên, đập một cái thẳng mặt Sky, sau đó tiếp tục ngủ.

Ai đó đang đau khổ ngồi dưới đất...

Ai đó đang từ từ đứng dậy, mặt rất nguy hiểm...

Ai đó đang sấn đến giường nó, vác nó lên vai đem xuống lầu...

Và ai đó trên vai đang la hét, liên tục đập cầu, cắn xé như trút giận lên một cái ghế lau nhà...

- Sky, sao cậu trông thê thảm quá vậy_ Rany từ trong bếp ló ra, đầy thương cảm với thằng bạn.

- Được rồi, Seny lại đây thử xem sườn tao làm có ngon không- Windy gọi nó lại. Nó nhảy xuống từ người hăn, lon ton chạy lại phía Windy

- Em, cho anh ăn với chứ

- Anh, để seny thử xem đã chín chưa đã

... Sao nó có cảm giác mình chỉ là một con chuột bạch thí nghiệm nhỉ. Vậy là nó quay lưng đi thẳng, không thèm để ý cặp đôi hạnh phúc trong phòng bếp. Ta trù ta trù các người ăn đến bội thực mà chết luôn đi.

- A, lâu rồi mới đông đủ vậy, hay chúng ta cùng nhau đi chơi đi, coi như để giầu tởa áp lực vừa qua_ Thiên Nhi hồ hởi đề nghị

- Nghe được đấy, dù sao ra ngoài cũng tốt_ Nó tán thành

- Vậy mọi người ăn sáng rồi chuẩn bị đi nha._ Haray nhắc nhở sau đó cũng tự động biến về phòng chuẩn bị cho buổi đi chơi. Nó vẫn ngồi gặm bánh, không vội vàng dù mình là người đồng ý với chuyến đi. Mà thôi kệ, nghỉ ngơi một ngày cũng chẳng chết ai, vậy thì đi thôi là vừa.

-----Royal City-----

Nơi đầu tiên tui nó đến là khu mua sắm lớn nhất cả nước này. Vẫn như mọi khi, cả đám kéo nhau đi xem phim, lượn quanh khu mua sắm rồi tách ra đi riêng. Nó rất nhanh đã linh đi mất, kiếm cho mình một quán cà phê kèm theo một cuốn sách dày cộm, vậy là nhanh nhất, khỏi đi xa cho mỗi chân.

- Em thật sự muốn ngồi đây thôi hả?

- Sky, sao anh cứ ám em hoài vậy?

- Bọn họ còn bận hẹn hò, em cho rằng anh nên làm kì đà cản mũi sao?

Vậy nên anh đến để phá em?_ nó gập quyển sách lại, nghiêm mặt hỏi. Sau đó bỏ đi hần. Bản thân nó cũng chấp nhận hần rồi, nhưng thay đổi đột ngột như vậy, nó không thích ứng kịp. Mặc dù nó thật sự thích hần, hoặc hơn thế...

- Đi với anh_ Sky kéo tay nó, đem nó ra khỏi rung tâm mua sắm, rồi cứ vậy quăng nó lên xe. Hăn phóng ra khỏi nội thành, cũng chẳng rõ hăn đưa nó đi đâu. Có điều, nó đã nhìn thấy khung cảnh thật khác, không phải là thành phố tấp nập, cũng không phải cuộc sống vội vã, xô bồ. Một con đường chạy dài tít tắp, trời xanh rộng đến vô tận. Và gió, đem theo mùi hương sen nhẹ nhẹ cuối tháng 6. Mạ non như một đồng cỏ trải dài xanh mướt. Đây thật giống một làng quê thanh bình, nó cũng không hề biết, ngay bên cạnh thành phố lại có vùng quê êm đềm như vậy. Xe chạy thêm một quãng, khung cảnh càng đậm chất thôn quê. Hăn bất chợt dừng xe lại trước một khu vườn lớn trồng cây ăn trái.

- Nào muốn thử làm nông dân không hả?_ Hăn đưa tay về phía nó hỏi

- Muốn chứ. _ Nó liếc mắt về vườn cây ăn trái bên cạnh, rộng bạt ngàn, một rừng vải phủ xanh những khoảng đất, ngay từ lối đi vào đã làm người ta háo hức. Vậy là chẳng đợi hăn nói gì thêm, nó nhảy xuống, lao vào bên trong vườn. Nhìn tới nhìn lui rồi thuận tay hái một chùm vải để ăn.

- Hử, em có phải họ Trư không thế, ăn vậy thì lỗ vốn chứ còn gì, đây là đất canh tác của người dân, nếu muốn ăn thì phải làm_ Hăn thích thú trêu chọc, bước ra từ khu nhà bên cạnh, đem theo hai cái sọt to. Giúp nó đeo bao tay.

- Vậy chỉ cần em vặt hết số vải này là được hả?- Nó hớn hờ hỏi. Vặt hết? Cô nương à, vặt quả chín không vặt quả xanh, cả vườn hơn mấy héc cây vặt sao hết. Nhưng nhìn nó vui vậy hăn cũng không cản.

- Cẩn thận ong đấy nhé

- Có ong nữa sao? Vậy không hái nữa, mình anh hái đi

- Thế em làm gì?

- Ăn_ Nó vênh mặt trả lời, tỏ ra rất tự hào, sau đó nhảy tót lên cây vắt về ngòai ăn. Hấn chỉ biết thở dài, coi như lao động công ích vậy. Nó ngồi trên cây, vừa ăn vừa hái, nhằm sọt hấn đeo trên lưng mà ném.

- Sky, bên này có quả to chưa kìa

- Sky trên ngọn có quả chín kìa

- Ế, cái chùm ngay trên đầu anh ấy

- Tên ngốc kia nhìn đi đâu thế?

- Đây có giỏi thì em tự đi mà hái, ở đó chỉ trỏ cái gì chứ_ Hấn nổi cáu, liếc mắt nhìn lên ai đó đang ngồi chỉ tay 1 ngón kia.

- Hứ, bà đây tự hái ai thềm nhờ?_ Nó rồi nó nhảy vọt xuống, kiếm một cây sai của nhất, vãi to, chín đều rồi thoăn thoắt leo lên cựa điều luyện. Nó hái liên tay, ném từng chùm xuống cho hấn đỡ. hình như hấn nói sai rồi, nó không phải họ Trư, mà là họ Tôn mới đúng.

- Sao, em giỏi chứ hả? Coi như đây là chiến lợi phẩm của em nhé, cấm động vào_ Nó vênh mặt tự đắc. Hí hửng đi ra khỉ vườn, nhìn hấn ôm túi vãi to kệch ra ngoài xe.

- Muốn đi nữa không?

- Có, có, đi đâu bây giờ?

Hấn mỉm cười ngạo nghễ, không trả lời rồi phóng xe vút đi. Đưa nó tới một cánh đồng cỏ xanh rợn, nắng và gió tha hồ lăn dài trên những lá cỏ non.

- Hử? tới đây làm gì?

- Thả điều... thích không?_ Hẳn lồi đầu ra một con điều giấy tự làm, cũng có tài quá nhỉ. Rồi, xin tường thuật trực tiếp lại khung cảnh hiện tại, một người cầm dây một người cầm điều, chạy hết đồng cỏ này đến đồng cỏ khác mà điều vẫn không bay lên được. Vì một lí do hết sức vớ vẩn, chẳng đứa nào biết thả điều cả. Cuối cùng chạy chán, nó bò lại gốc cây ngồi, dỡ túi vải ra ăn.

- Hứ, không biết cũng đòi thả, đã ngu còn tỏ ra ngu hẳn

- Thì em cũng đâu hơn gì, chó chê mèo lắm lông

- Anh là người bày trò mà

- Em là người hưởng ứng mà

- Cả hai người đều ngu mà..._ Giọng một đứa trẻ vang lên. Nó tạm dừng cuộc khẩu chiến với hẳn, nhìn xung quanh. Một đám con nít tầm 5, 7 đứa gì đấy. Thằng nhóc vừa kêu nó nhìn lớn nhất, da ngăm đen chắc khỏe, mặt gầy có vẻ chững chạc, chắc tầm 12 hay 13 tuổi thì phải.

- Này nhóc nói ai ngu?

- Này bà chị, ai là nhóc, tôi cũng 13 tuổi rồi chứ bộ

- Hứ, 13 không gọi là nhóc thì gọi là gì? Gọi là con nít ranh nhé

- Ăn nói với trẻ con mà vậy hả, này anh gì ơi, đây là bà thím của anh phải không?_ Cậu bé quay sang Sky hỏi, nó giận tím mặt, đã ghét trẻ con sẵn rồi nay còn ghét hơn. Bọn con nít phiền nhiễu này.

- Bà chị, muốn học thả điều không em dạy cho

- É, tốt vậy sao?

- Dĩ nhiên là không, cho tụi em số vải đó em dạy cho

Đấy biết ngay mà, ai bảo trẻ con ngây thơ hồn nhiên, nó cho kẻ đấy ăn đập. Con nít là chúa ranh ma. Nhưng cuối cùng nó vẫn học thả điều cùng cậu nhóc kia, còn được một cô bé rất xinh tặng cho một bó hoa sen hồng. Được ngồi trên lưng trâu, được chơi đùa thỏa thích. Chỉ có Sky tội nghiệp bị nó bỏ quên ở một xó nào đó, nhưng không sao, ít nhất hẳn có thể thấy lại nụ cười của nó. Tự nhiên, vô tư và đẹp để lạ thường...

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Tạm Biệt

Chợ đêm Hà Nội luôn đem theo một chút màu sắc lung linh, lại ngọt ngào, êm ái. Khi gió đêm về, dạo quanh chợ, ánh đèn lấp lánh, tận hưởng chút mát lành về đêm, cùng đi với một người nào đó, chút cô độc trong bóng tối sẽ dần tan biến. Sky dắt theo Seny kéo nó đến đây thay đổi chút không khí, cùng đi ăn khuya, nô đùa thỏa thích. Nó rất có hứng thú với mấy gian hàng quanh đây. Hơn 22h nó mới rời khỏi khu chợ, đến ven hồ ngồi hóng mát. Mặt hồ phẳng lặng, nằm im trong đêm, thứ ánh sáng phản chiếu từ hai bên hồ càng huyền ảo hơn, phía sau lưng tập nập người qua lại dù đã về khuya, nhưng cảm giác vẫn an yên lạ thường. Nó đưa ly nước lên miệng, nhấp nhấp vị thanh của hoa quả, nghe một điệu nhạc không rõ tên trong quán, hướng mắt về phía hồ, không quan tâm sau lưng có những gì.- Nhìn em thoải mái quá nhỉ

- Hử, anh có ý kiến gì sao?

- Tại hạ nào dám?

- Biết vậy là tốt, trăm miễn tội cho người_ Nó cười, tiếng cười trong trẻo vang lên giữa lòng thành phố.

- Có cái này cho em, đưa tay đây_ Sky đeo vào tay nó một chuỗi vòng hoa hồng xanh là bằng ngọc thạch, phủ một lớp nhũ sắc, những bông hoa tinh xảo, nhỏ nhắn như phát ra ánh sáng được kết thành một chuỗi, tôn lên đôi tay trắng mịn thon thả của nó. Cuối móc xích còn có một dây lắc nhỏ phát tiếng leng keng vui tai. Nó đưa chiếc vòng lên ngắm soi, lắc lắc một hồi, rồi cười thích thú.

- Hoa hồng xanh tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu, đẹp, thanh nhẹ nhưng không rực rỡ như hồng đỏ. Nó hợp với em đấy. Còn chiếc lắc nhỏ... dù em ở đâu anh cũng sẽ tìm ra, như vậy chúng ta sẽ không lạc mất nhau lần nữa.- hắn mím môi, đôi mắt màu huyết đỏ có chút run sợ, nhìn vào thân hình nhỏ nhắn, yêu kiều của nó. Dạo gần đây, đáng lẽ hắn nên hưởng thụ chút bình yên sau mọi việc mới đúng. Nhưng sao hắn lại thấy, tương lai sẽ còn điều gì khủng khiếp hơn xảy ra, hay đáng sợ nhất là hắn sẽ mất nó. Có thể đấy chỉ là cảm giác nhất thời, nhưng nó không tốt chút nào.

- Đẹp thật, em sẽ giữ cẩn thận._ Nó ôm chiếc vòng vào lòng, như vậy có thể cảm nhận nhịp đập trái tim hắn, sự im lặng bối rối này, cảm giác ngọt ngào hạnh phúc này, sự chân thành yêu chiều này, nó đều cảm nhận được hết. Nếu được, nó chỉ mong những ngày tháng sắp tới sẽ không còn sóng gió gì kéo đến.

Đêm về khuya, trăng treo lơ lửng giữa bầu trời, nó ngồi sau xe, tựa vào người hắn mà ngủ. Hắn cười thầm, giảm ga, để nó an toàn tựa vào lưng mình, một tay cầm lái, tay kia nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn đang vòng qua eo mình, nghe cả tiếng thở khẽ của nó. Bế nó về phòng, chỉnh lại thế ngủ cho nó, Sky vẫn lặng lẽ ngồi bên giường. Nghĩ lại cũng thật buồn cười, hóa ra hắn yêu nó từ lâu vậy rồi, lần đầu gặp mặt đã thấy quen thuộc. Nhưng cái tính ngang ngạnh, ương bướng của nó sao có thể giống với cô bé trong kí ức của hắn. Dầu vậy hắn không để tâm đến, vì dù là quá khứ hay hiện tại, nó vẫn bước vào tim hắn rất tự nhiên, rồi chiếm trọn những cảm xúc, suy nghĩ của hắn. Bất quá, chuyện trong quá khứ chỉ khiến hắn thêm yêu nó mà thôi. Seny vẫn ngủ rất ngon, cả thân thể mềm mại thả lỏng trên giường, mắt nhắm nghiền lộ ra lông mi cong, dài, khuôn mặt nhỏ nhắn và nước da trắng hồng. Môi cánh đào khiêu gợi hơi mím lại. Hắn cười thầm, ngủ mà cũng đáng yêu vậy sao? Sky cúi người xuống hôn lên trán nó " Dù có chuyện gì xảy ra ... anh nhất định sẽ ở bên em"

sáng

- DẬYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYYY ngay cho tao con heo kia, tao đếm từ 1 đến 3 mà mày còn chưa dậy thì đừng hỏi vì sao mày nằm dưới lòng đất bắt wi-fi nhá_ À, đây là màn khởi động giọng mỗi sáng của Haray. Nó cũng chẳng còn lạ lắm gì nữa, nhưng bị gọi dậy như này, thật là có chút bất mãn nha. Vậy là theo lời của bà la sát nào đó, nó bật dậy, mắt nhắm mắt mở đi xuống phòng tắm, sau đó lại ngáp ngáp dài đi xuống phòng ăn.

- Hử, em gái, sao trông mặt bơ phờ vậy?_ Kevil cảm thán nhìn thần sắc tiêu tụy của em gái, nó vô cùng oán trách " còn không phải tại vợ anh sao?"

- Hử, đi cho lắm vào, không chịu ngủ sớm, cho chừa_ Haray càu nhàu, đặt đĩa bánh mì phết bơ xuống trước mặt nó. Còn nó đang bận dùng ánh mắt trù mẫn cảnh cáo Sky. Tại ai chứ hả? Lôi nó đi tới đi lui, bây giờ lại âm thầm ngồi một góc nhìn nó bị sặc cho một trận. Thiên a~ còn gì bất công hơn nữa không? Rồi như chợt nhớ ra điều gì đó, nó làm bộ dạng nghiêm túc, liếc một lượt qua từng người.

- Được rồi, mọi người, tôi có chuyện muốn nói

- Nà nì?_ Thiên Nhi nhăn mặt hỏi

- Chúng ta sẽ quay trở lại Thiên Đình, mà không, chính xác là sẽ rời khỏi trần gian. _ Nó bình thản tiếp lời

- Ý mày là, cắt đứt luôn mọi quan hệ với trần giới?_ Haray rất nhanh hiểu ý nó

- Nói cho gọn là vậy, tao đang phân vân không biết cha có ý gì khi bảo tao đến tìm thúc thúc, dù sao cũng đến lúc trở về rồi- Nó thở hắt ra, mục đích nó đến đây dù sao cũng hoàn thành rồi. Việc cần làm bây giờ là giải

quyết nốt chuyện của quá khứ, diệt tận gốc mối thù của nó. Xong bữa, nó vác balo, ra xe ngồi đợi sẵn, cùng mọi người đến trường.

Sau kì nghỉ hè, School Jewel đã được tu sửa lại khang trang, hoàn mĩ hơn. Việc đầu tiên nó làm, là chạy nhanh đến phòng hiệu trưởng, cái miệng không ngừng tía lia, ồn ào, chẳng quan tâm đám bạn vội vã chạy theo sau.

- Cậu à, cậu ơi, cậu đâu rồi, cháu gái yêu quý đến thăm cậu nè, cậu xem cháu đem gì đến cho cậu nè. Cậu có mau ra đón cháu không, cậu à, cậu ơi_ Nó ôm chậu hoa hồng xanh đập cửa hiên ngang xông vào, phi thẳng đến bàn hiệu trưởng.

- Con nhỏ này, chưa thấy người mà đã thấy tiếng rồi, thử hỏi sau này còn ai dám rước_ Cậu nó liếc nhìn cô cháu gái với vẻ lo âu, trái lại, nó vênh mặt tự hào.

- Ấy thế mà vẫn đầy người muốn rước chẳng được nữa kìa

Nó đem chậu hoa ra ngoài ban công, sau đó đi thẳng đến tủ lạnh, lục đồ ăn điền nhiên.

- Con nhỏ này, ăn cho chết luôn đi_ Windy cốc đầu nó

- Hừm, sao không thấy mợ đâu vậy? Chẳng lẽ mợ lại chịu bỏ cậu bơ vơ ở đây_ Haray dò la

- Mợ mấy đứa đi nước ngoài dự hội thảo rồi, mà cậu nói trước, năm nay mấy đứa làm ơn tha cho cái trường này, nguyên mùa hè chỉ để tu sửa và nâng cấp trang thiết bị mà mấy đứa đã phá đấy

- Dạ dạ, biết rồi mà_ Nó vẫn tập trung vào sự việc đánh chén của mình, như kiểu mọi việc không phải hậu quả do nó gây ra vậy. Nhưng nó bỗng ngừng ăn, nghiêm túc nhìn cậu nó.

- Cậu, cháu muốn làm đơn thôi học, có lẽ là cháu về Mĩ một thời gian

- Sao cơ, gấp vậy sao, chẳng phải cháu rất thích quậy phá đó đây đó sao?

- Cũng không hẳn, có vài việc cháu cần phải làm, mà đây cũng có thể là lần cuối cháu gặp cậu đây, được rồi, cháu về lớp đây, cho cháu gửi lời thăm mộ nhé. À giúp cháu chăm sóc chậu hoa hồng đây_ Nó tươi cười vẫy tay nhắc nhở, rồi biến mất dạng. Wind và Haray cũng chào tạm biệt rồi đi cùng nó, bỏ lại hiệu trưởng ngồi bơ vơ một mình, đúng là tuổi trẻ có khác, đến rồi đi như cơn gió vậy.

Nó đường hoàng bước vào lớp, xem ra cũng đến lúc chia tay với nơi này rồi.

- Mọi người, lâu rồi không.... á... ngã đây..... _HUYCH...BỊCH... RẦM_ Rồi, tất cả tiếng ồn trên là do khi nó vừa bước vào lớp đã bị một đám thần dân trong lớp nhao vào sâu xé

- Seny, cậu và Windy, Haray định chuyển đi thật hả?

- Sao lại về Mĩ, đang học chung năm cuối cấp với nhau mà

- Ở lại đi Seny

Một tràng dài năn nỉ ỉ ôi hiện ra trước mắt, nó và 2 cô bạn bị giảng co gằn chết.

- Khoan, sao các cậu biết, chuyện này tớ cũng chỉ vừa với nói với cậu thôi mà... lẽ nào... cậu à, không ngờ cậu bà tám như vậy_ Nó kêu lên đầy cảm thán, tiếp đó quay lại nở nụ cười như hoa.

- Rất cảm ơn tấm lòng của mọi người nhưng tớ vẫn phải đi, thời gian qua cảm ơn vì đã giúp đỡ_ Nó sụt sùi, đưa tay lên chấm chấm nước ... mũi.

-Hix, đi thật hả, nói vậy cả Sky, Rany và Kevil chẳng phải cũng đi cùng sao? Nói vậy không được ngắm trai đẹp nữa rồi

- Tiếc quá, vậy là chẳng còn soái ca nào để mơ mộng nữa.

- Mà nghe nói khối 10 mới vào năm nay cũng có nhiều trai đẹp lắm đấy

Nó hóa đá tại chỗ, này, không ai lưu luyến khi nó ra đi sao? Cái lũ mặt khi kia thì có gì mà đẹp chứ, hứ con gái trên đời này chẳng lẽ hám trai đến thế à, đến cả phi công trẻ còn không tha. Nghĩ rồi nó lia ánh mắt về ba anh đẹp trai ngồi ngồi cuối góc lớp, còn ai ngoài tụi hấn nữa. Ôi định mệnh cuộc đời. Nhìn cảnh nhốn nháo trước mặt thật mệt mỏi mà, cả 2 cô bạn của nó có vẻ... cũng gặp rắc rối thì phải.

- Tụi kia, im cái coi, ồn chết đi được- Một tiếng hét oanh tạc từ phía cửa lớp, nó thầm mừng rỡ, ai đó đang cứu vớt cuộc đời nó chẳng? Bóng một cô gái bước vào, đôi giày cao gót đỏ, mùi nước hoa nồng nặc và bộ đồng phục phá cách, không khác ngoài Lucy, đối thủ trước kia của nó, còn giờ chắc thành cứu tinh của nó

- Senyyyyyyyy..... à, cậu đi thật sao? Định về Mĩ thật hả? Người ta còn chưa kịp thổ lộ với cậu mà_ Lucy lao vào ôm cổ nó, theo sau là Deny và Gecy đang lãnh đạm đứng nhìn như kiểu muốn nói" Tôi không quen biết nhỏ này đâu" vậy. Nó có chút bất ngờ, nó thân với Lucy như vậy từ hồi nào nhỉ. Mà khoan, đến cả Lucy cũng biết nó sẽ rời đi. "Cậu à, cháu không biết nói gì hơn luôn, chỉ trong vòng 1 tiếng chắc cậu loan tin cho cả trường rồi quá, đây là cách cậu ăn mừng vì thoát khỏi cháu đó hả?" Sao bỗng dưng nó muốn đập đầu vào tường luôn quá.

- Seny, cho tôi địa chỉ ở Mĩ của cậu đi, tôi nhất định sẽ ghé thăm, không, tôi cùng đi cậu luôn_ Lucy nắm tay nó, vẻ hào hứng vô cùng

- Cô đi theo làm gì chứ_ haray không giấu nổi tò mò

- Theo đuổi tình yêu chứ sao...

Hóa đá, rơi vào trạng thái đờ toàn tập, không riêng gì nó. Chỉ riêng Sky là mặt đen như quét nhọ nồi, không cần biết nam nữ hay 3d chỉ cần có ý định cướp seny của hắn, hắn sẽ không nường tay.

- Haha thật ra, tôi cũng không kì dị gì lắm đâu_ Windy đưa tay gãi đầu, cười gượng, sau đó tỏ vẻ vô cùng ủng hộ.

- Hử, Lucy, tôi nhớ là cô từng sống chết bám theo tôi mà, sao giờ lại thay lòng nhanh vậy?_ Sky dùng giọng sắc mùi máu tanh đe dọa.

- Hửm? Anh bây giờ là dĩ vãng rồi, tôi nhận ra tình yêu chân chính chỉ có thể là đồng tính. Vậy nên, anh tốt nhất chúc phúc cho tụi này là vừa- Lucy hiên ngang chỉ thẳng mặt Sky mà quát.

- Cô cho rằng tôi không đánh con gái sao?

- Ngon nhào vô, ai sợ ai hả

- Im hết, muốn vào khoa chinh hình hết cả đám không?_ Nó hăng giọng quát, đem nó ra làm trò đùa vui lắm sao. Ăn nhầm thuốc rồi hả?

- Hử, dù có nói gì đi nữa, seny cũng là của tôi_ Lucy cương quyết

- Cô có cửa sao? Seny giờ là bạn gái tôi, tương lai là vợ tôi, ai dám cướp?_ Sky cũng không kém, vẻ mặt của hắn lúc này sao nó thấy đáng yêu không tả được. Con trai ghen ngộ thật, lại còn đi ghen với một cô gái nữa. Ở đây náo loạn vậy, mà tại một góc nào đó cuối lớp Rany, Windy cùng với Haray, Kevil đang ung dung ăn uống, xem kịch hay. Nhận ra sự bất thường đó, nó tách khỏi sự hỗn loạn, kéo theo Duy_ cậu lớp trưởng điển trai đến bên cạnh, đồng dục tuyên bố

- Em thích Duy hơn, ít nhất cậu ấy không phiền phức như hai người.
Tiếp đó Duy bị nó lôi xềnh xệch về phía cuối góc lớp để nhập hội.

- Seny, ai cho em lăng nhăng chứ

- Anh dám quản em sao

- Em dám không nghe lời sao?

- Mặc gì phải nghe lời anh, anh là ai chứ?

- Vậy em nghĩ anh là ai

- Không biết

- Em..... NGUYỆT HẢI BĂNG đồ trời đánh em đợi đấy cho tôi

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-
-

.

.

- Đã nói trời cũng không đánh nổi em đâu rồi mà

Trong không gian tràn ngập ánh nắng ngọt ngào, giòn tan của hè, nó cười hạnh phúc.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Chân Tướng

Những ngày tiếp theo của nó khá là thoải mái, nó dành thời gian để giặt xếp, bàn giao công việc. Giao quyền quản lí Dark Angel cho Rin, chào tạm biệt những người nó quen biết, và giải quyết mọi thứ có liên quan đến mình. Sau đó cùng mọi người bay sang Mĩ chào tạm biệt pama. Tất nhiên, Thiên Nhi và Lay làm nhiệm vụ hoàn trả kí ức cho cha mẹ nó. Nó gần như xóa bỏ toàn bộ sự tồn tại của mình trong thế giới này. Công việc có vẻ đơn giản nhưng cũng tốn hết 1 tuần của nó. Những vì sao trôi dạt trong vũ trụ mênh mông vô tận, đem theo một ánh sáng nhỏ nhoi, chẳng thể nào đẹp để như mặt trăng, cũng không rực rỡ như mặt trời. Dầu vậy, thứ ánh sáng nhỏ nhoi ấy vẫn không ngừng tỏa sáng, tạo thành một dải ngân hà huyền ảo, như ai đó vô tình điểm lên những đốm sáng hi vọng trong đêm đen. Giữa muôn vàn sao trời, giữa màn đêm sâu thẳm, nó lưu luyến tạm biệt. Từng đốm sáng nhỏ tụ lại thành khối cầu khổng lồ, bao trùm lấy mọi người. Khuôn mặt háo hức của Windy và Haray, Sự trầm mặc suy tư của Kevil, và cả vòng tay siết chặt của Sky. Nó đảo mắt một vòng, đôi mắt xanh biếc dừng lại dưới bầu trời sâu thẳm. Cho đến khi đốm sáng ấy biến mất dần, nó nhận ra mình đã rời khỏi trần gian.

Nơi này có vô vàn tầng mây bao phủ, có vô vàn tán hoa đào rơi trong gió, có hương thơm của sen lan nhẹ, có cả tiếng đàn âm trầm thanh thoát. Nó bị thứ ánh sáng chói lòa chiếu thẳng vào mắt, hé mắt nhìn quanh, xem ra thật sự đã trở về rồi.

- Oa, cuối cùng cũng về nhà, anh, chúng ta mau đi tìm mọi người_ Thiên Nhi mừng rỡ reo lên, chạy lại túm lấy Sky không ngừng hò hét. Nó rất nhanh cũng lấy lại tinh thần, chạy đến điện Linh Tiêu. Nơi này vẫn như cũ,

uy nghiêm, tráng lệ, chỉ duy người nó cần tìm là chưa thấy mặt. Nó hò hét khắp nơi, như muốn lục tung cả bảo điện, chẳng nề nang chủ nhà

- Thúc thúc, cháu về rồi nè, cháu gái yêu quý của người nè, người không mau ra đón sao?

- Được rồi, Seny, cô đừng không giữ lễ vậy chứ?- Rany ra vẻ trách mắng

- Tôi thích vậy đó, đến Sky còn chưa quản tôi, anh lo gì chứ_ Nó liếc Rany, tiếp đó chỉ vào Sky đứng cạnh đang làm ngơ như không. Rany đen mặt, chưa gì đã dung túng Seny như vậy, bạn anh thật không có khí chất.

- Seny, Rany nói đúng mà, ít nhất cũng đừng làm loạn vậy chứ_ Windy có ý bênh vực, nó chẳng thèm đếm xỉa, vẫn tiếp tục gọi ầm ĩ, nếu còn không thấy người nó đảm bảo cho nổ tan Linh Tiêu bảo điện này, sau đó đến tận "nhà riêng" tìm Ngọc Hoàng.

- Được rồi, đừng nháo nữa, em đi tìm cha cho_ Thiên Nhi cùng Lay nhanh chóng bỏ đi. Nó chỉ còn biết nhàm chán ngồi một góc nhìn mây bay mà chờ đợi.

- Seny, em định hỏi thúc thúc chuyện gì?_Kevil quan tâm

- Em muốn biết năm đó chuyện gì xảy ra, cha bảo em đến hỏi thúc mà, bộ dạng của cha khi ấy còn rất khó chịu nữa.

Nó vừa dứt lời, một cuộn mây trắng từ trên xà xuống, trên đó là một ông già tóc bạc cầm cây quạt ba tiêu, y phục trắng phiêu phiêu tự tại. Nó cười thâm trong lòng, thời buổi nào rồi còn cười mây, ông già này vẫn còn cổ hủ vậy sao? Nhưng thôi kệ, có người cho nó trêu trọc cũng tốt mà.

- Thái Thượng Lão Quân, đã lâu không gặp, ta nhớ ông lắm đó_ nó lao về phía Lão Quân, tay không ngừng vôn vê chòm râu dài trắng như cước, trong đầu thầm nghĩ, nếu có thể đem ra làm dây câu cá thì thật tốt.

- Haha Tiểu Long Nữ, cô về rồi sao?_ Lão Quân dờ khóc dờ mếu, nhớ lại mấy trò quậy phá và đại diện phía Đông của mình từng bị nó cho ra than, lòng không ngừng lo sợ. Con tiểu yêu nữ này muốn làm gì nữa đây?

Phía xa, bóng người uy nghiêm tiến lại, trên người mang một khí chất áp đảo, ánh mắt lạnh lẽo của kẻ quyền thế, một bộ y phục tây âu đen tuyền, đôi mắt đầy hàn khí, theo sau người đó là Thiên Nhi, đang bám tay đuổi theo.

- Thúc thúc, lâu rồi không gặp, thúc làm con chờ thật lâu._ Nó lao nhanh về phía đó, cười vui vẻ

- Ngọc Hoàng_ Tất cả mọi người trong Linh Tiêu điện đều nhất loạt hành lễ, có mình nó lúc này còn đang bặm bặm càn ai đó, vẻ rất tự do thoải mái.

- Miễn lễ, miễn lễ_ Nó cười khì, phẩy tay ra lệnh cho mọi người đứng dậy. Ngọc Hoàng cũng không để ý đến hành động này của nó, ung dung ngồi ngồi xuống nhắm mắt làm ngơ. Nó nhảy vào lòng Ngọc hoàng ngồi.

- Tiểu Long nữ, con ngày càng vô lễ đấy.

- Người sẽ phạt con sao?

- Ta nào dám. Vậy con sao lại trở về, ta còn tưởng con ở dưới kia chơi rất vui chứ

- Phải, rất vui, nhưng có việc nên con mới đến tìm người.

Nhìn đôi mắt đầy nghi hoặc của nó, ngài bất giác thở dài, kéo nó ra khỏi chính điện, ra lệnh cho mọi người cùng đi theo. Nó trở lại vườn đào khi này, mấy tán hoa đào vẫn đang trổ bông rực rỡ. Giữa rừng hoa là một mái đình, nơi thưởng trà ngắm hoa. Mọi người bắt đầu yên vị, những chén trà sen thơm ngát được đem lên, kèm theo điểm tâm để thưởng thức. Nó bắt một

bông hoa đào để vào chén, tay vân vê chén ngọc. Nó rất ít khi uống trà, chỉ thích ngửi hương thơm nhẹ.

- Thúc thúc, cha bảo con đến hỏi người về chuyện của Lâm Tử Vĩ. Con rất muốn biết, hẳn làm sao để có được sức mạnh cường đại như vậy. Con muốn tiêu diệt hắn thì phải làm sao.

Giọng nó trầm lặng, giữa khung cảnh rực rỡ, phản phát chút đau lòng, kìm nén. Mọi ánh mắt đều đổ dồn về người trước mắt, mong chờ câu trả lời. Ngọc Hoàng nén tiếng thở dài, chuyện này cũng do ngài mà ra, Long Vương tức giận, để Tiểu Long Nữ đến tìm ngài tính sổ cũng không phải là chuyện lạ.

" Từ rất lâu trước đây, thừa khai thiên lập địa, trời đất còn hỗn loạn, Nguyên Thủy Thiên Tôn về cơ bản là người khai phá vũ trụ, là bậc tối cao trong thần linh. Thiên tam giới được phân chia rõ ràng thành ba giới. Thiên giới là nơi của thần linh, lục giới tồn tại loài người, và ma giới là nơi trú của yêu ma tà ác. Ta được giao cho thống lĩnh tam giới, cũng chính là vua của vạn vật. Cùng với Long Vương và Diêm Đế vốn là huynh đệ kết nghĩa. Người cai quản bầu trời, người cai quản biển cả, người cai quản âm ty, tạo nên yên bình cho tam giới. Ngoài ra còn có Ma Vương, là thống lĩnh của ma giới, quỷ yêu, khi đó hắn cũng có công giúp ta khai thiên lập địa, vì vậy bốn người bọn ta coi nhau như huynh đệ. Đáng ra là vậy, nhưng không ngờ Ma giới có ý làm phản, Ma vương khiến cho chúng sinh lầm than, cốt chỉ muốn đạt ngôi chí tôn. Luôn cho mình là đúng, tàn bạo, nhẫn tâm, để tam giới rơi vào tay chúng hậu quả không thể lường. Vì vậy, ta cùng các vị thần liên thủ giết hắn, rất nhiều người đã phải chết, mà lục giới là nơi gánh hậu quả nghiêm trọng nhất. Có điều, ta niệm tình cũ, không nghe theo khuyên ngăn của Long Vương và chư thần, không muốn diệt tận hắn, nên chỉ hủy đi phần xác, còn hồn thì giao cho Diêm Đế phong ấn dưới tận cùng trời đất, được trông coi cẩn thận không ai có thể đặt chân đến đấy. Ta cho rằng làm vậy là có thể ngăn cản đại họa xảy ra, bởi phần hồn bị phong ấn cũng sẽ

ngủ yên vĩnh hằng. Nhưng thời gian trôi qua đã lâu như vậy, hơn ngàn năm trôi qua, phong ấn dần mất tác dụng lại thêm một trận biến cố bất ngờ mà tạo hóa đem lại. Vì vậy mà phần hồn thoát ra ngoài một phần, tự đi tìm thể xác cho nó. Chỉ có những người tâm địa đen tối mới là vật chứa tốt nhất, trong lòng có ma, ắt sẽ hóa ma. Lâm Tử Vĩ khi ấy đem theo oán niệm cực đại, vốn có tâm ma, vô tình lại thành vật chứa của phần hồn ấy, đoạt lấy toàn bộ hồn phách của Ma Vương, có được lực lượng cực đại của ma giới. Nhưng phần hồn chưa được thức tỉnh hoàn toàn, chỉ còn cách chờ đợi, đến khi thức tỉnh toàn phần ta tin Ma vương nhất định trả thù. Về phần Lâm Tử Vĩ, hắn chỉ là vật chứa mà thôi, sớm muộn gì cũng bị ăn mòn, mất đi thể xác, trở thành vật tế cho Ma vương. Nhưng trước khi hắn Ma hóa hoàn toàn, phải giết được hắn, nếu không, cuộc thảm sát năm xưa sẽ lặp lại lần nữa."

Nó nhìn ra xa, mắt đưa theo cánh hoa đào, nói vậy Lâm Tử Vĩ là nhận được một phần hồn của Ma Vương mới có khả năng giết hại mẹ nó. Một người phạm chỉ vì yêu, vì hận mà hóa ma. Nó không biết nên thương xót hay hận thấu xương tủy với ông ta. Cha nhất định vì oán trách Ngọc Hoàng năm đó không hủy diệt Ma Vương tận gốc, làm liên lụy mẹ nó. Dù vậy không bằng cách này, thì bằng cách khác, Lâm Tử Vĩ nhất định không buông tha cho mẹ.

- Nếu vậy, làm sao mới có thể tiêu diệt hắn? Tại sao Thiên giới đã biết chuyện mà còn không ra tay_ Kevil có chút kích động, nước trong chén ngọc tràn ra ngoài.

- Không phải không muốn mà là không thể, đáng nhẽ người buộc dây phải là người tháo dây. Nhưng nếu tiếp tục tranh đấu, ta sợ tổn thất sẽ không nhỏ, hơn nữa, đây vốn là một phần trong số phận các con.

- Ý ngài là hậu thế như tụi con phải giải quyết chuyện này? vô lí_ Haray bất mãn ra mặt

- Không sai, đây là sứ mệnh của các con, sự xuất hiện của Lâm Tử Vĩ khiến Ma Vương thức tỉnh, đã ràng buộc các con với vận mệnh này

- Đùa sao? Chỉ một câu sứ mệnh mà..._Windy tỏ vẻ phẫn nộ, nhưng bất chợt lại im lặng, Lâm Tử Vĩ dù thế nào cũng là kẻ thù của Seny, mà Seny là người cô rất coi trọng, vốn đã thành người thân của cô, dù là Ma Vương đi chăng nữa, chỉ cần Seny muốn, cô không ngại đồng sinh cộng tử, vậy thì cái gọi là sứ mệnh này, vốn có khác gì đâu.

- Ta không muốn ép con, hãy suy nghĩ thông suốt rồi đến tìm ta_ Ngọc hoàng nói với nó rồi bước đi nó cũng không quay lại nhìn.

- Được, cho con biết con phải làm gì_ Nó dứt khoát trả lời.

- Vậy con cứ nghỉ ngơi trước đi_ Ngài khẽ cười hài lòng, đứa cháu gái này, quả nhiên kiên định hơn ngài tưởng. Chờ cho đến khi Ngọc Hoàng đi khuất hẳn, nó cũng đứng dậy, cùng mọi người về phòng nghỉ tại An Bảo điện.

Thiên giới là nơi của các vị thần, tất mang nét uy nghiêm diễm lệ, là nơi tiên cảnh hiếm có. Bên ngoài vẫn giữ nét cổ xưa như trước, nhưng cũng không khác hạ giới là mấy. Điện hình ở chỗ nó có thể bắt Wi- fi trên thiên đình. An Bảo điện là nơi nghỉ của khách, xung quanh có hồ sen, hoa cỏ, cột sơn son thiếp vàng. Có điều bên trong vật dụng khá giống ở hạ giới. Nó có chút bất ngờ, từ khi nào mà nơi này phát triển ghê vậy chứ? Xem chừng làm thần tiên thật sướng mà. Nó vẫn ở chung phòng với Haray và Windy, thi thoảng Thiên Nhi cũng hay chạy sang cùng quấy rối. Mà cũng tốt, có thể ngồi trên mây ngắm cảnh hạ giới an nhàn, chưa kể có công nghệ thông tin, nó chẳng lo buồn nữa. Sau đó... còn có sau đó sao?

(P/s: Viết xong chap này cảm thấy khả năng ảo tưởng của mình thật phi thường, thú thật Ren chẳng hiểu gì về tam giới cả, tra gu gồ cả buổi mà vẫn chẳng thông được chút nào...)

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Tiểu Long Nữ Thích Quậy Phá

Thật ra Thiên Đình có khác hạ giới là bao, ngoài việc không khí trong lành hơn, phong cảnh đẹp hơn, sống thoải mái hơn, có tiên nhân, có hưởng thụ có nhiều thứ khác nữa.... ngoài ra chẳng có gì khác. Mà cũng không thể nói vậy, dầu sao Thiên Đình vẫn là chốn thần tiên cao quý, người phàm nào có thể sánh bằng. Nhưng có điều, nơi nào có Nguyệt Hải Băng nơi ấy phải là địa ngục- Địa ngục cái con khỉ, trại thương điên thì có- Haray cáu kỉnh chửi bới, hơn 3 ngày nay cô bị Seny hành cho tối mắt tối mũi, mà cũng không phải vậy. Chẳng biết nó kìm hãm bao lâu mà khi trở lại Thiên Đình, khả năng quậy phá đạt đến level max. Kết hợp với Thiên Nhi, quả thật nơi này gọi là trại thương điên còn có chút lưu tình. Mà không hiểu số cô xui xẻo hay tại cô tránh không kĩ, mà mọi rắc rối nó gây ra đều đổ lên đầu cô. Mấy vị tiên nhân bị nó quậy phá đều đến tìm cô than thở đòi bồi thường. Rany và Windy thì treo biển "không quen biết không liên quan với nó" Còn Sky và Kevil? Thôi khỏi nhắc cũng biết, bao che vô tội vạ cho hai người họ, nên một thanh niên nghiêm túc, con người công minh như cô sao có thể làm ngơ đây. Nhưng đến lúc này, khi phải quét đến hơn nửa vườn đào tiên bị rụng lá của Vương Mẫu nương nương vì cái thí nghiệm thuốc trừ sâu của nó và Thiên Nhi, cô quả thật chịu không nổi nữa. Cô đáp cây chổi sang bên, chạy đi tìm nó khắp nơi để tính sổ.

- Seny mày lặn ra đây cho tao, mau lặn ra đây, nếu tao không bấm mày ra, thề với chúa tao sẽ đổi tên thay họ, làm con mày cho rồi.(Chị có theo đạo thiên chúa sao? ==)

Vừa bước ra đến cửa, Haray đã thấy một bóng trắng lao về phía mình. Đừng nghĩ đấy là ma, bóng trắng ấy thướt tha, xinh đẹp, mang một khí chất cao quý khó tả, lao thẳng vào lòng cô mà than khóc.

- Haray, cứu ta, ta chịu hết nổi rồi, Tiểu Long Nữ và Thiên Nhi vừa đến cung Quảng Hàn của ta, bắt thỏ ngọc bảo đem đi lại giống với mấy con chuột bạch gì đó. Muội nói đi, thỏ của ta giống chuột chỗ nào chứ? Còn nữa, ta trồng cà rốt trên đó cho thỏ ngọc, bị Thiên Nhi thay toàn bộ bằng dưa leo, bảo ta dạo này xuống sắc quá, nên chăm sóc da đi. Chưa hết, đan dược trường sinh của ta dùng để dành dâng lên Ngọc Hoàng bị hai người họ đem ra làm đá bắn chim, muội phải đòi lại công bằng cho ta nếu không ta khóc lút cả Thiên đình này cho muội coi_ Rồi không ai khác ngoài Hằng Nga mỹ nữ, xinh đẹp tuyệt trần, bây giờ bị bức đến tức chết có khác nào bà vợ phát hiện chồng ngoại tình rồi bị ruồng bỏ không cơ chứ. Về mặt Hằng Nga vô cùng ảm ức, Nhưng về mặt Haray còn ảm ức hơn. Vì sao? vì sao lại đến tìm cô, cô đã gây ra tội gì? Thiên a công lí ở đâu?

- Hằng Nga tỷ, Thỏ ngọc ta sẽ tìm lại cho tỷ dù sao thỏ cũng thuộc họ nhà chuột mà. Hơn nữa nó cũng giống chuột thật đấy, còn dưa leo... tỷ dùng tạm đi, muội thấy tí có vết thâm trên mắt kìa, về chuyện thuốc trường sinh, dù sao Ngọc Hoàng cũng trường sinh sẵn rồi, tỷ đừng lo nữa nhé, vậy, muội đi đây_ Haray thật thà nói, rút vạt áo ra khỏi tay Hằng Nga, vội vã chạy đi. Không muốn nghe thêm lời nào nữa. Hằng Nga tiên nữ đau khổ, trái tim mỏng manh bị tổn thương nghiêm trọng, thật sự có vết thâm sao?. Còn Haray, cô vội chạy đi tìm nó, chẳng được mấy bước, đã thấy một đám người đổ dồn về phía mình, mặt ai cũng bi thương, đau khổ.

- Haray, cô phải giúp ta, Tiểu Long Nữ, nó quá lắm rồi, nó và Thiên Nhi công chúa đến chỗ ta, lấy tơ hồng đòi đem đi đan áo, đã vậy còn tùy tiện nối các sợi tơ với nhau, bây giờ thảm thật rồi, dưới trần gian loạn hết cả, nam yêu nam, nữa yêu nữ, kể cả người yêu súc vật cũng có, cô bảo ta phải làm sao?_ Nguyệt lão se duyên cầm đồng tơ vò rồi ren lên than khóc, thảm hại vô cùng.

- Nguyệt lão à, ông cũng đừng cổ hủ vậy chứ, chuyện nam nam, nữ nữ dưới trần vốn không còn gì lạ nữa rồi, còn súc vật và người... coi như lai

giống mới đi

- Haray, muội xem con Hao Thiên Khuyển oai phong là thế, cũng bị Tiểu Long Nữ đem ra cạo sạch lông, rồi nói cái gì mà mới mới, bảo ta lạc hậu không theo kịp thời đại, báo hại vật nuôi của ta giờ không dám ra ngoài phải ngồi nhà để chờ mọc lông_ Dương tiên kéo tay Haray, cô lão đảo một hồi, rồi mới định thần lại được

- Dương huynh, muội sẽ tặng huynh lọ dầu mọc tóc, bảo đảm sau 3 giờ lông hao Thiên Khuyển sẽ mọc lại, bây giờ muội phải đi_ Sau đó không đợi ai nói gì thêm, cô phải nhanh chóng thoát khỏi đây, mặc dù đằng sau chúng tiên vẫn đang kêu gào công bằng. Công bằng cái con khi, đi tìm lão Ngọc Đế mà kiện, không nhìn thấy cô hiện tại còn phải chạy bộ đi tìm nó à? Cô sắp chết mệt rồi đây, nơi này rộng lớn như vậy, cô còn chưa được hoàn lại phép thuật, không thể điều gió cuờn mây, có khác qué gì dưới trần đâu chứ, lần sau nhất định đem xe đưa lên đây cho bọn họ hít khói. Haray chỉ còn cách ngửa mặt nhìn trời mà than khóc, ủa mà cô đang ở trên trời rồi đấy thôi. Rút cục kiếp trước cô đã gây ra tội tình gì???

Trong khi đó, nó đang cùng Thiên Nhi cười phượng hoàng lửa_ linh vật của Thiên Nhi bay đi khắp nơi quấy phá. Nhìn mấy thứ tiên đơn của, vài lựa, thậm chí cả Thổ ngọc, toàn của cướp bóc trắng trợn trong tay, nó cười vui vẻ. Ngay cả Thiên Nhi cũng đắc chí vô cùng, tìm được một người tâm đầu ý hợp như nó, không vui mới lạ. Cô thầm công nhận người này làm chị dâu rồi.

- Seny, chúng ta đi đâu đây?

- Đến chỗ Sky đi, chúng ta khoe thành tích

- Chỉ sợ anh ấy sẽ lên cơn đau tim mất

Thiên Nhi cười trừ, nhưng sau đó vẫn để phượng hoàng bay đi tìm họ. Bên cạnh An Bảo điện có một hồ sen lớn, giữa hồ là một mái đình nguy

nga. Sky Kevil, Rany và Windy đều có ở đó, nhàn nhã nghỉ ngơi, duy chỉ không thấy mặt Haray đâu(Thấy mới lạ đó). Thiên Nhi cho linh vật hạ xuống gần mái đình, nó nhanh nhẹn nhảy xuống, lăn một vòng trên đất rồi dừng lại. Chưa kịp mở lời, Windy đã nhào vào người nó, lắc lẩy lắc để

- Seny, mày đi đâu, mày đã đi đâu, à không... mày phá hoại những nơi nào? Haray mà tóm được thì mày chết chắc

- Ế, tao chỉ đi chào hỏi mọi người thôi mà?_ Nó vô tội ngồi xuống bên cạnh Sky

- Em chào hỏi, họ thấy bóng em đã tránh xa 10 thước rồi_ Sky búng mũi nó

- Seny, dù sao em cũng không nên gây nhiều rắc rối cho Haray như thế chứ_ Kevil oán trách nó

- Hừ, anh chỉ thương Haray thôi, có thương em đâu_ Nó tru mỏ oán trách

- Vậy, để tao thương mày cho_ Giọng nói mang đầy nộ khí, phản phát mùi đe dọa đập thẳng vào tai nó, nó lo sợ quay đầu lại. Không ai khác ngoài Haray, đem theo bộ mặt hung thần đi hỏi tội. Nó lại liếc nhìn sang bên cạnh, hóa ra Lay là người đưa Haray đến đây, nếu không với hai chân chạy bộ, làm sợ Haray có thể về An Bảo điện nhanh vậy. Lay cũng làm mặt vô tội, anh chỉ là đi tìm Thiên Nhi, thuận tiện đem Haray đến thôi mà. Lúc này 36 kế chuồn là thượng sách.

Ế, tao còn có việc ở chỗ thúc thúc, tao đi trước

- Đứng lại đó, không ai cứu được mày đâu

Haray rất nhanh đã tóm cổ áo của nó lôi đi. Nhìn bộ mặt đầy sát khí kia là biết không ai cản được rồi. Đã bảo, chọc ai không chọc, chọc phải Haray

khác nào chơi với núi lửa, Kevil chỉ cầu mong cho em gái toàn mạng trở về là tốt rồi, sau đó anh đứng dậy cùng Sky đi tìm Ngọc Hoàng. Thiên Nhi ban đầu có ý rình trộm nhưng bị Haray liếc cho cháy da thì vội vàng kéo Lay lẫn đi, Rany và Windy cũng không dại ở lại hứng chịu núi lửa phun. Mà cũng chẳng biết Haray dùng cách gì, chỉ biết Seny bị nhốt trong An Bảo điện kêu gào thảm thiết, kể cả khi cô nguôi giận bước ra ngoài, vẫn không thấy Seny ra khỏi phòng nửa bước, không ngừng kêu cứu. Vậy là nó bị nhốt hơn một ngày trời trong điện, chỉ biết kêu khản cổ, chẳng ai biết Haray đã làm gì.

Vẫn là vẻ cao cao tại thượng, khí chất bất phàm, Ngọc Hoàng ngự trên cao đang xem qua mấy bản tấu, mà đầu đầu nhất là mấy lá đơn kiện Tiểu Long Nữ. Biết ngay mà, kiểu gì cũng gây ra rắc rối, ngài dung túng cho nó thì thôi đi, đến cả con trai ngài cũng làm ngơ nữa. Xem ra chẳng ai trị nổi nó nữa rồi. Cùng lúc đó, Sky bước vào kính cẩn cúi chào. Sau một thời gian dài gặp lại, lúc này hai người mới có cơ hội trò chuyện.

- Tiểu Long Nữ không đi cùng con sao?

- Cô ấy bị Haray phạt rồi

- Xem ra chỉ có Haray mới trị nổi nó_ Ngài cười nhẹ nhõm, đưa tay ra hiệu Sky lại gần. Sky bước lên bậc cao, ngồi xuống bên cạnh cha mình.

- Ta biết chuyện của con và Tiểu Long Nữ, ta để con xuống trần cũng vì muốn con bảo vệ nó, bây giờ trước mắt nó còn một con đường rất trắc trở, nếu con đủ khả năng...

- Con làm được

Hắn không đợi nghe hết câu đã khẳng định kiên quyết. Hắn đã hạ quyết tâm lâu rồi, dù là gì đi nữa, hắn cũng không buông tay.

- Vậy, ta yên tâm rồi

- Con cần làm gì tiếp theo?

- Hiện tại cần ngăn chặn Ma Vương thức tỉnh, con cùng mọi người tiêu diệt Lâm Tử Vĩ, hủy diệt phần hồn của hắn, để hắn không hồi sinh. Hắn sắp tỉnh lại rồi, vào ngày trăng tròn tiếp theo. Còn phải làm những gì tự con lo liệu đi.

Sky không nói gì thêm, lui ra ngoài. Việc tiếp theo là tìm ra xem Lâm Tử Vĩ đang trốn ở đâu, ngày hắn tỉnh lại không còn xa. Nhưng trước tiên... có nên đi xem nó còn sống hay không đã.

Seny vẫn ngồi thu mình trên giường, mồ hôi toát ra như tắm, dù vậy nó vẫn kiên quyết trùm chăn kín đầu, dọa chết nó rồi. Chờ mãi không thấy Haray quay lại, cũng không thấy ai đến cứu nó, có cần phải tuyệt tình vậy không, nó chẳng qua là đi chào hỏi mọi người thôi mà, sau đó mượn vài món đồ của họ thôi mà, có cần hại nó thảm vậy không? Đã nói rồi, nó trời không sợ, đất không sợ, chỉ sợ mỗi ...mèo. Vậy mà, Haray không lưu tình, nhốt nó lại với nguyên đàn mèo, ở đâu cũng thấy mấy con mèo đủ loại to nhỏ lớn bé, màu sắc lông lá, trừng mắt nhìn nó, dọa nó không nhúc nhích nổi. Oan uổng quá đi. Cửa phòng bật mở, Sky bước vào, chưa kịp lên tiếng đã bị một cái bóng đen lao từ góc phòng ra tóm chặt. Nó mặt mày tái xanh, người còn quẩn chăn, sợ hãi nép sau người hắn. Nhìn sơ qua phòng một lần hắn cũng hiểu có chuyện gì xảy ra. Haray ác thật, chẳng phải động thủ nhiều, ra tay nhắm vào điểm yếu của nó. Nhìn bộ dạng như con mèo nhỏ... =. =thôi đừng ví với mèo nữa. Nhìn bộ dạng như con thỏ non của nó, hắn thấy động lòng, trừng mắt nhìn mấy con mèo, hắn đóng sập cửa lại, bế nó đi. Nó vẫn bám chặt lấy tay hắn, an toàn rồi.

- Em đó, ai bảo chọc Haray nổi giận.

- Không phải em, rõ ràng là mấy tên thượng tiên kia mà, em vô can

- Còn không nhận lỗi?

- Anh cũng bắt nạt em sao?

Nó giả bộ rưng rưng tội nghiệp, biết vậy nhưng hăn vẫn không nỡ trách mắng nó, bế nó về phòng mình.

- Đưa em về đây là có ý gì? Đừng hòng giở trò._ vừa lấy lại tinh thần, nó đã nhảy phóc xuống, lùi lại phòng thủ, không phải cho rằng, hăn cứu nó thì nó phải lấy thân báo đáp chứ?

- Chẳng lẽ em không định ăn tối?

- Ăn?_ Đúng là nó chưa ăn gì, ban nãy sợ quá, quên cả đói, giờ thảm rồi, bụng réo ỉnh ỏi, dù sao nó vẫn là người, vẫn phải ăn thì mới sống nổi. Trên bàn thức ăn được bày sẵn, nó không kiên nhẫn lao vào càn quét sạch sẽ. Sau đó ôm bụng căng tròn lăn ra giường ngủ. Sky chỉ còn nước dờ khóc dờ cười. Nó vừa cho rằng hăn có ý đồ đen tối, bây giờ lại lăn ra giường hăn ngủ không chút phòng bị như vậy, rõ ràng dụ dỗ người ta phạm tội mà. Nhưng ngủ chung thì... thật ra đây cũng không phải lần đầu tiên, hăn còn trong sáng mà. Giường là của hăn, nó nằm trên giường của hăn, vậy nó cũng là của hăn, biến nó thành gối ôm cũng đâu có sao. Có gối ôm mềm mại vậy, sao bỏ được. Hăn thu dọn xong mới lên giường ôm nó ngủ.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Hạ Phàm Lần Nữa

Trong An Bảo điện, một trận chiến quyết liệt đang diễn ra mà người khơi mào không ai khác là nó và Thiên Nhi tranh đấu. Nó hung hăng tay cầm cây chổi, tay kia cầm gối, mặt dữ tợn nhe nanh đe dọa. Trái lại, Thiên Nhi kiên quyết bám lấy Sky không rời, phòng mồm giận dữ.- Em nhất định phải cùng đi.

- Bước qua xác chị rồi hãy nói.
- Chị cho rằng em không dám sao?
- Em giỏi thì lại đây!
- Em đẹp chứ em không ngu!
- Vậy thì ở lại đây, nghe rõ chưa???
- Em đi cùng anh Sky liên quan gì đến chị?
- Chị không gật đầu ai dám cho em đi?

Nó trợn mắt quát Thiên Nhi, cô bé cũng không kém cạnh, nhất quyết không buông Sky ra. Những người còn lại ngoài thở dài ngao ngán, chẳng ai nói gì. Sáng nay Seny quyết định xuống trần tìm Lâm Tử Vĩ. Nói vậy là nó chấp nhận trận chiến một mất một còn này. Nhưng Thiên Nhi nhất quyết đòi đi cùng nó. Đây vốn không phải trò đùa, để Thiên Nhi đi khác nào đẩy con bé vào chỗ chết? Nó đành dùng vũ lực ép thiên Nhi ở lại... xem ra không khả quan lắm thì phải.

- Tại sao mọi người được đi, mà em không được đi_ Thiên Nhi mếu máo

- Đây không phải trò chơi, em ở nhà sẽ an toàn hơn_ Sky đặt cô bé xuống, cười dỗ dành. Đối lại Thiên Nhi liếc anh ghét bỏ rồi hăn học rời khỏi An Bảo điện.

- Vậy bây giờ chúng ta xuống trần ngay sao?_ Windy túm tay nó hỏi

- Không, tìm thúc thúc đã_ Nó đưa tay vỗ đầu thở dài một tiếng. Xem thái độ của Thiên Nhi chưa chắc con bé chịu ngoan ngoãn ở nhà đâu, phải nghĩ cách áp chế nó mới được.

Nhóm người bọn nó đi thẳng đến Linh Tiêu điện, trong lớp mây mờ ảo bao phủ, nó nghe được tiếng đàn, tiếng đàn cổ cầm quen thuộc vang vọng nơi bảo điện lạnh lẽo, tiếng đàn không âm sắc vọng ra từ phía vườn thượng uyển. Âm thanh như lời tiễn biệt, nhạt nhòa. Nó khẽ nhắm mắt, cảm giác như trong đầu hiện lên như nốt nhạc vô hình vô sắc. Người con trai ngồi dưới gốc anh đào, trên trán có hình cách hoa đỏ sẫm, mái tóc dài thả tùy ý trong gió, đôi mắt màu đồng nhìn nó trù mẫn, dù không toát ra chút thần sắc nào, bạch y trắng phiêu phiêu trong gió, ngón tay lướt nhẹ trên dây đàn. Nó tựa như thấy bóng mình cũng đứng đó, dưới cơn mưa hoa đào, cười hồn nhiên ấm áp. Quá khứ đẹp luôn khiến người ta hoài niệm. Nó cười thầm tự chế giễu, hướng bóng người đó, tỏ ý cười.

- Lay, cảm ơn đã đến tiễn em, " mặc dù cái mặt lạnh băng của anh chẳng có chút thành ý nào cả" anh tốt nhất nên tìm Thiên Nhi bảo cô bé ngoan ngoãn ở lại đi

Không thấy tiếng đáp lại, chỉ thấy bóng người dần biến mất, tiếng đàn dừng hăn trong những cánh hoa phiếm hồng. Nó vẫn tiếp tục tiến vào bảo điện, trong đầu mơ hồ nhớ về những kỉ niệm mình đã từng trải qua, có chút

luyện tiếc. Khi nhận ra hiện tại không dễ dàng như quá khứ, người ta vẫn thường hoài niệm về khoảng thời gian đó.

Ngọc Hoàng, đấng chí tôn cao quý đang đứng chờ tụi nó.

- Đến rồi sao? ta được biết Lâm Tử Vĩ đang ở một hòn đảo biệt lập trên Thái Bình Dương, đi qua cổng trời ta sẽ được các con đến đấy, lần này chỉ có 6 người các con tự thân vận động, tiêu diệt Lâm Tử Vĩ, ngăn Ma Vương thức tỉnh. Nhân tiện ta cũng hoàn phép cho các con, chỉ có điều phép thuật của mỗi người chỉ có thể duy trì trong vòng 3 tiếng, sử dụng thế nào còn tùy quyết định của con_ Ngọc Hoàng nhàn nhã nói. Chỉ tay một cái, trên tay mỗi người đều xuất hiện một hình vẽ đỏ.

- Tại sao lại chỉ có 3 tiếng, thúc thúc, người sợ con sống lâu quá phải không?

- Đây là nhiệm vụ của các con, khi cần hãy giải phong ấn, hình vẽ kia sẽ biến mất. Ta để các con xuống trần, khả năng sử dụng vũ khí của người phàm hãn là tốt, không cần ý vào phép thuật, nếu cần chuẩn bị gì thì mau đi.

- Vây, chúng ta đi chuẩn bị, một giờ nữa gặp ở cổng trời_ nó dứt khoát quay đi

- Tiểu Long Nữ, cẩn thận, nếu quá nguy hiểm... con có thể trở về, ta sẽ nghĩ cách khác

- Thúc, con biết rồi.

Sau khi chuẩn bị đồ đạc, mỗi người đều vác theo một balo nhỏ. Tập trung tại giếng trời, lần thứ hai xuống trần gian không ngờ lại nhanh đến vậy, có điều, lần này không phải đi chơi rồi. Nhắm chặt mắt, hít một hơi thật sâu, nó nhảy xuống dưới. Phía sau, bóng một cô bé nhỏ nhún lén nhìn, trên người cũng chuẩn bị hành lí, mặt rất quyết tâm

- Seny, chị không cho em đi cùng, em lén đi theo, ai dám cản?_ Thiên Nhi che miệng cười khoái chí. Sau đó cũng tiến về phía cổng trời, nhưng chưa kịp đã thấy Lay từ sau đi đến, dùng dải lụa Hồn Thiên Lãng trói cô lại, Thiên Nhi trừng mắt nhìn Lay, vừa oan ức vừa bất ngờ.

- Em tốt nhất ở lại đây, Seny ủy thác cho anh trông coi em rồi, cách tốt nhất là trói em lại.

- Anh nghe theo Seny bán đứng em.

- Khi ấy anh bán ngời

Lay không chút biểu cảm trả lời, nhắc bóng Thiên Nhi lùi về An Bảo điện, mặc cho cô bé vùng vẫy tìm cách thoát khỏi dải lụa.

- SENY chị đợi đấy cho tôi, còn lâu tôi mới để yên nhé...

Vừa mới đi được nửa đoạn đường, nó bỗng hắt xì liên tục, không phải chứ, mới đi được nửa đoạn đường, thôi mà, trời cũng có lạnh đâu. Tưởng nó rét, Sky kéo nó lại gần, ôm nó vào lòng. Một luồng ánh sáng hiện lên trước mắt nhóm người. Màu xanh mát của cây, màu xanh lam của biển. Từ trên cao có thể bao quát cả hòn đảo, một hòn đảo sơ khai khá lớn.

- Ra là nơi này, đẹp thật đấy

- Đẹp cái con khi, mà có biết tại mình đang rơi không hả???

Tiếng hét của Haray làm nó bừng tỉnh, ờ hen, giờ mới thấy mình đang từ trên trời rơi xuống, thánh thần ơi, lạy chúa rơi từ đây xuống không chết cũng thành tật, lão Ngọc Hoàng, dám quăng tui nó bơ vơ giữa trời, hãy đợi đấy, nó thăm nguyên rửa, sau đó phó mặc bản thân cho số phận.

Sau khi tiếp đất an toàn, nó xoa người ê ẩm, đứng dậy nhìn xung quanh, đây là đảo hoang sao? Nhìn thật giống rừng nguyên sinh cổ đại. Nằm ở giữa

biển, bao quanh bởi nước xanh ngắt, thật khéo chọn chỗ.

- Nơi này chưa có người nào phát hiện ra thì phải, nằm chếch về phía Tây Thái Bình Dương, bán kính khoảng 157km. Xung quanh đây còn có một rada tàng hình, bởi vậy nên không bị ai phát hiện_ Kevil loay hoay với chiếc máy tính nhỏ trên tay, nơi khi ho cò gáy này, tín hiệu thật kém mà. Công nghệ thông tin có đưa đến đây cũng chịu chết.

- Được tiến lên nào_ nó giờ tay tỏ vẻ quyết tâm, cái nơi hoang vu này liệu có gì đang chờ đón đây? nhưng thôi kệ, cứ đi rồi biết.

Nhóm người bước vào sâu trong khu rừng, không ngừng cảnh giác.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Hòn Đảo Kỳ Lạ

Nơi này có chút bí ẩn, tuy rằng rất hùng vĩ, hóm người càng lúc càng tiến sâu vào. Nó đảo dác nhìn quanh, đi bộ xung quanh hòn đảo này chắc đủ chết quá. Hơn nữa, mặt trời vẫn còn gay gắt như vậy, muốn giết người cũng đâu cần thiêu sống nó chứ?- Kevil, rút cuộc ông ta ở chỗ nào trên đảo vậy, em thật sự oải lắm rồi_ Nó than thở

- Mà đừng có mất kiên nhẫn vậy chứ, mới đi được 5 tiếng chứ mấy?_ Haray vẫn rất nghiêm túc bước đi. Vâng 5 tiếng, dù biết cô là người nhưng trong mắt nó hiện tại, Haray chẳng khác nào quái vật. Kevil vẫn không đáp trả, chạy ngang dọc giờ cái máy tính nhỏ lần mò khiến nó phát cáu.

- Kevil, anh có dừng ngay cái màn múa võ mèo ấy không, leo tới leo lui hoài

- Cái nơi chết tiệt này, sóng yếu quá, anh không dò được tín hiệu_ Kevil vò đầu than thở.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 88: Cạm Bẫy

Nó mơ màng tỉnh dậy khi nghe tiếng ồn ào. Vẫn là khu rừng ấy, bây giờ trời đã sáng, nhưng không có chút ánh nắng nào lọt vào khoảng đất này. Mọi người đều chuẩn bị ăn sáng, thu dọn đồ để rời đi. Nó vươn vai ngáp dài, rồi mới uể oải chuẩn bị. Rừng lá xanh đậm, um sùm không biết lúc nào mới đi hết. Mất một ngày không tìm thấy chỗ của Lâm Tử Vĩ, nhiệt huyết có phần giảm đi.

- Đi về phía trước nhất định tìm ra, anh bắt được tín hiệu rồi_ Kevil chậm chạp thông báo. Nó khẽ gật đầu rồi đi theo. Được một quãng thì bắt gặp một con suối nhỏ, nước sông không sâu, trong vắt, mấy hòn đá cuội dưới đáy lộ lên đẹp lạ. Men theo dòng suối đến một thác nước khá lớn, đổ xuống vực. Theo lời Kevil tín hiệu phát ra từ dưới đáy vực kia, nên ai nấy đều chuẩn bị dây thừng leo xuống. Vách núi không sâu lắm, nước đổ xuống một cái hồ lớn, điều ngạc nhiên là dưới đáy vực không có cây cối, mà chỉ toàn hoa hồng xanh. Quanh đây có chút nắng len đến, không bị cây cản lại, nhưng rừng hoa hồng xanh thì trải dài gần như vô tận, màu xanh nhạt nhòa đến đau nhói. Nó liếc mắt cười khinh bỉ, như một trò đùa, một cách tự chế giễu. Nó nghe thấy tiếng Lâm Tử Vĩ cười đắc ý bên tai, lửa hận trong lòng lại tăng lên gấp bội. Lâm Tử Vĩ, ông giỏi lắm, loài hoa mà mẹ tôi thích nhất, lại do chính tay ông trồng, như thế ông lưu luyến, tiếc nuối lắm vậy. Nó dụi chiếc roi da của Windy, quật nát những đóa hoa kiêu ngạo kia, hận không thể thiêu cháy nơi này. Hoa bị chà đạp, những cánh hoa dập nát hòa trong gió càng chói mắt hơn. Nếu không phải Sky kéo nó đi, chắc nó đóng mồ ở đây đến khi nhổ trại rừng hoa cũng nên. Nơi này bạt ngàn là thế, nhưng lại có một lối đi rất rõ ràng, cứ theo con đường đấy, nhóm người dừng lại trước một hang động đá.

- Hứ, cứ như kiểu bị dụ dỗ vậy_ Haray cười lạnh
- Thật sự có mê cung sao?_ Windy hỏi ngây ngô
- Vào hay không vào?
- Tín hiệu dưới lòng đất phát ra từ đây, nói xem có nên vào không.
- Chết tiệt, rõ ràng là âm thầm tìm ông ta, thế quái nào lại bị dẫn dụ đến đây, còn không có cách quay đầu nữa chứ.
- Trước khi bước vào phải nói rõ, không biết trong đó có gì, nhưng chắc chắn rất nguy hiểm, mọi người không được tách nhau ra, phải tự bảo vệ mình, phong ấn cũng không được tùy tiện giải, chỉ khi thật sự nguy hiểm mới sử dụng, bây giờ thì vào thôi.

Nói một hồi thì vẫn là đi vào, hang đá âm u lạnh lẽo, tiếng bước chân nghe vọng lại rất rõ, sát khí rình rập người cũng thấy khiến người ta ớn lạnh. So ra đường xuống Minh giới trải đầy hoa bỉ ngạn còn dễ chịu hơn. Đi hơn một tiếng mà vẫn không đến cuối hang. Có điều nó biết mình đã xuống dưới lòng đất rồi, nơi này vừa lạnh, vừa tối, lối đi lại là đường dốc. Cuối cùng chỉ thấy chút ánh sáng mờ mờ để nhận định phương hướng. Nó rùng mình nghĩ đến những nguy hiểm quanh đây đang rình rập đâu đó. Mà sự lo lắng của nó đúng là không sai. Mặt đất đang rung chuyển, dù rất nhẹ nhưng vẫn có thể cảm nhận, nó nắm lấy tay Sky, im lặng quan sát.

- Cuối cùng các người cũng đến, khiến ta đợi thật lâu

Tiếng nói dội ra từ sâu trong hang động, giọng nói mà có chết nó cũng không quên, Lâm Tử Vĩ.

- Tên khốn kiếp, mau lăn ra đây, Lâm Tử Vĩ, có giỏi ra đây.

- Con gái ngoan, con đến tìm ta rất vui, nhưng sao con lại nặng lời như vậy

- Bà khinh, thôi cái giọng đấy đi, lão cáo già thanh tinh, mau ra đây cho bà, hôm nay bà sẽ từ bi lo hậu sự giúp người.

-Haha nói hay lắm, lo hậu sự giúp ta, thật có hiếu. Vậy ta cũng phải tặng quà cho các người rồi. Con gái, nếu con sống sót rời khỏi đây, khi ấy hãy tính đến hậu sự cho ta.

Tràng cười tự mãn của hắc vang khắp hang, nó cũng chẳng thừa hơi mà đi tìm, chắc chắn hắc không có ở đây mà đang ngằm quan sát tụi nó. Lão già bỉ ổi đem tụi nó vờn trong tay, coi như thú vui. Đợi rồi xem, xem thử ai là người cười cuối cùng.

Nếu chuyện gì cũng dễ dàng thì nó đã không phải khổ sở thế này. Hang đá này thực chất là một mê cung lắt léo. rất khó kiếm lối đi. Một mê cung nhất định có trung tâm, như nó không cách nào tìm ra khi mọi thứ quanh đây đều giống nhau. Ngoài đá ra đều không còn gì khác. À mà hình như không phải vậy rồi.

Tiếng động từ phía sau ầm ầm lao tới tạo một dự cảm không lành, nó nhìn quanh quất để khẳng định mình không vô tình khởi động bất kì cơ quan nào. Nếu như theo mấy bộ phim nó hay xem, hoặc theo linh tính mách bảo, cái thứ đang ầm ầm lăn tới chắc chắn là một tảng đá.

- Con mẹ nó, sao lại vậy chứ, nơi này thực biến thành mê cung chứa cạm bẫy rồi_ Rany không nhận được chữ tặc.

- Lâm Tử Vĩ, hắc biến thái quá mức cần thiết rồi đấy_ Windy phụ họa theo, có điều, giờ nên chạy trước khi hòn đá ấy lăn chết mới phải. Nó ngoái đầu lại, quả thực một hòn đá lớn đủ đè chết sáu người đang lao tới với tốc độ kinh hồn, phá nát hòn đá này? Nó không tài giỏi thế, nếu giải phong ấn thì không thành vấn đề, nhưng phải để lúc gặp Lâm Tử Vĩ đã. Nó nghiêng

răng tức giận. Đầu tiên là bị báo đuổi, bây giờ lại đến lượt một hòn đá, Nguyệt Hải Bằng trở nên thê thảm như vậy từ lúc nào?

Cả nhóm chạy trốn chết, mà hang động như trêu người, cứ dài thẳng tắp, không tìm thấy chỗ trốn. Càng lúc càng gần hòn đá, mà trước mặt đã là ngõ cụt. Nó thật muốn chửi thề, đi mãi không thấy điểm dừng, tảng đá kia vừa xuất hiện thì ngõ cụt lại hiện ra. Nó ngược lên nhìn, khoảng cách từ đỉnh tảng đá chạm đến hang động vừa đủ cho một người lọt quá, nếu bây giờ dùng dây bám đu lên đấy để nhảy qua nhất định được. Có điều ở đây tới những sáu người, càng nghĩ càng thấy lâm Tử Vĩ quả nhiên nham hiểm.

- Seny, mau tìm cách nhảy qua hòn đá ấy_ Kevil quả không hổ là anh em sinh đôi, nhìn ngay ra nó đang nghĩ gì.

- Không được còn mọi người thì sao?

- Nhanh lên, từng người lao qua biết đâu còn kịp.

Kịp cái con khi, ngõ cụt ngay trước mắt rồi còn kịp sao? Bị đá đè chết, hay lằm, lửa hận của nó càng có cơ hội bùng cháy.

- Bằng không nổ tan đoạn hang này đi, đá sập xuống sẽ cản được hòn đá ấy, liều thử xem, tao có cầm thuốc nổ

- Đùa à, nổ xong khác nào tự sát? mà khoan, sao không cho tảng đá ấy nổ nhỉ?_ Nó quăng balo sang cho Sky rồi dứt bó thuốc nổ trên tay Haray, không do dự châm ngòi, tất cả nín thở nhìn nó, ai muốn tự sát đây?

- Chạy nhanh đi_ Nó hét, dùng dây thừng có móc bám dính bám lên trần hang, nhanh nhẹn phi qua, đúng là không uống công nó suốt ngày leo trèo mà. Vừa nhảy qua vừa chớp thời cơ dán chặt thuốc nổ lên tảng đá rồi lăn người xuống vài vòng 3...2...1... Bùm... Tiếng nổ chói tai vang lên, những mảnh vụn bắn khắp vách hang, nó nằm rạp người xuống, cảm thấy lưng bị đá đập vào đau rất. Lốp bụi mù chưa tan hết, thuốc nổ liều lượng vừa đủ

nên không gây sập hang. Nó ôm người bò dậy, ho khan vài tiếng rồi bước lại chỗ lớp đá.

- Êu, còn sống không?

- Con quỷ kia, mày không quan tâm mà còn rửa tội này chết nữa hả?_ Windy nhoi ra từ đồng đá, vẫn đủ sức hét, vậy là ổn rồi, nó thấy tự khâm phục mình quá, canh rất chuẩn nha. Hoặc là, được ai đó che chắn, nó liếc mắt khinh thường điệu bộ gà mẹ che chở gà con của Rany, nhưng vẫn lảng xảng chạy lại giúp đỡ.

- Kevil, ngộ cụt rồi, giờ phải làm sao?_ Sky phủi lớp bụi trên người rồi hỏi.

- Có lẽ, phải có lối đi khác ở đâu đó_ Kevil gõ vào vách đá, tay lần mò trên bức tường trước mặt.

- Cái tên chết tiệt Lâm Tử Vĩ, đồ bỉ ối xấu xa, bà cố nội nhà người dám đem đá đè ta_ Haray lúc này mới ngoi ra, mặt mũi lem luốc, tóc tai phủ bụi, chẳng khác nào vượn người trong rừng rú. Cáu giận đá chân dẫm tay loạn xạ.

- Ê cái gì đây?_ Nó nhìn vào góc tường, có phần đá hơi bị nhô lên trên mặt tường nhẵn nhụi, như kiểu thu hút sự chú ý, hay cố tình lộ ra. Nó nhếch mép cười, lại bị xô mũi rồi.

- Không lẽ đây là cái bẫy của Lâm Tử Vĩ, lỗ liễu quá_ Rany nghi hoặc suy xét

- Là gì phải thử mới biết_ Windy hung hăng dùng sức ấn mạnh hòn đá, mặt đất rung chuyển, bức tường dần hé mở để lộ lối đi.

Khí lạnh từ đâu tràn đến, cả âm thanh va đập từ trong hang sâu vọng lại. Nhóm người dừng lại tại một nơi có 3 ngã rẽ. Ba lối đi đều bị bóng tối bao

phủ, không biết có gì bên trong, cũng không biết nên đi hướng nào. Mê cung này nếu đi sai chắc chắn không thể trở lại chỗ cũ, nếu tách ra chẳng khác nào sập bẫy của Lâm Tử Vĩ. Có câu ném đá hỏi đường, nó nhặt hòn đá to nhất, ném vào từng hang sâu, tiếng âm thanh va chạm vọng lại dài không dứt, nó nguýt dài xem ra cả 3 lối đều rất sâu.

- Giờ đi lối nào? Không thể tách ra được_ Sky trầm ngâm

- Vậy cùng đi một lối thôi_ Nó quả quyết bước vào lối giữa, mọi người cũng bước theo. Đi được một đoạn, hai bên vách đá chuyển động, một loạt tên bắn ra, cả nhóm nhanh chóng né liên tục. Loạt tên gần như không giảm, đường càng lúc càng tối, nó nghe tiếng động để né tên, tay lục tìm đèn pin. Nó mơ hồ thấy ai đó kéo mình đi trong bóng tối, lúc định thần lại mới biết đó là Sky. Nhưng mà... lạc rồi, thế quái nào cả nhóm vẫn lạc nhau, Sky cầm đèn chiếu rọi xung quanh, lên tiếng gọi cũng không có ai trả lời. Khốn thật, chỉ một loạt tên đã tách được tụi nó ra rồi.

Kevil và Haray dựa người vào vách đá thờ dốc, thoát rồi thật may quá.

- Tiêu rồi, Seny đâu, ủa, đâu hết rồi?_ Haray hốt hoảng

- Chết tiệt lạc rồi_ Kevil nghiêng rằng. Lúc này không thể quay lại tìm rồi, nơi này rất nguy hiểm, vẫn nên tiến lên. Hai người rảo bước trong đường hầm, Kevil kéo theo Haray bước đi thật nhanh. Mọi thứ chìm vào yên lặng, Kevil tập trung rất cao quan sát từng ngách hang, nhưng tay vẫn không buông Haray.

- Kevil, anh nhìn kìa_ Haray chỉ về phía trước, một căn phòng với cánh cửa kim loại dưới lòng đất, xem ra lại một cái bẫy khác rồi, nhưng nếu không bước vào đây sẽ không thể bước tiếp. Kevil cẩn thận mở cửa bước vào, tiếng kim loại vang lên nặng nề, hơi lạnh thấu xương tỏa ra bức người. Trong phòng rộng rãi vô cùng, ngoài một chiếc bàn gỗ và 2 ghế tựa thì không có gì thêm. Ánh đèn trần vàng nhạt hắt lên bước tường đá. Phía cuối

phòng có thêm một cách cửa kim loại dày, có thêm một chiếc hộp gắn trên đó. Haray học theo điệu cười khinh bỉ của nó, ắt hẳn nơi này không tốt lành gì. Cửa phòng tự động đóng lại, đẩy lại cái trò nhạt nhẽo vô cùng bỉ ổi này, thật vô vị. Mà vô vị hơn là chất giọng đều cán, vui mừng khi thấy người gặp nạn của Lâm Tử Vĩ vang lên kia.

- Ta không ngờ người đầu tiên tìm thấy căn phòng này là 2 người đấy, rất giỏi.

- Phí lời, ông muốn gì đây.

- Ta muốn gì? Ta muốn gì ấy nhỉ, ta già rồi nên quên. À phải rồi, muốn cùng chơi một trò chơi.

- Là sao?

- Trong phòng này có bom, trong vòng 1 tiếng, nếu không phá được bom thì hai người sẽ chết, nếu phá được thì cách cửa kia sẽ mở, để hai người đi tiếp. À mà ta rất hay quên, nếu hai người chết, biết đâu ta còn quên đến nhặt xác ấy chứ.

Chẳng qua chỉ là một quả bom thôi mà, có gì khó, hơn nữa có để một tiếng, Haray đắc thắng nhận lời. Nhưng quả thật không nên coi thường địch, nhất là một kẻ bỉ ổi như Lâm Tử Vĩ.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Cạm Bẫy_ Tiếp

Haray và Kevil bị kẹt trong phòng chứa bom. Chiếc hộp vuông trên cánh cửa có lắp đặt bom, trong vòng 1 tiếng mà không phá giải được, đồng nghĩa với việc tìm đến cái chết. Góc phòng có sẵn dụng cụ phá bom đã được chuẩn bị. Bom đã được kích hoạt, Kevil mở chiếc hộp ra, quan sát cấu tạo quả bom, khá phức tạp, có lẽ sẽ tốn thời gian hơn dự tính. Haray ở bên cạnh cũng không ngừng quan sát tỉ mỉ, cả hai cái đầu hoạt động hết công năng để tìm cách thoát ra.

Tại chỗ của Rany và Windy

Sau khi thoát khỏi loạt tên lao ra như mưa ấy, Windy mới nhận ra mình bị tách ra khỏi nhóm, đường hầm vừa tối vừa ẩm ướt, hai người sánh vai tiến vào sâu hơn trong hang. Tiếng bước chân vọng lại từng hồi.

- Rany, chúng ta phải đi hướng nào đây?

- Em không thấy hiện tại chỉ có một lối đi duy nhất à?

- "..."

- Rany mọi người liệu có ổn không?

- Nhất định chưa chết.

- "..."

- Rany chúng ta liệu có thoát ra khỏi đây không?

- Anh đâu phải thầy bói?

- "..."

Từng đoạn đối thoại không đầu không cuối cứ vậy tiếp diễn. Windy nép người vào anh, ánh sáng của đèn pin cứ rọi thẳng về phía trước tường như vô tận, cô túm lấy cánh tay của Rany níu xuống, lòng thấp thỏm lo sợ, dù sao cô cũng không thích bị nhốt ở đây, hơn nữa phải lần mò đường ra thật sự rất cực khổ.

- Em sợ à?

- Em không có, hỏi vợ vẫn

- Vậy sao níu anh chặt thế?

-.... Em có quyền đánh anh không?

Rany không trả lời câu hỏi của cô, anh nhìn vào bức tường trước mặt, đung ngỗ cụt rồi.

- Rany, không phải ngỗ cụt, cái này, giống một cánh cửa đá hơn_ Windy mò mẫm trên bức tường

- Có thể là bẫy đấy, mau lùi lại.

- Muộn rồi, em lỡ tay khởi động cái gì đó rồi thì phải_ Lời vừa dứt, cánh cửa lập tức xoay chuyển, kéo theo Windy vào trong, Rany bất đắc dĩ phải nhảy vào theo. Cả hai ngã rạp xuống đất, đến khi ngồi dậy mới nhận ra, căn phòng này đầy những máy móc phức tạp, dây rợ ngổn ngang, chiếc máy tính chủ trên bàn và nhiều máy khác ở quanh kêu tít... tít... liên hồi.

- Đến rồi sao? Ta chờ hai người khá lâu rồi đấy.

- Lâm Tử Vĩ, ông bà trò gì đây

- Chỉ là một chút gia vị cho trò chơi này thôi, muốn mở cánh cửa để đi tiếp phải phá được mật mã trong máy tính chủ, nếu không tìm ra mã khóa, cửa sẽ không mở, kèm theo một hình phạt nho nhỏ. Thời gian của hai người là 1 tiếng.

- Bà đây không rảnh chơi mấy trò này đâu, mau thả bà ra.

- Các bạn người đã bắt đầu trò chơi lâu rồi, sao người không nên tham gia nhỉ?

Không gian trở nên yên tĩnh như lúc đầu, chỉ thấy tiếng máy móc nhức tai vang lên. Hai người nhìn nhau thở dài, hết cách rồi, phải tìm cách thoát ra khỏi đây trước. Chẳng ai Bảo ai, liếc nhìn màn hình máy tính đang nhảy lên những khối hình con số nhức mắt, lặng lẽ bắt tay vào mở khóa. lần này Lâm Tử Vĩ lại thành công đặt hai người họ vào bẫy.

Lúc này Seny và Sky cũng không khá hơn là mấy, con đường mà hai người đi, cạm bẫy vô số kể. Nó loạn choạng ngã về phía trước, này giờ nếu không phải đá lăn sẽ là tên bắn. Nó ngồi bệt dưới đất, cả người đều mệt mỏi. Tiếng động lạ phát ra từ nơi nó ngồi, mặt đất bỗng tách ra, nuốt chửng lấy nó không chút phòng bị, còn chưa kịp kêu lên đã bị rơi xuống. Nó chỉ cảm thấy bàn tay ai đó đang nắm lấy mình, sau đó cả người đều được ôm vào lòng, an toàn tiếp đất. Sky nghiễm nhiên biến thành tấm đệm đỡ cho nó, cả hai bị rơi vào một hố sâu thăm tối, bên dưới đáy ẩm ướt, nhỏ hẹp vô cùng. Lối ra bên trên bị bịt kín, tường lại quá trơn, không có chỗ bám vịn, mà có leo được lên cũng chưa chắc mở được miệng hang. Chỉ còn cách ngồi đây chịu chết. Nó lòi hết những thứ mình đem theo ra, chẳng có cái nào có ích.

- Sky ban này ngã xuống có đau không?_ Nó áy náy nhìn hăn, khi đó là nó bất cẩn kéo hăn xuống theo.

- Em cho rằng em nhẹ lắm sao?_ Hăn nhếch môi đùa cợt, hăn không ngã chết, chỉ bị nó đè chết, biết vậy khi này nó đè chết hăn cho rồi.

- Sky, có cách nào thoát ra không?

- Chưa biết được, nơi này liệu có cơ quan ngầm nào không.

Sky vẫn im lặng dò xét. Cái hố chết tiệt này thật sự không có đường ra. Nó mọt mõi tựa người vào tường, cả người rệu rã không sức lực. Nếu nơi này thật sự không có đường ra, có khi nào nó chết mục xương ở đây không? Mãi miên man với dòng suy nghĩ, nó thiếp đi lúc nào không hay, nhưng dù vậy, cũng rất an tâm ngủ, có Sky bên cạnh rồi mà.

Nó nghe có tiếng đào bới bên cạnh, sau đó là một loạt âm thanh hỗn tạp vọng tới, còn có chút gió nữa thì phải. Hé mắt nhìn, nó thấy Sky đang đào bới cái gì đó ở góc tường,, vẻ rất chăm chú.

- Tỉnh rồi à, qua đây giúp anh, chỗ đá ở đây rất mềm, có thể đào để thoát ra được đấy.

- A, thật sự rất mềm hơn nữa còn thông với bên ngoài.

Nó gật đầu tán dương, lẳng xẳng chạy qua giúp Sky đào bới, nhưng nghĩ ra, một tiểu thư cao quý, kiêu ngạo như nó, chút nữa phải chui qua lỗ chó này thật có chút... mà thôi quên đi, lúc này đâu phải để ý đến chuyện ấy.

Haray và Kevil bị kẹt trong căn phòng chứa bom cũng đã thành công thoát ra. Chiếc dây cuối cùng được cắt bỏ. Haray thở phào một tiếng. Đắc chí ngửa cổ lên trời cười một tràng dài. Thấy chưa, chẳng có gì ghê gớm, Haray thông minh tuyệt đỉnh chẳng có gì là không làm được. Cô thu dọn đồ, hiên ngang đập bay cánh cửa để bước ra ngoài. Kevil cũng nhanh chóng theo ra. Sau cánh cửa vẫn là một đường hầm, phòng chừng đi chút nữa sẽ tới nơi, cả hai đề cao cảnh giác bước tiếp, nhưng chỉ được một đoạn, rất nhiều tiếng nổ lớn vọng lại từ sau lưng, khói bụi mịt mù, mặt đất rung chuyển, đường hầm như muốn nổ tung, hay lắm, bom cài trong phòng chỉ là cái bẫy, Lâm Tử Vĩ đã đoán trước Haray có thể thoát ra, nên cài bom trên đoạn đường họ đi, lần này bị nổ cho tan xác là cái chắc, chạy cũng không

kịp rồi. Haray co người lại, bị khói bụi hại cho ho một hồi, sau đó cả người như chôn tại chỗ, không biết tiếp theo nên làm gì? Chẳng lẽ liều mạng xông ra, không khả quan cho lắm. Kevil vẫn rất bình tĩnh, anh nắm chặt tay cô di chuyển, khéo léo tránh những tảng đá, lao về phía trước. Cô hơi sững người lại, nhịp chân của cô không nhanh, có phần hấp tấp, cứ vậy sẽ làm liên lụy Kevil, nếu một mình anh tự thoát thân có lẽ kịp, dù sao cô cũng không dễ chết vậy. Haray dang tay ra khỏi Kevil, đẩy anh về phía trước, còn mình đứng yên tại chỗ, không biết phải làm gì tiếp theo. Ngoài khói bụi, lửa cháy bốc lên, lại thêm đá tảng rơi xuống, Haray không tránh kịp, bị đá đè trúng, nằm bất động dưới đất, tiêu, lần này cô quả thật chết chắc, đường hầm nhỏ như này chạy đâu cho thoát đây? Sớm vậy đã phải gặp Vương ca, cô quả thật không cam tâm.

- Giải..._ Thanh âm ôn nhu mà kiên định vọng đến, mang theo cả chút tức giận, trong lớp bụi mù, anh xuất hiện dịu dàng như nước, cả người tỏa ra khí xanh ngọc sáng chói, phong ấn trên tay biến mất. Trong mắt ngoài người con gái trước mặt không chứa bất cứ thứ gì. Haray cảm thấy máu trong người đang chảy ra, sắc mặt đã trở nên khó coi.

- Kevil... sao lại...

- Thoát ra trước đã, em làm gì vậy, có biết như vậy là nguy hiểm lắm không?

- Em... haha em định ngồi nghỉ một chút ấy mà_ Haray cười trừ, cái lí do củ chuối này cô nghe còn thấy chướng tai, cô thấy mình thật ngốc, sao lúc ấy lại nghĩ mình là gánh nặng, bây giờ cô mới trở thành gánh nặng thật sự đây. Nếu dám nói cho Kevil suy nghĩ của cô, anh không ném cô xuống vạc dầu mới lạ. Kevil liếc cô khinh thường, lấy lí do ngu ngốc này gạt anh, thật chẳng biết tốt xấu. Kevil dùng phép phá tan tảng đá đè trên người cô cúi xuống bế cô lên rồi lao vụt đi, băng qua biển lửa, rất nhanh đã thoát ra khỏi đó.

Tiếng máy móc vẫn vang lên không ngừng, ngón tay thon dài, trắng trẻo của Rany vẫn không buông tha chiếc bàn phím, mắt dán chặt lên màn hình, còn vài bước cơ bản nữa là có thể phá khóa thoát ra rồi. Windy đóng tai lên nghe ngóng, có tiếng nổ vọng lại gần đây, lòng cô dấy lên một nỗi bất an khó tả. Hít một hơi thật sâu ổn định tâm tình, cô tiếng tục tập trung phụ giúp Rany.

Tít...tít..... tiếng máy móc dừng hẳn, phá khóa thành công, Windy thở dài nhẹ nhõm, nơi này vẫn không nên lưu lại lâu. Cô quả quyết bước về phía Rany kéo anh đến bên cánh cửa. Một luồng khí trắng đục từ đâu phun ra, bao phủ toàn bộ căn phòng, cảm giác mơ hồ nhức nhối xâm chiếm cơ thể. Tựa hồ như sức lực bị rút cạn. Windy che mặt lại, loạng choạng đứng không vững.

- Đây là hơi mê thì phải, Windy em đừng hít vào. Windy, Windy, em sao vậy, mau tỉnh lại...

Mi mắt nặng trĩu, Windy mơ màng nghe tiếng ai đó gọi mình, cả người đổ ập xuống sàn nhà.

Xung quanh toàn là bóng tối, một màu đen bất tận. Cô không cách nào xác định phương hướng, cũng không nhìn thấy bất cứ thứ gì. Phía trước chợt xuất hiện một luồng ánh sáng, còn có tiếng huyền não ồn ào, cô tiến lại gần, chậm rãi bước qua ánh sáng đó. Màu xanh mát của biển hiện lên trước mắt cô, một bãi biển khá quen thuộc, cô dường như từng đến đây. Mà tại sao cô lại ở đây? Windy cố nhớ lại, nhận ra mình đáng lẽ đang ở trong đường hầm, chẳng lẽ là mơ? Cô níu tay một người lạ hỏi, nhưng người cô như trong suốt xuyên qua họ, cô không có thực thể. Tiếng huyền não của mọi người làm cô tò mò bước về phía trước, đôi mắt tím khê rung chuyển, cả người run rẩy, hét lên kinh ngạc. Cô thấy mọi người đang đứng xung quanh mình, luôn miệng gọi cô là yêu quái, Haray và Seny cũng ở đó, ra sức che chở mình, còn có... Rany. Anh vờ như không thấy cô, đáp lại ánh nhìn khinh bỉ rồi biến mất. Cô thần thờ hồi lâu, chuyện này là sao? Đây là

quá khứ của cô cơ mà? Khi mọi người phát hiện cô không phải người phàm. Cô luôn tự nhủ, đoạn hồi ức này đã qua rồi, cô không phải quái vật, Rany cũng chấp nhận cô. Nhưng ban này, ánh mắt khinh thường của Rany khiến cô ngỡ ngàng, xoáy sâu vào tận sâu trong tim, cảm giác tổn thương lại lần nữa sống dậy. Mọi người tản ra, Windy trong quá khứ được đưa về phòng, khuôn mặt hoảng loạn, đầm nước mắt. Cô đứng đó nhìn hồi lâu, trong lòng lại dấy lên cảm giác đau nhói khó tả. Xoay người lạ, cô bỏ chạy thật nhanh, cát nóng bỏng dưới chân lạo xạo, sóng biển vẫn hiền hòa vỗ vào bờ, nhưng tất cả đều nhòe đi trong mắt cô. Windy dừng lại khi thấy bóng lưng quen thuộc, Rany nhìn thấy cô, chậm chạp tiến lại, khuôn mặt điển trai không có bất kì cảm xúc nào, ngoài đôi mắt vẽ lên ý cười khinh bỉ. Cô không tự chủ, lùi lại mấy bước.

- Cô theo tôi đến đây làm gì? Tôi không muốn nhìn thấy cô, thật ghê tởm.

Windy sửng người, không biết phải làm gì, chăm chăm người con trai trước mặt, lòng thầm than không thể nào.

- Cô cho rằng tôi yêu cô, làm ơn đi, đó chỉ là thương hại thôi, ngoài kia còn rất nhiều cô gái tốt hơn cô, hay chí ít cũng không phải yêu quái như cô.

- Anh nói đùa sao? Anh không phải Rany, nhất định không phải.

- Nhìn tôi giống đang đùa lắm sao? Tôi không phải Rany, thì tôi là ai?_ Rany sán lại gần, nắm chặt lấy cổ tay cô, cười đều cán. Windy thấy đầu mình muốn nổ tung, cô kinh hãi hét lên, tay ôm lấy đầu, nước mắt không ngừng tuôn ra.

- Windy, đừng nghe hăn nói, đấy là ảo giác, không phải anh_ Giọng nói có phần hơi gay gắt vang lên, một bàn tay khác nắm lấy cô, thật ấm, thật quen thuộc, cô ngước mắt lên nhìn, là Rany, có tới hai người. Nhưng cô không bận tâm, lúc này, toàn thân cô đều không còn sức, ngất lịm đi.

Một cơn đau nhói ở đầu, Windy tỉnh dậy trong lòng Rany, đầu óc có chút mơ hồ. Chuyện gì xảy ra, đây đúng là căn phòng khi nãy. Rny tựa người vào tường, bờ vai khẽ rung, mồ hôi đọng lại trên mặt, cả hô hấp cũng hỗn loạn. Cả người tỏa ra thứ ánh sáng vàng nhạt ấm áp, phong ấn trên tay cũng biến mất.

- Rany, anh sao vậy?

- Khi nãy giải phong ấn để xâm nhập vào tâm thức của em nên hơi mất sức, mau rời khỏi đây đã.

Anh kéo cô đứng dậy, đập bay cánh cửa, rời khỏi căn phòng ngập tràn hơi mê kia. Rất nhanh đem ánh sáng kia bao phủ lấy cô, biến mất khỏi nơi quỷ quái này.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Thức Tỉnh

Nó đào, đào, tiếp tục đào, kịch liệt đào, sống chết cũng đào, cắn răng mà đào. Cuối cùng tường cũng nứt ra, để lộ một lỗ hổng đủ chui qua. Nó cười lớn, thật không uống công này giờ nó nhọc công đào bởi, xem ra nó cũng có đáng làm phu hồ ấy chứ nhỉ? Mình đa tài phết. Nó phúi đôi tay lem luốc đầy bụi, phấn khích nhìn Sky như thể khoe chiến công. Và ai đó mỉm cười với nó, cười rất tươi, rất ôn nhu ấm áp, cười lấy lòng. Nó đánh mặt lại, cảm giác lúc này là muốn xé xác thằng cha đang ung dung ngồi một chỗ uống nước, ăn lương khô, nhàn nhã nhìn nó chống mộng cúi đầu ra sức đào bởi. Thế quái nào mà nó không nhận ra này giờ chỉ có mình nó bỏ công nhỉ? Là ai đã bảo muốn thoát ra thì phải đào chứ, tại sao cuối cùng chỉ có nó chịu thiệt. Nó nén giận bước về phía hắc, không do dự đá hắc một cước bay người, sau đó dụi chai nước trong tay hắc uống ừng ực xả giận. Sky đứng lên, giả bộ nhăn nhó, làm bộ dạng cún con nghe lời lắng xằng chạy lại giúp nó lau sạch tay. Nó cũng chẳng hơi đâu tính toán, ném cái balo qua bên rồi chui qua. Như một con rắn nhanh nhẹn luồn qua, tiếp đó Sky cũng theo sau nó. Nó chưa kịp dùng đèn để nhìn căn phòng này, đã bị ánh lửa chói mắt làm cho giật mình, mấy ngọn đuốc trên vách tường tự động lóe sáng, cháy rực lửa. Cả căn phòng bị thắp sáng bởi màu vàng huyền bí, ghê người. Căn phòng này xây bằng đá sập ong, hơn nữa nó giống một hang động kín hơn một căn phòng, một hồ nước lớn chiếm hết 2/3 diện tích hang, sâu không thấy đáy, không có gì trong đây ngoại trừ... hài cốt vô số, la liệt khắp mọi góc ngách. Xương người khắp nơi đều đã phân hủy, trắng xóa. Nơi này sao lại có nhiều hài cốt vậy? Nó liếc mắt một hồi, không có dấu hiệu tra tấn trước khi chết, vậy đây đơn giản là nơi chứa hài cốt? Nó cười thê thảm, tưởng sẽ thoát ra được, đúng là...- Sky, nơi này cũng không có lối ra_ nó thở dài, thà quay về chỗ cũ còn hơn ngồi đây nhìn mấy thứ kinh dị này.

- Có đấy, ở đây này_ Sky chỉ xuống phía mặt hồ. Một hồ nước ngọt trong hang, có lẽ là nước ngầm từ thác bên ngoài kia chảy vào. Tức là đi theo mạch nước ngầm này sẽ thấy đường ra. Nó vốn thuộc tính thủy, lặn dưới nước không thành vấn đề, còn Sky, cái tên không phải con người này thì có chuyện gì đáng lo chứ? Một cơn rung chấn từ lòng đất dội lên, mặt đất rung chuyển, ns níu tay Sky, nhìn xung quanh. Hồ nước bỗng dâng lên, tràn ngập hang, tiếng nước xối xả đập vào tường, tạo thành tiếng động lớn. Chẳng mấy chốc tất cả đã bị nước bao phủ. Nó cảm thấy dòng chất lỏng lạnh lẽo bao quanh người, kéo nó chìm xuống đáy hồ, trong phút chốc còn chưa kịp thích ứng, nó chới với giữa dòng. Sky nắm tay nó, kéo nó cùng lặn xuống, rất nhanh cả hai theo dòng chảy lặn xuống đáy hồ. Nó ở trong nước một hồi lâu, bơi một quãng xa trong đường hầm nhỏ mới có thể tìm thấy đường ra. Nước đổ về phía một hồ lớn, phía trên có chút ánh sáng lơ lửng, dưới đáy không có bất cứ sinh vật sống nào. Nó uốn mình trong làn nước, bơi lên phía trên mặt nước. Lại một hang động nữa, mọi nơi đều được thắp sáng bởi ánh đuốc lập lòe.

Cả hai tiến lên bờ, nó cau mày vì cả người đều ướt nhẹp. Tiếng nổ lớn từ phía trong vọng ra làm nó giật mình, nhanh chóng tiến vào.

Lâm Tử Vĩ ngồi chờ tụi nó ở trung tâm mê cung, ông ta thỏa mãn tự rót một ly rượu đưa mắt nhìn quanh. Windy, Rany cùng Haray, Kevil đều đã ở đây rồi, còn nhân vật chính, rất nhanh sẽ đến đây cùng ly với ông ta.

Sau khi thoát ra, Kevil và Haray cuối cùng cũng tìm đến trung tâm, chỉ còn lại hai người tụi nó. Căn phòng tĩnh lặng vô cùng, Lâm Tử Vĩ dường như coi bọn họ không tồn tại, rất nhàn nhã chờ đợi, thì thoảng khoe môi kéo lên một nụ cười giấu cợt, mong chờ. Haray ném ánh mắt khinh bỉ cho Lâm Tử Vĩ, nhưng có lẽ ông ta hiện tại chỉ quan tâm đến Tiểu Long Nữ, nhân vật chính mà ông ta mong đợi nhất.

Nó cùng Sky tìm đến phòng trung tâm, rất nhanh đã thấy Lâm Tử Vĩ đang cười ngạo nghễ, đắc thắng. Nó chậm rãi bước đến bên họ, xem ra mọi

người đều đã giải phong ấn. Nó thở dài một tiếng, nhanh chóng giải ấn, huyền khí xanh nhạt bao phủ quanh người, đôi mắt mang tia băng giá kiêu ngạo nhìn về phía trước, cả người mang một khí chất cao ngạo khó vờ, rất bình tĩnh, thần thiên.

- Con gái, ta chờ con thật lâu

- Phi, bà nhổ vào cái mặt nhà người. Lâm Tử Vĩ, hôm nay tôi nhất định giết chết ông trả mọi ân oán, sau đó cả hai ta dù có chết thành quỷ cũng không còn liên quan đến nhau.

- Haha ta biết con sẽ nói thế mà, dù sao, dùng vũ lực để giải quyết vẫn tốt hơn. Để con toàn tâm toàn ý thuộc về ta.

Khóe mắt Lâm Tử Vĩ hiện lên một tia ôn nhu, thỏa mãn. Nó nhìn chăm chăm vào khuôn mặt ông ta, bao lâu rồi vẫn không thay đổi. Thật sự vẫn rất đẹp, đẹp đến đáng sợ, đến phần uất cảm hận, vẫn giống hệt ngày ấy. Khi ông ta vung lưỡi đao, đâm mình trong máu tươi, sắc lạnh nhìn nó. Vậy ngày hôm nay nên kết thúc thôi.

Nó lao người về phía trước, rất nhanh rút ra một con dao bạc, đâm về phía Lâm Tử Vĩ, ông ta xoay người né tránh, đá nó một cước không khoan nhượng. Nó cau mày, hai tay tụ khí, tạo ra một quả cầu nước phóng thẳng về phía ông ta, liên tục công kích. Sky và những người ở phía sau yểm trợ. Cuộc chiến cứ vậy kéo dài, khung cảnh hỗn tạp, bị hắc khí bao phủ, cai ứng có phần hao tổn. Lâm Tử Vĩ quả nhiên không đơn giản, tất cả đòn công kích đều bị ông ta trả về một lượt, hơn nữa, hắc khí càng lúc càng lan rộng.

Ngoài kia, biển vẫn vỗ hiền hòa, bất chợt, một ớn sóng nổi lên, tấp vào hòn đảo. Mặt trăng trên bầu trời bị một tầng mây bao phủ, một mảng đen kịt chiếm lấy phân nửa mặt trăng. Khắp nơi bị phủ trong màn đen cô quạnh.

Nó cúi người thở dốc, tại sao càng đánh ông ta càng mạnh vậy? Lần lượt từng người bị đánh văng ra, nó rõ ràng đang yếu thế. Seny dùng khí ngưng

tụ một thanh kiếm băng, lần này dốc sức đánh về phía Lâm Tử Vĩ. Lần công kích này xem ra lại có tác dụng, mỗi người lao đến từ một hướng, bao vây lấy con mồi, sự hưng phấn đột ngột tăng cao, trận chiến bị đẩy về thế cân bằng.

- Có chút tiến bộ đấy, nhưng đùa thế là đủ rồi.

Tiếng cười lạnh lùng lại cất lên. Chiếc roi da trên tay Windy bị hất văng, kể đó cả người cô bay bổng trên không trung, tay chân đều bị hắc khí trói chặt, Đôi tay Lâm Tử Vĩ khẽ nắm nhẹ, tức thì khối đá sắc nhọn lao xuống, đâm xuyên người cô. Tất cả dừng người bất động. Cơ thể mềm mại từ trên không trung rơi xuống, máu đỏ khắp người. Rany lao ra đỡ lấy Windy, bàn tay cô trở nên lạnh ngắt, hơi thở yếu ớt vô cùng, ngất lịm đi. Nó từng người, chỉ thấy một đợt khí đen tiếp theo bay đến, sau đó Kevil bị hất tung qua trước mắt nó, máu văng lên tạo thành một hình vòng cung, nhuộm đỏ đất. Nhanh đến mức nó không nhìn ra. Hai mảnh băng lớn găm trên ngực anh, từ lúc nào mà nó không nhận ra? Kevil chống tay ngồi dậy, rút mảnh băng trên ngực, máu không ngừng túa ra, anh nhìn nó tiến về phía mình, bàn tay nhuộm đỏ che vết thương. Mồ hôi trên trán không ngừng chảy ra, sắc mặt trở nên trắng bệch.

- Đừng nhìn, anh không sao.

Nó bặm môi, cắn đến bật máu, cả người run nhẹ, nhất định là sẽ không sao, không được phân tâm, nó nhìn về phía Haray phân phó để cô chăm sóc hai người họ, sau đó quay người, mang theo sát khí ngút trời hận không thể ngay lập tức giết chết ông ta.

-Ồ, hóa ra đây cũng là một cách để dày vò con nhỉ?

Tiếng cười cợt như làm tăng thêm phần nộ, thanh kiếm băng trong tay nó điên cuồng chém, nhưng chưa lần nào chạm được đến ông ta. Những cụm khí đen lớn cứ bao lấy nó, cản trở khiến từng bước chân trở nên nặng

nề. Cứ vậy, chẳng biết thời gian bao lâu trôi qua. Sky nắm lấy tay nó, đôi tay cứng ngắt, ướt đầm mồ hôi, hiện tại chỉ còn hai người tiếp tục trận chiến. Phía sau Haray và Rany bắt đầu lao tới yểm trợ.

- Họ ổn không?_ Nó ghé sát Haray hỏi

- Tạm thời thì không sao, nhưng nếu không nhanh đưa họ trở về thiên giới chữa trị, chỉ sợ..._ Haray run run trả lời, khi này cô trị thương, đã thấy những mảng đen từ vết thương lan tỏa, có lẽ hắc khí đã xâm nhập vào cơ thể.

Phía bên ngoài, mây đen vần vũ, một cơn mưa lớn khuấy động biển cả, mưa giận dữ trút xuống như muốn nhấn chìm hết thảy mọi thứ. Mặt trăng bị bao phủ, trở thành một mảng đen kịt, nguyệt thực toàn phần đã diễn ra.

Lâm Tử Vĩ vẫn giữ nụ cười chế giễu, âm hiểm. Đánh trả tụi nó. Mặc cho nó ra hết sức, vẫn không thể đánh bại ông ta. Haray bị hất văng lại, cô khó chịu đứng một bên quan sát, chờ thời cơ. Haray thiên về những loại bùa phép, cô dùng bùa triệu hoán linh thú, một con sư tử bờm vàng uy nghi hiện ra, thét gầm vang khắp phía động đá. Con vật quỳ rạp xuống bên chân cô, phục tùng. Haray rất nhạy cảm với hắc khí, cô có thể thấy được hắc khí dần tản đi, Lâm Tử Vĩ cũng chậm hơn, chính là lúc này, khả năng của ông ta bất chợt giảm đi rất nhiều. Là do ông ta đã hao tổn hay vì nguyên nhân khác? Haray niệm chú ngữ, để cho con vật lao về phía Lâm Tử Vĩ, lộ rõ vẻ khát máu của loài thú săn, cắn lấy bả vai của ông ta.

- Nhanh lên, Seny, Sky, Rany

Sau tiếng hét của Haray, cả ba người đồng loạt tung đòn, đem hết sức để công kích. Kiếm băng của nó lao đến, mũi kiếm lạnh toát, lóe sáng đâm thẳng vào ngực ông ta, đâm xuyên qua. Nó rút kiếm trở về, máu bắn dội ngược lại, văng lên khuôn mặt trắng trẻo của nó, điểm lên nét xinh đẹp tà ác trong khóe mắt. Lâm Tử Vĩ dường như rất bất ngờ, tay ôm lấy ngực lùi lại

mấy bước. Đôi mắt nhìn nó phức tạp, có chút bất ngờ, oán hận, lại có chút bi thương, đau khổ, miệng ông ta mấp máy định nói gì đó, nhưng máu liên tục trào ra. Bàn tay muốn nắm lấy vạt áo nó đầy lưu luyến. Có lẽ chính ông ta mới là người cố chấp, đến phút cuối vẫn không muốn bỏ. Muốn chiếm hữu nó, muốn đem nó làm vật thay thế. Lâm Tử Vĩ ngửa mặt lên cười lớn, khóe mắt còn đọng lại ta giễu cợt. Không sao, vẫn bài này chưa chắc ông đã thua, chỉ là không được tận mắt nhìn thấy kết cục cuối cùng mà thôi.

Hang động rung chuyển dữ dội, từng tảng đá nặng rơi xuống, hắc khí tụ lại dày đặc khắp nơi đến nỗi không thở nổi. Đá nứt ra, nghe tiếng động vọng lại ồn ào. Lâm Tử Vĩ như một con thú hoang, miệng nhuộm đầy máu, cười ghê rợn, yêu khí quanh người ông ta đè nát cả bốn phía. Nước từ khắp ngõ ngách chảy vào, nuốt chửng lấy hang. Có lẽ mê cung này sắp sập rồi.

Nó quay người, chạy về phía Kevil và Windy, toàn thân họ đều bị khí đen lan tỏa, trước tiên phải rời khỏi đây đã. Nó chưa kịp hành động đã thấy mặt đất dưới chân nứt ra, có cảm giác đá tảng và cả cơ thể mình đang lơ lửng bay lên không, một tiếng nổ lớn vang lên, khói bụi mù mịt. Nó thu người lại, những tảng đá va đập vào cơ thể nó đau điếng, không thể định rõ tình hình.

Có tiếng gió và sóng biển, cả tiếng mưa nữa... đau quá. Seny cau mày, đôi mắt xanh khê mở ra, nó thần người. Vụ nổ lúc này đánh sập mê cung, mọi người bị hất trở lại mặt đất. Seny bò dậy, tìm kiếm xung quanh đồng đồ nát. Cũng may là không sao, nó phải nhanh chóng đưa Windy và Kevil trở về Thiên Đình chữa trị.

- Không ổn rồi, ra là xảy ra Nguyệt Thực_ Haray thét lên kinh hãi, đây là lí do tại sao khi đó Lâm Tử Vĩ đột nhiên suy yếu. Nguyệt Thực, thời khắc Ma Vương thức tỉnh đã đến rồi. Tại sao cô không sớm nhận ra?

Nó quay lại nhìn Haray, vẻ muốn xác nhận. Nó không ngờ được, sớm vậy mà đã đến thời khắc Ma Vương thức tỉnh. Nhưng khi này Lâm Tử Vĩ

chưa biết đã thật sự chết chưa.

Không khí trở nên nặng nề, nó hít một ngụm khí lạnh, mắt không rời khỏi đồng hồ nát, cho đến khi một tiếng sấm đánh xuống chỗ nó đứng, nó mới giật mình tỉnh lại. Trên biển nổi cơn giông lớn, cả một vùng đen kịt không nhìn thấy gì, gió vùn vù, cây cối ngã nghiêng, tất cả đều náo động, hỗn loạn. Cho đến khi mặt trăng lộ ra khỏi tầng mây, đem theo màu đỏ rực của máu, nhuộm đỏ mọi vật. Nó rùng mình sợ hãi, túm lấy tay Sky.

Trên bầu trời xuất hiện một hố đen lớn, gió quật nát từng đợt xô nó suýt ngã. Trong đồng hồ nát bắt đầu có tiếng động, đá tảng bị bắn ra khắp nơi, trong ánh đỏ của trăng, nó thấy một người đàn ông bước đến, cả người bao phủ là một màu đen hắc ám. Ông ta nở nụ cười quỷ dị đáng sợ, nó cảm thấy toàn thân như bị đóng băng, chưa bao giờ thấy sợ như vậy. Cảm giác đè nén sợ hãi như con mồi chờ chết, mỗi bước chân tiến lại gần hơn càng khiến nó run rẩy đến không thở nổi, thật không phải kẻ đơn giản. Rõ ràng khuôn mặt đấy là Lâm Tử Vĩ mà tại sao, khí chất đấy ấy lại khác đến vậy, chẳng lẽ... đây là khí chất của Ma Vương?

- Hừm, rút cục là kẻ nào sớm như vậy đã phá hoại giấc ngủ của ta? Vốn còn định chờ thêm một thời gian nữa để lực lượng khôi phục toàn bộ. _ Hắn ta cao giọng khó chịu, tay hất mái tóc lòa xòa trước mặt, đôi mắt sắc lạnh có thể giết người dừng lại ở vết thương trước ngực, máu vẫn đang chảy. Hắn vuốt vết máu trên ngực đưa lên miệng liếm qua, sau đó nhả mặt không vờ ý, như thể hắn không thấy đau, hay đang khinh thường cơ thể này vậy.

- Đúng là phế vật, sớm vậy đã bị giết, hạ ta phải tỉnh giấc, đã thế còn là một cơ thể yếu ớt._ Đôi đồng tử đỏ ánh lên, hắn không hề để ý đến tội nó còn đang đứng đó chăm chú nhìn. Lâm Tử Vĩ, không có lẽ là Ma Vương mới phải, đang từ từ tiến về phía nó, cảm giác như chỉ cần vươn tay là có thể bóp chết nó ngay tức khắc. Con người này, thật đáng sợ.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Chấm Dứt Oán Hận

Không khí xung quanh ngưng đọng đến nghẹt thở, nó cảm thấy cả người như một khối đá nặng đè nén, không thể nhúc nhích. Cho đến khi khuôn mặt lãnh khốc tuyệt mỹ kia ghé sát mặt nó, bàn tay trắng trẻo lạnh lẽo chạm đến cổ nó, siết mạnh. Nó vẫn không có bất cứ cảm nhận nào, chỉ biết toàn thân đều run sợ, không thể phản kháng. Từng chút sinh mệnh dần tiêu tan, ý thức cũng biến mất. Cho đến khi nó nghe thấy tiếng hét lớn của Sky, và bàn tay khác ôm nó vào lòng ấm áp, quen thuộc. Nó chợt tỉnh, đưa tay lên xoa nhẹ cổ đã bị sưng đỏ, ho khan một hồi.- Ồ, ta biết ngươi, con trai của lão Ngọc Hoàng khốn kiếp đã phong ấn ta, hơn nữa hai ta còn có quan hệ rất thân thiết đấy, xem ra đây thật sự là duyên nợ._ Ma vương chuyển ánh mắt đến Sky, cẩn thận đánh giá một lượt, lộ ra vẻ hứng thú như thể tìm được món đồ chơi mới thú vị hơn.

- Đừng nhiều lời, hãy nhân lúc hăn vừa thức tỉnh, lực lượng chưa khôi phục hoàn toàn, mau chóng giết hăn đi- Haray không cam tâm đứng nhìn.

- Ngươi? là người của địa phủ? Nhớ ra rồi, năm đó khi phong ấn ta, cha ngươi cũng có phần, nợ cũ nên để cho hậu bối gánh chứ nhỉ_ Ánh mắt hăn lóe lên tia bồn chồn, con người này có thứ uy lực mạnh mẽ, vô hình khiến người đối diện phải khiếp sợ.

Haray liếc nhìn Kevil, anh không chờ nổi nữa, phải nhanh kết thúc trận chiến này để đưa anh trở về, dù có phải liều mạng chẳng nữa. Không suy nghĩ nhiều, Haray dùng máu gọi linh thú, liều chết lao lên. Một thân ảnh lao qua trước mắt cô, trong màn đêm bao phủ, mái tóc vàng nhẹ bay như sợi tơ mỏng manh, Rany từ lúc nào đã lao đến, dùng toàn lực đánh về phía Ma vương. Anh cũng có người mình cần bảo vệ.

Luồng khí đen lao đến, ngăn cản Rany, tiếng mặt đất rung chuyển, nó chỉ kịp nghe thấy tiếng nổ lớn, sau đó trước mắt nó, cả người Rany đổ xuống, nhuộm đầy máu, trên người đầy những vết cắt, gân mạch đều bị phế. Từng mảnh giấy cũng bị xé nát, bay trong đêm mờ ảo, cơ thể nhỏ nhắn của Haray đổ ập xuống, máu thấm xuống đất đặc sệt, khóe miệng còn vương huyết hồng. Trước ngực trống hoác, trái tim đỏ tươi còn đập bị moi ra.

Nó sững sờ, không thể tin những gì trước mắt, cả người run rẩy, cảm giác này còn đáng sợ hơn cả chết. Nó ôm lấy Haray vào lòng, lay gọi liên tục. Bọn họ, lần lượt từng người bị giết trước mặt nó. Vẫn không thể làm gì, nó hận, hận chính bản thân mình tại sao tại vô dụng đến nhường này. Ma Vương, hẳn là quỷ thần nơi nào, lại có thể ra tay ngoan độc như vậy? Trước mắt nó là một hố sâu tăm tối, chính nó đã đẩy những người mình yêu vào đó, chính nó đã đem lại bất hạnh cho họ, một kẻ mang tai họa không đáng được yêu thương. Tiếp theo phải làm gì? Nó cũng không biết, bàn tay run run nắm lấy gấu áo của Sky, lúc này đây nó không còn ai để dựa dẫm nữa, cô độc đến đáng sợ.

Sky ôm nó vào lòng, khẽ an ủi nó, lúc này chỉ còn hẳn có thể bảo vệ nó, hẳn đã hứa, đã quyết tâm, tuyệt sẽ không thất tín. Nhưng trước mắt hẳn là một con quỷ, dù thế nào, hẳn cũng phải mang nó trở về, tất cả trên đời này đều không sánh bằng nó.

- Tiểu Long Nữ, ngươi là người mà Lâm Tử Vĩ luôn muốn chiếm đoạt sao? Rất đẹp, quả nhiên rất giống mẹ ngươi, nhưng đáng tiếc, ta không có hứng thú với ngươi, chi bằng, ta giết nốt hai người rồi đi tìm lão Ngọc Hoàng kia tính sổ.

Nó mù mờ nghe thấy hẳn nói, trong lòng như có một hồi chuông vang lên, không thể được, không thể để hẳn giết nốt Sky được, tuyệt đối không thể. Kiểm băng trong tay nó lần nữa ngưng tụ, đè nén toàn bộ nỗi sợ, nó để cho cảm xúc toàn bộ đều rơi xuống đáy vực, đôi mắt xanh cương nghị lần nữa trở nên vô hồn, khóe miệng vẽ nên một nụ cười chua xót.

- Ma Vương, người nói đúng, chúng ta nhất định là có duyên nợ, hơn nữa, nợ máu phải trả bằng máu.

Nó hét lớn, dồn hết khí lực, hàn khí tỏa ra đông cứng tạo thành một lớp băng dày lạnh lẽo.

- Seny, lùi lại, em chỉ cần ở sau anh yểm trợ là được, đừng liều mạng xông lên_ Sky nhắc nhở, túm lấy tay nó không rời, nhưng không kịp, tay nó đã lạnh toát, không lưu luyến rời khỏi hân, kiêu ngạo tiến tới. Nó lúc này trong mắt chỉ còn hận thù, biến đau thương thành sức mạnh, ngay cả bản thân mình cũng quên mất.

Trận chiến cứ vậy rùng rã quả thật hao tổn sức lực, nó gần như chỉ dựa vào ý chí tiếp tục, nhưng Ma Vương, hân không hề yếu đi, thậm chí còn ra tay ngoan độc hơn, hạ một chưởng trước ngực nó, mỗi đòn đều đánh cho nó và Sky bay xa. Không hề giống Lâm Tử Vĩ, bởi Lâm Tử Vĩ dù thế nào cũng không hại nó thâm như vậy. Nó nằm bệt trên đất, toàn thân mềm nhũn, không còn sức gượng dậy, Sky vẫn đứng trước mặt nó che chắn, cả người đều rướm máu. Nó thấy Sky vẫn tiếp tục giao đấu cùng Ma Vương, nó thấy hân bị đánh đến trọng thương, nó thấy Ma Vương cầm hắc kiếm trong tay tiến về phía nó, thấy hân ngoan cường bám lấy ông ta. Mắt nó mờ đi, một dòng máu đỏ nóng hồi bắn lên mặt nó, đôi đồng tử nó dần ra hết cỡ, tay không ngừng run rẩy lau vết máu trên mặt. Nó thần người nhìn Sky ngã xuống, hồn phách của hân bị Ma Vương kéo ra, vòng tay ôm lấy nó dần trở nên trong suốt, tan biến như những hạt lân tinh, nó vươn tay với lấy, tất cả chỉ là cát bụi.

Tại sao vậy? Giống hết ngày đó, mẹ cũng bỏ nó mà đi như vậy, cũng tan biến như vậy? Hân cũng vậy, tất cả đều bỏ rơi nó, biến mất trước mắt nó, trong thế gian này, vĩnh viễn chỉ có mình nó cô đơn.

Nó sợ hãi bò dậy, cảm thấy cả người mình mất đi cảm giác, nó mơ mơ hồ hồ cảm nhận được mình bị đánh bay lên không trung, sau đó bị hất sang

tái, cả người lẫn nữa bị nện xuống đất, trong họng khản đặc mùi máu. Nhưng nó chẳng kịp bận tâm nữa rồi.

- Ta căm ghét cái thứ tình cảm ghê tởm giả tạo của loài người, càng yêu thì càng tự chuốc đau khổ, vậy mà vẫn mù quáng lao vào.

Ma Vương thu hồi hắc kiếm, nhàn nhã nhìn bộ dạng thê thảm của nó. Thật yếu đuối, đến sức phản kháng cũng không có. Nó lao người chạy đến, thân xác hắc thật sự lạnh ngắt rồi, lạnh đến mức, nước mắt nó rơi xuống cũng hóa băng, hắc khi này không phải còn đang nắm tay nó đó sao? Khi này không phải còn che chở bảo vệ nó đó sao? Vậy tại sao lại thất hứa, tại sao bây giờ lại im lặng. Trong đầu nó ngập tràn hình ảnh của hắc, lần đầu gặp gỡ, những lúc tranh cãi, những lúc cùng chiến đấu, có ngọt có đắng, có đủ tư vị. Nó biết mình vốn rung động từ lâu rồi, nhưng lại luôn cố chấp không chịu thừa nhận, bây giờ mới thấy hối tiếc. Hắc luôn chiều theo tính cách trẻ con của nó, chưa từng oán trách, luôn ở phía sau chờ đợi nó, chưa từng quay lưng, luôn kiên nhẫn trước sự do dự của nó, chưa từng vứt bỏ. nó yêu hắc, thật sự đã quá yêu người con trai trong lòng này, nó luôn nghĩ tình cảm hắc dành cho mình là lẽ đương nhiên, nó thích hắc, vậy hắc cũng nên thích nó. Sao nó không sớm nhận ra, đoạn tình duyên này hết thảy là do nó hủy hoại. Nó biết mình yêu hắc đến vậy, nó đã sớm tranh thủ ở bên hắc lâu hơn một chút, nếu nó biết mình yêu hắc như vậy, thù hận gì đó nó sẵn sàng vứt bỏ, cùng hắc sống tự do tự tại, nếu nó biết mình yêu hắc đến vậy, nó tuyệt đối không để hắc vì nó mà chết.

Seny cúi người, hôn lên đôi môi đã lạnh ngắt của hắc, nước mắt đã sớm hóa băng, trong lòng là một mảng trống rỗng bao phủ. Nó gọi kiếm băng, hiện tại chỉ còn muốn hủy diệt, hủy diệt cả thế giới này. Cuộc sống không có hắc thì chẳng còn ý nghĩa nữa? vậy, thế giới này cũng đâu cần tồn tại, tất cả nên biến mất hết.

Cột khí lớn bao lấy thân nó, sóng ngoài biển cũng dữ dội điên cuồng, từng mảng đất bị tốc lên không trung, ngọn lửa căm giận thiêu cháy lí trí

nó. Giết, lúc này trong mắt chỉ còn chết chóc, chẳng biết sức mạnh này từ đâu mà có, nó đem toàn lực ra đánh, đem sự giận dữ trút xuống đất trời. Bầu trời xuất hiện một hố đen lớn, bão tố trên biển điên cuồng gào thét. Phải rồi, cứ tiếp tục đi, hủy hoại hết đi, đem tất cả chôn theo hắn.

Ma Vương bị nó đánh trọng thương, nó hiện tại khác với trước rất nhiều, đôi mắt vẫn những tia máu, ham muốn giết chóc đến tột đỉnh không thua kém hắn, bất giác cười vui vẻ. Lần đầu tiên ông ta nổi lên ham muốn chiếm đoạt cô gái trước mắt.

- Hay lắm, không ngờ tình cảm người dành cho hắn sâu đậm đến vậy, ta thật khâm phục. Nhưng hắn đã chết rồi, nếu vậy người hãy ở bên ta, lấy chết chóc làm vui, cùng ta thống trị Tam giới.

Nó im lặng không nói, hận ý trong mắt tăng lên vài phần, trong lòng như có một cỗ lửa thiêu cháy, cả người phát ra một nguồn lực lớn mà chính nó cũng không thể khống chế, sắp rồi, nó thật sự muốn phá hủy tất cả, đem cả sinh mạng ra để đánh cược.

- Tiểu Long Nữ, con dừng lại cho ta

Thanh âm ôn nhu níu lấy nó, trong bóng đêm đen kịt, vầng sáng ấy bao phủ nó, lão Thiên Đế sao lại ở đây? Phía sau còn có, rất nhiều binh tướng, CMN đây là thấy nó bị đánh chết rồi mới chịu đến hay thấy nó có ý định phá hủy Tam giới nên mới đến, nhưng hiện tại hết thảy nó đều không quan tâm, mí mắt sụp xuống, nó muốn ngủ, thật mệt rồi.

Một giọt nước nhỏ xuống mặt nó, lại một giọt nữa, rồi nhiều giọt khác, nước ở đâu mà lắm thế? đang mưa à, nó còn chưa ngủ đã mà. Nó không muốn dậy, nếu có thể ngủ luôn không tỉnh thì tốt. Rồi, lần này là cả một thùng nước đổ xuống mặt nó, mưa gì mà lạ thế? Nó mở mắt nhìn quanh. Thiên Nhi, cô bé ngồi bên cạnh khóc lóc muốn lút trời, còn có Windy, đang

lo lắng cho nó. Cả Rany, Haray và Kevil đều đã tỉnh, thương thế cũng đã được chữa trị.

- Ủm, em ngủ bao lâu rồi

- Seny, chị tỉnh rồi, thật tốt quá, chị mới ngủ được có 3 ngày thôi_ Thiên Nhi lao vào lòng nó khóc inh ỏi như trẻ con bị giật quà, nó cố mãi mới đẩy được cô bé ra. Sao không thấy Sky, sao không thấy hân? Tim nó bị siết chặt lại, đau đến nghẹt thở. Một bàn tay ấm áp che lấy mắt nó từ phía sau, lau đi nước mắt trên mặt nó.

- Tỉnh rồi sao? còn muốn ngủ nữa không?

Nó giật mình, Sky, hân chết rồi mà, sao giờ phút này lại ở đây? Chính mắt nó nhìn thấy, hân bị hút mất hồn phách, sao giờ có thể... Đường như nhìn ra thắc mắc trong lòng nó, Sky ôm nó, nhỏ giọng đáp.

- Anh chưa chết, khi ấy anh bị hân đánh văng vào kết giới, sau đó hạ huyền thuật với em, vì vậy tất cả những gì em nhìn thấy vốn là ảo ảnh. Như vậy cũng tốt, ít ra anh có thể thấy em gào khóc thảm thương thế nào.

Hân khẽ vuốt mái tóc nó giọng điệu có chút trêu ghẹo. Nó vẫn còn chưa tỉnh mộng, Sky không chết, hân thấy sự không chết. Cmn thế rút cục nó khóc lóc cái gì? Điên cuồng phá hoại cái gì, cuối cùng đổi lại chỉ là một ảo ảnh, hại chết nó rồi. Nó ôm một cục tức trong lòng, đẩy ngã Sky lao ra ngoài định tìm Ma Vương tính sổ.

- Seny, chị định đi đâu?_ Thiên Nhi nắm tay nó hỏi

- Đi giết tên Hồn thể Ma vương xả hận

- Hử, giờ còn giết được nữa sao? Hết thời hạn rồi, huyền khí của chị bị phong ấn rồi

Thiên Nhi tốt ý nhắc nhở, hơn nữa hiện tại ai cũng đều trọng thương, chưa kể đến ngoài kia đang giao đấu, số thiên binh thiên tướng đều đã bị giết, Thiên Nhi là lần đầu tiên chứng kiến cảnh tượng hãi hùng khắp nơi đầy máu như vậy.

Một tiếng nổ lớn ngoài hang động thu hút sự chú ý, nó có chút bất an nên chạy ra xem. Hòn đảo lúc này đã hoang tàn, thê thảm, bị san thành bình địa, khắp nơi khong có nổi một sự sống. Binh tướng nằm la liệt, Ma Vương và Ngọc Hoàng còn đang giao đấu, chỉ nhìn sơ qua là biết Ma Vương đang dần yếu thế. Cả hai đánh cho long trời lở đất, đánh trên mặt đất chán thì lao lên trời đánh, đến cả biển sâu của nó cũng không tha, làm ơn đi, đây mới gọi là phá hoại đấy. Ma Vương bị trúng một trường giáng mạnh xuống đất, nó hớn hở chạy về phía Ngọc Hoàng, cười vài tiếng.

- Thúc, người thật tài giỏi, có thể đánh bại hần, hơn nữa còn đợi đến khi hần đánh con chết đi sống lại mới tới cứu.

Giọng điệu đe dọa của nó thật dọa cho người ta sợ trắng mặt.

- Tiểu Long Nữ, ngoài này nguy hiểm, con mau vào, ta sẽ sớm đưa các con về lại Thiên Đình

Sau đó Ngọc Hoàng cũng không để ý đến nó, trực tiếp tiến đến bên Ma Vương, ngồi xuống nhìn hần, mắt đầy ưu thương. Nó và Sky ở bên cạnh len lén nhìn, đôi lúc nó thật hoài nghi về quan hệ cả hai bọn họ. Ngọc Hoàng là bậc cửu ngũ chí tôn, có sao lại lưu lại hồn phách của Ma Vương, để gây ra đại họa này?

- Hắc Thiên, ta vốn muốn cho người một cơ hội sửa đổi, không ngờ người liên tiếp làm ta thất vọng.

- Cơ hội, giam cầm ta ngàn năm, để ta chịu mọi đày đoạ trên đời là cơ hội người cho ta? Người tốt nhất đừng bày ra bộ dáng nhân từ đấy, ta khinh. Vì sao từ đầu đến cuối đều là ta làm người xấu, từ đầu đến cuối chuyện tốt

gì người cũng được hưởng. Bạch Thiên, ta hận người, vĩnh viễn hận người. Hận người sinh ra đã là bậc chí tôn, ta sinh ra lại bị ruồng bỏ, chỉ vì ta là Ma Vương. Tại sao là anh em ruột khác biệt giữa hai ta lại lớn đến thế?

- Đúng vậy, quả thật rất bất công với người, đây cũng là số mệnh.

- Ta chẳng tin vào số mệnh, ta muốn thay người nắm quyền cai quản Tam giới, muốn thử xoay chuyển vận mệnh ấy, không ngờ, ta mãi mãi bại trong tay người.

Ma Vương ho ra một ngụm máu đen, dù bị đánh đến tàn tạ, khí chất kiêu ngạo vẫn không hề giảm. Nó mù mờ hiểu ra, Ma Vương và Ngọc hoàng là hai anh em cùng huyết thống, bảo sao khi ấy hắn nói, Sky và hắn có quan hệ thân thiết. Nhưng tất thấy mọi chuyện đã đến hồi kết rồi, chỉ một chút nữa thôi, mọi oán hận trong nó sẽ được gỡ bỏ.

Lần này Ma Vương sẽ không còn cơ hội tái sinh nữa, nó sẽ quay về cuộc sống bình yên vốn có.

Cái gọi là số mệnh, liệu có thực tồn tại? Tình yêu chân chính, yêu đến luân hồi chuyển thế liệu có thật? Không thể biết được. Thế gian này rộng lớn đến vậy, cuộc đời con người lại như một trò chơi may rủi, tùy thuộc vào vận mệnh. Từ lúc mới sinh ra, đã là tự tạo cho mình vận mệnh, có thể thay đổi được không còn phụ thuộc vào bản thân. Dẫu vậy nó vẫn tin số mệnh của nó và hắn sinh ra đã là dành cho nhau, cho đến lúc này nó mới triệt để hiểu được, thần tiên cũng chẳng thể thoát nổi vòng xoáy định mệnh.

Hắc khí lan rộng ra, bao phủ cả vùng biển, dày đặc chương khí, nó chăm chú nhìn thời khắc cuối cùng này, khi Ngọc Hoàng hạ phép đánh ta hồn phách của Ma Vương.

- Hắc Thiên, ta...

- Ta mãi hận người, vĩnh viễn hận người, cho dù có chết cũng không buông tha người, nên tốt nhất đừng ở đó giả mèò khóc chuột nữa. Bạch thiên, món nợ với người ta chẳng thể trả nổi, nhưng ta cũng đã nói, nợ của tiền bối để hậu bối trả, vì thế....

Một tràng cười kinh rợn vang lên, trời đất đảo lộn, nổi cơn cuồng phong, khung cảnh hỗn tạp, cơn mưa đen tuyền giáng xuống, từ xa vọng lại đều là tiếng kêu khóc gào thét. Ma Vương vẫn kiêu ngạo đứng đó, trong làn mưa, ý trí hận thù vẫn sôi sục, không buông bỏ. Về điểm này, nó, Lâm Tử Vĩ và Ma Vương quả thật rất giống nhau, đều đem hận thù biến thành lí do để sống.

Nó chợt thu lại bi thương trong lòng, Ma Vương đang nhìn nó, đem mọi oán hận đổ lên nó, trong lòng nó bỗng run sợ, nắm lấy tay Sky. "ta nguyện rửa hai người, Thái tử và Tiểu Long Nữ, nguyện rửa hai người ngàn đời ngàn kiếp, vĩnh viễn không thể ở bên nhau, vĩnh viễn quên lãng nhau. Nếu hai người nhận ra nhau thì một trong hai người phải chết. Ta dùng tính mạng mình đặt lên lời nguyện, dùng máu mình viết huyết chú, để lời nguyện này mãi mãi không thể phá bỏ" âm thanh xa dần, vang vọng trong đầu nó, một nỗi sợ dấy lên trong tâm can. Hắc kiếm đâm xuyên ngực Ma Vương, hắc tan ra thành nhiều mảnh, hồn phi phách tán. Hắc thật sự ghen tị, thật sự căm phẫn những tình cảm tốt đẹp trên đời này, trong mắt hắc tình cảm chẳng khác nào giả tạo, hắc không có được, thì cũng không ai có được. Mặt đất rung chấn dữ dội, hòn đảo dần chìm xuống đáy biển, nước biển lạnh lẽo, mặn chát tràn vào miệng nó, mây đen vẫn bao phủ, mưa vẫn không ngớt, ý thức nó mờ nhạt dần. Đầu óc trở nên mơ hồ, Sky ôm lấy nó, ghì chặt đến không thở nổi, hắc cũng thấy sợ rồi, hắc sợ mình thật sự lãng quên nó, sợ hai người sẽ như người lạ. Hắc chỉ biết, lúc này nếu hắc buông tay, nó hắc sẽ biến mất khỏi hắc mãi mãi. Tiếng mưa đã ngừng, biển đã trở lại yên bình, và kí ức đã trôi vào quên lãng...

Đâu sẽ là kết thúc? đâu sẽ là bắt đầu. Nhưng rồi một ngày nào đó, cuộc sống của nó sẽ lại tiếp diễn, chỉ là, hắn không còn bên cạnh nữa rồi.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 92: Cuộc Sống Thường Ngày

Đâu sẽ là kết thúc?

Đâu sẽ là bắt đầu?

Chúng ta liệu có thật sự thuộc về nhau?

Một ngày nào đó, nếu vô tình lướt qua nhau, liệu em có nhận ra tôi?

Căn phòng tràn ngập ánh sáng và những đóa hồng xanh, ánh lên trong vẻ đẹp thanh khiết là tiếng đàn trầm bổng, một điệu piano nhẹ nhàng mê hoặc, ngón tay thon thả nòn nà lướt trên phím đàn, khóe môi đỏ hồng vẽ lên nét cười, mái tóc xanh dài cứ vậy tùy ý trong gió. Ngoài khung cửa, chậu hoa hồng xanh đang khoe sắc. Cô gái đó ngồi lặng lẽ trong căn phòng, một mình đàn lên những nốt nhạc trầm buồn, trong lòng còn một mảnh tối trống rỗng, thiếu vắng chưa thể lấp đầy.

Mười năm trước, cuộc chiến giữa cô và những người bạn cùng với Ma Vương đã kết thúc. Cô chỉ nhớ khi đó mình bị nước biển bao lấy, khi tỉnh lại cảm thấy trong lòng hụt hẫng, dường như đã quên đi điều gì, nhưng không cách nào nhớ ra. Những người bạn của cô đều đã an toàn, vậy mà sao cô lại cảm thấy đau đến vậy, như thể đã quên đi điều gì đó rất quan trọng

Nặng lên vào khung cửa, nhảy một điệu múa uyển chuyển, đôi mắt xanh nhạt ngược nhìn ra xa, có ai đó đang đợi cô, ai đó với nụ cười tỏa nắng, ai đó luôn che chở cô, và ai đó ôn nhu dịu dàng ánh lên sắc đỏ chết chóc. Cô mân mê chiếc vòng trên tay, những bông hoa hồng xanh tinh xảo bằng ngọc thạch, phủ một lớp nhũ sắc và chiếc lắc nhỏ leng keng vài tiếng vui tai " dù em ở đâu anh cũng sẽ tìm ra" ai đó từng nói vậy với cô?

Tiếng người chạy vội vã trên cầu thang, tiếng la hét của trẻ nhỏ, tiếng cười thích thú ồn ào, cánh cửa bật tung, cô bé nhỏ nhắn tầm 5 tuổi đang hào hứng chạy vào, mái tóc bạch kim tết chéo và đôi mắt xanh biếc, miệng nhỏ chúm chím gọi cô.

- Mẹ, papa bảo con tối nay có thể ngủ với mẹ nếu mẹ đồng ý.

- Được, vậy tối nay con sang phòng mẹ ngủ, hai chúng ta cùng kể chuyện cho nhau nghe_ Cô cứng nựng đứa nhỏ

Góc phòng, chàng trai nào đó đang mang khuôn mặt bi thảm, ra vẻ ta đây tay hất mái tóc bạch kim, đôi mắt bạc khẽ nheo lại, tỏ ý không vừa lòng.

- Seny, em lại định cướp con anh nữa hả?

- Nó cũng là con em mà

- Đúng đúng con là con gái của mẹ Seny.

Cô bé trong lòng nó cười ngọt ngào, nó đem khuôn mặt đắc thắng rời khỏi phím đàn, vui vẻ ra khỏi phòng.

- Quân, xem ra cậu thật sự là ông bố bất hạnh nhất trên đời rồi

Kevil từ đâu ló ra, vỗ vai Quân an ủi, có lẽ quay lại Việt Nam là quyết định sai lầm nhất của cậu thì phải. Quân trừng mắt với Kevil, vội vàng đuổi theo hai mẹ con nào đó.

- Một gia đình nhỏ hạnh phúc_ Haray nhìn theo bóng người khuất dần, khẽ mỉm cười.

- Nếu em đồng ý lấy anh, em còn hạnh phúc hơn _ Kevil hài lòng nói.

- Mười năm trước, chúng ta bị đánh cho chết đi sống lại, nếu không nhờ Thiên Đế nhanh tay cứu giúp, chưa biết chừng đã chết rồi. Nhưng có điều, lời nguyện mà Ma Vương đặt lên Sky và Seny lại không có cách phá bỏ. Sau khi tỉnh lại hai người họ hoàn toàn không nhớ gì về nhau, chỉ có đoạn kí ức về đối phương là biến mất, những kí ức khác vẫn được bảo lưu. Nhưng Thiên Đế sợ lời nguyện ứng nghiệm, nếu hai người nối duyên lại lần nữa, một trong hai sẽ phải chết, vì vậy Seny được đưa xuống trần gian, để họ không gặp được nhau. Những người biết sự việc vẫn luôn dấu Seny. _ Haray nhỏ giọng, nhìn lại một khoảng kí ức đã qua, cô vẫn luôn đau lòng về chuyện này, dù Seny không nhớ, nhưng cô nhớ, dù Seny không lo sợ, nhưng cô sợ.

- Haray em đâu có lỗi, nhưng anh hiểu, chừng nào Seny chưa tìm lại hạnh phúc của mình, chúng ta không thể ích kỉ nghĩ cho bản thân_ Kevil ôm cô vào lòng, chút chua xót dấy lên trong lòng. Anh thật sự có lỗi với đứa em gái này, ngay từ nhỏ, anh luôn lừa dối nó, bây giờ không thể bảo vệ nó, vẫn tiếp tục lừa dối nó.

Seny ôm chặt marry, chạy ra ngoài sân biệt thự, lao lên chiếc Lamborghini đã chờ sẵn ở đấy, chưa kịp thở đã vội giục cho xe chạy, bỏ lại ai đó ở đằng sau đang đau khổ gào thét.

- Mẹ, papa lại lên cơn rồi

- Có lẽ sáng nay bố con chưa uống thuốc_ Nó cười vui vẻ, hình như suốt mấy năm nay, niềm vui của nó là trêu chọc bố con nhà này thì phải.

- Chị lại bắt cóc Marry khỏi anh Quân nữa hả?_ Anh chàng xinh trai nào đó cười cợt

- Chú Rin mới là kẻ bắt cóc, mẹ Seny chỉ đưa marry đi chơi thôi_ cô bé phồng má cãi lại

- Thấy không Rin, con chị chỉ nghe lời chị thôi

- Coi như em sợ mẹ con hai người_ Rin cười khỗ, nhấn phanh lao đến trung tâm thành phố. Hầu như khi nào rảnh, cậu cũng làm tài xế miễn phí cho hai mẹ con họ.

Cuối tuần, trung tâm càng thêm đông đúc, người ra kẻ vào tấp nập, huyền não ồn ào. Marry kéo nó khắp các cửa hàng, thử đồ, trang sức, son phấn, nhiều khi nó có chút hoài nghi đứa nhỏ này có thật sự mới 5 tuổi không.

Nó đang mãi ngắm đồ, lúc này mới để ý một nhóm thanh niên tiến về chỗ mình, mặt mày rất sáng sủa, kiểu lưu manh giả danh trí thức.

- Em gái, em thật đẹp, anh mời em đi uống nước được không? _ "em gái? so tuổi bà đây còn lớn tuổi hơn bố mẹ mấy người đấy"

- Em đẹp quá, hẹn hò với anh đi, đảm bảo em muốn gì có đấy_ "Thứ bà đây thích mấy người có thể cho sao?"

- Em đồng ý làm người tình của tụi anh chứ?_ "Đồng ý, tất nhiên là đồng ý tặng cho mỗi thằng một cái quan tài rồi"

- Mẹ, mấy chú đó thật đáng sợ, đã xấu hơn papa rồi, nói chuyện còn dị hơn cả papa nữa_ Marry kéo tay áo nó vờ vô tội.

- Con gái em sao? đúng là gái một con có khác

-Mẹ chú này thích đội mũ xanh lắm thì phải, con thích chơi với mấy chú ấy_ Marry lại kéo áo nó.

- Tùy con_ Nó chẳng nói gì thêm, chăm chú mình bộ váy đỏ trên tay, rồi quay vào phòng thử.

Marry chờ nó đi khuất rồi mới mỉm cười, níu tay một người trong số đấy, đôi tay nhỏ bé mềm mại vô cùng.

- Chú, đây là mẹ cháu, nếu chú thích mẹ cháu phải lấy lòng cháu cơ

- Được được, vậy cháu muốn gì?

- Cháu thích chơi cái này, chú có biết chơi không?_ Marry lấy ra trong túi một khẩu súng ngắn, ngắm soi tỉ mỉ, chĩa thẳng vào người đàn ông trước mặt.

- Bé con, cháu thích chơi súng sao? Súng giả phải không_ Tên nào đó không sợ chết chạm tay vào khẩu súng.

Pằng...tiếng súng nổ thu hút ánh nhìn của mọi người, nòng súng vẫn còn bốc khói, một dòng máu đỏ tủa ra từ trên bả vai, thấm ướt áo sơ mi trắng của hắn, hắn ngã lăn ra, miệng kêu gào thảm thiết...

- Con khốn, sao mày dám? Tao giết mày... giết mày...

- Ấy, lỡ tay rồi, chú gì ơi xin lỗi nhé_ cô bé mang khuôn mặt thiên thần nở nụ cười.

- Thật ra cháu thích dùng dao hơn, tại mẹ không cho nên mới dùng tạm súng haizza_ Marry vô tội thở dài, nghe cô bé nói như kiểu thật ra cháu đi chợ định mua thịt nhưng hết rồi nên phải mua rau vậy. Xung quanh không khí tĩnh lặng, mọi người dần tản ra, nguy hiểm, quá nguy hiểm, tiểu yêu này họ không dám chọc vào đâu.

- Marry ai cho cháu đem súng đến đây?_ Rin này giờ không can thiệp bắt đầu lên tiếng. Marry cúi mặt ra vẻ hối lỗi, im lặng không trả lời. Cùng lúc ấy nó bước ra, nhìn đám người hỗn tạp xung quanh thở dài một cái. Điềm nhiên tiến lại phía tấm gương, xoay người vài vòng ngắm nghía, bộ váy đỏ này rất đẹp cũng không đến nỗi quá khoa trương. Đám người xung quanh bắt đầu bàn tán, cứ như thể đứa trẻ đó không phải con nó vậy. Tiếng giày cao gót nện xuống nền nhà, nó chậm chạp tiến lại.

- Chơi chán chưa, mau về thôi, papa con vừa gọi đấy.

- Dạ, chú Rin, chú giải quyết nốt nhé, con và mẹ xuống xe đợi chú_ Marry túm lấy tay nó, không quên quay lại nhắc nhở. Lại nữa, từ khi nào mà anh trở thành người dọn dẹp cuối cùng vậy? Rin thở dài, phẩy tay xua đuổi.

Quay trở lại căn biệt thự, nó vừa vào nhà đã nằm bò ra ghế sofa, miệng gọi Windy.

- Windy, tao đói, có bữa tối chưa vậy?

- Có rồi đấy, mau vào ăn đi_ Windy bước từ trên lầu xuống, tại sao nó nghiêm nhiên giao quyền bếp núc cho cô vậy chứ?

- Còn biết tìm đường về cơ đấy, anh tưởng em bỏ nhà đi luôn_ Quân ngồi xuống bên nó càu nhàu.

- Nhà em em có quyền về, anh dám cản sao?_ Nó chu mỏ cãi lại, ngả vào lòng Quân nhắm mắt dưỡng thần.

- Nói xem mẹ con hai người lại gây ra chuyện gì nữa?

- Không có gì, em chỉ huấn luyện con bé dùng súng thôi_ Nó ngáp dài một cái.

- Súng? Vậy nó đã bắn chết ai chưa?

- Suýt thôi

- Vậy thì không sao, con gái cũng nên bạo lực một chút.

Im lặng ~.~, có bố mẹ nào dạy con như vậy không? Bữa tối ngon lành với những tiếng cười đùa, cuộc sống của nó hiện tại an yên vậy đấy.

Màn đêm tĩnh lặng bao trùm, một màu đen bao phủ vạn vật, nó đứng trước khung cửa sổ, ly rượu đỏ sáng sặc sỡ trong tay, mắt vương lại chút ưu tư. Suốt mười năm, mỗi đêm nó đều có một giấc mơ, giấc mơ về một người con trai thần bí. Bóng dáng quen thuộc, đưa tay về phía nó, mỉm cười dịu dàng. Nó luôn tự hỏi, đó là ai, mà mỗi lần nhìn thấy nó đều thấy tim mình se thắt lại. Người con trai ánh lên sắc đỏ như vầng thái dương, nó chưa từng nhìn rõ mặt, mỗi lần đều đến rồi lại vội đi. Trái tim trống rỗng của nó cứ chìm dần vào bóng tối. Nó cảm thấy mình và người đó có một mối ràng buộc vô hình.

- Mẹ, mẹ chưa ngủ sao? _ Marry dụi mắt mơ màng, khẽ gọi

- Mẹ ngủ ngay đây_ Nó mỉm cười, đặt ly rượu vang xuống, tiến về phía giường. Ánh trăng đông đầy ly rượu đỏ, âm thanh của quá khứ vọng dần lên trong màn đêm tĩnh lặng.

" con nhỏ trời đánh chết tiệt, cô cứ đợi đấy"

" vì... có một người cũng rất thích hoa hồng xanh"

" Này, cô không ghét tôi chứ?"

" Lại là anh... anh lại giúp tôi nữa sao?"

" Nhìn xem, thật giống màu tóc cậu, thật đẹp"

" Vậy mai sau lớn tớ sẽ kết hôn với cậu được chứ? "

" ... là bạn gái tôi, tương lai là vợ tôi, ai dám cướp?"

" hoa hồng xanh tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu... dù em ở đâu anh cũng sẽ tìm ra, như vậy chúng ta sẽ không lạc mất nhau nữa"

Có một cô gái, cười với hắn, khóc trong lòng hắn, bưng bình với hắn, hết lòng yêu hắn, có một cô gái, len lỏi vào từng giấc mơ của hắn. Ánh mắt

xanh như bầu trời, nụ cười ấm áp dịu dàng, khuôn mặt xinh đẹp kiều diễm. Người con gái ấy là ai mà khiến hắn đau lòng đến vậy? Hắn chưa từng nhìn rõ mặt cô, nhưng tiềm thức mách bảo hắn và cô có mối liên kết nào đó.

- Sky, anh đang nghĩ gì mà thần người ra vậy_ Thiên Nhi cất giọng hỏi.
- Không có gì, anh nghĩ mình sẽ xuống trần một thời gian
- Không được, cha sẽ không đồng ý, hơn nữa nếu lỡ anh gặp người đó thì... _ Thiên Nhi im bặt chợt biết mình đã lỡ lời.
- Người đó? Em đang nói ai
- Ý em là đám người Kevil ấy
- Đúng rồi, lâu rồi không gặp họ, anh nên đến thăm họ mới phải

Nhìn Sky biến mất sau cánh cửa Thiên Nhi chỉ hận không thể đâm đầu và đập phụ chết cho rồi. Cô chỉ giỏi gây chuyện.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 93: Chạm Mặt

Hôm nay hân là một ngày rất buồn, buồn đến lẻ loi luôn ý. Tại sao hả? Niềm vui của nó mỗi ngày là gì? Còn không phải chọc mèo trêu chó, cùng Marry đi phá làng phá xóm sao? Nó chăm chăm ngồi nhìn Marry.

- Mẹ đừng nhìn con, con cũng đang rất nhàm chán đây. Mọi người đều đi hẹn hò hết rồi, cả papa cũng bị mẹ chọc cho xuất huyết bỏ đến công ty ở luôn rồi, bây giờ trong nhà chỉ còn hai mẹ con ta thôi. Nếu mẹ dám trêu con, con sẽ mách papa đánh đít mẹ.

- Hân dám

- Con nghĩ papa không có gan làm vậy đâu_ Marry ra vẻ lắc đầu. Nhìn xem, trong mắt cô bé, rõ ràng papa chẳng có tí địa vị nào cả.

- Mẹ nếu không trêu được người nhà mình, vậy ra ngoài đường tìm xem, papa vẫn hay hay bảo...ừm... cái gì nhỉ? À trêu hoa ghẹo nguyệt ấy, nghe có vẻ rất vui, con muốn thử.

- Con...có hiểu thế nào là trêu hoa ghẹo nguyệt không?

- Tất nhiên là có, papa bảo đó là đi tìm người đẹp để vui vẻ, con cũng muốn tìm người đẹp, tốt nhất là tìm được anh nào đẹp giống papa ấy.

Nó đen mặt khóe miệng không tìm được kẽ giật, rút cục con bé này đã bị papa nó dạy thành thế nào đây? Nhưng ra ngoài chơi thì đúng là rất thú vị. Nó đem theo Marry ra khỏi nhà, phóng xe đi.

Khu phố mua sắm tại trung tâm thương mại mỗi ngày đều thu hút rất nhiều khách đến chơi. Nó bị Marry làm cho chóng mặt cô bé cứ liếc bên

này, ngó bên kia, nhìn thấy ai đẹp trai là bắt đầu phát tín hiệu gọi nó. Cho xin đi, nó mà thêm mấy tên nhóc con sống cả đời cũng chưa bằng tuổi mình đó sao. Ấy là chưa kể chẳng có tý tổ chất nào.

- Chú gì ơi, chú ngồi đây một mình à?

- Chú có thích cô gái kia không? Cái cô xinh xinh tóc xanh kia kìa, cô ấy là mẹ cháu đấy. Cháu thích chú rồi, chú làm bố cháu nhé.

- Chú không phải lo, mẹ cháu rất thương cháu, bảo mẹ lấy chú sẽ không thành vấn đề.

Người đàn ông trước mặt có chút nghi ngờ, nhìn theo phía tay cô bé chỉ, đúng là cô gái kia rất xinh đẹp, nhưng đứa trẻ này hơi quái dị thì phải.

Seny nghe tiếng gọi của Marry vội quay lại, cô bé ngồi trong quán cafe gần đó, còn đang nói chuyện với một người đàn ông trông khá trẻ, rất bảnh trai, rất có khí chất, còn có... anh ta đang nhìn cô rất lạ thì phải.

- Marry con đừng chạy lung tung vậy chứ?

- Mẹ, xem xem, chú này rất đẹp trai, tuy rằng kém papa nhưng cũng coi là được, con gọi chú ấy là bố nhé.

Đứa trẻ này thật sự quái dị nha. Đến nó cũng thấy bất trị rồi. Đang định tóm cô bé mang đi thì nó bị người đàn ông kia chặn lại.

- Đây cô, tôi không biết cô gặp chuyện gì, như cô không thể tùy tiện để trẻ con chạy lung tung như vậy. Còn để con bé nhận bố lung tung, cô phải biết mỗi đứa trẻ chỉ có 1 bố mẹ ruột, đứa trẻ không được giáo dục đúng đắn sau này lớn lên sẽ không có tương lai. Theo tôi thấy cô còn rất trẻ, đứa bé này có thể là do phút bồng bột của cô, nên bây giờ cô muốn tìm cho nó một người bố để lấp liếm chuyện này, hay có thể cô cùng chồng cãi nhau, trong lúc tức giận đem con bỏ trốn, dù vậy cô cũng không cần lo.

Luật pháp luôn công bằng và khoan dung, chuyện gì cũng có thể giải quyết. Nếu không tin tưởng cô hãy tìm đến tôi, văn phòng luật sư của tôi rất uy tín, luôn mở cửa đón tiếp cô, nếu cô có nhu cầu muốn li hôn, tôi sẽ giúp cô giành quyền nuôi con và tài sản.

Ra là luật sư. Người đàn ông trước mặt nói cả một tràng dài làm nó rất đau đầu? từ khi nào nó trở thành cô gái trẻ bông bột đáng thương, hay người vợ ôm con bỏ trốn vậy, đàn ông thời nay nhiều chuyện vậy sao. Nó có chút bất đắc dĩ, vốn định ra ngoài chơi, ai mà ngờ Marry lại nảy ra toàn ý nghĩ tai quái, hại nó dờ khóc dờ cười.

- A cảm ơn, hiện tại gia đình tôi rất tốt, không cần luật sư, tôi có việc phải đi, chào nhé!

- Này, cô gì ời, chúng tôi mới khai trương, sẽ giảm giá cho cô.

Người nọ gọi với theo, nó mặc kệ, kéo Marry chạy hối hả, hắn ta hắn là học nhiều quá nên não bị ngấm nước rồi, thật đáng sợ.

- Chú đẹp trai ời chú cũng thích ăn lẩu sao? Cháu thích lẩu hải sản lắm, còn chú thì sao? A, chú nhìn rất được, tuy thua papa cháu nhưng cũng không tệ, chú có gia đình chưa? Mà có hay không cũng chẳng quan trọng. Chú có muốn một cô con gái dễ thương như cháu không. Cái cô xinh xinh kia là mẹ cháu, nếu chú thích cháu sẽ bảo mẹ làm vợá...á đau con_ Marry đang ngồi trong nhà hàng liên thoảng bắn súng liên thanh với một người đàn ông khác thì nó đã tiến lại từ phía sau, không khoan nhượng véo tai con bé. Coi nó là gì, hàng hóa tồn kho cần xuất khẩu? Bán hàng đa cấp? Sao có thể mặt dày chạy khắp nơi tìm chồng cho mẹ như vậy được chứ.

- Con giỏi lắm, lúc về mẹ sẽ bảo papa trị tội con.

- Mẹ con sai rồi, Marry sẽ không vậy nữa, mẹ đừng giận Marry nha.

Marry rất nhanh chớp mắt giả bộ nhìn nó, khuôn mặt vô tội này, sao nó trách đây. Vậy là nó kéo Marry ra khỏi quán ăn.

- Nay cô, khoan đã cô là mẹ của bé này, nếu vậy cô...

- Anh yên tâm, tôi không cãi nhau với gia đình, không cần li hôn, lại càng không có ý định mời luật sư, cảm ơn_ Nó vội ngắt lời, xem ra đi chứng khi này vẫn còn đọng lại.

- Không, ý tôi là, cô không nên để trẻ con chạy đến bàn ăn của người khác, cô biết đấy, khi này cô bé nói nhiều như vậy hẳn là đã phát tán rất nhiều vi khuẩn, chỉ trong thời gian ngắn vi khuẩn có thể phát tán khắp mọi nơi, chưa kể đến nó vô cùng hại đến sức khỏe con người. Rất dễ lây lan theo đường hô hấp. Cô nên đưa bé đến bệnh viện nhiều hơn, cả cô nữa, còn trẻ như vậy, hay đi ngoài đường, chắc chắc tích rất nhiều vi khuẩn, cô nên sát khuẩn đi thì hơn. À nhân đây, tôi là bác sĩ, đây là nơi tôi làm việc, nếu có nhu cầu...

- Anh mới là vi khuẩn, cả nhà anh đều là vi khuẩn, khuẩn khuẩn cái đầu anh á_ Nó hét lên ngắt lời, vội quay người chạy mất, đàn ông trên đời này điên hết rồi, chẳng còn ai bình thường cả. Một gã luật sư biến thái, một tên bác sĩ tâm thần, nhà thương điên sao lại có thể để sót những nhân vật nguy hiểm vậy chứ.

- Mẹ, chú ấy thật kì cục, hay là chúng ta tìm người khác đi_ Marry còn chưa từ bỏ ý định

- Mẹ nói mẹ muốn tìm chồng hồi nào hả, con... con lại kéo cho mẹ một đồng rắc rối. Con có tin mẹ sẽ treo cổ con không?

- Mẹ, Marry sai rồi, mẹ đừng mắng Marry nữa nha, mẹ đưa Marry đi ăn ngon nha

Nó cố nuốt cục giận, giỏi lắm, hại nó mất mặt, bây giờ còn đòi ăn. Hòa Quân, anh dạy con giỏi lắm, khi nào về tôi chém chết anh. Mà chuyện ấy để sau, đi ăn đã, đói quá!

Chiếc taxi dừng lại ở trung tâm thành phố. Bóng người cao ráo, lãnh đạm bước xuống, tay xách một chiếc va li, chỉnh lại chiếc mũ vành nỉ trên đầu, áo da ngoài khoác tùy tiện, phong cách ăn mặc thoải mái, mắt huyết đỏ nhìn quanh, khuôn mặt điển trai làm người khác xao lòng.

- Kevil, rút cục nhà mày ở chỗ nào? Tao chạy quanh thành phố này giờ mà không thấy địa chỉ._ Giọng nói trầm thấp có chút bức dọc vang lên, mất kiên nhẫn.

- À, sao lại không tìm thấy nhỉ, khu nhà gần trung tâm tao thuê riêng cho mày rồi mà

- Tại sao tao không thể đến chỗ mày ở

- Không tiện, mày định cản trở tình yêu của tao và Haray sao? còn có Windy và Rany nữa, không đủ chỗ chứa công tử đâu. Hay là mày cứ hỏi những người xung quanh đấy xem, tao cúp đây.

- Chết tiệt_ Về mặt hăn trở nên khó coi hơn trước, thằng bạn khốn nạn, vì gái quên bạn, sẵn sàng đá hăn đi không thương tiếc ghi cái địa chỉ ngu xuẩn chỉ có mỗi tên đường, vậy mà bắt hăn tự đi tìm. Còn nữa, này giờ hăn bị bao người nhìn ngó, đánh giá, một vài cô gái lượn qua lượn lại trước mặt thật khó chịu.

Sky kéo theo vali chậm chậm rảo bước.

- Oa đẹp trai quá.

- Còn đẹp hơn cả bố Quân nữa.

- Mẫu người này liệu mẹ có thích không nhỉ?

Giọng trẻ con trong trẻo vang lên sau lưng hẳn, cô bé đó rất đáng yêu, cứ như một con búp bê sứ. Đôi mắt xanh biếc, mái tóc bạch kim đặc biệt, khuôn mặt trắng trẻo ưa nhìn. Bàn tay nhỏ bé núm tay áo hẳn, trông rất hứng thú.

- Chú đẹp quá, chú muốn làm bố cháu không?_ Đứa bé ngây thơ hỏi.

Đây là tình huống gì? Sao lại có đứa bé chạy đến hỏi hẳn có muốn làm bố nó không? Mẹ của đứa trẻ này nhất định cũng không bình thường, hẳn còn việc phải làm, tốt nhất là nên tránh đi. Hẳn xoay người, không để ý định bước đi

- Này chú, cho dù có đẹp cũng không thể kiêu nha, chú không thể làm ngơ trước một cô bé dễ thương như cháu. Chú à

Cô bé núm tay hẳn, còn định trèo lên người hẳn nữa, phiền thật. Hẳn túm cổ áo cô bé, định quăng xuống đất.

- Anh kia, thả nó ra ngay, khốn kiếp, ai cho bắt nạt con gái tôi

- Mẹ, chú ấy định đánh con này.

Đầu hẳn trở nên hỗn loạn, chuyện gì thế này, cư nhiên hẳn bị chửi, còn bị vu oan, cô gái kia có ngoại hình rất đẹp, tóc xanh, mắt xanh, trông rất trẻ môi đỏ hồng mím lại tức giận, khuôn mặt đẹp như pha lê, không trang điểm vẫn rất đẹp. Mà khoan, đây không phải trọng điểm, hình như đứa trẻ hẳn đang định quăng đi là con của cô ta thì phải. Đứa bé dang khỏi tay hẳn chạy về phía mẹ nó.

- Mẹ, chú ấy định đánh con _" Hẳn định đánh nó hồi nào? thật oan uổng"

- Anh ta? Anh ta làm gì con rồi _" này không phải cô nên hỏi con cô đã làm gì tôi mới đúng sao"

- Chú ấy xách con lên, định ném con đi, con chỉ khen chú ấy đẹp thôi mà, xấu xa_ " Hắn xấu xa sao?"

Cô gái xinh đẹp kia tiến lại gần hắn, vẻ mặt tức giận có thể xé hắn ra bất cứ lúc nào.

- Anh, muốn chết sao mà dám động vào con tôi?

Cô gái kéo cổ áo hắn, dí sát mặt hắn vào mặt mình, mùi hương trên cơ thể cô khiến hắn mơ màng, bằng với chiều cao của mình, hắn cúi đầu chạm vào mặt cô, loại con gái hung dữ như vậy hắn không có hứng thú đôi co. Gờ bàn tay mảnh khảnh ấy ra khỏi cổ áo mình, hắn chỉnh lại trang phục.

- Xin lỗi, tôi không cố ý làm vậy_ hắn trầm giọng ngạo mạn

- Không sao, cháu cũng chưa có chết_ Cô bé kia tiếp lời, mặt hắn khẽ sa sầm.

Nếu con tôi đã nói vậy thì tôi cũng không tính toán với anh, Marry mau đi thôi con_ Cô gái quay người bước đi, bóng dáng xinh đẹp mảnh mai dần xa, cứ vậy rời khỏi hắn. Trong lòng Sky có chút lưu luyến, nhưng lưu luyến cái gì chính hắn cũng không biết.

- Khoan đã cô ơi, tôi muốn hỏi

- Sao cơ?_ Cô gái dừng bước, quay lại nhìn khiến hắn lúng túng, không biết nên nói gì, không biết tại sao mình hành động thiếu suy nghĩ như vậy.

- À, cô có thể chỉ giúp khu biệt thự Green Pearl ở đâu không?

Cô gái kia nhìn hắn một lượt, như thể muốn xác định hắn có thật là đang tìm đường không.

- Khu Green Pearl sao? Anh đi thẳng, rẽ trái rồi cứ thế đi thẳng, đi thẳng, đến ngã tư rẽ phải rồi rẽ trái, rồi lại rẽ trái, rồi lại đi thẳng, rẽ phải rẽ phải, đi thẳng nữa, qua đèn đỏ rồi đi thẳng tiếp rẽ trái rồi rẽ phải là tới_ Cô gái đó tuôn một lèo, chỉ trỏ đường đi. Khóe miệng hằn khẽ giật, cô ta liệu có phải đứt dây thần kinh nào rồi không? Hẳn gật đầu khẽ cảm ơn rồi đi theo hướng cô ta chỉ. Chờ cho bóng hằn đi khuất, cô bé mới cất giọng hỏi.

- Mẹ, khu biệt thự Green Pearl chẳng phải ở ngay đằng trước đó sao? Mẹ chỉ chú ấy đi đâu vậy?

-Ồ, phải ha, mẹ quên mất, thôi coi như hẵn xui đi.

Trong khi ấy, hẵn thật sự đã lạc, càng đi càng lạc, cho đến khi tối muộn mới có thể tìm thấy khu biệt thự. Cô nàng đó thật sự chơi đùa hẵn rồi. Cầu nguyện đi, lần sau gặp lại tôi sẽ khiến cô phải khóc. Mà tốt nhất là đừng nên gặp lại.

Rầm... xoảng... bịch...bộp...choang đủ một loạt tiếng động vang lên tại khu biệt thự hoa hồng xanh. Cô gái trong bộ váy ngủ mỏng tanh, xách theo đĩa bé chạy quanh vườn, phía sau người đàn ông còn đang mặc bộ đồ vest sang trọng hối hả đuổi theo.

- Seny, tốt nhất là em trả Marry lại đây cho anh

- Em chưa xử anh vì tội phá hoại giấc ngủ của em thì thôi

- Ai bảo em đem con bé ra ngoài tìm đàn ông hả, Em sẽ dậy hư nó đấy

- Thế ai bảo anh dậy nó trên hoa ghẹo nguyệt hả?

Chẳng ai thèm ngăn cản cảnh tượng chó bay mèo sủa kia cả, đơn giản là đã quá quen rồi.

- Bánh nho mới ra lò đây, ai muốn ăn nào_ Rin cầm khay bánh và trà ra ngoài sân, đặt xuống bàn rồi nhàn nhả thưởng thức.

- Rin, em càng ngày càng khéo đấy, ai lấy được em quả là có phúc_ Windy khen ngợi

- Vậy anh thì sao?_ Rany sán lại

- Ai lấy phải anh kiếp trước nhất định thất đức lắm.

- Này ăn mà không gọi tao, á, Haray bỏ cái bánh cuối cùng đó xuống_ Nó hét lên, lao vào dành bánh.

- ủa, Haray Kevil đâu.

- Ai mà biết, bảo đi đón bạn, tối nay sẽ không về_ Haray đặt chiếc bánh xuống hờ hững trả lời.

Khu vườn nhộn nhịp chìm dần vào ánh hoàng hôn.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 94: Chạm Mặt P2

-Seny, mau ra ăn trưa, mày còn định ngủ nữa...Áaaaaa cái gì thế này?_ Tiếng hét của Haray phá tan bầu không khí yên bình của căn biệt thự. Trong phòng nó, đồ đạc bị vứt ngổn ngang hết cả, còn nó, vẫn cái áo ngủ mỏng tanh, đứng trong góc phòng, tay ôm Marry không rời.

- Em nhìn đi, nó giống anh đến 99,9% đấy

- Con anh không giống anh thì giống ai?

- Em còn biết nó là con anh, vậy tại sao em cứ tranh nó với anh thế? Phải chia sẻ quyền bình đẳng chứ

- Em mặc kệ, mặc kệ, nghe đây, Marry là của em, làm gì có chuyện anh ngồi không hưởng lợi mà có đứa con xinh xắn như vậy rơi xuống hả?

Nó ôm theo Marry ngồi trên giường, vắt chéo chân kiêu ngạo. Quân thờ dài, anh lại bị nó tước quyền lợi nữa rồi.

- Lần này anh không nhường em nữa đâu nhé_ Quân cười, nụ cười lưu manh vô cùng, anh tiến lại, đẩy ngã nó lên giường, ép sát người vào nó, nó cũng không chịu thua, tay túm lấy cổ áo anh giăng ra. Hai người cứ vậy, anh trên tôi dưới vô cùng mờ ám.

- E hèm, hình như tao chưa chết_ Haray hăng giọng nhắc nhở

- Cô Haray, cháu đói, mặc kệ họ đi_ Marry xịu mặt, hôm nào cũng bị hai người này giăng co, dù có thừa năng lượng thế nào cô bé cũng không chịu nổi.

- Anh còn không thả em ra, em sẽ bỏ nhà đi bụi cho xem_ Nó hùng hồ tuyên bố.

- Tối nay Rin nấu cơm đấy, đi rồi về nhé_ Quân buông tay tỉnh bơ nói.

Vậy là dưới thái độ thờ ơ của ai đó, nó đã oanh liệt bỏ nhà ra đi. Tất nhiên, tối phải về ăn cơm Rin nấu rồi.

Nhạc trong Bar xập xình, mùi rượu, mùi thuốc, mùi nước hoa xen lẫn khó ngửi. Da thịt nóng bỏng lộ liễu va chạm nhau, tiếng cười lảng lơ, đùa cợt vang lên. Một thế giới đêm khác hẳn bên ngoài. Nó ngồi trong góc khuất, một li whisky đỏ lịm chảy vào trong họng, giọt rượu nồng lan theo khóe miệng. Bộ đồ đen bó sát người, để lộ đường cong quyến rũ và làn da trắng tuyết. Mái tóc buộc cao rung nhẹ, chân gác lên bàn đung đưa.

- Chị lại cãi nhau với anh Quân?_ Rin đi đến, ngồi sát bên nó.

- Nào có_ Nó nhàn nhạt trả lời, đặt ly rượu vào tay Rin

- Dù sao Marry cũng là con ruột của Quân, chị cứ giữ khư khư con bé...

- Nhưng nó cũng là con của chị mà

- Thì đúng là vậy

Thấy Rin im lặng nó cũng không nói nữa. Trong ánh đèn mập mờ, nó mông lung suy nghĩ. Mười năm trước đánh thắng Ma Vương, mười năm sau sống như người bình thường. Mà tại sao trong lòng lại luôn thiếu vắng như vậy? Mái tóc đỏ, nụ cười ấm áp, luôn cưng chiều nó, người đó là ai? Liệu có thật sự tồn tại? Hay đó chỉ là ảo tưởng nó vẽ ra? Nó gục đầu vào vào Rin, khẽ giọng.

- Đây, em đã từng yêu ai chưa?

- Đã từng

- Ai thế_ Nó bật dậy hỏi, nhìn khuôn mặt háo hức của nó, Rin cười khố lắc đầu.

- Không nói đâu. Mà sao chị hỏi vậy?

- Chị có cảm giác, mình đã từng rất yêu một người, nhưng lại không thể nhớ đó là ai, thật lạ _ Giọng nó nhỏ dần, đôi mắt nhú lại, cứ thế ngủ say. Rin nhẹ nhàng bế nó lên, đem nó vào phòng, nhìn nó nằm thoải mái trên giường, cậu ngồi bên cạnh, nhìn ngắm khuôn mặt của nó, đặt một nụ hôn lên trán nó rồi mới bỏ đi.

Nơi này thật đẹp, khắp nơi đều là hoa hồng xanh, một biển hoa. Nó đứng trong những cánh hoa, mặc bộ váy trắng lụa mỏng, vui vẻ cười đùa. Tiếng leng keng từ chiếc vòng tay phát ra đều đều. Bông hoa trên tay nó rơi xuống đất, bóng người đó... bóng dáng quen thuộc mà xa lạ, người con trai vẫn luôn xuất hiện trong giấc mơ của nó. Anh ta đứng đó, nằng hắt vào không nhìn rõ khuôn mặt, đôi tay vươn ra phía nó. Nó chạy miết, đôi chân trần bị những gai nhọn cào xé, vẫn không ngừng đuổi theo, nó với tay, càng lúc hình bóng ấy càng xa dần, vượt khỏi tầm với của nó.

- Khoan đã, đừng đi, làm ơn đừng đi mà

-...

- Nói cho tôi biết, anh là ai? Có phải chúng ta quen nhau không?

-...

- Đừng mà, đừng biến mất.

- Tôi sẽ tìm ra em, chỉ cần em còn nhớ đến tôi, tôi sẽ tìm được em

Thanh âm trầm thấp của người con trai đó vang vọng rồi biến mất hoàn toàn. Xung quanh nó bỗng trở nên tối mịt, một biển nước bao vây, nó bị

nhấn chìm, vũng vầy thế nào cũng không thể thoát ra, cả người đều bị đè nén khó chịu, trong làn nước lạnh lẽo, tắm tối này, tim nó như muốn vỡ tung. Từng hình ảnh tràn về trong kí ức của nó, nó cười đùa, búong bình, nũng nịu với một khoảng trống, đáng lí phải có ai ở đó chứ? Một bàn tay nắm lấy nó, rất mạnh mẽ, rất ấm áp, kéo nó lên khỏi mặt nước.

- Mẹ à, mẹ còn ngủ nữa sao? Mẹ à, dậy thôi_ Làn da mềm mại cọ sát vào mặt nó, mùi thơm dịu dịu lan tỏa, khiến nó giật mình thức tỉnh. Nó nhìn xung quanh, vẫn đang ở trong Bar, xem ra nó ngủ đã khá lâu rồi. Marry lao vào lòng nó, cọ cái đầu nhỏ vào ngực nó

- Mẹ, papa biết lỗi rồi, papa đang đi tìm mẹ, lo cho mẹ lắm đấy, muộn rồi mà mẹ chưa về nữa.

- Mẹ đâu phải trẻ con, đâu cần lo lắng thái quá

- Được rồi, nếu đã dậy rồi thì chị cũng nên về đi, anh Quân mà tìm đến sẽ phá quán cả trở công việc làm ăn mất.

- Rin, em tuyệt tình quá đấy.

Nó bấu môi một cái, cầm lấy áo khoác da từ tay Rin, rồi cùng Marry rời Bar.

- Marry hay con về trước đi, mẹ muốn đi dạo đêm cho tỉnh táo

- Không muốn, Marry đi với mẹ, lỡ có tên lưu manh nào dám động vào mẹ, con sẽ xử hần

Marry kiên quyết, nó cười khố, tên lưu manh nào dám động vào nó chứ? hai người dạo quanh phố, sau đó ghé vào một quán cafe bên bờ hồ gọi đồ uống.

Sky dạo quanh khu phố, từ khi nào mà hắn phải bơ vơ lẻ bóng như này? Mấy tên bạn chết tiệt, nhất định không chịu cho hắn ở chung, như dù sao ở một mình cũng khá thoải mái, mục đích lần này xuống trần là để thu thập tin tức, kinh nghiệm, trước khi hắn lên tiếp quản chức vị mới, dù sao hắn cũng muốn có thời gian nghỉ ngơi. Nhưng thật sự, hắn muốn tìm người con gái đó, giữa biển người mê mông lại muốn tìm một người không biết tên, không biết mặt, thậm chí còn không biết có tồn tại thật hay không, Đúng là khôì hài.

Cơn gió lạnh trên mặt hồ khẽ thổi qua, ánh đèn lấp lánh bạc trên sóng nước, hắn cảm thấy yên bình rất nhiều. Sky rẽ vào một quán cafe gần đó, từ đây có thể nhìn thấy hồ nước trước mắt.

- Mẹ, chú kia đẹp trai quá, à không phải là chú lần trước sao? Chú gì ơi!_ Marry vẫy tay gọi người đàn ông trước mặt, anh ta vừa bước vào quán. Nó quay ra liếc một cái, cốc kem socola trên tay đập xuống bàn. Là hắn, tên hôm trước bắt nạt Marry, bị nó chỉ sai đường. Cũng vừa lúc hắn quay lại, hai mắt chạm nhau, chính cô ta là người đã khiến hắn mất cả buổi tìm nhà, chưa kể khuôn mặt xinh đẹp ấy đúng là thảm họa.

Không hiểu sao hắn vẫn bước lại gần, đứng chằm chằm nhìn cô gái đó, cô ta còn không thèm nhìn lại, vẫn thản nhiên xúc một thìa kem to cho vào miệng, con gái gì mà...

- Muốn ăn không?_ Cô ta chìa một thìa kem khác ra trước mặt hắn hỏi ý hắn, cô gái này tự nhiên thật. tiếng leng keng từ chiếc vòng trên tay cô ta khiến hắn chú ý. Những bông hoa hồng xanh tinh xảo, một chiếc lắc nhỏ đựng đũa.

"Anh nhất định sẽ tìm ra em"

Khuôn mặt xinh đẹp, đôi mắt xanh sâu thẳm, xoáy sâu vào tâm trí hắn, ánh đèn mờ nhạt ngoài đường hắt qua cửa kính, cô gái đó như hòa vào ánh

sáng dịu dàng. Mí tóc xanh che đi đôi vai nhỏ, rất muốn, hẳn rất muốn chạm vào cô gái ấy.

_ Này, anh nghe tôi nói gì không đấy

- Có nghe_ Sky kéo ghế ngồi xuống trước mặt Seny, gọi một ly caffe đặc.

- Cô, chiếc vòng này ...

- À nó sao? Có người tặng cho tôi, nhưng tôi cũng không nhớ đó là ai nữa, đẹp lắm phải không? _ Nó mỉm cười, đôi môi đỏ thanh thoát, nhìn thế nào cũng cảm thấy rất đẹp.

- Anh mới chuyển đến đây sao?

- Đúng vậy, khoảng 3 ngày trước, nhưng cũng nhờ ai đó mà tôi được tham quan thành phố.

- Haha vậy sao? vậy anh nên biết ơn người đó.

Nó ăn một miếng kem lớn, vẫn cứng miệng với hẳn. Marry ngồi bên ngó qua ngó lại, sau đó, rất tự nhiên chạy sang ngồi bên hẳn. Tay túm lấy cổ hẳn, kéo sát xuống mặt mình, chạm vào mặt Sky.

- Oa, chú đẹp trai quá, mẹ, nếu mẹ không thích chú ấy, thì để con, con sẽ cưới chú ấy.

Miếng kem trong miệng nó phun ra, nó ho khan đến chảy nước mắt, quay lại nhìn.

- Con gái, tuổi tác hai người cách nhau quá lớn.

- Nhưng papa nói tình yêu còn không phân biệt giới tính thì quan tâm đến tuổi tác làm gì.

- Nói cũng phải, có con rể đẹp trai như vậy cũng tốt, con muốn là được rồi

Nó xúc thêm một thìa kem khác, không thèm để ý đến nét mặt sa sầm khó coi của Sky. Hai mẹ con này, muốn hắt làm con rể? Đùa à?

- Con gái cô đấy sao?

- Phải

- Không nhìn ra, cô còn trẻ vậy mà đã có con

- Đúng thế_ Nó cười nhạt, nếu anh biết tuổi thật của tôi, để xem anh còn thấy tôi trẻ nữa không.

Sky túm lấy cánh tay nhỏ bé đang làm loạn của Mary, trừng mắt nhìn cô bé một cái. Trong lòng cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng tại sao thì hắt không biết.

- Chú đẹp trai, chú tên gì? Cháu là Marry còn đây là mẹ Seny của cháu.

- Sky, hắt nhấp một ngụm caffe, vị đắng tràn vào trong cổ họng. Ánh mắt nhìn ra phía ngoài, một bên là dòng người tấp nập, một bên là mặt hồ phẳng lặng.

Cửa bật mở, người trong quán đưa ánh nhìn quái dị về phía cửa. Một người đàn ông to cao bước vào, mắt bạc khẽ nheo lại, tóc bạch kim thả ngang vai, vẻ lạnh tử phong lưu hiện rõ trên mặt, anh ta bước đến bàn của nó.

- Papa_ Marry lao tới ôm lấy cổ Quân.

- Seny, muộn vậy em còn chưa về, anh gọi cũng không nghe máy, em muốn anh lo chết sao?

- Vậy hả

-Được rồi, em muốn giận dỗi gì cũng được, nhưng về nhà trước đã, đêm xuống lạnh lắm đấy.

- Vậy hả

Quân im lặng, tính nó bướng bỉnh như vậy, thật khó chiều. Bây giờ cậu mới để ý nó ngồi với một người đàn ông khác, người đó... anh căng thẳng, cảm giác cả người run lên, sao lại là hắn, sao hắn lại tìm đến đây, Seny và hắn gặp nhau rồi sao.

- Quân? Đúng không _ Sky cũng giật mình hỏi, hắn từng gặp Quân, Quân cũng biết rõ thân phận của hắn. Hắn nhớ trước kia mình rất ghét Quân, dù không nhớ lí do là gì.

- Sky, lâu rồi không gặp_ Quân lịch sự đưa tay ra.

- Hai người quen nhau sao?_ Nó xem vào hỏi

- Cũng có thể nói vậy_ Quân bế nó lên, quay lại cười với Sky

- Tôi phải đưa cô ấy và con gái về, tạm biệt.

-Thả em xuống, ai cần anh bế, mau thả xuống

Nhận ra mấy ánh mắt tò mò của những người xung quanh Quân đặt nó xuống, lại cởi áo khoác ngoài trùm lên người nó. Nó cũng rất tự nhiên nhận lấy, ôm lấy cánh tay Quân rời khỏi quán. Nhìn sơ qua cũng biết quan hệ của hai người họ, hắn cười thầm, rời khỏi quán. Đốm lửa nhen lên trong lòng, chưa kịp cháy đã gặp bão tuyết.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 95: Hôm Nay Có Bão

" Tôi sẽ đợi, đợi một ngày em nhớ ra tôi"

" Nếu tôi không còn nhớ thì sao?"

" Không sao, chỉ cần tôi nhớ là được"

- Oa cảm động quá_ Windy bốc một nắm bỏng ngô bỏ vào miệng, ngồi trên ghế xem tivi.

- Xin mày, giờ phút nào rồi còn muốn xem mấy cái phim hàng xeng này_ Nó đập cuốn tạp chí xuống bàn, cao giọng

- Kệ tao, miễn sao tao thích là được, phải không Rany_ Windy vênh mặt thách thức, không quên tìm thêm hậu thuẫn.

- Hứ, hai người ông tung bà hứng bắt nạt một người thân cô thế cô có đáng làm nam tử không hả?_ Nó đứng dậy, phăm phăm bỏ đi

- Con kia, tao là nữ tử chứ nam tử hồi nào, quay lại đây, mau qua lại.

Mặc kệ tiếng hét sau lưng của Windy, nó cứ vậy đi thẳng.

Trong phòng, không khí u ám, lạnh lẽo đến rợn người, mà cái người tỏa nhiệt kia vẫn rất vô tội như không. Kevil tay cầm tách trà, mắt nhìn vào màn hình laptop, không để tâm đến người đang ngồi trước mặt. Còn người trước mặt, tóc bạch kim buộc cao, áo sơ mi phóng khoáng mở hai cúc, tay áo xắn cao gọn ghẽ càng tôn lên vẻ đẹp hoàn mỹ của cơ thể.

- Kevil, nếu cậu gọi tôi vào đây chỉ để xem cậu uống trà thì thôi khỏi, tôi còn có việc_ Quân thờ ơ

- Tất nhiên là có chuyện để nói rồi, nếu không tôi gọi cậu đến làm gì?_ Kevil đặt tách trà còn chưa uống xuống, vị đắng hòa trong hơi khói nghi ngút bốc lên không trung.

- Sky, trở về rồi, tôi hy vọng cậu hiểu mình nên làm gì tiếp theo. Chuyện 10 năm trước cậu cũng đã rõ, tôi không muốn nhìn Seny hay Sky phải chết, vì vậy nhất định phải tách hai người họ ra, chí ít là cho đến khi lời nguyện kia bị phá giải_ Kevil gằn giọng

- Lời nguyện đó có cách nào hóa giải không?

- Không, nó được viết bằng huyết chú và máu của Ma Vương trước khi chết. Tôi sẽ giao em gái mình cho cậu, làm thế nào chắc cậu hiểu, đừng để họ gặp nhau.

- Tôi biết rồi.

Tiếng cánh cửa khép lại, Quân tựa người vào ghế sofa. Không để cho họ gặp nhau? Họ đã gặp rồi đấy thôi. Rõ ràng giữa họ có một sợi dây liên kết, dù anh làm thế nào cũng không thể xen ngang. Trước kia chính anh đã làm tổn thương cô ấy, bây giờ chẳng lẽ anh đang tâm tổn thương cô ấy lần nữa? Cô gái đó, thanh khiết như biển cả, đẹp như màu nắng mới, anh không muốn nhìn cô đau lòng. nhưng anh càng không thể nhìn cô chết. Anh sẵn sàng làm người xấu, chỉ cần cô mỗi ngày đều vui vẻ, anh không bận tâm điều gì. Giữ trái tim của cô ấy anh không làm được, nhưng giữ sinh mạng cô anh nhất định làm được.

- Mẹ, chẳng phải papa nói mẹ nên ở nhà sao? Dù không có việc gì làm thì cũng nên ở nhà mới đúng. Không nên lang thang ngoài đường như mấy tên đầu đường xó chợ_ Giọng trong trẻo của Marry vang qua điện thoại

- Đầu đường xó chợ? Papa con dám nói thế sao? Mà mẹ đâu vô công rồi nghề chứ, mẹ là ra ngoài tìm việc làm, việc làm hiểu không?_ Nó hét qua tai nghe, trong khi vẫn đang phóng bạt mạng trên đường

- Mẹ yêu à, sao mẹ nông nổi quá vậy, mẹ thì có thể làm được trò trống gì chứ, mẹ thiếu tiền sao? Không hề. Papa không nuôi nổi mẹ sao? Không hề. Dù mẹ mỗi ngày ăn hết cả một tòa nhà Papa cũng không ngại nữa mà, vậy nên mẹ về nhà ngay đi._ Marry vẫn chưa thôi cao giọng giảng đạo

- Bố con hai người giỏi lắm, giờ thì ai cũng có thể bắt nạt tôi rồi mà, đã thế tôi bỏ đi bụi cho xem

- Mẹ đi vui vẻ, tối nhớ về sớm, không cần leo tường vào đâu, còn nữa hôm nay có bão đấy, mẹ cẩn thận kéo té._ Chưa cần nghe nó trả lời Marry đã ngang nhiên cúp máy trước. Rõ ràng người mẹ như nó thật thất bại mà. Nó cười khố, suốt 10 năm nay nó chỉ có chơi bời suốt ngày, cuộc sống như thế cũng nhàm chán lắm chứ bộ. Trong khi đó Quân luôn bận rộn việc của công ty, bốn người kia lại tham gia một công trình nghiên cứu gì đó mà chẳng bao giờ nói cho nó biết, vậy nó trở thành kẻ rảnh rỗi nhất trong nhà là đúng rồi. Có lẽ nên tìm một công việc đi thì hơn.

Tiếng gió gào thét bên tai, một vài giọt mưa rơi xuống, nhuộm ướt mặt đường, cơn giông bất chợt ập đến, đúng với dư vị mùa hè. Cơn mưa mắc dịch, nó chỉ còn cách tìm một chỗ nào đó để trú mưa tạm. Phóng xe vào quán nhỏ ven đường, nó lắc mạnh mái tóc, giữ cho nước mưa rơi xuống, cả người đều bị mưa thấm ướt. Bộ sơ mi trắng bó sát, nhìn rõ cả cơ thể bên trong. Biết vậy nghe lời Marry quay về cho rồi.

- Nay, cô sao lại ở đây?

- Không ở đây thì ở đâu...?

Chủ nhân của câu hỏi này ngộ thật, nó ở đâu thì liên quan gì tới dòng họ nhà anh ta? Nó quay lại nhìn người vừa phát ngôn ra câu vô cùng có duyên

đấy, đôi mắt xanh chớp nhẹ. Anh ta xách một túi đồ lớn trên tay, chăm chú nhìn nó. Người này thật quen, hình như nó từng gặp rồi, mà ở đâu, khi nào thì nó không nhớ rõ. Người trước mặt dường như nhìn ra sự suy tư của nó, cười nhẹ trả lời

- Tôi là Sky, còn nhớ tôi chứ.

- A, nhớ rồi

Nó reo lên, như thế phát hiện ra bí mật gì đó động trời lắm vậy. Trong cái tình trạng nửa người nửa quỷ nhếch nhác của mình, nó còn có thể cười được. Sky khẽ liếc qua người nó, cô gái này là quá dễ dãi hay hồn nhiên đây, mưa gió như này còn có thể vô tư đứng ngoài đường, chưa kể đến bao ánh mắt hau háu dán vào người cô, với sự " tốt bụng" sẵn có, Sky cởi áo khoác ngoài, khoác lên người nó.

- Nhà tôi ở gần đây, mưa như vậy cô có thể đến đó trú nhờ

- Được sao? Vậy không khách sáo

Nó lảng xảng lấy xe rồi rảo bước theo hẻm. Dám đến nhà đàn ông một mình, còn không chút phòng bị, cô ta ngốc thật hay sao? À, mà chắc hẳn không tin đâu, nhưng tên nào dám gây hại đến nó thì cứ xác định đến gặp Diêm Vương đi là vừa.

Khu biệt thự thự hiện ra trước mắt, đi qua một hồ nước là vào đến nhà, nó đặc biệt chú ý đến vườn hoa trước mặt, không nhìn được mà cúi xuống chạm tay vào những bông hoa hồng xanh còn thấm đẫm nước mưa. Cô gái nhỏ trong con mắt của hẻm thật đẹp, thật dễ làm cho tim hẻm khẽ loạn nhịp. Dưới bầu trời u ám, dưới cơn mưa dai dẳng, cô vẫn ánh lên vẻ đẹp thuần khiết đến vậy, con người cô luôn khiến hẻm chú ý.

- Cô còn có tâm trạng ngồi đây hái hoa, mau vào nhà đi_ Sky bung dù bước đến bên nó

- Hoa đẹp quá, tôi cũng rất thích hồng xanh đấy, nhìn xem, nó thật giống chiếc lắc này_ Nó giơ chiếc lắc trên ấy lên, môi anh đào vẽ một đường cong hoàn mỹ

" Anh nhất định sẽ tìm ra em"

- Đây, anh có nghe tôi nói không đấy, Sky

- Có nghe, mau vào nhà đi, hôm nay sẽ có bão đổ về ấy

Nó nhanh tay bứt một cành hoa rồi chạy vào trú trong ô cửa hắt, rào bước trong mưa.

Sky đưa cho nó một bộ đồ của hắt, rồi bảo nó đi tắm, nó xoay xoay người, nhìn hoàn cảnh tức cười của mình, áo mặc thành váy, quần dài lê thê, nha, từ khi nào nó thảm vậy nhỉ. lau khô mái tóc còn ẩm, nó bước xuống lầu tìm chủ nhà.

Hắt đứng trong bếp, nhanh tay nấu nướng, giờ nó mới để ý túi đồ khi nãy hắt cầm, có lẽ là đồ ăn hắt vừa đi siêu thị mua, thật đảm đang nha. Nó rón rén lại gần, mùi thịt nướng thật mê người, rõ ràng là muốn hại chết nó mà. Bàn tay vươn ra cạnh đĩa thịt, chưa kịp ăn vụng đã bị cốc cho một cái vào đầu, nó uất ức ôm đầu quay sang liếc hắt.

- Tôi còn chưa ăn mà, anh keo kiệt một miếng thịt với tôi sao?

- Muốn ăn thì lăn vào bếp, cô phải hiểu đạo lí này chứ

- Tôi có biết nấu ăn đâu?

-..... =="

- Tôi nó thật, tôi không biết nấu, chỉ biết ăn thôi

- Tại sao cô vẫn có thể sống sót ở trái đất nhỉ? Vậy mau bày bàn ăn đi.

Nó phòng má quay đi, loay hoay tìm bát đĩa, nhìn bộ dáng lóng ngóng trong cái áo rộng thùng thình của nó, chẳng hiểu sao hần rất muốn cười. Cơn mưa ngoài kia còn chưa ngớt mà có vẻ nặng nề hơn. Nhưng hiện tại, chẳng ai bận tâm đến điều đấy cả.

Nó mem lại gần, đứng bên cạnh hần, nhìn miếng thịt bốc khói trong chảo mà thèm khát, càng lúc càng dính sát lại gần hần hơn. Mùi sữa tắm lan tỏa trong căn bếp, thân thể ấm áp mềm mại chạm vào hần khiến hần bất giác đỏ mặt, dịch người ra một chút, nhưng nó lại sẵn tới, hần bất đắc dĩ phải để nó bám lấy. Bàn tay nhỏ túm lấy cánh tay hần, trong khi mắt háo hức dán vào miếng thịt nướng vàng giòn.

Nó ngồi trước bàn ăn xuýt xoa khen tài nghệ của hần, vừa ăn ngon lành không để ý hình tượng, với tình trạng này sao nó có thể lấy chồng được nhỉ? hần nhìn nó ăn mà cũng chẳng động đũa, đứng dậy bước ra phòng khách. Nó rất có tâm, ăn bằng sạch, còn hận không thể nhét cả bát đĩa vào bụng, rồi để đấy cho chủ nhà dọn, lảng xảng chạy ra phòng khách.

- Anh cũng đang tìm việc làm sao_ Nó nhìn vào laptop hỏi

- Ừm, có điều chưa biết nên làm gì

- Vậy nếu anh có việc làm thì bảo tôi, tôi cũng muốn tìm việc.

Nó nằm xuống ghế sofa cạnh hần, nhắm mắt ngủ, không chút phòng bị. Sky thờ dài, may là cô gặp tôi, chứ nếu là người khác cô đừng mơ an toàn.

Mưa ngoài kia kèm theo tiếng chớp, gió đêm nổi lên càng lúc càng dữ dội, từng đợt mưa quét sạch không gian. Cơn bão nổi lên trong đêm. Nó vẫn nhắm mắt vùi đầu vào chăn, cảm giác ấm áp, mềm mại làm nó càng không muốn tỉnh giấc. Tiếng mưa từng nhịp kéo vào giấc mơ của nó, cứ vậy, mê mị

" Căn phòng cũng tối như vậy, mưa hắt vào từng đợt, nó ngồi thu mình lại góc giường, nhìn lọ hoa trên bàn ai đã mang đến, tiếng nói u uất, ghê sợ khi trước vọng lại.

Cô là kẻ giết mẹ mình

- Cô chính à kẻ giết mẹ mình

Nó thu người lại, ôm đầu sợ hãi, ai đó, người nào đó, tại sao không ở đây? Không ôm lấy nó, người nào đó, nó không thể nhớ nổi. Nó lao mình qua cửa sổ, cứ thế chạy miết. chạy đến bãi biển, nơi này cũng đầy giông bão. Nhưng trong tiềm thức nó biết, mình sẽ gặp người đó ở đây, nhất định sẽ gặp. Mưa thấm vào da thịt, nó vẫn u mê ngồi đợi, đợi rất lâu.

Tôi đã nói, tôi sẽ tìm ra em

Anh là ai, đừng đi nữa, nói cho tôi biết anh là ai? cho tôi nhìn mặt anh

Nó níu tay người con trai ấy lại, chạm vào khuôn mặt anh ta, nhưng vẫn không nhìn thấy gì. Nó sợ hãi lùi lại, hét một tiếng lớn, mọi kí ức đều rời rạc, không thể lắp ghép hoàn chỉnh.

Đừng sợ, tôi đã ở bên em rồi

Cứ vậy người con trai đó lại lần nữa biến mất, để mình nó lạc lõng trên biển, nơi cô độc này chỉ còn lại nó. Nó thần thờ, bước chân vô định cứ đi mãi về phía trước"

Tiếng sấm đánh chói tai vọng lại, ai đó kéo nó vào lòng, nó mơ hồ thấy được hơi ấm lan tỏa bao phủ làn da lạnh lẽo của mình. Mí mắt nặng trĩu từ từ mở, nó tất mình đứng trước cửa sổ đang mở tung, Sky đang ôm chặt lấy nó.

- Sao anh ở đây vậy?

- Tôi hỏi cô mới đúng, cô không ngủ, lại la hét rồi còn định nhảy ra ngoài nữa là sao?

- Vậy sao?

- Chịu cô luôn, mau đi ngủ đi

- Không ngủ được

- Vậy thức đi

- Anh không thể vô tâm như thế

- Cô muốn sao đây?

- Anh ngủ cùng tôi

Nó thản nhiên nói, khuôn mặt Sky thoáng đỏ, hần chẳng nói gì, lẳng lặng tiến đến giường, nằm xuống. Nó mở tủ, tìm chăn đệm đặt xuống đất

- Anh ngủ ở đây cơ

- Cô đùa à, có biết dưới đất lạnh lắm không?

- ...

- Biết rồi, tôi ngủ dưới đây là được chứ gì? Tôi đã làm gì đắc tội với cô chứ?

Hần tự động dọn xuống đất ngủ, đây có được gọi là " đại gái" không nhỉ? Nó còn thoải mái nằm trên giường, cười thầm thích thú nữa chứ. Vậy mà đêm xuống, có cái bóng đen nhỏ nhắn nào đó cầm gối xuống sàn nhà ngủ, chui và chần, nghiễm nhiên coi ai kia là gấu ôm mà an giấc.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Chúng Ta Là Người Quen

Nó vùi mặt vào chăn, tay với sang bên cạnh tìm kiếm, sau đó cuộn chăn lại, tiếp tục ngủ.

Tiếng ồn ào dưới lầu, tiếng bước chân truyền đến không làm nó tỉnh lại. Ai đó nhéo má nó, kéo nó ra khỏi chăn, sau đó còn cốc đầu nó một cái. Nó mơ màng mở mắt, vớ lấy chiếc gối trên đầu, phang tới tấp vào kẻ trước mặt.

- Đau, cô bị điên hả, mới sáng ra đã đánh người là sao?

- A là anh sao? tôi còn tưởng tên biến thái quấy rối nào đó?

Sky khẽ cười, biến thái là nó mới đúng, sáng nay tỉnh lại anh thấy mình bị nó ôm cứng, còn chảy nước dãi ra người anh nữa chứ.

- Mau dậy đi, chồng và con cô tìm đến tận nơi rồi kìa

- Chồng? A quên không báo với họ rằng tôi qua đêm bên ngoài rồi

Nó vội vuốt mái tóc rối bù, hất tung chăn chạy xuống lầu. Nhìn dáng vẻ vội vã của nó, hẳn khẽ thấy xót xa, tại sao thì hẳn cũng không rõ, cô gái trước mặt, gần như vậy nhưng không phải của hẳn.

Nó bước vội xuống nhà, Quân đang ngồi trên ghế đợi nó, vẻ mặt không hài lòng, đôi mắt nhìn về nơi xa xăm nào đó, hình như có chút ưu tư, Marry ngồi ngay bên cạnh, cô bé xinh xắn đang cười với nó trong bộ váy hồng phấn, ánh mắt xanh rung lên rạng rỡ, lao về phía nó.

- Mẹ, tìm thấy mẹ rồi, ai cũng lo cho mẹ lắm đấy. Con đã bảo tối qua có bão mà, mẹ phải về sớm chứ. Mẹ có biết papa phải đi tìm mẹ cả đêm không

hả? Vậy mà mẹ qua đêm ở nhà đàn ông, đã thế còn là chú đẹp trai lần trước nữa, mẹ muốn đả kích papa sao? Mẹ lớn rồi mà sao cứ hành động nông nổi vậy hả?

Marry bắn một tràng súng liên thanh vào tai nó, không ngừng ca thán. Nó nhắm mắt, chỉ là đi qua đêm thôi mà, nó đâu còn là trẻ con nữa? Mà đây cũng đâu phải là lần đầu nó đi đêm? Sky đứng dưới chân cầu thang đưa ánh mắt nhìn nó đang nói chuyện cùng Marry, lại để ý đến khuôn mặt khó chịu của Quân.

- Sky, cảm ơn vì đã cho Seny ở nhờ một đêm, tôi phải đưa cô ấy về rồi, tạm biệt_ Quân bước đến, kéo nó sát lại gần anh.

- A, cảm ơn anh nhé, tôi về đây

Nó cúi nhẹ rồi nhanh chóng chạy ra xe, vẫn vui vẻ như vậy. Trong mắt hẳn đó là một gia đình hạnh phúc. Nó sao có thể biết cảm giác trong lòng hẳn lúc này, rút cục là gì?

-----***-----

Kevil đi qua đi lại trước mặt nó, vẻ rất không hài lòng, bên cạnh còn có Haray đang tia mắt đe dọa. Chưa hết, tại sao ai cũng nhìn nó đầy nguy hiểm vậy? Nó đã làm gì nên tội cơ chứ?

- Seny, mày nên thành thật khai báo, đêm qua mày đi đâu?_ Windy vung chiếc roi da trong tay, cái này... có phải làm hơi quá rồi không?

- Đêm qua mẹ cháu đến nhà chú đẹp trai ngủ nhờ đấy ạ

- Marry con muốn giết mẹ phải không?

- Mẹ, thật ra con thích chú ấy, mẹ nhường chú ấy cho con đi, con nghĩ kĩ rồi, chờ con lớn con sẽ kết hôn với chú ấy, chẳng phải papa nói giới tính còn không quan trọng thì quan trọng tuổi tác làm gì sao?

- Quân, sao anh cứ dậy hư con bé thế

- Em nghĩ rằng mình không có phần sao?

- Anh là đồ vô trách nhiệm

- Em suốt ngày ôm con bé khư khư, anh làm sao dạy bảo nó đây?

- Vậy là anh đổ lỗi cho em sao?

...

- Câm hết cho tao. Tao không ở đây để nghe hai vợ chồng mày cãi nhau._ Windy quạt chiếc roi trên tay xuống đất.

- Được rồi chẳng qua tao ngủ tại nhà một người bạn, ở tên gì ấy nhỉ? Quân, anh còn nhớ tên cậu ấy không?

- Quên rồi

- Anh ấy nói quên rồi...

- =_= ... Mày cú về phòng đi.

Nó lết xác về phòng, tiếp tục nằm trên giường nhìn trần nhà. Mọi người thật kì lạ, dạo này quản nó rất chặt cứ như sợ phải gả con gái mới lớn vậy, bọn họ luôn bận công việc riêng của mình, nó vẫn luôn mãi chơi nên chẳng màng quan tâm. Phải chăng cuộc sống không còn điều gì vướng bận, không thù hận, không tội lỗi, không ám ảnh, và không quá khứ? Trước kia nó còn chạy đến Bar giúp Rin hay cai quản tổ chức. Từ khi Quân về nước, có Mary nó biến thành một người mẹ lười biếng nhu mì rồi chẳng?

- Seny, có muốn đi shopping không? Hôm nay tại này sẽ dành cho mày cả ngày, chúng ta cùng chơi cho đã_ Tiếng Haray và Windy ngoài cửa

- Shopping? ý này được đấy

Nó nhảy rụp xuống giường, rất vui vẻ nhận lời.

-----***-----

Vị ngọt mát của kem tan trên đầu lưỡi, nó rất khoái chí cầm que kem tiến về phía mọi người.

" Em đã tìm ra tôi chưa? "

" Tôi vẫn luôn ở bên cạnh em, đợi một ngày em nhận ra tôi"

Mái tóc đỏ tuyệt đẹp bay trong gió, dáng người cao lớn, và đôi mắt màu huyết mĩ lệ. Nụ cười ấm áp của nắng luôn nhìn về phía nó đầy yêu thương. Là người đó, là anh ấy. Bóng dáng quen thuộc xuất hiện trước mắt nó, không phải là mơ, cuối cùng tôi cũng có thể gặp anh, tôi nhất định không để anh biến mất nữa. Đừng biến mất trước khi tôi tìm ra anh.

Nó vội vã chạy, cả người lao về phía trước, đưa tay với lấy người trước mắt đang hòa vào trong nắng, người đó, rất quen thuộc, mảnh ghép còn thiếu của tôi.

- A này cô không sao chứ? Seny cô cũng ở đây sao?

Nó ngã vào người trước mặt, vội túm lấy người đó rồi ngược lên nhìn, vẻ bất ngờ.

- Sky, là anh? Vậy anh ấy đâu?

Nó dăng khỏi hần dáo dác tìm kiếm, anh ta đâu, nó cứ ngỡ có thể gặp được anh ta. Seny đưa mắt nhìn Sky một lượt, hần cũng có chút giống với người trong giấc mơ của nó, biết đâu chỉ là trùng hợp. Nó thở dài không nén nổi thất vọng. Chắc do nhìn nhầm, có lẽ cả đời này nó cũng không thể gặp được chàng trai đó.

- Trùng hợp thật, tôi đến mua vài thứ đồ

- Đúng thế, vậy anh cứ tiếp tục đi, bạn tôi còn đang đợi_ Nó cười giả lả, chỉ cho hần thấy bạn mình rồi chạy biến.

- Bạn? Đều là người quen cả sao?

- Seny, anh nghe Quân nói tối qua em ngủ tại nhà Sky_ Kevil chặn trước mặt nó

- Đúng vậy

- Em tốt nhất nên tránh xa cậu ta ra

- Tại sao?

- Vì hần là một tên sở Khanh, đào hoa bay bướm, có hàng ngàn cô gái nguyện chết vì hần, nhìn cái mặt yêu nghiệt là biết hần đã hại đời rất nhiều cô gái rồi. Với những tên lăng nhăng như vậy, cô nên tránh đi thì hơn_ Rany không ngại chỉ bảo

- Chưa hết, nghe nói còn mắc bệnh hiểm nghèo khó chữa, rõ ràng là do ăn chơi trác táng, tiêu xài phung phí nên bị quả báo, sắp chết rồi_ Windy làm bộ nghiêm trọng

- Quan trọng nhất, hần thực sự thích đàn ông _ Haray khẳng định

- Khoan đã, vậy thì đã sao? Sky có thể nào cũng đâu liên quan gì đến tao?

- Nhắc nhở mày vậy thôi, tao không muốn mày phải lòng tên sở khanh, bệnh hoạn, đoạn tụ ấy_ Haray vỗ vai an ủi

- Mấy người, đón tiếp tôi bằng cách này sao?

Hắn từ khi nào trở nên thâm trầm vậy, quá sức phần nộ, quá sức bi thương. Sky đứng đằng sau tấm bảng nghe không sót một chữ, thông đồng nói xấu, bịa chuyện hắn trước mặt Seny, mấy người này đang nghĩ gì vậy? Hắn sở khanh? Làm ơn đi, hắn còn chưa yêu ai mà. Bệnh hoạn? Hắn khỏe mạnh lành lặn, cư nhiên thành kẻ sắp chết, lại còn đoạn tụ, cái này là không thể chấp nhận nhất, không tha thứ được. Lúc này thật muốn chém mỗi người một nhát quăng xuống biển cho cá ăn.

- Này, anh đếm đến ba, chúng ta cùng chạy nhé_ Rany nói nhỏ vào tai Windy

- Khởi cần chạy, nợ này cứ từ từ mà trả_ Sky cười hết sức nguy hiểm

- Vậy ra mọi người quen nhau sao?

- Đành vậy. Seny đây là bạn anh, Sky. Còn nó là em gái tao _ Kevil thở dài. Anh rõ ràng mang nó xuống trần chỉ để tránh mặt Sky, vậy mà họ vẫn gặp nhau, anh thật bất lực rồi.

- Vậy chú đẹp trai là bạn của papa sao? vậy tương lai chú có thể làm con rể của bố cháu được không?_ Marry ngây ngốc hỏi

- Marry à, con rể như cậu ta thì cả papa và mẹ đều không nhận nổi đâu_ Quân hờ hững trả lời.

-----***-----

" Em là ai?"

" Tại sao lại không nói"

" Khoan đã, đợi tôi"

Tiếng chuông leng keng nhỏ dần rồi biến mất. Hấn lại lần nữa đứng trơ trọi trong bóng đêm. Cô gái đó là ai? Hấn cũng chẳng biết rõ, nhưng mỗi lần mơ thấy cô ấy, tim hấn rất đau, cảm giác mất mát, cô quạnh. Hấn luôn chờ đợi, chờ đợi được gặp lại cô, dù là trong mơ cũng được, ít nhất để nỗi đau vô hình trong hấn được xoa dịu.

" Tôi sẽ tìm ra em, dù có đặt cược cả sinh mệnh cũng sẽ tìm ra em"

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Em Gái Đã Đến

- A, một chết mất thôi, không lết nổi nữa rồi. Rút cục nhà họ ở đâu?_ cô gái có dáng vẻ loli, mặc chiếc váy thủy thủ trắng đứng ca thán. Tay xách theo một chiếc vali to sụ.

- Ai bảo em chưa hỏi địa chỉ đã vội lao đi, còn kéo theo anh nữa chứ?_ Ánh mắt màu đồng khẽ nheo lại, chàng trai đứng bên cạnh lên giọng nhắc nhở.

- Lay, đây đâu phải lỗi của em, tại em lo cho Sky thôi mà. Quên đi, em tự đi tìm nhà, khỏi cần đến anh_ Cô bé hất cao mái tóc, hùng hổ bỏ đi.

Sky lau khô mái tóc còn ẩm ướt, ánh mắt hướng ra ngoài ban công. Tìm một người không biết tên, không biết mặt giữa hàng tỷ con người đâu phải dễ. Bắt đầu từ đâu chính hắn còn không biết. Nhưng hắn tin rằng, chỉ cần gặp lại hắn sẽ nhận ra.

Có điều, ngoài cô gái bí ẩn đó trong lòng hắn còn một người khác. Người con gái không thuộc về hắn. Đôi mắt xanh sâu thẳm luôn cuốn hút ánh nhìn, khiến hắn không thể rời mắt, khiến tim hắn rung động. Cô gái đó, đã chiếm lấy tim hắn, như một sợi dây định sẵn, hắn đã vướng vào lưới tình. Chính hắn cũng không hiểu mình yêu cô vì điều gì, một thứ tình cảm kì lạ.

- Sky, anh đâu rồi, mau xuống mở cửa, Sky anh có ở trong đó phải không? Không mau xuống mở em sẽ phá nhà anh đấy_ Tiếng thiên Nhi inh ỏi dưới lầu. Hắn thở dài, mới đây đã mò xuống "ám" rồi.

Thiên Nhi đứng trước cửa, chân đá mạnh vào cổng, tay cầm chiếc mũ trắng vành ca thán, Lay ở bên điềm nhiên để cô làm loạn. Cổng vừa tự động mở, cô đã lao vào tìm Sky, đu lên người anh ôm hôn tới tấp.

- Sky, em nhớ anh, nhớ anh lắm đấy, nếu muốn đi chơi phải để em cùng đi chứ, anh dám bỏ rơi em, ăn nhằm gan hùm rồi phải không? Hả? Hả?

- Anh nào có, anh chỉ đơn giản là tránh phiền phức thôi

- Ý anh là em phiền phức phải không? Em phiền phức chỗ nào hả? Mắt mũi, mặt hay tay chân?

-... =_ = chúng ta không cần bàn luận vấn đề này đâu nhĩ

- Cũng được, dù sao tổng thể của em cũng hài hòa lắm rồi. Em cũng tuyên bố với anh, thời gian tới em sẽ ở đây cùng anh, đến khi nào anh trở về thiên giới thì thôi

- Phí ở nhờ 30 triệu một tháng phiền cô nộp đủ.

- Dám thu tiền với cả em gái, anh xuống âm phủ em sẽ đốt tiền giấy cho mà tiêu

Vậy là những ngày tới Thiên Nhi sẽ tá túc tại đây.

Sky và Lay một người dọn dẹp, một người nấu nướng, còn ai đó thản nhiên nằm chơi như bà hoàng, thích thú nhìn hai chàng trai đang tất bật. Ai bảo cô được coi như báu vật chứ...? Thật ra đấy chỉ là bào chữa thôi, chính xác là ai bảo cô lại vô dụng đến mức không biết làm gì cả. Thiên Nhi buồn chán nhìn ra ngoài. Cô là lo anh trai gặp lại Seny, nếu vậy thì thật uổng phí bao năm chia cắt họ. Nhưng cô rất thích Seny, từ đầu đã định trước đó sẽ là chị dâu mình, nay lại để tuột mất trong lòng không khỏi nuốt tiếc. Đây là đối với bản thân, nhưng cô xót xa cho hai người họ, chẳng lẽ mỗi lương duyên đẹp đến vậy lại bị phá hủy. Liệu có thể trái lời nguyện, trái ý trời mà

giúp họ không? Thiên Nhi cứ vậy chìm vào những suy nghĩ của mình, đến khi chuông cổng reo lên, nhìn lại hai người đang bận rộn, cô phì cười tự đi mở cửa.

Trước cổng, một cô bé dễ thương đang bám vào song sắt, môi mỏng chu lên khó chịu, đứng bên cạnh là cô gái xinh đẹp đang chờ.

- Chú đẹp trai, mau ra mở cửa, con và mẹ đến thăm chú này.

- Là con muốn đến chứ đâu phải mẹ, báo hại mẹ phải leo tường vượt rào vác theo con trốn đi, nếu papa bắt được, mẹ sẽ không ngại bán đứng con đâu.

- Mẹ là tông phạm đấy. Á mẹ ơi, chú đẹp trai nuôi vợ bé kìa

Mary nhìn qua khe cổng, chỉ về phía Thiên Nhi. Seny nhìn theo phía tay cô bé chỉ, môi khẽ mấp máy, cô bé kia rất quen, cùng lúc đó Thiên Nhi cũng ngạc nhiên nhìn lại, cô mở to mắt, lo sợ quay đầu chạy vào nhà.

- Mẹ, bồ nhí của chú ấy gặp con nên bỏ chạy rồi phải không? Dù sao con cũng là vợ cả của chú ấy mà?

- Đã bảo mẹ không nhận con rể lớn tuổi vậy mà

Nó đáp rồi chạy vội vào nhà, cô gái kia nó biết.

- Thiên Nhi, là em phải không?

- Seny, sao chị lại ở đây?

Nó tóm lấy cánh tay Thiên Nhi, vui mừng. Sky và Lay cùng lúc chạy ra. Nó ôm lấy Lay hôn nhẹ vào má, nhân tiện hỏi han.

- Oa, không ngờ mẹ quen vợ bé của chú đẹp trai đấy

- Đây là bạn cũ ủa mẹ, chào cô đi Mary

- Chào bạn

Mary rất tự nhiên đưa tay ra chào hỏi, trong khi Thiên Nhi nhăn mặt chẳng hiểu chuyện gì, nhưng có một chuyện cô hiểu, con nhóc kia vừa gọi cô là bạn.

- Nhóc à, là cô không phải bạn, cô hơn con nhiều tuổi lắm đấy.

- Bạn à, cô gọi ai là nhóc, nhìn lại mình đi, bạn chỉ cao hơn tôi một cái đầu thôi, từ trên xuống dưới trước sau như một, vậy mà trang điểm đậm quá, bạn không phù hợp làm vợ bé của chú đẹp trai đâu. Ít nhất cũng phải giống mẹ seny vòng nào ra vòng ấy ít nhất cũng phải cúp E ấy chứ.

Seny giật mình nhìn Mary, con bé nói năng luyện thuyên cái gì vậy? Có biết Thiên Nhi đáng sợ lắm không. Đúng như nó dự đoán, Thiên Nhi đỏ bừng mặt, vẻ muốn nuốt sống cô bé trước mặt ngay lập tức, nhưng cơn giận trong cô bỗng dừng lại, cô còn chưa hỏi tại sao cô bé lại gọi Seny là mẹ.

- Seny, đây là con gái chị?

- Đúng vậy, dễ thương lắm đúng không?

- Với ai?

- Mary là con của papa Quân, thế nào, Mary xinh lắm phải không?

Thiên Nhi sững người, cô vừa có ý định nghịch thiên để giúp hai người họ, giờ tự nhiên con bé này từ đâu mọc lên, toàn bộ lí trí của cô gần như tiêu tan, cả người mềm nhũn, thê thảm bước về phòng.

- Lay, sao anh và Thiên Nhi lại ở đây?

- Cô ấy là em gái của Sky.

Nó gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, sau đó mới ngó nghiêng tìm Sky.

- Cô tìm tôi có việc gì không?

- Tôi không tìm anh, là Mary ấy chứ, tôi chỉ làm đúng trách nhiệm một người mẹ thôi.

Nó thản nhiên bước vào ghế ngồi, rất ra dáng chủ nhà. trong khi Mary riu rít bám lấy Sky. Thiên Nhi vẫn đang ngồi trên phòng, cố gắng tự an ủi vết thương lòng. Xem ra cô đến đây uống phí rồi.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 98: Tôi Ở Đây Là Vì Em

Tiếng xe lao vào cổng, bánh xe ma sát với mặt đất tạo nên một đường đen vòng cung kéo dài. Khuôn mặt người đó tràn ngập sự tức giận, ngay cả mái tóc bạch kim thường được thả dài cũng bị buộc bổng lên cao. Mang theo khí chất mê người, đôi mắt bạc lạnh lẽo nhìn về phía nó.

- Quân, sao anh ở đây?

Nó ngạc nhiên hỏi. Không đáp lại, Quân kéo nó đi trước mặt Sky và Lay, Mary vội vàng chạy nhanh ra xe trước khi cơn thịnh nộ tìm đến cô bé.

- Sky, tôi hi vọng anh tránh xa Seny ra, cô ấy là của tôi, mong anh hiểu cho.

Ngữ khí trầm hẳn, sẵn sàng khẳng định chủ quyền, cả người nó bị ôm cứng ngắc trong lòng Quân.

- Hình như anh hiểu lầm thì phải, tôi chẳng có ý gì với cô ấy.

- Mong anh nhớ những gì anh nói.

Chút đau lòng vụt qua đáy mắt, trên khuôn mặt hẳn vẫn giữ nét cười thản nhiên, nhìn cô gái trước mặt biết mất. Gặp cô có lẽ là sai lầm lớn nhất trong đời hẳn.

Chiếc Lamborghini lại tiếp tục lao đi, không ai nói lời nào, nó lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, thái độ khó hiểu của Quân khiến nó nghi hoặc. Vừa đến nhà lớn, nó đã bị Quân vác lên lầu, bỏ mặc Mary ở phía sau.

- Anh làm gì vậy?

- Anh đã bảo em đừng đi gặp cậu ta nữa rồi mà?

- Tại sao?

Nó ngang ngạnh hết, nó chỉ là chiều theo ý Mary thôi, nào có muốn gặp hẳn ta sao lại tức giận với nó?

Quân tiến lại gần, khuôn mặt thật bi thương, cả người to lớn gục vào vai nó, nghe thấy cả tiếng thở khẽ, nóng bỏng của anh. Thử nước mắt nóng ẩm chạm vào vai khiến nó khẽ run. Anh càng vùi đầu vào sâu trong tóc nó, mùi hương thơm nhẹ dễ chịu, cánh tay ôm lấy thân hình nhỏ bé của nó, giọng nghẹn đặc. Nó chưa từng thấy anh khóc, dù trước kia từng thấy sự bi thương trong mắt anh, nhưng chưa thấy anh như lúc này. Trong lòng cảm thấy se hắt lại, như thể nó làm ra chuyện gì tội lỗi lắm vậy. Nó ôm lấy anh, vuốt nhẹ lọn tóc bạch kim, hôn lên má anh an ủi.

- Em không gặp Sky nữa, em không trái ý anh nữa, nhé.

-----***-----

Thiên Nhi ngồi trong phong suy tính. Tình cũ không rủ cũng tới, có lẽ nào trong lúc mất trí nhớ, Seny đã bị Quân cướp mất, không được, vậy anh trai cô phải làm sao? Hay là thủ tiêu Quân? Không được, chuyện này hình như phạm pháp. Vậy bắt cóc anh ta? Hình như cũng không khả thi. Cô nằm dài trên giường, anh trai tội nghiệp của cô còn yêu Seny không nhỉ? Thiên Nhi đứng dậy bước về phía thư phòng, dạo này anh trai cô thường trốn trong đây không biết làm gì.

- Sky, em có việc muốn hỏi.

- Anh cũng có việc cần nói.

Đợi Thiên Nhi ngồi xuống, Sky mới cất giọng.

- Anh cần đi một thời gian, cụ thể đi đâu anh cũng chưa rõ, nếu em muốn ở lại đây cũng được. Cứ khoảng 1 tháng anh sẽ về thăm em 1 lần.

- Anh định làm gì?

- Có lẽ là...tìm một người...

- Vậy sao?... vậy em muốn hỏi,... anh thích chị Seny chứ?

Sky im lặng một hồi, có lẽ là bất ngờ, hấn đứng dậy, rót cho mình một cốc nước, dường như đang suy tính điều gì đấy.

- Sao em lại hỏi vậy?

- Anh chỉ cần trả lời thôi

- Sao phải là Seny?

- Anh chỉ cần trả lời thôi

- Thích hay không không còn quan trọng, dù sao anh cũng sẽ đi, hơn nữa cô ấy không thuộc về anh.

- Tức là anh thích cô ấy?

- "..."

- Anh vẫn ngốc như vậy.

Cô đứng dậy, thất vọng rời khỏi. Anh trai cô, còn ngốc hơn cả cô nữa. Cho dù họ có quen lãng nhau, Sky nhất định vẫn yêu Seny, vậy mà một lần nữa anh vẫn không chịu thừa nhận. Em gái như cô, lại có thêm việc để làm rồi.

Mấy ngày nay nó đều tỏ ra rất ngoan ngoãn, luôn bám lấy Quân. Dù là khi Quân ở nhà hay đến công ty nó đều bám theo. Khiến Mary luôn mồm

chê nó là người không có trí tiến thủ. Nó chỉ biết cười xòa than thở, bố con hai người đều áp bức tôi, tôi biết tiến với ai, thủ với ai đây?

- Đạo này mày chăm chỉ nhì, cuối cùng cũng chịu giúp Quân vài việc ở công ty_ Windy lên tiếng biểu dương nó

- A, vì vậy mà tao mới mệt chết rồi đây

- Được rồi, mày cũng có phải làm gì đâu_ Haray vạch tội

- Ai bảo tao không làm gì? Thở này, đi này, cười này, nói này, ôi bao nhiêu việc còn gì.

- Phải phải, nghe như kiểu mày sắp chết đến nơi rồi ấy

- Lão nương đây thật sự sắp chết rồi, vậy nên hai tụi bay mau rút đi để ta yên giấc ngàn thu.

Nó yên tâm nhắm mắt sau khi nghe tiếng cửa phòng đóng lại, mọi thứ chìm dần vào bóng tối. Đạo này bận rộn chạy theo Quân nó cũng chẳng còn thời gian để ý những việc khác. Nhắm mắt lại, nó nghĩ đến người mình đã gặp trong mơ, vẫn chưa biết anh ta là ai. Khuôn mặt ấy lại hiện lên choáng hết tâm trí, người con trai nó đã gặp, Sky. Anh ta thật sự có phần rất giống, ngay cả cử chỉ đôi lúc cũng giống. Tuy mới gặp, ít tiếp xúc, nó vẫn cảm thấy rất quen thuộc, giống như trước đây từng biết nhau. Bất giác mỉm cười, từ khi nào lại nghĩ về hắn nhiều như vậy? Lẽ nào mới vài ngày không gặp lại cảm thấy nhớ?

Tiếng động từ ban công khiến nó chú ý, ánh trăng hắt qua cửa sổ in lên bóng người trên tường. Đặt bàn chân trần xuống mặt sàn lạnh lẽo, nó mở cửa bước ra ban công. Hắn ngồi trên lan can, nhìn sâu vào đôi mắt nó, nó ngạc nhiên nhìn lại, gió khẽ lùa qua làm run rẩy mái tóc hai người, trắng nhẹ nhàng ôm lấy cơ thể, và màn đêm càng tô điểm cho ánh sáng ấy. Tiếng chuông bạc từ vòng tay khẽ ngân lên trong cơn gió, bông hồng xanh như

dần hé nở, khoe ra vẻ đẹp kiều diễm nhất. Cảnh tượng này, có chút quen thuộc, khi ấy ai đó cũng ngồi trên ban công khiến nó thất thần.

- Sky, sao anh lại ở đây?

- Tôi ở đây là vì em

- Hà, sao cơ?

Hắn bước xuống bên cạnh, ôm nó vào lòng, quả nhiên, cô gái này thật ấm áp, chứa đựng cả bầu trời của hắn, thật muốn thời gian dừng lại, thật muốn có được cô, muốn biết môi cô có mùi vị gì. Quả nhiên đáp án trong lòng mà hắn không chịu thừa nhận, hắn thích cô gái này, rất thích, hoặc là yêu. TRước lúc đi vẫn rất muốn gặp cô ấy, nỗi nhớ trong tim hún càng lan rộng, hắn ở đây chỉ vì muốn gặp cô. Những chuyện khác đều không màng đến. Cô thật sự đã ở trong tim hắn rồi.

Bị vòng tay rộng lớn của hắn ôm chặt, nó cũng không giãy dụa, cảm giác rất khác, rất thoải mái, rất nhẹ nhõm, khác với lúc Quân ôm nó. Đến khi hắn buông tay ra, trong lòng lại sinh nỗi tiếc, vẫn đứng ngây người như vậy.

- Tôi chỉ đến để nói, tôi sẽ đi một thời gian

- Đi đâu? Khi nào anh sẽ về.

- Không biết, nhưng sẽ trở về vào một lúc nào đấy, nếu cô còn nhớ đến tôi, thì tôi sẽ về.

- Vậy anh phải đi luôn rồi, vì tôi chẳng bao giờ nhớ anh cả

Nó cười, không ngại trêu chọc. Hắn cũng cười, rồi quay người định đi. Nó túm lấy tay áo hắn, trắng hắt nhẹ vào khuôn mặt tuần mi ấy, khiến nó thêm xao lòng.

- Anh vẫn phải về đây, để gặp tôi

Nó mím môi, mấy lời này nghe thật ngốc, như tự vả vào mặt mình vậy, bộ dạng của nó hăn mắc cười lắm.

- Tôi không về đâu vì cô chẳng bao giờ nhớ đến tôi

- Ai nó không có?... Tôi... Mà anh đột nhập vào đây chỉ để nói vậy thôi à?

- Đúng vậy

- Vậy thì mau biến đi, tôi còn phải ngủ

Nó quay người vào trong, đóng sập cửa lại, ngăn cảm giác ngại ngùng, bối rối của mình. Qua khe cửa sổ nó thấy hăn vẫn đứng đấy, dáng người cao lớn, nụ cười vương lại trên khuôn mặt, ánh mắt huyết đỏ nhìn lên khoảng trời đen kịt kia, như một đốm sao chợt ẩn hiện, biến mất trong đêm.

Quay lại giường, vùi người vào chăn, nó vẫn nghe tiếng tim đập khẽ, và cả hơi ấm còn lưu lại đâu đó. Vậy là hăn đi rồi, sẽ không gặp lại rồi, mảnh ghép thiếu trong tim nó.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Mama Của Mary

Thời tiết gần đây trở nên se lạnh, chút dịu mát mơ màng của thu ulla về. Thay cho bầu trời đầy nắng là từng mảng mây trắng xốp, và cơn gió cuối hè xốt lại. Thu đến gieo vào lòng người những cảm xúc băng khuâng khó tả, và là chất xúc tác cho tình cảm con người.

Nó phơi mình trên sân sưởi nắng, nằm dài sau nhiều tháng ngày rảnh rỗi. Mắt lim dim chìm vào giấc ngủ. Hiếm khi được rảnh phải nghỉ ngơi cho đáng. Suốt một tháng nay, nó thật sự rất chăm chỉ, luôn giúp Quân vài việc ở công ty, bởi vậy mà Mary rất hay giận dỗi nó. Chắc tại nó không giành nhiều thời gian cho cô bé như lúc trước.

Seny đưa cao bàn tay của mình lên, ngắm nhìn tia nắng xuyên qua kẽ tay, chiếc lắc nhỏ lại ngân vang, và đóa hồng tỏa sáng rực rỡ. Đôi môi khẽ cất lên một bài hát không rõ tên, mái tóc xanh như quăn lấy bầu trời, nó lúc này thanh khiết lạ thường. Vậy mà cũng đã không gặp Sky một tháng, thật không biết anh ta đang ở đâu, làm gì lúc này. Thời gian gần đây, nó càng suy nghĩ về anh ta nhiều hơn. Một người bất chợt đến, rồi bất chợt đi, để lại một sợi chỉ đỏ vương trên cánh hồng.

- chà lâu rồi mới thấy em gái hát đấy, đang vui sao?_ Kevil ngồi xuống bên cạnh nó

- Do anh đấy chứ, có quan tâm đến em nữa đâu?_ Nó giả bộ làm nũng, quay người đi chỗ khác.

- Chứ không phải em bỏ mặc ông anh già này để bám theo Quân sao?

- Em đang lao động công ích, góp sức mình cho sự phát triển của nước nhà đây

Nó kiêu ngạo lên mặt, trò chuyện cùng Kevil

Cô gái nhỏ bé nào đó liên tục đi lại trong phòng, dường như gạch dưới chân cô cũng muốn bong ra luôn rồi. Đôi mắt hồng khế liếc về phía tờ lịch trên tường, không kìm được tức giận mà bộc phát.

- Tên khốn Sky, rõ ràng bảo sẽ về thăm em, vậy mà lặn mất tăm mất tích không thèm liên lạc, có giỏi đi luôn đi, khỏi về

- Thiên Nhi, sao em nóng lòng vậy?_ Lay cười nhẹ

- Anh nhìn xem, trong khi em ở đây mong anh ấy về từng ngày, thì anh ta lại dám bỏ đi ngao du ở cái xó xỉnh nào, vậy chị dâu phải làm sao?

- Sky lớn rồi, đâu phải trẻ con, chuyện của cậu ta, để cậu ta tự giải quyết đi. Mà, em mong có chị dâu vậy sao? Ai thế?

- Ngoài Seny em không chấp nhận ai làm chị dâu hết, ai dám chia uyên rẽ thúy, em chém. Đáng ra em sẽ không làm vậy đâu, nhưng ai bảo Quân dám xen ngang, cứ chuẩn bị đi, tối nay em sẽ thủ tiêu cậu ta.

Trên khuôn mặt thiên thần hiện lên một nụ cười thâm độc, cái đầu đen tối kia không biết còn suy tính điều gì nữa. Lay chỉ biết thở dài bất lực, nói vậy thôi chứ chưa biết Thiên Nhi có làm nổi gì không.

Màn đêm là thời khắc hoàn hảo cho những con quỷ giấu mình, hòa vào trong bóng tối và biến mất trong màu đen vĩnh hằng.

Tiếng động lạ phát ra từ trong khu vườn, hai bóng đen thoáng ẩn thoáng hiện. Nụ cười xinh đẹp xảo quyệt hiện rõ trên môi. Một đêm không trăng

lặng lẽ, báo hiệu những bất ngờ sắp đến. Đây là lúc tấm màn của sự thật hé lộ, nên hãy nhìn cho kĩ.

Thiên Nhi khê cửa mình, gai của mấy bông hồng cào xước xác tay cô bé, thật muốn đem một trận cuồng phong sát phạt hết đám hoa này. Cô gái nhỏ trong bộ đồ đen từ đầu đến chân, ẩn mình trong bụi hồng khéo léo.

- Thiên Nhi, tại sao chúng ta lại ở đây?_ Giọng Lay thì thầm

- Giết người

Lại nữa, Lay thở dài, tiểu thư trói gà chưa chặt lại đòi đi giết người, anh tự hỏi cô sẽ làm ra mớ hỗn độn nào nữa đây. Gió đêm bắt đầu nổi lên, cuốn theo vài cánh hoa hồng xanh, một chiếc xe lao về phía biệt thự, trong ánh đèn ngọt dịu, chiếc xe như muốn xẻ đôi mặt đường.

Nó ngâm mình thoải mái trong bồn tắm ấm áp, thật bất hạnh khi đêm xuống mới có thể nghỉ ngơi. Sao nó phải làm việc nhỉ? Tiếng nước róc rách chảy, khói từ bồn tắm lớn bốc lên, kèm theo một mùi hương quyến rũ. Nó chìm dần vào sâu trong nước, để bọt trắng bao lấy cơ thể. Thật dễ chịu, thật yên bình.

Két...Két...Rầm...Uỳnh....Rầm...Bùm = = xem ra bình yên của nó kết thúc rồi.

Một loạt tiếng động lớn nổ ra, tiến nhốn nháo ồn ào. Thôi kệ, trời có sập cũng chỉ sập được đến chân nó thôi, để ý làm gì. Bước chân nhỏ bé hốt hoảng chạy về phía nó, cửa phòng bật mở, Mary lao vào lòng nó, vẻ mặt lo lắng.

- Mẹ Seny, tiêu rồi.... mau xuống dưới...

- Chuyện gì vậy?

- Thì mẹ cứ xuống đi đã

Nó ngó qua cửa sổ, một đám cháy lớn dưới sân, khói bốc lên ngùn ngụt.

- Mọi người mở lửa trại sao? Tiệc nướng hả?

- Nướng mẹ ý, nhìn cho kĩ vào.

Nó nheo mắt nhìn vào vật thể đang bốc cháy, một chiếc xe lamborghini xám bạc đang cháy dữ dội, kế bên đó là một người phụ nữ. Cô ta vận một bộ váy trắng, trong đêm càng nổi bật, mái tóc vàng xoăn từng lọn, đôi mắt xanh pha lê sáng rực, khuôn mặt xinh đẹp vô cùng. Ánh mắt cô ta dừng lại trên cửa sổ, nở nụ cười với nó, đưa tay lên chào nồng nhiệt. Seny thở dài ngao ngán, theo chân Mary bước xuống lầu.

Vườn hoa hồng sau một vụ tàn phá thật sự đã trở nên thảm hại. Nó nhìn "xác" của những bông hoa vương vãi khắp nơi mà trong lòng vô cùng ảm ức. Người phụ nữ kia vẫn kiêu ngạo mỉm cười với nó, mọi người cũng đã tập trung đông đủ dưới sân và đứng im như tượng. Nó vật một cành hoa hồng đưa lên miệng nhai ngấu nghiến, như thể muốn cảnh cáo.

- Seny, ăn vậy bạ là sẽ bị đau bụng đấy_ Người phụ nữ lên giọng nhắc nhở

- Cô còn có thể nói vậy sau khi phá tan vườn hoa của tôi sao Jessica?

Trong mọi thời đại, chiến tranh chưa phải là đáng sợ nhất, mà cuộc chiến giữa những người phụ nữ mới là kinh hoàng. Nó bóp nát bông hồng trong tay, vẻ thách thức bước đến chỗ người phụ nữ kia, trên môi vẽ lên nụ cười bán nguyệt, rồi lao vào lòng cô ta.

- Jessica, tôi nhớ cô lắm đấy, công việc bên Pháp xong rồi sao mà lại về đây?

- Tôi cũng nhớ cô, nhưng tôi về đây để tìm người

- Người cô muốn tìm có giá trị hơn vườn hoa của tôi sao? Cho dù có chết một vạn lần cũng không đền nổi đâu

- Đừng lo, nếu cô muốn tôi giao người cho cô, làm gì thì tùy

Nó vui vẻ kéo Jecssica vào phòng, trong khi có một vài người vẫn đang ngơ ngác.

Kevil rót một tách trà nóng, đặt trước mặt Jecssica, cẩn thận quan sát cô.

- Tôi phải thu xếp công việc ở Pháp để về đây tìm " kẻ đào tẩu" đấy

Jecssica niềm nở cười, ánh mắt khẽ liếc qua người nào đó đang đứng bên cạnh, mái tóc bạc khẽ rung lên.

- Mẹ Seny, con đoán mama về đây là để tóm con với pa Quân về Pháp đấy_ Mary ghé vào tai nó nói khẽ

- Đúng rồi đấy con gái yêu, mẹ thề sẽ làm thịt kẻ nào dám bắt cóc con của mẹ rồi đi không lời từ biệt, kẻ ấy chắc chán sống rồi_ Jecssica cũng tươi cười nói, nộ khí tỏa ra khắp nơi.

Mười năm trước sau khi chia tay Seny, Quân bay sang Pháp sinh sống, cốt là để tiếp quản công ty. Và rồi anh gặp Jecssica, một cô gái...ừm, tính cách chẳng thua kém nó là bao. Có lẽ anh thật sự bị nó ảnh hưởng. Mặc dù vậy tình cảm anh dành cho Jecssica là chân thật. Sau khi kết hôn thì Mary chào đời, và khi cô bé mới lên 3 tuổi anh phải trở về Việt Nam đưa theo cả Mary. Chúa chứng giám chẳng qua anh muốn cho con về quê cha đất tổ, nhưng không nói với Jecssica. Nhưng không ngờ rằng anh gặp lại Seny, và biết được những chuyện đã xảy ra với cô. Vì vậy anh để Mary cho Seny chăm sóc, cuối cùng là ai đó nảy sinh lòng tham, bắt cóc luôn Mary của

anh. Và tất nhiên nếu không có Mary thì vợ anh sẽ không để anh yên ổn về nước đâu.

- Lần này tôi đến để đem Mary đi, còn cái tên kia, tôi tặng cô đấy

- Không được, dù sao Mary cũng gọi tôi một tiếng mẹ, cô không hỏi ý kiến tôi thì thật quá đáng

- Tôi là Mama của nó, tôi có quyền

- Tôi là mẹ nó tôi cũng có quyền

- Tôi là vợ của papa nó tôi có quyền...

- QUÂN, ANH NÓI XEM AI CÓ QUYỀN HẢ?_ Đồng thanh hét

- Anh không biết...

- VÔ DỤNG, TÔI TỪ MẶT ANH_ Tiếp tục đồng thanh

Vậy là một trận khẩu chiến diễn ra, cả nhà nháo nhào như cái chợ. Nó ôm một bụng uất ức bỏ lên lầu. Thật bất công nó thua ngay sau khi bị Jecssica hét vào mặt " Muốn thì lấy chồng đi rồi tự mà sinh con". Hôn nhân là nấm mồ bi kịch, nó đâu có đại xuống mồ nằm. Nó vùi đầu vào lòng Haray và Windy phụng phịu.

- Vậy là tao phải trao trả Mary cho Jecssica, hix, đau lòng quá

- Mà giữ con người ta lâu vậy cô ấy chưa cho mà vào tên lửa bắn lên mặt trăng là may đấy_ Haray xoa đầu an ủi.

- Hằng Nga tỷ sẽ đá nó về mặt đất ngay_ Windy bình phẩm

Hai cái đứa... người ta đang đau lòng mà còn trêu chọc.

Trong khi nó còn chưa thôi than vãn, thì ngoài kia bóng đèn nhỏ bé đang cười thỏa mãn, rồi nhanh chóng lặn vào màn đêm.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 100: Mừng Anh Trở Về

- Khi nào anh về? Em rất nhớ anh
- Đếm ngược 24 tiếng nữa, anh sẽ về
- Anh chắc chứ?
- Chắc, vì anh cũng nhớ em

Màn hình điện thoại tối sầm, Thiên Nhi ngả người ra sau ghế, khẽ thở dài một tiếng. Còn 24 giờ nữa, cô nên chuẩn bị chút nhĩ.

-----***-----

Seny ôm lấy Mary lưu luyến không thôi, cô bé cũng nghẹn ngào ôm lấy nó. Khuôn mặt nhỏ bé phấm hồng, mắt đọng một tầng sương.

- Sao tôi có cảm giác mình biến thành phù thủ chia rẽ hai người thế này_ Jecssica đưa tay vỗ lên đầu mình

- Đúng đấy, cô nên để con bé ở lại với tôi đi_ Nó van nài

- Không, để nó lại với cô chẳng khác nào gây hại cho thế giới, hơn nữa, tôi là mama của nó đấy

Jecssica đứng nghiêm người phô trương uy quyền của một người mẹ chính cống trước mặt nó. Đôi mắt xanh ngọc xoáy vào nó, dáng vẻ cao quý xinh đẹp. Đúng là Mary thừa hưởng vẻ đẹp này từ mẹ cô bé, mắt xanh, tóc bạch kim, da trắng, môi đỏ, chẳng khác nào một con búp bê Pháp. Nó có

chút bất lực, buông tay nhìn về phía bầu trời. Những vệt trắng dài từ đuôi máy bay biến mất. Gió thổi tung mái tóc xanh biển. Nó vì sao lại thấy trống trải như thế, giống như bản thân bỗng nhiên nhận ra, thứ không thuộc về mình sẽ biến mất.

- Cô có thể sang Pháp thăm con bé bất cứ lúc nào, lần tới tôi sẽ đưa nó về Việt Nam gặp cô

- Cám ơn, Jecssica, cô giống bà tiên hơn rồi đấy, nhưng vẫn là tiên hắc ám

Jecssica không mấy để ý lời nó nói, Seny cười mỉm, nhìn hai người một cao một thấp cùng nhau tiến về sân bay. Chia tay lúc nào cũng buồn như vậy.

Quân ôm chặt lấy bờ vai khẽ run của nó, trước kia, khi rời đi, anh không dám quay lại ôm nó, đó là mặc cảm tội lỗi, nhưng bây giờ, anh hiểu trái tim mình hướng về ai, đối với ah, nó sẽ mãi là người bạn mà anh yêu quý/

- Seny, anh cũng sẽ về Pháp , nhưng dù vậy anh muốn em hứa với anh, đừng mạo hiểm bản thân mình

- Anh nói gì lạ vậy, em vẫn luôn nghĩ cho bản thân trước tiên mà

- Vậy thì tốt, anh sẽ về gặp em sớm

- Khỏi đi, chỉ cần Mary là đủ rồi.

Trước khi nhìn anh bước đi, nó quay lưng thật nhanh về phía ngược lại. Anh kéo nhanh chiếc vali về phía máy bay, trở về nước. Đôi mắt xanh trong veo ngược nhìn bầu trời, bờ vai trắng ngần run lên, nụ cười vẫn hiện hữu trên môi, nhìn theo vệt khói máy bay mất hút sau khoảng trời phủ đầy mây trắng.

Nó chậm chạp rảo bước về một tòa nhà trong sân bay, chọn một quán cafe dừng chân. Mắt vẫn không rời những chiếc máy bay ngoài cửa. Có ai đó đã đi, vậy ai đó sẽ trở về đây? Nó bây giờ là ai? Bản thân là gì? Mong chờ điều gì? Vì sao luôn cảm thấy trong lòng trống rỗng, cảm thấy thiếu vắng đến vậy. Bông hồng đỏ trên bàn tỏa hương thơm nhẹ, tách cafe bốc lên từng cuộn khói. Gió từ ngoài cửa sổ lùa vào phòng, lại một chiếc máy bay trở về. Nó vươn tay chạm vào từng cánh hoa hồng, xé nát sắc đỏ lóa mắt trước mặt, đem từng cánh hoa thả vào trong gió. Tiếng chuông bạc ngân vang, chiếc vòng trên tay nó như bừng sáng. Từng lọn tóc đỏ lướt qua mắt nó, tiếng tim khẽ đập loạn nhịp.

- Phá hoại một vẻ đẹp là tội lớn đấy

Vẫn là cái thanh âm trầm, đầy trêu trọc, Sky đứng ngang trước mặt nó, áo sơ mi đen thả cúc, dáng người cao vững chắc, cả nụ cười cợt nhả trên môi. Hắn tiến về phía nó, chạm lên mái tóc xanh mượt, ôm nó vào lòng. Seny cứng người, nó chưa gần hắn như vậy bao giờ, nhưng cơ thể nó lại thấy rất quen thuộc với cảm giác này. Thật bình yên. Nó vươn người, cổ nhón chân cho cao bằng hắn, đôi mắt xanh mơ màng chạm đến khuôn mặt trắng sứ ấy, cái lưỡi nhỏ vươn ra thêm khát.

- Đau, cô làm gì vậy?_ Sky đẩy nhẹ nó ra, tay ôm lấy một bên má

- Thì tại mặt anh trắng quá, thơm thơm mềm mềm giống đậu hũ, tôi muốn cắn, cho cắn miếng nhé, bảo đảm sẽ không mất miếng thịt nào đâu, nhé, cho cắn đi mà.

- Không ngờ cô đón tôi trở về bằng cách này đấy

Nó chẳng quan tâm xung quanh có gì, lao vào hắn đòi cắn như thể chó nhìn thấy cục xương. Sky chỉ còn biết ôm mặt, bảo vệ nhan sắc đang bị đe dọa của mình.

- Cô sao lại ở đây, chẳng lẽ biết tôi về mà ra đón

- Anh qua đây, tôi tát hộ cho tỉnh, ở đây mà hoang tưởng.

- Vậy ai bảo sẽ nhớ tôi nhỉ?

- Công chúa bị bắt cóc rồi, mụ phù thủy độc ác bắt công chúa đem đi rồi, cả lính cận vệ cũng đi luôn rồi.

Nó gục mặt xuống bàn nhìn tách cafe đã nguội lạnh, lại chăm chú để ý khuôn mặt vô vàn cảm xúc của Sky. Hắn nhú mày, không hiểu nó đang nói gì. Chuyện cổ tích sao?

Sau một hồi ngây người hắn mới tiêu hóa hết những gì nó nói. Mary trở về Pháp cùng với mama của cô bé, ngay cả Quân cũng đi theo. Nó ừ ừ vậy là phải. Nhưng hắn thì khác, gánh nặng trong hắn như tan biến, nụ cười trên môi bỗng trở nên xảo quyệt.

- Đi, đi với tôi đến một nơi

chưa kịp để hắn tỏ vẻ vui mừng, nó đã túm cổ kéo hắn ra khỏi quán, cái vẻ ngang nhiên của bà vợ trẻ quyền uy hơn chồng. Tổng hắn lên chiếc Lamborghini xám bạc, nó trút hết cảm xúc vào tay lái, phóng bạt mạng.

- Chà, cứ với cái tốc độ này tôi tự hỏi cô đã đưa bao nhiêu người về Tây Thiên rồi?

- Thêm anh nữa là tròn 1000 người, chà, tôi sắp thành chính quả rồi đấy nhỉ

Nó cười ngạo nghễ, nhấn ga điên cuồng, lao xe về phía cầu lớn, rồi cứ thế phi thẳng về phía vách núi. Mùi mặn của biển và gió mát hòa vào màu xanh thẳm. Sky nhìn qua cửa xe, màu đỏ sẫm của hoàng hôn nhuộm lấy cả không gian. Chưa bao giờ mặt biển và bầu trời gần nhau đến thế. Tia nắng yếu ớt đọng lại trên từng lọn tóc xanh, cô gái trước mặt giống như thiên sứ mỉm cười với hắn. Đôi mắt màu huyết khê rung nhẹ, hắn chạm lấy một lọn

tóc của nó, mùi hương vẫn quen thuộc như vậy. Sky mơ màng đắm chìm trong cảm xúc lâng mạn, thì một cảm giác vô cùng... bay lên tận chín tầng mây đến gõ cửa tim hân. Thật sự là bay lên mây đấy.

Chiếc xe lao từ trên vực xuống, kéo theo cả nhịp tim của người ngồi trong, vài hòn đá trên vách núi trượt xuống vỡ tan. Sinh mạng của hân thật mỏng manh mà. Nó làm một vòng cung dài trên không trung, xe vừa chạm xuống mặt đất đã kéo phanh, bánh xe xé tan mảnh cát vàng, yên ổn nằm trên mặt biển. Nó quay lại nhìn hân, cười vô cùng ngây thơ.

- Thế, nào? Thú vị lắm phải không?

- Đồ trời đánh này, cô đang chơi với tử thần đấy

- Tử thần hả? Tôi có gặp anh ta vài lần, nhưng không chơi thân lắm, mà nếu anh muốn gặp tôi giới thiệu cho

Nó vẫn vô tội cười nói, mặc cho ai kia giận tím mặt, nó bước xuống xe, vươn vai một cái mặt vô cùng thoải mái

- À, quên chưa nói, nếu anh không mau rời khỏi xe, anh sẽ gặp tử thần thật đấy.

Dứt lời, mùi xăng khó ngửi xộc lên tận mũi, hân nhanh ý hiểu chuyện gì xảy ra, vội lao ra khỏi xe, ôm lấy nó lăn vài vòng trên cát

Bùm... Chiếc xe bốc cháy rồi phát nổ, một ngọn lửa lớn hòa vào mặt biển

- Cô cố ý, nhất định là muốn giết tôi

- Nào có, dù sao xe cũng chẳng phải của tôi, hơn nữa, jecsica cũng đốt xe giống vậy mà.

- Thế, chúng ta sẽ về bằng gì?

- Cái này, tôi chưa từng nghĩ đến

- Cô bị ngốc à, hay đang cố chơi tôi vậy? Thế, cô đưa tôi đến đây làm gì?

Sky nhú mào hỏi. Nó tháo đôi giày dưới chân, quăng sang một bên, lao thật nhanh ra biển, cả người chìm xuống dưới nước. Một mình đùa giỡn với biển. Bao lâu rồi không thấy biển? Nó cũng chẳng nhớ nữa, tự nhiên khi nhìn thấy hấn, lại rất muốn đưa hấn đến đây, rất muốn một lần cùng hấn nhìn hoàng hôn. Khi biển và trời ở ngay cạnh nhau. Từng cơn sóng làm ướt cả cơ thể, hương đậm đà của biển khiến người ta nao lòng. Sky ngồi trên bờ cát, cẩn thận quan sát nó. Cô gái này, dù đôi lúc điên rồ, ngang bướng đến mấy vẫn có điểm dễ thương. Có lẽ hấn thật sự yêu rồi, nếu không đã chẳng trở về. Suốt một tháng qua, hấn đi rất nhiều nơi, tìm kiếm một người con gái không tồn tại, nhưng lại chợt nhận ra, trong tim mình đã bị chiếm giữ, tại sao phải đi nơi xa xôi tìm kiếm. Khi mà hấn đã thấy một nửa của mình, thấy người mà hấn yêu?

- Sky, mau đến đây, chơi vui lắm

Nó đùa nghịch dưới làn nước mát, cả hai ra sức dìm nhau xuống biển, không để lỡ cơ hội. Sky đứng dậy, vuốt tóc ra vẻ đẹp trai, thu hút ánh nhìn của những người ở đây. Nó hừ mũi khinh bỉ, khoe vẻ đẹp á, nó không chỉ có đầu óc mà còn có nhan sắc đấy. Bộ váy xanh bị nước làm ướt sũng dính chặt vào cơ thể, cộng thêm vẻ hoàn mỹ vốn có, nó trở thành tâm điểm cho cả nam lẫn nữ.

- Mẹ ơi, hai anh chị kia là một cặp phải không? Đẹp đôi quá

Cậu bé nào đó lướt qua cũng mẹ, không quên nhìn chăm chú

- Không phải_Nó hét lớn, vùi mặt xuống nước biển, ngại ngùng quay đi

- Tôi đi mua nước_Sky thích thú cười, nhanh chóng bỏ đi

Còn lại một mình nó, trời bắt đầu trở nên tối hơn, gió cũng lạnh hơn. Nó nghe thấy tiếng biển gọi mình, trở về với biển, trở về với sóng, để lại tất cả, hóa thành bọt cát. Đây là điều nó mong đợi? Một cơn sóng lớn ập đến, nhấn chìm nó xuống làn nước, nó chơi với, nắm một nắm cát dưới đáy biển, vội vàng ngoi lên. Đôi mắt xanh mở to hết cỡ, kinh hãi hét lên rồi lặn sâu xuống mặt biển.

Sky cầm theo khoảng chục lon nước về, đủ loại từ trà đến nước lọc, nước ngọt. Cái chính là do hấn không biết nó thích uống gì, nên mới mua nhiều vậy, nếu thừa thì để làm mồi câu cá cũng được. Chà, một ý tưởng không tồi. Mặt nước im lìm, trên bờ cát vẫn còn dấu chân người, nhưng chẳng thấy nó đâu, hấn đi dọc bờ cát, cất tiếng gọi. Cho đến khi nhìn nó đang ngụp lặn tận ngoài xa, vớt lại lon nước trên cát, hấn lao ra biển.

Seny cứ vậy chơi với giữa dòng, rõ ràng là cả người đã mất cảm giác, vẫn liều mạng lặn xuống, áp lực đè nén đến nghẹt thở. Nó vẫn đủ tỉnh táo để nhận ra mình đang dần chìm xuống. Đôi tay đã nhả lại không ngừng tìm kiếm, cả người bỗng bị nhấc bổng lên, Sky kéo nó ra khỏi mặt nước.

- Cô bị điên hả, muốn chết sao?

- Ai nó với anh là tôi muốn chết, tôi còn sống chưa đủ đâu

- Vậy cô liều mạng lặn xuống làm gì?

- Vòng tay, mất rồi, vòng tay của tôi, tôi không thấy nó, có khi bị sóng cuốn đi rồi

Nó dụi đầu vào ngực hấn, mắt trở nên hoen đỏ

- Chỉ là vòng thôi mà

- Chỉ là vòng? anh đi chết đi, có biết nó quan trọng với tôi thế nào không?_ Nó dìm đầu hấn xuống, tức giận bỏ đi, nhưng vẫn không thôi tìm

kiếm. Trời càng tối, khuôn mặt càng trở nên lo lắng, cứ tự ép bản thân mình chìm xuống,ngoi lên, vô cùng thê thảm. Vì một chiếc vòng vậy có đáng không? nó như vậy khiến hân càng đau xót

- Về thôi, để mai tìm

- Không được, tôi không thể thiếu nó, vòng tay đó, nhất định rất quan trọng... nhất định vậy mà

Khuôn mặt trở nên hoảng loạn hơn, nó không thể làm mất, thứ đồ quan trọng như vậy, vì đó là của... một ai đó mà nó vô cùng coi trọng. Gió nổi lên, ngay cả sóng biển cũng dữ dội như kiểu bão sắp đến. Sky thở dài, không nhân nhượng vác nó trên vai đi về bờ, bỏ lại biển đang gào thét đằng sau. Sky để nó nằm trên mặt biển, khó nhọc thở dốc, hân đem lại một chiếc áo khô, chùi lên đầu nó, sau đó để vào tay nó một lon trà nóng. Nó vẫn thẫn thờ nhìn về mặt biển, định lao ra lần nữa, nhưng thấy hân lo lắng như vậy lại không nỡ khiến hân đau lòng. Cảm giác có người như hân ở bên thật tốt, rồi như nhớ ra điều gì đó, nó vươn tay lấy một lon nước khác, áp vào má hân

- Mừng anh trở về

- Giờ cô mới nhận ra sao?

- Ừm, tại sự hiện diện của anh mờ nhạt quá mà

-Lí ra tôi nên để cô chết luôn trên biển

- Lí ra tôi nên để anh nổ luôn trong xe.

Màn đêm thật sự đã buông xuống ngự trị, hai người cùng sống vai nhau bước đi.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Kế Hoạch Của Em Gái (Phần 1)

Một à không, mười một chiếc vali bụi chà bá lửa được chuyển đến biệt thự của nó. Đủ màu sắc sắc sỡ. Cô gái nhỏ ngồi trên vali, tay đung đưa chiếc điện thoại, nhíu mày dưới cái nắng chói chang, khoe miệng nở nụ cười ngọt ngào. Bộ váy hồng rực rỡ dưới nắng, càng làm vẻ thơ ngây của cô tăng mấy phần. Theo sau là hai anh chàng điển trai, đang lẹ khệ kéo theo hơn chục cái vali.

Thiên Nhi rất thản nhiên bước vào nhà chính trước con mắt ngạc nhiên của mọi người. Cô bé cười tao nhã, ngồi xuống ghế thưởng cho mình một tách trà. Trong khi Kevil dường như đã chuẩn bị sẵn tư thế tổng cổ, đá bay mấy kẻ di cư bất hợp pháp này.

- Thiên Nhi, Lay, Sky sao ba người lại đến đây?_ Haray bình tĩnh hỏi
- Từ hôm nay, em sẽ ở đây
- Ai cho mà ở?
- Việc Thiên Nhi này muốn làm, ai dám cản, thuận em thì chết nghich em thì sống
- Nói sai rồi, mà kệ, ra khỏi đây ngay, đây không phải trại tị nạn_ Kevil xách cổ cô bé định ném đi
- Không muốn em sẽ ở đây
- Em đang âm mưu cái gì vậy?

Tiếng xe kít lại trước sân vườn, nó vội bước từ trên xe xuống, tức giận đóng sập cửa. Cả người từ trên xuống đều ướt sũng, người thấy mùi nước biển mặn từ người nó lan tỏa. Vẫn giữ cái khuôn mặt như thể tận thế đến nơi, nó đi thẳng vào nhà. Rồi chợt nhận ra có vài khuôn mặt không biết từ chốn nào ra mới dừng lại.

- Thiên Nhi, sao mấy người ở đây?

- Oaoa, Chị Seny, cứu em, em bây giờ thành trẻ cô đơn cơ nhờ không nhà không cửa, không cha không mẹ, không tiền không bạc rồi. Sao em lại có một lão chồng... à nhầm chưa phải chồng xấu xa như thế, rượu chè bài bạc đánh đập vợ con ...à nhầm chưa có con. Lại còn có một anh trai làm ăn thua lỗ phải bán nhà trả nợ. Seny chị mà không cứu em, cho em ở lại em sẽ chết cho chị xem.

Không khí trở nên trầm lặng, không ai nói lời nào. Là ghen lời mới đúng. Trong khi hai người đàn ông trong câu chuyện Thiên Nhi vừa kể vẫn đờ người ra chưa hiểu gì. Nó phì cười cốc đầu thiên Nhi

- Em gái, diễn sâu quá rồi đấy, muốn ở thì cứ ở đâu cần bịa chuyện bi thảm thế, chị còn lạ gì tài đạo diễn của em nữa.

- Chỉ có chị thương em thôi, đâu như mấy người kia, độc ác, dã man tàn bạo vô nhân đạo, ác từ trong ác ra độc từ ngoài độc vào. Hứ, vậy sẽ không tích đức cho con cháu mai sau đâu.

Kết thúc màn tố tội, Thiên Nhi gạt đầu lia lịa để tăng tính chân thật. Trong khi mọi người xung quanh vạch đen đầy đầu. Nó ngao ngán thở dài, để mặc mớ hỗn tạp ấy sau lưng, mệt mỏi bỏ về phòng.

Nắng khê chiếu xuyên qua khung cửa sổ, vẫn là ánh nắng nhạt cuối thu. Bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, cao vời vợi. Nó đưa tay lên cao, nắm chặt như muốn với lấy từng ngọn gió, không còn nghe tiếng đinh đàng của chiếc lắc tay. Khuôn mặt trở nên giận dữ. Bỏ công tìm suốt một buổi

sáng thế nào mà vẫn không tìm thấy. Người nó sắp hóa thành cá muối biển rồi. Ánh mắt xanh trong veo bỗng dính chặt vào người phía dưới, đang khom mình nhìn ngắm mấy cành hoa hồng, đáng vẻ quen thuộc mà xa lạ.

Sky ngắt mấy bông hồng rất cẩn thận, khẽ chạm vào những giọt sương còn đọng lại trong từng kẽ hoa. Cô ấy rất thích hoa hồng, cũng rất giống như một bông hồng, vừa xinh đẹp lại quyến rũ, tỏa ra hương thơm mê người.

Thiên Nhi khẽ khàng từ sau tiến lại, cô bỗng nhớ đến những ngày tháng Seny bị ám ảnh, dưới những cơn mưa tầm tã, anh trai cô vẫn luôn đem hoa vào phòng, trò chuyện như tên ngốc bên giường Seny. Có lẽ giờ anh cũng chẳng còn nhớ đâu. Nếu đã không nhớ sao không quên luôn đi? Cớ sao lại gặp lại, để rồi một lần nữa định mệnh đem họ đến với nhau. Có điều, cô không còn đủ kiên nhẫn nhìn hai tên ngốc này chờ đợi, nếu không ra tay giúp họ, cái tên Hoàng Thiên Nhi này thật uổng phí.

Thiên Nhi ngồi xuống bậc thềm, thô bạo giứt một bông hoa, gai nhọn đâm vào đầu ngón tay trắng muốt cũng chẳng làm cô để ý đến.

- Sky, sao anh thích hoa hồng xanh vậy
- Vì cô ấy thích

Thiên Nhi khẽ cười " cô ấy" Mà anh nói còn có thể là ai cơ chứ? Cô tự hỏi, suốt thời gian qua, anh đã tìm thấy người con gái của mình chưa, hay bất chợt nhận ra, người anh tìm vẫn luôn ở trước mặt anh.

- Anh có thích chị Seny không?
- Không
- Tại sao chứ?

- Anh yêu cô ấy

Nhìn thấy ánh mắt hạnh phúc của anh trai mình. Bỗng cảm thấy ghen tị với Seny. Cô lao đến, ôm lấy Sky, vóc dáng bé nhỏ bám chặt lấy anh, nụ cười tinh quái vẽ lên tinh nghịch.

Kế hoạch của em gái: Bước 1: Gắn kết trái tim

Bữa tối diễn ra như mọi ngày, nhưng hơi bất thường. Căn phòng ngập tràn ánh nến lung linh, ly rượu vang đỏ sóng sánh. Trên bàn chỉ có vài đĩa đồ ăn kiểu Pháp. Lại thêm những cánh hoa được đặt hoàn mỹ trên nền khăn trắng.

Kevil không thôi nháy mắt, Windy kéo khóe miệng có cười gượng, trong khi Haray gần như đang nổi điên đòi đập đổ bàn ăn.

- Cái khi thế này, có biết rằng ai cũng đói rồi không? Có ít đồ ăn như vậy, định ăn nến với hoa trừ cơm hả

- Bình tĩnh, ai nói mọi người được ăn ở đây, tiệc nướng ngoài sân đã có sẵn rồi, đây là chỗ của Sky và Seny

Thiên Nhi nhào lên trước tranh chỗ. Một buổi tối lãng mạn hoàng tử sẽ đến bên công chúa, cầm tay và trao cho nàng một nụ hôn rồi hai người sẽ bên nhau trọn đời. Quá hoàn hảo.

Nó nhìn bàn ăn rồi thở dài, chỗ này chẳng đủ làm bữa tráng miệng cho nó, ra ngoài ăn tiệc vẫn hơn. Vậy là căn phòng của Thiên Nhi mất công bày vẽ trở nên hoàn toàn trống vắng. Trong khi cô còn đang tức giận nhai nát từng cánh hoa, thì bên ngoài mọi người vui vẻ đốt lửa ăn tiệc nướng.

Không thể nhụt chí, muốn đến với nhau, địa điểm gặp gỡ cũng vô cùng quan trọng. Nơi đầu tiên họ gặp nhau là ở đâu? Không cần phải là nơi xa hoa hay lãng mạn, không cần là nơi phong cảnh hữu tình, cũng không cần

là nơi yên tĩnh hay náo nhiệt. Chỉ cần có thể gặp nhau thì nhà vệ sinh cũng được. Đúng chính là NHÀ VỆ SINH. Thiên Nhi ngửa mặt lên trời, cười khà ối.

Sky vắn vòi nước rửa sạch tay, sau đó rút chiếc khăn trên móc lau khô. Vừa định bước ra khỏi phòng vệ sinh thì nghe tiếng động lạ, Seny lao từ ngoài vào, không kịp phản ứng, ngã dẹp người trên nền đá hoa cương. Cái dáng vẻ "ôm cả đất, ôm cả trời" tìm về với đất mẹ thân yêu làm hấn phì cười. Nó khố sở bò dậy, khuôn mặt ủy khuất, ngại ngùng nhìn hấn.

- Haha tôi biết anh đang đi vệ sinh, tôi ra ngay không làm phiền nữa.

- Cô... không biến thái đến mức nhìn trộm chứ

- Anh thì có gì mà đáng xem, nếu không phải Thiên nhi đẩy vào, tôi cũng không ngã thê thảm thế.

Nó vùng vằng quay lại, kéo mạnh cánh cửa...không suy chuyển, không phải bị khóa rồi chứ, sao lại vậy được, ai mà rảnh rỗi đi khóa nhà vệ sinh lại vậy? Cho dù chỗ này có sạch sẽ, rộng rãi hay thoải mái đi chăng nữa, chung quy vẫn là nhà vệ sinh, mọi người còn ở dưới kia ăn tiệc, nếu bị kẹt tại đây... Ôi thật nướng ời.

Cái vẻ mặt không ăn được của nó lần nữa làm hấn mỉm cười, nhưng ngay sau đó khiến hấn tím mặt. Nó giơ cao chân, một cước đạp bay cánh cửa, nhìn thấy cả vết lõm in trên tấm gỗ. Chiêu thức đá chân này thật quen mắt, cứ như thể trước đây hấn từng chịu qua vậy. Nghĩ thôi đã thấy rùng mình.

- Chắc là hỏng khóa rồi, chốc phải gọi người lên sửa mới được... thật nướng ời ta đến đây.

Thiên Nhi ăm ức cắn môi, ai mà ngờ cái bà la sát hung dữ kia không thèm nhìn mặt anh cô đã đạp bay cánh cửa, bộ óc chứa đầy chất đen của cô

lần nữa phải hoạt động hết công suất.

Thật ra để họ đến với nhau cũng không khó lắm, con gái mà, ai chẳng thích những món quà nhỏ xinh chứ. Hoàng tử trao cho công chúa một món quà, hỏi nàng có đồng ý nhận lời cầu hôn không, công chúa gật đầu, vậy là họ sẽ sống hạnh phúc đến đầu trắng răng rụng. Đây là kịch bản kinh điển mà. Vấn đề là bây giờ phải tìm một món quà càng thể hiện sự nữ tính càng tốt. Thế nhưng trên người Seny, tìm thế nào cũng không ra một điểm dịu dàng nữ tính. Thật sự là người phụ nữ không giống phụ nữ nhất trần đời. Không sao, có chuyện gì mà Thiên Nhi này làm không nổi chứ?

" Em mau chạy đi"

" Không em không đi, có chạy hai ta cùng chạy"

" Mau chạy đi,mặc kệ anh, bọn hị đuổi đến rồi"

" Em không đi, có chết hai ta cùng chết"

Máu đỏ phun lên, thấm quanh người đôi nam nữ.

Windy ngồi vắt vẻo trên ghế sofa, bỏ miếng khoai tây vào miệng, vừa ăn vừa xem tivi

- Hứ, mấy cái phim này cấu huyết không chịu nổi

- Đúng thật, thay vì tốn thời gian câu giờ dây dưa như vậy, chạy đi có phải sống rồi không?_ Rany phụ họa

- Em thật sự ghét mấy cái motip này, lặp đi lặp lại đến phát chán.

- Ủhm, thời buổi nào rồi mà vẫn còn mấy cái cảnh rẻ tiền đó? Sớm muộn gì cũng thất bại.

Trong khi hai người kia ông tung bà hứng thì Thiên Nhi cắn miếng vỏ khoai tây như thể nó có thù oán gì với mình. hình như cái kịch bản cô nghĩ có... mặc kệ đi.

Seny vừa ăn xong bữa tối, thành thói đi dạo quanh vườn sau đó mới trở về phòng định tìm giấc ngủ. Vừa mở cửa, hoa hồng bay lá tả tơi lấp đầy cả khuôn mặt nó, chưa kể, lại cái màn nền lung linh từ đâu mà ra vậy? Giữa phòng, một hộp quà lớn thắt ruy băng xanh. Nó cẩn thận tiến lại, vươn tay út chiếc dây, mở hộp quà lớn ra. Chàng trai trong đó, đôi mắt nhắm chặt, lông mi dài vừa con khế động, khuôn mặt điển trai, hơi thở khẽ khàng. Nó chạm nhẹ vào khuôn mặt đang mê ngủ ấy, cái giận dứ mạnh mái tóc hung đỏ của Sky, hết lớn.

- Tên biến thái này, anh muốn ngủ thì về phòng mà ngủ, chui vào trong hộp này làm gì? Nếu muốn tôi đóng giúp anh cái hòm, để anh đi đầu thai sớm.

Có vẻ như đã nghe thấy tiếng hét, Sky dần mở mắt, cố định hình lại hoàn cảnh của mình. Khi này Thiên Nhi đưa cho anh một ly nước, uống xong anh chẳng biết gì thêm nữa. Chẳng lẽ cô em gái này lại giở trò? Sky vừa mới đứng dậy đã bắt gặp ánh mắt kì quái của nó dán vào ngực anh. Một tấm bảng treo trước ngực với dòng chữ lớn

" Anh đem thân thể anh tặng cho em"

Ai đó mặt xám đen, suýt chút nữa cắn phải lưỡi, vội thanh minh

- Không phải tôi, tôi đâu có điên mà bán rẻ thân mình cho cô

- thân anh dù có cho không cũng chẳng ai thèm

- Tút cục là Thiên Nhi làm sao vậy?

- Anh gái anh, anh không biết sao tôi biết?

...

Đã nói là sẽ thất bại mà

Thiên Nhi vội vã lao đến phòng Sky, tức giận túm cổ áo anh, cô khó nhọc giúp đỡ như vậy, anh lại chẳng biết nắm bắt thời cơ. Rõ ràng kịch bản nào cũng là hoàng tử và công chúa sẽ hạnh phúc bên nhau, thế quái nào lại không thành công, đúng là gậy người mà.

- Nói đi, tên gốc này, anh bảo anh thích Seny, em tạo bao nhiêu cơ hội cho anh, sao anh không biết nắm bắt hả?

- Em đâu cần quản những chuyện này? mau về ngủ đi

Tống cổ cô em gái ra khỏi phòng, Sky mới có thể yên ổn nghỉ ngơi, muốn tạo cơ hội đâu có khó, chỉ là anh thích hành động hơn thôi.

Thân ảnh cao lớn bước về phía phòng nó, ánh đèn ngủ tím bao trùm lấy căn phòng, nhạt nhòa trên khuôn mặt diễm lệ. Sky tiến gần đến bên giường, nhìn mí mắt nó khẽ giật mới ngồi xuống. Hẳn là nó chưa ngủ.

- Seny tôi hỏi em nhé

- Hỏi đi, xong rồi biến đi

- Nếu tôi đánh em thì em sẽ làm gì?

- Đánh lại

- Cắn em?

- Cắn lại

- Tát em?

- Tát lại

- Giết em?

- Giết lại

- Yêu em

- Yêu lại... khoan đã không đúng

Nó bật dậy khỏi giường, nhận ra cách tra lời theo phản xạ này đúng là gạt người, chưa kịp phản ứng thì đã thấy môi mình bị hấn áp lại, vừa mềm vừa nóng, quần lấy đầu lưỡi nó, rất nhanh chạm nhẹ qua rồi rời đi không lưu luyến, nhưng vẫn làm nó đỏ mặt, đột nhiên không muốn kháng cự.

- Vậy nếu tôi hôn em em có hôn lại không?

-...

- Tôi nói tôi yêu em, em có yêu lại tôi không?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 102: Kế Hoạch Của Em Gái (Phần 2)

Trắng xóa, xác ướp Ai Cập hồi sinh. Trên người nó xuất hiện những dải băng trắng, do bị thương mà thành. Nó bị phần nằm trên giường, hận không thể tổng cổ anh em nhà này, một cước đá bay đến âm tào địa phủ. Nhưng so ra nơi nào có Thiên Nhi nơi ấy cũng chẳng khác địa phủ là mấy, nhất là khi đã biến thành mục tiêu của cô bé. Lão thiên, nó có làm gì nên tội đâu cơ chứ?

Thiên Nhi men men lại gần giường nó, cười giả lả.

- Chị Seny, chị vẫn còn sống là tốt rồi, nhưng chị thật sự không nhớ ra cái gì sao?

- Nhớ, Nhớ cái đầu nhà em, nhìn xem em hành hạ chị như thế nào? Thật muốn bóp chết em mà.

- Em đã bảo chị sẽ hối hận mà, ai bảo chị không nghe.

Seny nổi giận, trừng mắt nhìn lại Thiên Nhi. Chẳng cần nó ra tay, Kevil đã tóm lấy cô bé, không thương tiếc quăng từ cửa sổ tầng 3 xuống dưới đất. Lay khẽ thở dài, quả thật lần này Thiên Nhi hơi... à mà không rất quá đáng, anh cũng chẳng bênh vực nổi, đành lặng lẽ ra khỏi phòng.

Windy tỉ mỉ gọt táo, lại hí hửng hóng chuyện, sáng nay cô không ở nhà, nên không biết Thiên Nhi làm cách nào để biến nó thành tác phẩm nghệ thuật, trắng từ đầu đến chân như này.

Chuyện kể ra thì rất dài. Haizzz vậy thì kể đi cho bớt dài.

Kế hoạch của em gái: Bước 2: Khôi phục trí nhớ

Như mọi buổi sáng, khi Seny vừa mới thức dậy, cái mặt phờ phạc vì ngủ chưa đủ giấc, miệng lén nhép lẩm bầm xoa xoa cái bụng đòi ăn. Vừa mắt nhắm mắt mở bước vào phòng tắm thì đã huy hoàng giẫm ngay đúng miếng xà phòng, trượt một đường thẳng nghệ thuật ngã vào trong bồn tắm đầy nước. Nếu chỉ là do bất cẩn thì không sao, như chưa kịp ngóc đầu lên đã bị một bàn tay bóp cổ, chìm xuống nước. Nó vươn mình lên, càng cố đạp càng chìm sâu xuống, mà bàn tay kia nhất định không chịu buông nó ra, gần như muốn giết chết nó. Đến khi ý thức dần mất, bàn tay kia mới buông nó ra, nó ngóc dậy ho sặc sụa. Vậy mà Thiên Nhi_ kẻ vừa bóp cổ nó vui vẻ hỏi những câu rất ngớ ngẩn.

- Chị có nhớ được gì không?

- Có, em vừa định chìm chết chị

- " Khi gần kề cái chết, con người sẽ nhớ lại những chuyện từng xảy ra với họ" không phải sao?

Nó không thèm nghe, xoay người, túm lấy Thiên Nhi, chìm cô bé xuống nước, sau đó tức giận bỏ ra ngoài. Mới sáng ra mà đã được tắm, lại còn được khuyến mại tặng thêm một vết đỏ ửng quanh cổ, nó gần như nuốt không trôi cục tức này.

Windy và Rany từ sáng sớm đã không thấy đâu nữa, nó đành ngậm ngùi bám lấy haray.

- Mới sáng sớm mà sao ủ rũ thế?

- Đã ăn gì đâu? Mà mau làm cơm cho tao đi.

- Mặt tao có viết hai từ "bảo mẫu" không?

- Không, nhưng viết hai từ "chị dâu".Mày không cho tao ăn là tao đi tự tử cho mày coi

- Không được, dưới Âm Phủ đạo này đất chật người đông, dân số tăng, tiền đất tăng, tiền điện tăng... mấy con ma đang lèo nhèo kêu khóc, thêm mày nữa thì Diêm ca quản không nổi.

- Không ngờ mày lo cho anh trai thế

- Tất nhiên, ông mà chết tao sẽ phải lên kế nghiệp, khi ấy làm sao thành thơi chơi hoa vờn bướm được.

Nó khẽ giật giật khóe miệng, tưởng thế nào, hóa ra thế này.

Haray chuẩn bị đồ ăn sáng cho nó. Cô chăm chú nhìn nó từ đầu đến chân, nhưng tâm trí lại đặt một nơi khác.

Để Sky bên cạnh Seny, quá mạo hiểm. Nhưng nhìn bạn mình mất đi một người quan trọng, cô không nỡ. Tình cảm cô dành cho Seny, tuyệt đối trên tình bạn, có lẽ... là tình thân. Như một người chị luôn lo lắng, chăm sóc cho em gái mình.

Nó uống nốt ngụm nước trong cốc, vừa chạm môi thì đã phun hết ra người, ho sặc sụa, ôm lấy đầu gào thét. Quay ra sau thấy Thiên Nhi đang cầm trên tay cây gậy đập bóng, tay kia cầm một cuốn sách y dược, miệng lẩm nhảm

- " Tác động mạnh vào đầu bệnh nhân..." a còn tranh sau nữa " tỉ lệ thành công là rất thấp, còn gây ra nguy hiểm..." =. =. Mẹ kiếp, ngôn tình đúng là lừa người, mọi khi bị đập một cú như vậy chẳng phải lăn ra bất tỉnh, lúc dậy thì khôi phục trí nhớ đó sao?

- Hoàng Thiên Nhi, em cầu nguyện đi, vì người bất tỉnh sẽ là em đấy
- Ôi cha, mình đập nhầm vào dây thần kinh nào rồi chẳng?

Thiên Nhi vứt cả sách, cả gậy bỏ chạy thật nhanh ra ngoài. Nó cũng chẳng chịu để yên, lao theo đuổi bắt. Sáng sớm mà đã muốn đánh thức chim chóc dậy rồi, thật là...

Seny ôm đầu lê lết lên phòng đàn. Thiên Nhi chạy nhanh quá, loáng cái đã chẳng thấy đâu, báo hại nó đuổi theo muốn hụt hơi. Nó khẽ nhăn mặt, chạm vào sau gáy, cảm thấy có chút nhộp nháp. Thật sự là máu. Cơ thể nhộ lên gần đến đỉnh điểm, nó lấy hộp y tế, tự sơ cứu cho mình.

Phòng đàn những ngày cuối thu đầy gió, những cơn gió mơn man se lạnh, thì thoảng cuốn bay một chiếc lá úa tàn. Từng mảng mây lững lờ trôi, không bờ bến, chính nó cũng cảm thấy mênh mang theo. Ngồi trên bệ cửa sổ, hai chân đung đưa ngoài không trung, nó cất tiếng hát. Một điệu nhạc buồn, điệu nhạc của biển, của nỗi nhớ. Vương đôi tay mảnh khảnh lên cao, che khuất ánh mặt trời, không nghe tiếng đình đang từ chiếc lắc nhỏ. Liệu nó và anh có thể tìm thấy nhau không?

" Nếu tôi yêu em, em có yêu lại không?"

Nó trần mặc suy nghĩ. Liệu đó có phải nói đùa không? Nhưng nếu là thật thì tốt quá. Dù rằng hiện tại trong lòng nó rất rối. Nhưng thích chính là thích, đâu cần lí do chứ? Muôn vàn lí do chung quy cũng vẫn là "yêu" phải không?

Seny chìm đắm trong điệu nhạc, trong một miền suy nghĩ xa xôi nào đó, cho đến khi...

- Ngã chết hình như khả năng phục hồi cao hơn thì phải

Thiên Nhi đã len lén ở phía sau tự khi nào, nó giật mình qua lại, rất nhanh đã biết cô bé định làm gì, xoay người định chạy. Nhưng ai bảo Thiên Nhi nhanh hơn, đẩy nó từ cửa sổ phòng đàn xuống, nở nụ cười chờ đợi. Nó ngỡ ngàng, cứ vậy rơi trong không trung...RẦM. Ai đó oanh liệt ngã xuống vườn hoa, khắp người bị chi chít các vết xước. Nó lết ra khỏi bụi gai hồng, thống hận nhìn lên bầu cửa sổ, nhân vật vừa gây họa đã lẩn trốn khỏi hiện trường.

Seny một tay cầm dao bạc, tay còn lại cầm cây roi da của Windy, mặt như Atula đi đòi mạng, lòng sục quanh biệt thự để tìm Thiên Nhi. Trong gầm trời này, nếu có Seny sẽ không có Thiên Nhi mà nếu có Thiên Nhi, thì nó sẽ...đi. Dù sao nó cũng không muốn một ngày nào đó chết không biết nguyên do.

- Một _ Thanh âm lạnh lùng, con dao bạc sáng loáng phi về phía Thiên Nhi

- Khoan đã, chị không thể làm thế, chị giết em sẽ làm gia tăng dân số địa ngục đấy

-Hai

- Dừng lại, chị mà giết em là chị có lỗi với em, với bản thân, với gia đình và toàn thể xã hội. Chị sẽ phạm tội với Đảng, với nhân dân và đất nước. Nhân danh một công dân chân chính, em yêu cầu chị dừng lại

- Ba

- Em biết em sai rồi, tha cho em, đảm bảo không có lần thứ hai

Nó dừng tay, nhìn ba con dao bạc đâm sát bên sườn, cố định cho Thiên Nhi nằm im trên miếng gỗ mỏng.

- Chị mà không dậy dỗ em chính là có lỗi với nhan sắc hoa nhường nguyệt thẹn, chim sa cá lặn, bị em hành cho thê thảm này đây.

- Không được qua đây, chị mà qua nhất định sẽ hối hận.

Mặc kệ cho cô bé la hét, Seny có thù tất báo, bàn chân trần trắng nõn tiến về phía Thiên Nhi, chiếc roi da trên tay vung lên và...

XỆT...XỆT.... AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAÁ

Chuyên mục đồ vui_ đoán xem tiếng hét này của ai?

-----***-----

Lý ra người chịu đòn là Thiên Nhi, nhưng ai đó một lần nữa mắc bẫy của cô bé, đập trúng dây điện hở nguồn dưới đất, bị dẹt cho cháy đen.

- Tuyệt chiêu cuối, " dùng điện kích thích nạn nhân" ế, vẫn còn trang nữa này " Lưu ý, có thể dẫn đến mất mạng". Hừm, Wi-Fi chạy vẫn tốt lắm mà?

Chẳng còn gì tệ hơn nữa, có phải chiến tranh đâu mà cả người đầy thương tích. Nếu nó đi làm quân nhân có khi được tiền trợ cấp cũng nên. Chỉ còn một mình trong phòng... à không, hai mình chứ, còn Sky mà. Nó vùng vằng quay người vào trong góc tường.

" Em gái anh hại tôi thế thảm vậy, em làm anh chịu, tôi nguyên rửa bị giật điên, cả nhà anh đều biến thành xương khô lê lết đầu đường xó chợ"

Nó cào xuống tấm đệm, trong lòng còn chưa thôi tức giận. Ngoài trời đã tối hẳn, ôi một ngày của nó cứ vậy mà trôi qua. Biết than với ai đây?

Sky đem vào phòng hai chiếc cốc, đặt vào tay nó cốc sứ đen. Nó ngốc đầu dầy nhìn, liếc qua hẳn, rồi lại nhìn vào cốc, tiếp tục liếc hẳn, rồi lại nhìn

chiếc cốc.

- Cái gì đây?
- Caffe, nhìn mà không biết sao?
- Biết nên mới hỏi, tối muộn vậy uống caffe, làm sao tôi ngủ?
- Không ngủ thì kiếm chuyện để làm, đêm còn dài mà...

Hắn xô ngã nó trên giường, đè lên người nó, vén khế tóc mai bên tai thì thầm.

Đêm còn dài mà chuyện cũng dài.

Hai bóng đen xô đẩy nhau, bám chặt lấy nhau. Tiếng thở đứt quãng cùng tiếng rên khe khẽ vang lên trong đêm khuya tĩnh mịch. Trăng trên đầu lơ lửng một vầng khuyết. Người ta nói " một khắc đêm xuân đáng giá ngàn vàng" không phải sao?

- Đau, anh chọc vào đâu vậy?
- Em đè trên người anh còn kêu ca gì nữa, nặng chết đi được.
- Ui, đau, tôi là người bị thương đấy, anh không nhẹ nhàng chút được à?
- Nhưng ở đây chật quá, xích lại chút nữa đi, cẩn thận lạnh.
- Biết lạnh sao còn lôi nhau ra bụi rậm làm gì? Ở trong phòng không thoải mái hơn sao?
- Gần gũi với thiên nhiên, vì một môi trường xanh-sạch-đẹp

Vậy là hai cái bóng đen, trai dưới gái trên núp trong bụi cây, tha hồ chịu lạnh, tha hồ đập muỗi, ai bảo thích làm điệp viên.(Mà cho hỏi, có ai nghĩ vậy không thể? Người ta trong sáng lắm ý)

Sky kéo seny ra ngoài vườn, len lén theo dõi Thiên Nhi. Rõ ràng hôm nay cô bé có chủ ý, mới luôn tìm cách hại Seny. Anh hỏi thế nào cũng không nói, đành phải tự điều tra,

Thiên Nhi ngồi trong bàn trà tại vườn hoa, vẫn nhắm nhe quyển sách y được trong tay, Lay ngồi bên pha một ấm trà. Ánh đèn mờ ảo, mùi hương hoa hồng, mùi nồng của trà, hai con người đẹp như tranh vẽ. Khung cảnh thật romantic, ngoại trừ cái đầu đen tối của ai đó

- Thiên Nhi, hôm nay em quá đáng lắm đấy
- Đến cả anh cũng nói thế, em đang giúp họ mà, đến lúc đấy mọi người còn phải cảm ơn em.
- Vậy sao em không thử với Sky mà toàn nhắm vào Seny?
- Nhỡ anh ấy chết thì sao? Còn ai bao che cho em?
- ... =.=
- Nhưng anh đừng lo, em đã chuẩn bị xong một kế hoạch khác, lần này nhất định thành công muahaha...

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 103: Kế Hoạch Phá Sản

- Mất rồi, mất rồi, chẳng thấy đâu cả, làm sao giờ?

Sáng sớm bảnh mắt, ai đó thừa năng lượng đi vòng quanh nhà, hô hào gào thét ỉnh ỏi. Nó dụi dụi mắt, ló đầu qua cửa phòng, ngoắc ngoắc tay gọi cái người đang gây ô nhiễm tiếng ồn kia.

- Thiên Nhi, sáng ra đã luyện cơ mồm rồi, em vội đi đâu thai hả?

- Mất rồi, mất rồi, cuộc đời em thế là mất rồi?

- Ai mất, mất bao giờ, vì sao mất, cần cũng lẽ cái gì không?

- Cúng cái thúng, em đang bảo tấm vé của em kìa, tấm vé lên chuyến tàu tình nhân hạng sang mất rồi, em định đi cùng Lay, nhưng bây giờ tìm không thấy.

- Vậy nghỉ ở nhà cho khỏe, thế nhá.

Nó đóng sập cửa, ngáp một cái rồi vô duyên rồi lại lao lên giường ngủ tiếp. Ngoài cửa Thiên Nhi dậm chân cau có, đứng ưỡn người, lấy hết sức bình sinh, đập mạnh vào cửa cánh cửa phòng oanh liệt bất mở, in hằn vết giày trên tấm gỗ. Cô cười đắc thắng, hôm trước Seny đá bay cửa, hôm nay cô học tập theo

- Nguyệt Hải Băng, nói cho chị biết, chiếc vé đấy em phải xếp hàng mấy tháng mới có được, nhưng nếu hiện tại em không có ở đó thì sẽ không được lên tàu, chị phải đến đấy xí chỗ cho em, nếu không em nhảy xuống cho chị xem

Thiên Nhi đu qua đu lại cạnh cửa sổ đe dọa, điều này cũng chẳng mấy làm nó để tâm, phẩy phẩy tay vài cái ra vẻ xua đuổi, nó tiếp tục ngủ.

Tóc xanh mượt uốn nhẹ, mắt chuốt mascara đã cong này còn gọi cảm hơn. Con người xanh đậm lệ, oán thán, môi hồng khê cắn vẻ ủy khuất, hai má phẫm đỏ. Khoác lên mình bộ váy đỏ thanh lịch quyến rũ, chùm qua đầu gối, đuôi váy xòe đánh những viên ngọc sáng quý, cổ đeo trang sức hoa lệ, chân đi... dép tông. (may mà không phải tổ ong)

Nó nước mắt lưng tròng nhìn Thiên Nhi.

- Thay giày, nhanh, không có thời gian nữa đâu
- Vé và chị em chọn ai?
- Tất nhiên là vé rồi, hỏi thừa

Thiên Nhi ngùn ngụt sát khí dí con mèo vào sát mặt nó. Ai chẳng biết trên đời này nó sợ nhất mèo, thế mà con nhỏ độc ác kia không tha cho nó. Nghiến răng đeo nốt chiếc giày cao gót vào, nó hậm hực đứng dậy đi xuống lầu. Rồi, Seny đã được đóng gói, gửi bưu điện đưa đến bến cảng, sao giống buôn người thế nhỉ?

Lay xoa đầu Thiên Nhi, hỏi nhỏ

- Em chắc là lần này không vấn đề gì chứ?
- Chắc chắn, em đã tính toán kỹ rồi, tuyệt đối không có sai sót

-----***-----

Tiếng giày cộp cộp trên bong tàu, tiếng nhạc nhẹ nhàng lắc lư lả lướt, và cả tiếng sóng biển vỗ vào mạn thuyền. Seny kéo cao chân váy, buông thông chân đu qua đu lại ở lan can, mặt hằm hằm oán hận. Giờ thì nó thật sự muốn lột da lột thịt, ướp hành xả con bé kia lắm rồi. Sao có thể quăng nó

lên đây chỉ để giữ một tấm vé cơ chứ? Tàu Ruby Star, chuyển tàu hạng sang bậc nhất thế giới, chuyên dành cho các cặp tình nhân, thường được tổ chức vào ngày valentine, vậy mà hôm nay bỗng trái gió trở trời, đi mở tiệc vào giữa mùa thu như này. Giá vé lên tàu đắt thì khỏi nói, có tiền chưa chắc đã mua được, vì vậy chẳng có gì lạ khi trên con tàu này có đủ mặt của các cậu ấm cô chiêu đao to búa lớn. Nó thờ hắt ra, chẳng có gì hay ho, đơn giản là mấy kẻ rồi hơi thích làm việc rồi hơi trong lúc rồi hơn mà không nhận ra mình rồi hơi, thật tội nghiệp!

Nhìn đủ màu sắc của các bộ lễ phục sắc sỡ, bàn tiệc bày xa hoa, các tiểu thư công tử đoan chính nhã nhặn, trong sảnh ngoài sảnh trang hoàng long lẫy, nó thật muốn cho một quả bom nổ nát nơi này. Cứ vui đi, nhờ đâu chiếc du thuyền này cũng đâm vào băng chìm như titanic thì vui rồi. Ôi Romeo chàng ở đâu?

Seny vờ ngửa mặt ca thán, chân bước về phòng riêng, theo lịch thì 18h tàu mới rời bến, tranh thủ ngủ thêm chút nữa vậy.

Haray lòng sục quanh nhà chẳng thấy bóng dáng Seny đâu, cô mệt nhoài nằm xuống ghế. Trên tay cầm bông hoa bỉ ngạn xanh, thở dài náo lòng.

- Haray, sáng giờ không thấy Seny, theo lẽ thường giờ này nó phải gào thét đòi ăn rồi chứ?

- Tao cũng chẳng thấy nó đâu, mà Windy có chuyện cần nhờ mày đây.

"Nơi này vẫn bị bao trùm trong bóng tối. Lòng bàn chân lạnh lẽo bước trong đêm, nó lẩn mò từng bước, cứ thế tiến về phía trước. Lại là anh, nó lại gặp anh. Nhưng nó không sao chạy lại đây được, có thứ gì trong tim níu giữ nó lại

" Nếu tôi yêu em, em có yêu lại tôi không?"

Có lẽ nó đã nhận ra, vị trí của hắn trong tim mình không đơn giản nữa rồi. Nó lùi lại mấy bước, không dám đối diện với anh, vì sao nó cũng không rõ.

" Đến đây, tôi đã chờ em rất lâu rồi"

" ..."

" Đến đây..."

" Anh thật sự là ai? chúng ta có quen biết nhau không?"

" Rồi em sẽ sớm biết thôi, bởi vì, dù không nhận ra em, nhưng anh vẫn luôn bên em"

Tiếng đình đang từ chiếc lắc vang lên, không gian trở lên bừng sáng, nó chạy nhanh về phía trước, theo tiếng reo từ chiếc vòng. Anh đứng ngay phía trước, dang rộng vòng tay, ôm chặt lấy nó. Đặt một nụ hôn mờ ảo lên trán nó, mỉm cười thật khẽ. Trong cơn gió thoảng qua, nó nghe thấy anh cười, mà chính nó cũng đang cười "

Tiếng gõ cửa làm Seny giật mình tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn ra ngoài, chợt nhận ra mình vẫn đang lênh đênh trên biển. Cô phục vụ đến thông báo về buổi tiệc. Nó ngao ngán thở dài, chỉnh lại trang phục rồi bước ra khỏi phòng.

Chẳng có gì thú vị cả, ai nấy đều đắm mình trong những bộ trang phục lộng lẫy, những lời đường mật có cánh, những bản nhạc nhẹ quý phái xa hoa. Nó gọi cho Thiên nhi, hỏi xem vì sao cô bé chưa tới, có phải định cho nó giống buổi ra khơi luôn không, vậy mà chẳng ai bắt máy. chọn một góc khuất Seny ngồi ăn chẳng đoái hoài gì đến buổi tiệc. Nó liếc nhìn bông hoa hồng đỏ trên bàn, lại sắc đỏ chói mắt ấy, trong lòng sinh ra ghen ghét, không nường nể ngất nát bông hoa.

- Phá hoại một vẻ đẹp là tội lớn đấy.

Câu này nghe rất quen, chẳng phải... Nó quay người ra sau. Sky trong bộ âu phục lịch lãm, mái tóc đỏ bồng bênh, chỉnh lại chiếc nơ trên cổ áo, miệng cười rất ngọt. Ngó ra sau tí nữa, sẽ thấy Thiên Nhi đang bám lấy Lay, ngăn không cho anh nhìn mấy cô gái khác. Bọn họ xuất hiện ở đây đủ làm tâm điểm của buổi tiệc.

- Thiên Nhi, bây giờ em mới đến? Mà thôi, nếu đến rồi thì chị về đây

- A! không được nữa rồi, thuyền đã rời cảng rồi, nếu chị muốn bơi về thì xin mời, em cũng không cản

Cô bé làm ra mặt thách thức. Nó lúc này mới nhận ra, tàu thật sự đã rời cảng, ây dà mãi ăn quá nên mới thế. Thôi trót rồi, để không uổng phí công sức bỏ ra, nó nên chuyên tâm ăn uống rồi đi ngủ tiếp vậy. Nhưng đời đâu như mơ? Thiên Nhi kéo nó ra giữa buổi tiệc, nơi mọi người đang say sưa khiêu vũ. Sky đứng trước mặt, đưa tay mời nó nhảy. Seny miễn cưỡng đồng ý, ôm lấy cổ hắn, di chuyển theo điệu nhạc

- Tại sao anh lại ở đây?

- Bị uy hiếp

Dù mặt vẫn cười, nhưng có thể nhận ra nộ khí lan tỏa trên mặt hắn, con tiểu quỷ kia không biết lại bày trò gì khiến hắn phải nghe theo.

- Tôi cũng bị uy hiếp, em gái anh thật tài giỏi

- Quá khen

- Tôi khen em gái anh, đâu phải anh

- Anh không hẹp hòi một lời khen đâu, dù sao thì... hôm nay em đẹp lắm.

Nó cúi mặt, hai má thoáng đỏ, cảm nhận được hơi thở của hân rất gần, rất nam tính. Bàn tay ấm áp to lớn ôm lấy nó, thật sự an toàn.

Ngoài kia Thiên Nhi cười đắc ý, ôm lấy Lay, mắt như muốn dán vào hai người

- Oa, đây đúng là quá lãng mạn, bao nhiêu công sức của em cuối cùng cũng được đền đáp. Hoàng tử khiêu vũ cùng công chúa, sau buổi tiệc họ sẽ thuộc về nhau, sống bên nhau đến trọn đời

- Em nghĩ đơn giản thế à?

- Tất nhiên là không, em vẫn còn một vở kịch khác.

Điệu nhạc kết thúc, nó nhún người chào, đi ra ngoài du thuyền tản mát. Bầu trời đêm đầy sao, lấp lánh như những hạt lân tinh trong bức họa kì bí. Nó vươn tay lên, muốn nắm lấy một đốm sáng nhỏ bé. Sky đưa cho nó một ly hoa quả, nó chau mày, nhào tới cướp ly rượu vang trên tay hân. Cảm giác tối nay rất an yên thoải mái.

BÙM... BOM CÓ BOM....

tiếng nổ lớn từ trong du thuyền, mọi thứ trở nên hỗn loạn, khói bụi dày đặc. Tay trưởng thuyền cầm quả bom trên tay, lớn giọng uy hiếp, mấy tên cướp này trà trộn vào đám người phục vụ trên thuyền, trong đó có cả cô phục vụ khi nãy nó gặp.

- Tất cả đứng yên, kẻ nào dám phản kháng, tao bắn chết không tha. Yên tâm, tao cũng chẳng cần tiền chuộc hay gì đâu, nhưng trên thuyền toàn những công tử tiểu thư có địa vị như này, bỏ qua thì thật uổng.

Hân và đồng bọn dùng nòng súng đen ngòm về phía những con tin. Nó háo hức đứng ngoài xem náo nhiệt, cuối cùng cũng không nhàm chán nữa rồi. Tên cầm đầu nhìn về phía nó, ngoắc tay ra hiệu gọi lại gần. Không phải

chứ? Muốn giết ai thì cứ giết, sao lại dính đến nó? Không phải nhờ nó giết người giùm đấy chứ?

Seny bước đến gần tên cướp, mặt tỏ vẻ ngây thơ như thể không hiểu chuyện gì xảy ra. Chẳng dè hấn lao vào nó, dí súng vào đầu nó uy hiếp

- Không được báo cảnh sát, nếu không tao bắn nát sọ con bé này, cho tàu chạy theo hướng bọn tao chỉ định.

- Chú hai à, vợ đại ai mà chẳng được, sao lại là tôi chứ?

Nó làu bàu oán thán.

Thiên Nhi vẫn ngồi điềm nhiên uống trà, mặc bọn cướp hoành hành, Lay kéo tay cô lo lắng

- Thiên Nhi, Seny đang gặp nguy hiểm kìa

- Không cần lo, đấy là người mà em thuê đấy. Với tính cách của Sky, nhất định anh ấy sẽ ra tay, anh hùng cứu mỹ nhân. Muahaha, kế hoạch quá hoàn hảo

Cô cười ngoác miệng to đến nỗi con chuột cũng có thể chui vừa

- Con kia, im ngay, mày muốn ăn kẹo đồng sao? _ Một tên cướp dí súng vào đầu cô

- Đây, dù sao tôi cũng bỏ tiền ra thuê các người đấy, nhẹ tay một chút biết chưa? Súng giả mà cứ bày đặt

Thiên Nhi giật khẩu súng trên tay tên cướp, nhắm bắn phía trước rồi bóp cò. Viên đạn xoáy vào không khí, găm lên tường, để lại một làn khói mỏng. Khóe miệng nhỏ xinh khẽ nhếch, khuôn mặt hơi tái nhợt, cô quay sang hỏi

- Súng thật hả? Đầu tư kĩ thế

- Con nhỏ này, mày đang nói nhảm gì vậy? À nếu mày nói về bọn cướp giả thì tụi nó bị bọn tao quăng xuống biển cho cá mập rồi, không chừng giờ này đã uống xong mấy tuần trà với Diêm Vương rồi cũng nên.

Đôi mắt hồng của Thiên Nhi mở to hết cỡ, miệng cứng đờ, không nói được câu nào. Cái kế hoạch của cô sao có thể bị phá sản nhanh như vậy?

Nó để mặt tên cướp khống chế, hết sờ sờ nòng súng, lại quay ra vuốt râu hắn, xoay đủ tư thế, nói làm nhảm đủ điều. Quả thật chẳng ai như nó, sắp chết mà vẫn thích đùa với tử thần.

- Tụi mày, cho thuyền tấp vào hòn đảo gần nhất, ở đây tao sẽ gọi điện đòi tiền chuộc, đừng hòng giở trò, nếu nghe lời thì tao tha cho sống.

- Ông chú, miệng hôi quá, đừng nói nữa. Chú nghĩ mọi người ở đây sẽ tin sao? Lời này đi mà lừa trẻ con lên ba. Đòi tiền chuộc xong nhất định ông sẽ giết hết bọn họ, dù sao ở đây cũng đều là người có thể lực, hơn nữa họ thấy mặt ông rồi. Để khống chế chiếc du thuyền lớn như vậy, nhất định có người đứng sau thao túng. Không chừng là quan chức, chính trị gia nào cũng nên. Tôi nói có phải không?

Nó nở nụ cười hiền lành thuần mỹ, nhưng sát khí tỏa ra chẳng hề nhỏ. Tên cầm đầu nuốt một ngụm nước bọt, mặt hơi tái đi mấy phần, nhưng vẫn tỏ ra không nao núng. Siết chặt cổ nó, định nổ súng bóp cò cảnh cáo. Nhưng nó nhanh hơn mấy phần, rút trong váy ra một con dao bạc, nhanh nhẹn thoát khỏi sự khống chế của hắn, để lại trên mặt tên cướp một vết dao kéo dài.

- Vẫn là dao bạc tốt nhất, lần sau đừng có đại đùa với lửa.

Seny quay ngoắt người, hiền ngang đi về phía Sky, mặt vênh váo đắc ý. Sky nhìn nó, cảm thấy rất quen thuộc, cách dùng dao, kỹ thuật ám sát điêu luyện, như thể hắn và nó từng chiến đấu chung vậy.

Tên cướp hét lên một tiếng, gục xuống ôm lấy khuôn mặt đỏ lịm máu của mình. Điên cuồng gào thét, hấn cầm khẩu súng trên tay, lăm nhảm.

- Con khốn, tao giết mày, tao giết mày, con khốn...

Seny khinh bỉ nhìn tên cầm đầu, đường đạn của hắn chẳng thể làm tổn thương đến nó. Tên cướp bỗng buông súng, cười man rợ, rút trong túi một công tắc đỏ.

- Mày phải chết, con khốn, xuống biển mà gặp Long Vương đi.

Dứt lời, hắn cho nổ boong thuyền, khói bụi mù mịt, du thuyền chao đảo. Nó bám vào lan thuyền, cố giữ cho mình không rơi xuống, không phải chứ? Nó chưa muốn đi gặp Long Vương đâu, lão ba sẽ bắt nó về luôn mất.

Sky vội lao đến bên nó, vòng tay chắc nịch của hắn kéo nó ra khỏi lan thuyền. Boong thuyền bị nổ tung thành những mảnh nhỏ, rơi xuống lênh bênh trên biển, tiếng khóc lóc gào thét náo loạn. Một đường đạn xẹt qua bả vai nó, đôi mắt xanh khẽ nhắm lại, cả cơ thể cứ thế mất tự chủ, rơi xuống biển.

Bao quanh đều là nước, máu trên bả vai hòa với nước biển, như một dải lụa đỏ mềm mỏng. Đôi mắt nó khẽ nhắm hờ, cứ vậy chìm xuống. Xem ra phải về gặp lão ba thật rồi.

Bỗng cảm thấy rất ngột thở, chẳng còn chút sức lực nào. Ai đó, đang đến gần, nắm lấy tay nó, chút ý thức cuối cùng biến mất, nó buồn ngủ rồi.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Ai Cũng Có Bi Thương

"tôi đợi em đã rất lâu, đợi một ngày chúng ta tìm ra nhau, khi ấy, tôi sẽ không buông tay ra nữa"

Tiếng nói thoáng qua khiến nó càng thêm mơ màng, chìm dần vào biển sâu. Thứ ánh sáng dịu nhẹ kéo nó xuống đáy, ánh sáng nhỏ lấp lánh, tiếng chuông ngân gần. Nó đưa tay trong vô thức, chạm vào ánh sáng kia, cùng lúc đó, Sky nắm lấy tay nó, kéo nó vào lòng hân. Ánh sáng nhỏ xen giữa hai người, nằm gọn trong lòng bàn tay của nó, đặt giữa lồng ngực hân. Đôi mắt xanh lam mở to hết cỡ, những hình ảnh mờ nhạt cứ vậy xâm chiếm lấy nó, dường như nó đang rơi vào bóng tối vô tận.

Thật ra kí ức cũng rất mong manh mờ ảo, giữa ranh giới mơ mơ thực thực, chẳng biết đâu là mộng đâu là đời. Có rất nhiều chuyện, người ta cứ ngỡ mình đã thật sự trải qua rồi, nhưng lại không nhớ rõ đã trải qua như thế nào. So với một giấc mơ có khác là bao. Chẳng phải rất nhiều người muốn trốn tránh thực tại đây thôi? Mệt mỏi? Lo sợ? Bất an? Chi bằng cứ ngủ một giấc, tỉnh lại được thì tiếp tục đối mặt, nếu không, cứ chìm trong huyền tưởng ảo mộng cũng là một loại khoái cảm. Con người cũng thật ích kỉ, cái gì cũng muốn, tham lam vô tận, ngay cả những người hiền lương thánh thiện cũng vậy, họ chẳng mưu cầu hạnh phúc, chẳng có điều mình mong muốn? Vậy mới nói, ai cũng thật ích kỉ.

Quá khứ, mộng ảo, cách nhau chẳng bao xa, cái gọi là định mệnh? Liệu có thật sự tồn tại? Trong lòng mong muốn được gặp, được biết, được nhìn, nhưng đâu phải ai cũng được đền đáp. Giấc mộng này, là mê hay là ác, chưa đến hồi kết chưa thể nói được!

Kí ức trở nên trong suốt, những mảnh ghép thiếu trở về lấp đầy khoảng trống. Trong mơ có một người con trai đối với nó vô cùng quan trọng, vô cùng dịu dàng, vô cùng chiều chuộng nó. Lần đầu gặp nhau, lần đầu chạm môi, những hờn ghen vu vơ, những hẹn ước, những nguy hiểm cùng nhau trải qua. Tất cả, tất cả đều có anh. Người đã khiến cho cuộc sống của nó trở nên có ý nghĩa hơn. Tại sao lại có thể quên, tại sao lại quên mất ánh mắt đầy, nụ cười ấy, và cả sự ấm áp ấy. Lồng ngực thắt chặt lại như muốn nổ tung, trái tim cứ đập liên hồi. Nước mắt tràn lên khóe mi, hòa vào nước biển. Cảm giác vừa đau xót vừa hạnh phúc. Người luôn hiện hữu trong giấc mơ của nó, hứa sẽ mãi ở bên nó, người nó tìm kiếm bấy lâu nay ở ngay bên cạnh.

" Cho dù có quên anh, thì khi tình yêu bắt đầu một lần nữa, em vẫn cứ yêu anh"

Seny tỉnh dậy trong tiếng hoảng loạn của những người xung quanh. Ánh nắng chói mắt làm nó khó chịu giơ tay lên theo phản xạ. Tiếng leng keng của chiếc chuông bạc ngân vang, những bông hồng nhỏ xinh lấp lánh trong nắng, chiếc vòng đã quay trở về với nó. Hóa ra khi này thứ ánh sáng nó chạm vào là chiếc vòng này, chứa đựng tất cả kí ức của nó và hân. Phải rồi, hân đâu? Nó vội bật dậy

- Sky, Sky anh ở đâu?

Còn người đó dịu dàng như nắng, rực cháy như lửa, và an yên như nước. Con người đó là mảnh ghép thiếu của nó. Chẳng quan tâm nó ngốc nghếch, hay ngang ngạnh đến đâu, vẫn luôn đứng sau nó, âm thầm như vậy, lặng lẽ như vậy, dang rộng tay che chở, bảo bọc nó. Cho dù nó có ích kỉ, tùy hứng, cũng chưa từng thấy trách cứ một lời.

Sky nắm lấy đôi tay trắng nhợt của nó, ghì đầu nó vào lòng hân, món quà mà ông trời đã trao lại cho hân, hân sẽ hết lực bảo vệ.

-Em...

- Em xin lỗi, Sky, xin lỗi, em không nhận ra anh, em thật tệ, tại sao không nhận ra anh?

- Vì anh mới là người hứa sẽ đi tìm em.

Giọt pha lê trong suốt lăn dài trên má, nó khóc như một đứa trẻ, ôm ghì lấy hắn, như thế nếu buông tay, nó sẽ lần nữa mất hắn.

Trời chuyển mây cuộn cuộn, trút xuống một cơn mưa lớn, xung quanh đều bị mưa làm trắng xóa, cảnh vật mờ nhòe. Nhưng sau cơn mưa trời sẽ lại sáng, và biết đâu, còn có cầu vồng nữa.

-----***-----

- Ăn mừng, ăn mừng đi, chuẩn bị tiền mừng đi.

Thiên Nhi lăng xăng chạy quanh biệt thự, vênh mặt đắc ý, mũi sấp cao đến tận trời. Chuyện lần này cô là người có công lớn nhất, nếu không nhờ cô, Seny và Sky sao có thể tái hợp, Nếu sớm biết như vậy, ngay từ đầu cô đã đem Seny ra biển chìm chết rồi, đỡ phải mất công bày chuyện cho cực khổ. Đấy, cô làm bà mối quá cao tay, chẳng qua phải xem người cô giúp có cao mạng không thôi.

Nó nằm trên lưng Sky, vòng tay ôm lấy cổ hắn, còn lười nhác chưa muốn leo xuống. Chưa kịp vào nhà đã thấy Kevil, Windy cùng mọi người đứng ở cửa, chỉ thiếu mỗi Haray. Khuôn mặt ai cũng đầy vẻ hỗn tạp, có lo lắng, có vui mừng, lại có cả bi thương. Kevil bước đến, xoa đầu nó, chẳng biết nói gì, chắc là Thiên nhi đã tường thuật lại mọi chuyện kể cả việc nó khôi phục trí nhớ, trong lòng cảm thấy có chút khâm phục khả năng bán báo lá cải của cô em gái này.

- Không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi_ Kevil ôm lấy nó, lẩm nhẩm như lão già đã ngoài năm mươi. Đứa em gái này, chỉ cần không sao, mặc kệ là mạo hiểm tính mạng, hay lời nguyện Ma Vương gì đó, anh đều không quan tâm. Seny vỗ nhẹ vào lưng Kevil, vùi mặt vào sâu trong lòng anh, nụ cười nhẹ vương lại trên môi.

Windy luôn đứng bất động lúc này mới sức tĩnh, òa lên khóc dữ dội, lao đến bên Seny, luôn miệng nói xin lỗi vì đã giấu nó, báo hại Rany phải khổ sở lôi kéo cô ra. Rin đứng cô độc một bên cười nhẹ, trong lòng trào lên chút chua xót, bất chợt quay người bỏ đi.

- Sao không thấy Haray?

-A, quên mất, Haray bảo có việc cần giải quyết nên đi vài hôm, bảo mọi người không cần lo lắng_ Windy tiếp lời

- Kì lạ, cô ấy chẳng nói gì với anh

- Đừng nói nhiều nữa, mau vào ăn cơm, mau vào ăn cơm, em sẽ kể lại chuyện cho mọi người nghe, như là đồng thoại vậy

Thiên nhi hào hứng, dám chắc rằng cô sẽ lại thêm mắm thêm muối vào cho mà xem.

-----***-----

Cô gái kia xinh đẹp tao nhã, trên người mang một hắc khí thuần khiết. Mắt đen tuyền sắc sảo, tóc cùng màu ngang lưng thả xõa, không trang điểm cầu kì vẫn rất đẹp, nét đẹp thanh thuần, kì bí. Khóe miệng cam lạng mang theo ưu thương, một mình đứng giữa muôn vàn bỉ ngạn hoa. Sắc đỏ cô độc của loại cây có hoa không lá, có lá không hoa. Nơi này âm khí mùi mật, chỉ có mình cô vẫn bước về phía trước, nhìn cầu Nại Hà phía xa, đông người bước qua, lòng càng thêm nặng trĩu. Sinh mệnh vốn rất ngắn ngủi, chỉ như

một cánh hoa có thể tàn bất cứ lúc nào, khi chớm nở thì đẹp để biết bao, khi lụi tàn lại trở về với đất trời. Chiếc váy trắng thuần khiết thật chẳng hợp với cảnh sắc nơi đây, nhưng trong nơi tối tăm lạnh lẽo này, cô trở nên đầy huyền ảo, trong sáng lạ thường, chỉ là nét mặt như sắp khóc đến nơi. Nâng bông bỉ ngạn xanh trên tay, cánh bướm hồ điệp vờn qua vờn lại. Khẽ nở nụ cười lạnh lẽo như núi băng ngàn năm đã lâu chẳng còn thấy.

Trăm năm trước đây, khi cô vẫn còn là một đứa trẻ, mỗi ngày đều chăm chỉ học tập, tính cách từ nhỏ đã rất nghiêm nghị, ngoan cường, việc gì cũng theo lẽ công mà làm. Vốn chẳng bao giờ thấy cô cười, mà một khi đã cười thì thần khóc quý sâu, bởi trong lòng cô không có tình cảm, không biết yêu thương. Mỗi ngày đều nhìn thấy rất nhiều người chết đi, từ từ bước qua cầu Nại Hà, đi qua sông Vong Xuyên, từ từ uống mạnh bà thang quên đi tiền kiếp, sau đó tiếp tục đầu thai. Lúc ấy cô luôn cảm thấy, sinh mệnh thật nhàm chán, ngàn năm vạn năm luân hồi chuyển thế, có gì hay mà ai cũng mong được đầu thai làm người, được trường sinh bất tử? Kẻ làm thần như cô đây có cuộc sống vĩnh hằng, cũng cảm thấy rất nhạt nhẽo. Cô muốn ra thế giới bên ngoài, muốn chạm đến ánh mặt trời, muốn nhìn thấy mây trắng biển xanh, nhưng đó chỉ là mong ước, mà cô lại rất thực tế, với những thứ xa vời như vậy, cô không có hứng để tâm, chỉ bằng bỏ thời gian đọc sách, học hỏi còn hơn.

Rồi có một ngày cô phải thay đổi, khi cô gái ấy đến. Cô ấy đem theo hương vị của biển, tinh tế, đẹp đẽ, như giọt pha lê hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, ngưng đọng trên nhánh cỏ non, nhìn thế nào cũng vô cùng thuần khiết. Nhưng ngay lập tức cô thay đổi suy nghĩ ấy. Cô gái kia hống hách ngang ngược, quây tan âm phủ của cha cô, luôn miệng gọi tên một người, khiến cha cô khốn đốn một phen. Vậy mà ông chẳng trách cứ cô ta, một lần cô hỏi chỉ mỉm cười không nói. Cô gái ấy cứ bám lấy âm phủ này, đừng nói 18 tầng đến 28 tầng, 38 tầng cũng sắp bị cô ta đào lên rồi. Không chịu nổi nữa cô liền cãi nhau với cô ta, vốn độc mồm độc miệng, cô chẳng nề ngang cũng chẳng quan tâm cô ta vì sao đến đây. Mắng cho cô ấy tức ghen bỏ đi.

Nhưng cô lại gặp cô ấy, ở bên ngoài Âm ti. Ngồi cô độc giữa rừng hoa bỉ ngạn, cầm bông hoa xanh thắm trong tay, òa lên khóc. Không phải chứ? Chẳng lẽ bị cô mắng cho phát khóc, cô đâu có muốn bức người đến vậy? Nhưng tiếng khóc, này thật bi thương, thật đau đớn. Cô gái đó luôn làm nhảm câu xin lỗi, đáy mắt màu xanh khê run rẩy, khuôn mặt luôn tái nhợt, chẳng biết vì âm khí Địa Phủ hay vì nguyên nhân gì. Chẳng hình dung nổi cô gái này vừa ngang ngược phá phách khi này. Cô men lại gần, đôi mắt đen lần đầu tiên tò mò đến vậy, rồi bất giác đặt tay lên đầu cô ấy, khê xoa xoa như an ủi. Cô ấy ngước mắt lên nhìn, rồi nhào vào lòng cô khóc một trận dữ tợn, nắm chặt bông hoa trong tay đến nát bấy. Thật lâu sau đó cô mới biết, cô ấy vì sao đau lòng đến vậy.

Haray khê than thầm, Seny và cô đã gặp nhau như vậy. Ngần ấy năm, rất lâu, rất lâu, ba người các cô đã gắn kết với nhau như một gia đình. Tuy một người một tính cách, hoàn toàn trái ngược nhau, nhưng có lẽ vậy mà họ trở nên thân thiết. Vô luận thế nào, cô cũng không thể trơ mắt nhìn người thân của mình đau khổ.

Cánh cổng lớn trạm khắc tinh xảo, lạnh lẽo đóng chặt, đằng sau là luồng âm khí mạnh áp người, bàn tay lặng lẽ đưa lên, niệm chú ngữ, lập tức cửa bật mở. Người đàn ông đã già, phong thái uy nghiêm đứng trước mặt, kính cẩn cúi đầu chào.

- Công chúa, người đã về.
- Phán Quan, đã lâu không gặp. Anh trai ta đâu?
- Diêm Đế có việc, hiện không có mặt tại địa phủ

Cô khê gật đầu, cảm thấy mình về thật đúng lúc, cứ thế đi thẳng vào nội điện. Chậm rãi bước xuống cấm địa. Năm sâu tận cùng của đáy địa ngục, cách cửa Hắc Ám, một địa danh không được phép nhắc đến. Nơi chứa đựng những ma pháp cổ xưa đã bị cấm từ rất lâu. Nó không những gây hại cho

người sử dụng, mà còn gây hại đến toàn nhân loại. Không phải ai cũng biết về sự tồn tại của ma pháp này. Lối vào sâu hun hút, mấy ngọn nến lập lòe tỏa sáng qua hàng trăm năm, một nơi ghê rợn, tử khí bao trùm. Chỉ cần cánh cửa này mở ra, cuộc đời cô sẽ thay đổi. Nhưng cô gái đó, đáng để cô hi sinh bản thân mình như vậy.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Ngày Bình Yên

Hạnh phúc là gì? Rất đơn giản, hạnh phúc là được làm những gì mình thích, sống như mình mong muốn, nghe một bản nhạc yêu thích, hay đọc cuốn sách vốn rất tâm đắc... Không có khái niệm chính xác của hạnh phúc, vì mỗi người có một cách cảm nhận khác nhau. Đôi khi hạnh phúc của người này, trong mắt người khác lại là đau khổ. Chìm đắm trong huyền mộng, khi tỉnh dậy mới nhận ra, tất cả so với một giấc chiêm bao còn mong manh hơn.

Hoa hồng xanh trong vườn hôm nay trở nên tươi sáng lạ thường, mặt hồ nhỏ khẽ lay động, nắng chiếu hắt lên từng khuôn mặt.

Seny ngoan ngoãn nằm trong lòng Sky, vui vẻ hưởng cưng chiều, mắt có chút mơ màng muốn ngủ, vậy mà vẫn đủ tỉnh táo để quét sạch đĩa trái cây. Windy ngồi cạnh bờ hồ, chân đung đưa khỏa nước, tỏ vẻ mệt mỏi dựa vào người Rany. Thiên Nhi và Lay đau khổ vật lộn với mấy món nướng, so với đám hỗn độn thật không khác gì, đành nhờ Kevil giúp mới có thể thành công.

- Không có Haray thật thê thảm, đến cơm cũng không có mà ăn nữa_ Nó đau lòng cảm thán

- Vậy sao em không tự nấu đi_ Kevil nhéo nó cưng nựng

- Em cũng rất muốn, nhưng nghĩ cho sức khỏe mọi người, hạnh phúc gia đình và an toàn thế giới, em quyết định tẩy chay bếp ăn

- Vậy cứ chờ chết đói đi, chừng ấy bát đĩa cũng mọc râu xanh luôn_
Windy cười giả lả

- Tự sinh tự diệt cho địa cầu nó xanh, chẳng lẽ tao có thể chết đói?

- Không cần lo, nếu em gả cho anh, anh sẽ nấu cho em ăn mỗi ngày_
Sky cao giọng

- Hử, gả cho anh? Ai thèm chứ? Anh làm phiếu cơm dài hạn cho em nghe còn được.

- Không sao anh chịu thiệt chút vậy, anh sẽ gả cho em.

Vừa dứt lời, vì nường trước mắt Thiên Nhi liền bốc cháy, thấy chưa, đến đồ vật cũng chẳng hoan nghênh anh.

Ngày hôm ấy cứ vậy, bình an vui vẻ trôi qua.

" mặt đất rung chuyển, trời mịt mù mây đen, khắp nơi gió bụi nổi lên oanh tạc dữ dội.

Người đó đứng trước mặt nó, cả người nhuộm đầy máu đen, đôi mắt tím ánh lên tia căm hận, không thôi rời khỏi nó.

" Ta nguyện rửa hai người, nguyện rửa hai người ngàn đời ngàn kiếp, vĩnh viễn không nhận ra nhau, vĩnh viễn quên lãng nhau"

" Nếu hai người nhận ra nhau, thì một trong hai người phải chết"

" Và, lời nguyện này vĩnh viễn không thể phá bỏ"

Thanh âm đó cứ kéo dài, ngân đọng lại trong tâm trí, như một bóng ma ám ảnh mãi không chịu dứt. Trong lòng đầy bi thương, bất an sợ hãi. Đôi mắt kia như mũi dao găm sâu vào trong lòng nó, khóe miệng đầy máu chưa thôi lảm nhảm.

Seny ôm chặt lấy đầu, nghiêng chặt răng ngăn lại dòng tâm trí, cứ vậy chìm dần, mê man trong biển nước"

- Seny, Seny, tỉnh dậy, em sao vậy? tỉnh dậy đi

Nó nghe loáng thoáng tiếng ai đó gọi mình, vội vàng mở mắt, cả người hệt hăng như vừa rơi vào hố sâu, mồ hôi ướt đầm trên cơ thể. Sky ngồi trước mặt nó, lo lắng hỏi han. Hắn ôm ghì nó vào người, vỗ nhẹ như dỗ một đứa trẻ. Nó cười gượng.

- Em không sao, có lẽ ngày rảnh rang quá nên ngủ nhiều, tối không ngủ được

- Nếu vậy mai anh đưa em ra ngoài, ngủ nhiều không tốt, dễ bị trì trệ đầu óc, thiếu thông minh

- Nửa đêm nửa hôm, anh sang đây làm gì? mau về phòng ngủ đi

- Vậy anh về phòng nhé

- Về đi

- Anh về thật đấy

- Có về nhanh không? Lão bà đây còn phải ngủ

- Em không giữ anh lại sao?

- Không tiễn

- Dù sao da mặt anh cũng rất dày, có đem chà xuống mặt đường cũng không thể mỏng bớt

Nó đoán, Sky nhanh chóng leo lên giường, nằm ngay bên cạnh nó, lại còn không biết xấu hổ, ôm chặt nó vào người. Mà, vậy cũng tốt, đêm nay nó sẽ khỏi mơ thấy ác mộng nữa.

----- 10h30'69s tại Đà Lạt -----

Hè đi đâu là tuyệt nhất? Tất nhiên là biển rồi, thật ra định đi Bắc Cực cơ, nhưng nghĩ lại, làm bạn với chim cánh cụt cũng chẳng thú vị gì. (Bắc cực có cánh cụt sao?) Hỏi vậy thôi, chứ hiện tại tám con người đang có mặt tại Đà Lạt rồi.

Thiên Nhi ai oán than thở

- Vì lẽ gì chúng ta lại có mặt ở chỗ đồi thông gió hú này?

- Có ai bảo em phải đi theo đâu, còn trách gì nữa?_ Sky cau mày

- Hơn nữa thành phố hoa này rất tráng lệ, đồi thông hai mộ, à nhằm đồi gió hú ở đâu ra?_ Seny phản bác

Vậy là tám người rờn rẫn kéo nhau về khách sạn. Đang mùa du lịch, khách sạn nào cũng đông như kiến. Seny, Windy và Thiên Nhi ở chung một phòng, Sky, Rany ở chung một phòng. Chỉ còn lại Rin và Kevin ngao ngán nhìn nhau

- Chúng ta ở chung phòng sao?_ Rin lắc đầu

- Không thể thì sao?

- Chị haray mau về đi, em nhớ chị

- Vợ anh hay vợ chú mà chú đòi nhớ?

-...

Tạm thời cứ chia phòng thế đi! ai có ý kiến tự đi mà giải quyết

Sau bữa trưa cả hội tụ tập lại dưới sảnh khách sạn, Chọn địa điểm đi chơi. Thiên Nhi hăm hở

- Nhắc đến Đà Lạt, dù biết ít hay biết nhiều, điều đầu tiên người ta nghĩ đến tất nhiên là hoa, vì vậy, chúng ta sẽ... đi hái quả

- Ôi liên quan_ Nó cảm thán

- Không nhiều lời, đến vườn dâu tây thôi

Chưa đầy nửa tiếng sau cả nhóm đã có mặt tại vườn dâu. Những trái dâu mùa hè trông đẹp mắt trong vườn, sắc đỏ rủ xuống ngọt lịm. Mắt nó sáng lên như vừa nhìn thấy mỏ vàng, vội vã lao vào hái quả. Seny vừa ngâm nga, vừa chạy dọc khu vườn, luồn xuống dưới đám dâu tìm những quả mọng nhất, khuôn mặt vui vẻ bừng sáng, nhìn thế nào cũng thấy thật đáng yêu. Nó chạy đến ôm chặt lấy Windy, kéo theo cô đi xuống cuối vườn. Hai người bọn họ đều rục rờ như nhau, phá hoại như nhau... vật trụi vườn dâu một cách khó coi nhất.

Thiên nhi hào hứng đem ra một chiếc bánh dâu đẹp mắt, vênh mặt khoe khoang.

- Em vừa làm đấy, đẹp lắm đúng không? Mau thử đi

Nó nhìn chiếc bánh trên tay cô bé, đẹp vậy chắc rất ngon... hoặc không ngon

- Thiên nhĩ, sao mặn quá vậy?_ nó nhăn mặt biểu cảm biến hóa vô cùng thú vị

- Mặn sao? Tại hết đường nên em dùng tạm muối

- Em khùng hả, muốn mà cũng cho vào bánh ngọt được sao?
- Đường hay muối chẳng giống nhau, đều là gia vị, đều có màu trắng

Tổ tông ơi, nó thâm rên, thật muốn đem cô bé này ra vùi đầu và Biển Chết cho rồi, Seny còn chưa kịp cảm thán đã phải chạy đi tìm nước cứu nguy

-----2h30'419s-----

- Seny sao chưa ra vậy? _Kevil nôn nóng
- Đang bơi dưới hồ rồi _ Windy cao giọng
- Oa, chị ấy không rủ em sao?
- Chính là bị em cho ăn cả tấn muối nên nhảy xuống hồ cho nhạt bớt rồi.

Ai đó cụp mắt úy khuất, tỏ vẻ hối lỗi, sau đó reo vui hơn hờ khi thấy nó bước ra từ trong vườn, tay phải tay trái, trên cổ, đeo một đồng túi đựng dâu tây.

- Được, thung lũng tình yêu thẳng tiến _ Windy hô hào hứng khởi
- Thung lũng tình yêu? Là chỗ qué nào vậy?

Chẳng đợi Seny ngộ ra điều gì, nó đã bị kéo đi ngay lập tức. Mà theo như Windy nói thì tình yêu phải đánh lừa mới vui, chứ không phải một đám người tụ lại. Vậy là vừa đặt chân đến nơi Windy và Rany đã biến mất hút. Kế đó cả Lay và Thiên Nhi cũng bốc hơi. Nó ái ngại nhìn Kevin và Rin, nở nụ cười bất đắc dĩ, chưa kịp nói gì đã bị Sky vác như vác gạo đem đi.

- Thế, bây giờ chúng ta làm gì? _ Rin khẽ giật giật khóe miệng

- Cậu hỏi anh anh biết hỏi ai? _ Kevil ôm đầu khổ sở

-Được, vậy hãy hành động như hai thằng đàn ông

Và hai thằng đàn ông đó đang chơi xe lửa

Bờ hồ gợn sóng lăn tăn. Hoa cỏ nơi đây rực rỡ khoe sắc, không khí trong lành, thoải mái. Seny ngồi lại trên ghế đá, thở dốc một hồi. Bị vác đi cũng mệt chẳng kém. Nó ngó nghiêng một hồi, nhìn theo những đôi tình nhân đạp vịt trên hồ, cảm thấy thật nhàm chán. Dám cá là Windy chỉ muốn đi riêng nên mới lôi mọi người đến đây.

- Hôm nay thế nào? _ Sky vừa hỏi vừa đưa cho nó chai nước

- Nếu không phải bình thường thì chắc là bất thường.

- Coi em kìa, đã đi rồi thì phải tươi tỉnh lên chứ

- Em không phải cây, tươi làm sao được?

Sky phì cười, quay về phía trước, ngả người vào ghế đá, khẽ nhắm mắt. Nó ngơ ngác nhìn, cứ như một giấc mơ vậy, thật lâu thật lâu, cuối cùng cũng có thể ở bên hẳn. Nó vươn tay, khẽ vuốt những lọn tóc trước mặt hẳn, ghé sát người lại, mơ màng nhìn khuôn mặt mỹ lệ kia, trong lòng thoáng nảy sinh chút đen tối. Ai đó vẫn nằm im mặc cho nó làm càn, khước miệng khẽ nhếch lên khiêu khích. Nó dang tay, lại gần hơn nữa và... rào... rào...thằng tay đổ chỗ nước còn lại trong chai lên mặt Sky.

- Á, seny, em làm gì vậy?

- Gọi anh dậy

Seny quăng cái chai vào thùng rác, đứng lên vươn người, cười khẽ một tiếng. Sky chỉ còn biết cảm thán, lúc nào cũng làm việc tùy ý như vậy, có phải mắt hẳn có vấn đề hay không mà sống chết lại đi yêu cô gái này. Cũng

may khi này không mua nước ngọt, nếu không thì hẳn chắc sẽ có cơ hội nằm trên đĩa thức ăn của kiến.

- A, mưa rồi

Nó khẽ reo khi nhìn những giọt nước trong lành từ trên cao đổ xuống, bao trùm lấy cảnh vật xung quanh.

----- 23h11'01s-----

Seny bước ra từ phòng tắm, lau đi mái tóc còn ẩm ướt, nằm lăn xuống giường, sau chuyển đi kia cuối cùng nó cũng có thể ngủ rồi. Cửa sổ vẫn mở cho ánh trăng lùa vào, một vài cơn gió đem theo mùi hoa hồng thoang thoảng, nó nhắm mắt lại, an yên ngủ một giấc

-----***-----

Cô gái đó cả người bị hắc khí bao phủ, từng giọt mồ hôi lăn dài, ướt đầm trên khuôn mặt diêm lệ. Trên ngực còn cài một bông hoa bỉ ngạn đã nhuộm máu đỏ. Bộ váy đen trên người bị thấm máu trở nên tươi sắc hơn. Rõ ràng người đã bị thương mà vẫn nghiêng rằng chịu đựng, ánh mắt đen trong vắt nhìn chòng chọc vào con ma thú trước mặt, tay nắm chặt mấy tấm bùa đã nhiễm máu. Người đàn ông bên cạnh không kìm nổi vội khuyên

- Công chúa, xin người mau dừng lại

- Im miệng, Phán Quan, bốn công chúa không cần ông lo, ông không mau trở về, nếu để Diêm Vương phát hiện thì sao?

Cô tức giận quát, trong mắt hẳn lên tia căm phẫn, con ma thú khốn kiếp, dám ngăn cản, đánh cô đến thê thảm như vậy, không đem nó đi lột da nó lại cho rằng cô quá nhân từ

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 106: Lo Sợ Trong Lòng

Seny cầm theo vòi nước, chăm chú tưới tắm cho vườn hồng xanh. Thi thoảng lại cau mày khi bắt được một con sâu nào đó dám phá hoại, đem bỏ vào dung dịch hỗn hợp nước lau nhà, nước rửa bát, dầu ăn sữa tắm, dầu gội... mà Thiên Nhi pha chế, và tất nhiên, em nó đành đoàn tụ với gia đình dưới địa phủ. Nhắc đến địa phủ, lại càng muốn biết mấy hôm nay Haray đã đi đâu, có phải đã quay về nhà rồi không? Báo hại nó đến bữa ăn chỉ có thể ôm gối khóc ròng. Tài nấu nướng của Haray trong nhà không ai vượt qua được, nó đương nhiên đã quen miệng rồi.

Windy ngồi bệt xuống mặt sân, nhìn mấy con sâu ngọ nguậy trong cái thứ nước đặc sệt, lại tao nhã uống trà thì thoảng khẽ liếc nó một cái rồi thờ dãi không nói gì. Cuối cùng vẫn không chịu được, đặt tách trà xuống, xôn xác chạy đến chỗ Seny.

- Seny, chúng ta nói chuyện nghiêm túc một chút
- Hừm? Chuyện gì mà mày căng thẳng vậy?

Nó lau khô tay, cầm theo dụng cụ, đi vào mái hiên vòm tránh nắng. Windy khẽ khàng ngồi xuống lan can, vỗ vỗ lên đùi mình, mắt nó sáng lên, lon ton chạy lại, gối đầu lên chân cô, nhắm mắt hưởng thụ. Windy gạt vài sợi tóc lòa xòa trước mặt nó.

- Tất cả kí ức đã quay lại rồi đúng không?
- Ừm
- Seny.... thật sự rất yêu Sky đúng không?

-....

- Vậy, lời nguyên đó... Seny định làm sao?

Nó im lặng không nói gì, cảm thấy có chút gượng gạo. Nó biết cô định nói gì, nó cũng biết, không chỉ Windy mà tất cả những người khác đều lo cho nó. Nhưng sự thật là nó vẫn vui vẻ tận hưởng từng ngày, có khi nào lời nguyên ấy không có thật, có khi nào nó và Sky sẽ mãi không bị chia rẽ. Hít một hơi thật sâu, không dám mở mắt nhìn những tia nắng gay gắt, mùa thu đã đến rồi mà vẫn còn chói chang như vậy sao?

Bất chợt từng giọt nước rơi xuống mặt nó, mưa sao? Hay là?

Khuôn mặt của Windy đầm nước, hai tay ôm lấy khoeo mắt, cắn chặt môi ngăn từng tiếng khóc, như một đứa trẻ chỉ biết kìm nén.

- Xin lỗi, xin lỗi... tôi chẳng thể giúp được gì, như tôi không muốn, không muốn thấy Seny...chết.

Tiếng khóc ấy càng nghẹn ngào, ray rứt, đôi mắt tím bồng chốc ứa lệ, không thể ngừng lại, lao vào ôm chặt lấy nó, vùi sâu khuôn mặt đang nức nở vào mái tóc mềm mại của nó. Đây không phải lần đầu nó thấy Windy khóc, nhưng thương tâm đến vậy thì quả thật là lần đầu tiên. Khiến những cảm xúc trong nó thập phần rối loạn, chỉ biết vỗ nhẹ lên lưng cô an ủi. Ngược đôi mắt xanh lên nhìn trời, chính nó cũng cảm thấy lo sợ, phải chăng nó không nên nhớ lại, không nên gặp hẳn?

Windy vẫn chưa thôi nức nở, ôm chặt lấy nó không chịu buông, nếu để Rany nhìn thấy lại nghĩ nó bắt nạt cô thì toi. Nó nhéo hai má trắng hồng của Windy, xoa xoa đầu cô rồi mỉm cười

- Khóc cái gì? Chẳng phải bây giờ vẫn ổn sao?

- Nhưng mà...

- Mấy ngày nay không có Haray, tao ngày không ngủ đêm không ăn, người phải khóc là tao mới đúng

- Ồ, tội nghiệp quá nhỉ. Được, tối nay tao đại khai sát giới nấu cho mày ăn.

- Có thể chứ, không uổng công tao trao phân gửi thân à nhằm trao thân gửi phận cho mày.

- À mà, bé Rin lại sang Mĩ rồi, có khi nào đã kiếm được cô bé xinh xắn nào không. Vì Rin không có nhà nên mày đành tự đi chợ đi.

Nó hiên ngang đứng dậy, giơ tay nghiêm nghị chào rồi lao vút vào trong nhà, chọc cho cô phì cười mới chịu chuẩn bị đi siêu thị.

Gió bất chợt nổi đến, làm rối tung những lọn tóc vàng, Windy thu lại nước mắt, nhìn theo bóng dáng từng từng của nó. Khuôn mặt lạnh nhạt, vô tình. Bóng hai người nấp sau thân cây dần tiến lại, đứng ngay bên cô

- Chỉ cần Seny xảy ra chuyện, em sẽ không ngại mà giết chết Sky đâu. Trong mắt em, ngoài nó ra, không gì quan trọng hơn cả.

- Anh hiểu_ Kevil chỉ khẽ gật đầu

- Làm thế quá bất công với hai người họ_ Rany trầm giọng

-----***-----

- Cà ri, sườn heo, thịt bò xào, pizza, đồ nướng, hải sản, thịt hun khói, canh cá... ờ còn gì nữa không nhỉ?

Seny loay hoay chọn đồ bỏ vào xe đẩy. Trong khi Sky ngáp ngán ngáp dài.

- Nữ vương của tôi, cho dù em có muốn ăn, cũng không thể kéo anh dậy sớm đến thế chứ? Đêm qua anh ngủ muộn mà.

- Anh ngủ muộn, tại sao?

- Mơ thấy núi ngũ hành sơn đè lên người, nặng gần chết. Mà cũng chỉ tương đương cân nặng của em thôi

- Anh chê em béo?

- Không phải béo, chỉ là mũm mĩm thôi, dù sao anh cũng thích ăn thịt hơn là gặm xương.

- Trư Bát Giới đi bộ ngàn dặm còn không giảm được kí lô nào, huống chi người ta còn ăn chay?

Sự thật chứng minh, đàn ông đều là những động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới. Nó cau mày, nhìn con mắt hau háu đang dán vào vòng một của nó, dạo này ăn hơi nhiều nên hơi trở mã quá đà thì phải? Sẵn tiện cái cháo treo gần đấy nó không ngần ngại phang ào khuôn mặt bánh trai của hắn.

- Em đánh còn ruồi

Tầm giờ cao điểm, xe có phần hơi đông. Ngay cả bãi đỗ xe cũng chật kín. Nó nghiêng răng nhìn mấy hàng xe nối đuôi nhau đi mãi không hết, mà xe của mình còn ở tít góc trong. Biết thế khi này để Windy tự đi mua đồ luôn rồi. Cuối cùng cũng kiên nhẫn đợi đến lượt mình, nó để lại động đồ cho Sky cầm, vội chạy vào lấy xe.

Năng có phần hơi gay gắt, chiếu xiên qua khuôn mặt hơi đỏ của hắn, đứng co chân trông túi đồ. Vừa thấy nó ra đã vẫy tay ra hiệu gọi nó lại gần.

Khuôn mặt Sky hơi tái, cánh tay đưa lên vẫy nó chột buông thông, lao đảo vài bước không hiểu chuyện gì, lao ra giữa dòng xe....kít....rầm.....

Chỉ nghe thấy một loạt âm thanh hỗn độn, tiếng hét của ai đó vọng lại, một dòng chất lỏng nhớp nháp, nóng rực bắn lấy cơ thể.

Mọi chuyện xảy ra trong phút chốc, nhanh đến mức nó còn chưa kịp định thần, cắn chặt môi dưới đến rướm máu để lấy lại tỉnh táo, nó lao ra khỏi xe, chạy đến bên hẻm. Con người đấy, nằm giữa một vũng máu, mắt vẫn nhắm nghiền, mái tóc đỏ bết lại càng thêm phần rục rờ.

-----***-----

Seny tựa người vào Kevil, khuôn mặt có phần tiều tụy, nhìn đèn phòng cấp cứu chớp nháy một hồi, mệt đến nỗi không khóc nổi, nếu thấy nó khóc, Sky nhất định còn đau lòng hơn. Thiên Nhi khóc lóc, làm loạn một hồi cuối cùng cũng thiếp đi trên lưng Lay.

Nó loạn choạng đứng dậy, Windy vội đỡ lấy tay nó bất ngờ bị đẩy ra, rồi tự mình vịn vào tường, lần bước dọc theo dãy hành lang, đi ra ngoài.

Không khí ngoài phòng bệnh còn căng thẳng hơn, chẳng ai kịp hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nhận được một cuộc gọi của nó đã vội lao tới bệnh viện. Windy ghen giọng

- Chuyện này...

- Có lẽ chỉ là trùng hợp...

Seny xả nước, vùi đầu vào bồn rửa mặt, tự trấn an mình. Khi người đó trở nên quan trọng, thì dù chỉ là một tổn thương nhỏ cũng khiến bản thân đau lòng, có lẽ nó đã triệt để hiểu được cảm giác này. Nếu là trước đây, có lẽ sẽ không lo lắng sợ hãi như thế. Là đang trở nên yếu đuối, hay đang yêu thương nhiều hơn. Cô gái trong gương lấy lại vẻ tự tin vốn có, kiêu ngạo mỉm cười. Nếu hẻm chết chỉ vì vài chuyện con con này, thì nó tự tay tiễn hẻm cho rồi.

Phòng cấp cứu vừa mở, Seny cũng cùng lúc trở lại. Kevil túm lấy vị bác sĩ gần đó hỏi vồ vập

- Bác sĩ, cậu ấy không sao chứ?

- Không sao, chỉ là mất máu nhiều quá thôi, nhưng cũng khôì hài thật, lại có thể gặp tai nạn ở bãi đỗ xe, thời buổi này thật là...

Vị bác sĩ bỏ lửng câu nói rồi cùng Kevil dời đi làm vài thủ tục. Vừa thấy dáng nó Windy đã lao vào ôm lấy, thút thít một hồi. Nó trấn an cô rồi mới bước vào. Mùi thuốc sát trùng, thuốc gây mê, mùi đặc trưng của bệnh viện, tất cả cuốn lấy áp chế nó. Vậy mà Sky vẫn nằm trên giường, an yên nhắm mắt, như thể chỉ đang ngủ một giấc. Tự nhiên nghĩ đến không biết nó đã bao nhiêu lần nhìn hăn ngủ như này rồi, cái dáng ngủ thật sự rất đáng ghét. Nó tiến lại gần giường, chạm vào tay hăn, bàn tay to ấm áp, bất tỉnh mà tay vẫn ấm như vậy sao? Khẽ lướt qua vết băng trắng trên đầu, trong lòng thật sự rất xót xa.

Chiếc lắc tay khê vang lên, mặt hoa hồng khảm ngọc lạnh ngắt chạm vào da thịt hăn, ánh lên những âm điệu đượm buồn. Tất cả những gì muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 107: Đêm

Mùi thuốc sát trùng thoang thoảng trong không khí. Sky khẽ giật khóe miệng, mắt nhắm nghiền, không muốn tỉnh dậy. Nói thử xem đây là tình cảnh gì?

Thiên Nhi nằm bên giường bệnh, khóc bù lu bù loa như thể trong đám tang của hẳn, ngay cả tiền giấy cũng đem ra rắc, điệu văn cũng chuẩn bị đọc. Lay đứng bên cạnh phụ họa, thổi một khúc tang thương. Rany, Windy và Kevil ngồi góc tường chơi bài cá ăn tiền, chốc chốc lại cười lớn một tiếng, chốc chốc lại than thở một tiếng. Đáng giận nhất là Seny, nó chẳng những không thèm đoái hoài tới hẳn, bày biện vài quả táo trên bàn, thích thú chơi phóng dao bạc, đếm sơ qua cũng gần chục quả dính trên tường. Thi thoảng có vài người đi qua tò mò liếc vào phòng, chắc nhầm tưởng đây là phòng tâm thần cũng nên.

Sky thở dài, khẽ mở mắt, nhìn liếc quanh phòng một hồi, ho hắng vài tiếng lấy lại sự tồn tại.

- A, Sky, anh tỉnh rồi, anh chưa chết, mà em lỡ mua vàng mã rồi, anh chịu khó giả chết chút nhé, để em cúng xong đã nhé_ Thiên Nhi dí đầu hẳn xuống tấm nệm, tiếng tục gào khóc.

- Sky tỉnh rồi, may quá, đấy nhé tao đã nói hẳn sẽ tỉnh trong hôm nay mà, hai người mau đưa tiền đây, có chơi có chịu_ Rany hào hứng nói về vụ cá cược nào đấy với hai người kia.

- Ủa, đã tỉnh rồi à? đợi chút em gọt táo cho ăn_ Seny mừng rỡ, rút con dao bạc trên tường, mũi dao còn cắm nguyên một quả táo bị găm nát bét.

Có khi nào sau khi ăn xong táo, hẳn sẽ chuyển từ khoa chấn thương đến khoa dạ dày luôn không?

Rõ ràng hẳn là người bệnh cơ mà, tại sao một chút ưu đãi cũng không có, Chẳng ai quan tâm hẳn còn sống hay đã chết, thật bất hạnh. Có lẽ hẳn nên chuyển đến khoa tâm lí mới phù hợp.

Tối muộn, mọi người đều lần lượt trở về biệt thự. Seny cũng tranh thủ về lấy ít đồ rồi tắt tả chạy vào bệnh viện. Đứng thở dốc một hồi, lại nhìn điệu bộ trêu tức của Sky, cũng may bây giờ hẳn đang bị thương, chứ nếu không đã ăn một đạp bay thẳng xuống giường từ lâu rồi.

Cầm bát cháo vẫn còn bốc khói nghi ngút trên tay, nó kê bàn gấp trên giường, rồi giúp hẳn ngồi dậy tự vào gối. Khuôn mặt Sky vẫn còn tái nhợt mệt mỏi, nhưng như vậy cũng hồi phục nhanh hơn người bình thường. Bất quá hẳn cũng chẳng thể gọi là người sức khỏe tốt không có gì là lạ.

- Chẳng lẽ em không dứt cho anh

- Anh bắt lực vậy hả?

- ... (0_0)

- Được được, anh muốn gì cũng được.

Dọn dẹp đồ đạc trên bàn, nhìn đồng hồ cũng khá muộn, vươn vai một cái, nó định sang giường bên cạnh ngủ thì bị túm lại. Sky dịch người qua một bên, để chừa khoảng trống trên giường cho nó, chẳng cần hẳn lên tiếng mời mọc, nó đã chui vào chăn nằm cuộn tròn, dụi dụi đầu vào tay hẳn, ngáp dài một cái. Hôm nay thật sự rất mệt mỏi.

- Sky, sáng nay tại sao anh lại bắt cần như vậy? Anh thật sự dọa chết em đấy.

- Sẽ không có lần sau đâu, ngủ đi

Sky nhỏ giọng, nghe tiếng thở khe khẽ của nó trong lòng mình.

Ánh trăng xuyên qua lớp cửa kính thủy tinh, rọi chiếu xuống mặt sàn, rồi bất chợt bị mây che khuất. Trong lòng khẽ hẫng một nhịp, chút bất an không dấu diếm cuốn lấy đôi mắt huyết đỏ lạnh lẽo. Hẳn chưa từng bất cẩn như thế, vô duyên vô cớ suýt chết. Chỉ cảm thấy đầu óc khi ấy mơ hồ, cả cơ thể bị rút cạn sức lực, tỉnh tỉnh mê mê mà ngã xuống. Ôm lấy cô gái trong lòng, nguyện sẽ đem cả sinh mạng và cuộc sống để bảo vệ. Vì thế nên, bất cứ điều gì cũng không màng đến.

Tiếng sách lật đều từng trang, căn phòng nhạt nhòa trong ánh đèn mờ ảo. Đường như bóng đêm rất muốn nuốt chửng nơi đây. Kevil gấp lại trang sách, day day hai bên thái dương, tựa người ra sau ghế, đưa mắt nhìn vào khoảng đen vô tận. Lại một đêm nữa anh không ngủ. Haray đã đi hơn một tuần lễ, không có liên lạc, không có thông tin, cứ như thể đang bỏ trốn vậy. Anh thật muốn bỏ việc đi tìm cô, nhưng lại không thể để nó lại. Đôi mắt xanh nhạt khẽ nheo lại, như một hồ băng lạnh không có sóng. Seny đối với anh vô cùng quan trọng, dù vậy, anh cũng không muốn làm tổn thương người khác, những người xung quanh mình.

Ánh đèn trong phòng tắt lịm, cánh cửa khép lại im lìm, chỉ nghe thấy tiếng bước chân đang chậm rãi đi xuống cầu thang.

Nước trong hồ quấy nhẹ, xao động trong đêm. Ánh sáng bàng bạc lấp lánh trên mặt nước. Từng giọt pha lê trong vắt bị tung lên không trung bởi chiếc đuôi cá tím mê mị. Windy càng lúc càng chìm sâu vào lòng hồ. Cứ vậy, trôi giữa dòng chất lỏng. Mái tóc vàng óng ả vươn dài từng sợi, bỗng bành uốn lượn, khuôn mặt có chút thất thần, ngẩn ngơ chẳng thể che dấu. Trong lòng thật sự rất hỗn loạn, rất muốn hét lên thật to, nhưng càng lặn sâu, càng không nghe thấy tiếng, ngay cả nước mắt cũng bị xóa bỏ.

Rany ngồi trên mặt hồ, lắc lắc ly rượu đỏ trong tay, nhìn theo bóng dáng đang chìm dần trong nước, không biết nên nói gì. Mái tóc lãng tử phiêu dạt, hướng đến cô đầy tâm trạng. Đợi Windy lại bơi trở lại bờ mới đưa khăn choàng cho cô, nhưng ai đó xem ra đêm nay không muốn trở lại phòng.

Bầu trời đầy những đốm lân tinh nhỏ, vũ trụ rút cục rộng lớn đến nhường nào? Thiên Nhi nằm trên đỉnh mái vòm, lẩm nhẩm đếm từng vì sao, chốc chốc lại quên không biết mình đang đếm tới đâu phải bỏ công đếm lại từ đầu. Nhưng dù có đếm bao nhiêu lần nữa cũng không thể tập trung, không thể ngừng suy nghĩ. Giơ cao bàn tay năm ngón, vói lên như muốn nắm lấy một vì tinh tú. Thật lạnh lẽo, thật cô độc. Bàn tay nhỏ bé của cô bị bao phủ bởi một bàn tay ấm áp to lớn. Lay ngồi xuống bên cạnh, chậm rãi lôi chăn ra từ chiếc túi to bên cạnh, lôi thêm hai cái gối, vệ mặt sẵn sàng cho một buổi ngủ ngoài trời. Thiên Nhi khẽ nhoẻn miệng cười, chui vào chăn nằm, tiếp tục đếm từng vì sao một, không biết đến chừng nào mới kết thúc. Hòa trong không trung bao la này, có tiếng sáo trúc vắng vắng, da diết, mịm mù và thê lương.

Xem ra đêm nay ngoài trừ Seny không ai có thể ngủ nổi.

*****-----

Mấy ngày nay Seny cứ chạy qua chạy lại thăm sky, cuối cùng hôm nay hẳn cũng xuất viện. Nó làm xong thủ tục, về phòng bệnh đã thấy Sky thu dọn đồ đạc xong. Tựa người vào cửa sổ, trầm lặng nhìn vào một điểm vô định nào đó. Vừa thấy nó đã tươi cười, xoa xoa mái tóc xanh đến rối bù. Hai bóng người, một cao một thấp cứ vậy phản chiếu qua ánh nắng gay gắt mà rời đi.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 108: Hồn Loạn

Trong đời, điều gì là đáng sợ nhất?

Cái chết? Có thật như vậy không?

Có lẽ...

Seny ngồi thần thờ trên phím đàn, nghe tiếng mưa ngoài hiên lạnh lẽo, ngay cả bản nhạc cũng quên mất lời. Từng giọt nước loang lổ trên mặt tấm kính, phản chiếu một hình ảnh nhạt nhòa. Một cơn mưa bất chợt, cơn mưa đầu đông cô độc như chính bản chất của nó.

Windy mở cửa bước vào, đứng sau lưng vén làn tóc rối của nó, vòng tay qua cổ ôm nó vào lòng, hai má mềm mại cứ cọ cọ vào cổ nó, khiến nó phải quay đầu lại nhìn.

- Sky về rồi, tưởng hai người phải dính lấy nhau như kẹo cao su với đế giày chứ

- Hajzzz mưa làm tâm trạng tao tụt dốc không phanh, mất hết tinh thần rồi.

Nó nằm bệt lên phím đàn, tạo lên những âm thanh nhiễu loạn chói tai. Windy nhú mày, khẽ cười nhẹ, dõi mắt ra cơn mưa ngoài kia, hình như tâm trạng cô cũng bị xấu đi rồi.

Kevil ngồi trong bóng tối, nhìn xung quanh phòng, trong lòng đều hỗn loạn. Những hình ảnh lướt qua trong đôi mắt xanh đều là cô gái ấy, xinh đẹp, dịu dàng, thông minh, một màu sắc thuần khiết, thuần khiết trong chính đêm đen. Mối dưới căn chật, cố gắng suy nghĩ. Haray đã đi đâu, rút

cuộc cô ấy ở đâu, anh đã tìm nhưng không thấy, tất cả những nơi ô ấy có thể đến, đều không lưu lại gì, cứ như đã bốc hơi vậy. Điều mà anh lo lắng, có khi nào cô... giận anh? Để xem nào, chẳng phải anh cái gì cũng nghe theo Haray hay sao? Hay là hôm trước anh đem bỏ mấy cuốn sách của cô ấy, hay là trước nữa anh không cho cô ấy mặc váy ngắn? Hay là trước của trước của trước cô ấy phát hiện anh là người làm hỏng bình thủy tinh mà cô thích? Haray nhỏ mọn vậy sao? Không thể nào?

Thật ra chính bản thân Kevil cũng có đáp án, nhưng anh sợ phải tin vào nó, cô ấy có lẽ đã trở về Địa Ngục, nhưng đáng sợ hơn chính là điều cô đang muốn làm.

Khuôn mặt Kevil tái nhợt không chút huyết sắc, anh vội nắm lấy chiếc áo khoác trên ghế lao vội ra ngoài.

Thiên Nhi vừa ăn bỏng, vừa tròn mắt xem phim, nằm dài trên ghế, lâu lâu lại cười lớn như thể tăng động, Vừa thấy bóng Kevil liền vui vẻ chìa túi bỏng ra mời

- Kevil, qua đây ngồi với em
- Anh có việc phải đi, báo mọi người anh sẽ không về trong vài ngày
- Ấy, khoan đã, từ từ... sao vội vậy chứ? Trời đang mưa vậy mà!

Thiên Nhi nhìn theo bóng người mất hút, cũng chẳng muốn bận tâm thêm.

Nó cuộn người nằm trong lòng ngực Sky, chăm chú đọc quyển sách trước mặt, lâu lâu lại khẽ liếc trộm hắt một cái. Cảm giác này cũng không tệ, ngoài trời mưa, nhưng trong lòng ấm áp, được nằm bên người mình yêu, quá romantic chứ gì nữa?

Hắn khẽ nhắm hờ đôi mắt huyết đỏ, cảm giác trong người rạo rực, như một ngọn lửa lớn dần đang thiêu cháy linh hồn hắn, trước mắt hình ảnh đều đen kịt mờ nhạt. Sky trừng mắt nhìn lại nó, thô bạo đẩy nó ra rồi lao nhanh ra ngoài. Seny ngồi bệt trên mặt đất, xoa xoa cục u trên đầu, cau mày tự hỏi chuyện gì đang xảy ra. Nó buộc gọn mái tóc xanh lam, cũng mau chóng chạy theo hắn.

Một góc khuất của vườn hoa hồng bị mưa làm ướt đầm, từng mảng đỏ thấm hòa vào mưa, lăn dài trên cánh hoa xanh nhạt. Sky dựa lưng vào một gốc cây, tay túm chặt lấy ngực áo, cắn răng chịu đựng nỗi đau bất chợt. Đầu như muốn nổ tung, như thể ngàn vạn con bọ đang gặm nhấm tàn phá từng tế bào, lồng ngực cũng bị cào xé, từng đợt từng đợt ho dữ dội khiến máu nhuộm đỏ vạt áo trước. Trong mắt ngoài một màu đen chẳng còn thấy gì. Tại sao? Tại sao lại đau đớn như vậy, chuyện gì đang xảy ra? Ngay cả ý chí cũng sắp biến mất, ngoài dần vật, đau đớn chẳng còn lại gì.

- Sky, sao anh lại ở đây? chị Seny đang kiếm anh khắp nơi kìa, anh xô ngã chị ấy phải không? Á, anh... tại sao, anh sao vậy?

Thiên Nhi buông cây dù trong tay, chạy về phía hắn, mặt tràn đầy lo sợ

- Tránh ra

Sky chẳng ngần ngại gạt cô qua một bên, cả người nhỏ bé bị va vào gốc cây, trong mắt cô bây giờ, tựa hồ chẳng nhìn ra được người anh của mình làm sao. Thiên Nhi, bò dậy, bùn đất lấm lem trên khuôn mặt trắng sứ, trên chiếc váy hồng phấn, cô chẳng may mắn bận tâm, lại chậm rãi tiến đến gần, vươn tay ra với hắn, nhưng lần này bị hắn túm lấy, văng xa ra.

- Chuyện gì đang xảy ra vậy? _ Seny đỡ lấy Thiên Nhi, dường như chẳng tin nổi vào mắt mình, bỗng chốc thấy hắn như đang phát điên. Nó loạng choạng bước về phía Sky nhưng bị gạt ra

- Sky, anh sao vậy? đừng làm em sợ, Sky anh...

Nó bị tóm lấy, bị đè dưới thân người cao lớn của hắn, từng giọt nước mưa từ trên trời rơi xuống rất bỏng da mặt, từng giọt nước nhỏ từ mái tóc hắn làm chua xót cõi lòng, bàn tay mạnh mẽ thô bạo ghì chặt lấy cổ nó đến nghẹt thở, khiến nó không cách nào phản kháng, cứ trơ mắt nhìn, nhìn vào màu đen kì dị đang bao trùm. Seny ho mấy hồi, vươn tay vuốt nhẹ vết máu trên khoe môi hắn, chiếc lace xanh đã nhuộm màu mưa như thể nó đang khóc, hơi thở đứt quãng từng hồi.

- Đừng sợ... có em ở đây

Sky buông lỏng tay, run run nhìn vết siết quanh cổ nó, hắn như đem gánh nặng trên vai trút xuống, như thể đã bị hút cạn sức lực, mệt mỏi ngã xuống người nó, hình như trong tiếng mưa, nó nghe thấy hắn nói gì đó, và cả dòng chất lỏng nóng rực thiêu đốt cả vai nó, nhuộm đỏ cả mái tócбет nước mưa

Thiên Nhi đi đi lại lại ngoài cửa phòng, mặt sàn dưới chân cũng sắp bị cô bào mòn rồi. Nó ngồi một góc thần thờ, mắt tròn trọc nhìn vào cửa phòng đang đóng im lặng, người vẫn đầm nước, còn chưa thay trang phục. Windy cầm khăn bông cẩn thận thấm đi từng giọt nước trên người nó. Vừa thấy bóng Rany và Lay cùng vị bác sĩ riêng bước ra mọi người đều vội lao đến

- Bác sĩ, anh trai tôi sao rồi, anh ấy bị bệnh gì vậy

- Xin lỗi, chính tôi cũng không rõ nguyên nhân, cơ thể cậu ấy thật ra không có gì bất thường, nhưng nội tạng đang dần bị phá hủy, tôi cũng không có cách

- Không rõ nguyên nhân, không có cách, ông làm bác sĩ làm gì chứ, ông nói vậy mà được à, thế thì ai chẳng nói được, cút về quê chăn vịt đi

Nó lao lên, túm cổ vị bác sĩ, gào vào mặt ông ta, Lay phải cản nó lại, nếu không nó thật sự hành hung chết người rồi. Rany vội đưa ông ta ra

ngoài

- Cảm ơn bác sĩ, bây giờ ông có thể về rồi
- Vậy tôi về trước, nếu có chuyện gì cứ gọi tôi
- Gọi cho ông, gọi cho ông để lo hậu sự chắc

Nó rút giày đạp mạnh về phía bác sĩ

- Thôi nào Seny, đừng nổi giận vô cớ, người ta có làm gì sai đâu

Windy vỗ vai nó an ủi. nó buông thông người, tựa vào cô

Rany xoay người, chỉ hướng phòng khách, ý bảo mọi người ra đấy. Không khí trầm mặc thật đáng sợ. Nó ngồi xuống ghế, vẫn tựa vào Windy, trở nên có phần tiều tụy. Rany nhìn một lượt, rồi mới thở dài nói

- Lần này không phải trùng hợp nữa rồi, Sky không bị biến chứng sau tai nạn, vậy chỉ có thể là do... lời nguyện của Ma Vương đã ứng nghiệm. Chuyện nay sắp vượt qua khỏi tầm kiểm soát rồi, nếu không nhanh chóng xử lí, e rằng Sky sẽ... mà có ai thấy Kevil đâu không?

- Anh ấy, nói sẽ không về vài hôm

Thiên Nhi nhỏ giọng, trầm mặc khác hẳn ngày thường, run run đứng dậy, bước đến chỗ seny, khuôn mặt bị mái tóc hồng che gần hết, cúi xuống nhìn sàn nhà

- Seny, chị tránh xa Sky ra đi, em biết như vậy là quá đáng, nhưng em sẽ không nhìn anh ấy chết đâu, vậy nên, chị mau tránh xa Sky ra, để anh ấy yên đi

- Em nói cái gì vậy, chuyện này đâu phải lỗi của Seny? Em đang quá ích kỉ đấy em biết không?_ Windy thét lớn

- Phải đấy, em ích kỉ, nhưng không thể để Seny khắc chết anh ấy được, mọi người có ai hiểu không hả, có ai hiểu không? Mọi người cũng ích kỉ như vậy thôi, lo sợ Seny chết chứ gì, vậy tôi lo cho anh tôi thì có gì sai? có gì sai hả? Chẳng lẽ phải lấy mạng anh tôi để đổi mạng seny sao?

- Em im đi_ Windy phần nộ đang tay tát Thiên Nhi

Thiên Nhi ngừng lại, nước mắt lăn dài trên khuôn mặt, quay người bỏ chạy thật nhanh. Cô có thật quá ích kỉ , quá tùy tiện không? Là cô muốn hai ngườii bọn họ quay lại bằng được, bây giờ cô lại chia rẽ bọn họ bằng được, là cô sai sao? Thật đau, thật mệt.

- Windy, em quá đáng rồi đấy_ Lay hần học nhìn cô

- Đủ rồi, em chỉ muốn bảo vệ mọi người, em không muốn phải hi sinh ai cả

- Em cũng chỉ đang ngụy biện thôi

Lay lạnh lùng quay người rồi biến mất hút

- Mọi người, thôi được chưa, đừng cãi nữa, loạn hết rồi_Rany thét một tiếng

- Còn ai nữa đâu mà cãi

Nó buông tay Windy, lãnh đạm đứng lên, bước về phòng.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 109: Hồn Loạn_ Tiếp

Mở hé cửa phòng, nhìn rõ thân ảnh người đang nằm trên giường, hẳn bây giờ thật giống một viên pha lê, mà nó chỉ cần chạm vào lập tức sẽ vỡ vụn. Nó thu tay lại khép cửa rồi rời đi. Mưa vẫn không ngớt, mưa thật buồn, da diết, nặng nề, tựa như tâm trạng của ai đó.

Thêm một chút nữa, chỉ cần một chút nữa thôi, cô nhất định sẽ làm được!

Haray vẫn cầm chặt bông hoa bỉ ngạn, máu từ trên người túa ra chẳng biết từ chỗ nào, hình như cũng không đau đớn, hoặc là cô đã không thể cảm nhận được nữa rồi. Đôi tay trắng trẻo đầy vết thương, cô cứ vậy, thiếp đi bên cạnh xác chết của con ma thú. Giao chiến với nó ba ngày mới thắng nổi, chỉ là thú canh cổng mà đã khó khăn vậy rồi, điều gì còn đang đợi cô phía trước đây? Thu lại chút sức lực, Haray rút lấy một lá bùa, dùng máu của ma thú nhuộm đỏ làm chìa khóa mở Hắc Ám, nơi sâu thẳm của Địa Ngục. À không, nơi này chẳng thuộc về đâu cả, nằm ngoài nhân giới, ma giới, và thần giới, một nơi đáng sợ. Khẽ nhếch môi cười khẩy, đáng sợ thì sao chứ? Cùng lắm là hồn phi phách tán, vĩnh viễn không đầu thai. Chỉ là trong lòng không kìm được bị thương, cô muốn cho người ta hạnh phúc, cho người khác cơ hội, nhưng lại đang tâm cướp đoạt cơ hội của chính mình, ủy hoại đi cả niềm sống của người mình yêu. Giọng nói yếu ớt, mỏng manh vang lên giữa rừng hoa bỉ ngạn, từng cánh hoa đỏ thắm bay trong đêm đen vô tận. Đã bao lâu rồi? Thật muốn có thể nhìn thấy ánh mặt trời lần cuối, hay chí ít là dải ngân hà rực sáng trong đêm trắng.

- Xin lỗi...

Haray dưới nơi sâu thăm tắm tối này lẳng lẽ thì trên nội điện cũng sắp bị Kevil phá tan nát.

Tay phải túm cổ một con tiểu yêu, chân đá phăng cánh cửa, hùng hổ xông vào, chẳng có chút quy củ. Đôi mắt xanh lạnh lẽo tựa hồ có thể làm một trận cuồng phong lật sạch nội điện này. Phán Quan đang phê văn thư vội vàng chạy lại, tỏ vẻ cung kính.

- Thái Tử, người đến đây làm gì?
- Diêm Vương đâu?
- Ngài ấy có chuyện chưa về
- vậy Haray?
- Công chúa? Sao có thể ở đây được chứ?
- Không có? Vậy ta tự tìm

Tự tìm tức là lục từng tất đất dưới đây lên. Làm ơn đi, sức phá hoại của Tiểu Long Nữ, dưới Địa Phủ này không ai không biết, nay lại thêm anh trai song sinh của cô ta, có phải muốn bọn họ dọn ra ngoài xin ăn luôn không? Phán Quan do dự, không biết nên can hay không?

Gió từ cửa lùa vào tùy ý làm loạn, thân người cũng nhanh chóng tiến vào, tóc đen dài buộc lỏng dưới thắt lưng, mặc âu phục cùng áo sơ mi đen, đang thong thả bước đến. Khí chất kiêu ngạo, hắc ám vô cùng. Diêm Vương chỉnh lại cổ áo, mắt vừa lúc chạm với Kevil, cũng không hoảng loạn khi thấy anh ở đây, vui vẻ chào hỏi

- Kevil, cậu đến đây làm gì? Rảnh rồi vậy sao?
- Nào có, chẳng qua đến tìm Haray thôi

- Hử, Haray, nó ở cùng mấy người mà, có về đây đâu, phải không Phán Quan?

Diêm Vương đưa mắt nhìn phán quan dò hỏi, rồi mới tiếp tục

- Hay là hai đứa cãi nhau nên nó bỏ đi, Kevil nói cho cậu biết, dù sao Haray cũng là em gái ta, cậu làm gì cũng phải nể mặt chứ, nó là đứa con gái hiểu chuyện, sẽ không gây chuyện vô cớ, chẳng qua thích ném đá giấu tay thôi...

Kevil cười méo xệch, đây có thể coi là kẻ xấu đúng không? Dù sao để cho chắc ăn, vẫn nên thăm dò thêm một chút.

Mưa ngoài kia dường như không có dấu hiệu chấm dứt, Nó thu người sau vào một góc, ngồi thần thờ vô hồn, mắt mông lung nhìn ra ngoài cửa sổ. Yếu đuối? nhu nhược? đây không phải con người nó, dù có ép mình trở nên mạnh mẽ nó cũng không chịu khuất phục. nhưng Thiên Nhi nói không sai, nó đúng là đang khắc chết hằn, khắc chết người mình yêu. Trong lòng cảm thấy rất khó chịu, tâm can không ngừng đau đớn. Vì sao vậy? nó mong cầu điều gì lớn lao lắm sao? chỉ muốn bình bình an an sống cạnh hằn mà cũng khó khăn thế sao? Thiên a, ông là muốn bức chết nó hay rảnh quá vẽ chuyện cho nó làm. Mà còn là một câu chuyện bi hài.

Đôi môi khẽ mở, giữa đêm nhạt nhẽo khẽ hòa cùng tiếng mưa. Không sao, mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, sẽ ổn thôi. Không phải Sky đã hứa sao, hứa sẽ mãi ở bên cạnh nó. Vì thế nên nó sẽ tin tưởng, hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng liệu có ổn thật không? khi trái tim không ngừng rỉ máu. Đừng nghĩ khóc mới là bi thương, tột đỉnh của sự đau đớn chính là im lặng đến tuyệt vọng.

Lay vội vã chạy ra ngoài đuổi theo Thiên Nhi, ngoài trời mưa lớn như vậy, anh không thể an tâm. Mà để tìm ra cô cũng chẳng khó khăn gì, cái bóng nhỏ nhắn, bộ váy hồng phấn còn dính bùn đất, thân ảnh run run ngồi

một góc trong vườn. Tiếng khóc nào nề mệt mỏi dường như kéo cho đêm dài lê thê. Lay khẽ khàng tiến lại, ôm lấy cô mà an ủi cứng nung. Đứa trẻ này thật sự bị chiều hư thôi, thấy có người quan tâm lại càng tủi thân, càng gào khóc to hơn. Có lẽ giờ phút anh thật sự hiểu thế nào gọi là đau lòng.

Lay lau nhẹ đi từng giọt nước mắt, như thể sợ làm vỡ một viên pha lê, cởi áo khoác ngoài choàng lên cho cô. Thiên Nhi ngạc nhiên nhìn anh, nước nở một hồi mới uất ức nói

- Áo của anh cũng ướt rồi, còn đưa cho em, anh coi em là cái mặc áo phải không?

- =___=!!!

- Anh nói xem, có phải em sai không? Có phải em ích kỉ không? Là em trăm phương ngàn kế gán ghép họ, giờ lại muốn chia rẽ, em...hức...em thật sự sai sao?

Thiên Nhi cúi gằm mặt, điệu bộ như thể đang nhận lỗi, đầu óc không ngừng dẫn xé. Tâm trạng vừa phức tạp, vừa hỗn loạn, thật sự sắp bị hại đến bùng nổ rồi.

- Vậy em có cảm thấy mình sai không?

- E không sai!

- Vậy thì em không sai

- Hối anh cũng như không

Chương khí mịt mù bao phủ, một lớp khói đen dày đặc bám xung quanh người Kevil. Đôi mắt hằn cả những tia máu, không nhân nhượng uy hiếp Phán Quan.

- Nói, Haray hiện tại đang ở đâu?

- Thật sự ta đâu có biết, công chúa điện hạ không có ở đây
- Ông không nói, vậy đừng trách tôi không khách khí

Anh căn bản chẳng đem Diêm Vương đặt vào mắt, chủ còn đứng đây mà không cần xin phép đã đánh người. Diêm Vương tao nhả vuốt lại mái tóc, không nhanh không chậm.

- Đánh chó phải ngó mặt chủ, cậu làm vậy chẳng phải không nể mặt ta sao?

- Diêm Đế, ta cũng không phải chó mà?

- Ông câm miệng

Phán Quan tội nghiệp uất ức vẫn đành im lặng, dù sao ông cũng làm việc ở đây lâu năm, cũng đã già rồi, sao có thể bị coi thường như vậy?

- Này, Phán Quan, thật sự em gái ta không có ở đây? ĐÚNG KHÔNG?
_giọng Diêm Vương cũng mang ba phần đe dọa

Bây giờ không phải một, mà là hai quả bom cùng khủng bố, trái tim nhỏ bé yếu ớt của ông sắp không trụ nổi rồi, đặc tội với công chúa, hay đặc tội với hai người này, ông phải suy xét thêm chút nữa. Mà thật lòng ông cũng không muốn hại chết công chúa, đại ma đầu kia đành chịu thiệt vậy.

Phán quan khom lưng, dẫn đo một hồi, mới nói.

- Công chúa điện hạ thật ra đã về nhiều hôm, có điều cô ấy không muốn cho Diên Đế biết, hiện tại cô ấy muốn mở cánh cổng Hắc Ám

- À, mở Hắc Ám môn, ra vậy nó về rồi à...Cái gì, Hắc Ám? nó định làm cái quái gì thế?

- Chẳng lẽ cô ấy thật sự muốn... mau đến đây thôi, còn đứng đó_ Kevil phất tay áo rồi nhanh chóng biến mất

- Phán Quan, ông giỏi lắm, để xem sau khi trở về ta xử lí ông thế nào?

Diêm Vương cũng vội vã rời theo, để mặc Phán Quan lệ rơi đầy mặt.

Phòng khách chỉ còn mình Windy ngồi cô độc, lặng lẽ hướng mắt ra ngoài, mông lung suy nghĩ. Seny từ trên lầu bước xuống, ngồi ngay bên cạnh cô, tựa vào vai cô vờ như đang ngủ. Thiên Nhi và Lay cũng quay trở về, người ướt sũng, đứng trước cửa phòng. Không khí càng trầm mặc, tĩnh lặng hơn, chẳng ai nói gì, cứ như hai mảnh sáng tối tách biệt. Rany vội chạy từ trên lầu xuống, hốt hoảng như thể tận thế sắp đến nơi.

- Không hay rồi, Kevil và Haray bọn họ đều ở Minh ty rồi.

- Vậy thì sao? Có lẽ Haray muốn đến thăm Vương Ca

- Không phải, nghe nói Haray muốn xông vào cấm địa, mở Hắc Âm môn

- Cái gì? _ Windy đứng phắt dậy

- Cánh cổng Hắc Âm? Nơi này tuyệt đối không được vào, không phải sao? Haray đến đây làm gì?_ Seny ngờ vực

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 110: Ác Quỷ Mĩ Tư Đế

"Đây là thứ gì?"

Những nhành lá vươn dài, cuốn lấy thân người hắc, trong màn đêm tĩnh lặng, từng sợi dây thường cuộn chặt, chôn vùi hắc dưới đáy vực sâu...

Cô ấy thật đẹp, thật thanh thuần, tựa như một thiên sứ đứng trước mặt hắc, nở nụ cười an yên. Đôi tay dịu dàng khẽ chạm vào hắc, cười ngọt ngào

Hắc ngược đôi mắt đục ngầu, mừng rỡ vươn tay ra, nhưng tất cả đều tan vỡ...

Cô gái trước mặt nằm trong một vùng máu đỏ chói, cứ vậy mà tan biến dần đi"

Sky hoảng hốt ngồi bật dậy, ôm chặt nơi ngực trái, đảo mắt nhìn quanh phòng. Chỉ là một giấc mơ. Dưới nhà ồn ào, huyền não tiếng nói chuyện làm hắc tỉnh giấc, chuyện gì đã xảy ra? Từng mảnh kí ức mơ hồ xâm nhập quẩn lấy tâm trí, dường như hắc đã làm điều gì đó, sau khi mất đi ý thức. Đôi đồng tử đỏ hơi nheo lại, khuôn mặt trở nên trắng bệch, hồi phục hô hấp rồi mới bước xuống lầu.

Windy xắn tay áo, mặt hung hãn định lao ra ngoài, Rany giữ tay cô lại, vô cùng bình tĩnh. Nó trầm ngâm ngồi trên ghế, hai người kia không hiểu sao người ướm sưng, đứng trước cửa.

- Chuyện gì mà náo loạn vậy?

Sky hăng giọng, vừa thấy hắc, Thiên Nhi lại nức nở, nhào đến thật nhanh, ôm lấy eo hắc mà khóc, cứ như thấy hắc bước từ cõi chết về. Seny

đứng bật dậy, mặt tỏ vẻ vui mừng, nhưng ngay sau đó trừng mắt xuống, ngồi phịch xuống ghế, cười ngậy ngốc. Rany thở phào như trút được gánh nặng, bắt đầu giải thích

- Haray vắng mặt mấy hôm là để trở về địa ngục, khi này phán quan có báo lại, cả kevil cũng ở đấy rồi, có vẻ họ muốn mở Hắc Ám môn. Mọi người đang bàn xem có nên đến đó không

- Phải đi chứ sao không?

Windy hét lớn, gom lại chút bình tĩnh cuối cùng. Sky có phần kích động

- Vây, chúng ta cùng đi

- Không được, anh ở lại_ Lần này đến nó lớn giọng

- Đúng, anh phải ở lại_ Thiên Nhi hòa theo

- Tại sao?

- Tôi nói, anh phải ở lại, những người khác muốn đi đâu cũng được, tôi cũng sẽ ở lại

Nó quả quyết, trên mặt vô cùng phức tạp, không nhìn ra tâm tình, sau đó thẳng thừng quay đi, cũng chẳng màng điều gì phía sau. Vây là mọi người chia làm hai nhóm, Rany, Windy và Lay đến Địa Ngục xem tình hình. Seny, Sky và Thiên Nhi ở lại biệt thự.

-----*****-----

Cánh cửa Hắc Ám, nơi nằm ngoài tam giới, chứa đựng tất cả những gì bí mật nhất. Pháp thuật cổ xưa, công thức ma đạo, linh thú... tất cả những thứ gây nguy hiểm và đe dọa tới thế giới. Bị phong ấn hàng vạn năm, để không ai tìm được đường đến đây, nó được đặt sâu thẳm dưới địa ngục. Thời gian

ở đây bị ngưng đọng lại. Lối vào phải vượt qua một rừng hoa bỉ ngạn, đánh bại ma thú gác cổng, dùng máu của nó làm chìa khóa mới có thể mở cổng hắc ám. Tùy theo mục đích của những người tìm đến mà đáp ứng, lựa chọn thứ mình cần, lẽ dĩ nhiên cái giá phải trả cũng chẳng hề nhỏ.

Haray mím môi, cô muốn giải phong ấn, muốn nó tiếp tục sống, bởi vậy cô muốn khởi động ma pháp cổ, đánh thức Ác Quỷ, để kí kết hiệp ước trao đổi. Căn phòng trước mắt không biết rộng bao nhiêu, dài bao nhiêu, nhưng thật sự lớn quá. Những tủ sách khổng lồ xếp chồng lên nhau, từng vòng từng vòng sách. Lớp bụi bám thành từng lớp dày, mấy ngọn đuốc trên tường cứ sáng rực qua hàng vạn năm. Hóa ra đằng sau cánh cửa Hắc Ám cũng chỉ như này, không đến nỗi ghê sợ như trong tưởng tượng của cô, bởi ngoài sách ra nơi này cũng còn gì nữa đâu? Nhưng muốn giải lời nguyền phải tìm ở đâu? Bảo cô tìm hết đồng sách này? cả đời cô sợ cũng chẳng nổi nữa.

Tiếng cười chua chát, vang vọng trong khoảng không gian mênh mông. Haray cảnh giác đảo mắt nhìn xung quanh, tiếng cười như thể vọng ra từ bốn phía, không biết từ nơi nào vang đến. Nghe như giọng một người con gái. Bóng đen đột ngột xuất hiện đằng sau lưng, thối một làn hơi mỏng vào gáy cô, nhưng quay lại không thấy ai.

- Kẻ nào? mau ra đây, đừng có chơi trò giả thần giả quỷ

- Giả thần giả quỷ, ta vốn là quỷ cần gì phải giả mạo?

Giọng nữ ấy nhạt nhẽo đáp lại, vẫn không lộ mặt. Haray cũng khẽ nhếch môi nói

- Nếu đã biết tôi đến tìm, vậy có thể ra gặp mặt không

- Haha cô gái gan lắm, dám đến đây gặp ta, có điều, ta lại không muốn ra

- Không muốn ra vậy nhất định là xấu đến ma chê quỷ hờn không muốn để ai trông thấy

- Con bé hồn lảo, lão bà này sống hàng trăm năm nay chưa từng có ai chê ta xấu, đưa con nít ranh từ đâu đến dám chê bôi ta

Tiếng cười trở nên giận dữ, làn khói đen từ đâu ùn đến, như một bông hoa tuyết trên không trung ngưng tụ lại, rồi dần tản ra. Người đàn bà trong làn khói đó, ngồi ngạo nghễ trên chiếc ghế vàng của bà ta, lười nhác nhìn xuống cô như liếc một sinh vật thấp kém hơn mình. Xinh đẹp, yêu mị, kiêu ngạo, tất cả đều toát lên từ người phụ nữ đó, bộ váy đen lụa tung bay trong không trung, làn da trắng tuyết không đoán nổi tuổi thật, mái tóc dài lan tỏa, trên tay nắm cây quyền trượng, uy quyền như một bà hoàng. Khí thế bức người này khiến Haray run sợ mà lùi lại phía sau.

- Cô gái trẻ, ta là Mĩ Tư Đế, ác quỷ mà cô đang tìm

- Không tin được, tôi cứ nghĩ ác quỷ phải là mấy con quỷ tai nhọn, da nhẵn nheo, nanh nhọn nhọn, lưng khòm, mặt già nua xấu xí, ai mà ngờ lại xinh đẹp như vậy

- Đây là đương nhiên

- Ủm tuy hơi khác với tưởng tượng, như bản tính xấu xa chẳng sai một li, đúng là quỷ có khác

- Con ranh kia, có tin lão bà này đá một cước là người bay về biển Đông ngay không?

- Hừm, không chỉ xấu xa mà còn thô lỗ chua ngoa nữa, đúng là nữ quỷ

Lần này người đàn bà xưng Mĩ Tư Đế kia không thèm cãi với cô, ngả người nằm trên ghế, cười mê hoặc nhìn cô, mắt tà mị đầy thâm ý. Haray

cũng không muốn nhiều lời, sớm phút nào tốt phút đấy. Cô ngồi xuống, khoanh tròn chân, tự nhiên như ở nhà, ngược mắt hỏi

- Mĩ Tư Đế, bà thật sự là Ác Quỷ mà tôi cần tìm?

- Ngoài ta ra, ở đây chẳng còn con quỷ nào nữa đâu, ta đã ở đây bao lâu rồi nhỉ? Lâu quá nên ta cũng chẳng thể nhớ nữa, không biết đã bao nhiêu thế kỉ rồi mới có người tới đây tìm ta, nói đi cô gái, cô muốn gì?

Thoắt cái, bà ta đã xuất hiện sau lưng cô, cầm lọn tóc của cô đặt trên môi mình, đôi mắt tím nhìn chăm chăm vào con người cô, khóe miệng khẽ mở nói những lời ngon ngọt. Mùi hương quyến rũ mụ mị tròn vờn quanh chóp mũi, làm cô thật sự thoải mái, còn có phần mơ màng. Mĩ Tư Đế đưa tay cầm lấy bông hoa bỉ ngạn đặt trước ngực cô, thấy vậy cô vội giữ lại, lùi nhanh về sau cảnh giác. Bà ta cười khế, tiến về phía cô, dùng vẻ mặt châm biếm, khiêu khích

- Cô gái, cô muốn gì? Tiền tài địa vị, hay đàn ông?

- Chà, mấy thứ bà nói thô bỉ thật đấy

- Ta thỏa mãn lòng tham của con người, có gì sai nào, những kẻ đến tìm ta đều vì tham vọng của mình, cô còn muốn tỏ ra thánh thiện?

Từ lúc nào khuôn mặt bà ta đã áp sát vào cô, như nhìn thấu tâm can, đem tất cả trong cô ra phơi bày, bàn tay mịn màng chạm lên khuôn mặt đầy vết thương của cô, thêm khát, ham muốn mà nhẹ nhàng vuốt ve.

Haray trừng mắt, cô chẳng e ngại điều gì, tuyệt đối không thể bị yếu thế, ván bài này là cô đem tính mạng mình ra đối, chẳng có gì phải do dự, cũng sớm không còn đường lui nữa rồi. Haray nheo mắt, rõ ràng là cười nửa miệng, nắm lấy bàn tay đang làm loạn trên khuôn mặt mình, hất tung ra xa, lại chống tay đè Mĩ Tư Đế dưới thân người, đánh giọng quả quyết

- Giải trừ lời nguyện của Ma Vương trên người bạn tôi, giá cả thế nào cũng được

Có chút bất ngờ vụt qua đáy mắt Mĩ Tư Đế, nhưng rất nhanh đã nghe thấy giọng cười thỏa mãn đầy trào phúng của bà ta, ôm cô vào lòng, xoa xoa đầu như cưng nựng con chó nhỏ, giọng vô cùng sủng nịnh

- Nha, đúng là con gái của lão Diêm Vương thôi, đáng yêu chết đi được, Ta sẽ giúp cô.

Chẳng để ý đến ánh mắt ngỡ ngàng của Haray, phất tay một cái, cả cô và Mĩ Tư Đế đã ở trong một căn tầng hầm, nơi này không sáng sủa như nơi cô vừa bước vào. Nhưng lại rất sạch sẽ, còn có mùi thơm thoang thoảng dễ chịu. Mấy hòm gỗ chất đầy góc phòng, lại thêm tủ sách ngổn ngang. Mĩ Tư Đế nhìn quanh xấn tay áo lụa, vứt bỏ hình tượng quý bà sang một bên, lẳng xẵng lục lọi đồ trong phòng, vừa bận rộn vừa nói

- Ta ở đây đã rất lâu rồi, chuyện ngoài kia như thế nào ta cũng chẳng thể biết, có điều nếu là Ma vương thì ta từng quen ông ta. Có thời gian còn cùng ông ta nghiên cứu ma thuật hắc ám, nên giải lời nguyện không phải chuyện khó, có điều người cũng biết, cái tên đấy cố chấp, đê tiện, chẳng tốt lành gì, nên muốn phá vỡ lời nguyện cũng không dễ đâu.

Haray im lặng, nhìn Mĩ Tư Đế bận rộn, mông lung suy nghĩ một hồi. Mĩ Tư Đế tìm thấy cuộn giấy cổ trong một cái rương cũ kĩ, giơ lên cho cô xem. Sau đó đem giở ra trước mắt cô. Cái này căn bản có xem cô cũng không hiểu, chữ viết hơi trừu tượng, cô chưa từng thấy loại chữ cổ như này, hoặc cũng có thể là chữ tượng hình. Mới nhìn qua đã thấy thật cao thâm hàm ý, con đường trước mắt càng mịt mù hơn mà.

- Mĩ Tư Đế, trong này là cách giải sao? Viết cái gì vậy?

- Ai nói với người đây là cách giải, là thư tình của ta đó, ây dà, lâu quá rồi mới thấy lại, chẳng nhớ là năm đó ai viết cho ta

Dường như vạch đen chảy đầy mặt, Haray nén nuốt cơn giận, cố cười nhu hòa. Đùa sao? Cô đâu có đến đây để nghe tâm sự của bà già quá lứa lỡ thì này cơ chứ? Muốn cô tức chết?

Mĩ Tư Đế đem đến một hộp phấn thơm, cẩn thận lau chùi lớp bụi bám ngoài. Một hộp phấn của nữ giới làm bằng đồng, hoa văn bên ngoài khá đơn giản, nhưng mùi hương của nó rất khó ngửi, làm mê mẩn thần trí. Bột phấn bên trong trắng tuyết, còn chưa đụng đến một lần. Haray chỉ liếc bằng nửa con mắt, lưỡi nhác nằm dưới sàn

- Lần này lại là người tình cũ không nhớ mặt của bà tặng nữa sao?

- Đây là cách giải nha

Mĩ Tư Đế không nhanh không chậm nói, nhưng thật sự dọa chết Haray. Cái thứ cô cho rằng siêu nhiên đọc không hiểu kia chỉ là một bức thư tình, còn hộp phấn tầm thường cô chẳng thèm liếc mắt lại là thứ mà cô đang tìm bấy lâu. Đưa mắt nhìn Mỹ Tư Đế, lại ngược mặt lên trời. Lão Ma Vương chết tiệt, Mỹ Tư Đế chết tiệt, cả hai người đều bệnh hoạn như nhau. Dĩ nhiên những lời này chỉ có thể ngấm ngấm đổ lệ để trong lòng.

Haray còn chưa hoàn hồn đã bị Mỹ Tư Đế ôm lấy, thoắt cái đã dịch chuyển về chỗ cũ. Bà ta lại cao ngạo nằm trên vương vị của mình, dùng giọng bồn chột liếc xuống nhìn cô.

- Đem máu của người hòa vào hộp phấn, viết ra vòng tròn ma pháp, sau đó đem người đặt ở chính giữa làm vật tế, ta sẽ thi triển phép thuật xóa bỏ lời nguyền. Khi lời nguyền hóa giải người cũng chính thức chết đi, linh hồn và thể xác đều không thể vào vòng luân hồi. Nói tóm lại là vĩnh viễn không đầu thai. Nhưng linh hồn của người sẽ không biến mất, mà phải ở lại đây, mỗi ngày đều chịu cực hình, mổ bụng, moi gan hay để thân thể bị giòi bọ đục khoét mỗi ngày, chịu đủ đau đớn gì đó... nó cũng chẳng khác cách hành

hình ở địa ngục là mấy. Chuỗi ngày đau khổ chỉ có thể bắt đầu mà vĩnh viễn không kết thúc. Công chúa như người có lẽ hiểu rõ hơn ta nhỉ?

- Chỉ vậy thôi sao?

- Haha chỉ vậy thôi, cô không sợ sao?

- Tôi lại cảm thấy chỉ như vậy mà có thể phá giải lời nguyền của Ma Vương, thật sự quá hời

Đôi mắt đen cương nghị nhìn thẳng vào Mĩ Tư Đế, còn có phần thách thức, khoe miệng bà ta khẽ nhếch lên, đôi tay đặt trên làn môi mỏng như đang suy nghĩ, mỉm cười trào phúng.

- Vậy còn bà? điều kiện để bà giúp tôi là gì?

- Không cần, cô đã trả rồi

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 111: Từng Người Chúng Ta 8

Mĩ Tư Đế cười đầy thâm ý, rút cây trâm cài trên đầu lẳng lặng tiến về phía Haray, cầm bàn tay xước xác trắng trẻo của cô, cứa một đường vừa dài vừa sâu trên cổ tay. Phấn trắng trong hộp hòa với máu nhuộm thành màu đỏ hồng. Nhìn từng giọt máu của mình nhỏ xuống, bị nuốt trửng trong bột phấn cô không khỏi xót xa. Thì ra cảm giác bị cắt tiết là như thế này.

5 phút trôi qua

!0 phút

15 phút

25 phút

Máu vẫn không ngừng chảy, hộp phấn trong tay Mỹ Tư Đế vẫn chưa hòa đủ máu, Haray kinh hãi liếc mắt nhìn bà ta

- Có khi nào tôi chết vì mất máu trước khi chết vì bị hiến tế không?

- Kì lạ, nhiều máu như vậy rồi mà không đủ, hay là ta còn nhẹ tay quá?

Nói đoạn cứa thêm mấy vết nữa trên tay cô, chăm chú nhìn máu chảy xuống như người ta hay nhìn giọt cà phê phin vào ban sáng.

- Sao bà không cắt cổ tôi luôn đi mà hứng tiết

- Đúng ha, vậy mà ta không nghĩ ra

Có đôi lúc người đàn bà trước mặt cô rất kì quặc, mà cũng phải, sống một mình tại nơi lạnh lẽo này lâu như thế, đầu óc có ầm mố cũng không phải chuyện lạ. Bột trắng

trong hộp bị hòa tan với máu đỏ. Mĩ Tư Đế dùng nó vẽ lên một vòng tròn lớn, những hình thù, phù chú quái dị mà Haray chưa bao giờ thấy. Cô mù mờ nhìn ngón tay uyển chuyển thoăn thoắt, vẽ lên một vòng ma pháp bằng máu của mình. Nắm chặt cổ tay còn vương máu, dựa lưng vào tường. Không biết mọi người lúc này thế nào rồi? Thật sự mà nói cô không nghĩ đến chuyện sẽ không gặp lại họ. Nếu biết trước cô sẽ gửi lời tạm biệt thật tốt rồi.

Bên trên kia, Kevil đang vội vã tìm đến cánh cổng Hắc Ám...

Cảm giác này là gì? Hụt hẫng? Trống vắng? Nó không phân biệt nổi. Mưa ngớt rồi, ông trời cũng ngừng khóc rồi, vậy nó vì điều gì mà rơi lệ?

Seny ngồi thẩn thờ trên bậc thềm, tay chống cằm nhìn xa xăm. Trên mặt sân còn đọng lại những vũng nước, phản chiếu bầu trời trong vắt. Không khí thanh nhẹ mát mẻ đúng chất thu. Hoa trong vườn tắm trong làn nước trở nên tươi mới, tất cả đều được nó thu vào trong mắt, ngưng tụ lại thành một giọt pha lê thuần túy nhất. Khóe miệng khẽ kéo lên cười, cười thật chua xót.

Đâu phải cứ vui mới có thể cười? Cứ buồn mới có thể khóc?

Sky hẳn đang nghỉ trong phòng, Thiên Nhi hẳn cũng đang ở bên cạnh, nhưng vậy thì sao? Nó không dám đối mặt với hắn. Chưa bao giờ hai người có cảm giác xa cách như vậy, kể cả là trước kia, khi không nhận ra nhau.

Tiếng ho húng hẳn cùng tiếng thở mệt mỏi của hắn làm nó thêm se thắt lòng. Túm chặt vạt áo trong tay, nó vội đứng dậy chạy lên lầu. Thiên Nhi cầm chiếc khăn lụa trong tay, nhìn thấy cả chất lỏng màu đỏ thấm vào từng

sợ hãi. Sky dựa người vào tường thở dốc, vạt áo trước ngực xô lệch đi nhiều, người trở nên tiều tụy. Thấy nó nép mình phía sau cánh cửa hắn khẽ cười vẫy tay kêu lại. Nó dè dặt đi vào, lướt qua bên Thiên Nhi, thật muốn lao vào lòng hắn, muốn nói cho hắn biết nỗi sợ trong lòng nó, nhưng lại không đủ can đảm. Môi khẽ mấp máy, liếc chiếc khăn trên tay Thiên Nhi

- Không sao chứ?

- Không sao không sao, tại Thiên Nhi đem sốt cà chua đến, không cần thận bị sặc đấy

Thấy mắt nó nhìn chăm chăm vào chiếc khăn trong tay Thiên Nhi, hắn vội giải thích. Nó tròn mắt nhìn, cười không nổi, nói cũng không nổi, hắn có phải ốm đến ngốc rồi không? Nắm chặt lòng bàn tay, khuôn mặt lập tức trở lại tươi cười.

- Là...là vậy sao? Vậy anh tiếp tục nghỉ đi, em không làm phiền

- Chị cứ ở lại đi, em ra ngoài một lát

Thiên Nhi bất mãn bê khay cháo chưa quá phân nửa ra ngoài, vội dấu chiếc khăn vào trong túi, khẽ thở dài. Sao nó có thể không nhận ra mùi máu chứ?

Sky bất ngờ kéo tay nó lại gần, áp đầu nó vào lồng ngực mình, khẽ vỗ nhẹ như đang an ủi, giọng trầm ấm

- Ngoan, em ngồi đây, canh cho anh ngủ được không?

- Được

- Đừng bỏ đi đâu trước khi anh thức dậy nhé

- Em biết

Tiếng thở khe khẽ trên đầu nó, vòng tay này vẫn vững chắc như vậy, vẫn an toàn như vậy. Chỉ là, nó không có cách nào tiếp tục lưu lại.

Nằm bên cạnh hắn, nó ngủ lúc nào không hay. Nhưng trong mơ hồ còn nghe thấy tiếng ồn ào huyên náo

- Em nói anh nên tránh xa Seny ra cơ mà, anh không sợ chết nhưng em sợ

- Em đừng có làm loạn nữa

- Em làm loạn? Em muốn thế đấy, theo em về Thiên Giới, chị ta không đi, vậy anh đi

- Anh không cần em quyết định giúp

- Thôi đi, trên đời này thiếu gì đàn bà? Sẽ có người khác tốt với anh hơn chị ấy, anh tội gì phải lao vào chỗ chết. Anh chết rồi chẳng ai cảm động về tình cảm của anh đâu. Cả thế giới này chẳng lẽ lại không tìm ra Nguyệt Hải Băng thứ hai? tơ duyên của anh và Seny em sẽ bảo Nguyệt lão cắt đứt, tìm một người khác cho anh. Chúng ta về Thiên Đình

- Thiên Nhi, trên đời này, ngoài cô ấy, anh không cần ai khác, cô ấy là duy nhất, cũng là tất cả với anh

Thiên Nhi nghiêng rằng, khuôn mặt loli đầy giận dữ, đóng sập cửa đi ra ngoài, còn nghe tiếng cô quát lại

- Anh cứ cứng đầu đi, ngu ngốc

Bàn tay cẩn thận vuốt nhẹ trên khuôn mặt nó, nó nín thở vờ như đang ngủ. Tất cả đều nghe thấy, không bỏ sót một chữ. Nó cảm thấy... quả là cầu huyết, đúng là một bể máu chó mà. Cứ như nó là nàng dâu nhỏ bé đang bị chia cắt với người yêu vì bà mẹ chồng độc đoán khó tính vậy. Nghĩ đến đây

không kìm được mà khục khặc cười, run lên bần bật trong lồng ngực hẳn. Nhưng Sky nào có biết nó nghĩ gì tưởng nó đau lòng mà khóc thì luống cuống an ủi, như vậy càng làm nó cười dữ hơn, mặc con mắt hẳn đang ngơ ngác.

- Em... huhu...ahaha... hix hahaha...khụ khụ... huhu

- Rút cục là đang cười hay đang khóc vậy?

- em cũng không biết mà

Lão già đã bạc trắng mái đầu lấy tay áo lau mồ hôi trên trán, nhìn ba người trước mặt đau lòng không thôi. Kì này lão nhất định sẽ về hưu, lũ trẻ ranh này đang bức chết lão đây. Đến một người đã đủ phiền, đến ba người chẳng phải rút ngắn tuổi thọ của lão sao? Diêm Vương, sợ rằng cái địa ngục này không giữ nổi nữa rồi.

Windy không chút kiên nhẫn, hai tay một bên nắm sừng Ngưu Đầu một bên nắm tóc Mã Diện. Rany thở dài mặc cô làm loạn. Lay chẳng những làm như không trông thấy, còn túm cổ Hắc Bạch vô thường nâng lên ngắm soi, như thể lần đầu nhìn thấy người Châu Phi đi với người Châu Âu không bằng. Rany chẳng thèm liếc hai người, vội tìm hiểu đầu đuôi sự việc, sau đó cân nhắc một hồi

- Phán Quan, làm phiền ông chỉ đường cho chúng tôi tìm họ

- À, chuyện... chuyện này...

- Tay tôi hình như rảnh rồi thì phải

- A, anh cũng vậy này

Windy quăng hai tên trâu ngựa trên tay mình sang một bên, xòe lòng bàn tay uy hiếp như thế muốn dành cho lão một vé thử qua bàn tay mình. Lay hồn nhiên hòa theo. Lão già bất đắc dĩ đành chỉ đường, thôi thì họ biến càng nhanh càng tốt, cục nợ này, Diêm vương ngài tự gánh đi, lão về viết giấy từ quan.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Anh Sẽ Lại Tìm Em

Con đường này thật tối, thật lạnh lẽo, thật âm u. Đúng là đường vào Địa Ngục. Kevil vội vã đi thật nhanh, trong khi Diêm Vương nhàn nhã theo sau, vừa đi vừa huýt sáo.

Tiếng gào thét, tiếng khóc than hỗn tạp đình tai nhức óc làm Kevil không thể quen nổi, một nơi đầy chướng khí máu tanh thế này, Haray lại từng đi qua. Diêm Vương ngừng lại, quay ra sau nhìn, dường như nghe tiếng người đuổi theo, mới thông báo cho Kevil.

Nhóm Rany rất nhanh đã đuổi kịp hai người phía trước, vừa thấy bóng họ, Windy đã lớn giọng gọi lại. Mừng rỡ như bắt được vàng, lao đến bên Kevil trước sự ngỡ ngàng của anh.

- Sao ba người lại ở đây?

- Chuyện này là do...blah blah ...thế đấy anh hiểu không?_ Windy khoa chân múa tay loạn xạ

- Không, em nói vậy sao anh hiểu

- Vậy để tôi giải thích, mọi chuyện là... bloh bloh... đã hiểu chưa?_ Rany xen ngang

- Hiểu được chết liền

- Thôi, vừa đi vừa nói, không phải chúng ta cần nhanh chóng tìm thấy Haray sao?

Vòng ma pháp được vẽ xong, xung quanh thấp nền theo hình bát quái, bàn tế ở giữa cũng đã được chuẩn bị, dán rất nhiều phù chú. Haray quay lại nhìn Mĩ Tư Đế

- Tôi sẽ nằm trên đó sao?

- Đúng vậy, cô chỉ cần nằm đó, ngủ một giấc, chuyện còn lại cứ để tôi lo

- Vậy được

Đôi chân trần bước vào vòng tròn ma pháp, nằm trên tế đàn, không sao, sẽ không sao, ngủ một giấc, khi tỉnh lại mọi chuyện đều sẽ ổn.

Mĩ Tư Đế nhìn cô gái nhỏ, ánh mắt có chút phức tạp, chờ cô ổn định mới thì triển ma pháp.

Bàn tay vụt qua, khởi động phù chú, xung quanh Haray lập tức phát ra ánh sáng tím, ấn kí màu đen xuất hiện trên trán, một loại cảm giác khó tả xâm nhập toàn cơ thể.

- Ta Ác Quỷ Mĩ Tư Đế, được người triệu hồi, cùng người làm giao dịch, dùng sinh mạng của người để phá giải lời nguyền, người đồng ý không?

- Đồng ý

Haray nhắm mắt, thản nhiên, như không bận tâm điều gì sẽ xảy đến. Từng dòng điện như lôi sét lóe lên trong không gian, luồng ánh sáng đen xuyên qua ngực cô, ngọt ngào, đè nén, từng mạch máu trong cơ thể sắp nổ tung rồi. Nhưng mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Seny áp đầu vào lồng ngực Sky, tiếng tim đập rất yếu, không chút thần sắc, mệt mỏi nhắm mắt ngủ. Không thể để mọi chuyện xảy ra như này được phải làm gì đó, nó phải làm gì đó. Chạm tay lên má hăn, miết ngón tay theo

đường mi mắt, trong lòng đầy sự mất mát không cam. Cúi đầu hôn lên môi hắn, ôm chặt lấy hắn, lưu luyến không nỡ rời.

Khóc...trong tim rất đau, tâm đang khóc, từng giọt nước mắt mặn chát chảy ngược về tim...

Đêm bao phủ như một tấm màn đen bất tận. Tiếng bước chân xóa tan sự tĩnh lặng, ai đó đang chạy trong đêm, mong chính mình hòa vào bầu trời u uất, mãi mãi biến mất.

Thiên Nhi đứng sau gốc cây lớn, nhìn nó chạy ra khỏi biệt thự, lạnh nhạt quay lưng bước vào nhà. Cô không làm sai, để Seny đi anh trai cô sẽ sống, cô tuyệt đối không sai.

Cứ chạy miết như vậy cho đến khi bình tĩnh lại, nó thấy mình đã đứng trước biển. Mỏm đá cao nhô mình muốn vươn ra đại dương bao la, biển cũng đen kịt một màu, trước mắt đều vô hình trống rỗng. Tiếng sóng dữ dội quật vào thân đá, ngọn sóng còn muốn vươn lên cao hơn nữa. Nó ngồi thụp xuống, uất ức, nghẹn ngào, không kìm được mà bật khóc, khóc cô độc giữa khoảng không lạnh lẽo, ngoài tiếng khóc thê lương, chỉ có tiếng sóng biển đáp lại.

Lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, là ở đây...

"Đừng đi. ở đây"

"Hi, được, tớ ở đây chơi với cậu, không đi đâu"

"Thật không?"

"Thật"

"Tớ cũng thích cậu"

"Vậy mai sau lớn tớ sẽ kết hôn với cậu được chứ"

"Kết hôn là gì, có ăn được không"

" Chắc có, có khi còn ăn rất ngon nữa đấy, nhưng nếu kết hôn thì chúng ta sẽ được ở bên nhau mãi"

" Anh nhất định sẽ ở bên em... chỉ cần tin tưởng anh là đủ"

" Tôi ở đây là vì em"

" Đừng bỏ đi đâu trước khi anh thức dậy nhé"

Nếu đau lòng đến vậy tại sao không ở lại. Hóa ra nó cũng ích kỉ như vậy, không thể tin tưởng, không thể trơ mắt nhìn hằn đau đớn như vậy. Tại sao không phải nó, tại sao người chịu khổ không phải nó, từ trước đến nay, hằn luôn chịu tổn thương vì nó, luôn ở bên cạnh chịu đựng, che chở cho nó, vậy nên, lần này đến nó đứng ra hi sinh vì hằn.

Mưa rơi trên mặt biển, xóa nhòa đi cả dòng nước mắt, đây từng là nơi bắt đầu, vậy thì hãy biến nó thành nơi kết thúc, đem tất cả một lần nữa vùi sâu xuống mặt biển. Chỉ cần nó biến mất, chỉ cần Nguyệt Hải Băng bị xóa bỏ khỏi thế giới này, Sky hằn sẽ sống. Nếu nghĩ vậy, nó có đủ dũng khí để mỉm cười mà rời xa hằn. Chỉ là trở về với biển mà thôi, chỉ là xóa bỏ sự tồn tại của bản thân vĩnh viễn mà thôi.

Từng đợt sóng dữ dội, quật nát cả khoảng không mù mịt, những phiến đá lô nhô dưới vách bị nước biển thấm ướt, nó đứng lặng trên mỏm đá, nghe tiếng leng keng rền rĩ từ chiếc lắc tay. Những gì thuộc về nó nên bị xóa bỏ, ngoái đầu lại nhìn, nước mắt tại sao lại lạnh đến vậy? Cả cơ thể nhẹ bẫng theo đó mà rơi xuống.

" Sky, xin lỗi, chúng ta vốn không nên gặp nhau"

...

...

...

...

...

Tiếng sóng biển bên tai thật ồn ào, gió lạnh đến cắt da cắt thịt, như tay lại thật ấm, nó mở mắt, run run ngược lên nhìn, người trước mắt mặt đã trắng bệch, tay nổi gân xanh, nắm chặt lấy tay nó, trên người đầy mồ hôi, từng giọt mặt chất nhỏ xuống mặt nó. Kiên trì nắm lấy bàn tay nó đang cheo leo trên vách đá.

- ĐỒ NGỐC, ĐỒ TRỜI ĐÁNH, EM ĐỊNH LÀM GÌ THẾ HẢ?

- Sky, xin lỗi, em không thể ở cạnh anh nữa, thả em ra đi

- Được thả ra, anh nhảy xuống cùng em

- Ai mới là ngốc hả, buông em ra

- Nếu buông tay, anh thực sự sẽ thành kẻ ngốc, sao anh có thể sỉ nhục IQ của mình chứ

- Anh... làm ơn buông ra đi..hức...làm ơn buông ra...xin anh

Nó túm lấy tay hắn, cổ vùng vẫy tuột ra, sao lại xuất hiện trước mặt nó, sao lại ở đây? Nếu thấy hắn, nó chẳng còn đủ can đảm mà rời xa. Đôi tay nắm lấy nó run rẩy, hắn lại ho đến nát ngực, máu hòa cùng mưa thấm chặt nền đất, mắt cũng nhòe đi chẳng trông thấy gì phía trước nhưng vẫn kiên quyết nắm lấy tay nó không buông.

Thiên Nhi giúp hắn kéo nó lên, cho đến khi tận mắt nhìn thấy nó ngồi an toàn bên cạnh, hắn mới yên tâm. Ôm chặt lấy nó, mắt cũng không mở nổi.

Máu nóng thiêu đốt bả vai nó, cả đời này chẳng thể quên cảm giác đó, máu của hắn như thấm vào tim nó, chạm tới nơi sâu thẳm nhất, đau đớn nhất.

- Chẳng phải anh đã nói sẽ không rời xa em sao? Tại sao em lại ngốc vậy?

- Em rất sợ, rất sợ mất anh

- Nếu em biến mất, anh sẽ lại tìm em, dù dùng cả đời này anh cũng sẽ tìm em, thấy không? anh vẫn luôn tìm ra em

Tiếng nói yếu ớt qua làn sương mỏng thì thầm bên tai nó, không cách nào đáp trả. Nó thật ngốc. Yêu hắn đến ngốc rồi. Không thể nói gì, nước mắt không ngừng rơi, tiếng khóc đau thấu tâm can. Bị hắn làm cho cảm động. Sẽ không... sẽ không rời bỏ hắn, vì như vậy chẳng những nó đau mà hắn cũng đau, điều này thật quá nhẫn tâm.

Thiên Nhi bất đắc dĩ thở dài, xem ra có là ông trời cũng chẳng thể chia cắt họ, cô có tư cách gì xen vào? Seny yêu anh trai cô như vậy cô thật sự rất mừng, nhưng lại thấy áy náy, chỉ vì cô ích kỉ tổn thương nên Seny muốn tìm đến cái chết.

- Chị đúng là ngốc mà, sao có thể vì lời em nói mà quyết định tự tử vậy chứ?

Thiên Nhi trách móc, nó ngược lên nhìn, vẫn còn đang khóc, mắt mở to, miệng hơi mấp máy ngây ngốc hỏi

- Ai tự tử thế?

- Chị chứ ai? Đứng trên vách đá cao như vậy nhảy xuống, chị không chết mới lạ.

- Đùa... đùa sao? Chị chưa hề có ý định tự tử nhé, dù có điên cũng không thể đem mạng sống ra đùa

- Thế sao chị lại nhảy xuống?

- Chị... muốn về Long Cung, mãi mãi không gặp lại Sky. Dù sao bản thể của chị cũng là Tiểu Long Nữ, dù có nhảy từ trên trời xuống cũng chẳng chết nổi đâu.

Thiên Nhi trợn mắt nhìn, vậy mà cô cho rằng Seny vì tình mà quyên sinh chứ. Câu chuyện tình lâm li bi đát, ngược thấu tâm can cô vừa vẽ ra lập tức sụp đổ. Cái gì mà nữ chính vì tình không tiếc sinh mạng hi sinh vì nam chính chứ, đúng là lừa người.

Thiên Nhi ổn định lại tinh thần, làm bộ nghiêm trọng

- Phán Quan vừa đến thuận lợi cho em tình hình Địa Phủ, em nghĩ chúng ta nên đến đấy ngay

Nó trầm mặc ôm lấy Sky, do dự một hồi, hắng vổ vai nó, khẽ gật đầu tỏ ý không sao.

Đêm nay liệu có dài?

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Kết Thúc Cuối -P1

Nơi tắm tối đầy mệt mỏi này cứ quẩn lấy cô, từng chút, từng chút vùi cô xuống tuyệt vọng bi thương. Ai đó đang gọi, có ai đó đang gọi tên cô, ai đó rất gần, rất gần. Nhưng cô không thể nào mở mắt lại càng không thể lên tiếng, dòng suy nghĩ của cô nhiễu loạn, mờ mịt.

Mĩ Tư Đế chẳng thèm liếc mấy vị khách không mời trước mắt, chỉ chú tâm thi triển ma pháp. Haray nắm bất động trên tế đàn, từng sợi dây len lỏi thắt chặt lấy cô, máu và mồ hôi hòa chung rơi từng giọt tí tách.

Kevil không đủ kiên nhẫn nhìn cô bị hành hạ, càng sốt sắng càng không biết hành xử sao cho phải. Diêm Vương là người tinh táo nhất, có lẽ do đã quen với Địa Ngục tắm tối này.

- Mỹ Tư Đế, bà thả em gái tôi ra

-Ồ, cậu biết tôi? À nhận ra rồi, con trai của lão Diêm Đế ấy

Khuôn mặt xinh đẹp kia thờ ơ lạnh nhạt, dường như xung quanh không gì có thể làm ảnh hưởng tới bà.

-Như thế nào bà mới chịu thả Haray?

- Ta đâu có bắt cô ta, cô ta tự nguyện kí khế ước với ta để phá giải lời nguyền. Hơn nữa, bây giờ có muốn cũng không thể ngừng lại. Bị phản phệ thì không chỉ ta mà cô ấy cũng chết ngay tức khắc

- Quả nhiên là vậy mà

Windy lẩm bẩm trong cổ họng. Cô không nghĩ đến chuyện Haray đem tính mạng của mình ra trao đổi. Khụy xuống nền đất lạnh lẽo, Seny đang ở đâu? Nếu Seny ở đây thì thật tốt.

Những tia sét lại đánh xuyên qua lồng ngực Haray, mỗi lần như vậy trái tim anh như bị bóp chết. Kevil nắm chặt lòng bàn tay, cố để đầu óc tỉnh táo, lúc này không thể khinh suất, không thể để Haray chết. Nhưng rốt cục phải làm thế nào? Rút cục phải làm sao mới cứu được cô?

Gió hất tung mái tóc đen của Mĩ Tư Đế, đôi mắt ma mị thâm lường quét qua người cô, cao giọng hỏi

- Ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi đồng ý dùng sinh mạng của mình thực hiện giao dịch?

Đến lúc rồi, đến lúc phải đi rồi, nhưng đến sức mở lời cô cũng chẳng còn. Nếu có thể nhìn thấy mọi người lần nữa thì tốt biết bao...

- Ta...

- Không đồng ý

Một cơn lốc từ ngoài cửa lùa vào, bóng người bước ra ngang nhiên, cao ngạo.

- Ấy da, cái xe cà tăn của Phán Quan coi vậy mà lạnh lẽ ghê_ Thiên Nhi bước xuống, vuốt mái tóc hỗn loạn, cô còn chưa kịp điểm trang xong đã bị Seny đẩy ra một bên, nhanh đi về phía trước

- Mụ già kia, bà đây nói bà không đồng ý

Seny vừa thét, vừa rút dao bạc trong tay phi về phía Mĩ Tư Đế, nhưng tất cả đều bị bà ta chặn lại, nó nghiêng rãnh khó chịu, liếc nhìn Kevil nháy mắt một cái chỉ thấy anh thở dài, nhưng cũng thuận theo kiểu làm việc tùy

hứng của nó. Vậy là anh em hai người cùng tấn công. Kevil lao lên thu hút sự chú ý, trong khi nó dùng dao bạc găm vào bàn tay đang làm phép của Mĩ Tư Đế, bà ta vừa thu tay lại, cú nổ lớn xảy ra, trong mù mịt bụi không nhìn rõ thứ gì, nó cũng bị văng ra ra. May sao Sky đứng sau đỡ lấy nó.

Mĩ Tư Đế dường như bị phản phệ nôn ra máu, cảm giận lườm nó. Haray bị hất tung lên không trung, sợi dây quấn quanh người cô cũng biến mất, nó hoảng loạn lao ra đỡ lấy cô. Vỗ lên khuôn mặt trắng bệch của Haray, nó thật sự rất sợ, sợ người bạn này vì nó mà chết, cô luôn mắng nó ngốc nghếch, ai mới là kẻ ngốc chứ?

Haray mở mí mắt, chau mày nhìn nó, ho ra máu, vậy mà lại lạnh nhạt đẩy nó ra, thầm cười chế giễu bằng hơi thở đứt quãng

- Ha... tao khó khăn lắm mới tới được đây.. vậy mà... khụ... mấy người được dọn đường sẵn, cứ thế xông vào phá rối chuyện tốt của người khác

- Chuyện tốt? Mà xem thử mà đang làm gì? Đây vốn là chuyện của tao, người xen vào là mà, ai cần mà giúp, ai cần mà làm thế? Ai... ai cần chứ?

Nó cúi gằm mặt, nước mắt không hiểu sao lại lăn dài trên má. Haray giật mình, rõ ràng muốn chạy đến ôm nó vào lòng, cuối cùng hững hờ quay lưng, yếu ớt hỏi Mĩ Tư Đế

- Có thể tiếp tục không, đừng để ý đến họ

Mọi người đều trừng mắt nhìn cô, Kevil dường như định nói gì đó đã thấy nó quả quyết đứng dậy, gạt sạch nước mắt đi về phía Haray

Chát

Âm thanh khô khốc vang lên, bàn tay nó in hằn trên khuôn mặt trắng bệch của Haray.

- Mày... tỉnh táo lại chưa? bình tĩnh lại cho tao

Haray run run nhìn nó, khóe mắt đọng một tầng hơi sương, ôm má ủ khuất, môi mấp máy như không tin nổi

- Móa, tát người ta một cái lệch mặt mà còn kêu tỉnh táo, cái đạo lí khi khô gì thể hả? Tao thử tát mày xem mày có bình tĩnh nổi không
NHÁ_NHÁ_NHÁ!

- ...

Chiến tranh thế giới lần thứ n diễn ra, mỗi người một câu qua lại, vài người đã tập hợp thành một cái chợ ồn ào xuyên quốc gia. Mĩ Tư Đế giận đến run người, chẳng ai thèm quan tâm đây là lãnh địa của bà, cứ như nhà vô chủ mà lộng hành.

- IM, im hết, lũ con nít ranh vài trăm tuổi kia, lão bà đây còn chưa nói, tụi bây loạn cái gì?

Thu lại vẻ thê thảm vì bị phản phệ khi này, bà ta nằm dài trên vương vị của mình, điểm mặt từng người, khóe miệng kéo lên giễu cợt

-Ồ, tình cảm quá, đoàn kết quá, thôi thì nhốt các người ở đây để phục vụ ta vậy. Còn Haray, phép thuật đã làm quá nửa, không thể dừng lại, tiếp tục thôi.

Chỉ thấy tay áo đen phất lên, tất cả lập tức bị nhốt trong kết giới Mĩ Tư Đế tạo ra. Haray đứng bên ngoài, im lặng không nói, nụ cười nhẹ trong suốt như nước mùa thu hiện hữu, ánh mắt đầy yêu thương trìu mến, dù đến phút cuối vẫn không muốn nói lời nào. Vì như vậy chỉ thêm đau lòng, thêm hối tiếc.

Nó cắn chặt môi dưới, bất lực nhìn cô rời đi, tại sao lại vậy? Bản thân thật vô dụng, không thể làm gì, cuộc đời nó đã từng ân hận, không thể để

những ngày tháng tiếp theo đầy dằn vặt như vậy. Như một con thú hoang đạt tới cực hạn, rên rỉ, gào thét trong tuyệt vọng

- Diêm ca anh làm gì đi chứ, Kevil anh có cách mà phải không? Sky anh cứu cô ấy đi, mọi người làm gì đi chứ? Làm gì đi...

Trong sự nhạt nhòa của nước mắt, mọi cầu xin, mọi cố gắng đều là vô ích, làm gì có phép màu, mà nếu có, thượng đế cũng bỏ quên nó rồi.

Mĩ Tư Đế nhàn hạ chứng kiến một cảnh như vậy, cũng chẳng để tâm đến, bà đã sống lâu đến mức quên đi mọi xúc cảm. Chút suy nghĩ cuốn bà theo một dòng hồi tưởng mông lung, cho đến khi...

Đoàng

Tiếng nổ lớn lại lần nữa từ cửa vọng vào, theo sau người đó là ánh hào quang chói lóa, và nụ cười nhớn nhợ tựa có tựa không, Mỹ Tư Đế nghiêng lợi rửa thầm, nếu có thể bà muốn đâm đơn kiện mấy tên xâm nhập gia cư bất hợp pháp này, coi nhà bà là cái chợ muốn đến muốn đều được sao?

Mọi chú ý đều được chuyển qua dáng người cao lớn kia.

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 114: Kết Thúc Cuối -P2

Người đó khí chất bất phàm, khuôn mặt nghiêm nghị, nhìn đã qua tuổi tứ tuần mà vẫn còn vẻ phóng đãng, một thân âu phục, mắt phượng nheo lại, lăm bằm vài câu gì đó trong miệng.

- Cái lão Phán Quan chết tiệt, xe gì mà cà tàn thấy gớm, ê mông gần chết... +. =

- O, Phán Quan còn chưa về hưu sao? _ Thiên Nhi lẩm nhẩm.

Mĩ Tư Đế vừa lướt qua dung mạo người đó, chẳng hiểu sao nghiêng rằng nghiêng lợi, phóng một đòn chớp về phía người đó, vậy mà người kia chỉ cần một cái búng tay đã có thể hóa giải. Bà ta bày ra vẻ mặt căm hận cùng thỏa mãn, khiêu khích mà bảo

- Cuối cùng cũng chờ được ngày này, Ngọc Hoàng đại đế, lão già thói dám giam cầm ta ở đây

Mĩ Tư Đế nhảy ra khỏi vương vị, không nể nang kéo túm cổ kéo Ngọc Hoàng lại phía mình.

- Nha, sao cha lại quen với người đàn bà này? _ Tiên Nhi hồ nghi

- Thúc, sao thúc ở đây?

Không chỉ nó mà ai cũng ngạc nhiên với sự có mặt bất ngờ đó. Phẩy tay một cái kết giới lập tức tan vỡ. Nó bữu môi coi thường, vẫn là thúc thúc đức cao vọng trọng, muốn làm gì cũng được, người có quyền ở đâu cũng chiếm ưu thế.

Ngọc Hoàng không hiểu sao lại ở nơi này, làm cho mọi người tất thấy đều bất ngờ, sắc mặt vẫn lạnh như núi ngàn năm, lạnh nhạt nhìn qua một lượt. Thiên Nhi nhanh chóng định thần, vui vẻ chạy đến ôm vai người, thích thú vô cùng

- Phụ hoàng, sao người lại đến đây? Người đến tìm con phải không?

- Ta mong con đi còn không được, tìm con về làm gì? Ta đến để giải quyết nốt công việc thôi.

Nó bỗng thở phào nhẹ nhõm, có Ngọc Hoàng tại đây, mọi chuyện hẳn sẽ có cách giải quyết. Nó vừa định mở lời, thuận lại mọi chuyện thì bị ngăn lại, không cần nói hẳn người đã biết. Vì Haray có lòng tốt hi sinh vì bạn, Seny và Sky thật lòng thật tâm mới nhau nên sẽ được Ngọc Hoàng ban phép, lời nguyện được xóa bỏ.

Những đợt sáng bao quanh người nó và Sky, nổ tung thành những mảnh lân tinh nhỏ, trong người cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng. Ánh sáng trắng nhẹ nhàng phủ lên người Haray, mọi vết thương đều được khép kín, khuôn mặt hồng hào dần lên. Tiếng vui cười mừng rỡ náo nhiệt cả phòng. Nó sung sướng ôm lấy mọi người, mắt ướt hơi sương.

- Tốt rồi, Haray, Sky, tốt rồi không ai phải buồn nữa rồi

- Chuyện này vốn dĩ đều do em trai ta gây ra, ta thấy nó nhận trách nhiệm cũng là chuyện thường.

Seny run rẩy nắm chặt tay, chuyện mà mọi người đau đầu suy nghĩ, Haray súyt mất mạng, Ngọc Hoàng chỉ cần phất tay là giải quyết xong, vậy mà hành hạ nó lên xuống thâm hiểm. Nó bày ra bộ mặt hỏi cung dự tợn

- Thúc Thúc, rõ ràng là người có thể giúp, vậy mà trơ mắt đứng nhìn cháu gái mình thâm hiểm, có vui không? Hừm?

- À thì cũng vui, nhìn mấy đứa khóc lên khóc xuống, ngay đêm sốt sảng, chạy đôn chạy đáo, so với mấy bộ phim chiếu rạp ta lên xem vui hơn hẳn.

- Tốt, tốt lắm, con sẽ phục thù

Nó cười trào phúng, vẻ nham hiểm thấy xương. Một lời này của nó đủ để Ngọc Hoàng toát mồ hôi lạnh. Lần này là bom B52 hay bom nguyên tử đây?

- Nếu con muốn tính sổ với ta thì không còn cơ hội rồi, ta đến vì có chuyện cần thông báo, sắp tới ta sẽ nhường ngôi cho Sky vậy nên ta đến để đưa nó trở về Thiên Đình, tất nhiên nếu con muốn con có thể lên đó ở, với tư cách con dâu ta.

- Không muốn, con phá chưa đủ, sao phải lên đó chịu khổ chứ?

- Con cũng không muốn kế vị, con chưa có kinh nghiệm_ sky tiếp lời

- Chưa có thì học, không bàn cãi, chuyện còn lại các con giải quyết nốt đi

Ngọc Hoàng vội vã định đi nhưng chưa kịp tẩu đã bị Mĩ Tư Đế giữ lại, hung hăng quát tháo

- Định chuẩn, người nhốt ta ở đây, đến không thừa về không báo, vậy là sao hả? Ta chờ mãi cuối cùng cũng gặp lại người

Lại một màn bất ngờ, Thiên Nhi như bắt được sóng, mắt sáng như hai đèn pha ô tô, lăm nhăm như khăn kính

- Có khi nào hai người này có gian tình? Tình cũ không rủ cũng đến, kịch hay, có kịch hay

Những người còn lại nhất loạt gật đầu với ý kiến của cô, ngoan ngoãn ngồi khoanh chân xem kịch, giờ chỉ còn thiếu bóng ngô với nước ngọt nữa

thôi.

- Mĩ Tư Đế, nếu không phải năm đó người cầu kết với Ma Vương sợ người gây họa, ta cũng không nhốt người vào đây.

Mĩ Tư Đế trừng mắt, đúng là bà ta từng có ý nghĩ này, nhưng chưa gây tội đã bị phạt, hơn nữa sống cô độc bao nhiêu năm như vậy, quả là đáng thương. Haray suy tính một hồi, liền xin Ngọc Hoàng tha cho Mĩ Tư Đế, để bà ta ở lại Địa Ngục cùng cô. Coi như đó là cái giá mà cô trả cho bà.

Mọi chuyện kết thúc tốt đẹp!!!

...Ờ thế là hết rồi à?

~~~~~{0^0}~~~~~

Ngân hà trong đêm vô cùng đẹp, nó chưa từng được ngắm sao gần như vậy, nhớ trước kia khi còn ở biển, những đêm trăng rất hay cùng Windy phôi mình trên bờ đá, tận hưởng vũ trụ rộng lớn mà ngủ thiếp đi. Nghĩ lại mọi chuyện cứ như một giấc mơ, tất cả sóng gió đều đã qua, những ngày bình yên sẽ lại đến, bất giác chợt mỉm cười.

Hôm nay mở tiệc ăn mừng, ai cũng náo nhiệt vui vẻ. Thiên Nhi xiên đủ thứ thức ăn hỗn tạp rồi cho vào vỉ nướng, mặc sự ngăn cản của Lay. Windy và Rany chọn một góc trời thơ mộng, tiếp tục câu chuyện tình sến rện. Kevil và Haray đóng làm đầu bếp, từ đầu đến cuối tất bật chuẩn bị đồ ăn, nét cười hiện mãi trên mặt. Ai cũng lãng mạng như vậy, còn nó thì sao? Đang tủi thân vì phải làm gối ôm bắt đắ dĩ cho Sky, tên vô duyên nào đó dựa người vào nó rồi lăn ra ngủ ngon lành, có đáng đánh không cơ chứ?

Vuốt mấy lọn tóc lòa xòa của hần, cũng may sức khỏe Sky hồi phục nhanh, nó yên tâm hơn hần.

- Đây, xong rồi, mọi người mau qua đây đi_ Haray cầm đĩa hoa quả gọi

- Nâng li, chúc mừng năm mới_ Rany hô hào

- Mà từ hành tinh nào rơi xuống thì mau cút về đi_ Kevil bê khay thức ăn, nhân thể đá cho tên bạn một cái

- Mọi người, mọi người, ăn thử món đặc chế của em đi_ Thiên Nhi giờ xiên... "không thể gọi nổi tên" ra mời mọc

- A men, em muốn ám sát chị phải không? Mơ đi nhé _ Nó lắc đầu nguầy nguậy

- Nào, cùng ăn mừng cho tất cả chúng ta, những chuyện cũ đã qua đừng nhắc lại làm gì_ Lay rót rượu cho từng người

- Ăn xong chúng ta cùng đi dạo ngân hà nhé_ Windy nêu ý tưởng

- À, mọi người có thể ăn chậm lại được không? Seny dành cho anh một miếng với, anh còn chưa có gì bỏ bụng này_ Sky đau khổ bưng bát đi... xin ăn

Đêm nay sao trời thật sáng, như dự báo trước những khởi đầu tốt lành

CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH. CÔ CỨ ĐỢI ĐẤY!!!

Ren
www.dtv-ebook.com

Chương 115: Đại Kết Thúc

Sau ngày đăng cơ Sky gần như không thấy mặt mũi. Mỗi ngày đều đi từ sáng sớm đến tối mịt mới thấy lết xác trở về. Nó chỉ biết vừa thương vừa giận. Không thể gặp hẳn thường xuyên, nó hối hận đã để hẳn lên Thiên Đình nhận chức. Ngồi ăn đào tại An Bảo điện, Seny nhàn nhã cùng mọi người thưởng trà, nói chuyện lại cẩn thận liếc qua ngón tay áp út của hai cô bạn.

- Seny, cuối năm nay tao và Kevil sẽ làm đám cưới đấy, đã định ngày rồi, chỉ còn chuẩn bị nữa thôi

- Ồ, vậy tao phải gọi mày là chị dâu rồi_ Ai đó đang gọt đào

- Tao và Rany cũng thế, làm cũng một thể cho vui

- Nghe hay đấy_ Ai đó đang ăn đào

- Em cũng xin phụ hoàng rồi, nhưng người bảo em còn nhỏ, vậy thì Seny, chị và anh trai em cũng làm luôn đi chứ, đây là tam hỉ đấy

- Miễn đi _ Ai đó vừa đập hột đào

Nó phúi tay áo, đứng dậy, huýt sáo, gọi phượng hoàng, linh vật của Thiên Nhi rồi bay đi mất, Bỏ lại những cái nhìn ái ngại ở đằng sau

Trong khi đó, tại Linh Tiêu bảo điện, hai người đàn ông một già một trẻ đang giằng co nhau dữ dội, người này cố níu, người kia cố giăng.

- Thái Thượng Lão Quân thả ta ra, ta không làm nữa, ta muốn ra ngoài_ Sky vừa giỡn áo, vừa cố giăng ra khỏi Lão Quân

- Trời ơi, Thái à không Ngọc Hoàng à, cha người vừa thoái vị đã dẫn Vương Mẫu nương nương đi du lịch sao Hỏa rồi, công việc triều chính người không làm, thì ai làm?

- Giỏi lắm, thảo nào vội vã nhường ngôi cho ta như vậy, thì ra muốn dồn đẩy công việc để vội đi hâm nóng tình cảm với mẫu hậu, buông ra, ta sẽ cùng Seny đi sao Thủy cho biết mặt

- Ông trẻ của tôi, lão đây đã già lắm rồi, ngài thương lão mà ở lại đi. Nếu không hay chúng ta đến sao Mộc phê tấu chương cũng được

- ...

Kết quả cuối cùng Sky vẫn trốn đi được, hazzaj Lão Quân tội nghiệp có khi cần uống thêm thuốc trợ tim rồi.

Nằm một mình trong phòng, nó giơ bà tay lên, còn đủ năm ngón lắc lắc chiếc vòng tạo ra tiếng động, lại miên man suy nghĩ. Lăn từ đầu giường tới cuối giường, vẫn không biết phải làm gì. Nếu không, đến gặp Sky chắc cũng không sao nhỉ, tuy bây giờ hẳn bận trăm ngàn công việc, chẳng lẽ không thể để mắt đến nó chút sao? Mà không có hẳn, nó vẫn vui vẻ được cơ mà?

Gọi phượng hoàng đến, nó lại leo lên đi tìm chỗ chơi.

Nó đi khuất thì Sky đã vội nhào đến nơi, thấy phòng trống hoác lại vác thân đi tìm

Quảng Hàn cung của Hằng Nga tiên tử rất đẹp, có trà thơm, hoa lạ, lại có một vị đại mỹ nữ cho nó ngắm, còn không tốt sao?

Seny gối đầu lên người Hằng Nga, mơ màng ngửi mùi thơm phảng phất quanh cánh mũi, nhỏ nhẹ hỏi

- Tỷ tỷ, sao ta không thấy mặt trăng?
- Ta đá người bay xuống dưới cho người xem trăng nhé
- Khởi đi, ở đây có người đẹp như trăng rồi

Nó xun xoe nịnh bợ. Kể ra Hằng Nga rất hiền lành, cũng không chấp mấy trò quậy phá của nó, không ghi thù sâu như mấy lão tiên già cổ lỗ sĩ đó, lần nào thấy nó cũng vội vã đóng cửa, không thèm tiếp. Hằng Nga cai quản cả cung trăng lạnh lẽo này qua mấy ngàn năm hẵn cũng cô đơn, giống như Mĩ Tư Đế bị nhốt dưới Hắc Ám môn cô quạnh. Số phận mỗi người như một cuốn tiểu thuyết, sóng gió hay bình an, nhặt nhẽ hay thú vị chỉ có họ mới hiểu được.

Mấy con thỏ trắng nhảy qua chỗ nó, hít hít người người, cái tay nhỏ gầy cầm quả... dưa leo. Nó trố mắt nhìn, chẳng phải thỏ ăn cà rốt sao?

- Hằng Nga, tỷ sao lại trồng dưa leo rồi?
- Muội còn dám hỏi, là dưa nào, dưa nào nhốt hết cà rốt của ta, bảo ta xuống sắc, nên dùng dưa leo đắp mặt nạ hả?

Nó ủy khuất ngấm lại, hình như lần trước nó cùng Thiên Nhi đi phá làng phá xóm thì phải. Hằng Ngang tiên tử, từ bộ dạng hiền thực bị đụng chạm nổi đau bỗng hóa thành cộc cái, một cước đá nó khỏi Quảng Hàn cung. Lòng dạ đàn bà thật khó lường, thay đổi như nước triều đông mà.

Nó vừa rời khỏi thì Sky lại đến tìm, nghe Hằng Nga than thở vài câu rồi vội đuổi theo nó.

Bị đuổi, nó bơ vơ lạc lõng như đứa trẻ không nhà, không cha, không mẹ, cô đơn một mình. À thì cũng không đến nỗi thế, nằm trên lưng phượng hoàng nhìn ngấm mây trời, túm lấy một đám tường vân thử cho vào miệng,

mềm mềm, xốp xốp, mà chẳng có vị gì, chung quy cũng chỉ là hơi nước. Thôi thì lại đi tìm Haray và Windy vậy.

Quần áo trên Thiên Đình đều do Chức Nữ lo liệu, thời buổi kinh tế khó khăn nên nàng mở luôn một tiệm đồ, Thiên Nhi kéo mấy cô gái đến đây nhờ may đồ cưới. Váy trắng dệt từ lụa thượng hạng, do Chức Nữ dệt ra, đính kinh xa lấp lánh, đẹp không tả xiết, cứ bay đi bay lại trước mắt nó. Ngáp dài một cái, miễn bình luận. Chẳng là Windy và Haray đang chuẩn bị đồ cưới, có cần gấp thế không? Chẳng phải hôn nhân là nắm mồi của tình yêu sao? Một người vừa trẻ, vừa đẹp, vừa tài năng như nó, chui xuống mồi sớm vậy sẽ là một mất mát lớn cho hậu thế nha.

Windy đòi một bộ váy cưới đỏ, trong khi Haray thích màu đen, Chức Nữ tiên tử bị xoay như ăng ten vào mùa bão, hoa mắt không nói được một lời, lại thêm cô trẻ Thiên Nhi thử đồ tới lui, phá tan tàn tiệp đồ của Chức Nữ. Nó chẳng thèm liếc đám người đang bàn tán xôn xao, thanh thoi dạo quanh tiệm. Windy cầm một bộ đồ ướm lên người nó.

- Seny lại đây, chúng ta cùng làm váy cưới luôn, lấy màu xanh nhé

- Khỏi đi, tao đi tìm chỗ ngủ đây

Ai đó lại cười phượng hoàng bay đi.

... Và Sky lại chậm chân

Nằm trên lưng phượng hoàng tận hưởng gió trời mát mẻ, trên đây được cái dù có nằm giữa đường cũng không sợ bị xe cán, giao thông an ninh tốt thật. Đôi mắt xanh trong vắt mơ màng ngủ

" Vậy mai sau lớn tớ sẽ kết hôn với cậu được chứ "

" Thật sao? Thật thích quá"

Nghĩ lại nó khẽ mỉm cười, làm cô dâu, mặc váy cưới, ai chẳng thích chứ, nó và Sky bây giờ đã không còn khoảng cách nữa, nhưng nhìn đi, Haray và Windy đều đeo nhẫn rồi, mà tay nó thì trống trơn, chẳng lẽ bảo nó vác nhẫn đi cầu hôn hẳn. Hơn nữa chuyện hôn nhân không thể đơn phương mình nó quyết định được. Vẫn là mặc kệ sự đời, đi ngủ thì hơn.

- Tìm thấy rồi, Seny cả ngày em chạy đông chạy tây, anh đuổi theo một gần chết_ Cái xác ngã vật xuống ngang người nó, Sky ngóc đầu, nhe răng cười.

- Anh sao lại ở đây? Em tưởng Thái Thượng Lão Quân đang bám càng anh chứ?

- Mới cho Lão Quân nghỉ phép đi sao Mộc rồi, nên bây giờ nói chuyện của chúng ta đi

- Chuyện gì?

- Kevil và Rany, mấy người bọn họ đều đang chuẩn bị hôn lễ rồi, chẳng lẽ em định không cưới

- Cưới ai?

- Ngoài anh ra em còn thằng nào khác hả?

- Nhiều lắm!

- Vậy em không định lấy anh hả?

- Nói suông vậy mà được?

- Anh cầu hôn em rồi mà?

Sky cầm tay nó, giơ chiếc lắc tay lên, âm thanh leng keng trong gió

- " Dù em ở đâu anh cũng sẽ tìm ra, chúng ta sẽ mãi bên nhau" Chẳng phải cầu hôn thì là gì? Mà hồi nhỏ anh hỏi cưới em cũng đồng ý rồi đấy thôi?

Nó thần người suy nghĩ, ơ thế nói rồi hả, trong vụ này nó lỗ hay lời đây?

- Nếu chưa đủ thành ý thì cho em thêm vậy!!!

Môi hắn áp lại nuốt trọn đôi môi mềm của nó, ngọt ngào, nâng niu, đem cảm giác hạnh phúc ngập tràn cho nó thưởng thức, hơi thở và nhịp tim rất gần, trộn lẫn với nhau khiến nó cũng ngây ngốc bị cuốn vào. Cái tên hỗn đảng ăn xong còn liếm mép, vụ này nó lỗ to rồi. Nó quả quyết đứng dậy, dùng dưng đòi bỏ đi. Hắn lên tiếng năn nỉ cầu hòa.

- Em không gả cho anh, vậy anh gả cho em được không?

- Cứ mơ tiếp đi _ Ai đó làm cao ra mặt, cười phượng hoàng bay đi mất, vội giấu nụ cười còn vương nơi khóe môi, bỏ lại hắn nghệt mặt đứng nhìn.

...

...

...

- CÁI ĐỒ TRỜI ĐÁNH, CỨ ĐỢI ĐẤY!!! RỒI ANH SẼ BẮT ĐƯỢC EM...

Không sao, những ngày tháng tiếp theo còn dài mà...

----- Happy Ending-----

Đôi lời tâm sự

* Tung hoa-tung lụa- tung... tất cả những gì có thể tung* Cuối cùng cũng end rồi, hạnh phúc quá. Muốn nói nhiều lắm nhưng bây giờ quên hết rồi. Bộ truyện đầu tay của Ren đã thành công ngoài mong đợi. Được sự ủng hộ của các độc giả. Cảm ơn mọi người vì đã tin tưởng và theo dõi đến tận giờ phút này * chấm chấm nước mắt* ^-^) Thật sự thì có nhiều bạn hồi ra chap, kêu mình viết quá lâu. Bình tĩnh, cho mình cơ hội giải thích, rồi muốn gạch đá sao cũng được. Gần cuối truyện tình tiết hơi náo hơn, mình phải tốn thời gian suy nghĩ nhiều, cũng có nhiều việc phải làm (ăn này, ngủ này, chơi này, đi vệ sinh này, làm biếng này...) Được rồi, mình thú nhận, đều là do mình LƯỜI! QUÁ LƯỜI! VÔ CÙNG LƯỜI!

Xin lỗi mà!

Mình thật sự rất khâm phục các độc giả. Lúc đọc lại những chương đầu của truyện câu đầu tiên mình thốt lên là " Cái b**p gì thế này?" Quá kinh khủng, từ chính tả cho đến văn chương diễn đạt, tất cả đều dở tệ. Cũng do mình quá non tay, thiếu kinh nghiệm, nhân vật, bố cục lộn xộn... nên truyện mới kinh đến vậy. Những góp ý nhận xét của mọi người đều giúp mình hoàn thiện hơn (mặc dù tay vẫn chẳng cứng hơn tí nào) Vậy mà các bạn không bỏ mình, kiên trì theo dõi tất cả quá trình trưởng thành từ một chồi non mới nhú đến khi cây vươn cành trổ lá. Thật sự không biết phải diễn tả thế nào cảm xúc của mình...

Cảm ơn vì đã ủng hộ mình suốt thời gian qua!!!

~~~~~Ren~~~~~